ΕΤΟΣ Μ' 'Εν Κωνσταντινουπόλει τῇ 2 Μαΐου 1920 ΑΡΙΘΜ. 17

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης 'Επιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

'Επίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. 'Αντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. 'Εν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

ΕΥΓΝΩΜΟΝΕΣ

Τὸ ἑβδομαδιαῖον Δελτίον τῆς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ παπικῆς ἀντιπροσωπείας (*Bulletin de la vicariat apostolique*) ἔκρινεν ἐπάναγκες ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 14 φύλλῳ αὐτοῦ νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τῆς ἐνταῦθα καθολικῆς Παροικίας ἐπὶ τῶν θρησκευτικῶν κινδύνων, οὓς διατρέχουσιν οἱ ὁπωσδήποτε μετέχοντες τῶν τε διαλέξεων καὶ μαθημάτων καὶ τῶν ἄλλων παντοίων δελεαστικῶν μέσων τῆς ἀγωγῆς καὶ παιδεύσεως, τῶν ἐν προσχήματι, ὡς λέγει, χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ φιλανθρωπίας παρεχομένων μετὰ δαψιλείας ὑπὸ τοῦ ἀπό τινος καὶ παρ' ἡμῖν συστάντος καὶ ἐνεργοῦντος **Χριστιανικοῦ Συλλόγου τῶν νέων** (*Y. M. C. A.*). Πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἰδίας ὑποψίας καὶ διαβεβαιώσεως ἐπικαλεῖται τὸ Δελτίον καὶ τὰς ἤδη παρ' ἄλλων Καθολικῶν καὶ ἄλλοθι γενομένας παρατηρήσεις καὶ προτεινομένας προφυλάξεις κατὰ τοῦ κινδύνου. Εἶναι βεβαίως καθῆκον καὶ ἅμα δικαίωμα καὶ αὐτῶν τὸ ἀπὸ παντὸς **εἴδους πονηροῦ ἀπέχεσθαι**» κατὰ τὸ ἀποστολικὸν λόγιον (1 Θεσ. 5, 22), προφυλάττειν δὲ ἀπ' αὐτῶν καὶ τοὺς ἰδίους, ὅπου ὑπάρχουσι κίνδυνοι τοιοῦτοι. Δὲν εἶναι τῆς «'Εκκλησιαστικῆς 'Αληθείας» νὰ ἐξετάσῃ ἂν ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ὑπάρχει πράγματι ἢ οὔ ὁ ὑποδεικνυόμενος κίνδυνος. Δὲν ἀπόκειται ἐπίσης αὐτῇ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ εἰρημένου Συλλόγου. Αὐτὸς ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸς καὶ λαλήσει πάντως περὶ ἑαυτοῦ. Ἐὰν εἶχέ τινα ὑποψίαν καὶ ἡ «'Εκκλησιαστικὴ 'Αλήθεια» ὁποίαν καὶ τὸ εἰρημένον Δελτίον, ἐὰν οἱ μέχρι τοῦδε ἀμέσως ἢ ἐμμέσως παρακολουθοῦντες τὴν λειτουργίαν τοῦ Συλλόγου ἐκείνου τῶν νέων εἶχον παρατηρήσει ὑποπτόν τι ἐν τῇ πορείᾳ αὐτῶν, βεβαίως θὰ ἐφιστᾶτο ἡ προσοχὴ τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ ἐπὶ τοῦ ἐνδεχομένου κινδύνου τῆς θρησκευτικῆς ἀποπλανήσεως τῶν ἰδίων τέκνων καὶ μελῶν· θὰ ἔπραττε τοῦτο καὶ ἡ «'Εκκλησ. 'Αλήθεια»

οὐ μόνον καθηκόντως, ἀλλὰ καὶ πεποιθότως, οὐδένα ἔχουσα φόβον, μήπως ἀκούσῃ ποθὲν τὸ γνωστὸν τοῦτο «ἰατρὲ θεράπευσον σεαυτόν» ἢ τὸ οὐχ ἧττον κοινὸν ἐκεῖνο· «ὃ σὺ μισεῖς, ἑτέρῳ μὴ ποιήσῃς». Δὲν ἀφορᾷ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἰς τὸν παντὶ τρόπῳ προσηλυτισμὸν τῶν ἑτεροδόξων. Ἀλλ' ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία; ἀλλὰ τὰ ὄργανα αὐτῆς;

Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ρώμῃ οἱ ἀδελφοί, δικαίως ἢ ἀδίκως, Γράκχοι, εἶχον ἀποκτήσει τὴν φήμην εἰδικῶν εἰς τὸ παρασκευάζειν στάσεις, εἰς τὸ στασιοποιεῖν. Ἀλλ' οἱ αὐτοί, ἴσως κατ' ἀντιζηλίαν, δὲν ἔβλεπον εὐχαρίστως καὶ παρεπονοῦντο, ὁσάκις καὶ ἄλλοι τὸ αὐτὸ ἐπετήδευον. Ἐντεῦθεν ἀπέβη εἰς παροιμίαν τὸ λόγιον· *quis tulerit Gracchos de seditione querentes?* Τίς δύναται νὰ ἀνεχθῇ τοὺς Γράκχους παραπονουμένους διὰ στάσιν; Λοιπὸν τίς δύναται νὰ ἀνεχθῇ τοὺς καθολικοὺς τοὺς φημιζομένους (εἶναι καὶ συκοφαντία εἰς τὸν κόσμον) ἀριστοτέχνας εἰς τὸ προσηλυτίζειν, παραπονουμένους διὰ προσηλυτίσεις; Ἐν τινι τῶν προηγουμένων αὐτοῦ φύλλων, τῷ ὑπ' ἀριθ. 11, τὸ αὐτὸ Δελτίον, ἀναφερόμενον εἰς τοὺς ἐν Ἀγγλίᾳ, τῇ προνοίᾳ τοῦ Καρδιναλίου *Bourne* παρὰ τοῖς ἐκεῖ Καθολικοῖς ἀπό τινος μορφουμένους καὶ ἐν εἴδει βοηθῶν καὶ ἀναπληρωτῶν τῶν ἱερέων καρποφόρως, ὡς λέγει, ἐνεργοῦντας **λαϊκοὺς ἀποστόλους** (*missionnaires laiques*) ἐξῆρε τὴν ἀνάγκην τῆς καὶ ἐνταῦθα μορφώσεως καὶ ἐνεργείας ὁμοίων **λαϊκῶν ἀποστόλων** πρὸς **ἀναχριστιάνισιν** τῆς πόλεως ταύτης, τῆς διεφθαρμένης καὶ πρότερον μέν, μάλιστα δὲ μετ' αὐτὸν, πρὸς ἀναχριστιάνισιν τῶν **συμπολιτῶν** αὐτῶν. Παραθέτομεν τὰ σχετικὰ χωρία τοῦ φύλλου αὐταῖς λέξεσι, πρὸς ἀποφυγὴν ὑπονοίας, ὅτι παρερμηνεύονται τὰ γραφέντα. *J'entends souvent à Péra des appréciations dans le genre de celle-ci-Constantinople?... Mais on ne la reconnait plus... elle n'est même pas la Constantinople d'avant-guerre... C'est une ville corrompue... Pourquoi nos Catholiques, qui pensent ainsi, ne s'entendent ils pas pour imiter les missionnaires laiques d'Angleterre et travailler avec méthode dans un esprit d'apostolat bien compris, à la «re-christianisation» de leur consitoyens?* Θὰ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τις ὅτι ὑπὸ τοὺς *consitoyens* τούτους νοοῦνται οἱ Καθολικοί, καὶ μόνοι οὗτοι, ἐὰν μὴ μεταξὺ τῶν ἐπιτυχιῶν καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐξαιρομένης καρποφόρου δράσεως τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ λαϊκῶν ἀποστόλων ἀνεγράφοντο μικρὸν ἔμπροσθεν καὶ ταῦτα· *de nombreux protestants ont fait leur abjuration*, καὶ μικρὸν ὕστερον· *les prêtres catholiques sont peu nombreux, si l'on songe au nombre de protestants qui les entourent. Il est rare que les protestants fréquentent les églises catholiques. Il faut donc, pour les atteindre, aller les chercher.* Μετὰ τοιαῦτα ἡγούμενα δὲν δύναται, δὲν πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ κατὰ τὸ αὐτὸ μὲν πνεῦμα, ἀλλὰ μετ' ἀναλόγου ἐφαρμογῆς, καὶ ἡ ἑπομένη κατακλεὶς τοῦ ἀρθριδίου· *Comme les aprôtres Anglais, ils deviendraient les vrais auxiliaires des prêtres. On a tant besoin dans les paroisses de missionnaires laiques pour ramener au bercail les brebis. Que surfont depuis la guerre il faut aller chercher loin, bien loin.* Νομίζομεν περιττὴν πᾶσαν ἐξήγησιν καὶ περαιτέρω ἀνάπτυξιν.

Μεριμνῶντες ὑπὲρ τῶν ἰδίων πράττουσι καθηκόντως· μεριμνῶντες καὶ ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων διαθέτουσιν ἡμᾶς εὐγνωμόνως.

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΙΣ ΚΑΙ Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ

Β'.

Ἀνεφέραμεν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τὰ μᾶλλον ἐξέχοντα ἴχνη γυναικείας χειραφετήσεως, τὰ ὁποῖα ἀπαντῶνται ἐν τῇ Π. Δ. ἐν τῷ παρόντι θὰ ἀναφέρωμεν ὅσα τοιαῦτα παρουσιάζονται ἐν τῇ Καινῇ.

Ἡ σχετικὴ ἐλευθερία, τὴν ὁποίαν ἐν προγενεστέροις χρόνοις ἀπέκτα ἡ γυνὴ παρ' Ἑβραίοις,

ἤρχισε νὰ χάνηται μετὰ τὴν Βαβυλώνιον αἰχμαλωσίαν, καὶ μάλιστα ἀφ' ἧς ἐποχῆς ὁ **Ραββινισμὸς** ἀπέβη συστηματικῶς ὁ ρυθμιστὴς τῆς ὅλης ζωῆς τῶν Ἑβραίων καὶ αὐτῆς ἐπομένως τῆς οἰκογενειακῆς. Περιορισμοὶ καὶ φραγμοὶ πολλοὶ ἐτέθησαν πάλιν περὶ τὴν γυναῖκα, οὕτως ὥστε ἐθεωρεῖτο ἀπᾶδον εἰς τὰ ἤθη καὶ ἀπηγορευμένον καὶ ἡ ἁπλῆ συνομιλία της μετὰ ξένου πρὸς αὐτὴν ἀνδρός. Εἰς τοιαύτην κατάστασιν εὗρε τὴν γυναῖκα ὁ Κύριος. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ὅτε οἱ μαθηταὶ εὗρον τὸν Ἰησοῦν συνομιλοῦντα μετὰ τῆς Σαμαρείτιδος ἐπὶ τῆς πηγῆς τοῦ Ἰακώβ, παρὰ τὴν Σιχὰρ, πόλιν τῆς Σαμαρείας (Ἰωα. Δ, 5, 6, κ. ἑ.) «ἐθαύμαζον», ὡς λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς (ἔ. ἀ. 27), «ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει». Ἡ ἔκπληξις, ὁ θαυμασμὸς αὐτὸς τῶν μαθητῶν ἦτο φυσικὴ συνέπεια τῆς περὶ γυναικὸς ἀντιλήψεως των, ἡ ὁποία ἀντίληψις ἦτο κοινὴ κληρονομία τῆς ἐποχῆς των. Τὴν ἀντίληψιν αὐτὴν κατέρριψε μὲ ἀντίθετον συμπεριφορὰν ὁ Χριστός. Ποία κολοσσιαία διαφορὰ ἀντιλήψεως ὑπῆρχε ὅσον ἀφορᾷ τὴν θέσιν τῆς γυναικὸς ἐν τῇ κοινωνίᾳ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἀφ' ἑνὸς τῶν Π]χῶν καὶ τὴν ἐποχὴν ἀφ' ἑτέρου τοῦ Ραββινισμοῦ, ἀρκεῖ νὰ ἀποδείξῃ ἡ ἀντιπαραβολὴ τοῦ ὡς ἄνω περιστατικοῦ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Σαμαρείτιδος μετὰ τοῦ περιστατικοῦ τῆς Ρεβέκκας καὶ τοῦ θεράποντος τοῦ Ἀβραὰμ (Γεν. ΚΔ' 10 κ. ἑ.). Οὐδεμία ἔκπληξις, οὔτε ἐπίπληξις ἀπὸ μέρους τοῦ Λάβαν καὶ τῆς μητρὸς, διότι ἡ Ρεβέκκα, «**παρθένος καλὴ τὴν ὄψιν σφόδρα**» (ἔ. ἀ. 16.) ὄχι μόνον εἰς διάλογον ἦλθε μετὰ ξένου εἰς αὐτὴν ἀνδρὸς, καὶ τούτου δούλου, ἀλλὰ καὶ τὰς καμήλους του ἐπότισε κλ. (ἔ. ἀ. 19.).

Διὰ τῆς συμπεριφορᾶς του λοιπὸν ὁ Κύριος πρὸς τὴν Σαμαρείτιδα καὶ διὰ τῆς **καινῆς** διδασκαλίας του τόσον περὶ **γάμου** ὅσον καὶ περὶ **ἀποστασίου** (Ματ. Ε' 31, ΙΘ' 3), ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς διαγωγῆς του ἐν γένει πρὸς τὰς γυναῖκας, ἁμαρτωλὰς καὶ μὴ (Λκ. Ζ' 37. Η' 2.) ἀνέτρεπε ριζικῶς προλήψεις καὶ παραδόσεις, πολὺ ταπεινωτικὰς διὰ τὴν γυναῖκα, καὶ ἐθεμελίωνε νέας, ὅλως ἀντιθέτους πρὸς ἐκείνας, ἀποσκοπούσας τὴν προσήκουσαν ἐξύψωσιν της καὶ τὴν κατάλληλον τοποθεσίαν της ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Τὸ ἐμφυσηθὲν νέον πνεῦμα εἰς τὸν κοινωνικὸν ὀργανισμὸν ἐσημείωσεν εὐθὺς ἀμέσως ἀνάλογα ἀποτελέσματα. Γυναῖκες πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας ὄχι μόνον προσείρχοντο ἵνα ἀθοῦν ἢ ἀκούσουν τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ, ὄχι μόνον τὸν παρηκολούθουν κατὰ τὰς περιοδείας του, ἀλλὰ καὶ «διηκόνουν αὐτῷ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐταῖς» (Λκ. Η' 3.). Γυναῖκες ὁποῖαι Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ Ἰωάννα, γυνὴ Χουζᾶ, καὶ Σουσάννα, Μάρθα καὶ Μαρία, αἱ τοῦ Λαζάρου ἀδελφαί, Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ Ἰωσῆ μήτηρ, ἡ μήτηρ τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου (ἔ. ἀ. καὶ Μτθ. ΚΖ', 56.), ἡ Σαλώμη (Μρκ. ΙΕ', 41.) καὶ τόσαι ἄλλαι ἦσαν αἱ ἀπαρχαὶ τοῦ ἀνακαινισθέντος ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἔργου τῆς γυναικείας χειραφετήσεως.

Τὸ ἔργον τοῦτο συνεχίζεται καὶ προάγεται ἐπὶ τῶν Ἀποστόλων ἐπὶ τῇ βάσει πάντοτε τῶν χαραχθεισῶν ὑπὸ τοῦ Διδασκάλου γενικῶν γραμμῶν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην αἱ γυναῖκες ἀπέδησαν ὄχι μόνον μέλη ἁπλῶς πρὸς αὔξησιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πιστῶν, ἀλλὰ **μέλη ἐνεργὰ** καὶ **παράγοντες σοβαροὶ** τῆς ἀρτισυστάτου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Εἶνε ἀχώριστοι ἀπὸ τὰς προσευχὰς καὶ τὰς δεήσεις τῶν ἀνδρῶν (Πρξ. Α' 14.)· ἀξιοῦνται δὲ καὶ «αὐταὶ τῶν δωρεῶν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς (Πρξ. Β', 1, 17), καὶ ἀναφέρονται προφητεύουσαι ἐν τῇ Γραφῇ ὅπως αἱ «**τέσσαρες θυγατέρες Φιλίππου τοῦ εὐαγγελιστοῦ**» (Πρξ. ΚΑ' 9. Πρβλ. καὶ Α' Κρ. ΙΑ' 5.). Πρόσωπα ἀξιοσημείωτα ἀπὸ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀπόψεως παρουσιάζονται ἡ ἐν Ἰόππῃ «μαθήτρια» Ταβιθὰ ἢ ἄλλως Δορκὰς (Πρξ. Θ', 36.), Μαρία ἡ μήτηρ Ἰωάννου τοῦ ἐπικαλουμένου Μάρκου (Πρξ. 1Β', 12.), ἡ «πορφυροπῶλις τῆς πόλεως Θυατείρων Λυδία» (Πρξ. ΙΣΤ', 14.), αἱ γυναῖκες, πρὸς τὰς ὁποίας, συνελθούσας ἔξω τῆς πόλεως τῶν Φιλίππων, ἐλάλησεν ὁ Παῦλος (ἔ. ἀ. 13.), αἱ ἐν Βεροίᾳ «Ἑλληνίδες γυναῖκες τῶν εὐσχημόνων» (Πρξ. ΙΖ', 12.), ἡ Δάμαρις (ἔ. ἀ. 34.), ἡ Πρίσκιλλα (Πρξ. ΙΗ', 2, 26. Α' Κορ. ΙΣΤ' 19.), ἡ Φοίβη (Ρωμ. ΙΣΤ' 1.), ἡ Εὐώδία καὶ Συντύχη (Φιλ. Δ', 2.), ἡ Κλαυδία (Β', Τμθ. 21.), ἡ Μαριὰμ (Ρωμ. ΙΣΤ', 6.), ἡ Ἰουνία (ἔ. ἀ. 7.), ἡ Τρύφαινα καὶ Τρυφῶσα (αὐτ. 12.), ἡ Περσὶς καὶ Ἰουλία (αὐτ. 12, 15.).

Τινὰ τῶν ἀνωτέρω προσώπων ἀπήλαυον ὄχι

μόνον ἀπὸ μέρους τοῦ Παύλου ἀλλὰ καὶ ἀπὸ μέρους τῶν Ἐκκλησιῶν ἰδιαιτέρας τιμῆς, καὶ ἀναφέρονται εὐφήμως καὶ ἐγκωμιαστικῶς· τοῦτο εἶνε ἀρκοῦσα ἀπόδειξις τῆς ἐξαιρετικῆς δραστηριότητος καὶ ἱκανότητος, τὴν ὁποίαν ἀνέπτυσσεν ὑπὲρ τῆς προαγωγῆς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἑκάστη ἐξ αὐτῶν. Ἡ Φοίβη λ. χ. συνιστᾶται ὑπὸ τοῦ Παύλου εἰς τοὺς Ρωμαίους, διότι «προστάτις πολλῶν ἐγεννήθη, καὶ αὐτοῦ ἐμοῦ» ὡς γράφει (Ρωμ. ΙΣΤ', 2.)· ἡ Πρίσκιλλα ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ ἰδίου ὡς «συνεργὸς» του «ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» καὶ ὅτι μετὰ τοῦ ἰδίου ἀνδρὸς, τοῦ Ἀκύλα, «ὑπὲρ τῆς ψυχῆς» του «τὸν ἑαυτῶν τράχηλον ὑπέθηκαν», διὸ καὶ τοῖς ἐκφράζει εὐχαριστίας ὄχι μόνον αὐτὸς, «ἀλλὰ καὶ πᾶσαι αἱ Ἐκκλησίαι τῶν ἐθνῶν» (Ἐ. ἀ. 3, 4.)· ἡ Μαριὰμ, ἡ Τρύφαινα καὶ Τρυφῶσα μετὰ τῆς Περσίδος ἀναφέρονται ὡς «πολλὰ κοπιῶσαι ἐν Κυρίῳ» (Ἐ. ἀ.)· ἡ Ἰουνία μετὰ τοῦ Ἀνδρονίκου ἱστοροῦνται ὡς «συναιχμάλωτοι τοῦ Παύλου καὶ ὡς «ἐπίσημοι ἐν τοῖς Ἀποστόλοις» πρὸ αὐτοῦ δὲ πιστεύσαντες εἰς Χριστὸν (Ἐ. ἀ. 7.)· αἱ δὲ Εὐωδία καὶ Συντύχη ὅτι «ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ συνήθλησαν» μετ' αὐτοῦ (Φιλιπ. Δ', 3.).

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐξάγεται ὅτι αἱ γυναῖκες ἔργον εἶχον πρὸ παντὸς νὰ **συνεργοῦν** εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου, βοηθοῦσαι, ὅσον ἠδύνατο ἑκάστη, τοὺς Ἀποστόλους, μετὰ τῶν ὁποίων ἦτο **ἐπόμενον** νὰ ἀγωνίζωνται καὶ κακοπαθῶσι **νὰ στηρίζωσι καὶ συγκρατῶσι** τοὺς προσερχομένους εἰς τὴν εἰς Χριστὸν πίστ ν, καὶ νὰ **ἔρχωνται ἐπίκουροι** εἰς τὰς διαφόρους ἀνάγκας τῶν πιστῶν, τὸ ὁποῖον ἡ Γραφὴ ὀνομάζει «κοινωνεῖν ταῖς χρείαις τῶν ἁγίων» (Ρωμ. ΙΒ', 13.) καὶ «διακονίαν τοῖς ἁγίοις» (Α' Κορ. ΙΣΤ', 15). Ἡ φιλοξενία ἀποτελεῖ ἐξέχουσαν ἐκδήλωσιν τοῦ ἔργου τούτου, δι' αὐτὸ καὶ ὁ Παῦλος Ρωμ. ΙΒ', 13. Ἑβρ. ΙΓ', 1. ά Τιμ. Γ' 2. Τίτ. Α', 8.) καὶ ὁ Πέτρος (Α', Πετρ. Δ' 9) καὶ ὁ Ἰωάννης (Γ', Ἰω. 6) συνιστῶσι γενικῶς εἰς τοὺς πιστοὺς τὸ φιλόξενον. Ὁ Παῦλος ἐξαίρει ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης τὰς θρᾶσιν τὰς Φοίβης καὶ πρὸς αὐτὸν ἀκόμη (Ρωμ. ΙΣΤ', 2.), ὡς ἐπίσης καὶ τῆς οἰκίας Στεφανᾶ (Α' Κορ. ΙΣΤ' 15.). Αἱ ἔχουσαι τὸ ἔργον τοῦτο τῆς **διακονίας τῶν ἁγίων** ὠνομάζοντο καὶ ἐχαρακτηρίζοντο δι' αὐτῆς τῆς λέξεως «διάκονος»· φαίνεται δὲ ὅτι ἑκάστη Ἐκ]σία εἶχε καὶ ἰδιαιτέραν τάξιν τοιούτων· τοὐλάχιστον τοῦτο ἐξάγομεν ἐκ τοῦ § 1, ΙΣΤ'. Ρωμ. ὅπου ἡ Φοίβη ἀναφέρεται ὡς «διάκονος τῆς Ἐκ]σίας τῆς ἐν Κεγχρεαῖς». Τινὲς θέλουσι νὰ ἐκλάβωσι καὶ ἐνταῦθα τὴν λέξιν «διάκονος» ὡς δηλωτικὴν **εἰδικῆς** ἐπισήμου ὑπηρεσίας ἐν τῷ Ναῷ, ἀναλόγου πρὸς τὴν τῶν καθ' αὐτὸ **διακόνων ἀνδρῶν**· ἀλλ' ἡ ἀντίληψις αὐτῶν δὲν φαίνεται πιθανή· πρόκειται περὶ γενικωτέρας διακονίας, ὡς ἀνεφέραμεν ἀνωτέρω· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲ τὴν τοιαύτην διακονίαν τῶν ἁγίων ἀνεδέχοντο γυναῖκες **εὔποροι**, ὁποία φαίνεται ὅτι ἦτο ἡ Φοίβη.

Τὸ χωρίον 11 ὅμως τῆς Α', πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολῆς ἐπιτρέπει νὰ συμπεράνωμεν ὅτι πλὴν τῶν διακόνων ἀνδρῶν, ὡς ἰδιαιτέρας ἱερατικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς τάξεως, ὑπῆρχε καὶ ἐκ τῶν γυναικῶν ἀνάλογος τάξις ὑπὸ τὸ ἴδιον ὄνομα. εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ λέξις δὲν ἀναφέρεται ἐν τῷ χωρίῳ, λόγου γινομένου περὶ γυναικῶν, ὑπάρχει ὅμως τὸ πρᾶγμα, ἀφ' οὗ τὰ περὶ γυναικῶν (διακονισσῶν) λέγονται ἐν συναφείᾳ καὶ συνειρμῷ πρὸς τὰ περὶ ἐπισκόπου καὶ διακόνων (Ἐ. ἀ. 2, 8, 12). Ποῖα ἦσαν τῶν διακονισσῶν τὰ εἰδικὰ καθήκοντα καὶ ποία ἡ ἔκτασις αὐτῶν καὶ πῶς ἐγίνετο ἡ προχείρισίς των, περὶ τῶν σημείων τούτων οὐδεμίαν μᾶς παρέχει πληροφορίαν ἡ Γραφή. Μεταγενέστεραι μόνον πηγαὶ ὁμιλοῦσιν περὶ αὐτῶν.

Πλὴν τῆς ὡς ἄνω τάξεως τῶν διακονισσῶν ἀναφέρεται ἐν τῇ Γραφῇ καὶ μία ἄλλη ἡ τῶν **χηρῶν.** Ἐξ ὅσων γράφει ὁ Ἀπόστολος περὶ αὐτῶν (α' Τμ. Ε', 3—11) φαίνεται ὅτι ἦτο τάξις διάφορος τῆς τῶν διακονισσῶν· τὰ καθήκοντά των ἦσαν ἀνάλογα πρὸς τὰ τῆς Φοίβης, ὡς δύναται νὰ ἐξαχθῇ ἐκ τῶν ἀνωτέρων χωρίων.

Αὐτὰ εἶνε τὰ ἀπαντώμενα καὶ ἐν τῇ Κ. Διαθήκῃ ἴχνη ἢ μᾶλλον παραδείγματα χειραφετήσεως περισσότερον ἐξέχοντα καὶ περισσότερον συστηματικά. Θὰ ἠδύνατό τις μετὰ λόγου νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διατάσσων εἰς τὰς γυναῖκας νὰ «σιγῶσιν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις» (Α', Κορ. ΙΔ', 34.) περιορίζει τρόπον τινὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Διδασκάλου καὶ αὐτῶν τῶν μαθητῶν ἐπιτραπέντα εἰς τὰς χριστιανὰς προνόμια. Ὁ τοιοῦτος ὅμως διϊσχυρισμὸς δὲν ἴσταται, ἂν

ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ Ἀπόστολος γράφει πρὸς τὴν ἐν Κορίνθῳ Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία ἔζη ἐν μέσῳ περιβάλλοντος ἠθικῶς ἐπικινδύνου, τὸ ὁποῖον ἐπέβαλλε τοιούτους περιορισμούς. Ἐκ τῶν ἐκτεθέντων εἶνε εὔκολον νὰ καθορίσωμεν ποία ἦτο ἡ ἔκτασις τῆς γυναικείας χειραφετήσεως ἐν ἐκείνοις τοῖς χρόνοις. Πλὴν τοῦ καθαρῶς **οἰκογενειακοῦ** ἐδάφους, τὸ ὁποῖον περιέκλειε τὴν μόρφωσιν τοῦ ἰδίου της οἴκου, ἦσαν ἀνοικτὰ εἰς τὴν γυναῖκα καὶ τὸ **θρησκευτικὸν**· ἱεραποστολικόν, ὡς θὰ ἐλέγομεν σήμερον — τὸ **ἠθικοκοινωνικὸν** ὑπὸ τὴν εὐρυτέραν του ἔννοιαν, μάλιστα δὲ τὸ **φιλανθρωπικόν.** Εἰς αὐτὰ εἶχεν ὅλην τὴν ἐλευθερίαν κατὰ γενικὸν κανόνα νὰ δρᾷ ἡ γυνή· ἐξαιρετικῶς δὲ μόνον, ἠνοίγετο ὁ δρόμος καὶ δι' ἄλλα στάδια καὶ τοῦτο πάλιν ὄχι διὰ πᾶσαν γυναῖκα, ἀλλὰ διὰ τὴν προικισμένην μὲ **ἔκτακτα** προσόντα, τὰ ὁποῖα ἀπήτουν ὅλως **ἐξαιρετικαὶ καὶ ὅλως ἔκτακτοι περιστάσεις,** ὡς ἐξάγεται τοῦτο ἐκ σχετικῶν παραδειγμάτων τῆς Π. Διαθήκης. Πόσον ὅμως ἡ ἐπιδιωκομένη εἰς τὰς ἡμέρας μας χειραφέτησις ἀπέχει τῆς χειραφετήσεως τῆς ἐπὶ τῶν Πιχῶν, τῆς ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων. Ἔχει καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸν τόπον της ἡ τοῦ Παύλου σύστασις «**μὴ ὑπερφρονεῖν παρ' ὃ δεῖ φρονεῖν ἀλλὰ φρονεῖν εἰς τὸ σωφρονεῖν ἑκάστῳ ὡς ὁ Θεὸς ἐμέρισε . . . .**» (Ρωμ. ΙΒ', 3).

Ἀρχιγραμματεὺς † Ἀρχιμ. **Διονύσιος**

"ΥΨΗΛΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ,, ΕΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἴχομεν γράψῃ τὸ προηγηθὲν ἄρθρον, ὅτε τὸ ἄρτι καταφθάσαν φύλλον τοῦ Ἰανουαρίου-Μαρτίου 1929 τῆς Internationale Kirtcliche Zeitchrift πληροφορεῖ ἡμᾶς περὶ τῶν προόδων, ἃς ἐν τῷ μεταξὺ ἐποιήσατο ὁ ρηθεὶς σύλλογος. Οὕτω τῇ 24 Σεπτ 1919 συνεκροτήθη ἐν Βερολίνῳ ἡ πρώτη ἐτησία συνέλευσις αὐτοῦ, ἐν ᾗ ὁ γραμματεὺς τοῦ Συλλόγου Ἐφημέριος Mosel ἐξέθηκεν ἐν ἐκτάσει τὰ τοῦ πρώτου ἔτους τοῦ Συλλόγου. Ἡ ἔκθεσις δημοσιεύεται πλήρης ἐν τῷ 12ῳ ἀριθμῷ τῆς Hochkirche, μηνιαίου ὀργάνου τοῦ Συλλόγου. Ἕνεκα τῆς σπουδαιότητος αὐτῆς παραθέτομεν αὐτὴν ἐν ἐκτάσει,

Ἡ ἔκθεσις ἐκφράζει ἐν πρώτοις χαρὰν διὰ τὴν ἀθρόαν τῆς συνελεύσεως ἐπίσκεψιν παρὰ τὰς δυσχερείας, ἃς προκαλεῖ ἡ σιδηροδρομικὴ συγκοινωνία τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ πλεῖστα τῶν μελῶν κατέφθασαν μακρόθεν οἷον ἐκ Βεστφαλίας, Πόζεν Λίππε, Δυτικῆς Πρωσσίας, Σαξωνίας, Πομμερανίας καὶ Σιλεσίας. Ἂν ἀναλογισθῇ τις, ὅτι ἡ συνεδρία τῶν ἱδρυτῶν, ἡ γενομένη τῇ 9ῃ 8)βρίου 1918, ἠρίθμει ἓξ μόνον μέλη, εὐκόλως κατανοεῖ τὴν ἐνθαρρυντικὴν αὔξησιν τοῦ «ὑψηλοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συλλόγου». Ὁ ῥήτωρ ἐμνημόνευσεν ἔπειτα δι' ὀλίγων τὰ ἐλατήρια τῆς ὑψηλῆς ἐκκλ. κινήσεως. Ἡ θλιβερὰ ἔλλειψις καθολικοῦ τρόπου καὶ ἀντιλήψεως ἐν τῇ προτεστ. ἐκ-σίᾳ, ἥτις προέκυψεν ἐκ τῆς ἀπορρίψεως τῆς ἀρχαίας ἐκκλ. παραδόσεως καὶ ἡ ἐντεῦθεν προκύπτουσα ὀλίγη συνάφεια αὐτῆς πρὸς τὰ λοιπὰ (καθολικὰ) τμήματα τῆς ὅλης ἐκκ)σίας, ἡ ἀπειλουμένη κατάρρευσις αὐτῆς ἕνεκα τῆς ὑποκειμενικότητος καὶ τοῦ ἀτομισμοῦ, ἡ ἐγκατάλειψις τῆς ὁμολογίας καὶ ἡ ἀνοχὴ φανερῶν αἱρέσεων, ἡ ἔλλειψις ἐξωτερικῆς καὶ ἐσωτερικῆς συνοχῆς, ἐπιρροῆς καὶ αὐθεντίας, ἡ ἐξάρτησις αὐτῆς ἀπὸ τῆς πολιτείας καὶ ἡ δέσμευσις, ἡ ἔλλειψις ἀληθοῦς ἐκκλησιαστικῆς (τ. ἔ. ἐπισκοπικῆς) διοικήσεως, ἡ ἐξασθένησις τοῦ κληρικοῦ ἀξιώματος ἐπ' ὠφελείᾳ κακῶς ἐννοουμένης «καθολικῆς ἱερωσύνης», ἡ ἀπόρριψις καὶ ὑποτίμησις τῆς εὐσεβοῦς ἀσκήσεως, ὁ παραμερισμὸς τῶν μυστηρίων (ἰδιαιτέρως τῆς θείας εὐχαριστίας) ἐν τῇ θείᾳ λατρείᾳ διὰ μονομεροῦς καλλιεργείας τοῦ κηρύγματος τοῦ θείου λόγου καὶ ἐντεῦθεν ἡ ὑποχώρησις τῆς λατρείας πρὸ τῆς οἰκοδομητικῆς διδασκαλίας, ἡ ἀνεπαρκὴς καλλιέργεια τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος, ὁ πόθος πλείονος κάλλους καὶ μεγαλοπρεπείας ἐν τῇ προτεσταντικῇ θείᾳ λατρείᾳ καὶ μείζονος ἐνεργοῦ συμμετοχῆς τῆς κοινότητος ἐν αὐτῇ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἡ ἐλπίς, ὅτι διὰ τῶν **ὑψηλῶν ἐκκλησιαστικῶν**

προσπαθειῶν, αἵτινες τείνουσι νὰ ἀποδώσωσιν εἰς τὴν εὐαγγελικὴν ἐκκλησίαν ἐκεῖνο, ὅπερ ἐπὶ ζημίᾳ αὐτῆς καὶ πρὸς μεγάλην θλῖψιν ἀπειραρίθμων μελῶν αὐτῆς ἀπώλεσε, θὰ ἐγχυθῇ νέα ζωὴ καὶ νέα δύναμις εἰς αὐτήν. θὰ κατωρθωθῇ νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν ἐκκλησιαστικότητα τὰ ἀπομακρυνθέντα ἀπ' αὐτῆς πλήθη καὶ ἡ ἐκ]σία θὰ ἀποβῇ δύναμις ἐν τῇ δημοσίᾳ ζωῇ ἐν Γερμανίᾳ ὡς ἡ Ρωμαϊκὴ ἐκκλησία, ἰδοὺ τὰ ἐλατήρια τῆς ὑψηλῆς ἐκκλησιαστικῆς κινήσεως. Μετὰ ταῦτα ὁ γραμματεὺς παρέσχεν εἰκόνα τῆς ἐσωτερικῆς ἀναπτύξεως τοῦ «Ὑψηλοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συλλόγου».

Καὶ πρῶτον, λέγει, τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀπέβη ὁ στόχος δριμυτάτων προσβολῶν, διότι ἐκ τοῦ ὀνόματος ἐξήγαγον, ὅτι πρόκειται περὶ ἁπλῆς ἀπομιμήσεως τῆς ἀγγλικανικῆς ὑψηλῆς ἐκκλησίας. Εἰς ἀπάντησιν προβάλλει, ὅτι ὁ ὑψηλὸς ἐκκλησιαστικὸς σύλλογος ἐν Γερμανίᾳ ἀκολουθεῖ τὴν κατεύθυνσιν, ἣν ἔδωκεν εἰς τὴν προτεσταντικὴν ἐκκλησίαν ἤδη ὁ Vilmar, ὁ Söhe καὶ ἄλλοι. Ἐπειδὴ ἡ κατεύθυνσις αὕτη ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ὁμολογίᾳ ἀνέκαθεν ἐχαρακτηρίσθη ὡς ὑψηλὴ ἐκκλησιαστική, εὔλογον, ὅτι σύλλογος ἀντιπροσωπεύων τὰς ἰδέας τῶν προμνημονευθέντων καὶ ἐπιδιώκων τὴν πραγμάτωσιν αὐτῶν ὠνομάσθη ὑψηλὸς ἐκκλησιαστικὸς σύλλογος. Εἶνε δὲ καὶ δυσχερὲς νὰ εὑρεθῇ ἕτερον ὄνομα, χαρακτηρίζον ἐπιτυχῶς τὴν οὐσίαν τοῦ Συλλόγου. Ὀνομάζεται «ὑψηλὸς ἐκκλησιαστικὸς» διότι φρονεῖ ὑψηλὰ περὶ τῆς ἐκ]σίας, διότι θεωρεῖ τὴν ἐκ]σίαν καὶ μετὰ τῆς ἐκ]σίας τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα ὥς τι ὑψηλὸν ἅγιον οὐχὶ ἀνθρωπίνην, ἀλλὰ θείαν διάταξιν. Οὐδεὶς ὑπάρχει λόγος, ὅπως ὁ ὑψηλὸς ἐκ]τικὸς σύλλογος ἀποβάλῃ τὸ ὄνομα αὐτοῦ χαριζόμενος εἰς τὸν κακῶς ἐννοούμενον πατριωτισμὸν καὶ τὴν ἀγγλοφοβίαν ἐκείνων, οἵτινες διαβλέπουσιν ἐν αὐτῷ ἄρνησιν γερμανικοῦ προτεσταντικοῦ τρόπου. Ἡ ἔννοια τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἀξιώματος, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἁγίας Γραφῆς ἀντιπροσωπεύει ὁ ὑψηλὸς ἐκκλησιαστικὸς σύλλογος. προὐκάλεσεν, ὡς ἦν ἐπόμενον, ἰδίᾳ ἐν κοινοτικοῖς κύκλοις ζωηρὰν ἀντίδρασιν. Ὁ ὑψηλὸς ἐκκλησιαστικὸς σύλλογος οὐδόλως προτίθεται νὰ ἀρνηθῇ τὴν καθολικὴν ἱερωσύνην ὅλων τῶν πιστῶν. Πρόκειται ὅμως νὰ καθορισθῶσιν ἀκριβῶς τὰ ὅρια μεταξὺ τῶν δικαιωμάτων καὶ καθηκόντων τῆς καθολικῆς καὶ τῆς ἰδιαιτέρας ἱερωσύνης καὶ νὰ διεγερθῇ παρὰ τοῖς φορεῦσι τῆς τελευταίας ἡ συναίσθησις ὡς τῆς εὐθύνης οὕτω καὶ ἀξίας τοῦ ἀξιώματος αὐτῶν. Πρὸς ταῦτα ἀνταποκρίνεται ὁ πόθος τοῦ λαοῦ πρὸς ἀπόκτησιν ποιμένων, οἵτινες μόνον εἰς τὸν Θεὸν ὑπακούουσιν οὐχὶ δὲ καὶ εἰς ἀνθρώπους. μόνον εἰς τὸν Θεὸν καὶ Ι. Χριστὸν εἶνε ὑπεύθυνοι καὶ εἶνε πραγματικῶς ὁδηγοὶ καὶ αὐθεντία τῶν κοινοτήτων αὐτῶν.

Κατ' ἀρχὰς αἱ ἐπιθέσεις ἐναντίον τοῦ ὑψ. ἐκκλ. συλλόγου ἐδείκνυον, ὅτι ἔλειπεν ἐξ ὁλοκλήρου ἡ προσπάθεια πρὸς βαθυτέραν κατανόησιν τῶν ὑψηλῶν ἐκκλ. τάσεων : ἐπαναλαμβάνοντο οἱ αὐταὶ ἐκφράσεις ἐν ταῖς ἐπιπολαίαις κρίσεσιν, οἷαι «ἀγγλικὴ ἀπομίμησις» «καθολικίζουσαι κλίσεις» «μὴ εὐαγγελικοὶ» «ἱερατικὴ ἐκκλησία» «ἱεραρχικαὶ τάσεις» «τελετοφιλία» καὶ ἄλλαι τοιαῦται. Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ ὅμως, ὁ τρόπος οὗτος τοῦ πολέμου ἤρκει νὰ προδιαθέσῃ ἀκρίτως ἀναγνώστας ἐναντίον τοῦ ὑψηλοῦ ἐκκλ. συλλόγου. Ὁ ῥήτωρ εὐγνωμόνως ἐξῆρεν ὅτι ὁ ἀγγελιαφόρος τοῦ Κράτους ἐν πραγματείᾳ ὀφειλομένῃ εἰς τὸν κάλαμον τοῦ ἐπιθεωρητοῦ Dr Browisch κατενόησε τὸν σκοπὸν τοῦ συλλόγου, ἔδειξε πολλὴν συμπάθειαν πρὸς αὐτὸν καὶ συνετέλεσεν οὐσιωδῶς εἰς τὴν προαγωγὴν τοῦ ἔργου αὐτοῦ. Κατὰ τὰ ἄλλα ἡ στάσις τοῦ προτεσταντικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τύπου ἦτο κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἐχθρική. Ἐξαίρεσιν σπανίαν ἀπετέλεσεν ἡ «ἥρεμος καὶ σύμφωνος πρὸς τὰ πράγματα κρίσις τῆς μεσαζούσης Πρωσσικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐφημερίδος. Καὶ τὸ ὕφος τῶν διαφόρων ἄρθρων δὲν ὑπελείφθη εἰς ἐχθρότητα.

Τὰ ρωμαιοκαθολικὰ φύλλα ἔγραψαν διὰ μακρῶν μεθ' ὅσης εὐνοίας, μετὰ τόσης ἐπιφυλάξεως. Τὸ περιοδικὸν «Φωναὶ τοῦ καιροῦ» τῶν Ἰησουϊτῶν ὑπέλαβον, ὅτι ἔδει νὰ εὐχηθῶσιν εἰς τὸν ὑψηλὸν ἐκκλ. σύλλογον ἕνα Pusey 1), καίτοι εὐπροσδεκτότερος εἰς αὐτοὺς ἐννοεῖται,

1) Ὁ ἀρχηγὸς τῶν σημερινῶν Τελετοφίλων ἐν Ἀγγλίᾳ.

ὅτι θὰ ἦτο εἷς Newmann 1). Ἰδίᾳ ἐγκαρδίως ἐχαιρέτισε τὸν σύλλογον ὁ παλαιοκαθολικὸς τύπος ἕνεκα τῶν πολλῶν κοινῶν σημείων ἐπαφῆς μεταξὺ τῶν ὑψηλῶν ἐκκλ. ἰδεῶν καὶ τῶν καθολικῶν ἰδίᾳ τῶν παλαιοκαθολικῶν. Ἰδιαιτέρως ὁ Mosel ἐμνημόνευσε τὰς θερμὰς εὐχάς, τὰς ὁποίας ἀπέστειλε πρὸς αὐτὸν ὁ Σεβ. Ἐδουάρδος Herzog ἀπὸ τοῦ 1876 Ἐπίσκοπος τῆς Χριστιανικῆς (=παλαιο-)καθολικῆς ἐκκλησίας τῆς Ἑλβετίας ὑπὲρ τῆς ἐν Γερμανίᾳ ἐκκλ. κινήσεως. Χάρις εἰς τὴν Internationale Kirchliche Zeitschrift ἡ περὶ τῆς ἱδρύσεως τοῦ συλλόγου εἴδησις μετεδόθη καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ ἔτυχε πολυμεροῦς αὐτόθι προσοχῆς, ὡς ἐν Ὁλλανδίᾳ, Σουηδίᾳ, Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ.

Ἕνεκα τῶν ἰσχυρῶν ἀντιδράσεων. ἃς εἶχε νὰ καταπολεμήσῃ ἡ ὑψηλὴ ἐκ)τικὴ κίνησις ἐν Γερμανίᾳ, βραδεῖα ὑπῆρξεν ἡ ἐξέλιξις αὐτῆς. Ὑπὸ τοὺς ὅρους τούτους εὐφρόσυνον δέον νὰ θεωρηθῇ, ὅτι ὁ σύλλογος σήμερον ἀριθμεῖ ἐν ὅλῳ 150 ἐγγεγραμμένα μέλη. Πλὴν τούτων πρέπει νὰ συνυπολογισθῇ καὶ ὁ πολλῷ μεγαλείτερος ἀριθμὸς τῶν φρονούντων τὰ τῆς ὑψηλῆς ἐκ]σίας, ἀλλ' οἵτινες δὲν ἐνεγράφησαν ἔτι εἰς τὸν Σύλλογον. Ὁ σύλλογος θὰ θεωρήσῃ ἔργον αὐτοῦ νὰ προσεταιρισθῇ τούτους καὶ ἔτι πρὸς νὰ διαδώσῃ τὰς ὑψηλὰς ἐκκλησιαστικὰς ἰδέας εἰς ὅλους τοὺς κύκλους, τὰς τάσεις καὶ τὰς μερίδας τοῦ λαοῦ τῆς εὐαγγελικῆς ἐκκλησίας. Ὑπάρχουσι πλεῖσται ἐλπίδες, ὅτι τοιαύτη προσηλυτιστικὴ καὶ διαφωτιστικὴ ἐνέργεια θὰ ἐπιτύχῃ. Ἰδίᾳ δέον νὰ ἐξαρθῇ ἡ γενναιοδωρία πολλῶν μελῶν. Ἐν συνόλῳ προσεφέρθησαν 2,500 Μάρκα συνδρομαί, καίτοι δὲν ὑπάρχει ὀφειλετικὴ συνδρομή. Ἡ ὁλονὲν προϊοῦσα ἀκρίβεια καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ ἐπιβαρύνῃ τὴν προθυμίαν τῶν μελῶν. Ὁ Mosel ἐν τέλει ἐξέφρασε τὴν σταθερὰν πεποίθησιν, ὅτι τὸ ἔτος 1920 θὰ αὐξήσῃ ἐπαισθητῶς τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὑψηλοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Συλλόγου καὶ θὰ πραγματοποιήσῃ ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ πράξει τινὰς τῶν τῶν ἀπαιτήσεων αὐτοῦ.

Ὁ προϊστάμενος Hoffman ἐν τῇ ἐπακολουθησάσῃ εἰς τὴν ἔκθεσιν συζητήσει ἐπελήφθη τῆς εὐκαιρίας νὰ ἐκφράσῃ εἰς τοὺς ἡγέτας τῆς κινήσεως εὐχαριστίας, διότι ἔσχον τὸ θάρρος νὰ παρουσιάσωσι πρὸ τοῦ δημοσίου τὰς ὑψηλὰς ἐκκλησιαστικὰς ἰδέας. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν προτεσταντικὴν θείαν λατρείαν εἶχε πάντοτε τὴν ἰδέαν, ὅτι μετὰ τὸ κήρυγμα δέον νὰ ἐπακολουθῇ ὑψηλότερόν τι: ἡ λατρεία. Αἱ διατάξεις, εἴπερ τῆς ἐξομολογήσεως ἐν τῇ προτεσταντικῇ ἐκ]σίᾳ δὲν ἀνταποκρίνονται πρὸς τὴν ἐν τῇ Γραφῇ καθωρισμένην πρᾶξιν. Ὁ πόθος τῆς ἰδιωτικῆς ἐξομολογήσεως ὑπάρχει καὶ ἐν τῇ προτεσταντ. ἐκ]σίᾳ καὶ πρέπει νὰ τύχῃ ἱκανοποιήσεως. Διαμορφώσας, ὡς ἦν δυνατόν, πανηγυρικώτερον τὴν τέλεσιν τῆς θείας εὐχαριστίας ἐν τῇ κοινότητι αὐτοῦ προσεπάθησε νὰ ἐξάρῃ τὴν σημασίαν αὐτῆς, ὡς τοῦ κορυφώματος τῆς θείας λατρείας. Καὶ τὸ εὐαγγέλιον πρέπει νὰ προσενεχθῇ εἰς τὴν κοινότητα ἐν ἐνεργῷ μορφῇ. Ὁ ἐφημέριος Hänsel ἐπιθυμεῖ πολύ, ὅπως ὁ ὑψηλὸς ἐκκλ]τικὸς σύλλογος διαδοθῇ πρὸ παντὸς εἰς τὰς λαϊκὰς τάξεις καὶ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν πρὸς τὴν παλαιοκαθολικὴν ἐκκλησίαν. Ὁ ἐπιθεωρητὴς Dr Browisch προὔτεινε τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἀκολούθου ἀποφάσεως, ἥτις καὶ ἐγένετο δεκτή.

Ἡ Γεν. Συνέλευσις τοῦ ὑψηλοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συλλόγου ἀπορρίπτουσα ὅλας τὰς προτάσεις πρὸς μεταβολὴν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἐμμένει εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν αὐτοῦ ὡς ὑψηλῆς Ἐκκλησίας. Διότι τὸ ὄνομα τοῦτο, ὅπερ δηλοῖ τὸ πρόγραμμα αὐτῆς ὄχι μόνον δὲν εἶνε ἀπομίμησις τῆς ἀγγλικανικῆς ὑψηλῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ θέλει ἀφ' ἑνὸς νὰ ἐπιδράσῃ κατὰ τῆς ἑκάστοτε ἐμφανιζομένης ἀξιωθρηνήτου ἀδυναμίας τῆς αὐτοπεποιθήσεως τῆς προτεσταντικῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι τοῦ κράτους καὶ τοῦ ἁπλῶς ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ ἐξαίρον τὴν συναίσθησιν τῶν ἰδιαιτέρων αὐτῆς θείων χαρίτων καὶ καθηκόντων, ἀφ' ἑτέρου νὰ ἀντεπεξελθῃ κατὰ τῶν προφανῶν μονομερειῶν τῆς προτεσταντικῆς θείας λατρείας καὶ ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς διὰ τῆς ἐξάρσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς προσκυνήσεως ἐν τῇ θείᾳ λατρείᾳ καὶ τῇ θείᾳ εὐχαριστίᾳ καὶ τέλος νὰ

1) Ὁ ἐκ τῆς ἀγγλικανικῆς εἰς τὴν ρωμαιοκαθολικὴν ἐκ)σίαν μεταστὰς διάσημος ἀγγλικανὸς θεολόγος.

καταπολεμήσῃ τὴν ὁλονὲν αὔξουσαν ὑπερτίμησιν τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου διὰ τῆς πλήρους ἀναγνωρίσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἀξιώματος. Ἀπαιτοῦμεν τὴν διαμόρφωσιν τῆς προτεσταντικῆς Ἐκκλησίας, ἧς ὁ ἐσωτερικὸς χωρισμὸς ἀπὸ τῆς ρωμαιοκαθολικῆς εἶνε αὐτόδηλος εἰς ἡμᾶς, εἰς πραγματικὴν ἐκκλησίαν τοῦ εὐαγγελίου, ἥτις ἔχει τὴν θέλησιν καὶ τὴν δύναμιν νὰ ἐκπροσωπήσῃ τὸ ἀόρατον αὐτῆς περιεχόμενον ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ κόσμου τούτου ὡς ὁρατὸν ἵδρυμα δρῶν διὰ τῶν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δοθέντων αὐτῷ βοηθητικῶν καὶ παιδαγωγικῶν αὐτοῦ μεσων καὶ ἐν σμικροῖς καὶ ἐν μεγάλοις. Δὲν ἀντιτάσσομεν μόνον ἔναντι τῆς ἀντευαγγελικῆς ἀντεκκλησιαστικότητος, εὐαγγελικὴν ἐκκλησιαστικότητα, ἀλλὰ καὶ ἔναντι τῆς εὐαγγελικῆς ὑποδεοῦς ἐκκλησιαστικότητος, εὐαγγελικὴν ὑψηλὴν ἐκκλησιαστικότητα».

Ἐν τῇ συνελεύσει ἐξεφωνήθησαν καὶ διάφοροι λόγοι. Οὕτως ὡμίλησαν ὁ ἐφημέριος Hettling «Τί λέγει ὁ Κύριος περὶ τῶν ἡμετέρων προσπαθειῶν;», ὁ ἐφημέριος Schapper «ἡ ἐκκλησία ἡ ὁποία τίς δέον νὰ εἶνε;» ὁ ἐφημέριος Nachtigal «ἡ στάσις ἡμῶν ἀπέναντι τῆς Ὁμολογίας». Αἱ δύο προτάσεις περὶ συντάξεως εὐαγγ. συνόψεως καὶ ὑψηλῆς ἐκκλησιαστικῆς λειτουργίας τῆς κυρίας θείας λατρείας ἐν συνδέσμῳ μετὰ τῆς θείας εὐχαριστίας παρεπέμφθησαν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ἐπὶ τῆς συνόψεως. Πρόεδρος τοῦ συλλόγου ἐξελέγη ὁ ἐφημ, Ubrich Bettac ἐν Vorland, γραμματεὺς καὶ συντάκτης τοῦ περιοδικοῦ «Hochkirche» ὁ ἐφημ. W. Mosel ἐν Hetzdorf, ταμίας ὁ ἐφημ. Ulrich Freise ἐν Herkelberg.

† Ὁ Σελευκείας ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλεῖται ὁ ἐπιστρέφων τὸ φύλλον νὰ δηλώσῃ τὸ ὄνομά του ἵνα διαγραφῇ καὶ οὕτω ἀπαλλαγῇ καὶ αὐτὸς καὶ τὸ φύλλον ἐνοχλήσεων.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Διεθνὴς ἕνωσις ὑπὲρ τῶν παίδων. — Ἡ Γραμματεία τῆς διεθνοῦς Ἑνώσεως ὑπὲρ τῶν Παίδων ἀπαντῶσα εἰς τὸν Ἀρχιγραμματέα τῆς Ἱ. Συνόδου, ἐκφράζει τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῆς εἰς τὸν Σεβ. Τοποτηρητὴν, διότι εὑρεστήθη νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐγγραφὴν καὶ τοῦ ἰδίου ὀνόματος μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτίμου Ἐπιτροπῆς, εὐχαριστεῖ δὲ καὶ διὰ τὰς παρασχεθείσας ὑπὸ τοῦ Ἀρχιγραμματέως κατ' ἐντολὴν τῆς Ἱ. Συνόδου πληροφορίας ὅσον ἀφορᾷ τὸν διενεργηθέντα ὑπὲρ τῶν παίδων ἔρανον τῆς 28 Δεκ. ἀνὰ τὸ κλῖμα τοῦ Οἰκ. Θρόνου καὶ τὴν κατάστασιν ἐν γένει τῶν ὁμογενῶν συνεπείᾳ τοῦ πολέμου.

Τμῆμα Ἱ. Συνόδου. — Πρὸς ταχυτέραν διεκπεραίωσιν τῶν ἐνώπιον τῆς Ἱ. Συνόδου ὑποθέσεων κατηρτίσθη, κατὰ τὸ ἄλλοτε σύστημα, ἰδιαίτερον τμῆμα ἐκ τῶν Σεβ. Μ. Κυζίκου, Τυρολόης καὶ 40-Ἐκκλησιῶν, πρὸς διεκπεραίωσιν δευτερευούσης φύσεως ζητημάτων.

Μ]λις Ἐλευθερουπόλεως. Εἰς τὴν χηρεύουσαν Μ]λιν Ἐλευθερουπόλεως διωρίσθη συνοδικῶς τοποτηρητὴς ὁ Μ. Νευροκοπίου κ. Δαμασκηνός.

Γραφεῖον Μ. Πρωτοσυγκελλίας. — Βοηθὸς γραμματεὺς τοῦ Γραφείου τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Μ. Συμβουλίου ὁ Ἱερολ. διάκονος Αἰμιλιανὸς Παπαδημητρίου τέως ἀρχιδιάκονος τοῦ Μ. Γρεβενῶν.

Ναὸς Ἁγ. Ἰωάννου τῶν Χίων. — Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Συγιλλίων, τὰ ὁποῖα ἐπικαλεῖται ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ ἐν λόγῳ Ἱ. Ναοῦ, ἡ Ἱ. Σύνοδος ἠκύρωσεν ἀπόφασιν τῆς Π. Κ. Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς, δι' ἧς ἀπηγορεύετο εἰς τοὺς ἱερεῖς τοῦ ναοῦ νὰ τελῶσι διαφόρους ἱεροπραξίας μεταξὺ τῶν ἐνταῦθα Χίων.

Γάμος κωφαλάλου. — Κατὰ γνωμοδότησιν τοῦ Νομικοῦ Συμβούλου τῆς Ἱ. Συνόδου κ. Χαμουδοπούλου ἐπὶ αἰτήσεως ποὸς τέλεσιν γάμου κωφαλάλου, ἐνεκρίθη ἵνα πρὸ παντὸς ἐνεργηθῇ νόμιμος ἰατρικὴ πραγματογνωμοσύνη, διοριζομένου εἰσηγητοῦ καὶ τριῶν εἰδικῶν ἰατρῶν κατὰ τὸ ἄρ. 251 τῶν ὁδηγιῶν, πρὸς ἐξέτασιν ἐπιστημονικὴν τοῦ παθήματος.

Τιμωρία κληρικοῦ. — Ἕνεκα ἀνευλαβείας πρὸς ἀνωτέρας ἐκκλησιαστικὰς ἀρχὰς ἀπεφασίσθη ὅπως μέχρι νεωτέρας διαταγῆς περιορισθῇ εἰς τὸ Γηροκομεῖον ὁ τέως ἡγούμενος τῆς Μονῆς Σουμελᾶ ἀρχιμ. Ἄνθιμος.

Ἐκ]σία Ἑλλάδος. — Ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἐκ]σίας τῆς Ἑλλάδος ἐγγράφως ἐξέφρασε τὰς εὐχαρι-

στίας της πρὸς τὴν ἡμετέραν ἐπὶ τῇ ἐγκαίρῳ καὶ ἀποτελεσματικῇ της ἐνεργείᾳ πρὸς σύλληψιν τῶν γνωστῶν ἀπαταιώνων κληρικῶν.

Οἶκος Τυφλῶν ἐν Ἀθήναις.— Ἐπὶ τῇ βάσει σχετικῆς ἐγκυκλίου τῆς Ἱ Συνόδου τῆς ἐκ]σίας τῆς Ἑλλάδος, ἐνεκρίθη ἵνα ἐνεργηθῇ ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ καὶ ταῖς εὐπορωτέραις ἐπαρχίαις ἔρανος ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου τῶν Τυφλῶν, τοῦ διατελοῦντος ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σ. Μ. Ἀθηνῶν κ. Μελετίου,

† Κρήτης Εὐμένιος.— Ἀνεγνώσθη ἔκθεσις ἐμπεριστατωμένη τοῦ Π. Μ. Χίου κ. Ἱερωνύμου περὶ τῆς ἀσθενείας καὶ τῆς κηδείας τοῦ ἀοιδίμου Κρήτης κυροῦ Εὐμενίου.

Ἔρανοι ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν.

Ἐνορία Παναγίας Νεοχωρίου	Γρ.	400
Ἐπαρχία Παραμυθίας	»	21320
» Ρόδου γ' δόσις	»	18817
» Κοζάνης	»	23256
» Γρεβενῶν β' δόσις	»	8333

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΕΞ Α'ΓΔΙΝΙΟΥ ΟΜΟΓΕΝΩΝ ΑΙΧΜΑΛΩΤΩΝ ΕΝ ΔΕΝΙΖΔΗ ΚΑΙ ΝΑΖΔΗ

Οἰκογένεια Ἀσλανίδου.— 1. Ἐλισάβετ Ἀσλανίδου, ἐτῶν 52, 2. Πιπίνα, 67, 3. Μηνᾶς Α. Βαξεβάνη, 55, ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ. Στ. Παντελωνᾶ. – 4. Παρασκευὴ, 47, 5. Εὐαγγελία, 17, 6. Σταματία, 15, 7. Νικόλαος, 13 8. Εὐστράτιος, 14, 9. Μενέλαος 22, 10. Κ. Εὐαγγέλου, 13, 11. Φωτὼ, 19, 12. Πάτρα Χαλβατζῆ, 35, ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ. Δ. Βελεχέρη.— 13. Βασιλεία, 30, 14. Ἀβάπτιστον, 1, 15. Μαργιόγκα Τσολομύτου, 18, 16. Αἰκατερίνη Ἠλιάδου, 18, 17. Γ. Ἠλιάδης, 8, 18. Δημ. Καραγιάννη, 50, 19. τέκνον της, 5, 20. Κ. Καραϊκλίδου, 70, 21. Μιχ. Γωμελάκης, 20, ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ. Ἐμμ. Βουτζαλῆ.— 22. Μαριγὼ, 50, ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ. Κατσικοπούλου.— 23. Μαρία, 65, 24. Ἐλπινίκη, 25, ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ. Ἀΐναλῆ.— 25. Εὐδοκία, 42, 26. Μαρίκα, 19, 27. Ἄννα, 18, 28. Βάσος, 14, 29. Ὅμηρος, 9, ἐν Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Αὐγερ. Εὐαγγέλου.— 30. Μαρία, 30, 31. Μιχαὴλ, 10, 32. Αἰκατερίνη, 8, 33. Χρῆστος, 5, 34. Αἰκατερίνη, 50, ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ. Μιχ. Ἰωσήφ.— 35. Μιχαὴλ, 60, 36. Ἰωάννης, 15, 37. Καλλιόπη, 17, 38. Ἑλένη, 35, 39. Ἀνδρονίκη, 10, ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ. Ἡρ. Σταυρόκογλου.— 40. Ἀντωνία, 22, 41. Βασιλεία, 30, 42. τέκνον, 6, 43. τέκνον, 7, 44. τέκνον, 5, ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ. Πολ. Διακοπούλου.— 45. Πολυχρόνης, 60, 46. Σοφία. 50, 47. Φιλάρετος, 34, 48. Πιπίνα, 25, 49. Φίλιππος, 50, 50. Αἰκατερίνη, 6, ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ. Τζώρ. Κωνσταντάκη.— 51. Τζώρτζης, 65, ἐν Κότσαρ.

Οἰκογ. Γ. Ν. Σακκελαρίδη.— 52. Γεώργιος, 50, 53. Κυρανιὼ, 40, 54. Μαριγὼ, 20, 55. Νικόλαος, 10, 56. Ἑλένη, 12, ἐν Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Γ. Φουρτούνα.— 57. Ἰωάννης, 28, 58. Ὀδυσσεὺς, 14, 59. Ἀνδρέας, 16, 60. Ἀνδ. Γαλῖφος, 38, ἐν Τσίνα.

Οἰκογ. Πέτρου.— 61. Γ. Μεϊμάρογλου. 50, 62. σύζ. Μαρία, 45 63. Ἰωάννης Πέτρου, 25, ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ. Ἀμπατζῆ Κωστῆ. – 64. Κωστῆς, 38, 65. Θεσσαλία, 35, ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ. Δημητρέου.—66. Ἠὼ, 27, 67. Ἄλλη, 25, 68. Πολυξένη, 20, 69. Ἑρμιόνη, 18, 70. Γ. Οἰκονόμου, 40, 71. Σπῦρος Τσιτόβαλης, 60, 72. Μηλίτσα, 45, 73. θυγάτηρ, 16, 74. Γ. Κοντὸς, 65, 75. Γιασεμὼ, 55, 76. θυγάτηρ, 12, ἐν Μαρμαρίτσα. 77. Κώστας Κεχαΐδης, 40, 78. Κωνσταντίνα, 37, 79. τέκνον, 15, 80. τέκνον, 13, 81. τέκνον, 12, 82. τέκνον, 10, 83. τέκνον, 8, 84. τέκνον, 6, 85. τέκνον, 4, 86. τέκνον 2, ἐν Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Χ'' Γεωργίου.— 87. Χ'' Γεώργιος, 80, 88. σύζ. Χρυσὼ, 60. 89. Ἀγγέλα, 25, 90. Ἡρακλῆς, 40, 91. νύμφη, 35, 92. τέκνον, 5, 93. τέκνον, 3, ἐν Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Μ. Μαρινάκη. – 94. Ἄννα, 20, 95. Ἀγγελικὴ. 70, 96. Μαρίτσα, 5, ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ. Ἀμάνογλου.— 97. Γαμ. Βασίλειος, 45, 98. Ἰωάννα, 33, 99. Εὐθυμία 8. 100. Δέσποινα, 6, 101. Ἑλένη, 22, 102. Κώστας, 4, 103. Εὐγενία, 35, 104. Βασιλεία, 18, 105. Σάββας, 8, ἐν Δενιζλῆ. 106. Γεώργιος Χριστοφορίδης, 13, ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ. Παναγ. Μπιτζῆ.— 107. Γαλάτεια 21 108. Μαρίτσα, 15, ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ. Βασιλ. Κούλλα. 109. Βασίλειος, 55, 110. Ἀρίτσα, 8, ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ. Παναγῆ Στεργίου.— 111. Εὐαγγελία, 33, 112. Γεώργιος, 10, 113. Μιχαὴλ, 5, 114. Πέτρος, 71, 15. Γενοβέφα, 12, 116. Σοφία, 16, 117. Στέλιος, 55, 118. Μηνᾶς, 52. 119. Ἐλισάβετ, 50, 120. Εὐαγγελία, 18, 121. Χρῖστος. 12, ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ. Ἐπαμεινώνδα Μεϊμάρογλου. — 122. Ἐπαμεινώνδας, 57, 123. Ἄννα, 30, 124. Μιχαὴλ, 8, 125. Πανανῆς, 4. 126. Φωτὼ, 30, 127. Χρύσα, 14, 128. Ἀγγέλα, 12, ἐνΝαζλῆ ἢ Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Ἰωάννας Χ'' Ἀνδρ.— Γεωργία, 20, ἐν Ναζλῆ ἢ Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Μάρκου Ἀμπελουργοῦ.— Γεώργιος, 15, ἐν Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Κωστῆ χ'' Ἀποστόλου.— Κωστῆς, 55, Ἑλένη, 50, Ἀζηρίας, 15, ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ. Γ. Μακρῆ.— Ἀθηνᾶ, 50, ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ Λαζάρου Πεσπέσογλου.-- Λάζαρος, 60, Ζαμπέτα, 45, ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ χ'' Χρήστου Παμ.— Θεοφανὼ, 60, Ἀλεξάνδα, 45, Εἰρήνη, 25, ἐν Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Παναγιώτ. Καρκάνη.— Παναγιώτα, 50, Γαβριὴλ, 25, Μαρία, 22, Βικτωρία, 8, Ἀντωνία, 12, ἐν Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Γ. Φραγκοπούλου. – Χρυσῆ, 26, Δέσποινα, 24, Εὐαγγελία, 22, Ἄννα, 20, ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ. Π. Βουλγάρα.— Παρασκευὴ, 45, Εὐαγγελία, 22, Μενέλαος, 24, Στρατὴς, 18, Νῖκος, 16, Σταματ. , 14, Χρῆστος, 10, ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ. Μηνᾶ Περιβολάρη.— Μηνᾶς, 50, Ἐλισάβετ, 30, Πιπίνα, 80, ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ. Ἀρτὶν Βερβέρη.— Ἐζενῆ, 21, ἐν Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Τεφτσίδενα. Εὐδοκία, 60, Δενιζλῆ. Ἀνδρομάχη, 22, Στέφανος, 9, Θεολόγος, 16, Εὐαγγελία, 13, ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ. Τόλιου.— Μαρίτσα, 27, Κοκκόλη, 5, Χρῆστος, 5 Εὐαγγελία, 4, Δημήτριος, 3. Ἐλευθέριος, 2, ἐν Ναζλῆ ἢ Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Τζανέτου Κομματοπούλου. Τζανέτος, 15, ἐν Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Ἀνδρ. Κοτζα-Βουγιούκη.— Κατίνα, 40, Γεωργία, 13, Γεώργιος, 15, ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ. Κ. Ταμπάκη Μαγν. – Κώστας, 40, Θάνος, 14, ἐν Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Ξυπολίτου.— Ἰωάννης, 25, ἐν Ναζλ. ἢ Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Ἀντ. Χ'' Γεωργίου.— Καλίτσα, 47, Ἐμμανουὴλ, 17, Γεώργιος, 15, Ἀγγέλα, 7, Χρῆστος Στ. , 42, Ἀργύριος, 9, ἐν Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Ἀνανίου Μανουσιάδου.— Δέσποινα, 26, Ὀρέστης, 11, Εὐανθία, 9, Τάσος, 7, Νικόλαος, 4, Χρῆστος, 2, Εὐχούλα, 40, Στέλλα, 45, Ἀθηνᾶ, 38 Ἄρτεμις, 22, ἐν Ναζλῆ,

Οἰκογ. Σπύρου Αὐγερίδου.— Σπῦρος. 55, Εὐαγγέλα. 38, Τάσος, 16, Ναυσικᾶ, 18, ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ. Γαλατσάνου.— Ἀρίτσα, 21, Λάμπρος, 15, Κίμων Νομικὸς, 25, Νῖκος, 15, Χρύσα, 7, ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ. Γιακουμῆ Περιβολ.— Γιακουμῆς, 40, Κατίνα, 40, Θεόδωρος, 10, Ἀνέτα, 50, Δενιζλῆ.

Οἰκογ Γιαν. Τσιρωνᾶ. – Γιαννακὼ, 40, Κυρανιὼ, 50, Μαρία, 22, Γεωργία, 17. Καλλιόπη, 13, Ἰωάννης, 7, Νικόλαος, 60, ἐν Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Γιαν. Ρωμηοῦ.— Γιαννακὼ, 60, Ἑλένη, 45, Εἰρήνη, 19, ἐν Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Ἀριστείδ. Πλαντάνη.— Ἀριστείδης, 65, Σοφία, 40, ,Βασιλεία, 28, Εὐάγγελος, 14, ἐν

Οἰκογ. Γ. Μπάκα.— Γεωργία, 35, Εἰρήνη, 18, Θεμιστοκλῆς, 5, ἐν Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Μ. Ἤ'αρᾶ.— Μιχαὴλ, 15, Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Σπυρ. Τζίτζιρα.— Ἀγγέλα, 28, Κυριάκος 10, Κώστας, 8. Βασιλικὴ, 4. Θεόδ. Γούναρις, 60. ἐν Δενιζλῆ.

οἰκογ. Καραβέλη.— Ἀντώνης, 60, Κατίνα, 50, ἐν Δενιζλῆ.

οἰκογ. Γ. Κοντολέοντος.— Γεώργιος. 40, Βασίλειος, 22 Μαρία, 18, Γραμματικὴ, 21, Στάσα, 14, Ἄρτεμις, 15, Βάσος, 8, Παναγιώτης, 4, ἐν Ναζλῆ·

οἰκογ. Γ. Τσαγκάρη. Γεώργιος, 45. Μαριγῶ, 60, Δέσποινα, 20, Σταῦρος, 6, Βαρβάρα, 20 Ἀναστασία, 12, Μιχαὴλ, 10, ἐν Δενιζλῆ.

οἰκογ. Λουΐζου.— Λουΐζος, 33, Ἀνδρονίκη, 25, Γεώργιος, 5, Ἰοκάστη, 7, ἐν Ναζλῆ.

οἰκογ. Π. Μαυρομμάτη. – Σοφία, 22, ἐν Δενιζλῆ.

οἰκογ. Γ. Γκόγκου.— Γεώργιος, 50, Νεάπολις, 42, Θεόπνευστος, 18, Εὐάγελος, 15, Ἀντώνιος, 13, Κώστας, 6, Κίμων, 3, ἐν Ναζλῆ.
Χρῆστος, 40, ἐν Τσίνα.

οἰκογ. Καρατζᾶ.— Εὐγενία, 21, Μενέλαος, 17, ἐν Ναζλῆ.

οἰκογ. Ἐμ. Φουρνάρη. Ἄννα, 40, Εὐτέρπη. 20, Δημήτριος, 19, ἐν Δενιζλῆ.

οἰκογ. Γ. Ταμπάκη. Στέλλα, 30, Μαρίτσα, 10, Μαγδαλινὴ, 12, Ἀπόστολος, 5, ἀβάπτιστον, 2, ἀβάπτιστον, 1, Παγώνη, Δέσποινα, 15, Ὀρφεὺς, 12 Εὔχαρις, 10, ἐν Ναζλῆ.

οἰκογ. Πούλογλου. Σταμάτιος, 35, Χριστίνα,

28, Λιλίκα, 22, Βάσος, 18, Κλεάνθη, 5, Χρυσάνθη, 7, Ὑπηρέτρια, 22, Δενιζλῆ.

οἰκογ. Ν. Κενηκλῆ. Ἀθηνᾶ, 54, Γοργὼ, 32, Ἠὼ. 20, ἐν Δενιζλῆ.

οἰκογ. Κ. Βαξεβάνη. Καλλιόπη, 28, Στέλλα, 10, Ἐμμανουὴλ, 7. Σεβαστὴ, 5, Σοφία, 2, Κατίνα, 17, ἐν Δενιζλῆ.

οἰκογ. Βιτζῆ. Ἰωάννης, 35, Μαρία, 20, Στέλλα, 30, Ἰβρίτσα, 4, Σταῦρος, 12, Ὀρέστης, 5, Καλλιόπη, 80, ἐν Ναζλῆ.

οἰκογ. Στ. Ταμπακάκη. Κατίνα, 45, Γεώργιος, 8, Ἀντώνιος, 6. ἐν Ναζλῆ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀρ. Πρωτ. 2920

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ'. ἀριθ. 61 καὶ ἡμερομηνίαν 6 Ἀπριλίου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τῆς Αἰμιλίας Β. Μποσταντζόγλου, τὸ γένος Γ. Μπακιρτζόγλου κατὰ Βασιλείου Μποσταντζόγλου.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθ. 77, 79, 155, 159 καὶ 20ψ τῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον κατὰ πλειοψηφίαν,

Ἀπορρίπτει τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 1065 καὶ ἡμερομην. 6 Φεβρουαρίου 1920 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Αἰμιλίας Β. Μποσταντζόγλου κατὰ Βασιλείου Μποσταντζόγλου, ὡς ἀναπόδεικτον,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως ταύτης εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νεολόγου» καὶ

Ἐπιτίθησιν ἐξ ἡμισείας ἀμφοτέροις τοῖς διαδίκοις ὡς συζύγοις τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν παρακτικῶν ἀνιόντα εἰς γρόσια τριακόσια ἑξήκοντα ἕξ (ἀριθ. 366) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος».

Ἐκρίθη. ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερὸν·

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον 3

Ὁ Α' Γραμματεὺς

(ὑπογρ.) **Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος**

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1881

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 43 καὶ ἡμερομην. 24 Φεβρουαρίου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διατροφῆς ἐρήμην δίκης μεταξὺ τῆς Αἰμιλίας Β. Μποσταντζόγλου, τὸ γένος Γεωργίου Μπακιρτζόγλου κατὰ Βασιλείου Μποσταντζόγλου

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 64, 77, 79, 155, 156, 201, 207, 517 καὶ ἐκ τῶν Δικον. Ὁδηγιῶν

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 43 καὶ ἡμερομην. 28 Δεκεμβρίου 1919 ἀγωγὴν τῆς Αἰμιλίας Β. Μποσταντζόγλου, τὸ γένος Γ. Μπακιρτζόγλου, κατὰ Βασιλείου Μποσταντζόγλου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον εἰς τὴν καταβολὴν τῇ ἐναγούσῃ λόγῳ διατροφῆς λίρας ὀθωμανικὰς ἑκατὸν (ἀριθ. 100) κατὰ μῆνα ἀπὸ τῆς 28 Δεκεμβρίου καὶ ἐπ' ἀόριστον ἤτοι μέχρις ὅτου ἀναλάβῃ οὗτος σπουδαίως καὶ σοβαρῶς τὰ συζυγικὰ αὐτοῦ καθήκοντα.

Κηρύττει τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ ταύτην προσωρινῶς ἐκτελεστὴν,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως ταύτης εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νεολόγου» καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς τε ἐρημοδικήσαντι καὶ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια τριακόσια εἴκοσι πέντε (ἀριθ. 325) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ο Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1547.

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 21 καὶ ἡμερομ. 3 Φεβρουαρίου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τῆς Ἀρτεμισίας Ι. Τσίγκου, τὸ γένος Ἡρ. Φαρμάκα καὶ τοῦ Ἰωάννου Τσίγκου.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Πατριαρχικῶν Δικ. Ὀδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ, δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 10249 καὶ ἡμερ. 31 Δεκεμβρίου 1919 διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Ἀρτεμισίας Ι. Τσίγκου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην.

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας καὶ «Πρωΐας» καὶ ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνιόντα εἰς γρόσια τριακόσια ὀγδοήκοντα ἓξ (ἀριθ. 386) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 28 Φεβρουαρίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος 1

(ὑπογρ.) Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ὁ Α' Γραμματεὺς

(ὑπογρ.) **Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος**

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1999

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 39 καὶ ἡμερομην. 24 Φεβρουαρίου 1620 ἀποφάσεως τοῦ πνευματικοῦ δικαστηρίου, ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τῆς Ἀργυροῦς Δ. Μπόλα καὶ τοῦ Δημοσθένους Μπόλα

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Πχικῶν Δικονομικῶν Ὀδηγιῶν

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ, δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 9599 καὶ ἡμερομ. 6 Νοεμβρίου 1919 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Ἀργυροῦς Δ. Μπόλα κατὰ Δημοσθένους Μπόλα, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην.

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου.

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ Διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσοως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθ. τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλ. Ἀληθείας» καὶ «Προόδου» καὶ

ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνιόντα εἰς γρόσια τετρακόσια πεντήκοντα ἓξ (ἀριθ. 456) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύσαντος, ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ὁ Α' Γραμματεὺς 1

(ὑπογρ.) **Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος**

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον τῇ 18 Μαρτίου 1920

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 2133

Κλῆσις

Ἡ Σοφία Ἰβανόβα Σάμσιν, τὸ γένος Κλέϊν, τέως κάτοικος τοῦ χωρίου Κλενόβα τοῦ νομοῦ Ποδόλσκης τοῦ Κυβερνείου Μόσχας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 1 1]2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Τύχωνος Ἀλεξάνδροβιτς Σάμσιν, κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως (Πέραν κατωφέρεια Κουμπαραδζῆ ὁδὸς Δραγουμανοῦ ἀριθ. 23), ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς. Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Ἠχοῦς», καὶ «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας.»

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 7 Ἀπριλίου 1920

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ὁ Α'. Γραμματεύς

καὶ ἀ. α. ὁ Β'

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερὸν

Ὁ Α.' Γραμματεὺς

καὶ ἀ. α. ὁ Β'

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

ΕΤΟΣ Μ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 9 Μαΐου 1920 ΑΡΙΘΜ. 18

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

ΜΗ ΤΑ ΑΚΡΑ

Εἰς τῶν ἀρχαίων καὶ ὄχι τῶν τυχόντων φιλοσόφων ὡς ἴδιον τῶν ἄκρων ἐθεώρει τὸ ἀτελὲς καὶ κακόν, τὸ δὲ καλὸν καὶ τέλειον εὗρισκεν ἐν τῷ μέσῳ, ἐν τῇ χρυσῇ μεσότητι. Τὴν γνώμην ταύτην τοῦ ἀρχαίου σοφοῦ ἀνακαλεῖ ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» εἰς τὴν μνήμην ἐκείνων, οἵτινες, εἴτε σπεύδοντες εἴτε κατ' ἄλλην τινὰ σκέψιν καὶ ἀντίληψιν, κινδυνεύουσι νὰ μεταπέσωσιν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἕτερον ἀπὸ περιδεοῦς συντηρητικότητος εἰς ἐσχάτην ὀλιγωρίαν τῶν κειμένων ἐκκλησιαστικῶν νόμων καὶ διατάξεων. Εἰς προγενεστέρας γενεὰς τὰ ὁπωσδήποτε κεκανονισμένα καὶ κρατοῦντα ἐν τοῖς θρησκευτικοῖς καὶ ἐκκλησιαστικοῖς πράγμασιν ἐνομίζοντο ἄθικτα, πᾶσα δὲ ὀλιγωρία αὐτῶν, καὶ ἔτι μᾶλλον ἡ μείωσις τοῦ κύρους αὐτῶν ἐνομίζετο ὡς ἐγχείρημα μονονουχὶ βέβηλον. Ἡ τοιαύτη ἀντίληψις δὲν εἶχε μίαν μόνην αἰτίαν, τὴν ἄγνοιαν καὶ τὴν παρομαρτοῦσαν αὐτῇ ἀδυναμίαν τοῦ διακρίνειν τὰ οὐσιώδη καὶ καίρια ἀπὸ τῶν ἐπουσιωδῶν καὶ δευτερευόντων, ἀλλὰ καὶ τὸν φόβον, μήπως ἡ ἄκαιρος καὶ τῶν τοιούτων διακίνησις, ὁδῷ βαδίζουσα, φέρῃ εἰς τὴν ἀθέτησιν καὶ τῶν μάλιστα καιρίων καὶ οὐσιωδῶν. «Τὸ μὴ ἅψῃ, μηδὲ γεύσῃ, μηδὲ θίγῃς» ἦτο τὸ σύνθημα τῶν πρὶν καὶ ἐὰν ἔτι αὐτοὶ δὲν ἦσαν παραδειγματικοὶ περὶ τὴν ἀκριβῆ τήρησιν αὐτῶν. Ἦτο συνήθεια τὸ ἀναφέρεσθαι εἰς τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν, διδασκαλίαν καὶ πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τοὺς κανόνας καὶ τὰς διατάξεις τῶν ἱερῶν Συνόδων, εἰς τὰς γνώμας τῶν μεγάλων Πατέρων καὶ διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας, καὶ κατ' αὐτὰς ρυθμίζειν τὴν ἑκάστοτε πρᾶξιν καὶ περίπτωσιν, ἔστω καὶ καθ' ἁπλοῦν τύπον, καὶ κατὰ παραγνώρισιν τοῦ πνεύματος αὐτῶν. Βεβαίως εἶχέ τι τὸ περιδεὲς καὶ δουλικὸν τὸ τοιοῦτον καὶ ἐνέφαινε στασιμότητα, ἀλλ' εἶχε καὶ τὸ πλεονέκτημα, ὅτι ἦτο προφυλακτικὸν κατὰ

τῶν αὐθαιρέτων καὶ παρατόλμων καινοτομιῶν. Ἐξέλιπε τὸ πνεῦμα τοῦτο ὁλοτελῶς; Ἐν τῇ ἐπισήμῳ πράξει τῆς Ἐκκλησίας βεβαίως ὄχι. Ἀλλ' ἐκτὸς αὐτῆς ὑπάρχουσιν οὐκ ὀλίγαι ἐνδείξεις ὅτι ἤρξατο νὰ πνέῃ ἄλλος ἄνεμος. Ὅτι τὰ πράγματα δὲν πρέπει νὰ μένωσιν ὡς εἶναι μεθ' ὧν ἔχουσι κηρῶν ἐκ τοῦ μακροῦ χρόνου καὶ τῶν παντοίων καιρικῶν ἐπηρειῶν, περὶ τούτου ὀλίγη ἢ μᾶλλον οὐδεμία εἰσχωρεῖ ἀμφιβολία. Κατὰ τοῦτο εἶναι πληρέστατα δεδικαιολογημέναι αἱ ἐν καιρῷ ἐπὶ τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἐπισήμως προβληθεῖσαι καὶ ὁμοθύμως ἀποδεκταὶ γενόμεναι προτάσεις περὶ συντόνου μελέτης τῶν χρῃζόντων μεταρρυθμίσεώς τινος ἐν τῷ βίῳ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας καὶ τοῦ προσφόρου τρόπου τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῶν τῷ πνεύματι καὶ ταῖς παραδόσεσι τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας. Ὡς σύνθημα τῶν ἐπενεκτέων μεταρρυθμίσεων καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῶν εἶχεν ἀναγνωρισθῇ ἡ ἀναδρομὴ εἰς τὴν ἀρχαιότητα, εἶχεν ἐγκριθῇ κατ' ἀρχὴν τὸ νεωτερίζειν ἀρχαΐζοντας καὶ ἅμα ἀρχαΐζειν νεωτερίζοντας, τὸ συμβουλεύεσθαι κατὰ πρῶτον τὴν γεραρὰν ἀρχαιότητα καὶ ἐκεῖθεν ἀρύεσθαι τοὺς νόμους καὶ κανόνας πρὸς διόρθωσιν τῶν ὁπωσδήποτε χρῃζόντων διορθώσεως· θὰ ἐφαίνετο οὕτως ἡ Ὀρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία καὶ τοῖς ἄλλοις ὅ,τι νομίζεται καὶ πράγματι εἶναι, ὡς ἐκείνη ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἥτις παρὰ πάσας τὰς ἐπηρείας τοῦ μακροῦ χρόνου καὶ τῶν παντοίων δυσμενῶν περιστάσεων ἠδυνήθη νὰ διανύσῃ τὸν ἀρχικὸν αὐτῆς χαρακτῆρα καὶ νὰ ἐμφανίζηται ὡς ἐκκλησία ὄχι τοῦ καὶ τοῦ νεωτεριστοῦ, οὐδὲ ταύτης ἢ ἐκείνης ἄνωθεν ἢ κάτωθεν ἐπιρροῆς, ἀλλ' ὡς Ἐκκλησία τῶν ἀρχαίων παραδόσεων, παραδόσεων ἀνερχομένων μέχρι τῶν ἀποστολικῶν χρόνων. Ἐν ἄλλαις σφαίραις τοῦ ἀνθρωπίνου βίου καὶ τῆς ἀνθρωπίνης δράσεως δύναται νὰ θεωρηθῇ τὸ τοιοῦτον ὡς μειονέκτημα, τὸ ἀντέχεσθαι τῶν παλαιῶν καὶ ἀπηρχαιομένων. Ἡ βελτίωσις καὶ πρόοδος ἀναμένεται ἀπὸ τῆς εἰς τὰ πρόσω πορείας, οὐχὶ δὲ ἀπὸ τῆς ἐπανόδου εἰς τὸ ἀρχαῖον. Ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς θρησκευτικοῖς. Ἐπειδὴ ὁ μόνος ἢ κύριος παράγων αὐτῶν δὲν εἶναι τὸ ἁπλοῦν ἀνθρώπινον πνεῦμα, ἀλλὰ τὸ ἀοράτως καὶ μυστηριωδῶς ἐνεργοῦν πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ παρουσίᾳ καὶ δράσει ἐκτάκτων τινῶν ὀργάνων τῆς τοῦ Θεοῦ Προνοίας, διὰ τοῦτο τὰ ὑπ' αὐτῶν διδασκόμενα, διατασσόμενα καὶ διατυπούμενα εὐλόγως θεωροῦνται ὡς διακανονιστικὰ καὶ τῶν ἐφεξῆς πιστευτέων καὶ πρακτέων. Δὲν διαφεύγουσιν οὐδὲ τὰ θρησκευτικὰ τὴν ἐπήρειαν τοῦ χρόνου, τῶν διαφόρων καιρικῶν περιστάσεων καὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν, καὶ ὑπὸ τὰς τούτων ἐπιδράσεις νῦν μὲν τὰ ἐπουσιώδη καὶ δευτερεύοντα ἐκλαμβάνονται ὡς οὐσιώδη καὶ πρωτεύοντα, καὶ συμπνίγουσι τὰ ὡς ἀληθῶς οὐσιώδη καὶ πρῶτα, νῦν δὲ παραμορφοῦνται καὶ αὐτὰ τὰ τῆς πίστεως ἄρθρα καὶ τῆς πράξεως τὰ παραγγέλματα, καὶ τοῦ κακοῦ ἐπιτεινομένου καθίσταται ἐπαισθητὴ ἡ ἀνάγκη τῆς θεραπείας καὶ ἐπανορθώσεως τῶν θεραπείας χρῃζόντων. Θὰ ἀναδράμωμεν πρὸς τὰ ὀπίσω, πρὸς τὰς πηγὰς αὐτάς, καὶ θὰ ἀναζητήσωμεν ἐκεῖ τὰ μέσα καὶ τὰ φάρμακα τῆς θεραπείας, ἢ τοὐναντίον θὰ στρέψωμεν τὰ νῦν πρὸς ἐκεῖνα, καὶ τὸ ἡμῖν δοκοῦν, καὶ τὸ ἑνὶ ἑκάστῳ ἀρέσκον ἢ συμφέρον θὰ θέσωμεν ὡς κανόνα καὶ μέτρον τῆς διορθώσεως καὶ θεραπείας τῶν ὑπαρχουσῶν ἀναγκῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ; Τὸ πρῶτον ἀπετέλει τὸ μόνον σύνθημα καὶ τὴν μόνην σημαίαν, ὅτε τὸ πρῶτον ἐγένετο λόγος παρ' ἡμῖν κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους περὶ τῆς ἀποτρίψεως τῶν τῷ χρόνῳ προσγενομένων τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ καὶ κηρῶν, ἐπὶ τῇ βάσει καὶ κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς ἀρχαίας ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως, τῆς ἀρχαίας πράξεως καὶ τῆς ἀρχαίας νομοθεσίας. Οὐδὲ ἐνομίζετο τοῦτο ὡς ἀποτελοῦν οὔτε δεισιδαίμονα ἀρχαιολατρείαν οὔτε νωθράν τινα προγονοπληξίαν ἐπὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐδάφους· ἦτο σύνδεσις μὲν καὶ συνοχὴ τοῦ νέου μετὰ τοῦ παλαιοῦ, ἄμιλλα δὲ καὶ συναγωνισμὸς τῆς ἀνδραγαθίας πρὸς τὴν πατραγαθίαν.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ἔν τισι κύκλοις ἤρξατο νὰ ἀποκτᾷ ἔδαφος καὶ τὸ δεύτερον σύνθημα, νὰ συναγείρῃ ἀκολούθους καὶ ἡ δευτέρα σημαία, καὶ ἐὰν εἶναι σοβαρὰ τὰ ἑκάστοτε κηρυττόμενα, (δὲν δύνανται δὲ νὰ μὴ εἶναι σοβαρὰ ὅπως ἀνακηρύττονται καὶ ὑφ' ὧν ἀνακηρύττονται) εἶνε ἐπιθυμητὴ ἡ διόρθωσις τῶν διορθώσεως χρῃζόντων καὶ ἀσχέτως πρὸς τὸ παρελθόν, καὶ μετὰ διαρρήξεως πρὸς αὐτό. Ἐπῆλθεν ἄρά γε ἡ μετατροπὴ αὕτη οἰκοθεν ἢ εὗρεν ἐνθάρρυνσιν εἰς τὰ συμβαίνοντα ἐν ἄλλαις χώραις καὶ παρ' ἄλλοις λαοῖς, καὶ μάλιστα τοῖς Σερβικοῖς; Ἐνδέχεται. Ἀλλὰ διαφέρει οὐδέν. Τὸ ἀποτέλεσμα ἔσται τὸ αὐτό, ἐὰν ἡ διόρθωσις τῶν διορθώσεως χρῃζόντων διαφύγῃ τὴν ἐξουσίαν τῶν ἁρμοδίων καὶ ὑπευθύνων ἀρχῶν καὶ περιέλθῃ εἰς ἄλλας χεῖρας μετ' ἄλλων σκοπῶν καὶ ἄλλων ἰδεωδῶν. Ὁ λεγόμενος μπολσεβικισμὸς δυσκόλως δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅτι ἐγχωριάζει ἐν μόνῃ τῇ Ρωσίᾳ, οὐδὲ ἔχει μίαν μόνην μορφήν, πολιτικὴν καὶ κοινωνικήν, ἀλλ' εὐκόλως δύναται νὰ ἀναφανῇ καὶ ἀλλαχοῦ καὶ νὰ προσλάβῃ καὶ ἄλλην μορφὴν οὐχ ἧττον ἐπίφοβον καὶ ἐπικίνδυνον, θρησκευτικὴν καὶ ἐκκλησιαστικήν, ἅπαξ δὲ ἐγκαθιδρυθεὶς δυσκόλως ἐκτοπίζεται. Χρῄζομεν βελτιώσεως τῆς καταστάσεως, οὐχὶ δὲ δεινώσεως, ἔσται δὲ ἀναπόφευκτος ἡ δείνωσις, ἐὰν ἐπικρατήσῃ τὸ νέον σύνθημα καὶ ἡ νέα σημαία, ἡ σημαία τῆς εἰσαγωγῆς μεταρρυθμίσεων καὶ ἀσχέτως πρὸς τὸ ἀρχαῖον καθεστὼς τῆς Ἐκκλησίας, καὶ μετὰ διαρρήξεως πρὸς τὰς ἀρχαίας αὐτῆς παραδόσεις, μετὰ μόνου τοῦ στόχου τῆς παρούσης χρησιμότητος αὐτῶν. Τὸ φυλάττειν τὰς ἀρχαίας παραδόσεις ἀποτελεῖ ἓν τῶν διακριτικῶν γνωρισμάτων τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, τοῦτο δὲ φαίνεται ἀσκοῦν οὐ μικρὰν ἑλκυστικὴν δύναμιν ἐπὶ ἐκείνων τῶν χριστιανικῶν κοινοτήτων, αἵτινες οὕτως ἢ ἄλλως ἀποστᾶσαι ἀπὸ τῶν ἀρχαίων παραδόσεων καὶ δοκιμάσασαι τὰ παντοῖα μειονεκτήματα τῆς διαρρήξεως ταύτης μετὰ τῆς ἀρχαίας ῥίζης ἀναζητοῦσι νῦν τρόπους καὶ μέσα ἀνασυνδέσεως μετ' αὐτῆς, καὶ ὡς φύλακα τῶν ἀρχσίων παραδόσεων ἀνομολογοῦσαι τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν δεικνύουσι τοσαύτην προθυμίαν πρὸς συνεννόησιν καὶ ἕνωσιν μετ' αὐτῆς. Θὰ διαψεύσωμεν ἡμεῖς ἐκείνας;

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΜΙΑΣ ΓΝΩΜΗΣ

Ὅτε μετὰ τὴν ἅλωσιν τὰ βαρέα σύννεφα τῆς δουλείας ἐκάλυψαν τὸν ὁρίζοντα τῆς Ἀνατολῆς καὶ σύντρομον τὸ ἡμέτερον ἔθνος ἐζήτει νὰ προσανατολισθῇ καὶ κατευθύνῃ τὰ διαβήματά του ἐν τῷ πυκνῷ σκότει, ὁ κλῆρος ἡμῶν, συναίσθησιν ἔχων τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ, ἐτάχθη μετ' αὐταπαρνησίας ἐπὶ κεφαλῆς τῶν τοῦ Χριστοῦ πενήτων, ἵνα παραμυθήσῃ καὶ καθοδηγήσῃ αὐτούς. οὔτε πρὸ τοῦ μεγέθους δειλιάσας τοῦ ἄθλου οὔτε καὶ ὑπὸ τῶν ἀπείρων στερήσεων καὶ κινδύνων καμφθείς. Εἰς τοὺς προτέρους ὑπὲρ πίστεως ἀγῶνας αὐτοῦ προσέθηκεν ἤδη ἀναποσπάστως καὶ τοὺς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ καταδουλωθέντος λαοῦ, καὶ τὸ ἔμβλημα «ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος» ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν αὐτῶν ἀπέβη κοινὸν ἔμβλημα ἐθνικόν.

Πῶς ὁ κλῆρος ἡμῶν ἐξεπλήρωσεν ἐπὶ μέρους τὴν μεγάλην ταύτην ἀποστολήν, μαρτυρεῖ ἡ ἱστορία. Ὁλόκληρος ἡ ἐθνικὴ ἡμῶν ζωὴ συγκεντροῦται κατὰ τὴν περίοδον ταύτην περὶ τὸν ναὸν καὶ τὴν μητρόπολιν. Οὐδὲν ἔργον κοινὸν καὶ ἐθνικὸν συντελεῖται ἄνευ ἐνεργοῦ συμμετοχῆς ἢ μᾶλλον τῆς πρωτοβουλίας τῆς ἱεραρχίας καὶ ἐν γένει τοῦ κλήρου. Ὑπὸ τὴν σκέπην αὐτῶν, διακινδυνευόντων πολλάκις καὶ τὴν ζωήν, διασώζεται ἐν τῇ μεγάλῃ τρικυμίᾳ ὁ χριστιανικὸς ἐν Ἀνατολῇ λαός.

Ἔλαξεν ἄρά γε σήμερον ἡ τοιαύτη ἀποστολὴ τοῦ κλήρου ἐν τῇ ἐθνικῇ σταδιοδρομίᾳ ἡμῶν καὶ δυνάμεθα ἀζημίως νὰ ἀποξενώσωμεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς εἰς τὰ ἐθνικὰ πράγματα συμμετοχῆς, ἢ δυνατὸν καὶ σήμερον καὶ πάντοτε οὗτος νὰ εἶνε παράγων μέγιστος, πολλὰ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι δυνάμενος νὰ συνεισφέρῃ καὶ ἐν τῇ σφαίρᾳ τῶν καθαρῶς ἐθνικῶν ἡμῶν πραγμάτων, καὶ ἄξιος διὰ τοῦτο νὰ τιμᾶται καὶ νὰ τίθηται ἐπὶ κεφαλῆς;

Ἂν ὁ κλῆρος ἡμῶν ἀπετέλει ξένην τινὰ καὶ κεχωρισμένην ἀπὸ τοῦ ἔθνους τάξιν καὶ ἐπεδίωκεν ἰδιαίτερα ἐπαγγελματικὰ συμφέροντα, ἠδύναντο ἴσως νὰ ὑπάρξωσιν ἀμφιβολίαι ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ πρόσφορον τῆς προτάξεως αὐτοῦ. Ἀλλ' ὅστοῦν ἐκ τῶν ὀστῶν τοῦ λαοῦ καὶ ἀρρήκτως συνδεδεμένος μετ' αὐτοῦ οὐδένα ποτὲ φθόνον ἢ πόλεμον εἶνε δυνατὸν νὰ προκαλέσῃ διὰ τῆς καθιερωθείσης ἡγεσίας ταύτης καὶ πρωτοκαθεδρίας αὐτοῦ. Ἀδιάστος ἡ ἐθνικὴ συνείδησις αἰσθάνεται καὶ ὁμολογεῖ ὅτι τὴν τάξιν ταύτην ὁ κλῆρος ἡμῶν δὲν ἐσφετερίσθη καὶ ᾠκειοποιήθη αὐθαιρέτως ἐπὶ βλάβῃ τῶν δικαιωμάτων τοῦ λαοῦ, ἀλλ' ὅτι ἐδέξατο μᾶλλον ταύτην καὶ ἀνέλαβεν ἐπιβληθεῖσαν αὐτῷ. Ἄλλως τε διαπεπαιδαγωγημένος ἐν τῷ ἐλευθέρῳ καὶ συμμέτρῳ πνεύματι τῆς ὀρθοδοξίας, οὔτε κατάχρησιν ἔκαμε τῆς ἐξουσίας καὶ δυνάμεως ταύτης αὐτοῦ, οὔτ' ἐσκέφθη νὰ χρησιμοποιήσῃ αὐτὴν πρὸς ὄφελη ἴδια. Καὶ ὅτε ἀκόμη κατὰ τοὺς ζοφεροὺς χρόνους τοῦ παρελθόντος ἠδύνατο ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων νὰ ἄρξῃ τυραννικῶς καὶ ἐπιβληθῇ, ὡς συνέβη ἐν τῇ Δύσει, οὗτος οὐδέποτε ἐπεδίωξε τοιοῦτόν τι, ἀλλὰ ταπεινόφρων τοῦ Χριστοῦ μαθητὴς καὶ ἄδολος τοῦ πνεύματος τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας φορεὺς καὶ ἐδέξατο καὶ συνεκράτησεν, οὐ μὴν δ' ἀλλὰ καὶ ὑπέθαλψε καὶ αὐτὸς οὗτος ἐπὶ μᾶλλον προήγαγε τὴν τάξιν τῆς συνεργασίας ἐν πᾶσι κλήρου καὶ λαοῦ, ἐπὶ βλάβῃ πολλάκις καὶ τῶν ἰδίων ἔτι αὐτοῦ συμφερόντων.

Ἀλλά, λέγουσι, τὸ ὑποδεὲς τῆς παιδείας καὶ μορφώσεως τοῦ ἡμετέρου κλήρου σήμερον, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς, καθιστᾷ ἀπαραίτητον τὴν τροποποίησιν τοῦ συστήματος καὶ ἐπιβάλλει τὴν παντελῆ ἀπομάκρυνσιν τῶν κληρικῶν ἐκ πολλῶν ἂς ἀσκοῦσι σήμερον ὑπηρεσιῶν.

Δὲν ἐξετάζομεν κατὰ πόσον ἡ παιδεία καὶ ἡ μόρφωσις παρὰ ταῖς ἄλλαις κοινωνικαῖς τάξεσι παρ' ἡμῖν ἔφθασεν ἤδη εἰς τὸ τέλειον ἐν τῷ ἰδίῳ κύκλῳ ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς. Προκειμένου ὅμως περὶ τῆς διοικητικῆς φροντίδος καὶ ἱκανότητος διὰ τὴν καλὴν διεξαγωγὴν τῶν κοινῶν, δὲν φρονοῦμεν ὅτι τὰ ἐφόδια τῶν γνώσεων καὶ τῆς παρασκευῆς τῶν εἰς ἄλλας κοινωνικὰς τάξεις καὶ ἐπαγγέλματα ἀνηκόντων παρ' ἡμῖν εἶνε μείζονα καὶ κρείττονα ἢ τὰ τῶν κληρικῶν πρὸς ἡγεσίαν ἐν αὐτοῖς.

Ἰδιαιτέρως προκειμένου περὶ τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἡμῶν πραγμάτων, νομίζομεν ἀδιστάκτως ὅτι ἡ σώφρων καὶ λελογισμένη ἡγεσία ἐν αὐτοῖς τῶν κληρικῶν παραμένει καὶ σήμερον χρήσιμος καὶ ἐνδεδειγμένη.

Ἐὰν ὑπάρχῃ τι ἐλλιπὲς ἐν τῇ μορφώσει τοῦ ἡμετέρου κλήρου ἐν σχέσει πρὸς τὰ ποικίλα καθήκοντα ἅπερ ἐκτελεῖ, βεβαίως ἡ ἔλλειψις πρέπει νὰ θεραπευθῇ, καὶ τὴν ἀνάγκην ταύτην πρὸ παντὸς συναισθάνεται αὐτὸς οὗτος ὁ κλῆρος καὶ φιλοτιμεῖται νὰ θεραπεύσῃ. Ἀλλὰ νὰ παραγνωρίζηται ἐν γένει τὸ ἔργον τοῦ ἡμετέρου κλήρου καὶ ἡ σημασία αὐτοῦ διὰ τὰς τυχὸν ἐλλείψεις ἐν ἐπὶ μέρους σημείοις, καὶ παραβλεπομένων τῶν δικαιολογητικῶν τῶν ἐλλείψεων τούτων λόγων, νὰ ἀνακηρύσσηται ἐλαφρᾷ τῇ καρδίᾳ ὅτι ἔληξε πλέον διὰ τοῦτο ἐν πολλοῖς ἡ ἀποστολὴ αὐτοῦ, τυγχάνει κρίσις ἥκιστα δικαίων καὶ σεβαρῶν κριτῶν. Τὰ ἀναμασσώμενα ἀόριστα «μόρφωσις», «συγχρονισμὸς», «βυζαντινισμὸς» καὶ τὰ παρόμοια, τὰ οὐδὲν μόνιμον καὶ ἀποκεκρυσταλλωμένον καὶ ὑπὸ πάντων παραδεκτὸν περιέχοντα, δὲν ἀπ:τελοῦσιν ἀποδείξεις καὶ ἐπιχειρήματα σοβαρὰ καὶ πειστικὰ πρὸς ἀλλαγὴν τοῦ μέχρι τοῦδε συστήματος, ἔστω καὶ ἐλλιποῦς. Ἐὰν σκεφθῶμεν βαθύτερον, ὑπ' ὄψει οὐχὶ τοὺς λόγους ἀλλὰ τὰ πράγματα ἔχοντες καὶ ἐκ τῆς καθημερινῆς πείρας καθοδηγούμενοι, θὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι αἱ γνώσεις καὶ ἡ μόρφωσις τοῦ ἡμετέρου κλήρου, καὶ οὕτως ἔχουσαι, εἰσὶν ἀσφαλέστεραι καὶ λυσιτελέστεραι βάσεις διὰ τὴν καλὴν διαχείρισιν τῶν κοινῶν ἢ ἡ ἄγνωστον ποῦ δυναμένη νὰ φέρῃ ἐρασιτεχνικὴ πανδαημοσύνη καὶ ἀστάθμητος σκέψις καὶ ἐνέργεια ἄλλων ἀνευθύνων παραγόντων.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλεῖται ὁ ἐπιστρέφων τὸ φύλλον νὰ δηλώσῃ τὸ ὄνομά του ἵνα διαγραφῇ καὶ οὕτω ἀπαλλαγῇ καὶ αὐτὸς καὶ τὸ φύλλον ἐνοχλήσεων.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΩΝ ΑΠΟΠΕΙΡΑΙ

(συνέχειαν ἴδε ἐν 39 σελίδι τοῦ παρόντος τόμου)

Ἐν τούτοις, εἴτε διακοπτομένη, εἴτε συνεχιζομένη, εἴτε ραδιουργουμένη ἡ ὑπόθεσις τῆς συντάξεως κανονισμῶν δῆθεν, ἐφάνη μόνον εἰς τὸ οἰκονομολογικὸν μέρος ἀποβλέπουσα, καὶ δὴ εἰς ἀνακούφισιν τῶν ἀρχιερέων ἀπὸ διαφόρων χορηγιῶν χρηματικῶν. Εὕρισκον δ' οἱ τῶν χρόνων ἐκείνων «ἐπιτήδιοι» λόγον πείθοντα τὸ ὅτι, ἐπειδὴ γογγυσμοὶ κατ' ἀρχιερέων πολλοὶ εἰς τὴν Ὑ. Πύλην διηυθύνοντο, καθὸ δῆθεν γυμνούντων τοὺς χριστιανούς, ἔδει ἵνα βελτιωθῇ ἡ τῶν ἀρχιερέων οἰκονομικὴ κατάστασις, ἵνα μὴ ζητῶσιν ἀπὸ τῶν χριστιανῶν.

Ἰδιωτικόν τι γράμμα ἀπὸ Ἰουνίου 1852, πρὸς τὸν αὐτὸν πατριάρχην Ἄνθιμον τὸν Βιμβάκην δίδει ἡμῖν ἰδέαν ἀκριβῆ τῶν φρονημάτων, τῶν κρίσεων, τῶν διαβημάτων ἀρχιερέων καὶ λαϊκῶν τοῦ τότε καιροῦ. Ὁ ἀναγνώστης θὰ ἴδῃ νῦν ὅτι οἱ μὲν ἀρχιερεῖς ἐγένοντο τρεῖς, εἰςέβρησεν ὅμως καὶ πάλιν ὁ ἐπὶ Κωνσταντίου τοῦ Α' πλουτήσας ἐξ ἱερῶν χρημάτων, διδομένων ὑπὸ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, Ἀλέξανδρος ὁ Φωτιάδης, ὁ παραδόξως ἀπὸ τοῦ προτέρου γράμματος τῶν ἀρχιερέων λείπων. Ἀλλ' ἦδη ἦν ὥριμος ἡ μετακίνησις τοῦ πατριάρχου, καὶ λοιπὸν ὁ Φωτιάδης ἔπρεπε ἵνα εἰςερπύσῃ πάλιν εἰς τὰς πατριαρχικὰς σκηνὰς καὶ παρασκήνια, παρασκευάζων τὴν εἰς τὸν θρόνον ἄνοδον τοῦ φίλου αὐτοῦ Παϊσίου Καισαρείας, καίπερ ὑπερβάντος, ὡς ἐθρυλλεῖτο, τὸ ὀγδοηκοστὸν τῆς ἡλικίας ἔτος.

Φαίνονται γελοῖαι σήμερον εἰς ἡμᾶς αἱ τῶντότε χρόνων ἰδέαι περὶ τῆς «ἐπὶ τὸ βέλτιον» (δῆθεν) μεταρρυθμίσεως τῶν λεγομένων ἐθνικῶν ἡμῶν πραγμάτων. Ἀπὸ τοῦ 1839 σκεπτόμεθα περὶ τούτου — ἀκριβῶς ἀπὸ τοῦ 1830 — Καὶ τότε μὲν ἀπετύχομεν, ὡς θὰ ἀποδείξωμεν, ἐκδιδόμεναι προσεχῶς, αἱ «Ἀληθεῖς Ἱστορίαι», τῷ δὲ 39 ὅλαι ἡμῶν αἱ τύρβαι καὶ σκέψεις καὶ ἡ παραζάλη συνεκεντρώθησαν εἰς τὴν καλλιτέρευσιν τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς καὶ τῶν νοσοκομείων. Μόλις μετὰ ἑπταετίαν, ἔκτοτε, ἠναγκάσθημεν ἵνα σκεφθῶμεν περὶ βελτιώσεως καὶ τῶν ἐν ἐνορίαις σχολείων, ὅτε ἐπεδείχθη καὶ μέριμνά τις περὶ διδασκάλων, ἀρκετὰ διδακτικὴ διὰ τοὺς σκεπτομένους καὶ φωνασκοῦντας σήμερον περὶ τῆς ἀνυψώσεως τῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσεως τοῦ διδασκάλου.

Οὐδὲν ἕτερον ἦν ἐν ἡμῖν τὸ χρῆζον διορθώσεως καὶ βελτιώσεως; — Οὔτε τὸ κήρυγμα, οὔτε τῶν κληρικῶν ἡ παίδευσις καὶ τούτων ἡ ἀξιοπρεπὴς συντήρησις, οὔτε σύστασις μεγάλης σχολῆς τῶν θηλέων, οὔτε τυπογραφείου, βιβλιοθήκης, μουσείου καὶ τῶντοιούτων, οὔτε διάταξις ἢ σύνταξις ἐνοριακῶν νόμων εἶλκυον τὴν προσοχὴν τῶν τότε «τὰ κοινὰ πραττόντων». Γογγυσμοὶ πρὸς τὴν τουρκικὴν κυβέρνησιν ἐγγράφως ὑποβαλλόμενοι, ἄρθρα, οὐχὶ εἰς ἐφημερίδας, ἀλλ' εἰς φυλλάδια κακοπαθέστατα, εἰς προκηρύξεις μονοσελίδους, ἢ δισελίδους, εἰς πεζὸν λόγον ἢ ἐν στίχοις, ἐξέθετον πολὺ συνεχῶς εἰς τὰ κοινὰ σκώμματα τὸν κλῆρον καὶ προεκάλουν τὴν λαϊκὴν ὀργὴν κατ' αὐτοῦ, ἐνῷ μετὰ κληρικῶν τινῶν ἐπίσημοι λαϊκοὶ συνειργάζοντο, οὐδεὶς δὲ δύναται ἵνα ἐπιρρίψῃ τὴν εὐθύνην τῆς κοινῆς κακοδαιμονίας εἰς τὸν ἕτερον μόνον τῶν παραγόντων αὐτῆς.

Ὅς τις ἂν ἀναγνῷ τὴν «Πατριαρχικὴν αὐλὴν τῶν Ἱεροσολύμων» (1845), τὰ μετ' αὐτὴν κατὰ τοῦ «ἁγιᾶ δεσπότη» (Διονυσίου Νικομηδείας) στιχουργήματα καὶ τὸ κατόπιν αὐτῶν εἰς πεζὸν λόγον ἐκδοθὲν φυλλάδιον, καὶ τὸν «Ἀνατολικὸν χριστιανὸν» τοῦ Πιτζιπιοῦ (1851) θὰ ἴδῃ τὸ αὐτὸ πνεῦμα· οἱ κληρικοὶ πταίουν· οἱ λαϊκοὶ ὑπερίπτανται πάντοτε. Πρέπει λοιπὸν ἵνα περιορίσωμεν τὴν ἰσχὺν τῶν πρώτων, καὶ ἐνισχύσωμεν τοὺς δευτέρους, ὡς ἐμερμήριζον κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. Ἀλλ' οὔτε οἱ πρῶτοι τούτων ἐνέδιδον, οὔτε οἱ δεύτεροι. Καὶ ὅτε φοβερῶς ἐπιέσθησαν ὑπὸ κατακραυγῆς, τότε καὶ πάλιν ἐσκέφθησαν πῶς ἔπρεπε ἵνα ἐπιδιωχθῇ ἡ οἰκονομικὴ τῶν ἀρχιερέων ἀνεξαρτησία.

Τοῦτο μαρτυρεῖ σαφῶς τὸ νῦν ἐκδιδόμενον ἑνὸς μὲν λαϊκοῦ, τριῶν δ' ἀρχιερέων γράμμα

Παναγιώτατε καὶ θειότατε δέσποτα

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς σεβαστῆς πατριαρχικῆς ἀποδείξεως ἐνασχοληθέντες εἰς τὰ ἐπιτραπέντα ἡμῖν θεωρήματα, συνετάξαμεν ὑπολογισμὸν τῶν ἐξόδων, ὅσον κατ' ἔτος θέλει ἔχει

χρείαν τὸ συστηθησόμενον ἐκκλησιαστικὸν ταμεῖον, καὶ τῶν εἰσοδημάτων, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἐγχέωνται εἰς αὐτὸ τακτικῶς, ὥστε νὰ κατορθωθῇ ὁ ἐπιθυμούμενος δρος τῆς αὐταρκείας, καὶ τοὐντεῦθεν νὰ μὴν ὑπάρχῃ καμμία ἀνάγκη τοῦ νὰ καθυποβάλλωνται οἱ νεωστὶ ἀποκοθισμένοι ἀρχιερεῖς εἰς ἀποτίσεις φιλοτιμιῶν, οὐδὲ νὰ ἀπαιτῶσι καὶ νὰ εἰσπράττωσιν ἀπὸ τῆς ποίμνης των χρηματικὰς βοηθείας, ἐξ ὧν πηγάζουσι κυριωτέρως αἱ μετὰ τῶν χριστιανῶν δυσαρέσκειαι καὶ τὰ σκάνδαλα. Ἡ ἔκθεσις τοῦ ὑπολογισμοῦ τούτου ἀποδεικνύει ὅτι οὐδεμία πρόκειται ἀνάγκη ἐπινοήσεως νέων πόρων· ἀρκεῖ μόνον νὰ ἀρθῶσιν ἐκ μέσου τὰ χρέη τοῦ Κοινοῦ, καὶ τῶν ἀρχιερέων τὰ αὐλικὰ καλούμενα, καὶ ἡ πλάστιγξ τῆς ἐτησίου οἰκονομίας οὐ μόνον ἔρχεται εἰς ἰσορροπίαν, ἀλλὰ καί τι περιττεῦον θέλει προκύψει ἱκανὸν νὰ ἀπαντήσῃ κάθε ἄλλο ἀπρόβλεπτον ἔξοδον.

Ἀπαιτεῖται ἤδη νὰ γνωμοδοτήσωμεν περὶ αὐτῆς τῆς ἐξοφλήσεως τῶν ρηθέντων χρεῶν. Ὁπλέον ἀσκανδάλιστος τρόπος ὑπάρχει, καθ' ἡμᾶς, τὸ νὰ ἀπολάβῃ ἑκάστη ἐπαρχία τὸ ἤδη εὑρισκόμενον αὐλικὸν χρέος της, καὶ δι' ἐκκλησιαστικῶν γραμμάτων, ἐπαγγελλομένων θετικῶς τὸν νέον κανονισμόν, καθ' ὃν τὰ βάρη καὶ αἱ βοήθειαι διὰ τοὺς νέους ἀρχιερεῖς θέλουσιν ἐκλείψει ὁλοτελῶς, νὰ διορισθῇ ἐν ἑκάστῃ ἐπαρχίᾳ μία προσωρινὴ ἐπιτροπή, ἥτις ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀρχιερέως νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἀναλογίαν καὶ τὴν εἰσπραξιν τῶν χρημάτων ἐντὸς προσδιωρισμένου διαστήματος καιροῦ διὰ τὴν ἀπόσβεσιν τῶν ρηθέντων χρεῶν.

Τὸ δὲ χρέος τοῦ κοινοῦ, συμποσούμενον εἰς γρόσια 2, 400, 000, καθὼς καὶ μία ποσότης πεντακοσίων τοὐλάχιστον χιλιάδων γροσίων, ἅτινα θέλουσι χρειασθῇ διὰ νὰ ἀποζημιωθῶσιν αἱ διαλυθησόμεναι ἐφορικαὶ Κάσσαι, δι' ὅσα θέλουσι ἀποδειχθῇ δικαιούμεναι λαβεῖν ἀπὸ ἐμπεριστάτων ἀρχιερέων, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ τρόπος ἄλλος τῆς ὑπάρξεώς των. τὰ ποσὰ τῶν δύω τούτων κατηγοριῶν, ἀναβαίνοντα ὁμοῦ εἰς γρόσια 2, 900, 000, ἢ νὰ διανεμηθῶσι καὶ αὐτὰ εἰς τὰς ἐπαρχίας, καὶ νὰ συναχθῶσιν ὁμοῦ μετὰ τῶν αὐλικῶν, ἢ νὰ ζητηθῶσι δι' ἐθνικοῦ μαχζαρίου ὡς δάνεια παρὰ τῆς βασιλικῆς Κυβερνήσεως, καὶ ἔπειτα νὰ εἰσπραχθῶσι κατὰ τὸν ἀριθμὸν τοῦ νοφοῦς τεφτερίου, τὰ ὁποῖα θέλουσιν ἐπιβαρύνει ἕκαστον φορολογούμενον τοῦ ἔθνους μας, ἓν καὶ ἥμισυ, ἢ τὸ πολὺ δύω γρόσια. Οὕτω πραγματοποιεῖται εὐκόλως ἡ νέα τάξις τῆς ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας, πρὸς τιμὴν καὶ αἰώνιον ἔπαινον τῆς ὑμετέρας θειοτάτης παναγιότητος καὶ τῆς ἱερᾶς Συνόδου

Τῆς ὑμετέρας θειοτάτης πανσεβάστου Παναγιότητος

1851, ἰουνίου ταπεινότατοι δοῦλοι

Καισαρείας Παΐσιός
Νικομηδείας Διονύσιος
Δέρκων Νεόφυτος
Ἀλ. Φωτιάδης

Αἱ ὑπογραφαὶ δι' ἑτέρας χειρός εἰσι γεγραμμέναι. Τὸ ἔγγραφον εἰς ἔτι σώζεται ἐν τῷ πατριαρχικῷ ἀρχείᾳ.

(Ἀκολουθεῖ)

ὁ μ. χ. Μ. Ι. Γ.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Ἡ *ἐκκλησιαστικὴ ἐπιτροπὴ πρὸς σύγκλησιν τοῦ προκαταρκτικοῦ ἐν Γενεύῃ συνεδρίου ἀπέλυσεν ἀπὸ* 16 *Μαρτίου* 1920 (*ν. ἡ.*) *τὴν ἐξῆς ὑπ' ἀρ.* 22 *ἐγκύκλιον.*

Τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐκινήθη ἐπὶ τοῦ χάους τῶν διαιρέσεων τῶν χρ)νῶν καὶ βραδέως, ἀλλ' ἀσφαλῶς ὁ κόσμος κατώρθωσε νὰ ἴδῃ πρῶτον ὅτι μόνον ἐν τῇ παγκοσμίῳ ὑπακοῇ εἰς τὴν κοινὴν τοῦ Χριστοῦ ἐντολὴν τῆς ἀγάπης ὑπάρχει ἐλπίς τις περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ πολιτισμοῦ καὶ περὶ διαρκοῦς εἰρήνης καὶ δικαιοσύνης διεθνοῦς, βιομηχανικῆς ἢ κοινωνικῆς· δεύτερον, ὅτι μόνη ἡ ὁρατὴ ἑνότης τῶν χρ]νῶν δύναται νὰ ἐπιστρέψῃ τὸν κόσμον εἰς Χριστὸν καὶ οὕτως ἱδρύσῃ τὴν καινὴν ταύτην ἐντολὴν καὶ τρίτον ὅτι μόνον διὰ θερμῆς καὶ ἀδιαλείπτου προσευχῆς δύνανται οἱ χρ]νοὶ νὰ ἐπιτύχωσι τῆς χάριτος, ὅπως ταὐτίσωσι τὸ θέλημα αὐτῶν πρὸς τὸ τοῦ Θεοῦ, ὅπως τὸ θέλημα Αὐτοῦ περὶ ἑνότητος ἐκτελεσθῇ καὶ ὁ Χριστὸς, ἡ μόνη ὁδὸς,

ἡ μόνη ἀλήθεια, ἡ μόνη ζωὴ ᾗ τὰ πάντα ἐν πᾶσιν. Ἐπ' ἐσχάτων κατέστη δῆλον, ὅτι ἂν οἱ χρ]νοὶ εἶνε ἀληθῶς πεπληρωμένοι τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, θὰ ζητήσωσιν ἕνωσιν διὰ συνδιοσκέψεως, ὄχι δι' ἔριδος, διότι ἐν τῇ συνδιασκέψει δύνανται νὰ ἐννοήσωσι καὶ ἐκτιμήσωσιν ἀλλήλους καὶ οὕτω βοηθήσωσιν ἀλλήλοις εἰς πληρεστέραν κατανόησιν τῆς ἀπείρου ἀληθείας.

Οὕτω τὸ παγκόσμιον συνέδριον πίστεως καὶ τάξεως τῆς ἐκ]σίας τοῦ Χριστοῦ φαίνεται, ὅτι ἐξησφαλίσθη, καὶ προκαταρκτικὴ συνάντησις πρὸς συζήτησιν τοῦ τρόπου καθ' ὃν θὰ χωρήσῃ περαιτέρω καὶ πρὸς καθορισμὸν τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου τοῦ παγκοσμίου Συνεδρίου, θὰ γίνῃ, Θεοῦ θέλοντος, ἐν Γενεύῃ τῆς Ἑλβετίας Αὐγούστου 12 (ν. ἡ.) 1920. Ὅλαι αἱ μεγάλαι ἐκκλ. ὁμάδες, αἵτινες τιμῶσι τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς σαρκωθέντα Θεὸν καὶ Σωτῆρα, ἐξαιρέσει μιᾶς, θὰ ἀντιπροσωπευθῶσι δι' ἀπεσταλμένων ἐκ πάσης γωνίας τῆς γῆς καὶ ἐξ ἑκάστης σχεδὸν φυλῆς καὶ γλώσσης. Προσκλήσεις ἀπεστάλησαν καὶ ἐγένοντο ἀποδεκταὶ ὑφ' ὅλης τῆς Εὐρώπης, Αὐστραλίας καὶ Ἀμερικῆς, ὅλων τῶν χρ]νῶν τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῶν νήσων. Ἡ γλῶσσα τῶν διαφόρων ἀπεσταλμένων θὰ εἶνε ἡ Ἀγγλικὴ, γαλλικὴ, γερμανικὴ, σουηδικὴ, νορβηγικὴ, δανικὴ, ὁλλανδικὴ, ἰταλικὴ, ρωσσικὴ, ἑλληνικὴ, ρουμανικὴ, βουλγαρικὴ, σερβικὴ, καὶ ἴσως ἀρμενικὴ καὶ ἀραβικὴ.

Πληροφορίαι περὶ τοῦ διορισμοῦ ἀπεσταλμένων εἰς τὸ προκαταρκτικὸν συνέδριον τῆς Γενεύης ἤρξαντο νὰ καταφθάνωσιν. Ἤδη διωρίσθησαν οἱ ἑξῆς:

Τῆς προτεσταντικῆς ἐπισκοπιανῆς ἐκκλησίας: ὁ Σεβ C. P. Anderson D. D. 1612 Prairie Avenue Chicago, Illinois· ὁ σεβ. William T. Manning D. D. 187. Fulton Street, New York· ὁ Robert H. Gardiner 174 Water Street, Gardiner Maine. Τοῦ γενικοῦ συνδέσμου τῶν ἐθνικῶν Βαπτιστῶν: ὁ αἰδ. Gerard Velthenysen Jr. 22. weteringplantsoen Amsterdam Holland. Τοῦ Οἰκουμεν. Πατριαρχείου Κων]πόλεως: ὁ σεβ. Γερμανὸς, διευθυντὴς τῆς Θεολ. Ἀκαδημίας Χάλκης. Via Constantinople Turkey. Τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος: ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. Χρυσόστομος Παπαδόπουλος Πανεπ σ ήμιον Ἀθηνῶν Ἑλλάς· ὁ δρ Ἀμίλκας Ἀλιβιζᾶτος 7 ὁδὸς Μασσαλίας Ἀθῆναι Ἑλλάς· ὁ αἰδ. Κωνστ. Καλλίνικος Β. Δ. Hr Brongthon, Manchester, England. Τοῦ Συνδέσμου τῶν Μεθοδιστῶν τῆς Νέας Ζηλανδίας: ὁ αἰδεσ. E. O. Elamires care w. Ay Kroyd, Methodist Times London England. Τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ: ὁ αἰδ. Peter Ainslie D. D. Seminary House Baltimore Marylande· ὁ αἰδ. F. W. Burukan SS. D. Carw Bldg. Cincinnati Ohio· ὁ αἰδ. F. S. Idleman D. D. 142 West 8 est Street New York. N. Y· ὁ αἰδ. H. C. Amstrong 504 N. Fulton Avenue Baltimore Maryland. Τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας: ὁ σεβ. Νικόλαος Βελιμίροβιτς δ. θ. ἐπίσκοπος Ζίτσα Σερβία (συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ δύο ἱερέων). Τῆς ἐν Ἥνωμ. Πολιτείαις Ἀναμεμιγμένης Ἐκκλησίας: ὁ αἰδ. James I. Good D. D. 3262 Chestnut Street Philadelphia Pa· ὁ αἰδ. George W. Richards D. D. Lancaster Pa· ὁ αἰδ. Charles E. Schaeffer D. D. 422 South 50th Street Philadelphia pa. Τῆς ἑνώσεως τῶν Βαπτιστῶν ἐν Μεγάλῃ Βρεττανίᾳ καὶ Ἰρλανδίᾳ: ὁ αἰδ. J. E. Roberts M. A. B. d. 32 Heaton Road wittington, Manchester, England· ὁ αἰδ. F. C. Sparr 3 Darmonth Road Brondesbury London N. w. 2 England. Τῆς πρεσβυτεριανῆς ἐκ]σίας τῆς Νέας Ζηλανδίας: ὁ αἰδ. w. Gray Dixon M. A. Roslyn Manse dunendiu New Zealand. Τῆς ἐκ]σίας τῆς Νορβηγίας: ὁ σεβ. ἐπίσκοπος J. Fandlery Christiania Norway· ὁ καθηγητὴς τοῦ δικαίου Dr Taranger SS. D. Slemdal Christiania Norway· ὁ αἰδ. N. B. Thvedt M. A. C. T. Nils Znelsgt 4. Christiania Norway· ἐναλλάσσοντες: Ἀρχιδιάκονος J. Gledistsch D. D. Vor Frelsers Kirche Christiania Norway, ὁ Lupreme Zudge Edward Hambro Oscarsgt 78 b. Christiania. Norway, ὁ Paster Koren Nordstrand Christiania Norway,

Ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς ἀμερικανικῆς ἐπισκοπιανῆς ἐκ]σίας αἰσθάνεται βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν Θεὸν, ὅστις ἐπέτρεψεν αὐτῇ νὰ ἐκπληρώσῃ οὕτω τὸ ἔργον αὐτῆς, τὴν ἐξασφάλισιν δηλονότι τῆς συνεργασίας τῶν ἐκ]σιῶν τοῦ κόσμου ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ προσπαθείᾳ, νὰ παρασκευάσωσι τὴν ὁδὸν εἰς τὴν ὁρατὴν ταύτην ἑνότητα τῶν χρ)νῶν, ἥτις θὰ καταστήσῃ ἐλευθέραν τὴν δύναμιν τοῦ εὐαγγελίου τῆς ἀπολυτρώσεως τῶν

ἀνθρώπων. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη πολλάκις ὑπέδειξε τὴν ὑψίστην ἀνάγκην τῶν προσευχῶν. Τὴν ὑπόδειξιν ταύτην ἐπαναλαμβάνει καὶ νῦν καὶ παρακαλεῖ ἰδαιτέρως, ὅπως ὅλος ὁ χρ)κὸς κόσμος τὴν προσεχῆ ἑορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς (Μαΐου 23 ν. ἡ.) μεταβάλῃ εἰς εἰδικὴν ἡμέραν σοβαρᾶς προσευχῆ, ὅπως ὁ Θεὸς, τὸ ἅγιον Πνεῦμα προστῇ τοῦ συνεδρίου τῆς Γενεύης καὶ ὁδηγήσῃ τὰς διαφόρους φυλάς, γλώσσας, εἴδη λατρείας καὶ ὁμολογίας εἰς ὁρατὴν ἁρμονίαν ἐν τῇ μιᾷ πίστει, τῆς ὁποίας μετέχουσιν ὅλοι ἐν τῷ ἑνὶ Κυρίῳ.

Καὶ παρακαλοῦμεν τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν ἐκ τῆς Ρωμαϊκῆς καθολικῆς ἐκ)σίας, ὅπως ἑνωθῶσι μεθ' ἡμῶν ἐν προσευχῇ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην. Ἐθλίβημεν διότι δὲν θὰ ἀντιπροσωπευθῶσιν ἐπισήμως ἐν Γενεύῃ καὶ γινώσκομεν, ὅτι τὴν θλῖψιν ἡμῶν θὰ συμμερισθῶσιν ἱκαναὶ χιλιάδες ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἀπέβλεπον μετὰ ζεούσης ἐλπίδος εἰς τὴν κίνησιν ταύτην.

William 7 Manning
Πρόεδρος τῆς ἐκκλ. ἐπιτροπῆς
Robert H. Gardiner
Γραμματεὺς

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Προεδρεῖαι.— Τοῦ Σεβ. Τοποτηρητοῦ παραιτηθέντος ἕνεκα τῶν πολλῶν αὐτοῦ ἀσχολιῶν τῶν Προεδρειῶν Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς, Ζαπείου καὶ Πν. Δικαστηρίου, διωρίσθησαν συνοδικῶς τοῦ μὲν Ζαπείου ὁ Σεβ. Μ. Κυζίκου, τῆς δὲ Μ. Σχολῆς ὁ Σεβ. Μ. Πισιδίας καὶ τοῦ τελευταίου ὁ Π. Μ. Φιλιππουπόλεως.

Μ. Διδυμοτείχου.— Τυχὼν τῆς πρὸς τοῦτο κανονικῆς ἀδείας ἀφίκετο εἰς Βασιλεύουσαν ὁ Π. Μ. Διδυμοτείχου κ. Φιλάρετος πρὸς περίφαλψιν τῆς ὑγιείας αὐτοῦ.

Κανονικαὶ ἄδειαι.— Συνεπείᾳ αἰτήσεων σχετικῶν ἐχορηγήθη ἄδεια τῷ μὲν Μ. Λέρου καὶ Καλύμνου ὅπως μεταβῇ ἐπί τινας ἡμέρας εἰς τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ πατρίδα, τὰς Μέτρας, τῷ δὲ ἐπισκόπῳ Ἀμφιπόλεως ὅπως μεταβῇ εἰς Ἅγιον ὄρος διὰ λόγους ὑγιείας.

Σέρβος Ἐπίσκοπος.— Ἀφίκετο ὁ ἐκ τῶν ἀνωτέρων κληρικῶν τῆς ἀδελφῆς ἐκ]σίας τῆς Σερβίας θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ζίτσας κ. Νικόλαος Βελιμίροβιτς ἐπὶ εἰδικῇ ἀποστολῇ, παρὰ τῇ ἐκ]σίᾳ ΚΠόλεως· ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τοῦ Σεβ. Τοποτηρητοῦ τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ πρόκειται δὲ σήμερον νὰ ἐμφανισθῇ καὶ πρὸ τῆς Ἱ. Συνόδου. συνεδριαζούσης ὅπως ἐπιδώσῃ ἐπισήμως τὰ σχετικὰ πρὸς ἣν ἔχει ἀποστολὴν ἔγγραφα τῆς οἰκείας Ἐκκλησίας.

Ρῶσσος Μητροπολίτης.— Ἐλήφθη γράμμα ἐξ ἁγίου ὄρους τοῦ Σεβ. Μ. Κιέβου κ. Ἀντωνίου συγχαρητήριον ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς. Αἰτήσει τῆς Α. Σ. ἐχορηγήθη ἄδεια ὅπως, χρείας τυγχανούσης, τελεῖ τὴν Ἱ. λειτουργίαν καὶ χειροτονίας.

Δύο Σώματα.— Συνῆλθον τῇ παρελθούσῃ Τετάρτῃ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σ. Τοποτηρητοῦ τὰ Δ. Σώματα ἅτινα ἀπεφάσισαν νὰ διαβιβάσωσιν εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως κ. Βενιζέλον τηλεγράφημα συγχαρητήριον ἐξ ὀνόματος τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ ἐπιστέψει τῶν ἀγώνων πρὸς ἀποκατάστασιν τῶν προγονικῶν ἡμῶν δικαίων.

Δωρεὰ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Michigan **τῆς Ἀμερικῆς.**— Τὸ Πανεπιστήμιον τοῦτο ἀπέστειλε τῇ εἰσηγήσει τοῦ ἐκ τῶν καθηγητῶν αὐτοῦ κ. Francis Kelsey, πέντε τόμους ἐκ τῆς σειρᾶς τῶν ἐκδιδομένων ὑπ' αὐτοῦ ἐπιστημονικῶν ἔργων διὰ τὴν Πατρ. Βιβλιοθήκην. Οἱ τόμοι ἀποσταλέντες εἰς ὄνομα τοῦ Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱ. Συνόδου παρελήφθησαν. Ἐξ αὐτῶν ὁ Θ' ἐπιγράφεται «the new Testament manuscripts in the Freer collection, by Henry A. Sanders». Ὁ Η' «The Old Testament manuscripts in the Freer collection» ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ. Ὁ ΙΒ' «Studies in East Christian and Roman Art, by Walter Dennison and Charles R.Morey». Ὁ ΣΤ' καὶ ὁ Ζ' «Athenian white Lekythoi by Fairbaks».

Ὑπότροφος Μ. Ἐκκλησίας. – Προτάσει τοῦ Σεβ. Γέροντος ἁγίου Κυζίκου κ. Κωνσταντίνου, ἀποφάσει δὲ τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου προσελήφθη ὡς ὑπότροφος τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν αὐτοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Ὀξφόρδης ὁ ἀπὸ ἔτους σπουδάζων ἐκεῖ ἱερολ. κ. Ἰωακεὶμ Μαλαθούρας, ἀρχιδιάκονος τέως τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Κυζίκου.

Ρωσσικὴ ἐκκλησιαστικὴ συναυλία. — Κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν Συναυλίαν, ἥτις διεξήχθη τῇ παρελθούσῃ Πέμπτῃ ἐν τῷ Ἑλλ. Φιλολογικῷ Συλλόγῳ ὑπὲρ τῶν ὁμοδόξων Ρώσσων προσφύγων, παρέστη ὁ Σεβ. Τοποτηρητής, οἱ Σεβ. Συνοδικοὶ Μ. Κυζίκου, Πισιδίας, Ἀγκύρας, Αἴνου, 40-Ἐκκλησιῶν, ὁ Μ.Λέρου καὶ Καλύμνου, οἱ Π]χικοὶ κληρικοὶ ὑπάλληλοι καὶ ἄλλοι. Ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ ὁ Σεβ. Τοποτηρητὴς προσέφερεν ἐξ ὀνόματος μὲν τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου λ. Τ. 100, ἐξ ὀνόματος δὲ τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν μετατοπισθέντων ὁμογενῶν ἑτέρας 100.

ΕΤΟΣ Μ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 16 Μαΐου 1920 ΑΡΙΘΜ. 19

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεὼν

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίρας τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

ΜΕΤΑ ΧΡΗΣΤΩΝ ΕΛΠΙΔΩΝ

Εἶνε συγχαρητηρίων ἀξία ἡ ἐπισκοπιανὴ Ἐκκλησία τῆς Ἀμερικῆς, ἔχει δὲ καὶ αὐτὴ ἀφορμὰς νὰ δοξάσῃ τὸν κοινὸν πατέρα καὶ τῆς δόξης Κύριον, διὰ τὰς ἐνδείξεις τῆς ἄνωθεν εὐλογίας, πρῶτον μὲν διότι ἔσχεν ἐν καιρῷ τὴν ἔμπνευσιν καὶ ἔλαβεν ἐσχάτως τὴν πρωτοβουλίαν νὰ προσκαλέσῃ εἰς παγκόσμιον χριστιανικὸν Συνέδριον ἀντιπροσώπους τῶν ἁπανταχοῦ χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, ὁμολογιῶν καὶ ὁμάδων ἐπὶ σκοπῷ στενωτέρας γνωριμίας καὶ ἐκ τοῦ σύνεγγυς συσκέψεως ἐπὶ ζητημάτων κοινοῦ ἐνδιαφέροντος, ἔπειτα δὲ διότι νῦν κατὰ τὸ ἥμισυ εἶναι ἔργον ὅ,τι ἐν ἀρχῇ ἐφαίνετο ὡς ἁπλοῦς πόθος, ὡς ἁπλῆ εὐχή. Ἡ ἐν καιρῷ ἐπὶ τούτῳ συστᾶσα κεντρικὴ ἐπιτροπὴ ἔκρινε καλὸν νὰ προβῇ ἐσχάτως εἰς τὴν ἐκτύπωσιν καὶ διανομὴν καὶ ἄλλου τινὸς φυλλαδίου μικροῦ ἐν ἄλλαις τε γλώσσαις καὶ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ(1), ἐξ αὐτοῦ δὲ μανθάνομεν εὐχαρίστως, ὅτι αἱ τὴν θεοφιλῆ πρότασιν ἀποδεξάμεναι καὶ οὕτως ἢ ἄλλως προθυμηθεῖσαι μέχρι τοῦδε νὰ μετάσχωσι τοῦ κοινοῦ συνεδρίου ἐκκλησίαι καὶ κοινότητες ἀνέρχονται εἰς 70 περίπου. Παρὰ τὰ εὐχάριστα καὶ ἐνθαρρυντικὰ ταῦτα ἀποκαλύπτει τὸ φυλλάδιον καί τινα ἧττον εὐχάριστα καὶ ἧττον ἐνθαρρυντικά. Ὡς τοιαῦτα δὲν θεωροῦμεν οὔτε τὴν ἀποχὴν τῆς Ρώμης οὔτε τὴν ἀπουσίαν τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἐν τῇ τέως δυαδικῇ Μοναρχίᾳ εὑρισκομένων ὁμοδόξων Ἐκκλησιῶν. Ἡ ἀποχὴ τῆς Ρώμης προεβλέπετο ἀπ' ἀρχῆς, ἡ δὲ ἀπουσία τῶν ἐν Ρωσίᾳ καὶ ἐν τῇ Κεντρικῇ Εὐρώπῃ αὐτοκεφάλων Ἐκ-

(1) Παγκόσμιον Συνέδριον περὶ πίστεως καὶ τάξεως (World Conference on faith and order). Νέα ἀπόπειρα πρὸς προπαρασκευὴν τῆς ἑνώσεως τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

κλησιῶν οὐδὲν ἔχει κοινὸν πρὸς τὴν κατ' ἀρχὴν ἀποχὴν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ὀφείλεται δὲ ἁπλούστατα εἰς τὴν ἐξακολουθοῦσαν ἔκρυθμον πολιτικὴν κατάστασιν τῶν χωρῶν ἐκείνων· τὸ ἀμέσως ἑλκύον τὴν προσοχὴν καὶ ἀπὸ πρώτης ὄψεως ἀποθαρρύνον εἶναι τὸ πλῆθος καὶ ἡ ποικιλία τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ ἀναγραφομένων Ἐκκλησιῶν καὶ κοινοτήτων, καὶ τούτων ὄχι κατ' ὄνομα μόνον ἢ τὰς ὁροθεσίας τῆς κατοικίας ἢ τῆς διοικήσεως καὶ δικαιοδοσίας αὐτῶν διακρινομένων ἀλλήλων, ἀλλὰ καὶ κατὰ σημεῖα μᾶλλον ἢ ἧττον σπουδαῖα τῆς πίστεως καὶ ὁμολογίας διαφερομένων πρὸς ἀλλήλους. Ἐκτὸς τῶν Παλαιοκαθολικῶν καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς Ὀρθοδόξων τε καί μη, ἀριθμοῦνται ἐννέα ὅλαι κατηγορίαι Χριστιανῶν μετὰ διαφόρων ἑκάστη ὑποδιαιρέσεων ἢ ἀποχρώσεων, οὕτως ὥστε διερωτᾶται τις, ἂν δύναται νὰ ὑπάρχῃ ἐλπὶς, ὅτι μέλη οὕτω ποικίλα καὶ διάφωνα, διεσπασμένα δὲ ἀπ' ἀλλήλων ἀπὸ αἰώνων καὶ γενεῶν, θὰ ἀνασυνδεθῶσι πάλιν εἰς ἓν σῶμα καὶ εἰς ἓν πνεῦμα, καὶ ὡς ὁμόφρονες καὶ ὁμόψυχοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ θὰ δοξάζωσι πάλιν τὸν ἕνα Θεὸν καὶ πατέρα καὶ τὸν ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν ἑνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ. Εἶναι εὔλογος ἡ ἀμφιβολία εἰς ὅντινα ὑπολογίζει τὰ ἀνθρώπινα ἀνθρωπίνως, ἄνευ τῆς ἀντιλήψεως τοῦ ἑτέρου καὶ κραταιοτέρου παράγοντος, τοῦ θείου. Οὕτως ἐσκέπτοντο καὶ οἱ ἐν Βαβυλῶνι στενάζοντες αἰχμάλωτοι τῆς αἰχμαλωσίας ἐκείνης μετὰ τὴν κατάλυσιν τοῦ πατρίου Κράτους κα τὴν εἰς τὰ τέσσαρα πέρατα διασκέδασιν τῶν ὁπωσδήποτε περισωθέντων ἐκ τῆς πανωλεθρίας. Τὴν περισυναγωγὴν τῶν διεσπαρμένων καὶ τὴν παλινόρθωσιν τῶν πεπτωκότων ἐθεώρουν ἐπίσης ἀδύνατον, ὅπως ἐνόμιζον ἀνένδεκτον τὴν ἀνασύστασιν καὶ ἀναβίωσιν εἰς νέον καὶ ζῶντα ὀργανισμὸν ὀστέων πάλαι ἀπεξηραμμένων καὶ διεσπαρμένων ἀνὰ τὸ πεδίον. Ἐδέησε δι' ἰδίας ὀπτασίας προφητικῆς νὰ πιστωθῇ ὅτι τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἀπέχομεν πολὺ ἀπὸ τοῦ χρόνου, ὅτε καὶ ἁπλῶς φανταζόμενός τις τὰ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν συντελεσθέντα θὰ ἐφαίνετο αὐτὸς ἑαυτῷ ἀεροβατῶν, ἐκφέρων δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους τὰ ἑαυτοῦ ἀερολογήματα θὰ ἐξελαμβάνετο ὑπ' αὐτῶν ὡς ἐξεστηκώς. Ἀλλ' ὅσα οὐδὲ ὡς ὄνειρα συνεχωροῦντο πρὸ μικροῦ, πρόκεινται νῦν ὡς γεγονότα, προσκαλοῦντα τοὺς εὐγνώμονας εἰς ὁμόφωνον δοξολογίαν Ἐκείνου, ὅστις ἐγείρας ἐν καιρῷ τοὺς καταλλήλους καὶ παντὶ τῷ ἀναγκαιοῦντι προικίσας αὐτοὺς ἐπετέλεσε δι' αὐτῶν τὰς ἑαυτοῦ βουλάς. Ἔχουσι καὶ εἰς τὰ ἐφ' ἡμῶν τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν ὅσα ὁ μέγας τῶν ἐθνῶν Ἀπόστολος ἔγραφε τότε πρὸς τοὺς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Κορίνθου ὁπωδήποτε κομματιζομένους καὶ διχοστατοῦντας. «Ὅπου γὰρ, λέγει, ἐν ὑμῖν ζῆλος καὶ ἔρις καὶ διχοστασίαι, οὐχὶ σαρκικοί ἐστε καὶ κατὰ ἄνθρωπον περιπατεῖτε; ὅταν γὰρ λέγῃ τις, ἐγὼ μέν εἰμὶ Παύλου, ἕτερος δὲ ἐγὼ Ἀπολλώ, οὐχὶ σαρκικοί ἐστέ; Τί οὖν ἐστι Παῦλος τί δὲ Ἀπολλὼς ἀλλ' ἢ διάκονοι δι' ὧν ἐπιστεύσατε, καὶ ἑκάστῳ ὡς ὁ Κύριος ἔδωκεν; ἐγὼ ἐφύτευσα, Ἀπολλὼς ἐπότισεν, ἀλλ' ὁ Θεὸς ηὔξανεν· ὥστε οὔτε ὁ φυτεύων ἐστί τι οὔτε ὁ ποτίζων, ἀλλ' ὁ αὐξάνων Θεός. Ὁ φυτεύων δὲ καὶ ὁ ποτίζων ἕν εἰσιν· ἕκαστος δὲ τὸν ἴδιον μισθὸν λήψεται κατὰ τὸν ἴδιον κόπον. Θεοῦ γάρ ἐσμεν συνεργοί· Θεοῦ γεώργιον, Θεοῦ οἰκοδομή ἐστι» (1 Κορ. 3, 3—9).

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὡς Θεοῦ διάκονοι καὶ ὡς συνεργοὶ ἐν τῷ ἀγρῷ Αὐτοῦ θὰ συνέλθωσι μετ' ὀλίγον ἐπὶ τὸ αὐτό οἵ τε ἐξ Ἀμερικῆς προσκαλέσαντες καὶ οἱ εἰς τὴν πρόσκλησιν ἀνταποκριθέντες καὶ ἀποστελλόμενοι ἀντιπρόσωποι τῶν χριστωνύμων ἐκκλησιῶν καὶ κοινοτήτων, ἐφ' ὅσον δὲ πρὸς οὐδὲν ἄλλο θὰ ἀποβλέπωσιν εἰμὴ εἰς τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου, εἰς τὴν ἀποκατάστασιν ἁρμονίας καὶ ἑνότητος ἐν τοῖς μέλεσιν αὐτοῦ, ἐπὶ τοσοῦτον θὰ ἔχωσι δαψιλῆ τὴν πανσθενουργὸν τοῦ θείου Πνεύ-

ματος χάριν συναντιλαμβανομένην αὐτοῖς καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν ἐπιρρωνύουσαν πρὸς ὑπερνίκησιν τῶν ἤδη ὑφεστωσῶν καὶ ἐγνωσμένων ἢ ἐνδεχομένως προκυψουσῶν ὁθενδήποτε δυσχερειῶν εἰς τὴν εὐόδωσιν τοῦ θεοφιλοῦς ἔργου. Εἰς τὴν Τριάδα τῆς χριστιανικῆς ὁμολογίας ἀντιστοιχεῖ ἡ τριὰς τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν, ἡ πίστις, ἡ ἐλπὶς καὶ ἡ ἀγάπη. Ὁμολογοῦντες τὴν Τριάδα ἐκείνην βεβαίως θὰ φέρωσι καὶ τὴν τριάδα ταύτην ὡς ἐφόδιον οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐκκλησιῶν, καὶ ἡ τριὰς αὕτη, συνεπίκουρον ἔχουσα τὴν τριάδα ἐκείνην θὰ ἀναδειχθῇ ἔτι ἅπαξ ἡ νικῶσα πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ δύναμις, ἡ δύναμις ἡ κρατουσα τῶν ἀντιθέων στοιχείων καὶ ἐπηρειῶν τοῦ αἰῶνος τούτου. Ἐκράτησεν ἐν τῇ πρώτῃ ἀρχῇ, ἱδρύσασα τὴν βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπ' αὐτῶν τῶν ἐρειπίων τῶν ἀρχαίων κοινωνιῶν. Ἐκράτησεν ἔπειτα διωκομένη ἀπηνῶς ἔξωθεν ἐπὶ γενεὰς ὅλας· ἐκράτησε καθεξῆς συγκλονουμένη ἔσωθεν καὶ διασειομένη παντοιοτρόπως ἐπὶ σειρὰν αἰώνων. Δὲν θὰ κρατήσῃ ἄρά γε καὶ ἄλλως, ἐκποδὼν ποιουμένη ἐπὶ τέλους τὰς ὑφισταμένας ἐν τῷ χριστιανικῷ κόσμῳ διαιρέσεις καὶ διχονοίας καὶ ἀποκαθιστῶσα τὴν ἀπ' ἀρχῆς ἑνότητα, τὴν ἑνότητα τῆς πρωτογόνου Ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἱερουσαλὴμ, τῆς ἐχούσης μίαν καρδίαν καὶ μίαν ψυχήν; Δὲν εἶναι δύσκολος ἡ κατάφασις, ἐὰν ἀποβλέψῃ τις πρὸς τὸν ἔνθεον ζῆλον τῶν προσκαλεσάντων καὶ πρὸς τὴν πρόθυμον διάθεσιν τῶν ἀποδεξαμένων τὴν πρόσκλησιν. Ἀμφότερα ἐγγυῶνται περὶ τούτου, ὅτι οἱ ἑτοιμαζόμενοι εἰς τὸ Παγχριστιανικὸν Συνέδριον τῆς Γενεύης πλὴν τῶν ἄλλων αὐτῶν ἐφοδίων θὰ ἔχωσι μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὰ εἰρημένα ἐφόδια τῆς τριάδος τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν, τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἀγάπης, ἡ δὲ τούτων παρουσία εἶναι ἄλλη ἐγγύησις περὶ τούτου, ὅτι τὰ νῦν ὡς ἀποθαρρυντικὰ φαινόμενα δὲν θὰ ματαιώσωσι τὸ θεοφιλὲς ἔργον τοῦ Συνεδρίου, ἀλλ' ὅτι αὐτὴ αὕτη ἡ πρώτη ἀρχὴ ἔσται ὡς τὸ ἥμισυ τοῦ παντός.

ΚΛΗΡΟΣ ΚΑΙ ΛΑΟΣ

Δὲν θὰ ἠδύνατο κανεὶς σοβαρῶς κρίνων τὰ καθ' ἡμᾶς πράγματα νὰ ἀρνηθῇ ὅτι ἡ Ἐκκλησία, ὁ κλῆρος εἶναι μία σπουδαιοτάτη κοινωνικὴ δύναμις. Μὲ ὅλας τὰς ἐπικρίσεις τὰς ὁποίας κάμνουν ἐναντίον τοῦ κλήρου μας πολλοὶ ἐκ τῶν ἡμετέρων, οἱ ὁποῖοι σήμερον προπαρασκευάζονται, καὶ δικαίως, εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς δημιουργουμένης καταστάσεως, θέλομεν νὰ πιστεύωμεν ὅτι μᾶλλον ἀπὸ πόθον νὰ ἴδωσι κλῆρον σοβαρώτερον ἀνταποκρινόμενον εἰς τὰς νέας περιστάσεις μορφώνουν τὰς περὶ κλήρου κρίσεις των παρὰ διότι θεωροῦσιν αὐτὸν πράγματι ὡς μὴ κεκτημένον κοινωνικήν τινα σημασίαν.

Διατυπώνοντες ὅσα διατυπώνουσι κατ' αὐτοῦ, πράττουσι τοῦτο μᾶλλον προσπαθοῦντες νὰ ἐξακριβώσωσι μίαν κατάστασιν· δὲν θὰ ἔπρεπεν ὅμως ἡ προσπάθεια αὕτη νὰ φαίνηται ὡς σκοπὸς τελείας ὑποτιμήσεως τῆς κοινωνικῆς ἀξίας τοῦ κλήρου. Λέγουν λ. χ. ὅτι ὁ κλῆρος εἶναι παιδαγωγικῶς ἀκατάρτιστος καὶ διὰ αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ τοῦ λοιποῦ εἰς τὰς χεῖράς του τὴν παίδευσιν, ὅτι εἶναι μὲν οἱ κληρικοὶ γραμματισμένοι ἀλλὰ ἀμόρφωτοι, ὅτι δὲν γνωρίζουν καὶ αὐτὴν τὴν θρησκείαν των καὶ ὅτι δὲν εἶναι ἱκανοὶ νὰ ἀπονέμωσι τὴν δικαιοσύνην καὶ τὰ ὅμοια.

Ἐὰν ὑπῆρξε κλῆρος ὁ ὁποῖος συνεταύτισε τελείως τὴν ζωήν του μὲ τὴν ζωὴν τοῦ ἔθνους του εἶναι ὁ Ἑλληνικὸς κλῆρος. Τοσοῦτον ἀπερροφήθη ὑπὸ τῆς ἐθνικῆς κινήσεως, ὥστε σχεδὸν οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ φροντίσῃ καὶ συγκροτηθῇ ἡ Ἐκκλησία πιστὸν σύστημα ἐν τῇ κυρίᾳ σημασίᾳ τῆς λέξεως ἀλλὰ τὴν ἰδιότητα του ὅλην ἀφιέρωσε εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐθνικῶν ὑποθέσεων. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν συμ-

πληροῦται ἡ ἐθνικὴ ἀποκατάστασις, ὁ κλῆρος χάνει τὸ ἐθνικὸν διοικητικὸν ἔδαφος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπὶ ἑκατονταετηρίδας ἐνήσκησε τὴν ποιμαντορικήν του ζωήν, καὶ εἶναι πολὺ φυσικὸν περιοριζόμενος εἰς τὸ ἐκκλησιαστικόν του ἔδαφος νὰ φαίνηται σήμερον ἀσυγκρότητος καὶ ἀπὸ διδακτικῆς ἀπόψεως ὄχι τόσῳ καλῶς κατηρτισμένος. Ἀλλὰ εἶναι λόγοι αὐτοὶ νὰ ἐξεγείρωνται σήμερον οἱ ὁμογενεῖς μας ἐναντίον τοῦ κλήρου, οἱ ὁμογενεῖς οἱ ὁποῖοι μέχρι σήμερον προδιέγραψαν εἰς τὸν κλῆρον τὴν κατεύθυνσίν του, καὶ τὴν ἀξίαν του τὴν ἔκριναν μόνον ἐκ τῆς ἐπιδόσεως καὶ τῆς πολιτικῆς εὐστροφίας εἰς τὴν διοίκησιν τῆς ἐθνικῆς ζωῆς;

Εἶναι ὁ κλῆρος, λέγουσι, παιδαγωγικῶς ἀκατάρτιστος καὶ δι' αὐτὸ πρέπει νὰ τοῦ ἀφαιρεθῇ ἡ διεύθυνσις τῆς παιδεύσεως ἀπὸ τὰς χεῖράς του ἐτι τῇ προϋποθέσει, βεβαίως, ὅτι ὁ κλῆρος εἰς τὴν προαγωγὴν τῆς παιδείας ἐν τῷ ἔθνει ἀποτελεῖ ἐμπόδιον. Ὁ κλῆρος ὑπῆρξε μᾶλλον ὁ φύλαξ τῆς παιδευτικῆς κινήσεως ἢ ὁ ρυθμιστὴρ καὶ ὁ ποδηγέτης αὐτῆς. Οἱ λαϊκοί, οἱ διδάσκαλοι, οἱ καθηγηταὶ εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐξεπόνησαν καὶ διερρύθμισαν τὰ προγράμματα τῶν σχολῶν μας, ὁ δὲ κλῆρος μετὰ τῶν ἐφορειῶν μᾶλλον ἠσχολεῖτο περὶ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν οἰκονομικῶν μέσων καὶ διεύρυνσιν τοῦ κύκλου τῶν γραμμάτων. Καὶ ἐὰν σήμερον θὰ ὑπάρξουν ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι θὰ ἤθελον νὰ ἐγκαινιάσωσι νέα συστήματα ἐν τῇ παιδευτικῇ ζωῇ, ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ συναντήσουν οἱ τοιοῦτοι κάποιαν ἀντίστασιν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νέων ἰδεῶν των, μᾶλλον θὰ τὴν εὕρισκον εἰς τὸ πρόσωπον τῶν διδασκάλων καὶ καθηγητῶν, οἱ ὁποῖοι ἀντιπροσωπεύουν καὶ αὐτοὶ ἓν καθεστὼς, παρὰ εἰς τὸν κλῆρον.

Δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ λεχθῇ μόνον περὶ τῶν κληρικῶν τοῦτο, ὅτι εἶναι μὲν γραμματισμένοι ἀλλ' ἀμόρφωτοι, καὶ ὅτι μεταβαίνουν εἰς Εὐρώπην Γιάννηδες καὶ ἐπιστρέφουν Γιαννάκηδες, διότι καὶ οἱ πλεῖστοι ἐκ τῶν λαϊκῶν ἐνταῦθα ἐπανερχόμενοι ἐξ Εὐρώπης φαίνονται ἀράγε κατηρτισμένοι εἰς σημεῖον ὥστε νὰ ἐπιβάλλωνται εἰς τὴν κοινὴν συνείδησιν διὰ τοῦ κύρους τῆς μορφώσεως καὶ τῶν γνώσεών των; Ποῖοι εἶναι οἱ παιδαγωγικῶς κατηρτισμένοι καὶ πόσοι; Ποῖοι ἔγραψαν ἐκ τῶν ἡμετέρων σοβαρῶς σχετικὰ πρὸς σκοπιμωτέραν καὶ καρποφορωτέραν λειτουργίαν τῶν ἐκπαιδευτικῶν μας ἱδρυμάτων; Πόσοι ἐξήτασαν τὰ προγράμματα τῶν σχολῶν μας καὶ καθ' ἑαυτὰ καὶ ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ ξένα; Ποῖοι ἠρεύνησαν τὰς ἰδιαιτέρας συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας δρᾷ ἡ ἡμετέρα φυλή, ἐμελέτησαν προτοτύπως τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν ἰδιοφυΐαν τῆς φυλῆς μας καὶ κατέληξαν εἰς ὡρισμένα καὶ σαφῆ συμπεράσματα εἰς τρόπον ὥστε ἔχοντες ὑπ' ὄψει γνωστὰ δεδομένα νὰ διατυπώσωσι παρ' ἡμῖν συστήματα ἐκπαιδευτικὰ καὶ ἀρτιώτερα καὶ πρὸς τὴν ψυχολογίαν τοῦ λαοῦ μας συμφωνότερα; Ποῖοι καὶ πόσοι εἶναι αὐτοὶ οἱ ἱκανοὶ ποῦ θὰ ἤντλουν ἐκ τῆς ἱκανότητός των τὸ δικαίωμα νὰ κρίνουν ὡς ἀνικάνους καὶ ἀποβλήτους τοὺς κληρικούς;

Δὲν θέλομεν νὰ φανῶμεν ὑπερασπισταὶ τοῦ κλήρου, ἀλλὰ θέλομεν νὰ σημειώσωμεν καὶ ὅτι μεταξὺ τῶν κληρικῶν εἰμπορεῖ νὰ ὑπάρχουν οἱ χρησιμώτατοι εἰς τὴν διανυομένην νέαν ζωὴν τοῦ ἔθνους μας. Ὅτως καὶ μεταξὺ τῶν λαϊκῶν ὑπάρχουν παράγοντες πολύτιμοι εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν διακυβέρνησιν τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν πραγμάτων.

Ἐφ' ὅσον δὲν γίνεται τελεία ἀποκατάστασις τῆς φυλῆς μας, ἀντὶ νὰ καταφέρωνται οἱ λαϊκοὶ κατὰ τῶν κληρικῶν καὶ νὰ γεννῶσι ρήγματα εἰς τὴν ἐθνικήν μας ζωήν, δὲν θὰ ἦτο συνετώτερον νὰ ἐξετάσουν τὰ πράγματα ἀντικειμενικώτερον καὶ νὰ ἐγίνετο ἀνταλλαγὴ σοβαρῶν σκέψεων μεταξὺ λαϊκῶν καὶ κληρικῶν, εἰς τρόπον ὥστε ὅπου μὲν τὰ σημερινὰ πράγματα θὰ ἀπῄτουν, ἐκεῖ νὰ ἔμενε ὁ κλῆρος, ἀλλ' ὄχι ὡς ἀδρανῶν, ὡς κατώτερος τῶν περιστάσεων, ἀλλ' ὡς δρῶσα καὶ δημιουργικὴ κοινωνικὴ δύναμις καὶ ὡς ἐκπολιτιστικὸς παράγων τῆς φυλῆς, ὡς σύστημα τὸ ὁποῖον ἐνσαρκούμενον εἰς τὸ πρόσωπον σοβαρωτάτων κληρικῶν καὶ λόγῳ μορφώσεως καὶ λόγῳ χαρακτῆρος νὰ ἀντιπρο-

σώπευε ὅ,τι εὐγενέστερον καὶ ὡραιότερον ἐγκλείει ἡ φυλή μας καὶ ὡς Ἑλλήνων καὶ ὡς ἀνθρώπων, ὅπου δὲ αἱ ἀνάγκαι θὰ ἀπῄτουν συμμετοχὴν τῶν λαϊκῶν εἰς τὴν διοίκησιν πλατυτέραν ἐκεῖ ὄχι μόνον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀντισταθῶσιν οἱ κληρικοί; ἀλλὰ μετὰ προθυμίας καὶ φιλογενείας θὰ παρεῖχον τὴν συμβολήν των, διότι δὲν λανθάνει οὐδένα κληρικὸν ἡ σκέψις αὕτη, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὑπὸ τῶν καιρικῶν περιστάσεων περιβλήθη πολιτικὴν ἐξουσίαν ὅταν δὲ λείψουν οἱ καιρικοὶ λόγοι καὶ ἡ προαγωγὴ τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων ἀπαιτήσῃ τὴν ἀποψίλωσιν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς πολιτικῆς της ἰδιότητος, βεβαίως δὲν θὰ εἶναι οἱ κληρικοί μας οἱ ὁποῖοι θὰ θελήσουν νὰ ἀντιποιῶνται ξένα πρὸς τὴν κλῆσιν των δικαιώματα. Ἀντιλοιπὸν νὰ καταφερώμεθα κοσμικοὶ κατὰ κληρικῶν, δὲν θὰ ἦτο ἀρά γε μέτρον πολιτισμοῦ, ἐὰν ἐβοηθοῦμεν εἰλικρινῶς καὶ ἀδελφικῶς ἀλλήλους εἰς βαθμὸν ὥστε ἑκάτερος καὶ κλῆρος καὶ λαὸς ἀνασυγκροτούμενοι καὶ διοργανούμενοι νὰ ἀποβαίνομεν ὡς διοικητικὰ συστήματα, ὄργανα ἰσχυρὰ καὶ εὐγενῆ τῆς σταδιοδρομίας τοῦ ἔθνους μας, τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ δὲν μᾶς χωρίζουσιν αἱ γενικαὶ ἀρχαί, ἀλλὰ τοὐναντίον μᾶς ταυτίζει ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἰδεῶδες;

† Ὁ Δαρδανελλίων **Εἰρηναῖος**

ΙΝΑ ΜΗ ΔΙΑΒΛΗΘΗ ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Ἡ ἀρχίσασα ἐκκλησιαστικὴ μεταρρυθμιστικὴ κίνησις ἔδωκεν ἀφορμὴν ἀποχρώσαν εἰς τὸ νὰ διατυπωθοῦν πολλαὶ γνῶμαι καὶ σκέψεις καὶ νὰ προταθοῦν διάφορα μεταρρυθμιστικὰ μέτρα. Μάτην ἀνεζητήσαμεν μεταξὺ αὐτῶν καί τι ἕτερον —τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ κλήρου. Ἔπρεπε, φρονοῦμεν, νὰ ἐλαμβάνετο καὶ τοῦτο ὑπ' ὄψιν καὶ νὰ κατεῖχε μάλιστα τὴν πρώτην θέσιν ἐν τῷ ζητήματι. Εἶναι τόση ἡ ζέσις καὶ τόση ἡ σπουδὴ μὲ τὴν ὁποίαν προτείνονται τὰ ἄλλα μέτρα, ὥστε νὰ γεννᾶται ἡ ἐντύπωσις εἰς τὸν ἀναγνώστην, ὅτι **τὰ μέτρα ταῦτα θεωροῦνται ἂν ὄχι τὰ μόνα**, πάντως ὅμως τὰ δραστικώτερα φάρμακα πρὸς θεραπείαν τῆς νόσου, ἥτις παρίσταται ὡς ἡ αἰτία τῆς μεταρρυθμιστικῆς μας κινήσεως. **Θέλομεν** νὰ πιστεύωμεν ὅτι **ἡ ἀγαμία** τοῦ κλήρου ἢ **ἡ οἰκονομικὴ του δυσπραγία** δὲν εἶνε τὰ **μόνα καὶ κύρια** αἴτια τῆς καταστάσεώς του, ὥστε νὰ περιμένωμεν τὴν θεραπείαν τῶν ἐξ αὐτῶν συνεπειῶν ἐκ τοῦ γάμου μόνον ἢ ἐκ τῆς οἰκονομικῆς του ἐνισχύσεως· ἔτι **περισσότερον θέλομεν** νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἡ **κόμη** ἢ τὸ **ἔνδυμα** ἢ τὸ **κάλυμμα** τοῦ κλήρου ἢ ἡ **ἀποχή** του ἀπὸ **θεαμάτων**, διδακτικῶν ἔστω, δὲν ἐνέχονται εἰς τὸ νόσημα.

Ὁ θέλων νὰ θεραπεύσῃ σοβαρὸν καὶ ἐπίπλοκον νόσημα ἰατρὸς ὀφείλει νὰ ἀνεύρῃ ὅλους τοὺς προκαλοῦντας τὸ νόσημα λόγους καὶ μάλιστα τοὺς κυριωτέρους διὰ νὰ καθοδηγηθῇ τόσον εἰς τὴν ἀκρίβειαν τοῦ διάγνωσιν ὅσον καὶ εἰς τὴν ἀσφάλειαν τοῦ θεραπείαν. Ἂν καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους λόγους ἀνεύρῃ, ἕνα δὲ μόνον παραβλέψῃ, καὶ οὗτος τύχῃ ἐκ τῶν σοβαρωτέρων, εἰς μάτην θέλουσιν ἀποβῇ ὅλαι τοῦ αἱ ἰατρικαὶ μέριμναι καὶ συνταγαί. Ἂν πρόκειται νὰ προβῶμεν εἰς τὸ μεταρρυθμιστικόν μας ἔργον ἀντιθέτως πρὸς τὸν γενικὸν τοῦτον κανόνα, οὐδὲν ἄλλο θὰ κάμωμεν ἢ νὰ **πειραματιζώμεθα** ἄνευ οὐσιαστικοῦ καὶ θετικοῦ ἀποτελέσματος.

Οὐδενὸς ἀμφισβητοῦμεν τὰς διαθέσεις καὶ τὰ ἐλατήρια, οὐδὲ ἀρνούμεθα τὸν εὐγενῆ πόθον καὶ τὸ πραγματικὸν ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς ἐξυψώσεως ἐν πᾶσι τοῦ ἡμετέρου κλήρου. Ἂς μᾶς ἐπιτραπῇ μόνον νὰ διαφωνήσωμεν ὡς πρὸς τὸν **πρόπλουν** μὲ τὸν ὁποῖον ἐλπίζεται νὰ ἐπιτύχῃ ἡ ἐξύψωσις αὐτή.

Ἂν λέγοντες κλῆρον ἐννοοῦμεν τὰ ἀποτελοῦντα αὐτὸν ἄτομα, δρῶντα ὅμως καθ' ἑαυτὰ καὶ δι' ἴδιον λογαριασμὸν ἄνευ σχέσεως οἱασδήποτε καὶ ἀναφορᾶς πρὸς οὐδὲν ἕτερον ὑπάρχον ἐκτὸς αὐτῶν, ἡ δ αφωνία τότε θὰ ἦτο περιττή. Ἐφ' ὅσον ὅμως παραδεχόμεθα ὡς γεγονὸς ὅτι τὰ ἄτομα ταῦτα, ὅσον

καὶ ἂν περιγράφουν περὶ ἑαυτὰ τὸν ἴδιον κύκλον, **ὑπάγονται ἐν τούτοις δυνάμει νόμων καὶ συνθηκῶν**—δι' αὐτὸ δὲ καὶ ὑπάγονται **ὑποχρεωτικῶς**—εἰς ἄλλον εὐρύτερον καὶ τὸν ἰδικόν των περιέχοντα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου κύκλου, οἱ πάντες ὡς **ὅλον ἀδιαίρετον**, ὡς ἓν καὶ **μόνον** ὅλα τὰ ἄτομα **ὀφείλουσι** νὰ ὑπηρετοῦν καὶ ὑπουργοῦν εἰς ἕνα τελικὸν **σκοπὸν**, ὅστις εἶναι ἡ προαγωγὴ, ἡ ἔξαρσις, ἡ ἐμψύχωσις ἡ ζωντανοποίησις μιᾶς **κοινῆς δι' ὅλα ἰδέας**, τὴν ὁποίαν ἐνσαρκώνει ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ἐφ' ὅσον, λέγομεν τοῦτο εἶναι γεγονὸς, τὸ ζήτημα μακρὰν τοῦ νὰ εἶναι ἁπλοῦν ἐνέχει τὴν ἰδίαν σοβαρότητα. Ἕνεκα τούτου, φρονοῦμεν, ὅτι πρέπει, καὶ συμφέρει νὰ μὴ κανονίσῃ τὸν τρόπον τῆς λύσεώς του τὸ συμφέρον μόνον τῶν ἐπὶ μέρους ἀτόμων. Ἂν ἐν τῇ λύσει τοῦ ζητήματος ἐπικρατήσῃ ὁ ἀτομισμὸς, φανταζόμεθα ἀρά γε τί θέλει συμβῇ; Ἐπειδὴ οὕτως ἢ ἄλλως ὅλα σχεδὸν τὰ εἰσηγούμενα μέτρα φαίνονται νὰ τείνουν, τοὐλάχιστον ἐξωτερικῶς, εἰς ἐξασφάλισιν τοῦ συμφέροντος τοῦ ἀτόμου, ὑπάρχει ὁ φόβος μήπως ἡ ψυχολογικὴ ἀνάλυσις καὶ ἔρευνα τῆς μεταρρυθμιστικῆς μας κινήσεως τὴν χαρακτηρίσῃ ὡς ἀνάγκην ὄχι τόσον πρὸς ἐγχείρισιν, πρὸς καυτηριασμὸν, πρὸς ἐξυγίανσιν, ὅσον πρὸς ἀπόκτησιν πλειοτέρων καὶ μάλιστα **ἐπιτρεπομένων** πλέον μέσων πρὸς μᾶλλον εὔκολον, καὶ μᾶλλον ἀνεξέλεγκτον βίον. Δὲν διατρέχει οὕτω τὸν κίνδυνον νὰ παρεξηγηθῇ καὶ διαβληθῇ ὁ ἀγών μας; Ὅλως ὅμως ἀντίθετος ἤθελεν εἶσθαι ἡ ἐντύπωσις, ἂν ἐν τοῖς πρώτοις μᾶς ἀπησχόλει ἡ ἐκκαθάρισις ἡμῶν αὐτῶν. Θὰ καλοσυστήσωμεν, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, τὸ μεταρρυθμιστικόν μας ἔργον εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς καὶ θὰ ἐμπνεύσωμεν εἰς τὸ δημόσιον τὴν πεποίθησιν, ὅτι πράγματι κάτι ὑψηλὸν κάτι γενναῖον μᾶς ἐμπνέει καὶ μᾶς καθοδηγεῖ· οὕτω δὲ μόνον θὰ δυνάμεθα περισσότερον δικαιολογημένως καὶ ἀδιαβλήτως νὰ προβῶμεν καὶ περαιτέρω, εἰς ἄλλα ἐπίσης ἀπαραίτητα μέτρα.

Δὲν πιστεύομεν νὰ ὑπάρχωσιν οἱ φρονοῦντες ὅτι τὸ σῶμα τῶν κληρικῶν εἶναι καθ' ὅλα του τὰ μέλη ὑγιὲς ὅσον ἔπρεπε καὶ ὅτι ὅλα εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν λειτουργοῦν ὁμαλῶς καὶ κανονικῶς, οὕτως ὥστε νὰ διαπιστώνωμεν πάντοτε γενικὴν εὐεξίαν καὶ εὐρωστίαν. Διακηρύττομεν ὅτι δὲν ἔλειψαν, χάρις τῷ Θεῷ, μέχρι σήμερον οἱ **βαστάσαντες ὑψηλὰ καὶ τιμήσαντες τὸ ὄνομα τοῦ κλήρου** ἐν τούτῳ ἢ ἐκείνῳ τῷ σταδίῳ, ὅτι ὑπῆρξαν μέχρι σήμερον οἱ **«ποιμένες οἱ καλοὶ, οἱ τὴν ψυχὴν αὐτῶν τιθέντες ὑπὲρ τῶν ἰδίων προβάτων»** οἱ **κακοπαθοῦντες** ὡς **καλοὶ στρατιῶται Ἰησοῦ Χριστοῦ, μέχρι δεσμῶν, μέχρι θανάτου, ὡς κακοῦργοι»**· **«οἱ καλῶς προεστῶτες τῆς ἰδίας ἐκκλησίας»**· **«οἱ κοπιῶντες ἐν λόγῳ καὶ διδασκαλίᾳ»**· **«οἱ καλοδιδάσκαλοι, οἱ παρέχοντες ἑαυτοὺς τύπον καλῶν ἔργων τοῖς πιστοῖς, οἱ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ κοσμοῦντες ἐν πᾶσιν»**· οἱ ἀποτελοῦντες **«καὶ ἀν καὶ στέφανον καὶ ἐλπίδα τῆς Ἐκκλησίας»**. Παρὰ τὴν ἀλήθειαν ὅμως ταύτην ὀφείλομεν καὶ τοῦτο νὰ ὁμολογήσωμεν, ὄχι πρὸς περιφρόνησιν, ἄπαγε, ὄχι πρὸς ἀπελπισμὸν, ἀλλὰ πρὸς διόρθωσιν, πρὸς θεραπείαν, ὅτι δηλ. δὲν ἔλειψαν, ἔστω εὐάριθμοι, καὶ οἱ ἀντιθέτως πολιτευθέντες «οἱ χλιαροὶ καὶ ἀδόκιμοι τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν». Χωρὶς νὰ θέλωμεν νὰ ὑποτιμήσωμεν τὴν σημασίαν τῶν προτεινομένων, εἶνε ὅμως ἐκεῖνα μόνον τὰ ὁποῖα θὰ μεταβάλουν τὰ μὴ ὑγιᾶ εἰς εὐεκτοῦντα μέλη; Δὲν εἶνε ἀρά γε ἡ φύσις ἡ πονηρὰ, ἡ διεστραμμένη φύσις, ἥτις ἀποτελεῖ τὸν μᾶλλον πραγματικὸν καὶ οὐσιώδη λόγον, τὴν κυρίαν βάσιν τῆς περιπλόκου ἀσθενείας τῶν ὡς ἄνω ἀτόμων;

Καὶ δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ ὁποία παραμένουσα θὰ ἐξουδετεροῖ ἑκάστοτε τὴν εὐεργετικότητα τῶν ἄλλων μέτρων; Δημιουργήσωμεν ὅσας θέλομεν εὐνοϊκὰς καὶ εὐμενεῖς συνθήκας· μὴ περιμένωμεν οὐσιώδη τροπὴν ἐπὶ τὰ βελτίω, πολὺ δὲ περισσότερον μὴ περιμένωμεν ριζικὴν μεταβολὴν, ἐφ' ὅσον ἡ **κακόρριζα** ἐκείνη δὲν κατασπᾶται καὶ δὲν ἐκριζώνεται ἐντελῶς. Τοὐναντίον ὑπάρχει φόβος μὴ αἱ εὐνοϊκαὶ συνθῆκαι δώσουν λιπαρωτέραν καὶ μᾶλλον τονωτικὴν

τροφὴν εἰς τὴν διάστροφον φύσιν. Ἑπομένως οὔτε μόνη ἡ πλήρωσις τῶν στερήσεων, οὔτε μόνη ἡ ἄρσις τῶν περιορισμῶν θὰ ἦσαν τὰ ἀλάνθαστα φάρμακα τοῦ νοσήματος.

Θὰ ἦτο μᾶλλον σωτήριον καὶ διὰ τὰ ἄτομα ἐπὶ μέρους καὶ διὰ τὸ σύνολον γενικῶς, ἂν πρὸ τούτων ἦ τοὐλάχιστον ἐκ παραλλήλου πρὸς αὐτὰ ἀπεφασίζαμεν νὰ ἐκκαθαρίσωμεν τὸν ὑπάρχοντα κλῆρον καὶ ἐχωρίζομεν τὰ ὑγιᾶ καὶ βιώσιμα στοιχεῖα ἀπὸ τῶν μὴ τοιούτων· καὶ ἐκεῖνα μὲν ἐνισχύοντο καὶ ἐτονοῦντο «ὅπως πλείονας καρποὺς φέρωσι», αὐτὰ δὲ καθίστοντο ἀνίκανα τοῦ λοιποῦ νὰ μεταδίδουν τοὺς ἐπιβλαβεῖς χυμούς των καὶ τὰς δηλητηριώδεις τοξίνας των εἰς τὸν ὅλον ὀργανισμόν.

Ἡ νέα ἐποχή, ἥτις ἀνοίγεται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐπιβάλλει νὰ τῇ παραδώσωμεν κλῆρον ὅσον τὸ δυνατὸν ὑγιᾶ καὶ δυναμωμένον. Κάμνοντες ὡς πρῶτον βῆμα τῶν μεταρρυθμίσεων ἡμῶν τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ κλήρου θέλομεν προσφέρει τὴν θετικωτέραν ὑπηρεσίαν εἰς αὐτὸν καὶ εἰς ἐκείνην· οὕτως ἐπιβάλλεται νὰ ἐνεργήσωμεν, ἵνα μὴ ἄλλως διαβληθῇ τὸ ἔργον.

† Ἀρχιγραμματεὺς Ἀρχιμ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΚΑΙ ΒΑΓΙΑΣ
ΕΝ ΦΑΝΑΡΙΩ

Ὁ φίλτατος Μ. πρωτοσύγκελλος κ. Ἀθηναγόρας ἐκδίδει εἰς τὸ φυλλάδιον τοῦ «Ν. Ποιμένος» τὰ πατριαρχικὰ γράμματα τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς περιφήμου Βασιλικῆς τοῦ Τεπελενλῆ Ἀλῆ. Ἴσως καὶ αὐτῆς τῆς γυναικὸς ὁ βίος ἔπρεπε ν' ἐξετασθῇ, ἴσως ἦν δυνατὸν ν' ἀνεύρωμεν κείμενα αὐθεντικῶς μαρτυροῦντα τὴν εὐεργετικὴν διὰ τοὺς Ἕλληνας ἐπιρροὴν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ Ἀλῆ, τὴν ὁποίαν βεβαίως ἐσκίαζον ἀμυδραί τινες κηλῖδες. Τοιαύτας κηλίδας ἀδύνατον ν' ἀποφύγῃ ἐν μέσῳ τυραννικῆς ἀτμοσφαίρας, ἀλλὰ κηλίδας ἀκινδύνους. Ἔτι παραδείγματι εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ἀλῆ διέμενεν, ἀπολαύων εὐνοίας πολλῆς, ὁ πολὺς καὶ μέγας Ἀλέξιος Νοῦτσος, πολλῶν ἀγαθῶν τοῖς συμπολίταις αὐτοῦ γενόμενος πρόξενος· ἦν ἄνθρωπος εὐσεβής, καὶ διὰ τοῦτο βεβαίως ἦν καὶ φιλάνθρωπος· εἰς τὸν ἴδιον αὐτοῦ ναόν, εἰς ὃν ἐκκλησιάζετο δῆλα δή, μετέβαινε τακτικώτατα, κατὰ δὲ τὸ μέγα πάσχα πάντων ἦν πρωϊαίτατος. Ἀλλά, εἰς ἓν πάσχα—ἄγνωστόν μοι—ἐβράδυνε ν' ἀναβῇ, καὶ οἱ ἱερεῖς, δύο, τρεῖς, τοῦ ναοῦ, νομίζοντες ὅτι ἐκρατήθη εἰς ἐργασίαν ἐμπιστευτικὴν παρὰ τῷ Ἀλῆ, περιμείναντες χρόνον βραχύν, ἔψαλον τὸν ὄρθρον, καὶ παρ' ὀλίγον εἰσῆρχοντο καὶ εἰς τὴν λειτουργίαν. Ἐμφανίζεται τότε ὁ Νοῦτσος, ἐρωτᾷ, διατί ἐψάλη ὁ ὄρθρος καὶ «ἀνέστησαν» οἱ ἱερεῖς, αὐτοῦ ἀπόντος, καὶ ἀκούει εἴ τι ἂν ἔπρεπε ν' ἀκούσῃ.— Ἐγὼ πρέπει ν' ἀκούσω τὸν κανόνα· παρατηρεῖ καὶ διατάττει τοὺς ἱερεῖς ἐκ δευτέρου ν' «ἀναστήσωσιν» ἐν τῷ νάρθηκι. Τὸ διήγημα τοῦτο ὀφείλω εἰς τὸν μακαρίτην φίλον μου Δημήτριον Βλαστὸν, ἐξ Ἰωαννίνων, μαθητὴν τοῦ ἐπιφανοῦς ἠπειρώτου διδασκάλου Αἰσώπου ἢ Κρινᾶ τοῦ ἐκ Γραμμένου, θανόντα ἐν Κ]τόλει τῷ 1880, εἰς ἡλικίαν ἑβδομήκοντα πιθανῶς ἐτῶν. Ἀπέστειλα τὸ διήγημα τοῦτο (τῷ 1878) μεθ' ἑτέρων τινῶν εἰς ἀθηναϊκήν τινα ἐφημερίδα, ἀλλ' ἀγνοῶ εἴπερ ἐξεδόθη.

Τοιαῦται κηλῖδες ἀκίνδυνοι πιθανὸν ὅτι ἀνεκαλύπτοντο παρὰ τῇ Βασιλικῇ, κατὰ τὴν ἐν τῷ φοβερῷ σεραγίῳ τοῦ Ἀλῆ παραμονήν, ἀλλ' ἦσαν αὗται μηδέν, ἀπέναντι τῶν ἀληθῶν κακουργιῶν τοῦ Βάγια, ὅστις, ἐπιστατῶν εἰς οἰκοδομὰς κτιρίων, ἰδίων ἢ κοινῶν— καίτοι γνώσκομεν ὅτι παρὰ τοῖς τυράννοις καὶ τὰ κοινὰ ἴδια λογίζονται—οὐχὶ ἅπαξ οὐδὲ δίς, δι' ἁπλῆν ἀπροσεξίαν ἢ διὰ σφάλμα συγγνωστὸν κτίστου τινός, ἁρπάζων ἀπὸ τοῦ ὠτὸς τὸν πταίστην ἐβύθιζεν εἰς ἀσβέστου λάκκον, ὁπόθεν ὁ τιμωρούμενος ἐξήρχετο κατακεκαυμένος— εἰ μὴ καὶ ὅλως ἐξήρχετο. Ἄλλους, παρακούοντας ἢ πταίοντας ἀκουσίως, ἐκρήμνιζε δι' ἑνὸς λα-

κτίσματος ἀπὸ τῶν ἱερίων, ἐὰν δυνατὸν ᾖ 'να μεταφράσωμεν οὕτω τὴν σκαλωσιάν.

Ὁ φοβερὸς Θανάσης Βάγιας καὶ ἡ Βασιλικὴ μετήχθησαν εἰς Κ]πολιν τῷ 1822. Σκοπὸς τῆς τότε κυβερνήσεως ἦν οὐχὶ 'ν' ἀπομακρύνῃ ἐξ Ἰωαννίνων, ἐκ φόβου δῆθεν ἐπιρροῆς αὐτῶν ἐπὶ τοῦ λαοῦ, τοὺς δύο τούτους, διότι ὁ Βάγιας ἀπέβη μισητὸς, ἀλλὰ 'ν' ἀνακαλύψῃ διὰ τῶν μαρτυριῶν αὐτῶν τὰς κρύπτας, ὅπου ὁ Ἀλῆς ἔκρυπτε τοὺς θησαυροὺς αὐτοῦ. Οὔτε πιστεύω, οὔτε ὑποθέτω ὅτι ὁ τύραννος ἐγίνωσκε πῶς ἐλήστευον τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦΡαμψινήτου οἱ κτίσαντες αὐτὸ δύο ἀδελφοί. Ἀλλ' ὁ Ἀλῆς οὔτε εἰς τὸν Βάγιαν, οὔτε εἰς τὴν Βασιλικὴν ἐνεπίστευε τὸ μυστικὸν τῆς ἀποκρύψεως τῶν θησαυρῶν, ἀλλ' ἐκάλει κτίστας ἐμπείρους, διέταττεν αὐτοὺς 'να κτίσωσι τὴν κρύπτην, ἐπιτάττων 'να μὴ εἴπωσί τινί τι, διέταττεν αὐτοὺς μὲν 'να μετακομίσωσιν, ἐπὶ ἀπειλῇ θανάτου, κρύφα καὶ διὰ νυκτὸς τὰ χρήματα, καὶ 'νὰ σκεπάσωσι τὴν κρύπτην, τοὺς δὲ δημίους αὐτοῦ 'ν' ἀποκεφαλίσωσιν ἀμέσως τοὺς κτίστας. Μέχρι τοῦ 1865 ἔβλεπον ἐργαζομένους παρὰ τῷ πατρί μου κτίστας δύο, ἐκ Ζαγορίου, οἵτινες ἐν ἡλικίᾳ νεαρᾷ εἰργάσθησαν παρὰ τῷ Βάγια, ἔβλεπον τὴν θηριωδίαν καὶ τούτου καὶ τοῦ κυρίου αὐτοῦ, καὶ μετὰ θάνατον τοῦ Ἀλῆ ἔμαθον ἀπὸ μουσουλμάνων ἀλβανῶν τίς ἡ τύχη τῶν ἐλεεινῶν κτιστῶν, ὅσοι εἰργάζοντο πρὸς κτίσιν ὑπονόμων διὰ τὴν πυρίτιδα καὶ κρυπτῶν διὰ τοὺς θησαυροὺς τοῦ Ἀλῆ.

Χάριν τῶν θησαυρῶν ἤχθησαν ἐνταῦθα Βασιλικὴ, μετακομίσασα καὶ τὰς θεραπαινίδας αὐτῆς, καὶ Βάγιας. Ἀπομνημόνευμα σύγχρονον, ἀποκείμενον παρ' ἐμοὶ, γράφει· «ἐπὶ τοῦ Ἀνθίμου (1822—1824) ἤχθη καὶ παρεδόθη τῷ πατριάρχῃ, λόγῳ φυλακῆς, ἡ περίφημος Βασιλικὴ, γυνὴ τοῦ Τεπεδελενλῆ Ἀλῆ πασᾶ τῶν Ἰωαννίνων, μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Σίμου, καὶ τοῦ ὁπλαρχηγοῦ Θανάση Βάγια, καὶ κατῳκίσθησαν εἰς τὸ ἄνω πάτωμα τῶν Πατριαρχείων. Ἐξήρχοντο δὲ ὅμως ἀκωλύτως καὶ ἡ κυρὰ Βασιλικὴ κατήρχετο, πάντοτε περικεκαλυμμένη, εἰς τὸν ναὸν μετὰ τῶν θεραπαινίδων. Ὁ δὲ Θανάσης Βάγιας μακραῖς προσευχαῖς καὶ πολλαῖς μετανοίαις ἐξιλεοῦτο τὸν Θεὸν, καὶ ἰδίᾳ τὴν ἱερὰν εἰκόνα τῆς Παμμακαρίστου ἐτίμα, ἣν καὶ περιεχρύσωσε δαπάνῃ οἰκείᾳ, μετὰ τῆς ὡραίας πύλης».

Τοῦτο διὰ τὴν ἱστορίαν τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ Βάγια, μᾶλλον δὲ τῆς ἐν Φαναρίῳ διατριβῆς. Ἐκ τοῦ πατριαρχικοῦ οἴκου βεβαίως ἀπῆλθεν ἡ Βασιλικὴ, ὅτε ἦλθεν ἡ σειρὰ ἄλλης πάλιν διαβοήτου γυναικὸς, τῆς Εὐφημίας. Διότι διὰ τοῦτον ἢ δι' ἐκεῖνον τὸν λόγον ἐνεκλείοντο τότε γυναῖκες εἰς τὸ Πατρισχεῖον, ἡ δὲ Βασιλικὴ καὶ ὁ Βάγιας, ἢ μόνον ὁ τελευταῖος, ὅσιον καὶ λαμπρὸν κατέβαλε τῷ πατριαρχικῷ οἴκῳ καὶ τῷ ναῷ τὸ ἐνοίκιον.

ὁ μ. χ. Μ. Ι. Γ.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΕΞ ΑΪΔΙΝΙΟΥ ΟΜΟΓΕΝΩΝ ΑΙΧΜΑΛΩΤΩΝ

ΕΝ ΔΕΝΙΖΛΗ ΚΑΙ ΝΑΖΛΗ

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

οἰκογ. Θεοδότη. Ἑλένη, 10, Χρυσάνθη, 30, Γεώργιος, 4, Ἀνέστης, 6, Σταῦρος, 2, Νικόλαος, 3, Θεόδωρος, 27, Χαραλ. Κώστης, 45, Ναζλῆ ἢ Δενιζλῆ.

οἰκογ. χ'' Γεωργίου. Γεώργιος, 13, Βάσος, 10. Ναζλῆ ἢ Δενιζλῆ.

οἰκογ. χ'' Μηνάογλου. Μιχαὴλ, 70, Θεοδώρα, 45, Χρυσαυγὴ, 30, ἐν Δενιζλῆ.

οἰκογ. Ἀντ. Βαξεβάκη. Μαριγὼ, 45. Δενιζ.

οἰκογ. Ἀρναούτογλου. Κυριακούλα, 62, Μαριάνθη, 25, Μιχαὴλ, 9, Κυριακὴ, 7, ἐν Δενιζλῆ.

οἰκογ. Π. Σκόρδου. Παναγιώτης, 55, Ναζλῆ.

οἰκογ. Στ. Σλῆτα. Ἑλένη, 30, Βασιλεία, 6, Ἀγγέλω, 5, Μαρίτσα, 10, Μέλπω, 10, ἐν Σαράκιοι.

οἰκογ. Δημητριάδου. Γιαννούλα, 58, Θωμαὴ, 28, Ἑλένη, 25, ἐν Ναζλῆ.

οἰκογ. χ'' Στέλιου. Χ'' Στέλιος, 65, Φωτὼ, 23, ἐν Ναζλῆ.

οἰκογ. Ἀλεξ. Τριαντινοῦ. Πιπίνα, 12, Μαρίτσα, 10, ἐν Δενιζλῆ.

οἰκογ. Ἐμμ. Τσοχατζῆ. Πάνος, 19, Δενιζλ.

οἰκογ. Μ. Φουρναράκη. Ἀγγελικὴ, 46, Αἰκατερίνη, 21, Μαρίτσα, 18. Ἰωάννης, 17, Παντελῆς, 15, Πανανῆς, 13, Ὀρέστης, 10, ἐν Ναζλῆ.

οἰκογ. Γ. Σαμτζίδογλου. Ἄρτεμις, 14, Λάζαρος, 11. Ναζλῆ.

Ἑλένη Ἰωσηφίδου, 18. Μαρίτσα, 17, Κλεονίκη, 18. Ναζλῆ ἢ Δενιζλῆ.

οἰκογ. Δ. Παύλογλου. Πολυξένη, 28, Ἐμμανουὴλ, 9. Ἀρίστο , 3. Μιχαὴλ Πορδιᾶς, 54, Ἑλένη, 35, Φωτεινὴ, 17, Νικόλαος, 12, Σοφία, 25, Ζωὴ, 6. ἐν Ναζλῆ.

οἰκογ. Καχραμάνη. Νῖκος, 45, ἐν Τσίνα. Μαριγὼ, 65, Τριανταφυλλιὰ, 30, Βασίλειος, 9, Κωνσταντῖνος, 7. ἐν Σαράκιοϊ.

οἰκογ. Σαμιώτρα. Σταυρινὴ, 25, Φωκίων, 5. Αἰκατερίνη, 40, ἐν Ναζλῆ.

οἰκογ. Γ. Μανῆ. Χρῆστος, 50, Μαρία, 20, Γεώργιος, 15, Βάσος, 9, ἐν Ναζλῆ

οἰκογ. Ἰωάννου Μαύρου. Τριανταφυλλιὼ, 40. Μαριγὼ, 30, ἐν Δενιζλῆ.

οἰκογ. Ξενοφῶντος Βρυδ. Ξενοφὼν, 50, Ἀσπασία, 40, Λαμπρινὴ, 24, Παρθένιος, 15, Σταῦρος, 12, Δέσποινα, 14, Εὐαγγελία, 8, Καλλιόπη, 6, Σοφία, 4, Μαριγὼ, 45, Γεώργιος, 21, θυγάτηρ, 22, ἐν Δενιζλῆ.

οἰκογ. Μενεμετζόγλου. Ἰωσὴφ, 18, Χρῆστος, 10, Εὐδόκιμος, 17, ἐν Δενιζλῆ.

οἰκογ. Ρουμπουλάκη. Μιχαὴλ, 20, ἐν Ναζλῆ.

οἰκογ. Κελτίδου. Κώστας, 45. Κωνσταντίνα, 32, Θεογνώστη, 14, Μαρία, 15 Γεώργιος, 10, Κυριάκος, 5, Λουκᾶς, 3, Ἀβάπτιστον, 1]2, Ἀρίτσα, 13, ἐν Δενιζλῆ.

οἰκογ. Ε. Μαντζαρίου. Μιχαὴλ, 55, Εὐάγγελος, 80, ἐν Δενιζλῆ.

οἰκογ. Ν. Σοβατζῆ. Κατίνα, 35, Γιακουμῆς, 50, Θεόδωρος, 11. Ἄγγελος, 4, ἐν Δενιζλῆ.

Δ. Βοβάζη. Ἀγγέλα, 23, Ἀβάπτιστον 7 μηνῶν. Ναζλῆ ἢ Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Τεχριτζόγλου. Εὐαγγελία, 47, Βασίλειος, 48. Ναζλῆ ἢ Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Παράτογλου. Γαληνὸς, 30, Ἀναστασία, 40, Ὀλυμπία, 17, Ἑλένη, 15, Δημήτριος, 18. Παναγιώτης, 22, Ἐμμανουὴλ, 18, Πιπίνα, 6, Ἀντωνία, 5, ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ. Ἀν. Μανδοπούλου. Ἀντώνιος, Δενιζλῆ, Κυριακὴ, 14, Ναζλῆ ἢ Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Κοντοῦ. Ἑλένη, 46. Μαρίτσα, 20, Πολυχρόνης, 5, ἐν Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Γρίβα. Καλλιόπη, 45, Κώστας, 20, Μερόπη, 15, Μαρίτσα. ἐν Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Χριστόφιλη. Νῖκος, 18, Ναζ. ἢ Δενιζλ.

Οἰκογ. Παντελωνᾶ Στ. Χρῆστος. 14, Ναζλῆ ἢ Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Λ. Τσακύρη. Πηνελόπη, 25, Μαρία, 16, Στάπα. 15, Ἑλένη, 40, ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ. Στ. Τσακύρη. Στάσα, 18, Κώστας, 20, ἐν Τσίνα,

Οἰκογ. Κ. Βαξεβάκη. Στάσα, 20, Σπῦρο, 2 Θεοχάρης, 4, Μορφὴ, 50. Στέλλα, 30, Κωνσταντῖνος, 80, Ἀνθίππη, 8, Εὐθαλία, 6, Βασίλειος, 4, ἐν Δενιζλῆ

Οἰκογ. Σαπάτα. Εὐφροσύνη. 30, Ἰωάννης, 16 Μορφὴ, 12, Μιχαλάκης, 3, Ἑλένη, 50. ἐν Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Τζὼν Ταλάτου. Τζὼν, 50, Μαρίτσα, 24, ἐν Δενιζλῆ,

Οἰκογ. Κ. Σαρδέλη. Κυριάκος, 55, Ἔλισβετ, 40, Βαρβάρα, 20, Καλλιόπη, 18, Ἀγγέλα, 16, ἐν Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Χρήστου Βλαστοῦ. Παγώνη, 50, Μερόπη, 20, Χρυσάνθη, 17. ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ. Παναγ. Μετυληνοῦ. Παναγιώτης, 65, ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ. Χ'' Βεργέτου. Καλλίτσα, 50, Ἐμμανουὴλ, 17, Γεώργιος, 13, Παγώνη, 45, Δέσποινα, 11, Ὀρφεὺς, 9. ἐν Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Μανζουρανῆ. Χαρίκλεια, 50, Στασία, 42. Στέλλα, 17, Εὐαγγελία, 8, Μιμῖκος, 56. Κωστῆς, 40, Εἰρηνία, 40, Ἀλκυόνη, 4. ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ. Πετελάκη. Γιαννούλα, 60, Θωμαὴ, 36, Ἑλένη, 28, ἐν Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Ν. Καλυμνάκη. Μαριάνθη, 24. Μιχαὴλ. 9, Κυριακούλα, 7, Σταυρούλα, 40, Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Χ'' Χρυσοστόμου. Εὐαγγελία, 17, Εὐαγγελία, 50, ἐν Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Μ. Τόλιου. Θωμᾶς, 20, Μαρίτσα, 25, Κοκκόλης, 7, Χρῆστος, 7, Θεοδοσία, 5, Δημήτριος, 4, Ἐλευθέριος, 1. ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ. Τοπούλ. Γιαννάκη. Κατίνα, 32, Μιχαὴλ, 23, Εὐθαλία, 17. Κυριακὴ, 9. ἐν Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Κινδιρλῆ Νικολ. Μαρία, 13, Ἀθανασία, 30, Σοφία, 6. ἐν Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Κοτουρλεώτη. Σταματὼ, 60, Κατίνα, 32, Γεωργία, 16, Γεώργιος, 17, ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ. Α. Σαπουντζῆ. Ἑλένη, 40, Καλλιόπη, 7, Τριανταφυλλιὰ, 9, Ναζλῆ.

Οἰκογ. Π. Βουρλάτη. Πανανῆς, 60, Φραγκῆς, 10, 10, Ναζλῆ.

Οἰκογ. Ἀναστασιάδου. Νῖκος, 16, Στέλλα, 10, Φραγκὼ, 40, ἐν Δενιζλῆ

Οἰκογ. Γ. Καλαποῦ. Μηλοδώρα, 45, Ἑλένη, 7 Καίτη, 5, ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ. Χ. Μιχάλογλου. Παντελῆς, 32, Μαρίτσα, 30, ἐν Ναζλῆ

Οἰκογ. Στεμπάτου. Ἑλένη, 60, Μαρίτσα, 28, Οὐρανία, 34, Μαρίτσα, 8, Ἀθηνᾶ, 6, ἐν Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Τζανεκοπούλου. Μαρία, 30, »

Οἰκογ. Καβαφάκη. Εὐαγγελία, 60, Ἑλένη, 30, ἐν Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Π. Σεβαστοπούλου. Παρασκευὴ, 45, Δέσποινα, 4, ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ. Ἀρζεμάνογλου. Σταματινὴ, 70, Ἀγγελικὴ, 40, Πάτρα, 38, Ἀγγελικὴ, 8, Ἀναστασία, 10, Μαρίτσα, 12, ἐν Ναζλῆ.

Οἰκογ. Φούλη. Ἰωάννης, 18, Νικόλαος, 40, Ναζλῆ ἢ Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Χ. Σταυρίδου. Σωφρόνιος, 50, Δέσποινα, 25, Γεώργιος, 12, ἐν Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Στ. Ροδέτου. Σταμάτιος, 60, Δενιζλῆ.

Οἰκογ. Κ. Δελῆ Γεώργη. Κωνσταντῖνος Δελῆ Γεώργη (Τσαγκάρης) ἔγγονός του Θανάσης. ἐν Δενιζλῆ. (ἀκολουθεῖ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ὁ ἐπίσκοπος Ζίτσας κ. Νικόλαος πρὸ τῆς Ἱ. Συνόδου.—Τὸ παρελθὸν Σάββατον, ὡς ἐγράφη, παρουσιάσθη ἐνώπιον τῆς Ἱ. Συνόδου συνεδριαζούσης ὁ θεοφ. Ε. Ζίτσας κ. Νικόλαος, συνοδευόμενος ὑπὸ δύο ἱερέων, τοῦ κ. Β. Γιάννιτς, ὡς ἀπεσταλμένου τῆς Σερβικῆς κυβερνήσεως, καὶ τοῦ κ. Γ. Μιλόσεβιτς ὡς ἀπεσταλμένου τοῦ ἐγγάμου Σερβικοῦ κλήρου. Ἡ Α. Θ. ἀνέπτυξε καὶ προφορικῶς τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ, ἐκτιθέμενον ἐν τοῖς ἐπισήμοις γράμμασι, τὰ ὁποῖα ἐπέδωκεν εἰς τὸν Σεβ. Τοποτηρητὴν καὶ κατέληξε παρακαλέσας ὅπως ἡ Μ. Ἐκκλησία μὴ παρίδῃ τὸ αἴτημα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ὑπέβαλον καὶ οἱ συνοδεύοντες τὴν Α. Θ. ἱερεῖς ἐξ ὀνόματος τῶν ἀποστόλων των. Τὴν συνδιάλεξιν διερμήνευεν ὁ ἑλληνομαθὴς κληρικὸς κ. Αἰμ. Πιπέροβιτς. Ἡ Ἱ. Σύνοδος κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς παρελθούσης Τρίτης διώρισεν ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν Σεβ. Συνοδικῶν Κυζίκου, Δαρδανελλίων καὶ τοῦ Ἀρχιγραμματέως ὅπως μετὰ μελέτην τοῦ ζητήματος τοῦ δευτέρου γάμου τῶν κληρικῶν ὑποβάλῃ σχετικὴν ἔκθεσιν διὰ τὰ περαιτέρω.

Ὁ δ΄ γάμος τῶν κληρικῶν.—Ἡ ἔκθεσις τῆς εἰδικῆς ἐπιτροπῆς ὑποβληθεῖσα ἀνεγνώσθη ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς παρελθούσης Πέμπτης.

Σύγκλησις Οἰκουμ. Συνόδου.—Προτάσει τοῦ Σεβ. Γέροντος ἁγ. Κυζίκου κ. Κωνσταντίνου ἀπεφασίσθη καὶ ἀρχὴν ἡ σύγκλησις πανορθοδόξου οἰκουμενικῆς συνόδου μετὰ τὴν ἐκλογὴν Οἰκ. Πατριάρχου. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γενομένων ἤδη ἐργασιῶν περὶ γενικῶν μεταρρυθμίσεων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν καὶ ἄλλων σχετικῶν ζητημάτων, θέλει κατορτισθῇ ἡ κατάλληλος ἡμερησία διάταξις, ἀνακοινουμένη ἐν καιρῷ εἰς τὰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας.

Κοινωνία τῶν Ἐκ]σιῶν. — Ἐλήφθησαν καὶ ἀνεγνώσθησαν ἀπαντήσεις εἰς τὴν πρότασιν τοῦ Σεβ. Τοποτηρητοῦ περὶ τῆς κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Πηχείου Ἱεροσολύμων, τῆς Ἐκ]σίας τῆς Σερβίας καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς. Αὐτούσιοι αἱ ἐπιστολαὶ θέλουσι δημοσιευθῇ προσεχῶς.

Συλλυπητήρια Μ. Ἐκ]σίας ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Λονδίνου καὶ μεγάλου φιλέλληνος Ρόναλδ Μπάρρως.—Ἀποφάσει τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ τοῦ Μ. Συμβουλίου διεβιβάσθη τὸ κάτωθι συλλυπητήριον τηλεγράφημα εἰς τὴν Σύγκλητον τοῦ Πανεπιστημίου Λονδίνου καὶ τὴν χήραν τοῦ ἀποθανόντος.

Τὰ δύο Σώματα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἡ Ἱ. Σύνοδος καὶ τὸ Μ. Συμβούλιον, ἐκπροσωποῦντα τὴν ἀνωτάτην ἀρχὴν τοῦ ἐν Τουρκίᾳ Ἑλληνισμοῦ βαθύτατα συνεκινήθησαν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ διεμνήστου δόκτορος Μπάρρως. Ἐπέδειξε καθ' ὅλην τὴν ζωήν του τὴν συνυφασμένην πρὸς τὸ ἀγγλικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴν εὐγένειαν, καὶ ὑπῆρξε πάντοτε πρόθυμος, διὰ τῆς ἐμπνεούσης αὐτὸν ἀγάπης πρὸς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὸ νὰ στηρίξῃ καὶ βοηθήσῃ ἐκείνους τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες ὑπέφερον ἐκ τῶν δεινῶν τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ. Ἐν πλήρει συναισθήσει τῆς ἀνεπανορθώτου ταύτης ἀπωλείας τὰ δύο Σώματα

ἀπευθύνουν πρὸς τὴν Σύγκλητον τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Λονδίνου τὰ συλλυπητήρια αὐτῶν μετὰ τῆς διαβεβαιώσεως ὅτι τὸ εὐγενὲς ἔργον τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς οὐδέποτε θὰ λησμονηθῇ ἀλλὰ θὰ ἐπιζήσῃ πάντοτε ἐν τῇ σκέψει καὶ τῇ καρδίᾳ παντὸς Ἕλληνος.

Δωρεὰ τοῦ Σεβ. Μ. Ἀθηνῶν. – Ἡ Α. Σεβ. ὁ Μ. Ἀθηνῶν κ. Μελέτιος ἀπέστειλεν ὑπὲρ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» δωρεὰν αὐτοῦ ὁ ρόλους τυπωτικοῦ χάρτου. Ἡ διευθύνουσα τὸ φύλλον Ἐπιτροπὴ ἐκφράζει καὶ ἐνταῦθα πρὸς τὴν Α. Σ. τὰς θερμοτάτας αὐτῆς εὐχαριστίας ἐπὶ τῇ μεγάλῃ της ταύτῃ δωρεᾷ.

Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν μεταρρυθμίσεων. — Π ρ α τ η θ έ ν τ ο ς τοῦ Σεβ. Μ. Ἀγκύρας ὡς προέδρου τῆς ἐν λόγῳ Ἐπιτροπῆς, διωρίσθη ἀντ' αὐτοῦ ὁ Σ. Μ. Κυζίκου.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλεῖται ὁ ἐπιστρέφων τὸ φύλλον νὰ δηλώσῃ τὸ ὄνομά του ἵνα διαγραφῇ καὶ οὕτω ἀπαλλαγῇ καὶ αὐτὸς καὶ τὸ φύλλον ἐνοχλήσεων.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν Ἀμερικῇ καὶ Ἰωνίᾳ κ.κ. συνδρομηταὶ ὅπως πληροφορῶσι τὴν Ἐπιτροπὴν ὁσάκις δὲν λαμβάνουσι τακτικῶς τὸ φύλλον.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΡΗΝΗΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 2.

Κ λ ῆ σ ι ς

Προσκαλεῖται ἡ Μαγδαληνὴ Γεωργ. Χ'' Ἰωάννου ὑπήκοος Ἑλληνίς, ὁρμωμένη ἐκ Γενὶ-Λιμανίου τῶν Καραβούρνων, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην Τρίτην καὶ ὥραν 10 π.μ. μετὰ παρέλευσιν εἴκοσι καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κρήνης, αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς Γεωργίου Λ Α''. Ἰωάννου, κατοίκου Γενὶ-Λιμανίου, ἐπὶ διαζεύξει· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ τῆς ἐν Σμύρνῃ ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Ἁρμονίας».

Ἐν Κρήνῃ τῇ 2 Μαΐου 1920.

Ὁ Πρόεδρος

† **Ὁ Κρήνης Καλλίνικος**

Ὁ Α' Γραμματεὺς 3

Βασίλ. Καμέτσης

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Βασίλ. Καμέτσης

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀρ. Πρωτ. 2920

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ'. ἀριθ. 61 καὶ ἡμερομηνίαν 6 Ἀπριλίου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τῆς Αἰμιλίας Β. Μποσταντζόγλου, τὸ γένος Γ. Μπακιρτζόγλου κατὰ Βασιλείου Μποσταντζόγλου.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθ. 77§ 79, 155, 159 καὶ 20ψ τῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζων ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον κατὰ πλειοψηφίαν,

Ἀπορρίπτει τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 1065 καὶ ἡμερομην. 6 Φεβρουαρίου 1920 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Αἰμιλίας Β Μποσταντζόγλου κατὰ Βασιλείου Μποσταντζόγλου, ὡς ἀναπόδεικτον,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως ταύτης εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νεολόγου» καὶ

Ἐπιτίθησιν ἐξ ἡμισείας ἀμφοτέροις τοῖς διαδίκοις ὡς συζύγοις τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν παρακτικῶν ἀνιόντα εἰς γρόσια τριακόσια ἑξήκοντα ἓξ (ἀριθ. 366) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος».

Ἐκρίθη. ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν·

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον 2

Ὁ Α' Γραμματεὺς

(ὑπογρ.) **Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος**

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθμ. Πρωτ. 3592

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 86 καὶ ἡμερομηνίαν 27 Ἀπριλίου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης Ἀλεξάνδρας Γ. Γιαννοπούλου, τὸ γένος Θεοδώρου Παπᾶ κατὰ Γεωργίου Γιαννοπούλου.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθ. 77. 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Ὁδηγιῶν.

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζων παμψηφεὶ δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ πρωτ. 6195 καὶ ἡμερομην. 1 αὐγούστου 1919 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν Ἀλεξάνδρας Γ. Γιαννοπούλου κατὰ Γεωργίου Γιαννοπούλου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην.

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου.

Ὁρίζει ἵνα τὰ κοινὰ τῶν διαδίκων νόμιμα τέκνα Ἀθανάσιος Ἀθηνᾶ καὶ Σταυρούλα μένωσι καὶ ἀνατρέφωνται παρὰ τῇ ἀναιτίῳ τῆς διαζεύξεως μητρὶ αὐτῶν.

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ Διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀπαφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀρθ. τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας καὶ «Ταχυδρόμου» καὶ

ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια ἑπτακόσια ἕνδεκα (ἀριθ. 711) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) **Ὁ Φιλιππουπόλεως Βενιαμὶν**

Ο Α' Γραμματεὺς

καὶ ἀ. α. ὁ Β' 2

(ὑπογρ.) **Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης**

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 12 Μαΐου 1920

Ὁ Α' Γραμματεὺς

καὶ ἀ. α. ὁ Β'

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 3556

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 77 καὶ ἡμερομηνίαν 25 Ἀπριλίου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τῆς Χαρικλείας Χριστοφορίδου, τὸ γένος Ἡρ. Φαρμάκα καὶ τοῦ Βασιλείου Χριστοφορίδου.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν δὲ καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207, τῶν Π]χικῶν Δικ. Ὁδηγιῶν.

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζων παμψηφεί

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 1282 καὶ ἡμερομην. 18 Φεβρουαρίου 1920 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Χαρικλείας Β. Χριστοφορίδου, τὸ γένος Ἡρ. Φαρμάκα κατὰ Βασιλείου Χριστοφορίδου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην.

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου·

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθ. τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου» καὶ

ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ καὶ ὡς ἐρημοδικήσαντι τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνιόντα εἰς γρόσια ἑξακόσια ἑβδομήκοντα ἓξ (ἀριθ. 676) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν**

Ὁ Α'. Γραμματεύς

καὶ ἀ. ἀ. ὁ Β'. 2

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν

Ἐν τοῖς Π]χείοις, τῇ 28 Φεβρουαρίου 1920.

Ὁ Α.' Γραμματεὺς

καὶ ἀ. ἀ. ὁ Β'.

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

ΕΤΟΣ Μ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 30 Μαΐου 1920 ΑΡΙΘΜ. 21

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεὼν

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίρας τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΗΡΩΩΝ

Ἡ Ἐκκλησία, τὸ θεῖον τοῦτο ἵδρυμα, εἶναι προωρισμένη, ὡς γνωστόν, νὰ ἐξυπηρετῇ τὴν πνευματικὴν φύσιν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Ὑπὸ οἱανδήποτε ἐκδήλωσιν καὶ ἂν παρουσιασθῇ αὕτη, ἀρκεῖ νὰ ὑποβαστάζηται καὶ νὰ προάγηται, τὸ σύνολον, ἀρκεῖ νὰ μὴ ἀντιβαίνῃ εἰς τὸν ἠθικὸν κόσμον, ἀλλὰ τοὐναντίον, ἀρκεῖ κάθε πρᾶξις, κάθε ἐνέργεια νὰ ἐξασφαλίζῃ τὸν θρίαμβον τῆς δικαιοσύνης καὶ τὴν ἐξάπλωσιν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ θεωρηθῇ τοῦτο ὡς τι διὰ τὸ ὁποῖον ἡ Ἐκκλησία δὲν εἰμπορεῖ νὰ μένῃ ἀδιάφορος καὶ ἀσυγκίνητος. Ὁ θεῖος θεμελιωτής Της ἔδωκεν ἑαυτὸν ὡς ὁλοκαύτωμα πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως δώσῃ μίαν νέαν ζωήν, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος ἔζησε, καὶ τὴν ὁποίαν διὰ τῆς πίστεως εἰς αὐτὸν ἀφῆκεν ἐντολὴν νὰ ζῶσι καὶ οἱ ὀπαδοί του· ἡ ζωὴ αὕτη εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ καθήκοντος, ἡ ζωὴ τοῦ δικαίου, ὁ κόσμος ὁ ἠθικός, πρὸς ἐπικράτησιν καὶ θρίαμβον τοῦ ὁποίου κάθε θυσία, κάθε σφαγιασμὸς θεωρεῖται χριστιανικῶς ἐκ τῶν ἐπιβαλλομένων. Ἡ Ἐκκλησία ἄρα, ἡ ὀργάνωσις αὐτὴ τοῦ ἠθικοῦ κόσμου, εἶναι τεταγμένη, νὰ ἀναλύῃ, νὰ ἑρμηνεύῃ, νὰ ἐξηγῇ καὶ νὰ τονώνῃ τὴν ἠθικὴν ζωήν, καὶ ὅταν βλέπῃ ἐκεῖ ὅπου ἀναμετρεῖται εἰς πάλην, εἰς ἀγῶνα ὁ ἠθικὸς κόσμος κατὰ τῆς ὕλης νὰ ἐξέρχηται νικήτρια καὶ θριαμβευτικὴ ἡ ἠθικὴ ἰδέα, δὲν δύναται νὰ μὴ ἐπευλογῇ καὶ νὰ μὴ συμμερίζηται τὸν ἐκ τῆς νίκης αὐτῆς γενικὸν ἐνθουσιασμόν.

Ὡς ἀπαρχὴν νίκης τοῦ ἠθικοῦ κόσμου κατὰ ταπεινοτέρων καὶ σκοτεινοτέρων ἀντιλήψεων τῆς ζωῆς ἐκλαμβάνει καὶ ἡ Ἐκκλησία τὴν ἱστορικὴν μάχην τοῦ Σκρᾶ, καὶ διὰ τοῦτο μετὰ κρυφῆς ὑπερηφανείας ἐτέλεσε σεμνὴν ἐπιμνημόσυνον τελετήν, καὶ ἐδεήθη ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν αὐτόθι ἡρωϊκῶς πεσόντων μαχητῶν, οὐχὶ ὡς ἐπικροτοῦσα τὸν πόλεμον καὶ τὴν ἀνθρωποκτονίαν, ἀλλ' ὡς διακρίνουσα ἀπὸ τὴν δόξαν ποῦ πλανᾶται ἀτελεύτητος ὑπεράνω τῶν τάφων τῶν ἡρώων, τὸ ἄφθαστον ἠθικὸν μεγαλεῖον ποῦ ὑψώθη μέσα εἰς τὰ στήθη των, ποῦ οὔτε χειμαρρώδη πυρά, οὔτε ποταμοὶ αἱμάτων, οὔτε

στοναχαὶ ἠμιθνησκόντων κατὰ ἑκατοντάδας συναθλητῶν εἰμπόρεσαν νὰ ἐξασθενήσουν καὶ νὰ ἐλαττώσουν, διότι ὁ πόνος τὸν ὁποῖον ἐφύτευσαν εἰς τὴν καρδίαν χιλιάδων χριστιανῶν οἱ ὁρμαθοὶ ἀκατανομάστων ἀδικημάτων τῶν ἀντιπάλων, ἔτρεφον διαρκῶς τὰ δικαιόφρονα αἰσθήματα τῶν πολεμιστῶν. Αὐτὴ ἡ ἠθικὴ ἀξία τοῦ ἀγῶνος τοὺς ἐνεψύχωνε τοὺς ἐκραταίωνε.

Δὲν θὰ ἔπρεπε βεβαίως νὰ ὑποτιμηθῇ καὶ τὸ ἱστορικὸν παρελθὸν καὶ ἡ κληρονομικότης ποῦ δημιουργοῦν ἄλλην πηγὴν ἐν τῇ συνειδήσει ἀπὸ τῶν ὁποίων ἤντλουν ἐκεῖνοι δύναμιν ἀνεξάντλητον εἰς τὸν δίκαιον ἀγῶνά των.

Εἶναι καὶ ἡ κληρονομικότης ἕνας νόμος φυσικὸς κατὰ τὸν ὁποῖον ὄχι μόνον φυσιολογικῶς μᾶς μεταδίδεται τὸ αἷμα τῶν προγόνων μας, ἀλλὰ καὶ αἱ διαθέσεις των τὰ ἠθικά των γνωρίσματα μεταβιβάζονται ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, καὶ ἀπολήγουν εἰς μίαν συνείδησιν ποῦ τὴν ἀναρριπίζουν ἡ ποίησις, ἡ φιλολογία, ποῦ τὴν φωτίζει ἡ Ἐθνικὴ Ἱστορία, ποῦ τὴν τονώνουν τὰ κατορθώματα τῶν προγόνων. Ἀποβαίνει δὲ τοιαύτη δύναμις ἡ ἀπὸ τῶν πατέρων ἠθικὴ κληρονομία, ὥστε ἡ διάσωσίς της, ἡ φύλαξις της, ἡ αὔξησις καὶ προαγωγή της, νὰ θεωρεῖται ἐκ τῶν τιμαλφεστέρων καὶ ἱερωτέρων μελημάτων. Τόσῳ δὲ δαψιλέστερος ἀναβρύει ἐξ αὐτῆς ὁ ἐνθουσιασμὸς, καὶ τόσῳ ῥικιαστικωτέρα τὰ ρίγη τῆς συγκινήσεως, ὅσῳ βαθύτερον τὸ πλῆγμα, τὸ ὁποῖον αἱ ἀνήθικοι ἐθνικαὶ ὁμάδες, ζητοῦν νὰ ἀνοίξουν εἰς τὴν πατρῴαν συνείδησιν, εἰς τὴν συνείδησιν αὐτὴν ποῦ τὴν διαμορφώνει κατὰ πολὺ ἡ Ἐκκλησία μὲ τὴν πίστιν της, μὲ τὰ σύμβολά της, μὲ τὰς ἱεράς της τελετὰς, μὲ τὰ μυστήριά της, ποῦ μὲ ὅλα αὐτὰ παράγει ἰσχυρὰς ἐντυπώσεις μέσα εἰς τὴν ψυχὴν, ἐντυπώσεις αἱ ὁποῖαι συσσωρευόμεναι, αἱ αὐταὶ ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας μέχρι τοῦ τάφου μᾶς κατασκευάζουν τρόπον τινὰ τὴν ψυχὴν, προσδίδουσαι μαζὶ μὲ τὸ κλιματολογικὸν περιβάλλον τὸν ἰδιαίτερον χαρακτῆρα, τὸν ἰδιαίτερον τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι, τοῦ αἰσθάνεσθαι, τὰς ἰδιότητας τῆς φυλῆς. Μέσα εἰς τοιαύτην ψυχὴν μὲ τοιαύτας πηγὰς δυνάμεως διεμορφώθη ἡ ἠθικὴ ἀξία τοῦ ἀγῶνος.

Καὶ οἱ ἀνδρεῖοι πολεμισταὶ τοῦ Σκρᾶ ὑπῆρξαν ἡ ἔκφρασις μεγάλης ἠθικῆς ἀξίας μιᾶς ἱστορικῆς φυλῆς· δὲν ἀπέβησαν ἁπλοῖ μιμηταὶ ἐνδόξων ὁμοφύλων μαχητῶν, ἀλλ' ἠσθάνθησαν εἰς ἔντασιν μεγίστην τὸ πλήρωμα τῆς ἐθνικῆς καὶ χριστιανικῆς των ζωῆς, θεωρήσαντες ὡς ἀπόλαυσιν ἄκραν τὸν θάνατον ποῦ ὑφίσταντο ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν μέθην τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τὸν ὁποῖον γεννᾷ χειμαρρώδη ἡ συναίσθησις ὅτι τὸ ἔγκλημα ἐκδικεῖται ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης, ὅτι διασώζεται ἡ ἐθνικὴ τιμὴ, ὅτι θριαμβεύει ἡ ἰδέα κατὰ τῆς ὕβρις, ὅτι ἱκανοποιεῖται ἡ πίστις τῶν πατέρων, καὶ χαίρουν αἱ σκιαὶ τῶν ἡρωϊκῶν προγόνων, ὅτι ἡ Ἐθνικὴ Ἱστορία προσκτᾷ σελίδας ἐνδόξους, ἐνδοξοτέρας ποῦ θὰ ἐξαγγέλλουν εἰς γενεὰς γενεῶν τὴν ἠθικὴν μεγάλην ἀξίαν τοῦ συνόλου ποὺ ὀνομάζεται Ἔθνος, Πατρίς.

Μὲ αὐτὰ τὰ συναισθήματα, μὲ αὐτὴν τὴν ψυχολογίαν ἐστάθησαν ἀτρόμητοι γίγαντες ἀπέναντι τρομερῶν δυνάμεων τοῦ Ἅδου ποῦ ἐξήγελλον ἀντὶ τῆς δικαιοσύνης, ἀντὶ τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ, ὡς νόμου ἠθικοῦ τὴν κτηνώδη βίαν, τὴν δύναμιν τοῦ ἰσχυροτέρου, καὶ μὲ μένος πολεμικὸν, μὲ ἀπαράμιλλον τόλμην, καὶ ἀφάνταστον ἡρωϊσμὸν πολεμήσαντες συνεκλόνισαν τὰ θεμέλια σκοτεινοῦ καὶ ἀντιθέου ἠθικοῦ οἰκοδομήματος τῶν ἀντιπάλων βασιλειῶν, εἰς τρόπον ὥστε δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπακολουθήσῃ μετὰ τὴν ἱστορικὴν μάχην τοῦ Σκρᾶ ἡ πλήρης ἀνατροπὴ καὶ ἡ τελεία σύνθλιψις μιᾶς κινδυνώδους ἠθικῆς ἀντιλήψεως τῆς ζωῆς.

Μάλιστα· ὡς θρίαμβον τῆς δικαιοσύνης κατὰ τῆς ἀδικίας θεωροῦσα καὶ ἡ Ἐκκλησία τὸν ἀγῶνα ἐν Σκρᾶ, μετέσχε καὶ ἔγινε διερμηνεὺς τῆς ἐθνικῆς ὑπερηφανείας καὶ τῆς βαθείας εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς ἡρωϊκῶς αὐτόθι πεσόντας ὁπλίτας καὶ ἀγωνιστὰς, τελέσασα καθηκόντως ὑπὲρ αὐτῶν ἱερὸν μνημόσυνον καὶ δεηθεῖσα ὅπως ἡ μνήμη των εἰς τὴν συνείδησιν τῶν ἐπιγενομένων γενεῶν ἀποβῇ ἀλησμόνητος καὶ αἰωνία.

† Ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΥΠΕΡΑΝΩ ΟΛΩΝ Η ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ὅπως τὸ ἄτομον, ὅπως ἡ οἰκογένεια καὶ ἡ πατρίς, ἔχει καὶ ἡ Ἐκκλησία τὴν ἰδικήν της τιμήν. Ἐὰν δι' ἐκείνα δὲν ἐπαυσε καὶ εἰς τὴν μᾶλλον διεφθαρμένην ἐποχὴν νὰ ἀποπνέῃ τὸ ἄρωμα τῆς ἱερότητος, διὰ τὴν Ἐκ]τίαν ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε πάντοτε τὸ Ἄδυτον, ὅπου φυλάσσονται τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων.

Φρουροὶ ἄγρυπνοι, φρουροὶ ὡρκισμένοι ἐτάχθησαν πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ Ἀδύτου οἱ κληρικοὶ ὅλοι, παντὸς βαθμοῦ, πάσης τάξεως καὶ καταστάσεως. Πόσον εἶνε τιμητικόν, ἀλλὰ καὶ πόσον εἶνε βαρὺ καὶ δυσβάστακτον τὸ καθῆκον τοῦτο! Διεπιστώθη μυριάκις ὅτι τοὺς πολυαριθμωτέρους καὶ μᾶλλον ἐπιτηδείους ἐχθροὺς προσελκύει ἐν γένει ἡ «ΤΙΜΗ». Πόσον ἐπομένως θὰ ὤφειλον οἱ φρουροῦντες αὐτὴν νὰ ἐντείνουν τὴν προσοχήν των καὶ νὰ παρακολουθοῦν κατὰ πόδας τὰς «μεθοδείας» καὶ μηχανεύματα καὶ «κυβείας» τῶν πολεμίων! Πόσον θὰ ὤφειλον οὗτοι νὰ ἐξουδετεροῦν τὰ ὅπλα ταῦτα διὰ πολὺ ἐπιδεξίων χειρισμῶν! Ἀλλὰ καὶ πόσον ἐξ ἄλλου θὰ ἦσαν ὑπόχρεοι πρῶτοι αὐτοὶ νὰ σέβωνται καὶ ποιοῦνται περὶ πολλοῦ τὴν τιμὴν τῆς Ἐκ]σίας των! Διότι δὲν εἶνε μόνοι οἱ πολέμιοι οἱ ὁποῖοι ἐπιβουλεύονται καὶ προσβάλλουν τὴν τιμήν της, ἀλλ' εἶνε ἐνδεχόμενον καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς φρουρούς της εἴτε ἄκοντες εἴτε ἀδιαφοροῦντες εἴτε καὶ θέλοντες νὰ συντελοῦν εἰς τὴν προσβολήν!

Εἰς τοὺς ἱερολοχίτας τῆς Ἐκ)σίας καὶ τῆς τιμῆς της δὲν θὰ ἦτο, φρονοῦμεν, ὠφέλιμος οὔτε ὑπερτίμησις ἀμελέτητος καὶ ἀπερίσκεπτος τῶν ἰδίων δυνάμεων, ἀλλ' οὔτε καὶ ὑποτίμησις αὐτῶν ἀναξιαπρεπὴς καὶ εὐτελής. Ἡ πρώτη θὰ ἐφαίνετο πηγάζουσα ἀπὸ κενόσπουδον καὶ ματαίαν ἐπίδειξιν, ἀπὸ μεγαλαυχίαν καὶ μεγαληγορίαν προσιδιάζουσαν εἰς νεαρὰν καὶ μὴ μεστωμένην διάνοιαν· καὶ ὄχι μόνον θὰ παρεμόρφωνε τὴν ἀληθινὴν θέσιν τῶν πραγμάτων· ὄχι μόνον θὰ ἐξεθέτε τὸν ἔνοχον ὡς κακῆς πίστεως ἄνθρωπον καὶ θὰ ἐγελωτοποίει αὐτόν, ἀλλὰ — τὸ φοβερώτερον — καὶ θὰ κατεπρόδιδε πόσον ἀνίκανοι θὰ ἦσαν οἱ φρουροὶ τῆς τιμῆς τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ θὰ παρεῖχεν οὕτως εὔλογον ἀφορμὴν εἰς τοὺς ἐλλοχεύοντας πολεμίους νὰ τὴν προσβάλλουν καὶ τὴν διασύρουν. Ἡ δὲ δευτέρα ἦτοι ἡ ὑποτίμησις θὰ ἐφαίνετο ὡς ἀπόρροια κάποιας νωθρότητος καὶ ἀδιαφορίας, ἡ ὁποία ἐμφωλεύει εἰς τὴν σκέψιν μας καὶ εἰς τὴν ψυχήν μας ἢ κάποιας δειλίας καὶ ἀνανδρίας, ἡ ὁποία προσιδιάζει εἰς πεζὰς καὶ εὐτελεῖς ψυχάς. Θὰ ὑπῆρχεν ὁ κίνδυνος τότε νὰ λιμνάσουν εἰς τὸν ἐσω μας ἄνθρωπον τὰ φρονήματα καὶ αἰσθήματα καὶ νὰ ἀναδίδωνται ἀπ' αὐτὰ ἀναθυμιάσεις, αἱ ὁποῖαι πρώτην πρώτην θὰ ἐξέθεταν τὴν τιμὴν καὶ τὸ γόητρον τῆς Ἐκ)σίας μας· ἢ θὰ ὑπῆρχεν ἕτερος κίνδυνος νὰ ἐκφυλισθοῦν δηλονότι τὰ φρονήματα καὶ αἰσθήματά μας καὶ νὰ μεταστραφοῦν εἰς τὰ τοῦ κοινοῦ καὶ συνήθους ἀνθρώπου, ὅστις ζυμωμένος μὲ τὸν κόσμον καὶ μὲ τὰς ἀνάγκας τοῦ κόσμου ζῇ καὶ ἐργάζεται καὶ πολιτεύεται ἀποκλειστικῶς πρὸς ἐξοικονόμησιν αὐτῶν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἐσημειοῦτο οὐσιώδης παρέκκλισις τῶν κληρικῶν, ὡς φρουρῶν τῆς Ἐκ)σιαστικῆς μας τιμῆς, ἀπὸ τοῦ κυρίου προορισμοῦ των καὶ θὰ ἔβλεπε κανεὶς νὰ τυρβάζουν οὗτοι περὶ ἄλλα, ὅλως ξένα πρὸς τὸ ἔργον των. Δὲν θὰ ἦτο τὸ τοιοῦτο κατάφωρος ὀλιγωρία καθήκοντος ὑψίστου, ἱερωτάτου; Καὶ δὲν θὰ ἐμαρτύρει μίαν τάσιν νὰ λησμονήσωμεν, νὰ φυγαδεύσωμεν μακρὰν ἡμῶν τὴν ἰδέαν ὅτι εἴμεθα στρατιῶται τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὡς τοιοῦτοι στρατευόμεθα διαρκῶς ὑπὲρ αὐτῆς, ὑπὲρ τῆς δόξης της, ὑπὲρ τῆς τιμῆς της, ὑπὲρ τοῦ γοήτρου της; Δὲν θὰ ἄφινε ἀρά γε ἡ παρέκκλισις αὕτη νὰ γεννηθῇ ἡ ἐντύπωσις ὅτι ἡ ἰδέα τῆς τιμῆς τῆς Ἐκκλησίας δὲν μᾶς ἐνθουσιᾷ, δὲν μᾶς συγκινεῖ καὶ δὲν μᾶς συναρπάζει;

Κληρικοί, οἱουδήποτε βαθμοῦ καὶ ἂν ὦμεν, οἱανδήποτε θέσιν καὶ ἂν κατέχωμεν, εἰς ἡμᾶς ἔπιαχε τὸ μέγα προνόμιον νὰ προφυλάττωμεν τὴν τιμὴν τῆς Ἐκ)σίας. Δὲν πρέπει οὐδὲ στιγμὴν νὰ λησμονῶμεν τὸν ὅρκον, τὸν ὁποῖον ἐπισήμως ἐδώκαμεν· προσέχωμεν μὴ φανῶμεν ἐπίορκοι· μὴ γινώμεθα ράθυμοι, μηδὲ ἀδιάφοροι ἐν παντὶ καὶ πάντοτε, καὶ εἰς τὰ μεγάλα καὶ εἰς τὰ μικρά, καὶ εἰς τὰ σοβαρὰ καὶ μὴ σοβαρά, εἰς πᾶν βῆμά μας, εἰς πᾶσαν κίνησίν μας, εἰς

τὰς ὁμιλίας μας, εἰς τὰς συναναστροφάς μας, εἰς τὴν διακονίαν μας, ἐνθυμώμεθα τὴν θέσιν μας «μηδεμίαν ἐν μηδενὶ διδόντες προσκοπὴν ἵνα μὴ μωμηθῇ ἡ διακονία, ἀλλ' ἐν παντὶ συνιστῶντες ἑαυτοὺς ὡς Θεοῦ διάκονοι» (6' Κρ. στ', 3).

Πρὸ παντὸς ἄλλου καὶ ὑπεράνω ὅλων ἡ τιμὴ τῆς Ἐκκλησίας.

† Ἀρχιτραμματεὺς Ἀρχιμ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΑΔΗ ΤΕΠΕΔΕΝΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Ἡ ὡραία καὶ πρωτότυπος μελέτη τοῦ φιλτάτου Μ. Πρωτοσυγκέλλου κ. Ἀθηναγόρα, ἣν ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ «Νέῳ Ποιμένι» ὑπὸ τὸν τίτλον «ἡ κυρὰ Βασιλικὴ καὶ τὸ Πατριαρχεῖον» καὶ ἡ ταύτῃ ἐπακολουθήσασα τοῦ φίλου ἄρχοντος Μ. Χρονογράφου κ. Μ. Γεδεὼν ἐπίκουρος διατριβή, ἡ ἐν τῇ «Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ», ὑπὸ τὸν τίτλον «Βασιλικὴ καὶ Βάγιας ἐν τῷ Φαναρίῳ», ὑπέμνησέ με ὅτι κατέχω κἀγὼ ἐκ χειρογράφου κώδικος ὑπ' ἀριθ. 12 τοῦ Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων γεγραμμένου μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1793 καὶ 1820 ἀνέκδοτον πατριαρχικὸν γράμμα πρὸς τὸν Τεπελενλῆ Ἀλῆ πασᾶν. Τίς ὁ ἐπιστέλλων πατριάρχης ἀγνοῶ, οὐδ' ἐξετάζω, διότι τὸ ἔγγραφον εἶναι δυστυχῶς ἀχρονολόγητον, ἴσως που ἔν τινι πατριαρχικῷ ἢ ἐπαρχιακῷ κώδικι ἐξακριβωθῇ ὁ χρόνος τῆς γραφῆς ἢ ἐκ τοῦ τρόπου τῆς γραφῆς διευκρινηθῇ.

Τὸ ἔγγραφον ἄνευ περαιτέρω ζητήσεων καὶ βασάνων παραδίδωμι εἰς τὴν δημοσιότητα, κατέχει τὸ 96 φύλλον τοῦ ἐν λόγῳ κώδικος. Διὰ τούτου χάριτες ὁμολογοῦνται τῷ δικτάτορι τῆς Ἠπείρου διὰ τὸ ἀδαλέτε (=δικαιοσύνην), διὰ τὸ ἐναγιέτε (=εὐσπλαγχνίαν, εὐμένειαν), μεθ' ὧν προσφέρεται πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους, ὡς τοῦτο τοὐλάχιστον πιστοῦται ἐκ γραμμάτων τῶν μητροπολιτῶν Καστορίας, Γρεβενῶν καὶ Σισανίου, καὶ εὐχαὶ ἐκφράζονται ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ ὑπομνήσεις μετά τινος πολιτικῆς λεπτότητος τῶν πολιτευομένων μας κληρικῶν, ὅτι τὰ προτερήματα αὐτοῦ ταῦτα συνεχῶς θ' ἀγγέλωνται πρὸς τοὺς πολυχρονίους αὐθέντας τοῦ ὑψηλοῦ δεβλετίου, πρὸς τὸν Σουλτᾶνον δηλονοῦν.

Καὶ τὸ ἔγγραφον τοῦτο ἐκ τῆς «Ἀνακαινευσεως τῶν σκωριῶν», ὡς ἀπεκάλεσεν προσφυῶς ὁ ἄρχων χρονογράφος τὰ τοιαῦτα μικρὰ δημοσιεύματά μου ἐξαγαγὼν δίδωμι εἰς τὴν «Ἐκκλ. Ἀλήθειαν» ἴσως τὴν περιεργίαν ἄλλων λογίων ἐρευνητῶν προκαλοῦν προκαλέσῃ νεωτέρας εἰς φῶς εἰδήσεις οὐχὶ ἀχρήστους.

Ἐν Φαναρίῳ τῇ 20 Μαΐου.

Β. Α. Μ.

Τὸ ἔγγραφον εἶναι τὸ ἑξῆς:

Ἀπὸ μέρους τοῦ Πατριάρχου πρὸς τὸν πασᾶν.

Ὑψηλότατε ἐκλαμπρότατε καὶ μεγαλοπρεπέστατε Γιάννια βαλισὶ πασᾶ ἐφένδιμιζ Ἀλὶ πασᾶ χαζηρετλερὶ τὴν ὑψηλότητά της ὡς εἰκὸς προσκυνοῦμεν καὶ ἐρωτῶμεν τὸ ἐκλαμπρον χατῆρι της. Καὶ παρακαλοῦμεν ἀδιακόπως τὸν Ὕψιστον Θεὸν ὁποῦ νὰ χαρίζῃ τῇ ὑψηλότητί της ζωὴν πολυχρόνιον, ὑγείαν διηνεκῆ καὶ εὐδαιμονίαν ἀμετάπτωτον, συντηρῶν αὐτὴν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ καὶ αὐξάνων τὸ δεβλέτι της. Μετὰ τὰς ὀφειλομένας ὑμῖν προσκυνήσεις καὶ ἔρευναν μετὰ πόθου τῆς πολυεράστου ὑμῖν ὑγείας της δηλοποιοῦμεν τῇ μεγαλοπρεπεστάτῳ αὐτῆς Ὑψηλότητι ὅτι κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἐλάβομεν ἐν μεχτοῦπι παρὰ τῶν μητροπολιτῶν μας, τοῦ Καστορίας, τοῦ Γρεβενῶν καὶ τοῦ Σισανίου τῶν ταπεινῶν αὐτῆς δούλων, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφανέρωναν πρὸς ἡμᾶς τὸ ἀδαλέτε τῆς Ὑψηλότητός της, τὰ ἐλέη ὁποῦ ἠξιώθησαν παρ' αὐτῆς καὶ τὴν ἰσχυρὰν προστασίαν καὶ εὐμένειαν ὁποῦ ἔδειξε πρὸς αὐτοὺς ἀπὸ ἄκρον της ἐναγιέτε καὶ καιρέμε διὰ τὴν ἣν σώζει πρὸς ἡμᾶς ἀπὸ μόνην τὴν καλοκαγαθίαν της εὔνοιαν καὶ μεγάλως ἐχάρημεν καὶ μυρίας τὰς εὐχαριστίας ὡμολογήσαμεν τῇ Αὐτῆς Ὑψηλότητι καὶ καθὼς ἀπ' ἀρχῆς εἴμεθα θερμοὶ δοατζέδες σας πρὸς Θεὸν καὶ διαπρύσιοι κήρυκες τοῦ ἀδαλετίου της, οὕτω καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ἔτι μᾶλλον καθυποχρωθέντες, θέλομεν διακηρύττει τὸ φιλοδίκαιον αὐτῆς καὶ τὴν ἄκραν εὐμένειαν, ἣν σώζει πρὸς πάντας καὶ κατὰ χρέος ἡμῶν ἀπαραίτητον δὲν θέλομεν λείψει ἀπὸ τοῦ νὰ ἀναφέρωμεν τὰ τοιαῦτα ἔνδοξα αὐτῆς προτερήματα καὶ τὰς εὐποιΐας ὁποῦ δαψιλεύει ἀδιακόπως εἰς τοὺς ὑπηκόους αὐτῆς καὶ νὰ ἀναγ-

γέλλωμεν συνεχῶς πρὸς τοὺς πολυχρονίους αὐθέντας τοῦ ὑψηλοῦ δεβλετίου, ὅτι τῷ ὄντι θαυμαστὸν τὸ ὄνομά της καὶ ἐπαινούμενον ἐν ὅλῃ τῇ οἰκουμένῃ διὸ καὶ παρακαλοῦμεν αὐτὴν ὁποῦ μᾶς ἀγαπᾷ καὶ νὰ μᾶς γράφῃ πάντοτε τὴν ὑγείαν ἐπειδὴ μεγάλως χαιρόμεθα μὲν τὴν 1) αὐτῆς, ἧς τὰ ἔτη εἶησαν θεόθεν πλεῖστα καὶ εὐδαιμονέστατα. Τῆς μεγαλοπρεπεστάτης αὐτῆς ὑψηλότητος ὅλος πρόθυμος εἰς τοὺς ὁρισμούς.

† . . .

ΠΑΝΤΑΖΟΠΟΥΛΕΙΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΤΑΞΙΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΩΝ
ΤΟΥ Α', Β', Γ' ΚΑΙ Δ' ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ
ΤΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ
προκηρυσσόμενον
ὑπὸ τῆς Π. Κ. Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς
χορηγοῦντος τοῦ ἐριτίμου κ.
Ν. Θ. Πανταζοπούλου.

Ληξάσης τῆς πρώτης πενταετίας τοῦ Πανταζοπουλείου Διαγωνίσματος, ἡ Π. Κ. Ἐκπαιδευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἐνέκρινε τὴν προκήρυξιν νέου διαγωνίσματος **πρὸς συγγραφὴν Ἀναγνωσματαρίων τῶν τεσσάρων πρώτων τάξεων** τοῦ δημοτικοῦ σχολείου διὰ τὴν πενταετίαν 1921-26. Ἡ δὲ πρὸς σύνταξιν τῆς προκηρύξεως ταύτης ὑπὸ τῶν Σεβ. Πατριαρχείων ἐκλεγεῖσα εἰδικὴ Ἐπιτροπεία, κατήρτισε τὸ πρόγραμμα τῆς ποσότητος καὶ τῆς οἰκονομίας τῆς ὕλης τῶν Ἀναγνωσματαρίων τούτων περιλαμβάνον τὰς σχετικὰς ὁδηγίας καὶ τοὺς ὅρους χάριν τῶν μελλόντων νὰ κατέλθωσιν εἰς τὸν προκηρυσσόμενον τοῦτον διαγωνισμόν.

Α'.

Τὸ Ἀναγνωσματάριον εἰς τὰς πρώτας μάλιστα τάξεις τῆς δημοτικῆς σχολῆς εἶναι τὸ κέντρον συμπάσης τῆς σχολικῆς διδασκαλίας καὶ ἔχει σκοπὸν ὄχι μόνον τὴν ἄσκησιν τοῦ παιδὸς εἰς τὴν ἁπταιστον, φυσικὴν καὶ ἀβίαστον ἀνάγνωσιν καὶ τὴν μόρφωσιν τοῦ γλωσσικοῦ συναισθήματος, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιδίωξιν τῆς θρησκευτικῆς, ἠθικῆς καὶ ἐθνικῆς ἀγωγῆς. Ἡ δὲ ἐπιτυχία τῶν ποικίλων τούτων σκοπῶν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς **καταλλήλου ἐκλογῆς, διατάξεως καὶ ἐπεξεργασίας τῆς ἀναγνωστέας ὕλης καὶ τῆς προσηκούσης γλωσσικῆς αὐτῆς μορφώσεως.**

Ἐπειδὴ δὲ πάσης παιδαγωγούσης διδασκαλίας ἀπαίτησις κρίνεται παρὰ τὴν πολυμέρειαν τοῦ διαφέροντος, ἤτοι τὴν ποικιλίαν τῆς παρεχομένης ὕλης ἡ ἑνότης τῆς συνειδήσεως, εἶναι ἀνάγκη τὰ πολλὰ καὶ ποικίλα ἀναγνώσματα νὰ ἔχωσι σχέσιν πρὸς ἄλληλα καὶ ν' ἀποτελῶσιν ἐνιαίαν ὕλην μὲ πραγματικὴν ἐσωτερικὴν ἑνότητα. Διὰ ταῦτα προτιμᾶται καὶ συνιστᾶται καὶ πάλιν ἡ ἐνέχουσα τὰ κάλλιστα πλεονεκτήματα μορφὴ τοῦ **ἑνιαίου συγκεντρωτικοῦ λογοτεχνικοῦ ἀναγνωσματαρίου.** Διότι τοιοῦτον ἀναγνωστικὸν βιβλίον συνδέον στενῶς πρὸς τὸ μέγα πλῆθος τῶν παραστάσεων τῆς ἰδίας πείρας καὶ ἀναστροφῆς τοῦ παιδὸς τὸ ἑκάστοτε προσφερόμενον νέον ὑλικὸν καὶ καθιστῶν συνειδητὴν τὴν τοιαύτην σύνδεσιν, μετάγει εὐχερῶς τὸ νοητικὸν βλέμμα τῶν παιδευομένων, ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην μάθησιν καὶ προάγει τὴν αὐτενεργὸν ἀφομοίωσιν καὶ τὴν κριτικὴν ἀπομνημόνευσιν. Προσέτι διὰ τῆς ζωηρᾶς ἐξεικονίσεως τῶν πράξεων ἑνὸς ἢ πολλῶν ἀλλ' ἀπὸ κοινοῦ δρώντων φανταστικῶν ἢ ἡρωϊκῶν ἢ ἱστορικῶν προσώπων ἐγγεννᾶται λογικὴ καὶ πραγματικὴ βεβαιότης περὶ τῆς δράσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἀσκεῖται δὲ μόνιμος καὶ βαθεῖα θυμικὴ ἐπίδρασις καὶ ἐξεγείρεται καὶ καλλιεργεῖται τὸ πολυμερὲς διαφέρον. Ἡ ἑνότης δὲ αὕτη δύναται ἢ νὰ ἐπεκτείνηται εἰς **ὁλόκληρον τὸ περιεχόμενον** τοῦ ἀναγνωστικοῦ ἢ νὰ περιορίζηται εἰς ὀλίγας, **δύο ἢ τρεῖς,** ἐκτενεῖς διηγήσεις ἀνεξαρτήτως μὲν ἀλλήλων, ἀλλ' ὑπαγομένας εἰς τὴν κεντρικὴν ἔννοιαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται τὸ ἀναγνωστικόν. Ἀλλὰ παρὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἑνότητα ἑκάστης τάξεως ἀπαιτεῖται καὶ τοιαύτη ποικιλία εἰς τὰ καθ' ἕκαστα, ὥστε νὰ προσαρμόζωνται εἰς τὴν κεντρικὴν ἔννοιαν ποικίλα μορφωτικὰ στοιχεῖα καὶ σκηναὶ ποικιλότροποι, ὡς πεζαὶ καὶ ποιητικαὶ ἐξεικονίσεις συγκεκριμέναι ἀντικειμένων καὶ φαινομένων τῆς ἑλληνικῆς φύσεως καὶ τέχνης καὶ σχέσεων τοῦ Ἑλληνικοῦ Βίου, ἔτι δὲ ζώων, φυτῶν, ὡρῶν τοῦ ἔτους καὶ πρὸ πάντων ἐνασχολήσεων τοῦ ἀνθρώπου.

(ἀκολουθεῖ)

1) Κενὸν μιᾶς λέξεως ὀλιγοσυλλάβου.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Καθῆκον ἱερὸν πρὸς τὴν μνήμην ἑλλήνων ὀρθοδόξων νικηφόρως ἀγωνισθέντων ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος ἐν Σκρᾷ τῆς Μακεδονίας, συνεκάλεσε τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, εἰς τὸν πατριαρχικὸν ναόν, πλῆθος εὐσεβῶν, οἵτινες προσῆλθον ὅπως ἑνώσωσι τὰς εὐχὰς αὐτῶν πρὸς τὸν αἰώνιον δοτῆρα τῶν ἀγαθῶν, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν θανόντων. Τὴν ἀναίμακτον θυσίαν προσήγαγον οἱ σεβ. μητροπολῖται Προύσης, τοποτηρητὴς, Πισιδείας, Ἀγκύρας, Κορίτσης, Τυρολλόης καὶ Δαρδανελλίων, λόγον δὲ κατάλληλον τῷ χαρακτῆρι τοῦ μνημοσύνου ἐξεφώνησεν ὁ προεξάρχων τῆς ἱερουργίας σεβ. τοποτηρητής. Εἰς τὸ μνημόσυνον παρῆσαν οἱ ἐξοχ. στρατηγὸς Ουίλσων ἀρχηγὸς τῶν ἐν Κπόλει στρατιωτικῶν δυνάμεων τῶν συμμάχων, ὁ στρατηγὸς Μπουργὸν τοποτηρητὴς τοῦ ἐνταῦθα γάλλου ἀρχιστρατήγου, ἀντιπρόσωποι τῆς Ἰταλικῆς στρατιωτικῆς ἀποστολῆς, ὁ ἁρμοστὴς τῆς Σερβίας, μετὰ πολλῶν ἀξιωματικῶν ἕκαστος, καὶ ἐκ τῶν ἡμετέρων, οἱ ἐξοχ. ἀρχηγοὶ τῶν ἑλληνικῶν ἀποστολῶν, τῆς διπλωματικῆς, τῆς στρατιωτικῆς, καὶ τῆς ναυτικῆς, μετὰ τῶν ἐπιτελείων αὐτῶν.

Εὔδηστις παράδοξος ἀναγγέλλεται ἡμῖν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔχομεν καθῆκον νὰ ἐπενέγκωμεν εὐαπόδεκτον παρατήρησιν. Εἰς τὸν ἀρχιδικαστὴν τῶν κληρονομιῶν τμηματάρχην παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ τῆς δικαιοσύνης ὑπεβλήθη ἀγωγὴ ἐκ μέρους ὀρθοδόξων τινῶν, ἴσως ἑλλήνων, καθ' ἑτέρων ὀρθοδόξων συγγενῶν τοῦ μακαρίτου μητροπολίτου Ἐφέσου Ἰωακεὶμ πρὸς διανομὴν τῆς περιουσίας αὐτοῦ.

Ἡ εὔδηστις φαίνεται ἡμῖν παράδοξος, ἀκριβῶς διὰ τὴν ἀνάμιξιν ξένων εἰς περιουσίαν, τῆς ὁποίας ἡ διαίτησις ὁμολογεῖται, χωρὶς τινος ἐνδοιασμοῦ, δικαίωμα τοῦ Πατριαρχείου. Νόμος ἀπὸ ἑξηκοντοετίας ἐφαρμοζόμενος διέπει τὰ κατὰ τὴν διανομὴν τῆς περιουσίας ἀρχιερέως ἀποθνήσκοντος, καὶ κατὰ τὸν νόμον τοῦτον, καὶ αὐτῇ τῇ τουρκικῇ κυβερνήσει σεβαστόν, λαμβάνουσι τὸ εἰς αὐτοὺς ἀνῆκον μερίδιον οἱ συγγενεῖς. Ἐπὶ τόσα ἔτη οὐδεὶς τοιοῦτος συγγενὴς ἠδικήθη, ἐν ᾗ περιπτώσει ἡ περιουσία ἦν ἀπηλλαγμένη χρεῶν καὶ ὑποχρεώσεων ἱερῶν. Τρίτων δέ τινων, οὐχὶ συγγενῶν, παρείζδυσις οὐδέποτε ἐγένετο, εἰ μὴ καθ' ἣν περίπτωσιν ἦσαν δανεισταὶ τοῦ θανόντος, ἀλλὰ καὶ οὗτοι, ὀρθόδοξοί τε καὶ ἑτερόδοξοι ὑπήκουον εἰς τοὺς κειμένους καὶ ἰσχύοντας ἀπὸ τόσων ἐτῶν νόμους, τοὺς δὲ νόμους τούτους οὐδεμία κυβέρνησις παρεβίασεν, ἐσεβάσθησαν δὲ πάντες οἱ ὀρθόδοξοι ἕλληνες.

Σχέσεις Ἐκκλησιῶν.—Ἐν τῷ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ καθεδρικῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Charles Burch προσευχὴ πάνδημος ὑπὲρ ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Κατ' αὐτὴν παρέστη ἀπὸ μέρους τοῦ Συνοδικοῦ Ἐπιτρόπου Θ. Ἐπισκ. Ροδοστόλου κ. Ἀλεξάνδρου ὁ πρωτοσύγκελλος αὐτοῦ κ. Ἰωακεὶμ Μαλαχίας.

Lambeth Conference.—Παρουσιασθεὶς ἐνώπιον τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ ἔλαβε τὰς καταλλήλους πρὸς τὴν ἀποστολὴν ὁδηγίας ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Μ. Ἐκκλησίας διὰ τὸ Lambeth Conference Π. Μ]λίτης Διδυμοτείχου κ. Φιλάρετος.

Μ. Τραπεζοῦντος.—Ἐπανῆλθεν ἐξ Εὐρώπης ὅπου εἶχε μεταβῆ τὸ δεύτερον δι' ὑπόθεσιν ἐθνικὴν ὁ Παν. Μητροπολίτης Τραπεζοῦντος κ. Χρύσανθος, ὅστις καὶ προσελθὼν εἰς τὴν συνεδρίαν τῆς Ἱ. Συνόδου (παρελθούσῃ Τρίτῃ) ἀνεκοίνωσεν αὐτῇ ὅ,τι εἶχε σχετικὸν πρὸς τὴν ἐν λόγῳ ὑπόθεσιν.

Μ. Νεοκαισαρείας.—Διευθετήσας τὰ τῆς Κοινότητος Σαφραμπόλεως ἐπανῆλθεν ὁ Σεβ. Μητροπ. Νεοκαισαρείας κ. Πολύκαρπος.

ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ ΣΕΡΓΙΑΔΗΣ.—Ἐξ Ἑλβετίας, ὅπου διέμενεν ἀπό τινος, ἀγγέλλεται ὁ θάνατος τοῦ ἐκ Θράκης ἀρχιμανδρίτου Δαμασκηνοῦ λαυριώτου, μικρὸν τὸ ἑξηκοστὸν τῆς ἡλικίας ὑπερβάντος. Τελειοδίδακτος τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς ἀπὸ τοῦ 1885, λαυριώτης μοναχός, ἐνωρὶς τὴν ἀθωϊκὴν λαύραν λιπών, ἦλθεν εἰς Σμύρνην, ὅπου πολυετίαν ἐδίδαξε τὰ ἱερά, ἐγένετο δὲ καὶ ἐφημέριος τοῦ ἡμετέρου Ὀρφανοτροφείου. Κληθεὶς πρὸ δέκα σχεδὸν ἐτῶν ἱερεὺς τῆς ἐν Σόφιᾳ Ἑλληνικῆς πρεσβείας ἀπῆλθεν ἐκεῖθεν τῷ 1917, καὶ κατέλυσε τὸν βίον ἐν γῇ ξένῃ, πιστῶς ἐκπληρώσας τὸ ἔργον τοῦ κληρικοῦ ἐν ἡμῖν.

Συνεισφοραὶ ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν τοῦ πολέμου

(συνέχεια)

Ἐπαρχία	Ἐφέσου	Γρ.	14700
»	Χίου	»	10075
»	Κρήτης	»	151088

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν Ἀμερικῇ καὶ Ἰωνίᾳ κ.κ. συνδρομηταὶ ὅπως πληροφορῶσι τὴν Ἐπιτροπὴν ὁσάκις δὲν λαμβάνουσι τακτικῶς τὸ φύλλον.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Τὴν 2αν Ἀπριλίου ὁ ἅγ. Ροδοστόλου συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀγγλομαθοῦς Δ. Βαλάκου ἐπεσκέφθη τὸν φιλέλληνα ἐπισκοπελιανὸν Ἱεράρχην Ντάρλιγκτον ἐγχειρίσας εἰς αὐτὸν ἐπίσημον ἔγγραφον τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἑλλάδος, δι' οὗ ἐκφράζεται ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους πρὸς αὐτὸν καὶ τοὺς λοιποὺς διαπρεπεῖς συνεργάτας του διὰ τὰς ἀόκνους φροντίδας των περὶ περιφρουρήσεως τῶν Ἐκ]στικῶν καὶ ἐθνικῶν ἡμῶν συμφερόντων.

Ὁ ἅγ. Ροδοστόλου ἐπιδίδων τὸ ἔγγραφον πρὸς τὸν ἄγγλον ἱεράρχην, μεθ' οὗ συνδέεται καὶ διὰ προσωπικῆς φιλίας, ἐδήλωσεν ὅτι θεωρεῖ ἑαυτὸν λίαν εὐτυχῆ διότι εἰς αὐτὸν ἀνετέθη ἡ ἐκπλήρωσις ἑνὸς τοιούτου εὐαρέστου καθήκοντος διὰ τὰς πολλὰς ἐκδουλεύσεις τοῦ ἐπισκόπου Ντάρλιγκτον καὶ τῆς ἐπισκοπελιανῆς ἐν γένει Ἐκκλησίας πρός τε τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος.

Ἐφ' ἱκανὸν ὡμίλησαν οἱ δύο Ἱεράρχαι. Ὁ ἐπίσκοπος Ντάρλιγκτσν διεβεβαίωσεν ὅτι δὲν θὰ παύσῃ ἐργαζόμενος ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, τὴν ὁποίαν παιδιόθεν ἠγάπησε, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν πᾶν ὅ,τι πράττει τὸ πράττει ἐκ καθήκοντος, διαπνεόμενος ὑπὸ τοῦ ἀγνοτέρου φιλελληνισμοῦ.

Ὁ ἐπίσκοπος Ντάρλιγκτον μεταβαίνει τὸ θέρος εἰς Ἑλλάδα καὶ Ἀνατολὴν μετ' ἄλλων κληρικῶν ἐπὶ εἰδικῇ ἀποστολῇ. Θὰ ἐπισκεφθῇ δὲ τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον.

Πρὸ συναθροίσεως ὁμογενῶν καὶ Ἀμερικανῶν ἐν Dallas, tex. τῇ 11)4)20, ὁ Συνοδικὸς Ἐπίτροπος ὡμίλησε τὰ ἑξῆς:

Ἀδυνατῶ νὰ ἐκφράσω τὴν χαρὰν ἥτις τὴν στιγμὴν ταύτην καταπλημμυρεῖ τὴν καρδίαν μου. Ἡ χαρὰ αὐτὴ προέρχεται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι εὑρίσκομαι μεταξὺ ἀνθρώπων μετὰ τῶν ὁποίων συνδέομαι διὰ τῶν αὐτῶν ἰδεωδῶν. Ἐκφράζω τὰς θερμάς μου εὐχαριστίας ἐπὶ τῇ τιμῇ ἧς ἀξιοῦμαι.

Ζῶμενεῖς τὴν φιλόξενον ταύτην χώραν ἐνθακάθεβῆμά μας εὑρίσκεται ἐνώπιον τῶν θαυμασίων προόδων ἃς ἐπετέλεσεν τὸ συνεταιρικὸν πνεῦμα, ἔνθα κάθε βῆμά μας εὑρίσκεται πρὸ τῆς μεγάλης ἀληθείας, ὅτι τόσον ἀσφαλῆ εἶνε τὰ ἀποτελέσματα, ἅτινα ἐπιδιώκονται μὲ σύστημα καὶ μέθοδον.

Θαυμάζομεν τὰς εὐκολίας δι' ὧν ἐξυπηρετεῖται ἡ χώρα αὐτή· θαυμάζομεν τὰ κολοσσιαῖα ἔργα δι' ὧν κινεῖται ἡ ἔκπληξις ὅλων. Δὲν εἶνε αὐτὰ ἀποτελέσματα τῆς μεθοδικότητος δι' ἧς ἀναπτύσσονται καὶ δι' ἧς ὠφελοῦνται τὰ ἔθνη; Τὸ μεγαλεῖον τοῦτο εὑρίσκεται εἰς τὸ σύστημα· τὴν χώραν ταύτην διακρίνει τὸ συναιτερικὸν πνεῦμα, τοῦθ' ὅπερ καὶ διὰ τὸν ἑλληνικὸν λαόν. Εἶνε γεγονὸς ὅτι, εἰς τὰς φλέβας τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς ὑπάρχει δύναμις ὄχι σμικρά· ἔχει τόλμην, θάρρος, ἐμπορικὸν πνεῦμα. Διακρίνεται διὰ τὴν δρᾶσιν· ἀπόδειξις: ὁπουδήποτε καὶ ἂν εὑρεθῇ ὁ Ἕλλην ὑπερηδῇ ὅλα τὰ ἐμπόδια καὶ ἀναπτύσσεται εἰς βαθμὸν ἀξιόζηλον. Ἐκεῖνο ὅμως ὅπερ διακρίνει τὸν Ἕλληνα ὡς ἄτομον δὲν τὸν διακρίνει ὡς ὁμάδα. Στερεῖται τοῦ συναιτερικοῦ πνεύματος τὸ ὁποῖον ὑπάρχει ἀλλοῦ. Ἐὰν ἤθελε νὰ ἀναπτύξῃ τοῦτο ἡ θέσις τοῦ ἑλληνισμοῦ θὰ ἦτο διάφορος. Ὁ Ἑλληνισμὸς θὰ ἦτο δύναμις ἐπιβλητική. Τοῦτο δὲ εἶνε δυνατὸν νὰ κατορθωθῇ ὄχι μὲ πολὺν κόπον· διότι εἰς τὸν Ἕλληνα ὑπάρχουν ἤδη τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα. Ἀπαιτεῖται μόνον ἀπόφασις γενναία διὰ νὰ διακριθῇ ὁ ἐν Ἀμερικῇ Ἕλλην κοινοτικῶς καὶ κοινωνικῶς.

Θὰ εἶμαι εὐτυχὴς ἂν εἰς προσεχὲς μέλλον διὰ τοῦ συνεταιρικοῦ πνεύματος κατορθωθῇ τοῦτο.

Εὔχομαι εἰς ὅλην τὴν Κοινότητα ἐπιτυχίαν καὶ πρόοδον, ἥτις ἤθελε τιμήσει ὄχι μόνον αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔνδοξον Ἑλληνικὴν φυλήν.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΡΗΝΗΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 2.

Κ λ ῆ σ ι ς

Προσκαλεῖται ἡ Μαγδαληνὴ Γεωργ. Χ" Ἰωάννου ὑπήκοος Ἑλληνὶς, ὁρμωμένη ἐκ Γενὶ-Λιμανίου τῶν Καραβούρνων, οὗ δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην Τρίτην καὶ ὥραν 10 π.μ. μετὰ παρέλευσιν εἴκοσι καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κρήνης, αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς Γεωργίου Λ. Χ". Ἰωάννου, κατοίκου Γενὶ-Λιμανίου, ἐπὶ διαζυξει· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ τῆς ἐν Σμύρνῃ ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Ἁρμονίας».

Ἐν Κρήνῃ τῇ 2 Μαΐου 1920.

Ὁ Πρόεδρος

† **Ὁ Κρήνης Καλλίνικος**

Ὁ Α' Γραμματεὺς 1

Βασίλ. Καμίτσης

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Βασίλ. Καμίτσης

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 3762

Διατακτικὸν της ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 76 καὶ ἡμερομ. 30 Ἀπριλίου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ Στρατονίκης Ν. Ἀμαξοπούλου, τὸ γένος Βασ.Γιάγκου καὶ τοῦ Νικολάου Ἀμαξοπούλου

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρ. 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν ὁδηγιῶν

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφοσίζον παμψηφεὶ δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 1258 καὶ ἡμερομ. 13 Φεβρουαρίου 1920 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν της Στρατονίκης Ν. Ἀμαξοπούλου, τὸ γένος Βασ. Γιάγκου κατὰ Νικολάου Ἀμαξοπούλου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ της παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικης Ἀληθείας» καὶ «Χρόνου», καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ καὶ ὡς ἐρημοδικήσαντι τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνιόντα εἰς γρόσια ἑξακόσια ἓξ (ἀριθ. 606) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν**

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμ. Δ. Χαμουδόπουλος

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον 1

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 15 Μαΐου 1920.

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμ. Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀρ. Πρωτ. 3544

Κλῆσις

Ὁ Βασίλειος Ξανθόπουλος χριστιανὸς ὀρθόδοξος ὑπήκοος Ἕλλην, τέως κάτοικος Γαλατᾶ, Μακρῆ σοκὰκ Πετράκη χὰν ἀριθ. 8 καὶ μυραγκὸς τὸ ἐπάγγελμα, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 1 1)2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ὅπως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Ἀναστασίας Β. Ξανθοπούλου, τὸ γένος Ἀνδρέου Ζαγορίτου χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ἑλληνίδος καὶ κατοίκου Γαλατᾶ Μακρῆ σοκὰκ ἀριθ. 8 Πετράκη ἀπαρτεμὰν, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ. Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Χρόνου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 15 Μαΐου 1920.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 1

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμ. Δ. Χαμουδόπουλος

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερὸν

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμ. Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 3680

Κλῆσις

Ἡ Δέσποινα Γ. Ἰωαννίδου, τὸ γένος Θεοδώρου Ἀραμπατζῆ, χριστιανὴ ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὴ, τέως κάτοικος Μεσαχώρου Ἁγιάσμα σοκὰκ ἀριθ. 47 (Κωνσταντινουπόλεως) νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 1 1)2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀρ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμω διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Γεωργίου Ἀλεξάνδρου Ἰωαννίδου, βοηθοῦ θυρωροῦ τοῦ Ναοῦ τῶν Εἰσοδίων Παναγίας Πέραν, χριστιανοῦ ὀρθοδόξου καὶ ὑπηκόου ὀθωμανοῦ, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς. Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πρωΐας».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 15 Μαΐου 1920.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 1

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδ. Δ. Χαμουδόπουλος

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν.

Ὁ Α' Γραμματεὺς **Ἀρμ. Δ. Χαμουδόπουλος**

ΕΤΟΣ Μ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 6 Ἰουνίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 22

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

Ο ΑΛΗΘΗΣ ΦΟΒΟΣ

Τὰ ἐν τῇ ἄλλῃ Εὐρώπῃ ἢ ἐν Ἀμερικῇ εἰθιζόμενα εἰσάγονται κατὰ μικρὸν καὶ παρ' ἡμῖν, κατὰ δὲ τὰ ἐκεῖ συμβαίνοντα εἴχομεν καὶ ἡμεῖς κατ' αὐτὰς τὰ ἡμέτερα *interviews*, τὰς δημοσιογραφικὰς ἡμῶν συνεντεύξεις καὶ τὰς ἀνακοινώσεις τῶν πορισμάτων αὐτῶν εἰς τὸ ὁμογενὲς δημόσιον. Δυσκόλως δύναται νὰ ἀρνηθῇ τις ὅτι οὐκ ὀλίγον διαθρύπτεται ἡ φιλοτιμία, ὅταν ἐκλέγηταί τις κατὰ προτίμησιν ὡς ὑποκείμενον τῶν τοιούτων συνεντεύξεων καὶ παρακαλῆται νὰ ἀποφανθῇ γνώμην περὶ σπουδαίων καὶ κοινοῦ ἐνδιαφέροντος ζητημάτων πρὸς διαφώτισιν τοῦ πολλοῦ δημοσίου. Παρὰ τὸ πλεονέκτημα τοῦτο ἔχει ἡ τιμὴ αὕτη καὶ τὰ μειονεκτήματα αὐτῆς, δὲν ἀφίσταται δέ τις πολὺ τῆς ἀληθείας λέγων, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀξιουμένων τῆς τοιαύτης διακρίσεως θὰ προετίμων νὰ παρεβλέποντο μᾶλλον καὶ νὰ ἀπηλλάσσοντο ἐρωταποκρίσεων ὄχι ὅλως ἀκινδύνων, ἀλλ' ἀποτελουσῶν εἶδός τι πειρασμοῦ, ἀφορμῆς εἰς τὸ ἁμαρτάνειν, ἐννοεῖται τῇ γλώσσῃ. Ἴσως καὶ περιῆλθόν τινες, μετὰ τοιαύτας συνεντεύξεις, εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐφαρμόσωσι καὶ εἰς τοῦτον τὸν πειρασμὸν τὴν γνωστὴν αἴτησιν τῆς Κυριακῆς Προσευχῆς, τὸ «μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ», ἀπὸ τῶν ἀνακρίσεων δηλ. ἀνθρώπων δεινῶν εἰς τὸ ἀνακρίνειν καὶ ἀποσπᾶν ἀπαντήσεις εἰς τὰ ἀθῷα αὐτῶν ἐρωτήματα. Δεινοὶ δὲν εἶναι μόνον οἱ ἐν τῇ Δύσει ἢ ἐν τῷ Νέῳ κόσμῳ ἔργον ποιούμενοι τοῦτο. Δὲν φαίνονται ὑπολειπόμενοι τῶν διδασκάλων αὐτῶν οἱ παρ' ἡμῖν τὸ αὐτὸ ἐπιτηδεύοντες, οἱ περιάγοντες τοὺς ἀνακρινομένους πολλάκις εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ λέγωσι πράγματα, ὅσα ἄλλως δὲν θὰ ἔλεγον, ἐὰν δὲν εἶχον νὰ ἀπαντήσωσι προχείρως εἰς τὰ ἐρωτώμενα. Λέγονται πρακτικοὶ οἱ Ἄγγλοι, ὡς τοιοῦτοι δὲ, φοβούμενοι τοὺς ἀπὸ τῶν ἐν σπουδῇ λεγομένων κινδύνους, ἔχουσι καὶ ἴδιον

παράγγελμα. *Think before you speak; think before whom you speak; think why you speak; Think that you speak.*

Ἴσως οὕτως ἐξηγητέα τὰ ἓν τισι τῶν συνεντεύξεων τούτων περὶ τοῦ κλήρου ἰδίᾳ καὶ τῆς δράσεως αὐτοῦ γενικῶς ὅλως λεχθέντα καὶ διατυπωθέντα, ὅσα μερικῶς καὶ ὑπὸ ὅρους τινὰς λεγόμενα ἠδύναντο νὰ μετέχωσιν ἀληθείας τινός. Ἐπειδὴ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποτεθῇ ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ οὕτω γενικῶς διατυποῦντες τὰς σκέψεις αὐτῶν ἀποκλείουσι τὰς ἐξαιρέσεις, δὲν θὰ ἐπιμείνωμεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, ἀλλὰ θὰ ἐκλάβωμεν τὰ γενικῶς λεγόμενα ὡς ἐκφραστικὰ τοῦ κανόνος, καὶ κατ' αὐτὴν τὴν γνώμην τῶν ἰδίων. Πάντως ὡς κριτήριον τῆς ἐκτιμήσεως λαμβάνεται μέτρον τι ἀπόλυτον, τοιοῦτον μέτρον, καθ' ὃ κρινόμενοι θὰ εὑρισκόμεθα πάντες οὐδὲν πλέον καὶ οὐδὲν ἔλασσον ἢ *massa perditionis*, ἔστω καὶ μετὰ βαθμολογικῶν τινων διακρίσεων. Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν θὰ ἦτο ἀνεπιεικὲς νὰ εἴμεθα σφόδρα ἀπαιτητικοὶ διὰ μίαν τάξιν ἀνθρώπων, οἵτινες δὲν ἔχουσι τὸ πλεονέκτημα νὰ κατέρχωνται ἐξ οὐρανοῦ, ἀλλὰ παραλαμβάνονται ἐξ ἡμῶν αὐτῶν, εἶναι σάρκες ἐκ τῆς σαρκὸς καὶ ὀστᾶ ἐκ τῶν ὀστῶν ἡμῶν, εἶναι γεννήματα τῆς αὐτῆς γῆς καὶ τοῦ αὐτοῦ δένδρου, μόνον δὲ ἀδίκημα ἔχουσι νὰ πίπτωσιν ὑπὸ τὸ δένδρον καὶ ὄχι μακρὰν αὐτοῦ παρασάγγας ὅλους; Ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμοῦσι τὸ αὐτὸ οἱ αὐτοί; δὲν εἴμεθα καὶ ἡμεῖς οἱ ζητοῦντες αὐτοὺς ἐγγὺς καὶ ὑπὸ τὸ δένδρον; Ἀλλ' ὄχι. Τί μέτρον; καθ' ὃ κρίνονται, οὐδὲν ἔχει κοινὸν ἀπολύτως πρὸς τὰ χριστιανικὰ ἰδεώδη, οὐδὲ οἱ κρινόμενοι εἶναι οἱ κληρικοὶ πάντες, ἀλλ' οἱ ἐκ τοῦ ἀνωτέρου λεγομένου κλήρου, κρίνονται δὲ οὐχὶ ὡς πνευματικοὶ ποιμένες, ἀλλ' ὡς ἐθνικοὶ ἀρχηγοί, καὶ τοῦτο κατὰ μέτρον τι ἄμετρον, μὴ λαμβάνον ὑπ' ὄψιν μήτε τὰ παρ' ἄλλοις συμβαίνοντα, μήτε τὰς ἰδιαιτέρας περιστάσεις ὑφ' ἃς ἀπὸ αἰώνων διετελέσαμεν καὶ ἔτι διατελοῦμεν, μήτε τὰ καὶ ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις τελεσθέντα δι' αὐτῶν.

Οὐδεὶς ὁ ἀμφισβητῶν ὅτι καὶ πᾶς μὲν κληρικὸς, μάλιστα δὲ ὁ προοριζόμενος εἰς τὰς ἀνωτέρας ὑπηρεσίας τῆς κλήσεως αὐτοῦ καὶ ἀποστολῆς, πρέπει νὰ εἶναι κατηρτισμένος ἀναλόγως. Πρὸς τοῦτο δὲ ἀφορῶσα φιλοτιμεῖται ἑκάστη χριστιανικὴ πολιτεία καὶ Ἐκκλησία κατὰ τὰς ἰδίας ἀνάγκας καὶ τὸ μέτρον τῶν ἰδίων δυνάμεων νὰ συνιστᾷ καὶ νὰ συντηρῇ ἀναλόγους ἐκκλησιαστικὰς καὶ θεολογικὰς σχολὰς, ὅπως παρασκευάζῃ διδασκάλους καὶ λειτουργοὺς, ὄχι βεβαίως τῶν οἰωνδήποτε κοινωνικῶν ἀναγκῶν καὶ ὑπηρεσιῶν, ἀλλὰ κατὰ πρῶτον λόγον τῶν σχετιζομένων πρὸς τὸν θρησκευτικὸν καὶ ἠθικὸν βίον τῶν πιστῶν. Καὶ μόνος ὁ κύκλος τῶν θεολογικῶν μαθημάτων καθιστᾷ τὴν θεολογικὴν μόρφωσιν δυσχερῆ, ἡ δὲ προσθήκη καὶ ἄλλων βοηθητικῶν μαθημάτων καθιστᾷ ἔτι βαρύτερον τὸ πρᾶγμα. Παρ' ἡμῖν δὲ ἐν Ἀνατολῇ ἐπιβαρύνεται τὸ πρόγραμμα καὶ δι' ἄλλων γνώσεων, καὶ δὴ καὶ γλωσσικῶν πολλῶν. Μόνον ἐπὶ ποινῇ παραμορφώσεως τοῦ χαρακτῆρος τῶν τοιούτων καθιδρυμάτων δύναται νὰ ληφθῇ ὑπὸ σπουδαίαν ἔποψιν ἡ ὑπό τινων ἀνευθύνων ἢ καὶ ὑπόπτων θρησκευτικῶν φρονημάτων γινομένη ἑκάστοτε εἰσήγησις περὶ ἐλαττώσεως τῶν θεολογικῶν μαθημάτων εἰς τὸ ἐλάχιστον ὅριον καὶ τῆς ἀντικαταστάσεως αὐτῶν δι' ἄλλων μαθημάτων, ἀνταποκρινομένων εἰς τὰς ἀνάγκας καὶ τὸ πνεῦμα τῆς συγχρόνου ἐποχῆς. Δὲν γνωρίζομεν ἂν τοιαῦται εἰσηγήσεις θὰ εὕρωσί ποτε ἠχὼ παρὰ τοῖς ἁρμοδίοις καὶ ὑπευθύνοις. Κρατοῦντος ὅμως καὶ παρ' ἡμῖν τοῦ νῦν καθιερωμένου προγράμματος τῶν θεολογικῶν σχολῶν, καὶ τῆς ἄλλης ἡμῶν καταστάσεως λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν, εἶναι ἀνεπιεικὲς τὸ ἀπαιτεῖν παρὰ τῶν ἡμετέρων κληρικῶν καὶ ἱεραρχῶν ὅ,τι δὲν συμβαίνει οὐδὲ παρὰ τοῖς εὑρισκομένοις εἰς πολλῷ εὐμενεστέρους ὅρους τοῦ βίου, νὰ ἐξέχωσιν ἐν πᾶσιν. Πανταχοῦ εἶναι ὀλίγοι οἱ ἐξέχοντες, κακῶς δὲ φανταζόμεθα τὸ ἐναντίον, κρίνοντες ἐκ τῶν ἑκάστοτε ἐπισκεπτομένων ἡμᾶς ὀλίγων. Ὅπως τὰ κράτη, οὕτω καὶ αἱ Ἐκκλησίαι ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν αὐ-

τῶν μορφοῦσιν εἰδικότητας. Ἐκ τούτων κρίνοντες φανταζόμεθα καὶ τοὺς ἄλλους ἐν πᾶσιν ἐξόχους καὶ ἀρίστους. Προστίθεται καὶ ἡ εὐαίσθητος ἐθνικὴ φιλοτιμία, ἡ ζητοῦσα νὰ ἀποδείξῃ ἐφαμίλλους ἐξοχότητας, καὶ ἡ τούτων σπάνις καθιστᾷ ἡμᾶς ἀνεπιεικεῖς πρὸς τοὺς ὑπάρχοντας. Ἀλλ' ἔχουσι τοὐλάχιστον τὰ ἀπαραίτητα εἰς τὸ ἔργον αὐτῶν καὶ εἰς ἣν ἀξιοῦσιν ἡγεσίαν ἐν τοῖς κοινοῖς; Πάνσοφοι καὶ πανδαήμονες βεβαίως δὲν εἶναι. Ἀλλ' εἶναι τοιοῦτοι οἱ ἐκ τῶν ἄλλων τάξεων ἀντιποιούμενοι τῆς αὐτῆς ἡγεσίας, εἴτε ἔμποροι εἴτε ἰατροὶ ἢ νομικοὶ ἢ ἄλλοι ἐπιστήμονες οἱοιδήποτε; Εἶναι λ. χ. παιδαγωγοὶ διπλωματοῦχοι οἱ συγκροτοῦντες τὰς ἐφορείας τῶν σχολῶν ἡμῶν; Εἶναι ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας, ὅτι οἱ ἄλλοι ἐπιστήμονες καὶ διπλωματοῦχοι, οἱ ἐφορεύοντες τῶν σχολῶν ἡμῶν εἴτε ἄλλως προεστῶτες τῶν κοινῶν ἡμῶν, ὑπῆρξαν πάντοτε οἱ κράτιστοι καὶ οἱ ἄριστοι; Δὲν γνωρίζω τί δύναται νὰ ἀντιταχθῇ εἰς ὅ,τι ὁ γράψας τὸ σχετικὸν ἄρθρον ἑνὸς τῶν τελευταίων φύλλων τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» ἔλεγεν· «Δὲν ἐξετάζομεν κατὰ πόσον ἡ παιδεία καὶ ἡ μόρφωσις παρὰ ταῖς ἄλλαις κοινωνικαῖς τάξεσι παρ' ἡμῖν ἔφθασεν ἤδη εἰς τὸ τέλειον ἐν τῷ ἰδίῳ κύκλῳ ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς. Προκειμένου ὅμως περὶ τῆς διοικητικῆς φροντίδος καὶ ἱκανότητος διὰ τὴν καλὴν διεξαγωγὴν τῶν κοινῶν, δὲν φρονοῦμεν ὅτι τὰ ἐφόδια τῶν γνώσεων καὶ τῆς παρασκευῆς τῶν εἰς ἄλλας κοινωνικὰς τάξεις καὶ ἐπαγγέλματα ἀνηκόντων παρ' ἡμῖν εἶναι μείζονα καὶ κρείττονα ἢ τὰ τῶν κληρικῶν πρὸς ἡγεσίαν ἐν αὐτοῖς; Ἰδιαιτέρως προκειμένου περὶ τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἡμῶν πραγμάτων, νομίζομεν ἀδιστάκτως ὅτι ἡ σώφρων καὶ λελογισμένη ἡγεσία ἐν αὐτοῖς τῶν κληρικῶν παραμένει καὶ σήμερον χρήσιμος καὶ ἐνδεδειγμένη». Εἶναι περίεργον. Ἡμεῖς ἐνταῦθα δὲν μένομεν εὐχαριστημένοι, καθ' ὃν χρόνον οὐ μόνον ἡ μεγάλη συμβολὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κλήρου ἡμῶν εἰς τὸ συντελεσθὲν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ἔργον πανδήμως ἀνωμολογήθη καὶ ἐξήρθη ἄλλοθι, ἀλλὰ καὶ ἡ κοινωνικὴ δρᾶσις καὶ ἡ περὶ ταύτην ἀξία καὶ ἱκανότης τῶν κληρικῶν τοῦ Οἴκουμ. Θρόνου ἐξετιμήθη δεόντως ὑπὸ ἄλλων ἔργῳ τε καὶ λόγῳ. Πῶς δὲ δύναταί τις νὰ ἀρνηθῇ τῇ ἱεραρχίᾳ ἡμῶν εἰ μή τι ἄλλο, ἀλλὰ τὴν φιλοτιμίαν περὶ τὴν ἀνάδειξιν τῶν ἐν τῇ ἰδίᾳ παροικίᾳ ἐκπαιδευτηρίων, ἀπὸ πολλοῦ ὑπάρχοντος πανθομολογουμένου, ὅτι τὰ ἡμέτερα ἐκπαιδευτήρια κατ' οὐδὲν ὑπολείπονται τῶν ἐν Ἑλλάδι;

Ὅ,τι ἐμπνέει φόβον δὲν εἶναι ἡ ἐξακολούθησις τῆς ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀρχῶν ἐρειδομένης καὶ τῶν ὑπαρχουσῶν τυχὸν ἐλλείψεων βαθμηδὸν ἀπαλλασσομένης περαιτέρω δράσεως τῶν αὐτῶν παραγόντων, ἀλλ' ἡ ἀντικατάστασις αὐτῶν δι' ἄλλων παραγόντων, δι' ἀνθρώπων οὐδὲν ἐχόντων κοινὸν πρὸς τὰς θρησκευτικὰς καὶ ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις τοῦ Γένους, ἢ ὅπερ κατ' οὐσίαν τὸ αὐτό, ἡ ὑπὸ τῶν αὐτῶν κριτῶν ἐκθειαζομένη μεταμόρφωσις ἢ παραμόρφωσις τῶν αὐτῶν παραγόντων εἰς ἄλλους ἀνθρώπους, εἰς ἀνθρώπους ἀποβαλόντας ἀδιακρίτως πᾶν τὸ παλαιὸν καὶ ἐνδυομένου πᾶν τὸ νέον καὶ σύγχρονον, ἁπλῶς διότι εἶναι νέον καὶ σύγχρονον. Εὑρίσκουσι, φαίνεται, καλὸν καὶ ἐπίζηλον πᾶν τὸ νέον καὶ σύγχρονον, οὐδὲ γίνεται ἡ ὀφειλομένη διάκρισις μεταξὺ τοῦ νέου τοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ, καὶ τοῦ νέου τοῦ ἀπὸ τοῦ κοσμοκράτορος τοῦ αἰῶνος τούτου καὶ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ. Ὑπάρχει οὗτος ὁ φόβος, καὶ ἐπίκειται οὗτος ὁ κίνδυνος, ὁ τῆς συγχύσεως τῶν πάντων, ἐὰν ὁ κλῆρος, ἐὰν ἡ ἱεραρχία ἡμῶν θελχθῇ ὑπὸ τῶν Σειρήνων τοῦ περιπύστου τούτου συγχρονισμοῦ καὶ συγχρονιστικοῦ πνεύματος, καὶ ἐπιλάθηται τῆς ἀρχαίας κοιτίδος, τοῦ ἀρχαίου οἴκου καὶ τῆς ἀρχαίας ἑστίας. Ὁ Ὀδυσσεύς, ὁ ἀρχαῖος οὗτος τύπος καὶ ἀντιπρόσωπος τῆς ἑλληνικῆς συνέσεως, εἶχε προτιμήσει νὰ δεθῇ στερρῶς εἰς τὸν ἱστὸν τοῦ πλοιαρίου ἢ σχεδίας αὐτοῦ καὶ νὰ βύσῃ τὰ ὦτα κηρῷ, παραπλέων τὴν ἐπίφοβον ἀκτὴν τῶν τότε Σειρήνων, ἵνα μὴ ἐπιλάθηται καὶ ἀποκλίνῃ τοῦ οἰκαδε πλοῦ. Δὲν ὑπάρχει

ἀμφιβολία ὅτι οἱ νέοι ἡμῶν Ὀδυσσεῖς, καὶ ἐπὶ ποινῇ δυσαρεστήσεως τῶν οἰωνδήποτε νέων Σειρήνων ἡμῶν, θὰ πράξωσι τὸ αὐτό, βύοντες τὰ ὦτα εἰς τὰς μάγους ᾠδὰς καὶ ἐπῳδὰς τῶν θιασωτῶν τοῦ ἀδιακρίτου συγχρονισμοῦ, ἵνα δυνηθῶσιν ἀταράχως καὶ ἀσφαλῶς νὰ παραπλεύσωσι τὰς κινδυνώδεις αὐτῶν ἀκτάς. Ἀπαρέσκοντες τυχὸν ἐκείνοις, θὰ ἔχωσιν ὡς ἀντιστάθμισμα τὸ ἀρέσκειν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν κλήσει καὶ ἀποστολῇ, τὸ ἀρέσκειν τῷ Χριστῷ, τῷ πνεύματι τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων αὐτοῦ, ὧν καὶ συνεχίζουσι τὸ ἔργον. Εἶναι καλὸν περίαμμα καὶ φυλακτήριον κατὰ τῶν ἐπηρειῶν τοῦ ἐπαδομένου καὶ περιαδομένου ὑπόπτου συγχρονιστικοῦ πνεύματος ὅσα ὁ μέγας τῶν ἐθνῶν Ἀπόστολος ἔγραφεν ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς πρὸς Γαλάτας ἐπιστολῆς αὐτοῦ.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Ἀπαντήσεις τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν πρότασιν τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου περὶ Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἀριθ. Πρωτ. 534.

Α' Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων

Σεβασμιώτατε Μητροπολῖτα Προύσης καὶ Τοποτηρητὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἀγαπητὲ ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς Ἡμῶν μετριότητος, Κύριε ΔΩΡΟΘΕΕ. Τὴν Ὑμετέραν περισπούδαστον Ἡμῖν Σεβασμιότητα ἐν ἁγίῳ φιλήματι περιπτυσσόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ἐν καιρῷ ἐκομισάμεθα τὴν ὑπ' ἀριθ. 1028 καὶ ἀπὸ 11 μηνὸς παρελθόντος Φεβρουαρίου ἐπιστολὴν τῆς Ὑμετέρας λίαν Ἡμῖν ἐπιποθήτου Σεβασμιότητος μετὰ τῆς συνημμένης αὐτῇ προτάσεως τῆς ἀπευθυνθείσης πρὸς πάσας τὰς ἁπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ τῶν διαφόρων Ὁμολογιῶν περὶ συμπήξεως εἴδους τινὸς Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν, κατὰ τὸ πρότυπον τῆς ἐπ' αἰσίοις συστάσης Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν. Προσοχῇ δὲ τῇ προσηκούσῃ ἀνεγνώσθησαν ἄμφω ἰδίᾳ τε καὶ ἐν συνεδρίᾳ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἐπὶ τὴν ὀφειλομένην οὖν ἀπάντησιν ἥκοντες, τὸν δίκαιον μὲν ἀπονέμομεν ἔπαινον τῇ Πρωτοθρόνῳ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ τοιούτου ὑψηλοῦ καὶ σπουδαιοτάτου ἐγχειρήματος ἀναλαβούσῃ τὴν πρωτοβουλίαν, γνωστὸν δὲ τῇ Ὑμετέρᾳ περισπουδάστῳ Σεβασμιότητι καθίσταμεν, ὅτι ἡ πρότασις πλήρους ἔτυχε τῆς ἐπιδοκιμασίας τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας, συντελεστικώτατα δὲ πρὸς τοῦ σκοποῦ τὴν ἐπιτυχίαν ἐθεωρήσαμεν ὅσα ἐν αὐτῇ σημειοῦνται περί τε ἄρσεως πάσης ἀμοιβαίας μεταξὺ τῶν ἁπανταχοῦ Ἐκκλησιῶν δυσπιστίας καὶ δυσφορίας, περὶ ἀναζωπυρήσεως καὶ ἐνισχύσεως τῆς μεταξὺ αὐτῶν ἀγάπης, περὶ ἀναπτύξεως τῆς πρὸς ἀλλήλας φιλίας καὶ ἀγαθόφρονος διαθέσεως καὶ διὰ παντὸς μὲν ἑτέρου μέσου, ἰδίᾳ δὲ διὰ τῶν ἐν τῇ προτάσει μνημονευομένων ἕνδεκα ἄρθρων καὶ τῶν λοιπῶν ὑποδείξεων, ἅτινα, ἐφαρμοζόμενα, ἐξασφαλίσουσι τὴν συνάφειαν καὶ ποθητὴν κοινωνίαν τῶν Ἐκκλησιῶν, ὁπότε σὺν τῷ χρόνῳ πεποιθότες δυνάμεθα ἐλπίσαι ἐπὶ τῆς πλήρους Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν σύμπηξιν.

Ταῦτ' ἀπαντητικῶς διαβιβάζοντες τῇ Ὑμετέρᾳ περιποθήτῳ Σεβασμιότητι καὶ ἀναμένοντες πληροφορίας περὶ τῆς πορείας τοῦ διαβήματος, πόθῳ πολλῷ αὖθις Αὐτὴν κατασπαζόμεθα καὶ διατελοῦμεν.

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλὴμ 1920 Ἀπριλίου 17.

Τῆς Ὑμετέρας περιποθήτου ἡμῖν Σεβασμιότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς
καὶ ὅλως πρόθυμος
† Ὁ Ἱεροσολύμων ΔΑΜΙΑΝΟΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλεῖται ὁ ἐπιστρέφων τὸ φύλλον νὰ δηλώσῃ τὸ ὄνομά του ἕνα διαγραφῇ καὶ οὕτω ἀπαλλαγῇ καὶ αὐτὸς καὶ τὸ φύλλον ἐνοχλήσεων.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν Ἀμερικῇ καὶ Ἰωνίᾳ κ.κ. συνδρομηταὶ ὅπως πληροφορῶσι τὴν Ἐπιτροπὴν ὁσάκις δὲν λαμβάνουσι τὸ φύλλον.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΜΕΡΙΚΑ ΕΓΓΛΩΤΤΑ ΚΟΝΔΥΛΙΑ
ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥΣ ΚΩΔΙΚΑΣ (1)

Πολλὰ ἐγράφησαν καὶ πολλὰ θὰ γραφοῦνἔτι δι'ὅσας θυσίας εἰς αἷμα καὶ χρῆμα ὑπέστη τὸ Πατριαρχεῖον καὶ μετ' αὐτοῦ τὸ ταλαίπωρον Γένος μας ἐπὶ αἰῶνας στένον ὑπὸ σκληρὸν καὶ ἀνήκεστον ζυγόν.

Περὶ τῶν θυσιῶν τούτων ἐν τῇ παρούσῃ καταγραφῇ δὲν θὰ εἴπω τίποτε ἀπ' ἐμαυτοῦ. Θὰ ἀφήσω νὰ ὁμιλήσουν αὐτὰ τὰ πράγματα, αὐτὰ τὰ τόσον εὔγλωττα κονδύλια, τὰ ὁποῖα ἀντιγράφω ἀπὸ τοὺς Πατριαρχικοὺς Κώδικας, τὸν ἀνεκμετάλλευτον τοῦτον θησαυρὸν τῆς Ἐθνικῆς μας Ἱστορίας, ὅστις ἀπὸ πολλοῦ, ἀλλ' εἰς μάτην, ἀναμένει τὸν ὀξυδερκῆ ἀνιχνευτὴν καὶ τὸν δεξιὸν ἐκμεταλλευτήν του.

Θ' ἀρχίσω ἀπὸ τὸν ἱστορικὸν σταθμὸν τοῦ 1821 καὶ θ' ἀναδράμω μέχρι τοῦ 1763. Πολυπαθὲς Φανάριον! Πόσα πικρὰ ποτήρια δὲν ἐποτίσθης! Πόσα δάκρυα, ἀλλὰ καὶ πόσον ἱερὸν καὶ ἐκλεκτὸν αἷμα δὲν ἔχυσες ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ δούλου Γένους μας!

Νὰ εἶσαι εὐλογημένον!

1821 Μάρτιος

Ἔξοδα καὶ μπαχτσίσια γενόμενα διὰ τῆς Παναγιότητός του (Γρηγορίου τοῦ Ε') εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πόρταν, ὅταν ἐπῆγε τὸ δεύτερον νὰ προσφέρῃ τὸ τῆς ὑπακοῆς καὶ εὐπειθείας κοινὸν μαζὶ 2) τοῦ Γένους γρόσια 3) 1500

Τῷ ἀοιδίμῳ (Γρηγορίῳ Ε') ἔξοδα (φαγοῦρα) διὰ τοὺς μουσαφίριδες Μάνια Μπεϊζαδὲν καὶ γραμματικὸν Δημήτρην τοῦ Βελῆ πασᾶ εἰς εἰκοσιδύο μῆνας καὶ εἰς τὸν ἐφένδην διὰ τὰ ὅπλα 6500

Ἔξοδα γενόμενα διὰ τοῦ Μ. Πρωτοσυγκέλλου ἀφ' ἧς ὥρας ἄρχισαν τὰ δεινὰ 3581

Τῷ Κιατὶπ ἐφένδη διὰ τὴν παραλαβὴν τῶν ὅπλων 1500

Τῷ γιαζιτζῇ του 500

Τοῖς ἀνθρώποις του 250

Τοῖς μουμτζῆδες καὶ χαρμπατζῆδες 4) 500

Τῷ Ἀπτῇ γιοργαντζῇ ὅστις τὰ ἐζήτησε διὰ νὰ ἀγοράσῃ ὅπλα γρόσια 25,20

Διὰ τὸν Τάταρην 5) τὸν συμφωνήσαντα εἰς Πόσναν διὰ τὰ γράμματα τῆς Ἐκ]σίας τὰ συμβουλευτικὰ περὶ εὐπειθείας 1000

Διὰ τὸν Τάταρην τὸν συμφωνήσαντα εἰς Πελοπόννησον διὰ τὰ γράμματα τῆς εὐπειθείας 100

Τῷ μουχιουρδάρῃ 6) τοῦ Ρεΐζ ἐφένδη διὰ τὸ μπουγιουρουλδὶ 7) τὸ νουθετικὸν καὶ ἀπειλητικὸν 500

Διὰ τὸ στρώσιμον τοῦ ἐαρινοῦ Πατριαρχείου (Κουροὺ-τσεσμὲ) διὰ νὰ καθήσῃ ὁ Ἀχμὲτ ἀγᾶς 4542

Διὰ γλυκὰ προσενεχθέντα τῷ Ἀχμὲτ ἀγᾶ 153,10

Τῷ τσορμπατζῇ Φαναρίου 656

Διὰ μποχτσαλίκι 8) τοῦ νέου τσαβοὺς μπασῆ δεύτερον 1268

Διὰ κουδουμιὲ 9) τοῦ νέου Κεχαγιᾶ μπέη 500

Διὰ μποχτσαλίκι τοῦ νέου μποσταντζῆ μπασῆ 10) 1480

Διὰ κουδουμιὲ τοῦ νέουΡεΐζ ἐφένδη 11) 2000

Τῷ κεσσεδάρῃ 12) τοῦ Ρεΐζ ἐφένδη 500

Τῷ καφταντζῇ 13) τοῦ ἰδίου διὰ νὰ ἀγοράσῃ ὅπλα 250

Τῷ τουφεκτζῇ μπασῆ 14) τοῦ Ἀγᾶδιὰ νὰ φυλάττῃ τὴν νύκτα 500

Τῷ μπὰς γιαμάκη 15) ὡσαύτως 500

Τῷ μπὰς Ἀγᾶ 16) 250

Ἔξοδα εἰς τὸ πατριαρχικὸν μουτπάκι 17) διὰ τοὺς μουσαφίριδες 500

---

1) Κώδικες 1819—21 ἀριθ. 173. ΥΠΖ. 1818-21, ΥΠΘ 1821 σελ. 77, ΧΛΗ, ΧΛΘ 1822—1824.

2) Γενικὴ ἀναφορά.

3) Σημειωτέον ὅτι τὸ γρόσιον κατὰ τὸ 1821 εἶχεν ἀξίαν δύο περίπου φράγκων.

4) Δορυφόρος.

5) Ταχυδρόμον.

6) Σφραγιδοφύλαξ.

7) Αὐτοκρατορικὸν διάταγμα.

8) Πλήρης ἐνδυμασία.

9) Ὡρισμένον φιλοδώρημα.

10) Ἀρχηγὸς τῆς σωματοφυλακῆς τοῦ Παλατίου, ὁ καὶ Νομάρχης Κων]πόλεως.

11) Τελετάρχης καὶ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν.

12) Ταμίας ἢ γραμματεύς.

13) Ἱματιοφύλαξ.

14) Ὁπλαρχηγός.

15) Ἀρχιβοηθός.

16) Ἀρχηγὸς τῶν Γενιτσάρων.

17) Μαγειρεῖον.

Ἀπρίλιος καὶ ἑξῆς

Τῷ γιασακτσῆ μεεμουροὺ 18) εἰς τὴν καταγραφὴν τῶν ἔσω καὶ ἔξω τοῦ Φαναρίου ὑσπητίων γρόσια	500
Μπαχτσίσι εἰς τοὺς δύο τατάρους ἐπιστρέψαντας ἀπὸ τὸν Μωρέαν	100
Διὰ σερμπέτια τοῦ Πάσχα σταλέντα εἰς Ἁγιὰ καπουσοὺ 19)	195
Δι' ὀπωρικὰ καὶ λουλούδια κατὰ τὸ Πάσχα εἰς Ἁγιὰ καπουσοὺ	450
Δι' αὐγὰ 10000	400
Δι' ἀβαέτιον 20) τοῦ μπουγιουρουλδὶ διὰ τὸ ἄνοιγμα τῆς Πόρτας κατὰ τρεῖς νύκτας τοῦ Πάσχα	75
Ἔξοδα συμβάντα εἰς τὰ τρία ἡμερονύκτια ὅτε ἐκρέματο πρὸ τῆς θύρας τῶν Πατριαρχείων ὁ Πατριάρχης Κὺρ Γρηγόριος	880
Τοῖς χαρμπατζῆδες τοῦ Φαναρίου 21)	250
καὶ τοῖς πέντε τσοχαδάρηδες22) **τοῦ Κεσσεδὰρ ἐφένδη ἐλθοῦσι διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ νέου Πατριάρχου (Εὐγενίου)**	250
Εἰς τοὺς σεΐμιδες αὐτοῦ 23)	19,10
Εἰς τοὺς τσοχανδάρηδες τοῦ Ρεΐς ἐφ. ποδοκόπι	25
Τῷ τσοχανδάρῃ τοῦ Ρεΐς ἐφ. ποδοκόπι	25
Τῷ τσορμπατζῇ 24) τοῦ Μπαλστᾶ μετὰ τοῦ νεφερίου του διὰ τὴν φύλαξιν	250
Τῷ τσορμπατζῇ τοῦ Ἁγιὰ καπουσοὺ διὰ τὴν φύλαξιν	500
Τῷ καϊκτζῇ Ἁγιὰ καπουσοὺ διὰ νὰ μαρτυρήσῃ περὶ τῆς δραπετεύσεω τῆς Δομνίτσης Εὐφροσύνης	50
Τῷ χασεκὶ ἀγᾶ 25) τοῦ Γενιτσὰρ ἀγασὴ	50
Τοῖς γιαρδιμτζῆδες γιασακτζῆδες	200

18) Κλητήρ.
19) Ἕδρα τοῦ διοικητοῦ τῶν Γενιτσάρων.
20) Ἐπίδομα.
21) Λογχοφόρους.
22) Σωματοφύλαξι.
23) Ἱπποκόμοις.
24) Λοχαγῷ τοῦ τάγματος τῶν Γενιτσάρων καὶ ὁπλοφύλακι.
25) Ἀξιωματικὸς τῶν μποσταντζήδων, σωματοφύλαξ τοῦ Σουλτάνου (ἀκολουθεῖ)

† Μ. Πρωτοσύγκελλος Ἀθηναγόρας

ΠΑΝΤΑΖΟΠΟΥΛΕΙΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΤΑΞΙΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΩΝ ΤΟΥ Α', Β', Γ' ΚΑΙ Δ' ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

προκηρυσσόμενον

ὑπὸ τῆς Π. Κ. Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς χορηγοῦντος τοῦ ἐριτίμου κ. Ν. Θ. Παντζοπούλου.

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

2. Ἵνα δὲ τὰ ἀναγνωστικὰ ἔχωσι λογοτεχνικὴν ἀξίαν, εἶναι ἀνάγκη ὅπως τὰ διάφορα αὐτῶν ἀναγνώσματα πληρῶσι τὰς καλλαισθητικὰς ἀπαιτήσεις τοῦ εἰς ὃ ἀνήκουσι λογοτεχνικοῦ εἴδους. Αἱ δὲ παρεμβαλλόμεναι διηγήσεις πρέπει νὰ εἶναι ἀναπαραστάσεις θερμαὶ καὶ ζωνταναί, παρουσιάζουσαι συγκεκριμένας, καὶ ὡσεὶ ὑποπιπτούσας εἰς τὴν κατ' αἴσθησιν ἀντίληψιν εἰκόνας τῶν διαδοχικῶς ἀναφερομένων σκηνῶν. Ἐπίσης αἱ περιγραφαὶ πρέπει νὰ εἶναι πλαστικαὶ καὶ ζωηραὶ ἀναπαραστάσεις τῶν περιγραφομένων πραγμάτων. Ἐν γένει ἡ λογοτεχνικὴ μορφὴ εἶναι ἀπαραίτητος ὅπως τὸ ἀναγνωστικὸν καταστῇ ἀληθῶς μορφωτικὸν βιβλίον.

3 Χάριν τῆς ἑνότητος οὐ μόνον τῆς ὅλης ὕλης, ἀλλὰ καὶ ἑκάστου τῶν στοιχείων αὐτῆς εἶνα ἀπαραίτητον· 1) πάντα τὰ παρεμβαλλόμενα λογοτεχνήματα, πεζὰ καὶ ποιητικά, ἰδίως τὰ τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας τάξεως, νὰ εἶναι σύντομα, εὔρυθμα δὲ καὶ εὔμετρα, ν' ἀντλῶνται δὲ ἐκ δεξιῶν λογοτεχνῶν, ἐκ τῆς δημώδους ποιήσεως, καὶ ἐξ ἔργων ξένης λογοτεχνίας, ὅτε ἡ σχετικὴ ὕλη θὰ μεταβάλληται κατὰ πάντα πρὸς τὸν ἑλληνικὸν βίον· 2) τὰ ὑπὸ τῶν συγγραφέων ἀλλαχόθεν λαμβανόμενα πεζὰ λογοτεχνήματα δύνανται νὰ ὑποστῶσι τροποποιήσεις τινὰς ἐπιβαλλομένας ὑπὸ τῆς οἰκονομίας τοῦ βιβλίου ἢ τῆς γλωσσικῆς καὶ ἀντιληπτικῆς ἱκανότητος τῶν παίδων, χωρὶς νὰ μεταβάλληται ἡ λογοτεχνικὴ αὐτῶν ἀξία· 3) ἡ ὕλη ἑκάστου πεζοῦ ἢ ποιητικοῦ ἀναγνώσματος νὰ ἔχῃ ὡς οἷόν τε αὐστηρὰν λογικὴν διάρθρωσιν, ὁ δὲ ποιητικὸς αὐτῶν κόσμος νὰ μὴ δυσχεραίνῃ τὴν ἀντίληψιν τῶν νοημάτων· 4) ἡ ὅλη ὕλη νὰ διαιρῆται εἰς πλείονα τμήματα, τῶν ὁποίων ἕκαστον ἀπὸ λογικῆς ἀπό-

ψεως ν' ἀποτελῇ ἑνιαῖον ὅλον καὶ ἐξωτερικῶς νὰ δηλῶνται αὐτὰ διὰ παραγράφων, μάλιστα δὲ τὰ τμήματα τῶν ἀναγνωσμάτων τῶν δύο κατωτέρων τάξεων νὰ εἶναι ὡς οἷόν τε μικρά, οὐχὶ μεγαλύτερα τῆς σελίδος· 5) μεταξὺ τῆς φρονηματιστικῆς καὶ τῆς φυσιογνωστικῆς ὕλης νὰ τηρῆται ἡ προσήκουσα ἀναλογία, μεταξὺ δὲ τῶν ποιημάτων νὰ πλεονάζωσι τὰ ἐπικῆς φύσεως καὶ εὐθύμου περιεχομένου· 6) ἡ ὅλη ὕλη νὰ διανέμηται ὑπὸ φαιδρότητος, ὥστε καὶ νὰ ἀναγινώσκηται εὐχαρίστως καὶ ἐκτὸς τῆς σχολῆς καὶ ὑπὸ τῶν ὡρίμων, ἐν γένει δὲ ὁ ὅλος τόνος νὰ προκαλῇ τὴν ἱλαρότητα καὶ τὴν χαρὰν τῶν παίδων, οἵτινες ἔχουσιν ὅλως ἰδιάζουσαν ροπὴν πρὸς τὰ εὐάρεστα συναισθήματα· 7) τὰ πραγματικῆς ὕλης ἀναγνώσματα ν' ἀνταποκρίνωνται πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῶν διαφόρων μαθημάτων τῆς τάξεως, χωρὶς νὰ εἰσέρχωνται εἰς εἰδικὰς λεπτομερείας, ἀντικείμενα δὲ καὶ φαινόμενα παρουσιαζόμενα ἐν ὡρισμένῃ ὥρᾳ τοῦ ἔτους παρενθέτωνται εἰς θέσιν ἐπιτρέπουσαν τὴν ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ἀνάγνωσιν τῶν σχετικῶν ἀναγνωσμάτων.

4. Αἱ ἐπιγραφαὶ τῶν ἀναγνωσμάτων ὀφείλουσιν ἐν ποικίλῃ μορφῇ νὰ προαναγγέλλωσι συντόμως, χωρὶς νὰ περιλαμβάνωσι, τὸ περιεχόμενον, ἐξεγείρουσαι οὕτω τὴν σκέψιν, τὴν προσδοκίαν καὶ τὸ διαφέρον τῶν παίδων καὶ ἀντικαθιστῶσαι τὴν θέσιν τοῦ σκοποῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἄρχεται ἡ διδασκαλία πάσης νέας ὕλης. Αἱ δὲ εἰκόνες πρέπει νὰ εἶναι ἀφθονώτεραι εἰς τὰ ἀναγνωσματάρια τῆς α' καὶ τῆς β' τάξεως, πᾶσαι καλλιτεχνικαὶ καὶ παιδαγωγικαί, αἱ δὲ ἀναφερόμεναι εἰς τὴν πατρίδα εἰλημμέναι ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ βίου καὶ τῆς ἑλληνικῆς φύσεως. Καὶ κρίνονται μὲν περιττὰ ὅσα ἀναφέρονται εἰς ἀντικείμενα τοῦ παριστατικοῦ κύκλου τῶν παίδων, τοὐναντίον δὲ ἐπιβάλλονται αἱ ἀπαραίτητοι πρὸς τὴν κατανόησιν καὶ τὴν βαθυτέραν ἐπίδρασιν ἐπὶ τὸθυμικὸν τῶν παίδων καὶ αἱ ὁλοσέλιδοι ἔγχρωμοι εἰκόνες.

5. Τὸ ἀναγνωστικὸν ὀφείλει νὰ εἶναι γεγραμμένον κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ν' ἀναγινώσκηται ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ **φυσικῶς καὶ ἀβιάστως.** Ἐπιτυγχάνεται δὲ τοῦτο καθ' ὅσον τὸ ὕφος εἶναι ζωντανόν, **πλῆρες κινήσεως καὶ δράσεως, ἀνάλογον δὲ πρὸς** τὴν τάξιν καὶ τὴν ψυχικὴν ἱκανότητα τοῦ παιδός. Καὶ **βάσις μὲν τῆς γλώσσης** τῶν ἀναγνωστικῶν πρέπει νὰ τεθῇ ἡ **ὁμαλὴ μορφὴ τῆς ὁμιλίας** τοῦ ἑλληνικοῦ οἴκου. Προβαίνων δ' ὁ συγγραφεὺς ἤρεμα καὶ μεθοδικῶς θὰ μεταχειρίζηται παραλλήλως πρὸς τὴν γλωσσικὴν καὶ τὴν λοιπὴν διδασκαλίαν εἰς μὲν τὰς δύο πρώτας τάξεις γλωσσικὸν τύπον ἀφελῆ καὶ ἀνεπιτήδευτον, εἰς δὲ τὴν τρίτην καὶ τὴν τετάρτην θὰ προβιβάζῃ τὴν γλῶσσαν βαθμιαίως εἰς τὸν **ὁμαλὸν γραπτὸν τύπον τῆς ὁμιλουμένης** οὕτως ὥστε οἱ ἀποφοιτῶντες ἐκ τῆς πλήρους ἑξαετοῦς δημοτικῆς σχολῆς νὰ μεταχειρίζωνται εὐκόλως τὸν **ὁμαλὸν καθαρεύοντα λόγον.** Πρὸς δὲ τοῦτο ἀνάγκη νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει ὁ συγγραφεὺς ὅτι 1) ἡ γλωσσικὴ ἀνάπτυξις ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐμψυχώσεως καὶ ἐνισχύσεως τοῦ γλωσσικοῦ συναισθήματος διὰ τῆς εἰσαγωγῆς αὐτοῦ εἰς αὐτὴν τὴν **ζῶσαν ἐθνικὴν γλῶσσαν** καὶ εἰς τὰ κάλλιστα προϊόντα τῆς νέας ἑλληνικῆς λογοτεχνίας· 2 αἱ δυσκολίαι τῆς γλώσσης προέρχονται μᾶλλον οὐχὶ ἐκ τῶν λέξεων, ἀλλ' ἐκ τῶν τύπων καὶ τῆς συντάξεως, ἥτις ὀφείλει νὰ εἶναι ὅσον οἷόν τε ἁπλῆ, περίοδοι δὲ μικραὶ καὶ εὐσύνοπτοι, προτάσεις κατὰ παράταξιν μᾶλλον ἢ καθ' ὑπόταξιν καὶ δημωδεστέρα αὐτῶν σύνδεσις, διάλογος φυσικὸς καὶ περιγραφὴ διηγηματικὴ εἶναι γλωσσικὰ στοιχεῖα ἀπαραίτητα καθ' ὅλας τὰς τάξεις τῆς δημοτικῆς σχολῆς. Ἐν γένει δὲ ἡ γλῶσσα τοῦ ἀναγνωστικοῦ πρέπει νὰ εἶναι ὀρθοεπὴς καὶ ἀπηλλαγμένη διαλεκτικῶν ἰδιορρυθμιῶν, ξενισμῶν καὶ χυδαϊσμῶν, ἀλλὰ καὶ λέξεων καὶ ἐκφράσεων ἀρχαΐζουσῶν, ὑπερτέρων τῆς ἀντιλήψεως τῶν παίδων.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἐκκλησίαι Μακεδονίας. — Ἀφίκετο, μετὰ προηγουμένην ἄδειαν τῆς ἱερᾶς Συνόδου, εἰς Ἅγιον Ὄρος ὁ πανιερ. μητροπολίτης Πελαγονίας κ. Χρυσόστομος, καὶ κατέλυσεν ἐν τῷ ἱστορικῷ κελλίῳ τοῦ Μυλοποτάμου.—Ἀνετέθη εἰς τὸν πανιερ. μητροπολίτην Γρεβενῶν κ. Αἰμιλιανὸν ἡ προσωρινὴ διακυβέρνησις τῆς ἐν ὀρφανίᾳ πνευματικοῦ πατρὸς διατελούσης ἐπαρχίας Σισανίου καὶ Σιατίστης.

Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων.—Ὁ ἐνταῦθα ἀπὸ ἑνὸς καὶ ἡμίσεως ἔτους διαμένων ἐπίτροπος τοῦ Παναγίου Τάφου σεβ. ἀρχιεπίσκοπος Φιλαδελφείας κ. Εὔδωρος, διελθὼν ἐξ Ἀθηνῶν, ἀφίκετο εἰς Ἱεροσόλυμα, ἕνεκεν ὑποθέσεων τῆς Ἐκκλησίας, εἰς ἣν ἀνήκει.

Ἐκκλησία Κύπρου.— Εἰς τὸ συνερχόμενον ἐν Γενεύῃ παγχριστιανικὸν συνέδριον ἡ Ἐκκλησία Κύπρου ἀποστέλλει ἀντιπρόσωπον τὸν πανιερ. μητροπολίτην Κιτίου κ. Νικόδημον.

Ἱερὰ Σύνοδος.— Ἀποφάσει τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου, ἀπεκλείσθη τῶν συνεδριῶν αὐτῆς ὁ πανιερ. μητροπολίτης Κηρυνείας κ. Μακάριος, ὡς ἀρνούμενος συνεργασίαν πρὸς συντήρησιν τοῦ ἐν Κύπρῳ ἱεροδιδασκαλείου καὶ ὡς ἀντιδρῶν εἰς τὴν ἄθροισιν ὑπὲρ αὐτοῦ συνδρομῶν, παρὰ τὰς ἀλλεπαλλήλους ὑπομνήσεις τῆς Συνόδου καὶ παρὰ τὴν ἔγγραφον ὑπόσχεσιν αὐτοῦ περὶ τῆς ἐν τούτῳ πρὸς τὰς συνοδικὰς ἀποφάσεις συμμορφώσεως.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος. — Πρῶτος γραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου διωρίσθη ὁ τέως παρὰ τῇ ἱερᾷ μητροπόλει Κασσανδρείας ὑπηρετῶν ἱερλγ. κ. Κ. Κωνσταντινίδης, δεύτερος δὲ ὁ ἱερλγ. κ. Ἀθηνόδωρος Παραδείσης, πρώην ἐπαρχιακὸς ἱεροκήρυξ. Οἱ διωρισθέντες εἶναι τελειόφοιτοι τῆς ἱερᾶς ἐν Χάλκῃ Θεολ. Σχολῆς.

Μονῶν ἕνωσις.— Ἐκκλησιαστικῇ καὶ πολιτικῇ διαγνώμῃ, συνηνώθη μετὰ τῆς ἱερᾶς μονῆς ἁγίου Νικολάου Βλασίας, ἐν τῇ ἐπισκοπῇ Καλαβρύτων, ἡ εἰς τὴν αὐτὴν ἐνορίαν διακειμένη ἱερὰ μονὴ Μακελλαριᾶς.

Βραδέως ἐμάθομεν τὸν θάνατον τοῦ **Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας ἐπισκόπου ΓΑΒΡΙΗΛ ΠΑΠΑ-Ἰ-ΩΑΝΝΟΥ.** Σπουδάσας καὶ αὐτὸς ἐν τῇ θεολ. τοῦ πανεπιστημίου σχολῇ καὶ τὸ ἔργον τοῦ κληρικοῦ εὐόρκως ἐκπληρώσας, ἐχειροτονήθη παρήλιξ ἤδη πρὸ ἐπταετίας ὢν ὑπογραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου, τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, ἐπίσκοπος Τριφυλλίας καὶ Ὀλυμπίας.—Ἐνεκρίθη συνοδικῶς ὅπως, εἰς Κυπαρισσίαν μεταβάς, ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας κ. Ἀμβρόσιος τελέσῃ τὸ ἱερὸν μνημόσυνον τοῦ πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος ἀγαθοῦ ἱεράρχου.

Ἱερὸν Μνημόσυνον. — Ἐνεκρίθη συνοδικῶς ὅπως τῇ αὔριον Κυριακῇ τελεσθῇ ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Ναῷ ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν ἀοιδίμων ἀρχιερέων: Ἰωαννίνων Γερβασίου, Κρήτης Εὐμενίου, Σερρῶν Ἀποστόλου, Σισανίου Ἱεροθέου, Ἐλασσῶνος Νεοφύτου, Κολωνίας Σωφρονίου, Ἐλευθερουπόλεως Γερμανοῦ, πρώην Χίου Κωνσταντίνου, πρ. Δεβρῶν Πολυκάρπου καὶ Γαγγρῶν Τιμοθέου, ἱερουργούντων τῶν Σεβ. Μ]τῶν Κυζίκου, Πισιδίας, Ἀγκύρας καὶ 40]Ἐκκλησιῶν.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἀρ. Πρωτ. 4030

Κλῆσις

Ὁ Βασίλειος Μποσταντζόγλου, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ὀθωμανὸς, τέως ἔμπορος καὶ κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, Πέραν Χαμάλ-μπασῆ ἀριθ. 43, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 10 π. μ. μετὰ παρέλευσιν (31) τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τῆς Ἁγ. καὶ Ἱ. Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὡς ἐφεσίβλητος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Αἱμιλίας Β. Μποσταντζόγλου, τὸ γένος Γ. Βακιρτζόγλου, χριστιανῆς Ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ὀθωμανῆς κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως, (Πέραν χαμὰλ Μπασῆ ἀριθμ. 42) ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἔφεσις ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας καὶ Νεολόγου.

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
(Τ. Σ.) Ἀρχιμ. Διονύσιος

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερὸν
Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
Ἀρχιμ. Διονύσιος 3

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ὑπεβλήθη αἴτησις τοῦ Γεωργίου Μηλοχαράκτη καὶ τῆς Κλεονίκης Μηλοχαράκτη ἐνώπιον τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου περὶ ἀναγνωρίσεως τοῦ γάμου τῶν γονέων αὐτῶν Προξιτέλους Χ'' Χαραλάμπους καὶ Κυριακῆς Ἡλιοὺ τελεσθέντος ἐν Ξηροκρήνῃ κατὰ τὸ ἔτος 1878.

Οἱ ἔχοντες ἐνστάσεις δέον νὰ ὑποβάλωσι ταύτας ἐγγράφως ἐντὸς ἑπτὰ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης δηλώσεως εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Δικαστηρίου.

Ἐν τοῖς Πα]χείοις, 1 Ἰουνίου 1920.

Ὁ Α' Γραμματεὺς
Ἀριστόδικος Δ. Χαμουδόπουλος

ΕΤΟΣ Μ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 13 Ἰουνίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 23

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

Η ΕΙΣ ΛΟΝΔΙΝΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Ἡ ἀπό τινος συνεπείᾳ εἰδικῆς προσκλήσεως ἀποφασισθεῖσα καὶ διορισθεῖσα εἰς Λονδῖνον ἀποστολὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀνεχώρησε τὸ παρελθὸν Σάββατον, πρὸς ταῖς εὐχαῖς τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας φέρουσα καὶ τὰς περὶ εὐοδώσεως τοῦ ἔργου τῆς ἀποστολῆς εὐχὰς πάντων τῶν παρ' ἡμῖν διακαῶς ποθούντων τὴν στενωτέραν σύσφιγξιν τῶν ἀπό τινος μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ὑφισταμένων καὶ ὁσημέραι ζωηρότερον ἐκδηλουμένων ἀδελφικῶν σχέσεων ἐπ' ἀγαθῷ ἀμφοτέρων τῶν Ἐκκλησιῶν· ἐλπίζεται ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ ἐγκαίρως θὰ φθάσῃ εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον καὶ θὰ παρακολουθήσῃ ἀπ' ἀρχῆς τῷ ἔργῳ τοῦ μεγάλου ἐκείνου Ἐκκλησιαστικοῦ Συνεδρίου τοῦ Lambeth Palace. Τὸ πρόγραμμα τοῦ Συνεδρίου εἶναι πολλαπλοῦν, ἓν δὲ καὶ οὐχὶ βεβαίως ἐλάχιστον τῶν ἀπασχολησόντων αὐτὸ ζητημάτων εἶναι καὶ τὸ τῆς προσεγγίσεως τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ ἐν ταῖς συνεδρίαις τοῦ σεμνοῦ ἐκείνου Συλλόγου πρυτανεῦον πνεῦμα θὰ εἶναι τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, καὶ μόνον τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ πνεῦμα τὸ τιθέμενον ἐν πολλοστῇ μοίρᾳ τὰς οἱασδήποτε κατὰ κόσμον βλέψεις, καὶ ἀφορῶν μόνον πρὸς τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν δόξαν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, τὸ πνεῦμα Ἐκείνου, παρ' οὗ ὡς πρῶτον μὲν ἀγαθὸν καὶ ὕψιστον ἰδεῶδες παρελάβομεν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, ὡς ἀπαραίτητον δὲ φυτώριον πρὸς καλλιέργειαν τοῦ οὐρανίου τούτου φυτοῦ ἔχομεν τὴν ἐπὶ γῆς Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ. Θὰ ἦτο βεβαίως ἀσύμφωνον πρὸς τὴν ἀλήθειαν τὸ διατείνεσθαι ὅτι τὸ πνεῦμα ἐκεῖνο τοῦ Χριστοῦ ἀπέπτη ἀπὸ πολλοῦ ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν δύναται ὅμως καὶ νὰ μὴ ἀνομολογηθῇ ὅτι παρὰ τὸ πνεῦμα ἐκεῖνο τῆς ἑνότητος, τῆς ὁμονοίας καὶ τῆς ἀδελφοσύνης, παρεισέδυ εἰς αὐτὴν καὶ ἄλλο πνεῦμα ἀντίθετον καὶ ἀντίθεον, πνεῦμα ποικιλοτρόπως παραβλάψαν τὴν ὁμαλὴν καὶ σύντονον τοῦ φυτωρίου καλλιέργειαν πρὸς ἀνάλογον καρποφο-

ρίαν. Ὅτι τὸ κακὸν τοῦτο, καὶ ἄλλοτε ἀναγνωρισθὲν πολλάκις, ἀναγνωρίζεται καὶ νῦν, ζητεῖται δὲ νὰ θεραπευθῇ, τοῦτο εἶναι ἐναργὲς τεκμήριον τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ παρουσίας καὶ ἐνεργείας τοῦ αὐτοῦ πνεύματος τοῦ Χριστοῦ, χρησιμεύει δὲ ὡς φερέγγυον τῆς ἐλπίδος, ὅτι ἐπὶ μᾶλλον ἐνισχυόμενον καὶ διαδιδόμενον παρ' οἷς τυχὸν ἦττον ἐνεργεῖ, θὰ ἐπικρατήσῃ ἐπὶ τέλους τῶν ἀντιδράσεων καὶ ἀντενεργειῶν τοῦ ἐναντίου πνεύματος. Μόνον θὰ ἦτο ὑπερβολὴ αἰσιοδοξίας τὸ ἀναμένειν ἄμεσα ἀποτελέσματα ἀπὸ τῶν ἐργασιῶν καὶ ἀποφάσεων τοῦ Μεγάλου ἐκείνου καὶ σεμνοῦ ὄντως Συνεδρίου τοῦ ἄνθους τοῦ Ἀγγλικοῦ κλήρου καὶ ἀπὸ τῆς ἐκεῖ παρουσίας καὶ ἐργασίας τῆς ἡμετέρας ἀποστολῆς. Εἶναι μὲν ἡ καλὴ θέλησις ὅρος ἀπαραίτητος καὶ παράγωνέκ τῶν σπουδαιοτάτων, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ παναλκής. Οἱ αἰῶνες, αἱ τοπικαὶ ἀποστάσεις, φυλετικαὶ ἰδιοφυΐαι, ἔλλειψις τακτικῆς ἐπικοινωνίας, ἄλλαι ἀφορμαὶ καὶ ἐπήρειαι παντοῖαι πρό τε τοῦ σχίσμαστος τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, τῆς Ἀνατολικῆς καὶ τῆς Δυτικῆς, καὶ ὕστερον, ἐδημιούργησαν ἀνεπαισθήτως ἢ ἐρρίζωσαν ἕξεις καὶ συνηθείας καὶ προλήψεις ἢ ὑπολήψεις διαφόρους, αὗται δὲ καὶ ἐνεργοῦσι καὶ θὰ ἐνεργῶσιν ἴσως ἐπὶ πολὺ ὡς ἄλλαι δυνάμεις, μέχρις οὗ τελευτῶσαι ὑποχωρήσωσιν, ἐν οἷς ἀνάγκη ὑποχωρήσεων, εἰς τὴν ἐπενέργειαν τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ νῦν πάντως πρυτανεύοντος παρὰ τοῖς μέλεσι τοῦ Συνεδρίου καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ ὁσημέραι κραταιουμένου. Ἄλλως τε καὶ ζήτημα τοιαύτης σπουδαιότητος δὲν εἶναι ἔργον μιᾶς τινος Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἔστω καὶ πρωτευούσης μεταξὺ τῶν λοιπῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, ἀλλ' ἀπόκειται εἰς τὴν ὁλομέλειαν τῆς Ὀρθοδοξίας, τοῦτο δὲ ἀπαιτεῖ οὐ μικρὸν χρόνον. Τὰ τῷ χρόνῳ ἐπελθόντα τῷ χρόνῳ ἀποκαθίστανται, καὶ ἴσως ἀσφαλέστερον καὶ βεβαιότερον. Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει ἥ τε φιλόφρων πρόσκλησις καὶ ἡ πρόθυμος ἀποδοχὴ τῆς προσκλήσεως δὲν ἐμφαίνει μόνον ἀγαθὴν ἑκατέρωθεν διάθεσιν, ἀλλὰ καὶ πρόνοιαν ἀγαστὴν, καὶ πρόθεσιν μεταβάσεως ἀπὸ τοῦ σταδίου τῆς διαθέσεως, εἰς τὸ στάδιον τῆς ἐνεργείας, θὰ ἐλέγομεν, προπαρασκευῆς. Αἱ ἐκ τοῦ συνεχοῦς γνωριμίαι καὶ ἐξηγήσεις καὶ ἀνταλλαγὴ σκέψεων εἶναι πάντοτε χρήσιμοι καὶ προπαρασκευαστικαὶ εἰς συνεννοήσεις.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Ἀπαντήσεις τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν πρότασιν τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου περὶ Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν.

Β'. Ἱερᾶς Συνόδου Σερβίας.

Πρὸς τὴν Αὐτοῦ Σεβασμιότητα τὸν Μητροπολίτην Προύσης, Τοποτηρητὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Κύριον Κύριον Δωρόθεον

Εἰς Κωνσταντινούπολιν

Σεβασμιώτατε ἐν Χριστῷ ἀγαπητὲ ἀδελφέ,

Ἐκομισάμεθα τὴν ἀπὸ παρελθόντος Ἰανουαρίου ἔ. ἔ. καὶ ὑπ' ἀριθ. 1028 περισπούδαστον ἐπιστολὴν τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος, ἥτις μεγάλως ἐχαροποίησεν Ἡμᾶς τε προσωπικῶς καὶ τοὺς λοιποὺς ἡμῶν ἀδελφοὺς ἐπισκόπους εὑρισκομένους ἐπὶ τῷ αὐτῷ καὶ διεξάγοντας τὰς ἐργασίας τῆς Ἱερᾶς τῶν Ἀρχιερέων Συνόδου, καθ' ἣν χρόνον ἐλήφθη ἡ ἐπιστολή. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ἀρχιερέων ἀπεφάνθη ὁμοθύμως ὅτι συμφωνεῖ μετὰ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας εἰς πάντα τὰ σημεῖα τὰ ἀναφερόμενα ἐν τῷ γράμματι αὐτῆς, καθόσον καὶ ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία πρὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου διεπνέετο ὑπὸ τῶν αὐτῶν πόθων περὶ τῆς προσεγγίσεως πασῶν τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῆς ἀμοιβαίας αὐτῶν συνεργασίας εἰς τὸ ὑψηλὸν ἔργον τῆς σωτηρίας τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἡ Ἱερὰ τῶν Ἀρχιερέων Σύνοδος ἰδιαιτέρας ὀφείλει χάριτας τῇ Ἁγίᾳ καὶ Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ὅτι ἔσχε τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἀνακινήσεως τῆς ἰδέας περὶ τῆς προσεγγίσεως καὶ ἑνώσεως πασῶν τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ἐν στιγμαῖς ἀκριβῶς καθ' ἃς αἱ πολιτικαὶ δυνάμεις ἁπάσης τῆς πεπολιτισμένης ἀνθρωπότητος τῆς διαπαιδαγωγηθείσης ἐπὶ τῶν εὐαγγελικῶν ἀρχῶν, ἐκπληκτοι πρὸ τῶν φρικαλεοτήτων τοῦ παρελθόντος παγκοσμίου πολέμου ἐπελήφθησαν τοῦ ἔργου τῆς συστάσεως μεγάλης Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν. Τῆς Κοινωνίας ταύτης τῶν Ἐθνῶν στερεωτέρα καὶ σωτηριωδεστέρα βάσις τῆς τοῦ Εὐαγ-

γελίου τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δὲν δύναται ἀληθῶς νὰ ὑπάρχῃ, διὸ καὶ αἱ ἁγίαι Ἐκκλησίαι τῷ ὄντι ἐμφορούμεναι ὑπὸ τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης καὶ ὁμονοίας ὀφείλουσι νὰ ὦσι καθοδηγοὶ τῆς Κοινωνίας τῶν ἐθνῶν κρατοῦσαι ἔμπροσθεν αὐτῆς θαρραλέως τὴν εὐαγγελικὴν δᾷδα, ἵνα οἱ ἐν σκότει εὑρισκόμενοι ἴδωσι τὸ φῶς τὸ μέγα καὶ ἀκολουθοῦντ ες ταύτην φθάσωσιν ἀσφαλῶς εἰς τὸν λιμένα τῆς ἰδίας αὐτῶν σωτηρίας.

Ἡ Κοινωνία τῶν ἐθνῶν καὶ ἡ Κοινωνία τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν εἶναι ὑψηλὰ καὶ ἀναπόσπαστα ἀλλήλων ἰδεώδη, ἅτινα μόνον ἐν τῇ ἀμοιβαίᾳ αὐτῶν συνεργασίᾳ δύνανται νὰ ὁδηγήσωσι τὴν ἀνθρωπότητα εἰς ποθητὴν αὐτῆς τελειότητα εἰς ἣν ἤδη ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτῆς τείνει.

Ἡ ἀποδοχὴ ἐνιαίου ἡμερολογίου κατέστη ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἀνάγκη ἐπιτακτικὴ τοῦ πεπολιτισμένου χριστιανικοῦ κόσμου καὶ τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν· Ἡ ἀνταλλαγὴ ἀδελφικῶν γραμμάτων κατὰ τὰς μεγάλας ἑορτὰς θέλει χρησιμεύσῃ ὡς μέσον πρὸς διαρκῆ ἐπικοινωνίαν μεταξὺ τῶν προέδρων τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ δι' αὐτοῦ μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν, ὧν οὗτοι προΐστανται. Τὸν σκοπὸν τοῦτον θέλουσιν ἔτι μᾶλλον ἐξυπηρετήσῃ αἱ συχναὶ προσωπικαὶ συναντήσεις καὶ ἄμεσοι γνωριμίαι μεταξὺ τῶν προϊσταμένων τῶν Ἐκκλησιῶν ὡς καὶ ἡ διαρκὴς ἐπικοινωνία μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης καὶ ἡ ἀνταλλαγὴ θεολογικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν περιοδικῶν. Ἡ ἀποστολὴ σπουδαστῶν εἰς θεολογικὰς σχολὰς ξένων ἐκκλησιῶν παρ' ἡμῖν ἔδειξεν ἤδη ὠφέλιμα ἀποτελέσματα. Ἡ συχνοτέρα συγκρότησις παγχριστιανικῶν Συνεδρίων θὰ ἔχῃ ἀνεκτίμητον ἀξίαν διὰ τὸν κοινὸν σκοπὸν τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἀντικειμενικὴ ἐπιστημονικὴ μελέτη τῶν ἀληθειῶν τῆς πίστεως καὶ τῶν διαφορῶν τῶν διαχωριζουσῶν τὰς ἐκκλησίας θὰ συντελέσῃ μεγάλως εἰς τὴν προσέγγισιν καὶ τὴν ἀμοιβαίαν ἀνεξιθρησκείαν. Τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα τῶν ξένων ἐκκλησιῶν παρ' ἡμῖν παρά τε τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ λαῷ ἀνέκαθεν ἐσεβάσθησαν. Ἡ παραχώρησις τῶν ἡμετέρων ναῶν διὰ τὰς ἱεροτελεστίας τῶν ἄλλων χριστιανικῶν ὁμολογιῶν ἤρξατο ἐφαρμοζομένη παρ' ἡμῖν πρακτικῶς κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους, διὰ δὲ τὰ νεκροταφεῖα οὐδέποτε ὁδημία ἐγένετο διάκρισις. Παρ' ἡμῖν ὑφίστανται ὡσαύτως πρὸ πολλοῦ οἱ ἐκκλησιαστικοὶ μικτοὶ γάμοι, οἵτινες καὶ διὰ νόμου ἐκανονίσθησαν. Ἡ ἀμοιβαία συναντίληψις τῶν Ἐκκλησιῶν δέον νὰ κανονισθῇ ἀπὸ κοινοῦ διὰ ἰδιαιτέρων διατάξεων ἐφ' ὅσον αὕτη δὲν ἐκανονίσθη μέχρι τοῦδε.

Ὅταν δὲ ἅπαξ αἱ Ἐκκλησίαι ἐπιτύχωσι τὴν ἀμοιβαίαν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν πνευματικὴν ἑνότητα, εὐκόλως θὰ τεθῇ φραγμὸς εἰς τὰ διάφορα πάθη καὶ τοὺς ποικίλους πειρασμοὺς εἰς οὓς ὑποκύπτει ἡ ἀσθενὴς ἀνθρωπίνη φύσις καὶ οἵτινες καταστρέφουσι τὴν ἀνωτέραν πνευματικὴν ζωήν. Πᾶσαι αἱ Ἐκκλησίαι διὰ τῆς κοινῆς αὐτῶν συνεργασίας θὰ ἐπιτύχωσιν, ὅπως τὰ εὐαγγελικὰ παραγγέλματα ἀποβῶσιν ἡ μόνη τοῦ βίου διδασκαλία πρὸ τῆς ὁποίας αἱ ἀνθρώπιναι ἀδυναμίαι θὰ καταπέσωσιν ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης ἕως οὗ τὸ βασίλειον τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ κυριεύσῃ πᾶσαν τὴν ἀνθρωπότητα.

Εἰς τὰ ἀνωτέρω προσθέτομεν καὶ τοῦτο, ὅτι ἡ ἡμετέρα Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ἀρχιερέων πρὸ πολλοῦ αἰσθάνεται τὴν ζωηρὰν ἐπιθυμίαν καὶ ἀνάγκην, ὅπως πᾶσαι αἱ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι συστήσωσι μίαν διαρκῆ Ἐπιτροπὴν ἀποτελουμένην ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν, φροντίζουσαν διαρκῶς περὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς ὅλης ἐκκλησίας, μελετῶσαν πάντα τὰ ζητήματα καὶ δίδουσαν τὴν κατεύθυνσιν εἰς πάσας τὰς ἐργασίας διὰ ἐνιαίας ψήφου καὶ ἀποφάσεως.

ΑΕ Ἀριθ. 776

21 Μαρτίου (3 Ἀπριλίου) 1920
ἐν Βελιγραδίῳ

Τῆς Ὑμετέρας φίλης Σεβασμιότητος
ἔνθερμος ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς
καὶ ταπεινὸς εὐχέτης
Ἀρχιεπίσκοπος Βελιγραδίου
καὶ Μητροπολίτης Σερβίας ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

ΜΕΡΙΚΑ ΕΓΓΛΩΤΤΑ ΚΟΝΔΥΛΙΑ
ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥΣ ΚΩΔΙΚΑΣ

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου)

Ἔξοδα γιαρδιμτζήδων	γρόσια	250
Ἕτερα ἔξοδα γιορδιμτζήδων		295
Τοῖς χαμπατζῆδες ὅπου ἔφεραν τὸν Δευτερεύοντα		50
Τῷ Γενιτσάρῳ ὅπου ἐγλύτωσε τὸν Πορτάρην (Μ. Ἐκκλησιάρχην)		50
Τοῖς Γενιτσάροις τὴν ἡμέραν τῆς ἐφόδου εἰς τὰ Πατριαρχεῖα		150
Ἔξοδα μουσαφίριδων τούρκων		160

Τοῖς Γενιτσάροις διὰ τὸ ξεκρέμασμα τοῦ μακαρίτου! (Γρηγορίου τοῦ Ε')* γρόσ.	69
Ὅσα γρόσια ἐκλάπησαν ἀπὸ τὸν ὁδὸν τοῦ Μ.Πρωτοσυγκέλλου τὴν ἡμέραν τοῦ χαρμπαδιὲ 26)	1680
Ὅσα τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐφόδου ἐχάθησαν ἀπὸ τὸν ὁδὸν τῆς Παναγιότητός του (Εὐγενίου)	2500
Ὅσα ὁμοίως εὑρεθέντα εἰς τὸ ντολάπι τοῦ Πατριαρχείου καὶ τοποθετηθέντα παρὰ τοῦ ἁγίου Βιζύης	2284
Διὰ μίαν ταμπακιέραν ὅπου ἐχάθη ἀπὸ τὸν Δεσπότην	5500
Ζημίαι τῆς Παναγιότητός του κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ χαρμπαδιὲ	2900
Τῷ κιατίπῃ Χουσεΐν ἐφένδη μεμοὺρ εἰς τὴν καταγραφὴν τῶν περιουσιῶν τῶν καρατομηθέντων καὶ δραπετευσάντων	11296
Ἔτι τῷ Χουσεΐν ἐφ. χιζμέτι του	5545
Κατάστιχον μπαχτσισίων τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐφόδου διὰ τοῦ Δεσπότου	11876
Εἰς τὴν φαμίλιαν τοῦ καρατομηθέντος Χαντζερῆ Ἔλεος	250
Εἰς τοὺς πέντε οὐστάδες ποῦ μᾶς ἐφύλαξαν	1500
Δι' ἓν ὡρολόγιον τοῦ ἐφένδη	650
Τῷ Μπὰς ἀγᾶ	750
Εἰς τὰ γιαμάκια τοῦ τσοχαδὰρ μπὰς ἀγᾶ	1770
Εἰς τὰ κοπέλια τοῦ μπὰς ἀγᾶ	300
Διὰ κουδουμιὲ τοῦ ὑπερτάτου 27) Βενδερλῆ Ἀλῆ πασᾶ	2750
Διὰ τὰ συνήθη ἀρνιὰ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου	1341,30
Διὰ μποχτσᾶν τοῦ Γενιτσὰρ ἀγασὴ	4670
Διὰ σάλι τοῦ Κεχαγιᾶ μπέη	1100
Διὰ σάλι τοῦ τσορμπατζῆ	1000
Διὰ τσόχαν τοῦ σεϊρμὰν μπασῆ	850
Διὰ τσόχαν τοῦ Κεσσεδὰρ τοῦ Ρεΐζ ἐφ.	3000
Διὰ μποχτσᾶν τοῦ τσορμπατζῆ Φαναρίου	500
Διὰ μποχτσᾶν τοῦ μπὰς ἀγᾶ	500
Δι' ἄλλον μποχτσᾶν τοῦ Γενιτσὰρ ἀγᾶ	4780
Διὰ πέντε γκεζιὰ χίνδικο τῶν οὐστάδων	375
Διὰ μουχαλιφὰτ κάλφα 29)	4200
Δι' ὅμοιον τοῦ ἀνθρώπου του	500
Διὰ μπόγους καὶ σονδάλια	80
Τοῖς γιαρδιμτζῆδες γιασακτζῆδες	600
Τοῖς οὐστάδες	600
Διὰ μποχτσαλίκι τοῦ μουχζοὺρ ἀγᾶ	50
Τῷ τσαβουρλὰρ ἐμινῇ 30)	500
Τῷ Σταματάκῃ σάλια καὶ μποχτσαλήκια	6051
Τῷ αὐτῷ διὰ τὰ συνήθη κατὰ τὸ μπαϊράμιον	5293
Τῷ κ. Χ'' Θεοδωρῇ δι' ἓν σάλι τοῦ ἀγᾶ	2000
Διὰ κουδουμιὲ τοῦ ὑπερτάτου Σαλὶχ πασᾶ	2750
Διὰ τοὺς συνήθεις ραμαζανιέδες 31) καὶ μποχτσαλίκια	5750
Εἰς μέρος ἀναγκαῖον	869
Τῷ Λουτφουλλὰχ μουμπαριὲ Ρόδου	3200
Εἰς μέρος ἀναγκαῖον κοινῇ γνώμῃ	5000
Τῷ νέῳ κιατίπῃ διὰ τὴν καταγραφὴν ὁμολογιῶν τοῦ Ἀδριανουπόλεως	2500
Εἰς μέρος ἀναγκαῖον διὰ τοῦ ἁγίου Νικομηδείας	5000
Τῷ μποσταντζῆ μπασῇ διὰ τοῦ Πατριάρχου Εὐγενίου	10000
Εἰς μέρη γνωστὰ τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ καὶ ὁμολογίας	50000
Διὰ μποχτσαλίκι τοῦ νέου μποσταντζῆ μπασῇ	1800
Εἰς μέρος ἀναγκαῖον κοινῇ γνώμῃ	12500
Τῷ ἄλλῳ τοκοὺζ τζεμααὰσι οὐστασὴ	800
Κοινῇ γνώμῃ διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἀρχιερατικῶν	10000
Διὰ τοῦ σιὸρ Προβιλεγγίου κοινῇ γνώμῃ	500
Εἰς τὸν χεϊπαχνιζὲ διὰ τὰ εἰθισμένα ταΐνια κρέατος μηνῶν 12, ὀκάδες 36172	33673

* Σημ. Ὁ ἀείμνηστος Πατριάρχης Ἰωακεὶμ Γ' κατὰ τὴν πρώτην Αὐτοῦ πατριαρχείαν περισυλλέξας τὰ τῇδε κἀκεῖσε μέχρι τότε εὑρισκόμενα τεμάχια ἀπὸ τὸ σχοινὶ τοῦ κρεμασθέντος Πατριάρχου, ἔθηκεν ἐν ὑελίνῳ κυλίνδρῳ, περικλείσας δ' ἐν αὐτῷ καὶ τὸ ἐπίσημον ἔγγραφον τῆς ταυτότητος τοῦ ἱ. κειμηλίου ἀπέστειλεν εἰς τὴν Θεολ. Σχολὴν Χάλκης, ἐν τῷ σκευοφυλακίῳ τῆς ὁποίας καὶ θησαυρίζεται μέχρι σήμερον.

26) Ἔφοδος. Ἐγένετο τὴν 22 καὶ 23 Ἀπριλίου κατὰ τῶν ἐκκλησιῶν Ἐδιρνὲ-καποὺ κλπ. Βαλουκλῆ καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ Πατριαρχείου, εἰς τὸν ναὸν τοῦ ὁποίου δὲν κατώρθωσαν νὰ εἰσέλθουν.

27) Μ. Βεζύρου.

29) Ὁ ἐπὶ τῶν ὀρφανικῶν περιουσιῶν.

30) Ὁ ἀρχιενωμοτάρχης.

31) Δῶρα ἐπὶ τῇ νηστείᾳ τοῦ ραμαζανίου.

Ἀνακεφαλαιωτικὰ κονδύλια

Διὰ λεπτομερῆ ἔξοδα στρωσίματος τῶν δύο Πατριαρχείων, μερεμέτι καὶ ἄλλων διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν περιστάσεων	γρ. 73736
Διὰ μπαϊραμλίκια, ραμαζανιὲ, κουδουμιὲ, μποχτσαλίκια καὶ ἄλλα	214670
Εἰς ἔξοδα τῆς νέας πατριαρχείας τοῦ κ. Εὐγενίου	61458
Γενικὸν ἄθροισμα ἐξόδων κατὰ τὸ ἔτος 1821	1246764,04

Ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὸ γρόσιον εἶχεν ἀξίαν 1 περίπου φράγκου 32) καὶ ἐὰν λογισθῇ εἰς τὴν σημερινὴν ἀξίαν φαντάζεταί τις ὁποῖον κολοσσιαῖον ποσὸν τὸ ταλαίπωρον Φανάριον κατὰ τοὺς δυσχειμέρους ἐκείνους χρόνους ἦτο ἠναγκασμένον νὰ πληρώνῃ ὡς μπαχτσίσια καὶ ἀβαέτια εἰς τοὺς δυνάστας καὶ κυρίους του.

Ἐν τοῖς Πα]χείοις, τῇ 3 Ἰουνίου 1920.

(ἀκολουθεῖ)

† Μ. Πρωτοσύγκελλος Ἀθηναγόρας

ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ ΤΟΥ ΠΡΟΣΗΛΥΤΙΣΜΟΥ

Ἀναδημοσιεύομεν τὸ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐκ τοῦ «Ἐκκλησιαστικοῦ Κήρυκος» τῶν Ἀθηνῶν (13 Μαΐου 1920).

Ἐν Ἀθήναις 12 Ἀπριλίου 1920.

Πρὸς τοὺς Ὑπόπτας τῆς ὁδοῦ Ἀκακιῶν

Ἐνταῦθα

Κύριοι,

Εἶμαι ὁ πατὴρ τῆς ἀνηλίκου κόρης Ἄννης Καμπανάρη, τὴν ὁποίαν ἀπεπειράθητε νὰ προσηλυτίσητε εἰς τὸν Καθολικισμόν.

Μολονότι εἶχον ἀποφασίσει νὰ ἔλθω ὁ ἴδιος καὶ σᾶς ζητήσω ἐξηγήσεις ἐπὶ τούτῳ, μόλις θὰ μοῦ ἐπέτρεπε τοῦτο ἡ σοβαρὰ ἀσθένεια, ἐξ ἧς ἐπὶ δίμηνον ὑπέφερον, καὶ τὴν ὁποίαν τόσον θαυμασίως ἐχρησιμοποιήσατε, δὲν τὸ πράττω, διότι πολὺ φοβοῦμαι, μήπως ὁ ἐκ τῆς διαγωγῆς ὑμῶν ταύτης ἀποτροπιασμὸς καὶ ἀγανάκτησις μὲ παρασύρουν πολὺ μακράν.

Σκοπὸς τῆς παρούσης μου εἶναι νὰ σᾶς εἴπω τὰ ἑξῆς:

Διαμαρτύρομαι κατὰ τῆς διαγωγῆς ὑμῶν ὡς ἄνθρωπος, διότι παρελάβετε μίαν κόρην, κόρην χριστιανὴν, ἀνήλικον καὶ ἀμαθῆ, ἄνευ οὐδενὸς ὅπλου, ὅπως ἀμυνθῇ κατὰ τῶν ἐπιτηδείων μεθόδων σας τοῦ προσηλυτισμοῦ, καὶ τὴν ὁποίαν οἱ ἐν παροικισμῷ ἄρρενες καὶ θήλεις μοναχοὶ τῆς Τήνου ἀρξάμενοι τῆς κατηχήσεως σᾶς ἀπέστειλαν, καὶ ἐπεχειρήσατε κατὰ τρόπον ἀπόκρυφον, περικυκλώσαντες αὐτὴν διὰ συμμαθητριῶν αὐτῆς τυφλῶν ὀργάνων τοῦ φανατισμοῦ ὑμῶν, νὰ τὴν προσηλυτίσητε εἰς τὸν Καθολικισμὸν, ἐν πλήρει συνειδήσει, ὅτι τὸ τοιοῦτον ἦτο εἰς ἐντελῆ ἀντίθεσιν πρὸς τὴν γνώμην καὶ τὰς ἀντιλήψεις τῶν γονέων της, καθὼς ἡ ἰδία σᾶς ὡμολόγησε. Τὴν πρᾶξιν ὑμῶν ταύτην δὲν διστάζω νὰ χαρακτηρίσω ὡς μὴ ἔντιμον καὶ ἐντελῶς ἀντίθετον πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Διαμαρτύρομαι κατὰ τῆς διαγωγῆς ὑμῶν ὡς πολίτης Ἕλλην, διότι, ἐνῷ εὑρίσκεσθε εἰς τόπον χριστιανικὸν καὶ πολιτισμένον, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἀπολαμβάνετε τῆς μᾶλλον ἀνεξιθρήσκου φιλοξενίας, καθ' ὃν χρόνον ἐξεδιώχθητε ὑπὸ τῶν μᾶλλον πολιτισμένων ἐθνῶν, ὡς ὄντα ἐπικίνδυνα διὰ τὴν πολιτικοκοινωνικὴν ὑπόστασιν αὐτῶν, ζητεῖτε νὰ ἐνσπείρητε εἰς τὰ τέκνα ἡμῶν, ἅτινα κακῇ τύχῃ καὶ ἀπρονοησίᾳ τῶν γονέων ρίπτει εἰς τὰς χεῖράς σας τὴν ἰδέαν, ὅτι ἡ ἐπίσημος θρησκεία τοῦ Κράτους, ὅπερ σᾶς φιλοξενεῖ, ἡ Ὀρθόδοξος ἡμῶν Θρησκεία, εἶναι κατωτέρα τῆς ἰδικῆς σας. Τὴν πρᾶξιν ὑμῶν ταύτην χαρακτηρίζω, ὡς ἀποκρουστικὴν καὶ ἀποτρόπαιον, τὴν ὁποίαν ἀδυνατεῖ νὰ ἀνεχθῇ ἐπὶ πλέον κάθε Ἑλληνικὴ ψυχή.

Διαμαρτύρομαι κατὰ τῆς διαγωγῆς ὑμῶν, ὡς πατὴρ, τοῦ ὁποίου κατεστρέψατε τὴν οἰκιακὴν γαλήνην, τοῦ ὁποίου συνετρίψατε τὴν πατρικὴν καρδίαν, ἀπομακρύνοντες ἐξ αὐτῆς διὰ τῶν ἀντιχριστιανικῶν διδαχῶν σας τὸ πλέον ἀγαπητὸν τέκνον μου, ἐν πλήρει συνειδήσει τοῦ κακοῦ, τὸ

32). Σημ. Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἡ ὑπ' ἀριθ. 19 ἐπεξηγουμένη λέξις Ἀγιᾶ καπουσοῦ, κατὰ παραδρομὴν γραφεῖσα οὕτω, διορθωτέα Ἀγᾶ καπουσοῦ.

ὁποῖον διαπράττετε. Ἐπωφελήθητε τῆς ἐπικινδύνου ἀσθενείας μου, ἣν ἐπισείοντες πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ δυστυχισμένου τέκνου μου ἐξεβιάσατε αὐτὸ καθ' ὑμετέραν ὑπαγόρευσιν εἰς ὁμολογίαν πίστεως ἐν κρυφῷ καὶ παρορύστῳ. Τὴν πρᾶξιν ὑμῶν ταύτην χαρακτηρίζω ὡς βδελυρὰν καὶ ἐντελῶς ἀντίθετον πρὸς αὐτοὺς τοὺς νόμους τῆς φύσεως.

Ὡς ἄνθρωπος, ὡς πολίτης καὶ ὡς πατὴρ θὰ ζητήσω παρὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους μου τὴν τιμωρίαν ὑμῶν διὰ τὰς ἀνωτέρω πράξεις σας καὶ τὴν γενομένην μοι τριπλῆν ὕβριν, καθὼς καὶ τὴν λῆψιν μέτρων, δι' ὧν θὰ τεθῇ τέρμα εἰς τὴν ὑβριστικὴν διὰ τὸν τόπον τοῦτον ἀνοχήν του πρὸς ὑμᾶς.

ΒΙΚΤΩΡ ΚΑΜΠΑΝΑΡΙΣ

Σημ. Ἐ. Α.— Εἶνε πολὺ λυπηρὸν ὅτι τόσον οἱ ἄρρενες ὅσον καὶ αἱ θήλεις τρόφιμοι τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐνοοῦν νὰ λησμονήσουν τὰς παλαιὰς των μεθόδους. Ἐμμένουν ἀποστρακωμένοι εἰς αὐτὰς ἀδιαφοροῦντες διὰ τὰς συνεπείας ἀπὸ γενικωτέρας ἀπόψεως. Δὲν ἀντελήφθησαν ἀκόμη οἱ Χριστιανοὶ οὗτοι πόσον εὐρύνουν περισσότερον τὸ **χάσμα** μεταξὺ ἡμῶν καὶ αὐτῶν διὰ τῆς τοιαύτης των συμπεριφορᾶς. Δὲν θέλουν νὰ καταλάβουν ὅτι **ματαίως** ἐπὶ αἰῶνας τώρα ἀγωνίζονται νὰ ὑποτάξουν τὴν Α. Ἐκκλησίαν. Δύνανται μὲ τὰς θαυμασίας των μεθοδείας καὶ μάλιστα μὲ τὴν ἐξασκουμένην **ὑποβολὴν** νὰ ἀποσποῦν μέλη τῆς Α. Ἐκκλησίας, αὐτὴν ὅμως, ἂς εἶνε βέβαιοι, οὐδέποτε θὰ ὑποτάξουν καὶ μάλιστα σήμερον ὁπότε ἤρχισεν ἡ ἀναβίωσίς της. Θὰ τοῖς μένῃ μόνον ὄνειρον ἀπραγματοποίητον. Παρηγοροῦνται ἴσως μὲ τὰς μαιευομένας σποραδικὰς ἀποσπάσεις διὰ τὰς ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ συστηματικὰς ἀποσκιρτήσεις ἐκ τῆς ἰδίας των Ἐκκλησίας.

Εἴμεθα περίεργοι νὰ ἴδωμεν τὰς ἐπὶ τοῦ σκανδάλου τούτου ἐνεργείας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν Ἀμερικῇ καὶ Ἰωνίᾳ κ.κ. συνδρομηταὶ ὅπως πληροφορῶσι τὴν Ἐπιτροπὴν ὁσάκις δὲν λαμβάνουσι τὸ φύλλον.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΑΝΤΑΖΟΠΟΥΛΕΙΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΤΑΞΙΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΩΝ ΤΟΥ Α', Β', Γ' ΚΑΙ Δ' ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

προκηρυσσόμενον

ὑπὸ τῆς Π. Κ. Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς χορηγοῦντος τοῦ ἐρτίμου κ.

Ν. Θ. Πανταζοπούλου.

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Β'.

Κατὰ ταῦτα ἡ ποσότης καὶ ἡ οἰκονομία τῆς ὕλης διανέμονται εἰς ἕκαστον τῶν τεσσάρων τῶν ὡς ἔπεται :

Α'. 1. Τὸ **ἀναγνωστικὸν βιβλίον τοῦ πρώτου σχολικοῦ ἔτους** θ'ἀπαρτίζηται ἐκ δύο μερῶν. Τούτων τὸ πρῶτον ἐκ τριῶν καὶ ἡμίσεος τυπογραφικῶν φύλλων συγκείμενον θ' ἀποτελῇ τὸ ἀλφαβητάριον σκοποῦν τὴν ἐφαρμογὴν τῆς διδασκαλίας τῆς πρώτης ἀναγνώσεως, θὰ χωρῇ δὲ ἐκ τῶν ἁπλουστέρων καὶ εὐκολωτέρων ἐπὶ τὰ συνθετώτερα καὶ δυσκολώτερα, χωρὶς ἄνευ λόγου νὰ συσσωρεύῃ δυσκολίας καὶ νὰ παρατάσσῃ λέξεις μὲ σπανίας γραμμάτων συμπλοκάς, αἵτινες διὰ τῆς περαιτέρω ἀναγνώσεως θὰ καταστῶσι γνωσταὶ εἰς τοὺς παῖδας.

2. Ἐν τῷ τμήματι τούτῳ βάσις πάσης ἀναγνωστικῆς ἀσκήσεως θὰ χρησιμεύῃ πρότυπος λέξις παριστῶσα συγκεκριμένον ἀντικείμενον ἀπεικονισμένον καὶ ἀνήκουσα εἰς τὸν κύκλον τῆς ἐμπειρίας καὶ τοῦ διαφέροντος τῶν παίδων ἢ τὴν πραγματογνωστικὴν διδασκαλίαν. Αἱ δὲ ἀναγνωσθεῖσαι καὶ κατανοηθεῖσαι συνδυαζόμεναι μετ' ἀλλήλων καὶ μετ' ἄλλων ἀποτελοῦσι φράσεις καὶ προτάσεις ἐκ τῶν συνήθων καὶ εὐνοήτων καὶ ἑνωρὶς ἀπαρτίζουσιν ἐνιαῖον ἀπό τε λογικῆς καὶ πραγματικῆς ἀπόψεως μικρὸν περὶ τὴν πρότυπον λέξιν ἀνάγνωσμα, ἵνα ἐπιτευχθῇ μετὰ τῆς ἀπροσκόπτου συνενώσεως τῶν στοιχείων καὶ ἡ κατανόησις τῶν συναισθημάτων καὶ τῶν ἐννοιῶν.

3. Τὸ δὲ δεύτερον μέρος τοῦ ἀναγνωστικοῦ τοῦ πρώτου ἔτους συγκείμενον ἐκ τεσσάρων καὶ ἡμίσεος τυπογραφικῶν φύλλων μετὰ τὴν συμ-

πλήρωσιν τοῦ μηχανικοῦ μέρους τῆς ἀναγνώσεως θὰ προπαρασκευάζῃ εἰς τὴν λογικὴν ἀνάγνωσιν. Ἡ ὀργανικὴ ὕλη τοῦ βιβλίου θὰ ἔχῃ ὡς ὑποκείμενον τὸν βίον καὶ τὰς πράξεις ἑνὸς ἢ ὀλίγων ἀπὸ κοινοῦ δρώντων φανταστικῶν προσώπων δι' ἐπιτυχοῦς ἐκλογῆς ἑλληνικῶν παραμυθίων, ἅτινα ἀνταποκρίνονται πρὸς τὴν βαθμίδα τῆς ἀναπτύξεως καὶ ἀφομοιωτικῆς ἐνεργείας τοῦ ἐπταετοῦς παιδὸς καὶ ταχέως διεγείρουσι ζωηρὸν διαφέρον, ὅπερ μεταφέρεται καὶ εἰς τὰ ἠθικὰ καὶ θρησκευτικὰ διδάγματα τὰ συνδεόμενα μετὰ τῶν ἐν τῷ παραμυθίῳ ἀναφερομένων πράξεων καὶ καταστάσεων. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὴν σειρὰν τῶν προτεινομένων ἀναγνωστικῶν θὰ παρουσιάζηται τὸ σύνολον τῶν τε ἀτομικῶν καὶ τῶν κοινωνικῶν ἀρετῶν, ἐν τῇ Α΄ τάξει ἡ δρᾶσις θὰ περιστραφῇ ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς οἰκογενείας καὶ συνολικὸν σκοπὸν θὰ ἔχῃ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς καὶ τὴν διέγερσιν καὶ καλλιέργειαν τῶν συναισθημάτων, ἐπὶ τῶν ὁποίων αὕτη θεμελιοῦται. Καὶ ἐκ μὲν τῶν ἀτομικῶν ἀρετῶν ἐξαίρονται ὡς συντείνουσαι εἰς τὴν αὐτοσυντήρησιν, οἷαι ἡ καθαριότης, ἡ ἐγκράτεια, τὸ θάρρος, ἡ φιλοπονία, ἐκ δὲ τῶν κοινωνικῶν ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς ἀδελφούς, ἡ φιλαλληλία, ἡ φιλαλήθεια, ἡ εὐπείθεια, ἡ ἀξιοπρέπεια καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ ζῷα. Διδάσκεται δὲ ἡ ἀποφυγὴ τῶν ἀντιστοίχων ἀτομικῶν καὶ κοινωνικῶν κακιῶν, οἷαι ἡ ρυπαρία, ἡ λαιμαργία, ἡ ψευδολογία, ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη καὶ ἄλλαι.

4. Ἐν τῷ ἀναγνωστικῷ τοῦ πρώτου ἔτους ἐξ ἀρχῆς τηρεῖται ἡ καθεστῶσα ὀρθογραφία μετὰ τῶν τόνων καὶ τῶν πνευμάτων, ἄρχεται δὲ ἡ διδασκαλία τῆς γραφῆς μετὰ τῆς πρώτης ἀναγνώσεως καὶ τὰ διδασκόμενα γράμματα πρέπει νὰ εἶναι ὀρθὰ καὶ στρογγύλα.

Β΄. 1. Τὸ **ἀναγνωστικὸν τοῦ δευτέρου σχολικοῦ ἔτους** συγκείμενον ἐξ ἐννέα τυπογραφικῶν φύλλων θὰ συντελῇ εἰς περαιτέρω ἀνάπτυξιν καὶ ἐνίσχυσιν τῶν διὰ τοῦ προηγουμένου καλλιεργουμένων διαφερόντων καὶ διὰ τῆς φρονηματιστικῆς ὕλης τοῦ ἀναγνωστικοῦ τούτου, ἥτις ὡσαύτως θὰ ἔχῃ ὡς κύριον ὑποκείμενον τὸν βίον καὶ τὰς πράξεις φανταστικῶν ἢ ἡρωϊνῶν ἀπὸ κοινοῦ δρώντων προσώπων, θέλει ἐπιδιωχθῇ τὸ κορύφωμα τῆς ἀτομικῆς αὐθυπαρξίας ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἀλληλοβοήθειαν καὶ ἀλληλεγγύην. Πλὴν δὲ τῶν ἀνωτέρω ἀρετῶν θὰ καλλιεργηθῶσιν ἡ ἀνδρεία, ἡ ἐργατικότης, ἡ ὑπομονὴ ἡ ἐπιμονή, ἡ τάξις, ἡ φιλαλληλία ἐκτὸς τοῦ οἰκογενειακοῦ κύκλου, ἡ πειθαρχία, ἡ συνεργατικότης, καὶ θὰ ἐκριζωθῶσιν αἱ ἐπιβλαβεῖς εἰς τὴν πρόοδον τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς κοινωνίας ἀντίστοιχοι κακίαι.

2. Ἐν τῷ κειμένῳ θὰ περιέχῃ γραφικὰ ὑποδείγματα μετὰ τῶν ἀναγκαίων προασκήσεων τῶν μικρῶν γραμμάτων ἐξελισσομένων γενετικῶς καὶ ἐν μορφῇ στρογγύλῃ, ἔτι δὲ ὑποδείγματα ὅλων λέξεων, φράσεων, ἰδίως δὲ γνωμικῶν καὶ παροιμιῶν πρὸς ἐμπέδωσιν ἠθικῶν νόμων, ἐξαχθέντων ἐκ τῆς φρονηματιστικῆς ὕλης.

Γ΄. 1. Τὸ **ἀναγνωστικὸν τοῦ τρίτου σχολικοῦ ἔτους** συγκείμενον ἐξ ἕνδεκα τυπογραφικῶν φύλλων θὰ συντελῇ εἰς τὴν περαιτέρω ἀνάπτυξιν καὶ ἐνίσχυσιν τῶν διὰ τῶν προηγουμένων καλλιεργουμένων διαφερόντων, ἔτι δὲ εἰς ἐνίσχυσιν τοῦ καλλαισθητικοῦ καὶ τοῦ τεχνικοῦ διαφέροντος. Καὶ τοῦ βιβλίου τούτου ἡ ὀργανικὴ ὕλη θὰ ἔχῃ ὡς ὑποκείμενον τὸν βίον καὶ τὰς πράξεις ἑνὸς ἢ ὀλίγων ἀπὸ κοινοῦ δρώντων προσώπων, κάλλιον δὲ μαθητῶν ὁμαδικῶς ἐνεργούντων καὶ ἐντὸς τῆς ὁμαδικῆς ταύτης ἐνεργείας διὰ ποικίλων σκηνῶν καὶ ἐπεισοδίων θὰ δοθῇ ἀφορμὴ ὅπως ἀναπτυχθῶσι πολλαὶ ἀτομικαὶ καὶ κοινωνικαὶ ἀρεταὶ μὲ κέντρον τὴν προαγωγὴν τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν τελειοποίησιν τῆς ἀτομικότητος. Κοινωνικὰ δὲ ἔργα, φιλανθρωπικὴ δρᾶσις, κοινωνικὴ πειθαρχία, κοινωνικὴ δικαιοσύνη, γνῶσις καὶ ἀγάπη τῆς ἑλληνικῆς φύσεως καὶ τῶν ἑλληνικῶν ἠθῶν, τοῦ ἀγροτικοῦ, ποιμενικοῦ, ναυτικοῦ καὶ ἀστικοῦ βίου, ὑποταγὴ εἰς τὸ κοινὸν ἀγαθόν, ὡς θεμέλιον τῆς πρὸς τὴν ἑλληνικὴν πατρίδα ἀγάπης, σκηναὶ θρησκευτικῆς ζωῆς (ἐκκλησιαστικῶν τελετῶν) προκαλοῦσαι συγκίνησιν καὶ ἔξαρσιν πρὸς τὸ θεῖον θὰ παρουσιασθῶσιν ὡς στοιχεῖα συνυφασμένα πρὸς τὴν κυρίαν ἰδέαν τοῦ ἔργου.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Ὁ σεβασμ. ἐπίσκοπος Χάρισβουργ (Ἀμερικῆς) κ. Ἰάκωβος Δάρλιγκτον, προερχόμενος ἐξ Ἀθηνῶν, ἀφίκετο τὴν τρίτην εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν, καὶ ἔσπευσε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Τεκμήριον νέον παρεχόμενος τοῦ πρὸς τὸ κέντρον τῆς ὀρθοδόξου πίστεως σεβασμοῦ, τοῦ χαρακτηρίζοντος αὐτόν. Τιμητικῶς ἀπὸ τῆς πύλης τοῦ πατριαρχικοῦ οἴκου γενόμενος δεκτός, ἀνῆλθε πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ σεβ. τοποτηρητοῦ, ὅστις, προσφωνῶν τὸν φιλέλληνα ἐπίσκοπον, ἠὐχαρίστησεν αὐτῷ ἐπὶ ταῖς τελεσφόροις αὐτοῦ ἐνεργείαις ὑπὲρ τῶν δικαίων τοῦ Γένους καὶ τῆς ἐπικρατήσεως αὐτῶν. Ὁ σεβ. κ. Ἰάκωβος ἀπαντήσας, ἐξέφρασε τὴν χαρὰν, ἣν ἠσθάνετο, ἐπισκεπτόμενος τὴν Μ. Ἐκκλησίαν, γνωστὸν δὲ κατέστησε τὸν σκοπὸν τῆς εἰς Ἀνατολὴν μεταβάσεως αὐτοῦ, ἤτοι νὰ καταρτισθῇ καὶ συσφιγχθῇ ὁμοσπονδία τις τῶν ἀνατολικῶν ὀρθοδόξων ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν, τῶν ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ ἀγγλικανικῶν, ἐπισκοπιανῶν, καὶ τῆς καλαμοκαθολικῆς. Τοῦτο δὲ ποθεῖ καὶ ἡ Μ. Ἐκκλησία, καθὰ πρὸς τὸν σεβ. ἐπίσκοπον Χάρισβουργ ἐδήλωσεν ὁ σεβ. τοποτηρητὴς, προσκαλέσας τὸν σεβαστὸν ἐπισκέπτην νὰ παραστῇ τὴν ἐπιοῦσαν εἰς τὴν ἱερὰν Σύνοδον, ἵνα λάβῃ γνῶσιν ἐπισήμως αὐτῆ τῶν εὐφροσύνων τούτων δηλώσεων.

Τῇ πέμπτῃ, προχθὲς, περὶ τὴν 11 1)2 (νέαν ὥραν) π.μ. ὁ σεβασμ. κ. Ἰάκωβος Δάρλιγκτον, μετὰ τοῦ αἰδεσ. υἱοῦ αὐτοῦ, πρεσβυτέρου τὸν βαθμὸν, καὶ τοῦ ἀρχιμ. κ. Νίκολς ἦλθεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, περιβληθεὶς δ' ἐν τῇ Ἀρχιδιακονίᾳ τὴν τῶν ἐπισήμων ἐπισκέψεων στολὴν, εἰσῆλθε εἰς τὴν «αἴθουσαν τῶν πατριαρχῶν», τιμητικῶς ὁδηγούμενος ὑπὸ τοῦ πρεσβυτερίου τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ καὶ τῶν ἀνωτέρων κληρικῶν ὑπαλλήλων τῆς πατριαρχικῆς αὐλῆς. Ἐπὶ Συνόδου, ἐν ἀπαρτίᾳ συνεδριαζούσης, ἀνέπτυξε τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ, ὑπὲρ ἧς μετέβη καὶ εἰς Ἀθήνας, θὰ μεταβῇ δὲ μετ' ὀλίγον καὶ ἀλλαχοῦ. Εἰς τὴν ἀγγελίαν τῆς Α. Σεβ. περὶ ὁμοσπονδίας ὁ σεβ. Τοποτηρητὴς ἐβεβαίωσεν ὅτι πρὸ ἑνὸς ἔτους καὶ ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως ἐσκέψατο περί τινος «κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν», ἐπὶ τούτῳ δὲ καὶ πρὸς ἑτέρας αὐτοκεφάλους ἔγραψεν Ἐκκλησίας, ἐξ ὧν ἀπήντησάν τινες, πρόθυμοι δεχθεῖσαι νὰ ὑποστηρίξωσι τὸ ποθητὸν ἔργον τῆς τοιαύτης Ὁμοσπονδίας, ὑπὲρ ἧς καὶ ἐν Ἀμερικῇ ἐργάζεται ἰδία μεγάλη ἐπιτροπεία ὑπὸ τὴν πρεσβείαν τοῦ σεβασμ. ἐπισκόπου κ Δάρλιγκτον. Τὸν φιλέλληνα ἐπισκέπτην ὁ σεβ. τοποτηρητὴς προσεκάλεσεν εἰς τὴν ἐν τῷ πατριαρ. ναῷ λειτουργίαν τῆς κυριακῆς, ὅπερ ὑπέσχετο νὰ πράξῃ.

Κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην εἰς τὸ Πατριαρχεῖον ἐπίσκεψιν χρέη διερμηνέως ἐξετέλει ὁ ἔλλογ. δικηγόρος κ. Μιχ. Θεοτοκὰς, ὅστις ἐπὶ τῶν ἀοιδίμων Πῆχῶν Κωνσταντίνου καὶ Ἰωακεὶμ κατὰ πολὺ συνετέλεσεν εἰς τὴν σύσφιγξιν τῶν σχέσεων τῶν δύο Ἐκκλησιῶν.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἱερὰ Σύνοδος.— Ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ, μετὰ δίμηνον καὶ πλέον ἐν αὐτῇ διαμονὴν, καὶ ἐπανέλαβε τὰ ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ καθήκοντα αὐτοῦ ὁ σεβ. μητροπολίτης Σηλυβρίας κ. Εὐγένιος.

Μονὴ Σουμελᾶ.— Ἐπὶ τῆς ἀπὸ ἔτους σχεδὸν ἐξεταζομένης ὑποθέσεώς τινων μοναχῶν τῆς ἐν Πόντῳ βασιλικῆς καὶ πατριαρχικῆς ἱερᾶς μονῆς Σουμελᾶ, ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐξέδωκε, κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα, τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς, καθ' ἣν οἱ ὁσιώτατοι ἱερομόναχοι Ἄνθιμος, πρώην ἡγούμενος, καὶ Δοσίθεος περιορίζονται ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, τιθέμενοι συγχρόνως ὑπὸ διαρκῆ ἀργίαν — ὁ ὁσιωτ. ἱερομόναχος Ἀμβρόσιος ἐξακολουθήσῃ παραμένων ἐνταῦθα, ἔχων δικαίωμα νὰ χρησιμοποιηθῇ ποὺ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας— οἱ ὁσιώτ. ἱερομόναχοι Βαρνάβας, Θεόκλητος καὶ Ἱερόθεος, ἄγνωστον μὲν ἔχοντες τὴν διαμονὴν, οὐδέποτε δ' ἀνενεχθέντες τῇ Ἐκκλησίᾳ, θεωροῦνται διαγεγραμμένοι ἐκ τοῦ μητρώου τῆς μονῆς, στερούμενοι τοῦ δικαιώματος τῆς εἰς αὐτὴν ἐπιστροφῆς— ἡγούμενος δὲ τῆς μονῆς παραμένει ὁ ὁσιώτατος οἰκονόμος κ. Ἀθανάσιος, μενόντων ἐν αὐτῇ καὶ τῶν μοναχῶν Ἀκακίου, Θεοδοσίου, Ἱερεμίου καὶ Χρυσάνθου.—Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐποπτείαν καὶ διαχείρισιν τῆς ἱερᾶς μονῆς, ἐνεκρίθη συνοδικῶς ἵνα μείνῃ ἐπόπτης καὶ πρόεδρος τῆς διαχειριστικῆς ἐπιτροπείας ὁ πανιερ. μητροπολίτης Τραπεζοῦντος κ. Χρύσανθος, εἰς ὃν ἀνετέθη ἡ φροντὶς τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἐκτεθεισῶν ἀποφάσεων.

Ροβέρτειος Σχολή.— Κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ἀπονομῆς τῶν ἀπολυτηρίων παρέστη ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Σεβ. Τοποτηρητοῦ ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος κ. Ἀθηναγόρας. Παρέστη ἐπίσης ὁ Μ. Τραπεζοῦντος κ. Χρύσανθος καὶ ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου.

ΕΤΟΣ Μ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 20 Ἰουνίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 24

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεὼν

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΙΣ
ΤΩΝ ΜΙΚΡΟΤΕΡΩΝ ΜΟΝΑΔΩΝ

Ἔχομεν καὶ ἄλλο δεῖγμα τοῦ ζήλου καὶ τοῦ πρακτικοῦ πνεύματος, μεθ' οὗ ἐργάζεται ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἐν καιρῷ συστᾶσα ἐπὶ τούτῳ, ὅπως παρασκευάσῃ τὰ τῆς πρώτης καὶ προκαταρκτικῆς τοῦ Παγχριστιανικοῦ Συνεδρίου συνελεύσεως, τῆς συγκροτηθησομένης, ὡς γνωστὸν, ἐν Γενεύῃ κατὰ τὸν προσεχῆ Αὔγουστον πρὸς σύσκεψιν περὶ τῶν ἐφεξῆς ἐνεργειῶν τοῦ Συνεδρίου καὶ περὶ παντὸς ὅ,τι θεωρεῖται ἀναγκαῖον πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ φιλοθέου καὶ φιλοχρίστου αὐτοῦ σκοποῦ, ἔστω καὶ ἁπλῆς τινος πρὸς τὸ παρὸν γνωριμίας καὶ ἐξωτερικῆς ἐπικοινωνίας τῶν ἐν τῷ παλαιῷ καὶ τῷ νέῳ κόσμῳ χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ κοινοτήτων. Ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια», λαβοῦσα ἀφορμὴν ἐκ προτέρου τινὸς ἐπὶ τούτῳ τυπωθέντος καὶ διανεμηθέντος φυλλαδίου τῆς εἰρημένης ἐπιτροπῆς, δὲν ἀπέκρυψε μὲν ἐν ἐπὶ τούτῳ ἄρθρῳ («μετὰ χρηστῶν ἐλπίδων» φυλ. 19) τὰ ἐκ πρώτης ὄψεως ἀποθαρρυντικὰ φαινόμενα πρὸς τὸν κύριον στόχον τοῦ θεοφιλοῦς κινήματος, ἐξέφρασεν ὅμως καὶ τὴν πεποίθησιν, ὅτι τὰ τοῖς ἀνθρώποις ὡς ἀδύνατα φαινόμενα καθίστανται δυνατὰ διὰ τῆς ἄνωθεν χάριτος, ὅταν οἱ ἐπὶ τούτῳ συνερχόμενοι καὶ συνεργαζόμενοι συνέρχωνται καὶ συνεργάζωνται ὡς Θεοῦ διάκονοι, ὡς Θεοῦ συνεργοὶ, ἔχωσι δὲ ὡσίδια ἐφόδια, πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν τριάδα τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν, τὴν πίστιν, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐλπίδα. Τὸ ἀποσταλὲν ἡμῖν νέον δημοσίευμα τῆς Ἐπιτροπῆς, 15 Μαΐου, ἐκ τριῶν μόνον σελίδων ἀποτελούμενον, ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν τῶν ἀντιπροσώπων ἢ καὶ ἁπλῶν μελῶν τῶν κατὰ τόπους ἐργαζομένων ἐπιτροπῶν, πρὸς ἐξοικονόμησιν χρόνου, ἐπί τινων εἰσηγήσεων suggestions, αἵτινες ἐγένοντο ἀπὸ διαφόρων μερῶν, προσκαλοῦσι δὲ εἰς κρίσιν ἢ γνωμοδότησιν ἐκ τῶν προτέρων περὶ σημείων τινῶν, σχετιζομένων εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς ἐπικειμένης Συνελεύσεως.

Καὶ ἀνεξαρτήτως τῶν εἰσηγήσεων τούτων καὶ τῶν ἀπ' αὐτῶν νύξεων, θὰ ἐπεθύμει ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς προσεχοῦς Συνελεύσεως τὴν σύσκεψιν καὶ περὶ τούτου, ἂν καὶ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ μετριασθῇ πως ὅ,τι ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ἥκιστα ἐνθαρρυντικὸν εἰς τὸν τελικὸν σκοπὸν τοῦ θεοφιλοῦς Συνεδρίου, ἂν δηλ. εἶναι δυνατόν, καὶ πῶς εἶναι δυνατόν, ἐὰν μὴ πρό, ἀλλὰ πάντως ἐκ παραλλήλου πρὸς τὰς ἀποπείρας περὶ συνεννοήσεως τῶν μεγάλων ἐκκλησιαστικῶν μονάδων, τῶν ἐχουσῶν πρὸς ἀλλήλας πλείονας διαφοράς, νὰ ἐπιδιωχθῇ συνεννόησίς τις μεταξὺ τῶν μικροτέρων καὶ οὕτως εἰπεῖν ὁμογενεστέρων μονάδων, τῶν ἐχουσῶν πρὸς ἀλλήλας ὀλιγωτέρας καὶ μᾶλλον εὐσυμβιβάστους διαφοράς, οὕτως ὥστε ὅ,τι νῦν ἀποθαρρύνει, ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ ποικιλία τῶν ἤδη πρὸς ἀλλήλας ὁπωσδήποτε διισταμένων Ἐκκλησιῶν καὶ κοινοτήτων, νὰ συσταλῇ εἰς ὀλίγα τινα συμπλέγματα. Ἔχει βεβαίως τὸν λόγον αὐτῆς καὶ ἡ ἄλλη σκέψις, ὅτι τὸ πρῶτον καὶ κύριον, ἡ τῶν μεγάλων μονάδων συνεννόησις, θὰ ἐπιδράσῃ εὐεργετικῶς ἐπὶ τῆς συνεννοήσεως καὶ τῶν μικροτέρων μονάδων. Ἀλλ' εἶναι ἐπίσης βέβαιον ὅτι ἡ προλαβοῦσα ἢ ἐκ παραλλήλου βαίνουσα προσέγγισις καὶ τούτων θὰ εἶναι διευκολυντικὴ καὶ τῆς ἐκείνων προσεγγίσεως. Ἔχουσι καὶ τὰ μικρὰ νομιζόμενα τὴν ἰδίαν δύναμιν καὶ ἐνέργειαν ἐπί τε τὸ κρεῖττον καὶ ἐπὶ τὸ χεῖρον. Μικραὶ σχετικῶς χριστιανικαὶ κοινότητες, μᾶλλον ἢ ἧττον διιστάμεναι πρός τε ἀλλήλας καὶ πρὸς τὰς μεγάλας, ὑπάρχουσι βεβαίως καὶ ἐν τῷ ἀρχαίῳ ἡμισφαιρίῳ· ἀλλὰ φαίνεται προέχων ἐν τούτῳ ὁ νέος κόσμος, ὁ τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, δὲν λείπουσι δὲ οἱ ἐπικαλούμενοι τὸ παράδειγμα ἐκείνης πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἰδίας ἀντιλήψεως, ὅτι ἡ ὕπαρξις μικρῶν χριστιανικῶν κοινοτήτων εἶναι ἐνδειξις θρησκευτικοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ θρησκευτικῆς ζωῆς, καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλ' ὅτι εἶναι καὶ ἀναγκαία καὶ ἐπωφελὴς, ὡς γεννῶσα εὐγενῆ φιλοτιμίαν καὶ ἅμιλλαν καὶ ἄλλως καὶ ὡς πρὸς τὴν διάδοσιν τοῦ χριστιανισμοῦ δ' ἀ πλειόνων ἱεραποστολῶν. Ἀλλ' εἰς αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖον ἀπεδείχθη ἡ ὀλεθρία ἐπίδρασις τῶν διαιρέσεων μεταξὺ τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ κοινοτήτων, εἶναι δὲ πάντῃ παρέλκον νὰ ζητῇ τις ἄλλα πειστήρια περὶ τούτου, ἀφ' οὗ αὐτὴ αὕτη ἡ εἰς τὸ ἔργον τοῦ Παγχριστιανικοῦ Συνεδρίου πρόθυμος συμμετοχὴ πλείστων ὅσων καὶ ἐκ τῶν ἐν Ἀμερικῇ μικροτέρων χριστιανικῶν κοινοτήτων ἀποτελεῖ τὴν τρανωτάτην ἀπόδειξιν, ὅτι οὐδὲ αὗται συμμερίζονται τὴν παράδοξον ἐκείνην ἀντίληψιν, ὅτι καὶ παρ' αὐταῖς ἀναγνωρίζονται τὰ μειονεκτήματα καὶ οἱ παντοῖοι εἰς τὸν ὅλον χριστιανισμὸν κίνδυνοι τῆς ἐν λόγῳ διασπάσεως τοῦ ἑνὸς σώματος τοῦ Χριστοῦ εἰς πλεῖστα membra disjecta, ἀναγνωρίζονται δὲ οὕτως ἐμφαντικῶς, ὥστε ὑποβάλλεται τὸ ἐρώτημα, ἂν ὁ πρῶτος καὶ πρὸς τὸ ἔργον τῆς ἐπιζητουμένης συνεννοήσεως ἀπαραίτητος προπαρασκευαστικὸς ὅρος δὲν εἶναι ἡ συναίσθησις καὶ ἀπερίφραστος ἀνομολογία τῆς ἰδίας ἐνοχῆς ἐπὶ τῷ ὑπάρχοντι κακῷ τῶν διαιρέσεων, καὶ ἡ εἰλικρινὴς ἐπὶ τούτῳ μετάνοια. Τὴν πρώτην τῶν εἰρημένων (14) εἰσηγήσεων ἀποτελεῖ ἡ ἐρώτησις· «χρῄζουσιν αἱ Ἐκκλησίαι ὥς τινος προπαρασκευαστικοῦ εἰς τὸ Συνέδριον, βαθυτέρας τινὸς καὶ μᾶλλον ἐνεργοῦ ἀναγνωρίσεως τῆς ἀνάγκης ἁγνισίας καὶ εἰλικρινοῦς μετανοίας ἐφ' οἷς ἥμαρτον ἐν ταῖς πρὸς ἀλλήλας σχέσιν αὐτῶν;» 1) Καὶ ὀρθὴ ἡ ἐρώτησις. Δὲν δύναται νὰ ἐπιζητηθῇ σοβαρῶς ἡ θεραπεία κακοῦ τινος, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει ἡ προσήκουσα συναίσθησις τοῦ ὑπάρχοντος κακοῦ καὶ ἡ παρομαρτοῦσα τῇ συναισθήσει λύπη καὶ ἀθυμία.

Τούτου τιθεμένου, δὲν γνωρίζω ἂν δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποβληθῇ ὡς ἕτερος ἐπίσης προπαρασκευαστικὸς ὅρος τῆς ἐπιτυχίας τοῦ θεοφιλοῦς ἔργου ἡ ἀναγνώρισις καὶ τῆς ἄλλης ἀνάγκης, τῆς ἀνάγκης τῆς προκαταρκτικῆς συνεννοήσεως τῶν μικροτέρων καὶ ἅμα ὁμογενεστέρων μονάδων ὡς μᾶλλον εὐχερούς, οὕτως ὥστε νὰ δυνηθῶσιν αἱ τοιαῦται κοινότητες νὰ

1) Do the churches meanwhile need, as a part of the preparation for the Conference, a deeper and more efficient recognition of the necessity of a genuine and true repentance for their sins in their relations with one another.

παρουσιασθῶσιν εἰς τὸ Συνέδριον ὄχι ὡς ἴδιαι μονάδες μετὰ ἰδίων σημειῶν καὶ συμβόλων, ἀλλ' ὡς ἤδη συνεπτυγμέναι εἰς μίαν ὁμάδα καὶ συντεταγμέναι ὑπὸ μίαν σημαίαν καὶ ἓν σύμβολον. Ἡ εἰσήγησις αὕτη εἶναι πλέον τι ἢ τὸ ζητούμενον ὑπὸ τῆς 7ης τῶν εἰρημένων εἰσηγήσεων. Εἶναι τὸ πρῶτον βῆμα ἀπὸ τῆς θελήσεως εἰς τὴν ἀπόφασιν καὶ ἐνέργειαν.

ΜΕΡΙΚΑ ΕΥΓΛΩΤΤΑ ΚΟΝΔΥΛΙΑ
ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥΣ ΚΩΔΙΚΑΣ

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἰς τὰ τόσον εὔγλωττα κονδύλια τὰ δημοσιευθέντα εἰς τὰ δύο προηγούμενα φύλλα τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», πρὸς πλήρη κατανόησιν τῶν δεινοπαθημάτων τοῦ Γένους καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν θυσιῶν αὐτῶν εἰς αἷμα ἅγιον καὶ ἐκλεκτὸν κρίνω καλὸν νὰ δημοσιεύσω ὡς συνέχειαν τῆς μελέτης μου κατάλογον 1) αὐθεντικὸν τῶν κατὰ τὸ 1821 καρατομηθέντων καὶ ἐξορισθέντων ὁμογενῶν, ἀντιγράφων ἐκ τοῦ κώδικος ΧΛΗ 1).

1821

Ἐκ τῶν ἀποκεφαλισθέντων καὶ κρεμασθέντων ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὴν 8ην Μαρτίου

Ὁ Ποστέλνικος Νικόλαος Σκαναβῆς
ὁ Χάτμανος Μιχαὴλ Μάνος
ὁ Μέγας Λογοθέτης τῆς Μ. Ἐκκλησίας Θεόδωρος Ρίζος Νερουλός
ὁ Ἀλέξανδρος υἱὸς τοῦ Ἰατροῦ Φωτεινοῦ
ὁ Δημητράκης Τζαλίκης
ὁ Βατάχος Καλαράσιδην καὶ δύο Καλαράσοι
ὁ Μέγας Δραγουμάνος Κωστάκης Μουρούζης
Ὁ Παππᾶ Ριγόπουλος
ὁ Ἀντωνάκης Ντζιρᾶς
ὁ Στεφανάκης υἱός του
ὁ Μπάνος Μαυροκορδάτος
ὁ Μπάνος Παναγιωτάκης Οὐζέκης
ὁ Τζορμπάτζογλους
ὁ Μπεϊζαδὲς Μιχαλάκης Χαντζερλῆς
ὁ Μπάνος Νικολάκης Χαντζερλῆς
ὁ Σπαθάρης Δημητράκης Χαντζερλῆς
ὁ Ἅγας Ἀλέξανδρος Ράλης
ὁ Μπαχάρνικος Νικολάκης Θεραπειανός
ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος
ὁ Ἐφέσου Διονύσιος
ὁ Νικομηδείας Ἀθανάσιος
ὁ Ἀγχιάλου
ὁ Θεοδωρουπόλεως Ἄνθιμος τοῦ Ἀρναούτκιοϊ μετὰ τριῶν ἱερέων

Κατὰ τὴν 9ην Μαρτίου

Ὁ γραμματεὺς τοῦ Γεωργίου Χριστοδούλου
ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Νικολάου Καλαμενίου
ὁ Φρειδερῖκος σπετζάρης.

Κατὰ τὴν 25ην Ἀπριλίου

Ὁ Πατριάρχης Κύριλλος καὶ εἴκοσι τρεῖς ἄλλοι χριστιανοὶ εἰς Ἀδριανούπολιν
ὁ Μέγας Λογοθέτης τῆς Μ. Ἐκκλησίας Στεφανάκης Μαυρογένης
ὁ Χατζῆ Βασίλειος ἀπὸ Τατάουλα
ὁ Μισὲ Στρατῆς Πετροκόκκινος ἀπὸ Τατάουλα
ὁ Χατζῆ Γιαννάκης Γενισεΐρης Φερμελετζῆς
ὁ Χατζῆ Νικόλαος Φερμελεντζῆς
ὁ Χατζῆ Σταμάτης Φερμελεντζῆς
ὁ Κομνηνὸς Κάλφας καὶ ἄλλος τις Κάλφας
ὁ Παχάρνικος Δερεκτζήμπασης τοῦ Ταρσανᾶ
ὁ Μπουργκουντζίμπασης τοῦ Ταρσανᾶ, τέσσαρες καϊκτζίδες, πέντε βακάλοι καὶ τέσσαρες σουγιολτζίδες
ὁ Τουφεκτζίμπασης τοῦ αὐθέντου Καρατζᾶ
ὁ Σεΐζης τοῦ Σπαθάρη Νικολάκη καὶ τρεῖς ἱερεῖς
ὁ Πρωτοσύγκελλος τοῦ Ἐφέσου
ὁ Παππᾶς λεγόμενος Ἀράπης ὁποῦ μὲ τὸ ὕδωρ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

Κατὰ τὴν 6ην Μαΐου

Ὁ Μπεϊζαδὲς Νικολάκης Μουρούζης δραγομάνος τοῦ στόλου, υἱὸς τοῦ Παππᾶ Ριζόπουλου
ὁ Γαμβρὸς τοῦ Παππᾶ Ριγόπουλου Δημητρὸς Σκαναβῆς, ἕνας καπετάνιος μὲ ἓξ μανιέρους φερμένους ἐκ τῆς μαύρης θαλάσσης ἱμπεριάλους ἀπὸ Δυύλτσα.

1) Τοιοῦτός τις κατάλογος ἐδημοσιεύθη καὶ εἰς τὸν ΙΔ' τόμον τῆς «Πανδώρας» κατὰ τὸ ἔτος 1863. Μετὰ τὴν δημοσίευσιν δὲ καὶ τοῦ παρόντος θὰ δύναται κάλλιστα πᾶς ἀσχολούμενος εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἱστορικῆς ἐκείνης ἐποχῆς νὰ ἐξαγάγῃ συμπεράσματα καὶ μαθήματα πολύτιμα περὶ τῶν δεινοπαθημάτων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους.

Κατὰ τὴν 26ην Μαΐου

Περίπου πεντακοσίους βακάλους καὶ βουτυροπώλους, μωραΐτας καὶ ρουμελιώτας ἔπνιξαν.

Ἐκτὸς τῶν καρατομηθέντων καὶ ἐξορισθέντων, οἱ ὁποῖοι ἀναφέρονται ἐν τῷ παρόντι καταλόγῳ, εἰς τὸν πατριαρχικὸν κώδικα ΧΛΗ εὗρον καὶ τοὺς ἑξῆς:

Ὁ Χάτμανος Δημητράκης Σχοινᾶς, φυγάς

ἡ Ἀλεξάνβοδα Χαντζερῆ, μετὰ τοῦ γαμβροῦ του Χατμάνου Μαυρογένους, φυγάς

ἡ Δόμνα Ζωὴ Μουρούζη, φυγάς

ὁ Μπεΐζαδὲς Γεώργιος Καρατζᾶς, φυγάς, υἱὸς τοῦ φυγάδος Ἰώνβοδα Καρατζᾶ

Ὁ Γεώργιος Μαλᾶς, φυγάς

ὁ Μιδιλιντζάρης, ἄνθρωπος τοῦ καρατομηθέντος Μπεϊζαδὲ Κωστάκη Μουρούζη, φυγάς

ὁ Παπαγεώργιος Χριστοδούλου

ὁ Σπαθάρης Νικολάκης Σοῦτσος, φυγάς

ὁ Παχάρνικος Γεώργιος Σιμᾶς φονευθείς

ὁ Ποστέλνικος Κωστάκης Πλαγινός, φυγάς

Κατὰ τὴν 27ην Μαΐου

Ἕνδεκα χριστιανοὺς καὶ ὡς τρεῖς ἀρχιερεῖς· δηλ. τὸν Γάνου καὶ Χώρας, Μυριοφύτου καὶ Σωζουπόλεως καί τινας ἱερεῖς.

Κατὰ τὴν 29ην Μαΐου

Ἕνα Καζάνιον εἰς Θερα πιά
τὸν Σερρῶν Χρύσανθον
τὸν Ἄρτης
τὸν Λαρίσσης
τὸν Ἰωαννίνων 2)
τὸν Γρεβενῶν.

} αὐτοὺς ὅτι ἐκρέμασαν βεβαιοῦσιν εἰς ταὶς ἰδίαις των ἐπαρχίαις.

Κατὰ τὴν 1ην, 2αν καὶ 3ην Ἰουνίου ὅτι ἔπιασαν μερικοὺς ἀσπροθαλασσίτας, ἕνα ἱερέα, ἕνα Ἰωαννίτην καὶ δύο χριστιανοὺς ἀγνώστους.

Ὁ Δέρκων Γρηγόριος

ὁ Ἀδριανουπόλεως Πρώϊος

ὁ Θεσσαλονίκης Γρηγόριος

ὁ Τυρνόβου Ἰωαννίκιος

Κατὰ τὴν 5ην Ἰουνίου, ὅτι ἔπιασαν ὅλους τοὺς σουγιολτζίδες καὶ βουλγάρους.

ὁ Δραγομάνος Ἰακωβάκης Ἀργυρόπουλος

Ὁ Γιάγκος αὐτάδελφός του

ὁ Κωνστάκης Μάνος γαμβρός του καὶ δύο υἱοί του

ὁ Χάτμανος Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος καὶ ὁ υἱός του

ὁ αὐτάδελφος Κλωτζιάρης

ὁ μικρότερος αὐτάδελφός του

ὁ Σπαθάρης ἤμερος

ὁ γέρων Νέγρης

ὁ Ποστέλνικος Τσαγανὸς μετὰ τοῦ Ποστελνίκου υἱοῦ του

ὁ Χάτμανος Φεράκης, καὶ δύο υἱοὶ τοῦ Δημητρίου Χαντζερῆ καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ Ἄγα Ἀλεξάνδρου Ράλη.

ὁ Σαματᾶς, φυγάς 3)

ὁ Δημήτριος ἄνθρωπος τοῦ Ἐφέσου φονευθείς

Ὅλων τῶν φυγάδων καὶ καρατομηθέντων αἱ περιουσίαι κατεσχέθησαν ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως.

Κατὰ τὴν 5ην Ἰουνίου ἔφερον ἀπὸ Τατάουλα ἕως 150 χωριανοὺς εἰς τὸν Ταρσανᾶ, ἄδηλον ἂν ἐφονεύθησαν καὶ αὐτοί 4).

Κατὰ τὴν 4ην Ἰουλίου ἐξώρισαν τὸν Σκαρλάτβοδα Καλλιμάχην μὲ τοὺς γονεῖς του μετὰ τῆς Δόμνας Μαυρογενέσους ὁμοίως καὶ τὸν γαμβρὸν τοῦ Σκαρλάτβοδα Χάτμανον Κωνσταντῖνον Παλάδη, ὅστις ὡς καὶ Ἀπιζαδὲς Ἰασουφάκης ὁ νεώτερος υἱὸς τοῦ Μαυρογένους.

Ἔτι ἐξωρίσθησαν καὶ οἱ κάτωθι:

Ὁ Χάτμανος Γεωργάκης Μάνος

ὁ Ποστέλνικος Παλαπάνης

ὁ Ποστέλνικος Κωνσταντῖνος Καρατζᾶς

ὁ Χάτμανος Κωνσταντῖνος Σοῦτζος, υἱὸς τοῦ Σπαθάρη Σούτζου Ἄγρου.

ὁ Κόμισος Σοῦτζος Κεπάπης

ὁ Σπαθάρης Κώτινος μετὰ τοῦ υἱοῦ του.

Συνάμα καὶ οἱ λοιποὶ παλαιοὶ ἄνθρωποι τῆς Κούρτης καὶ ἡ ὅλη ἡ οἰκογένεια τοῦ Μπεΐζαδὲ Γιάγκου Καλλιμάχη Δραγουμάνου ἐκτὸς τοῦ Ποστελνίκου Πανταζόγλου τοῦ θυσιασθέντος καθ' ὁδὸν τῆς Προύσης, σὺν τούτοις ἐξώρισαν καὶ τὸν Ἐμμανουὴλ Δανέζην.

---

2) Σημ. Ἐπειδὴ ὁ παρὼν κατάλογος ἐγράφη ταὐτοχρόνως μὲ τὰ συμβάντα καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν ὁ γράψας νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν διαδόσεων, διὰ τοῦτο εἰς τοὺς κρεμασθέντας καταλέγει καὶ τὸν Ἰωαννίνων, ἐνῷ εἶναι γνωστὸν ὅτι οὗτος ἀπεβίωσεν ἐν εἰρήνῃ μετά τινα ἔτη.

3) Τοῦ Σαματᾶ κτήματα ἦσαν αἱ ἐν Χάλκῃ οἰκίαι τοῦ Κ. Ἡλιάσκου καὶ Τζαννέτου, καὶ Σωτηράκη καὶ αἱ λοιπαὶ μεθ' ὅλης τῆς περιοχῆς των.

4) Εἰς τὸ περιθώριον ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς σημειώσεως ὑπάρχει ἡ ἑξῆς μεταγενεστέρα σημείωσις: Εἰς τὰς 5 Ἰουνίου ἐξώρισαν τοὺς μὲν εἰς Ἄγκυραν τοὺς δὲ εἰς Κιουτάχια.

Οἱ ἐν φυλακῇ εὑρισκόμενοι:
Οἱ δύο ἀδελφοὶ Καπλάνογλου
ὁ Μισὲ Θεοδόσιος
ὁ Ἀφεντούλης
ὁ Χατζῆ Πανανός.

Εἰς τὸ μπάνιο δὲ ἄπειροι χριστιανοὶ εἰς τὰς ἀλύσεις καὶ ἕως 150 ἱδρῶται, ὁμοίως καὶ εἰς τὰς λοιπὰς φυλακάς· καὶ εἰς τὸ Διβὰν χανὰ εἶχον 30 χριστιανοὺς, καπουγλάνια τοῦ Μπεϊζαδὲ Νικολάκη, τὸν γραμματικὸν καὶ δούλους του. Ἀδηλον ἂν ἐφονεύθησαν καὶ οὗτοι.

(ἀκολουθεῖ)

✝ Μ. Πρωτοσύγκελλος Ἀθηναγόρας

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ὀνομαστικὴ ἑορτὴ τοποτηρητοῦ. —Τῇ προπαρελθούσῃ παρασκευῇ, 5 Ἰουνίου, μνήμῃ Δωροθέου ἱερομάρτυρος, ἐπεσκέψαντο τὸν τὴν ὀνομαστικὴν αὐτοῦ ἑορτὴν ἄγοντα σεβ. τοποτηρητὴν πάντες οἱ σεβασμ. ἀρχιερεῖς, αἱ παρ' ἡμῖν πολιτικαὶ ἀντιπροσωπεῖαι, ὁ ἐπίτροπος τοῦ πατριάρχου τῶν σύρων, καὶ πάντες οἱ παρ' ἡμῖν τὰ κοινὰ πράττοντες. Τηλεγραφικῶς συνεχάρησαν αὐτὸν καί τινες τῶν ἐν Εὐρώπῃ προϊσταμένων.

Ἐκκλησιαστικὸν ἐν Λονδίνῳ συνέδριον.— Τῷ παρελθόντι σαββάτῳ ἀνεχώρησε μεταβαίνων εἰς Λονδῖνον, ὅπως ἐκπροσωπήσῃ τὴν Μ. Ἐκκλησίαν παρὰ τῷ συνερχομένῳ ἐν τῷ ἐκεῖ παλατίῳ Λάμβεθ συνεδρίῳ τῶν ἀρχιερέων, ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Διδυμοτείχου κ. Φιλάρετος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐλλογ. κ. Π. Κομνηνοῦ καθηγητοῦ τῆς θεολογικῆς ἐν Χάλκῃ σχολῆς.

Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων. – Ὁ Σταυρὸς τῶν ταξιαρχῶν τοῦ τάγματος τοῦ Σωτῆρος ἀπενεμήθη ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως εἰς τὸν πρὸ μηνὸς διελθόντα ἐξ Ἀθηνῶν πανιερ. ἀρχιεπίσκοπον Φιλαδελφείας κ. Εὔδωρον, ἐπίτροπον ἐνταῦθα τοῦ Πανσεβ. Ἁγίου Τάφου.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος.— Εἰς τὴν νεκρολογίαν Γαβριὴλ ἐπισκόπου, τὴν ἐκδοθεῖσαν ἐν τῷ προτέρῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας», ἐγράφη κατὰ παραδρομὴν ὅτι ὁ θανὼν ἐγένετο γραμματεὺς δεύτερος τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἀντὶ «προϊστάμενος τῆς ἐν Λίβερπουλ ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος».

Πατριαρχικὰ γραφεῖα. —Ὑπεβλήθη εἰς τὴν ἱερὰν Σύνοδον ἀπόσπασμα ἐκθέσεώς τινος ἰδίας ἐπιτροπείας ὑπὸ τοῦ Ἐθν. Μ. Συμβουλίου διορισθείσης περὶ μεταβολῶν καὶ διαρρυθμίσεων τῶν πατριαρχικῶν γραφείων, ὅσας ἐπιβάλλουσιν αἱ ἀνάγκαι· τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο περιελάμβανεν ἀκριβῶς τὰ σημεῖα ἐκεῖνα, ὅσα εἰς τὴν δικαιοδοσίαν ἀναφέρονται τῆς ἱερᾶς Συνόδου, συζητήσασα δ' ἐπ' αὐτῶν αὕτη ἐξέδωκε τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς.

1) ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ Α΄ πατριαρχικὸν γραφεῖον, ὁ διορισμὸς δευτέρου γραμματέως πρέπει νὰ γίνῃ κατόπι διαγωνισμοῦ, ἀλλ' οὗτος θὰ διεξαχθῇ ὑπὸ τὴν κοινὴν ἐποπτείαν καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ τε Συμβουλίου καὶ τῆς Συνόδου, ἅς εἰς τὴν ἄμεσον δικαιοδοσίαν ὑπάγεται.

2) κατ' ἀρχὴν ἐγένετο δεκτὴ ἡ εὐχὴ περὶ ὑπάρξεως μονίμου ὑπαλλήλου τοῦ γραφείου τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅπως αὐτὸς εἶ ε κληρικός.

3) ἀνεγνωρίσθη ἡ ἀνάγκη διορισμοῦ καὶ δευτέρου γραμματέως τοῦ πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὅστις πρέπει νὰ εἶναι νομομαθὴς, ἐθιζόμενος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, καὶ ἱκανὸς ὅπως ἀναπληρῇ τὸν πρῶτον ἀπόντα, καὶ ἀποσυρόμενον διαδέχηται αὐτόν.

4) ἐνεκρίθη νὰ καταβάλληται τοὐντεῦθεν μείζων προσοχὴ πρός τε διατήρησιν καὶ πρὸς πλουτισμὸν τῆς πατριαρχικῆς βιβλιοθήκης, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ κατάλληλον πρόσωπον θέλει διορίσει ἡ ἱερὰ Σύνοδος, συνδυαζομένων, εἰ δυνατὸν, τῶν καθηκόντων ἀ χειοφύλακος καὶ ἐφόρου τῆς βιβλιοθήκης.

5) τὸ πατριαρχικὸν σκευοφυλακεῖον θέλουσιν ἐπιτηρεῖ καὶ διευθύνει, καθὼς ἄλλοτε, ὁ Μ. πρωτοσύγκελλος καὶ ὁ Μ ἀρχιδιάκονος, διοριζομένου καὶ ἰδιαιτέρου γραμματέως, ἐν ἀνάγκῃ.

Ἐπειδὴ δὲ, κατὰ τοὺς διορισμοὺς τῶν ἐπὶ βιβλιοθήκης, ἀρχείου, καὶ σκευοφυλακείου τεταγμένων καὶ τῆς ἐγκαταστάσεως αὐτῶν εἰς ταῦτα, παρελείφθη ἡ σύνταξις πρακτικῶν παραδόσεως καὶ παραλαβῆς, ἐνεκρίθη ὁ διορισμὸς ἐπιτροπείας, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ πανιερ μητροπολίτου Φιλιππουπόλεως κ Βενιαμὶν, ταύτην δ' ἀποτελοῦσι διὰ μὲν τὸ σκευοφυλακεῖον ο πανοσλ. Μ.Πρωτοσύγκελλος καὶ Μ. ἀρχιδιάκονος,

διὰ τὸ ἀρχεῖον οἱ ἑλλογ. καθηγηταὶ κκ. Δ. Σάρρος καὶ Ζαννὴς Παπαδόπουλος, διὰ δὲ τὴν βιβλιοθήκην οἱ αὐτοὶ καθηγηταὶ καὶ ὁ πανοσλ. ἀρχιγραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἀρχιμ. κ. Διονύσιος. Τὸ Μ. Συμβούλιον θέλει διορίσει ἀντιπροσωπευτικὸν μέλος ἐν τῇ ἐπιτροπείᾳ ταύτῃ, ἥτις θέλει ἐξελέγξει καὶ παραδώσει καὶ τὰ τρία ταῦτα τμήματα, πρὸς τοὺς ἐπισήμους ἀντιβάλλουσα καταλόγους τὴν σημερινὴν αὐτῶν κατάστασιν.

6) ἀνεγνωρίσθη κατ' ἀρχὴν ἡ ἀνάγκη τῆς ὑπάρξεως ἐπόπτου, κληρικοῦ, τῶν ναῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, καὶ ἐνεκρίθη ν' ἀνατεθῇ ἡ ὑπηρεσία αὕτη εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ Ἐθν. Συμβουλίου συνιστώμενον ὁσιολγ. ἀρχιμ. κ. Ἱερόθεον Τεκνόπουλον, οὗ τὰ καθήκοντα θὰ ὁρίσῃ ἡ πρὸς τοῦτο δικαιουμένη Κεντρικὴ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπεία.

7) προκειμένου περὶ ἐξυμπτύξεως τῶν Ἐπιτροπῶν Οἰκονομικῆς, Μοναστηριακῆς καὶ ἀρχιερατικῶν περιουσιῶν, ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐγκρίνει τὴν σύμπτυξιν τῶν δύο πρώτων, ἐφ' ὅσον μάλιστα ἀπὸ πολλοῦ ἀπρακτεῖ, ἕνεκα τῶν περιστάσεων, ἡ Μοναστηριακή, ταύτης δὲ τὴν τυχὸν παρουσιασθησομένην ἐργασίαν καὶ τὰ αὐτῇ ἰδιάζοντα ζητήματα δύναται ν' ἀναδεχθῇ ἡ Οἰκονομικὴ ἐπιτροπή. Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὴν ἐπὶ τῶν ἀρχιερατικῶν περιουσιῶν, αὕτη δέον νὰ ᾖ αὐτοτελής, ἀφοῦ καὶ ὑπὸ τῶν Ἐθνικῶν Κανονισμῶν προβλέπεται τὸ ἔργον αὐτῆς· συνεπῶς ἡ ἱερὰ Σύνοδος συνιστᾷ εἰς τὸ Συμβούλιον τὴν ἀναθεώρησιν τῆς ἐπὶ συμπτύξεως καὶ ταύτης ἀποφάσεως, καθ' ὅσον μάλιστα τὰ κληρικὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς, οἱ σεβ. μητροπολῖται Κυζίκου καὶ 40 Ἐκκλησιῶν ἐδήλωσαν ἤδη παραίτησιν ἀπ' αὐτῆς, ἕνεκα ἐπεμβάσεών τινων τοῦ Συμβουλίου, τὰς ὁποίας θεωροῦσι θιγούσας πως τὴν αὐτοτελῆ λειτουργίαν τῆς τῶν περιουσιῶν Ἐπιτροπῆς.

Δημοσιογραφικὴ πεντηκονταετηρίς.—Μετὰ χαρᾶς πολλῆς ἐπληροφορήθη ἡ Ἐκκλησία ὅτι μετὰ τρεῖς μῆνας, φροντίδι ἰδίας ἐπιτροπείας, θὰ πανηγυρισθῇ δημοσίᾳ ἡ πεντηκονταετηρὶς τῆς κοπιώδους καὶ λιπαρᾶς πνευματικῆς ἐργασίας τοῦ γηραιοῦ ἱδρυτοῦ τοῦ «Νεολόγου» κ. Στ Βουτυρᾶ, ὑπομνηματογράφου τῆς τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας. Οἱ παρακολουθοῦντες τὴν ἀπὸ σχεδὸν ἑξήκοντα ἐτῶν ἐργασίαν τοῦ πανηγυρίζοντος τὸ πρῶτον ἐμφανισθέντος δημοσίᾳ ἐν τῷ «Ἀνατολικῷ Ἀστέρι» τῷ 1864, οἱ κατόπιν ἐντυρφῶντες εἰς τὰ τῆς γραφῖδος αὐτοῦ προϊόντα, ἀπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτικῶν ἄρθρων τοῦ «Νεολόγου» (1866), μέχρι τῶν ἐν Ἡμερολογίοις σπουδαίοις, ἐν περιοδικοῖς καὶ ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ Μαρασλῇ διατριβῶν, ἐν πρωτοτύπῳ καὶ ἐκ μεταφράσεων, εὑρίσκουσιν ὅτι ἐκδήλωσίς της κοινῆς συμπαθείας, θαυμασμοῦ καὶ τιμῆς πρὸς ἐξηκονταετεῖς σχεδὸν ἐνασχολήσεις ἐπεβάλλετο τοῖς νεωτέροις, οἵτινες ἔχουσι καθῆκον νὰ μνημονεύωσι τῶν ἡγουμένων ἡμῶν, ὅσοι ἐν ἡμῖν ἐλάλησαν τὸν λόγον τοῦ καθήκοντος. Ἡ ἱερὰ Σύνοδος, δίκαιον ἀπονέμουσα φόρον τιμῆς εἰς ἐργασίαν πολυετῆ, παρέπεμψε τὴν ἀγγελίαν τῆς ἐπὶ τούτῳ ἐπιτροπείας εἰς τὸ Ἐθν. Συμβούλιον. Τῆς ἐπιτροπείας προεδρεύει ὁ σεβ. μητροπολίτης Ἀμασείας κ. Γερμανός.

ΠΑΝΤΑΖΟΠΟΥΛΕΙΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΤΑΞΙΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΩΝ ΤΟΥ Α', Β', Γ' ΚΑΙ Δ' ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

προκηρυσσόμενον

ὑπὸ τῆς Π. Κ. Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς χορηγοῦντος τοῦ ἐρτέμου κ. Ν. Θ. Παντζοπούλου.

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

2. Τὸ ἀναγνωστικὸν τοῦτο θὰ περιλαμβάνῃ ἐν τῷ κειμένῳ ἀναγκαίας προασκήσεις καὶ ὑπόδειγματα ἐν οἷς συνδυαζόμενα τὰ κεφαλαῖα μετὰ τῶν μικρῶν γραμμάτων θ ἀποτελῶσι λέξεις καὶ φράσεις κατὰ τὰ προηγουμένως λεχθέντα.

Δ'. 1 Τὸ ἀναγνωστικὸν τοῦ τετάρτου σχολικοῦ ἔτους ἐκ δέκα καὶ τριῶν τυπογραφικῶν φύλλων συγκείμενον θὰ συντελῇ εἰς τὴν περαιτέρω ἀνάπτυξιν τῶν διὰ τῶν προηγουμένων βιβλίων καλλιεργουμένων διαφερόντων.

2. Καὶ τούτου τὸ περιεχόμενον θὰ ἔχῃ κύριον ὑποκείμενον τὸν βίον καὶ τὰς πράξεις ἑνὸς ἢ ὀλίγων ἀπὸ κοινοῦ δρώντων προσώπων καὶ εἰς τὴν ὀργανικὴν ταύτην ὕλην θὰ προσαρμόζωνται φυσικῶς καὶ ἀβιάστως διὰ καταλλήλως δικαιολογουμένων μεταβάσεων διηγήσεις, παραδόσεις καὶ λογοτεχνικαὶ (πεζαὶ καὶ ποιητικαὶ) ἐξεικονήσεις 1) σπουδαίων σκηνῶν τοῦ ἐθνικοῦ ἑλληνικοῦ

βίου, 2) ἀντικειμένων τῆς φύσεως ἐκ τῶν ἐξεταζομένων ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς φυσιογραφίας καὶ σχέσεων τοῦ κοινωνικοῦ βίου καὶ 3) ὡραίων τοπίων καὶ ἐξεχόντων ἔργων ἐκ τῶν παρουσιαζομένων ἐν τῇ γεωγραφικῇ καὶ ἱστορικῇ διδασκαλίᾳ τῆς τάξεως.

(ἀκολουθεῖ)

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 4491

Κλῆσις

Ὁ Θωμᾶς Δημοσθένους Μιχαηλίδης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, τέως σιδηρουργὸς τὸ ἐπάγγελμα καὶ κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 1 1)2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Ἐλισάβετ Θ. Μιχαηλίδου, τὸ γένος Δημητρίου Καραγιάννη, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς καὶ κατοίκου Γαλατᾶ (Κωνσταντινουπόλεως), ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κανὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας καὶ «Πατρίδος».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 12 Ἰουνίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 3

Ὁ Α' Γραμματεὺς
καὶ ἀ. α. ὁ Β'
Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν.

Ὁ Α' Γραμματεὺς
καὶ ἀ. α. ὁ Β'
Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθμ. Πρωτ. 4057

Κλῆσις

Ἡ Ζωὴ Βασιλειάδου, τὸ γένος Χιονῆ, ὑπηκόου Ἑλληνίδος, τέως κάτοικος Πέραν, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 1 1)2 μ.μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Κωνσταντίνου Βασιλειάδου, ἐμπόρου ὑπηκόου Ἕλληνος, κατοίκου Γαλατᾶ Φερμενετζίδικα ἀριθ. 108, περὶ διαζεύξεως. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς. Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πατρίδος».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 3 Ἰουνίου 1920

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) † Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν**

Ὁ Α' Γραμματεὺς

(ὑπογρ. **Ἀρμόδιος Δ. Χαιρουδόπουλος**

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν 2

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαιρουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἀρ. Πρωτ. 4030

Κλῆσις

Ὁ Βασίλειος Μποσταντζόγλου, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ὀθωμανὸς, τέως ἔμπορος καὶ κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, Πέραν Χαμάλ-μπασῆ ἀριθ. 43, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 10 π. μ. μετὰ παρέλευσιν (31) τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τῆς Ἁγ. καὶ Ἱ. Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὡς ἐφεσίβλητος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Αἰμιλίας Β. Μποντσταντζόγλου, τὸ γένος Γ. Βακιρτζόγλου, χριστιανῆς Ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ὀθωμανῆς κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως, (Πέραν χαμὰλ Μπασῆ ἀριθμ. 42) ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἔφεσις ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας καὶ Νεολόγου.

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

(Τ. Σ.) Ἀρχιμ. Διονύσιος

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Ἀρχιμ. Διονύσιος 3

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 3713

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 7 καὶ ἡμερομην. 9 Ἀπριλίου 1918 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως δίκης Δημητρίου Δανιόλου κατὰ Εὐδοξίας Δ. Δανιόλου, τὸ γένος Θεοδοσίου).

Διὰ ταῦτα

Δικάζον κατ' ἀντιμωλίαν καὶ ἀποφασίζον κατὰ πλειοψηφίαν

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 501 καὶ ἡμερομην. 23 Μαρτίου 1918 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ Δημητρίου Δανιόλου κατὰ Εὐδοξίας Δ. Δανιόλου, τὸ γένος Θεοδοσίου, ὡς νόμιμον καὶ βάσιμον

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης.

Διατάσσει ἵνα τὸ κοινὸν τῶν διαδίκων τέκνον ὀνόματι Ἰωάννης μένῃ καὶ ἀνατρέφηται παρὰ τῷ ἀναιτίῳ τῆς διαζεύξεως πατρὶ αὐτοῦ καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια διακόσια τεσσαράκοντα δύο (ἀριθ. 242) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 2

Ὁ Α΄. Γραμματεύς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Υ. Γ. Τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος μὴ εὑρόντος τὴν Εὐδοξίαν Δανιόλου ἐν τῇ κατοικίᾳ αὐτῆς, ἅτε ταύτης ὡς ἐδηλώθη ἀπελθούσης ἐκ τῆς ὑποδειχθείσης κατοικίας μετὰ τοῦ Τούρκου ἐραστοῦ σὺτῆς, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνάγοντος Δημητρίου Δανιόλου κατὰ τὴν δικάσιμόν της 25 Μαΐου 1920 ἐνεκρίθη ἵνα τὸ ὡς ἄνω διατακτικὸν δημοσιευθῇ εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου» καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνιόντα εἰς γρόσια ἑξακόσια ἑβδομήκοντα ἓξ (ἀριθ. 676) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος,

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερὸν

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 2

Ὁ Α΄ Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν

Ἐν τοῖς Πα]χείοις, τῇ 5 Ἰουνίου 1920.

Ὁ Α΄ Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ὑπεβλήθη αἴτησις τοῦ Γεωργίου Μηλοχαράκτη καὶ τῆς Κλεονίκης Μηλοχαράκτη ἐνώπιον τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου περὶ ἀναγνωρίσεως τοῦ γάμου τῶν γονέων αὐτῶν Προξιτέλους Χ'' Χαραλάμπους καὶ Κυριακῆς Ἡλιοῦ τελεσθέντος ἐν Ξηροκρήνῃ κατὰ τὸ ἔτος 1878.

Οἱ ἔχοντες ἐνστάσεις δέον νὰ ὑποβάλωσι ταύτας ἐγγράφως ἐντὸς ἑπτὰ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης δηλώσεως εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Δικαστηρίου.

Ἐν τοῖς Πα]χείοις, 1 Ἰουνίου 1920.

Ὁ Α΄ Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀρ. Πρωτ. 4505

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 83 καὶ ἡμερομηνίαν 27 Ἀπριλίου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τοῦ Κωνσταντίου Παρισιάνου κατὰ Ἀναστασίας Κ. Παρισιάνου, τὸ γένος Γεωργίου

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 200 καὶ ἑπ. καὶ 207 τῶν Πατριαρχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ, δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 1824 καὶ ἡμερομ. 12 Μαρτίου 1920 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ Κωνσταντίνου Μ. Παρισιάνου κατὰ Ἀναστασίας Κ. Παρισιάνου, τὸ γένος Γεωργίου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμ. τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου» καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνιόντα εἰς γρόσια ἑξακόσια ἑβδομήκοντα ἓξ (ἀριθ. 676) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος,

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερὸν

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 2

Ὁ Α΄ Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν

Ἐν τοῖς Πα]χείοις, τῇ 5 Ἰουνίου 1920.

Ὁ Α΄ Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΕΤΟΣ Μ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 27 Ἰουνίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 25

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

ΑΛΛΗΛΕΝΔΕΤΑ

Ἐνδέχεται ἑκάστοτε καὶ ἑκασταχοῦ νὰ ὑπῆρχον ἀρχιερεῖς τὰ ἑαυτῶν μόνον σκοποῦντες, ἢ περὶ τοῦ ἰδίου μόνον τάγματος καὶ ἀξιώματος ἐνδιαφερόμενοι, παραγνωρίζοντες δὲ τὴν μεγάλην σπουδαιότητα, ἣν ἔχει εἰς τὴν εὐεξίαν καὶ εὐρωστίαν τοῦ ὅλου ἐκκλησιαστικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ βίου τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος ὁ ἐνοριακὸς κλῆρος, ὁ κατά τινα ἀδόκιμον συνήθειαν χαρακτηριζόμενος ὡς κατώτερος. Ἡ Ἐκκλησία ὅμως ἡ διοικοῦσα δὲν παρεγνώρισε τὴν σπουδαιότητα αὐτοῦ, ἀλλ' ὅσον ἠδύνατο ἐκ τῶν περιστάσεων, πρὸς τῇ διαφυλάξει τοῦ κύρους καὶ γοήτρου τῆς ἱεραρχίας, προενόει καὶ περὶ τοῦ ἀξιώματος ἐκείνου, ἐφρόντιζε καὶ περὶ τῆς ἀνυψώσεως καὶ τῶν ἄλλων βαθμῶν τῆς ἱερωσύνης εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτοῖς θέσιν. Ἐὰν ἡ ἐν πρώτῃ εὐκαιρίᾳ ἵδρυσις τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης ἐστοχάζετο τοῦ πρώτου, τῆς μορφώσεως καὶ παρασκευῆς καταλλήλων ὁπωσδήποτε λειτουργῶν εἰς τὰς ἀνωτέρας ὑπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς ἀπόκλεισιν ἀπὸ τῆς ἱεραρχίας τῶν ἀμορφώτων, ἀπέβλεπον πρὸς τὸν ἄλλον σκοπὸν ὅσα ἑκάστοτε ἀπεφασίζοντο εἴτε περὶ ἱδρύσεως ἱερατικῶν σχολῶν, εἴτε περὶ ἀναγραφῆς προσόντων τινῶν εἰς τοὺς ἄλλως καὶ ἐξ ἄλλων σχολείων εἰς τὴν ἱερωσύνην προσερχομένους, ὅπως ἀντικατασταθῶσι κατὰ μικρὸν οἱ ἀρχαιότεροι καὶ ἧττον πρὸς τὴν θέσιν κατάλληλοι δι' ἄλλων νεωτέρων καὶ μᾶλλον εἰς τὴν κλῆσιν παρασκευασμένων. Δὲν ἦτο βεβαίως τὸ πρᾶγμα εὐχερὲς οὐδὲ ἠδύνατο νὰ κατορθωθῇ τὸ ζητούμενον ἐντὸς ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος, καὶ ἄλλως καὶ διότι ἐξ ἀπόψεως ὑλικῆς καὶ κοινωνικῆς οὐδὲν εἶχον τὸ ἐπαγωγὸν οἱ κατώτεροι βαθμοὶ τῆς ἱερωσύνης. Εἶναι καὶ θὰ εἶναι πάντοτε σπάνιοι οἱ ἐξ ἁπλῆς κλίσεως καὶ ἀκραιφνοῦς ζήλου ἐφιέμενοι τῆς ἱερωσύνης ἐν προόψει καὶ προαισθήσει τῆς ἀναμενούσης αὐτοὺς κοινωνικῆς ταπεινότητος καὶ βιοτικῆς δυσπραγίας. Εἶναι ἀλληλένδετα τὰ πράγματα. Ἡ κρατοῦσα κοινωνικὴ μικρότης καὶ βιοτικὴ

κακοπάθεια ἐνεργεῖ ἀποτρεπτικῶς ἐπὶ τῶν δυναμένων νὰ εὐδοκιμῶσιν ἐν ἄλλοις σταδίοις καὶ ἐπαγγέλμασι τοῦ βίου, ἡ δὲ προσέλευσις τῶν ἄλλων ἐπιτείνει ἐπὶ μᾶλλον τὴν ὑπάρχουσαν ὑποτίμησιν τῆς ἱερᾶς κλήσεως. Διέφυγε τοῦτο τὴν προσοχὴν τῆς ἁρμοδίας ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς; Ἧκιστα. Πολλάκις ἐγένετο σκέψις καὶ περὶ τούτου, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνυρ ψωθῇ πως καὶ ὑλικῶς ἡ θέσις τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου. Μέχρι τοῦδε ὅμως, πλὴν ὀλιγίστων ἐξαιρέσεων, οὐδεμία ἐπῆλθε βελτίωσις, ἀπὸ δὲ τοῦ μεγάλου πολέμου ἐδεινώθη ἐπὶ μᾶλλον ἡ κατάστασις ἕνεκα τῆς ἐπελθούσης καὶ ὁσημέραι προϊούσης ὑπερτιμήσεως τῶν πάντων. Αἱ ἄλλα τάξεις ἐβελτίωσαν ἀναλόγως τὰς ἀπολαβὰς αὐτῶν εἴτε δι' ἀπεργιῶν εἴτε ἄλλως. Ἡ εἰς τοιαῦτα μέτρα καταφυγὴ βεβαίως ἀποκλείεται ἀπὸ τῆς ἱερότητος τῆς κλήσεως, δὲν γνωρίζω δὲ ἂν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς παραμυθία τοῖς ἐκ τοῦ κλήρου, ὅτι καὶ ἄλλοι, καὶ δὴ οἱ ἐκ τοῦ διδάσκοντος σώματος, εὑρίσκονται εἰς ἀνάλογον θέσιν, καίπερ ἀπαιτούμενοι καὶ παρέχοντες παντοίας ἀποδείξεις ἰδιαιτέρων σπουδῶν καὶ προσόντων εἰδικῶν. Καὶ ἐν Ἑλλάδι δὲ μέχρι πρὸ μικροῦ δὲν εἶχον κάλλιον τὰ τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου, μόλις δὲ ἐσχάτως εὐηγγελίσθημεν ὅτι ἐλήφθησαν ἀποφάσεις καὶ μέτρα πρὸς βελτίωσιν τῆς θέσεως τῶν ταλαιπωρουμένων. Ἐπ' αἰσίοις.

Ἦτο καιρὸς νὰ ληφθῇ τις πρόνοια καὶ παιήμῖν, ὡς δὲ προεβλέπετο, οὐδὲ νῦν καθυστέρησεν ἡ Κεντρικὴ Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχή, καὶ συνεπείᾳ τῆς ἐπὶ τούτῳ δοθείσης ὑπ' αὐτῆς ἐντολῆς τῷ παρ' ἡμῖν λειτουργοῦντι Ἐκκλησιαστικῷ Συνδέσμῳ παρεσκευάσθη καὶ ἐπεδόθη ὑπὸ τοῦ προέδρου αὐτοῦ ἁγίου Βιζύης κατάλληλον «Ὑπόμνημα πρὸς τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον περὶ τῆς οἰκονομικῆς βελτιώσεως τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου».

Δὲν θὰ βραδύνῃ βεβαίως ἡ ἱερὰ Σύνοδος νὰ ἐπιληφθῇ τῆς μελέτης τοῦ ὑπομνήματος τούτου καὶ νὰ καταλήξῃ εἰς ἀποφάσεις ὁριστικὰς περὶ τῶν δεόντων γενέσθαι, ἐὰν δὲ διέθετεν ἡ αὐτὴ καὶ τὰ ἀναγκαιοῦντα πρὸς τοῦτο ὑλικὰ μέσα, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ ἐνοριακὸς κλῆρος θὰ εἶχε μετ' ὀλίγον ἀφορμὰς νὰ εὐχαριστήσῃ τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ νὰ ἐκτελῇ προθυμότερον νὰ ἀνατεθειμένα αὐτῷ καθήκοντα πρὸς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα. Ἀλλ' ἐν τοιούτῳ ζητήματι τὸ Ἐκκλησιαστικὸν κέντρον, ἀποτελεῖ μόνον τὸν ἕνα τροχὸν τῆς ἁμάξης, τὸν δὲ ἕτερον τροχὸν ἀποτελοῦσιν ἄλλοι παράγοντες, οἱ τὰ τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ ἐνταῦθά τε καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐμπεπιστευμένοι Ἐπίτροποι τῶν Ἐκκλησιῶν. Πρὸς τούτοις ἀπευθύνεται ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» πρὸ παντὸς ἄλλου ἀξιοῦσα παρ' αὐτῶν ἀγαθὴν θέλησιν, καὶ ταύτην ὑπαγορευομένην ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τοῦ δικαίου, ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τοῦ πρέποντος καὶ ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τῆς ὑπηρεσίας τῆς ἱερᾶς. Καθ' ὃν χρόνον οἱ τὰ ἄλλα ἐπαγγέλματα μετερχόμενοι προέβησαν καὶ προβαίνουσιν εἰς αὐξήσεις καὶ ὑπερτιμήσεις ἀσυμμέτρους πρὸς τὰ πρὶν, ἐπικαλούμενοι τὸ πολυδάπανον τοῦ βίου, εἶναι πλέον ἢ ἀνεπιεικὲς τὸ παραβλέπειν τὰς τῶν ἄλλων ἀνάγκας. Εἶναι προσέτι δυσυμβίβαστον πρὸς τὴν ἐθνικὴν φιλοτιμίαν νὰ ἀνεχώμεθα τοὺς λειτουργοὺς τῆς θρησκείας τοῦ ἔθνους, καὶ ἐὰν τυχὸν πολλοὶ κατ' ὄνομα μόνον ἀνήκωμεν αὐτῇ, σύροντας κατ' ἀνάγκην καὶ ἐπιδεικνύοντας τὴν στυγνὴν αὐτῶν κακοδαιμονίαν ἐν μέσῳ τῶν ξένων, καὶ τοῦτο καθ' ὃν χρόνον ἀντιποιούμεθα ὑπεροχῆς ὑπὲρ τοὺς λοιποὺς συνοίκους λαοὺς καὶ συναριθμήσεως μετὰ τῶν προεχόντων. Δὲν εἶναι μόνον τοῦτο. Μονονουχὶ καθιστάμεθα συνυπαίτιοι τῆς οἱασδήποτε ὀλιγωρίας τῶν καθηκόντων τῆς ἱερᾶς ὑπηρεσίας, ὅταν δι' ἡμᾶς, διὰ τὰς ἡμετέρας οἰκονομικὰς σκέψεις καὶ ἐνεργείας περιέρχωνται ἐκεῖνοι εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ὀλιγωρῶσιν ὁπωσδήποτε τῶν ἰδίων καθηκόντων. Εἶναι ἀλληλένδετα τὰ καθήκοντα καὶ τὰ δικαιώματα. Ἐὰν θέλωμεν τὸν ἄλλον ἀκριβῆ περὶ τὴν τήρησιν τῶν καθηκόντων τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ, ὀφείλομεν πρῶτοι ἡμεῖς νὰ πράττωμεν τὸ ἴδιον καθῆκον, τρέφοντες ἐπαρκῶς καὶ ἐνδύοντες ἀξιοπρεπῶς ἐκ τοῦ ναοῦ τὸν ἐν τῷ ναῷ ἐργαζόμενον, αὐτόν τε καὶ τὴν αὐτοῦ οἰκογένειαν, ἐὰν ἔχῃ τοιαύτην. Οὗτος εἶναι ὁ κανών. Εἶναι ἐξαιρέσεις οἱ Παῦλοι, οἱ τὸν σκηνοποιὸν καὶ σκηνορράφον μετερχόμενοι καὶ διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν ἐπαρ-

κοῦντες ταῖς ἰδίαις ἀνάγκαις καὶ ταῖς τῶν περὶ αὐτοὺς, ἵνα ἀδάπανον θήσωσι τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ. Δὲν ἀγνοοῦμεν ὅτι παρ' ἡμῖν ἐκ τοῦ ναοῦ τρέφονται ὡς τὰ πολλὰ καὶ τὰ ἐκπαιδευτήρια τῶν κοινοτήτων καὶ ἐνοριῶν ἡμῶν, παρὰ πᾶσαν δὲ τὴν ἐγνωσμένην περὶ τὰ κοινὰ σπουδὴν καὶ φιλοτιμίαν τῶν παρ' ἡμῖν ἐπιτρόπων, δὲν ὑποθέτομεν ὅτι συμβαίνει καὶ παρ' ἡμῖν δι' ὅ,τι ἐν τῷ ὑπομνήματι αὐτοῦ παραπονεῖται ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐπιτρόπων καὶ περὶ τῆς παραδόξου ἀντιλήψεως αὐτῶν, ὅτι ἡ περιουσία καὶ αἱ πρόσοδοι τῶν ναῶν προορίσμὸν ἔχουσιν οὐχὶ τὴν συντήρησιν τοῦ κλήρου καὶ τῶν πτωχῶν καὶ ἀσθενῶν καὶ ξένων τῆς ἐνορίας, ἀλλὰ τὰς ἀτελευτήτους ἐπισκευὰς καὶ οἰκοδομὰς καὶ ἀντικαταστάσεις εἰκονοστασίων καὶ εἰκόνων καὶ πολυελαίων, πρὸς ἀπαθανάτισιν τῶν ἰδίων ἑαυτῶν ὀνομάτων. Ὑπάρχουσι δὲ, λέγει, καὶ ἰδανικώτεροι, ἴδιον δὲ τούτων εἶναι τὸ ἐργάζεσθαι ταμιευτικῶς πρὸς αὔξησιν τῶν κεφαλαίων. Φαίνονται οὗτοι ὀπαδοὶ καὶ θιασῶται τῆς θεωρίας καὶ τῆς πράξεως τῶν θλιβόντων τοὺς τῆς παρούσης γενεᾶς, ἵνα ἔχωσιν ἄνεσιν οἱ ἐπιγιγνόμενοι. Διὰ τοῦτο δὲ ἀκριβῶς, διότι δὲν ὑποθέτομεν τοιαῦτα περὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐπιτρόπων, ἔχομεν δι' ἐλπίδος, ὅτι ἢν ἔχουσι φιλοτιμίαν περὶ τῶν κοινῶν θὰ ἐκδηλώσωσι καὶ ἐν τούτῳ, πάσῃ δυνάμει ὑποστηρίζοντες τὴν ἀγαστὴν πρόνοιαν τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως πρὸς τῇ ἄλλῃ ἀνυψώσει τοῦ κλήρου βελτιωθῇ καὶ ἡ οἰκονομικὴ αὐτοῦ θέσις, ἐπὶ ἀκριβεστέρᾳ ἐκπληρώσει ὧν ἔχει καὶ αὐτὴ καθηκόντων πρός τε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πρὸς τὸ Γένος.

ΣΟΒΑΡΟΤΗΣ
ΣΚΕΨΕΩΝ, ΛΟΓΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΩΝ

Εἶνε γεγονὸς ὅτι μεταξὺ τοῦ ἔσω καὶ ἔξω ἀνθρώπου ὑπάρχει στενωτάτη σχέσις τοιαύτη οἵα ὑπάρχει μεταξὺ αἰτίου καὶ ἀποτελέσματος. Πᾶς οἱοσδήποτε λόγος, πᾶσα οἱαδήποτε πράξις τοῦ ἔξω ἀνθρώπου εἶνε αὐτὸ τοῦτο ὁ καθρέπτης ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀντικατοπτρίζεται ὁ ἔσω ἄνθρωπος. Ἐπὶ τοῦ κατόπτρου τούτου ἀναλύονται καὶ οἱ μᾶλλον σύνθετοι χρωματισμοὶ τῶν διαθέσεων τῆς ψυχῆς καὶ τῶν καταστάσεων τοῦ νοῦ, καὶ διαπτύσσονται αἱ μᾶλλον δυσδιάκριτοι πτυχαὶ τῆς καρδίας. Ὁ ἔξω ἄνθρωπος εἶνε ἐν ὀλίγοις ἡ **ἀποκάλυψις** τοῦ ἔσω. Πολλάκις παραμικρὰ κίνησις καὶ ἁπλούστατος λόγος ἀρκοῦν νὰ χαρακτηρισθῇ ἀκριβῶς καὶ ἐξηγηθῇ πολύπλοκος ἐσωτερικὸς κόσμος. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἔχων ὑπ' ὄψιν του ὁ σοφὸς Σιρὰχ λέγει ὅτι «καὶ γέλως ὀδόντων καὶ βήματα ἀνθρώπου ἀναγγέλλει τὰ περὶ αὐτοῦ» (ιθ', 30).

Ἡ ἐκ τῶν λόγων ἢ τῶν ἔργων ἐπίδρασις εἴτε πρὸς καλὸν εἴτε πρὸς κακόν, ἐν περιδάλλοντι μάλιστα ἁπλάστῳ κἄπως πνευματικῶς καὶ κοινωνικῶς, εἶνε καταφανής· ὅσον δὲ ὑψηλότερα ἵσταται ὁ ὁμιλῶν ἢ ὁ πράττων τόσῳ ἐπιδλητικωτέρα καὶ δραστικωτέρα καταντᾷ ἡ ἐξ αὐτοῦ ἐπίδρασις. Καὶ εἶνε πολλάκις ἡ τοιαύτη ἐπίδρασις ἀσυναίσθητος καὶ ἀσυνείδητος ἄνευ δηλονότι ἀμέσου καὶ ἐνσυνειδήτου συμμετοχῆς τῆς ψυχῆς τοῦ ἀκροατοῦ ἢ θεατοῦ. Πόσας ἠθικὰς νεκραναστάσεις δὲν ἀριθμεῖ ἡ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω ἐπίδρασις αὕτη! ἀλλ' ἐξ ἄλλου καὶ πόσα θύματα, πόσα ναυάγια ἠθικά! Ἐφιστῶν ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου τὴν προσοχὴν τῶν Ἐφεσίων ὁ Ἀπόστ. Παῦλος γράφει «πᾶς **λόγος σαπρὸς** ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν μὴ ἐκπορευέσθω, ἀλλ' εἴ τις ἀγαθὸς πρὸς οἰκοδομὴν. . . . . ἵνα δῷ χάριν τοῖς ἀκούουσι» (Δ', 29) «. . . . . μηδὲ ὀνομαζέσθω ἐν ὑμῖν . . . . . καὶ **αἰσχρότης καὶ μωρολογία**, ἢ εὐτραπελία, τὰ οὐκ ἀνήκοντα. ἀλλὰ μᾶλλον εὐχαριστία» (Ε', 3, 4). Καὶ ὁ Κύριος δεικνύων τὸ μέγεθος τῆς εὐθύνης, τὴν ὁποίαν ὑπέχουν οἱ ἀργολογοῦντες ἢ μωρολογοῦντες ἢ εὐτραπελίζοντες οὕτω ἐπὶ ζημίᾳ ψυχικῇ καὶ βλάδῃ τῶν ἀκουόντων, καὶ τονίζων τὸ κολάσιμον τῆς τοιαύτης διαγωγῆς λέγει «πᾶν ῥῆμα ἀργὸν, ὃ ἐὰν λαλήσωσιν οἱ ἄνθρωποι ἀποδώσουσι περὶ αὐτοῦ λόγον ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως» (Μτθ. ιβ', 36). Εἶνε δὲ γνωστοὶ οἱ ταλανισμοὶ Αὐτοῦ περὶ τοῦ ἀνθρώπου, δι' οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται» (Μτθ. ιη', 17. Λκ. ιζ', 2.) καὶ ἡ περὶ τούτου κρίσις Του ὅτι «λυσιτελεῖ αὐτῷ εἰ μύλος ὀνικὸς περίκειται περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ ἔρριπται εἰς τὴν θάλασσαν ἢ ἵνα σκανδαλίσῃ. . . (Λκ. ιζ', 2).

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκ τῶν λόγων ἢ τῶν ἔργων **ἐντύπωσις**, ἐν περιβάλλοντι μάλιστα σοβαρῶν καὶ διανοουμένων, εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα τὴν προκαλοῦν ἀνάλογα δὲ εἶνε καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς ἀποτελέσματα. Ἂν οἱ προκαλοῦντες τὴν ἐντύπωσιν τύχωσι περιβεβλημένοι ἐξουσίαν ἢ ἰδιότητα, εἴτε ἀνήκωσιν εἰς ἀνωτέραν διανοητικὴν καὶ κοινωνικὴν σφαῖραν, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ καλὴ ἢ κακὴ ἐντύπωσις, τὴν ὁποίαν ἤθελον οὗτοι γεννήσῃ, δὲν θὰ ἦτο μόνον πρὸς ὄφελος ἢ πρὸς ζημίαν αὐτῶν, ὡς ἀτόμων, ἀλλὰ καὶ τῆς ὁμάδος ἢ τοῦ συστήματος ἢ τοῦ κύκλου, εἰς τὰ ὁποῖα ἀνήκουν. Πρόδηλον λοιπὸν ὁπόσην προσοχὴν εἶνε ἀνάγκη νὰ καταβάλλῃ πᾶς τις, ἀλλ' ἰδίᾳ πρόσωπα, ὁποῖα τὰ ἀνωτέρω, καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἐλάχιστα ἀκόμη, ἵνα ἡ ἐντύπωσις τὴν ὁποίαν θὰ προκαλέσουν καὶ οἱ λόγοι των καὶ τὰ ἔργα των καὶ αὐταὶ αἱ κινήσεις των, εἶνε εὐνοϊκὴ καὶ ἐξυψωτικὴ καὶ δι' αὐτοὺς καὶ διὰ τὸ ἔθνος καὶ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, εἰς τὰ ὁποῖα ἀνήκουν. Δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν ὅτι ἕκαστον ἐπὶ μέρους ἄτομον κλείει μέσα του ὁλόκληρον τὸ ἔθνος του, ὁλόκληρον τὴν Ἐκκλησίαν του, καὶ ἑπομένως δὲν πρέπει νὰ διαφορῶμεν διὰ τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις μας, καὶ διὰ τὰς ἐξ αὐτῶν κρίσεις τῶν ἄλλων. Ἕκαστος εἶνε καὶ μία **συστατικὴ ἐπιστολή** διὰ τὸ οἰκεῖον ἔθνος καὶ διὰ τὴν οἰκείαν Ἐκ]σίαν· ἐπιστολὴ μάλιστα **ἀνοικτή**, τὴν ὁποίαν συντάσσει καὶ γράφει ὁ ἴδιος μὲ τὴν ὅλην του διαγωγήν· ἡ ἐπιστολὴ αὕτη περιφέρεται πανταχοῦ, ὅπου καὶ ὁ συντάκτης της καὶ **ἀκωλύτως** ἀναγινώσκεται ὑπὸ «πάντων ἀνθρώπων». Πόσον **εὐχάριστον** καὶ πόσον ἀπείρως ὠφέλιμον θὰ ἦτο ἂν ἕκαστος ἐπὶ μέρους παντα-χοῦ καὶ πάντοτε ἐφιλοτιμεῖτο νὰ συντάττῃ τὴν ἰδικήν του Ἐπιστολὴν μὲ ὅ,τι ὑψηλὸν καὶ γενναῖον ἠδύνατο!

Ἡ **σοβαρότης** ἦτο πάντοτε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε γνώρισμα τῶν φυσιογνωμιῶν ἐκείνων αἱ ὁποῖαι εἶνε κυριευμέναι ὑπὸ τῆς δυνάμεως ἀνωτέρας τινὸς ἰδέας, ὑψηλοτέρου τινὸς ἰδανικοῦ καὶ παραδόσεων μεγάλων, πρὸς ἐξυπηρέτησιν καὶ προαγωγὴν τῶν ὁποίων ζῶσι καὶ ἐνεργοῦν μετὰ φρονήσεως καὶ περισκέψεως. Τοὐναντίον δὲ ἡ **ἐλαφρότης** ἦτο πάντοτε καὶ εἶνε γνώρισμα τῶν **ἐγωπαθῶν** οἱ ὁποῖοι κυριευμένοι δυσαποσπάστως ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐγὼ δὲν δύνανται νὰ ὑψωθοῦν καὶ ἐπεκταθοῦν ὑπεράνω καὶ πέραν αὐτοῦ, ἀλλ' ἐνασμενίζονται νὰ θάπτουν ὅλα τὰ ἰδεώδη μέσα εἰς τὸ ἐγώ.

† Ἀρχιγραμματεὺς Ἀρχιμ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΤΟ ΥΠΟΜΝΗΜΑ 1)
ΤΗΣ ΠΑΥΣΕΩΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ Ε΄
ΚΑΙ
ΤΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΠΟ ΠΙΣΣΙΔΕΙΑΣ ΕΥΓΕΝΙΟΥ

Καὶ φυτὸν ἀεὶ ῥίζης πέφυκε χρῄζον, ἐξ ἧς πηγαὶ τῆς ζωῆς ἀνατρέχουσι τῷ ὅλῳ, καὶ ποταμὸς πηγῆς δεῖται καταρκτικῆς τῆς ἐκείνου συστάσεως, καὶ ποταμῶν εἰσροῆς τὸ θαλάσσιον πέλαγος, ἐξ ἧς εὑρύνεται λιμναζόμενον, καὶ μηκυνόμενον παρεκτείνεται, καὶ ὡς εἰπεῖν ἁπαξάπαντα τῶν δημιουργημάτων τὴν οἰκείαν ἀρχὴν ὑποτίθησι· μὴ γὰρ προϋπαρξάσης ἀρχῆς τὰ ἐκ ταύτης οὐ συνίσταται, μήτε τὰ κατὰ φύσιν, φαμὲν, μήτε τὰ κατὰ τέχνην, μήτ' αὐτὰ δήπου τὰ κατὰ θέσιν ἢ προαίρεσιν γιγνόμενα· διὸ κρηπῖδος οἰκία χωρὶς, ἀνεξάρτητος, ναῦς κυβερνήτου χηρεύουσα οὐκ ἀκίνδυνος, σῶμα δίχα κεφαλῆς ἀνοργάνιστον, ἀλλά γε μὴν καὶ στρατόπεδον στρατηγοῦ χωρὶς ἀσυγκρότητον, καὶ ποίμνιον ποιμένος ἄνευ ἀσύντακτον· θάτερον γὰρ θατέρου χωρὶς τὰ πρός τι πως ἔχοντα καὶ φεράλληλα, διαμένειν οὐ δύνανται· κατὰ ταῦτα μὴν οὖν ἀναλόγως καὶ ἡ πνευματικὴ τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας καθόλου ποιμαντορία τὸν ἀρχικὸν ποιμενάρχην εἰῶθεν ἐπιζητεῖν ἀναγκαίως ἐξ οὗ περ ὁλικῶς πως ὡς ἀπὸ κοινῆς εὐτάκτου ἀρχῆς ἐπιφοιτῶσι κατὰ μέρος ἀξίας καὶ εὐταξίας ἐκκλησιαστικῆς ἐνθέου διακοσμήσεως, καὶ συναρμολογούμεναι, ἀλληλουχούμεναί τε καὶ συνεχόμεναι καταλλήλως ἐνεργοῦσι καὶ διασῴζονται· τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων καὶ παρὰ πᾶσι ὁμολογουμένων, οὐκ ἄλλως τὸν γνήσιον ποιμενάρχην, εἰ μὴ διὰ

1) Κῶδιξ Ὑπομνημάτων, Παραιτήσεων, Καθαιρέσεων καὶ Ἐκλογῶν 1790—1821.

κοινῆς ἐκλογῆς καὶ ψήφων ἀποκαθίστασθαι ὁ κανονικὸς ὅρος καὶ θεσμὸς ὑπαγορεύει. Τούτων αὖ πάλιν ὁμοφώνως καὶ εὐφυῶς ἐπαγομένων πῶς ἂν μή τις ὁμολογήσειεν προνοίας θείας καὶ εὐδοκίας εἶναι τὸ γιγνόμενον· κήδεται γὰρ κήδεται Θεὸς τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ· πῶς γὰρ οὔ; ὅπου γε καὶ ἡμῶν ἑκάστου ὑπερβαλλόντως φείδεται; οὐδεὶς γάρ, φησὶν ὁ χρυσορρήμων θεῖος πατὴρ οὕτως ἑαυτοῦ φείδεται, ὡς πάντων ἡμῶν ὁ Θεός· πολλῷ γὰρ ἡμῶν αὐτὸς βούλεται μᾶλλον μηδὲν ἡμᾶς πάσχειν κακόν. Σήμερον γοῦν τῇ ι' τοῦ τρέχοντος μηνὸς, διὰ βασιλικοῦ μονμπασήρη τῆς Ὑψηλῆς Πόρτας ὁ Πατριαρχεύων κὺρ Γρηγόριος αἴφνης ἀπὸ τῶν Πατριαρχείων ἀνάρπαστος γενόμενος, μετεκομίσθη εἰς χωρίον Καδί-κιοϊ 2) τῆς ἁγιωτάτης μητροπόλεως Χαλκηδόνος, ἀμέσως δὲ Συνόδου ὑπερεντελεστάτης συγκροτηθείσης πάντων ἡμῶν συμπαρόντος καὶ τοῦ ἐνδοξοτάτου καὶ περιφανεστάτου μεγάλου Διερμηνευτοῦ τῆς κραταιᾶς βασιλείας κυρίου κυρίου Σταυράκη Ἀριστάρχη μετὰ τῶν προκριτωτέρων τῆς πανευγενοῦς χορείας, τοῦ πανευγενεστάτου Ἄρχοντος μεγάλου Λογοθέτου κυρίου Στεφάνου Μαυρογένους, καὶ παντὸς τοῦ εὐαγοῦς κλήρου, ἔτι δὲ καὶ τῶν τιμιωτάτων ἐπιτρόπων τοῦ Κοινοῦ καὶ πάντων τῶν ἄλλων τῶν εὐλογημένων ρουφετίων, τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος τῆς βασιλευούσης ταύτης τῶν πόλεων, ἐπ' ἀκροάσει πάντων ἀνεγνώσθη ὑψηλὸν προσκυνητὸν ἔγγραφον, περιέχον τὰς αἰτίας τῆς ἐξώσεως τοῦ προρρηθέντος παναγιωτάτου πρώην Κωνσταντινουπόλεως κυροῦ Γρηγορίου καὶ ἐπὶ τέλους πρὸς ἡμᾶς προσκυνητὰς ἐπιταγάς· δέον γὰρ τὸν ἐξ ἡμῶν Πατριάρχην προσέχοντα τὸν νοῦν τῇ ὑψηλῇ βουλήσει τῆς κραταιᾶς βασιλείας ἐπιτελεῖν τά τε ἀναγκαῖα πρὸς περίθαλψιν τοῦ βασιλικοῦ ρεαγιᾶ καὶ τὰ καθήκοντα ἑαυτῷ πρὸς ὑποταγὴν καὶ πιστὴν δούλευσιν· τὸν δὲ μὴ μόνον μηδὲν τούτων ἐπιτελέσαι, ἀλλὰ καὶ ἐπιχειρῆσαι πράξεσί τε καὶ τολμήμασι, δι' ἅπερ ἀποβαλεῖν καὶ τὸ πιστὸν καὶ ἐξωσθῆναι τῆς πατριαρχείας Δεβλέττζε, ὅ ἐστι κατὰ τάξιν καὶ ἐξουσίαν τοῦ ὑψηλοῦ Δεβλετίου. Ταῦτα μὲν οὖν περιεῖχε τὸ προσκυνητὸν ἔγγραφον περὶ τῆς ἐκείνου Παναγιότητος. Ἐπὶ τέλους δὲ κατ' ἔλεον βασιλικὸν ἐπέταττε σύμπασιν ἐλέσθαι εἰς Πατριάρχην κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν τοῦ γένους ἡμῶν τάξιν καὶ συνήθειαν δόκιμον, πιστὸν, καὶ ἱκανὸν πρὸς περίθαλψιν βασιλικοῦ ρεαγιᾶ, συνετὸν δὲ καὶ ἄξιον ὑπουργῆσαι τὰ ἀρέσκοντα τῇ ὑψηλῇ βουλήσει, εἶτα δὴ σκέψεως γενομένης ἐπὶ πολὺ, **παρουσιάζοντος καὶ τοῦ ἐνδοξομεγαλοπρεπεστάτου κεσεδὰρ ἐφένδημιζ** πρὸς εὕρεσιν καὶ ἐκλογὴν ἀξίου καὶ ἁρμοδίου προσώπου, τοῦ ἀξίως κυβερνήσοντος τὸ πάγκοινον τοῦτο σκάφος κατὰ τὴν προσκυνητὴν ἐπιταγὴν, καὶ κατὰ τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς νόμους, μηδεμίαν ἐκκλησιαστικὴν παροικίαν ἐπὶ πολὺ μένειν χρεύουσαν διακελευομένους, προεκρίθη, καὶ προεξελέγη τῶν ἄλλων μιᾷ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ καὶ ἑνὶ φρονήματι πάντων ὁμοῦ τῶν τοῦ γένους μελῶν ὁ πανιερώτατος καὶ θεοπρόβλητος μητροπολίτης Πισιδείας, ὑπέρτιμος καὶ ἔξαρχος Σίδης Μυρέων καὶ Ἀταλείας, ἐν Χῷ περεσπούδαστος καὶ περιπόθητος ἡμῶν συναδελφὸς κύριος κύριος Εὐγένιος, ὡς τῶν ἄλλων προέχων, συνέσει τε καὶ φρονήσει κεκοσμημένος, καὶ λόγῳ ἀπηρτισμένος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἐν τοῖς κόλποις τῆς κοινῆς ἡμῶν μητρὸς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐντεθραμμένος καὶ τὴν σύστασιν αὐτῆς διακαῶς ποθῶν· καὶ ὃν κατὰ τὴν ἱερὰν ἐκκλησιαστικὴν διατύπωσιν τῶν κανονικῶν ψήφων τελεσθεισῶν πρῶτον μὲν ἐθέμεθα τὴν αὐτοῦ θεοπρόβλητον πανιερότητα, δεύτερον δὲ τὸν Χρύσανθον καὶ τρίτον τὸν Μελέτιον, ὧν καὶ τὰ ὀνόματα κατεστρώθη ἐν τῷδε τῷ

2) Κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν ὁ ἀείμνηστος Πατριάρχης τῇ 18 Δεκεμβρίου τοῦ 1798, ὡς λέγει τὸ ὑπομνηματιστικὸν γράμμα τῆς πρώτης πτώσεώς του ἀπὸ τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου «αἴφνης διὰ βασιλικοῦ μουμπασίρη τῆς Ὑψηλῆς Πόρτας ἀνάρπαστος μετεκομίσθη εἰς χωρίον Καδή-κιοϊ τῆς ἁγιωτάτης Μητροπόλεως Χαλκηδόνος» (Πατριαρχ. Κῶδιξ ἔνθ' ἀνωτέρω σελ. 131). Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν δευτέραν αὐτοῦ πατριαρχείαν τῇ 9η Σεπτεμβρίου 1808 «διὰ βασιλικοῦ μουμπασίρη τῆς Ὑψηλῆς Πόρτας ὁ πατριαρχεύων κύριος κύριος Γρηγόριος ἀποπεμφθεὶς ἀπὸ τῶν Πατριαρχείων μετεκομίσθη εἰς χωρίον Καδή-κιοϊ τῆς ἁγιωτάτης Μητροπόλεως Χαλκηδόνος» (ἔνθ' ἀνωτέρω σελ. 255)· καὶ τότε μὲν ὡδηγήθη εἰς Καδή-κιοϊ καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἅγιον Ὄρος καὶ Πρίγκηπον, ἤδη ὅμως ἡ ἐξορία του εἰς Χαλκηδόνα ἦτο πρόφασις μόνον, ἀφοῦ μετεφέρθη εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Μποσταντζήμπαση, ἕως οὗ λήξῃ ἡ ἐκλογὴ τοῦ νέου Πατριάρχου.

ἱερῷ κώδικι τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας εἰς ἔνδειξιν διηνεκῆ καὶ παράστασιν μόνιμον.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ἀωκα κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον ἐπινεμήσεως θ'.

Ὁ Καισαρείας **Ἰωαννίκιος**
Ὁ Νικαίας **Μακάριος**
Ὁ Χαλκηδόνος **Γρηγόριος**
Ὁ Βιζύης **Ἱερεμίας**
Ὁ Λήμνου **Μακάριος**
Ὁ Μεσημβρίας **Ζαχαρίας**
(ἀκολουθεῖ)
† Μ. Πρωτοσύγκελλος **Ἀθηναγόρας**

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἱερὰ Σύνοδος.— Προχθὲς ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Ἀρτάκην ὁ σεβ. μητροπολίτης Κυζίκου κ. Κωνσταντῖνος, ὅπως ἐκ τοῦ σύνεγγυς εὐλογήσῃ τοὺς εὐημεροῦντας ἤδη χριστιανοὺς αὐτοῦ, καὶ συμπανηγυρίσῃ μετ' αὐτῶν τὰς ἐπικειμένας μεγάλας ἑορτάς· ἡ Α. σεβ. θὰ εὑρίσκηται ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ κατὰ τὴν μνήμην τῶν ἁγ. Ἀποστόλων.

Ἑορτὴ Ἀμερικανικῆς Ὁμοσπονδίας.— Ἐπὶ τῇ πανηγυρισθείσῃ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐθνικῇ ἑορτῇ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ὁ πανοσλ. Μ. πρωτοσύγκελλος μετὰ τοῦ πατριαρχικοῦ διερμηνέως κ. Σπυρ. Κωνσταντινίδου ἡρμήνευσαν τὰς συγχαρητικὰς προσρήσεις τῆς Μ. Ἐκκλησίας τῷ ἐνταῦθα ὑπάτῳ ἁρμοστῇ τῆς μεγάλης Δημοκρατίας τοῦ Νέου Κόσμου.

Μουσικὴ Ἐκκλησιαστικὴ Σχολή.— Ἐννέα ἀριθμοῦνται οἱ λαβόντες τελειοδιδάκτου πτυχία τῆς σχολῆς ταύτης, εἶναι δὲ οὗτοι· Ἰωάννης Πασχαλίδης, ἐξ Ὀρτάκιοϊ Βιθυνίας, Ἀθανάσιος Κωνσταντινίδης, ἐκ Σκεπαστοῦ Θράκης, Ἀθαν. Παντόπουλος, μακεδών, Μιχ. Βρισόπουλος, ἐκ Κιουπλιῶν Βιθυνίας, Νεόφυτος Μυλαράκης, βυζάντιος, Κωνσταντῖνος Λαυριώτης, διάκονος, ἐκ Δαρδανελλίων, Κωνσταντῖνος Ὁδοιπορίτης, Ἰκονιεὺς, Ἀναστ. Παπαδόπουλος, Τραπεζούντιος, καὶ Ἰωάννης Βογδάνος. Τούτων οἱ τέσσαρες πρῶτοι τυγχάνουσι τελειόφοιτοι καὶ τῆς Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς.

Ἐθν. Ἰωακείμιον Παρθεναγωγεῖον. — Τῇ Κυριακῇ, 21 λήγοντος, διεξήχθη ἐν τῷ παρθεναγωγείῳ τούτῳ ἡ τελετὴ τῆς ἀπονομῆς τῶν πτυχίων εἰς τὰς τελειοφοίτους, ἥτις εἶχεν ἀνασταλῇ κατὰ τὰ στυγνὰ τοῦ πολέμου ἔτη, τῆς τελετῆς, ἐν μέσῳ πλήθους πολλοῦ φιλομούσων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν γενομένης, προεξῆρχεν ὁ σεβ. τοποτηρητὴς μετὰ τῶν σεβ. Σηλυβρίας, προέδρου τῆς ἐφορίας, Φιλιππουπόλεως, Ἀγκύρας καὶ 40 Ἐκκλησιῶν. Μετὰ τὸν κατάλληλον λόγον τῆς ἐλλογίμου διευθυντρίας, ἐπέστεψε τὴν τελετὴν ὁ σεβασμ. προεξάρχων, τὸν δὲ συντακτήριον, ἐκ μέρους τῶν ἀπολυομένων ἀπήγγειλεν ἡ δεσποινὶς Πανδώρα Ἀριστ. Οἰκονομίδου.— **Αἱ τελειοδίδακτοι** τοῦ λήξαντος ἔτους εἰσὶν εἴκοσι πέντε, αὗται, κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν· Ἀγλαΐα Μαυρίδου, Αἰκατερίνη Ἀρχοντοπούλου, Αἰκατερίνη Μαστοράκη, Αἰκατερίνη Νισυρίου, Ἄννα Δούμανῆ, Ἄννα Ποζάρα, Ἀνδρονίκη Μαυροπούλου, Δόμνα Ἰωαννίδου, Ἑλένη Ἐγγονοπούλου, Ἑλένη Β. Παλαμήδους, Ἐλισάβετ Τζοάνη, Εὐαγγελία Ἀνδρονάκη, Εὐαγγελία Πανταζίδου, Εὐανθία Δαδάκη, Θεοδώρα Θωΐδου, Καλλιόπη Στουπάκη, Μάρθα Ἐμμανουηλίδου, Μαρία Σίμογλου, Ὀλυμπία Βαφειάδου, Πανδώρα Οἰκονομίδου, Πουλχερία Σίμογλου, Σοφία Βουρλίδου, Σοφία Κανάρη, Χαρίκλεια Καρυοφύλλη, Χρυσῆ Βασιλειάδου,— τούτων αἱ εἴκοσι καὶ μία ἔτυχον τοῦ βαθμοῦ ἄριστα.

Μητρόπολις Χαλδίας.— Συνεπείᾳ κατηγοριῶν ἐκ Κερασοῦντος ἐναντίον τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Χαλδίας καὶ Χερροιάνων κ. Λαυρεντίου, ἀπεστάλη μὲν ἔξαρχος εἰς Κερασοῦντα ὁ θεοφ. ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος κ. Ἰωακεὶμ, ἐργασθεὶς οὐχὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐνταῦθα δοθεισῶν ἐπισήμων ὁδηγιῶν, ἐκλήθη δ' ἐνταῦθα ὁ κατηγορούμενος. Εἰς τὰς τελευταίας δύο συνοδικὰς συνεδριάσεις, μετὰ τὴν ὑποβληθεῖσαν ἀπολογίαν τοῦ πανιερ. μητροπολίτου, ἀπεφασίσθη ν' ἀποσταλῇ ἕτερος ἔξαρχος, ἔχων ἐντολὴν νὰ λάβῃ τὰς ὑποβληθησομένας κατηγορίας, ἀνακοινώσῃ αὐτὰς εἰς τὸν ὑπόδικον μητροπολίτην, λάβῃ τὴν ἀπολογίαν αὐτοῦ, ταύτην δ' ἀντιβάλλων πρὸς τὰς καταθέσεις καὶ μελετήσας τὴν κατάστασιν, ὑποβάλῃ τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ γνωμοδότησιν. Ἐν τούτοις ὁ πανιερ. μητροπολίτης θεωρεῖται ὑπόδικος μέχρι τῆς ἐκλογῆς πατριάρχου, ὅτε ἡ Σύνοδος ὁριστικῶς ἀποφανθήσεται ἐπὶ τῶν ἐναντίον αὐτοῦ κατηγοριῶν· ἕως τότε δὲ, δὲν θὰ ἐπιτρέπηται νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ,

μένων ὅπου ἂν προτιμήσῃ, καὶ διοικῶν δι' ἐπιτρόπου, ὑπ' αὐτοῦ διοριζομένου, τὴν ἐπαρχίαν Χαλδίας καὶ Χερροιάνων, ἐξ ἧς ἀποσπᾶται ἡ πρὸ ἑπταετίας συγχωνευθεῖσα μετ' αὐτῆς Κερασοῦς, τὴν ὁποίαν θέλει διοικεῖ ἐπίτροπος πατριαρχικὸς διορισθησόμενος ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 4491

Κ λ ῆ σ ι ς

Ὁ Θωμᾶς Δημοσθένους Μιχαηλίδης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, τέως σιδηρουργὸς τὸ ἐπάγγελμα καὶ κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 1 1)2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Ἐλισάβετ Θ. Μιχαηλίδου, τὸ γένος Δημητρίου Καραγιάννη, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς καὶ κατοίκου Γαλατᾶ (Κωνσταντινουπόλεως), ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κανὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας καὶ «Πατρίδος».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 12 Ἰουνίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 2

Ὁ Α' Γραμματεὺς
καὶ ἀ. α. ὁ Β'

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν.

Ὁ Α' Γραμματεὺς
καὶ ἀ. α. ὁ Β'

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθμ. Πρωτ. 4057

Κ λ ῆ σ ι ς

Ἡ Ζωὴ Βασιλειάδου, τὸ γένος Χιονῆ, ὑπηκόου Ἑλληνίδος, τέως κάτοικος Πέραν, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 1 1)2 μ.μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Κωνσταντίνου Βασιλειάδου, ἐμπόρου ὑπηκόου Ἕλληνος, κατοίκου Γαλατᾶ Φερμενετζίδικα ἀριθ. 108, περὶ διαζεύξεως. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς. Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πατρίδος».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 3 Ἰουνίου 1920

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) † Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν**

Ὁ Α' Γραμματεὺς

(ὑπογρ. **Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος**

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν 1

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἀρ. Πρωτ. 4030

Κ λ ῆ σ ι ς

Ὁ Βασίλειος Μποσταντζόγλου, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ὀθωμανὸς, τέως ἔμπορος καὶ κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, Πέραν Χαμάλ-μπασῆ ἀριθ. 43, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 10 π. μ. μετὰ παρέλευσιν (31) τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τῆς Ἁγ. καὶ Ἰ. Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὡς ἐφεσίβλητος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Αἱμιλίας Β. Μπονσταντζόγλου, τὸ γένος Γ. Βακιρτζόγλου, χριστιανῆς Ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ὀθωμανῆς κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως, (Πέραν χαμὰλ Μπασῆ ἀριθμ. 42) ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἔφεσις ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας καὶ Νεολόγου.

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

(Τ. Σ.) Ἀρχιμ. Διονύσιος

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερὸν

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Ἀρχιμ. Διονύσιος 2

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 3713

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 7 καὶ ἡμερομην. 9 Ἀπριλίου 1918 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως δίκης Δημητρίου Δανιόλου κατὰ Εὐδοξίας Δ. Δανιόλου, τὸ γένος Θεοδοσίου).

Διὰ ταῦτα

Δικάζον κατ' ἀντιμωλίαν καὶ ἀποφασίζον κατὰ πλειοψηφίαν

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 501 καὶ ἡμερομην. 23 Μαρτίου 1918 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ Δημητρίου Δανιόλου κατὰ Εὐδοξίας Δ. Δανιόλου, τὸ γένος Θεοδοσίου, ὡς νόμιμον καὶ βάσιμον

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης.

Διατάσσει ἵνα τὸ κοινὸν τῶν διαδίκων τέκνον ὀνόματι Ἰωάννης μένῃ καὶ ἀνατρέφηται παρὰ τῷ ἀναιτίῳ τῆς διαζεύξεως πατρὶ αὐτοῦ καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια διακόσια τεσσαράκοντα δύο (ἀριθ. 242) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 1

Ὁ Α'. Γραμματεύς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Υ. Γ. Τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος μὴ εὑρόντος τὴν Εὐδοξίαν Δανιόλου ἐν τῇ κατοικίᾳ αὐτῆς, ἅτε ταύτης ὡς ἐδηλώθη ἀπελθούσης ἐκ τῆς ὑποδειχθείσης κατοικίας μετὰ τοῦ Τούρκου ἐραστοῦ αὐτῆς, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνάγοντος Δημητρίου Δανιόλου κατὰ τὴν δικάσιμόν της 25 Μαΐου 1920 ἐνεκρίθη ἵνα τὸ ὡς ἄνω διατακτικὸν δημοσιευθῇ εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου», διὰ τὴν ἀγνώστου διαμονῆς ἐναγομένην.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀρ. Πρωτ. 4505

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 83 καὶ ἡμερομηνίαν 27 Ἀπριλίου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τοῦ Κωνσταντίου Παρισιάνου κατὰ Ἀναστασίας Κ. Παρισιάνου, τὸ γένος Γεωργίου

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 200 καὶ ἐπ. καὶ 207 τῶν Πατριαρχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ, δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 1824 καὶ ἡμερομ. 12 Μαρτίου 1920 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ Κωνσταντίνου Μ. Παρισιάνου κατὰ Ἀναστασίας Κ. Παρισιάνου, τὸ γένος Γεωργίου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμ. τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου» καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνιόντα εἰς γρόσια ἑξακόσια ἑβδομήκοντα ἓξ (ἀριθ. 676) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος,

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερὸν

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 1

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν

Ἐν τοῖς Παλαιοῖς, τῇ 5 Ἰουνίου 1920.

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν Ἀμερικῇ καὶ Ἰωνίᾳ κ.κ. συνδρομηταὶ ὅπως πληροφορῶσι τὴν Ἐπιτροπὴν ὁσάκις δὲν λαμβάνουσι τὸ φύλλον.

ΕΤΟΣ Μ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 4 Ἰουλίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 26

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίρας τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

ΕΙΣ ΟΥΔΕΙΣ

Καθ' ὃν χρόνον περιβομβούμεθα τὰ ὦτα ὑπὸ εὐκαίρως ἀκαίρως τονιζομένων θειασμῶν καὶ διθυράμβων περὶ συγχρονισμοῦ καὶ περὶ τῶν ἀπ' αὐτοῦ προσδοκωμένων ἀμυθήτων ἀγαθῶν καὶ ἐν αὐτῷ ἔτι τῷ θρησκευτικῷ καὶ ἐκκλησιαστικῷ βίῳ τῆς ἡμετέρας φυλῆς, ἀκούονται εὐαρέστως αἱ ἀπηχήσεις ἔστω καὶ ὀλίγον τι διαφερούσης ἀπὸ τῶν ἄλλων ἀντιλήψεως. Ὡς τοιαύτας χαιρετίζει ἡ «Ἐκκλησ. Ἀλήθεια» καὶ τὰς ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 600 (20 Ἰουνίου) φύλλῳ τῆς «Πρόοδου» διατυπουμένας σκέψεις καὶ εὐχὰς περὶ τῶν προσόντων τοῦ ἀναμενομένου νέου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, καὶ ἐὰν ἐτι ἔχῃ ἐπιφυλάξεις εἰς σημεῖά τινα. Χαίρει διότι οὐδεμίαν ἔχει ἐπιφύλαξιν εἰς ὅ,τι ἡ συνάδελφος τίθησιν ὡς πρῶτον καὶ κύριον, θέλουσα τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην «πρὸ παντὸς πιστεύοντα, παλλόμενον ἀπὸ τοῦ «Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν ἁγίαν» διότι τότε μόνον ὁ λόγος του θὰ εἶναι ἄρτος ζωῆς, τότε μόνον τὸ ἔργον του θὰ ἦναι ἔργον πίστεως καὶ ἀγάπης». Δὲν διαφωνεῖ ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» πρὸς τὴν συνάδελφον, θέλουσαν τὸν Πατριάρχην «νὰ στέκεται πολὺ ὑψηλὰ, ἐπάνω ἀπὸ τοὺς καιροὺς, ἀλλὰ καὶ μέσα εἰς τοὺς καιροὺς.» ἐὰν διὰ τούτων δὲν ἐννοῆταί τι ἄλλο ἢ τοῦτο, ὅτι τὰ θρησκευτικὰ ἰδεώδη καὶ οἱ ἐκκλησιαστικοὶ κανόνες τῆς πατριαρχείας δὲν θὰ ἀναζητῶνται μὲν ἐν τοῖς παροῦσι καιροῖς, οὐδὲ ἐν ταῖς ἑκάστοτε κρατούσαις ἢ καὶ μεταβαλλομέναις δόξαις καὶ ἀντιλήψεσι τοῦ ἀεὶ παρόντος, ὑπάρχοντα ὅμως ἀποτεθειμένα ἐν τῷ περικλεεῖ παρελθόντι καὶ ἀντλούμενα ἀπὸ τῶν ἀθολώτων πηγῶν τοῦ εὐκλεοῦς χριστιανικοῦ καὶ ὀρθοδόξου παρελθόντος, θὰ χρησιμεύωσιν ὡς τις ζύμη πρὸς ἀνάλογον ζύμωσιν τοῦ ἑκάστοτε νέου φυράματος. Ὀλιγώτερον ἐξαίρουσα τὸν Βυζαντιακὸν χαρακτῆρα, οὐδὲν θὰ εἶχε τὸ δυσσυμβίβαστον πρὸς τὴν τοιαύτην ἐκδοχὴν ἡ πρώτη τῶν ἀντινομιῶν τῆς συναδέλφου, ἡ θέλουσα τὸν μέλ-

λοντα Πατριάρχην «νὰ εἶναι Πατριάρχης Βυζαντινὸς, μὲ ὅλην τὴν αἴγλην καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς κληρονομίας του, νὰ ἦναι θεματοφύλαξ αὐστηρὸς τῆς τιμιωτάτης ἐθνικῆς παρακαταθήκης, νὰ φέρῃ ὑπερήφανος τὰ αὐτοκρατορικά του διάσημα, καὶ νὰ εἶναι συγχρόνως ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς, ὁ ταπεινὸς, ὁ ἅγνὸς, ὁ ἀπέριττος». Δὲν γνωρίζω ἂν δύναται τὸ αὐτὸ νὰ λεχθῇ ἀνεπιφυλάκτως περὶ τῆς δευτέρας ἀντινομίας, τῆς ἀπαιτούσης παρὰ τοῦ νέου Πατριάρχου «τὴν μεγάλην δύναμιν νὰ κρατηθῇ ἀκριβῶς ἐπάνω εἰς τὸ μεταίχμιον τῶν μεγάλων παραδόσεων τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀπαραιτήτου συγχρονισμοῦ μὲ τὴν νεωτέραν ἐποχήν μας, πρὸς τὴν ὁποίαν μᾶς φέρει συνεχῶς τὸ ἀκατάσχετον ρεῦμα καὶ οἱ νόμοι τῆς προόδου καὶ τῆς ἐξελίξεως»; Δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἀντινομία, ἐὰν τὸ νέον, πρὸς ὃ ἀκατασχέτως, ὡς λέγει, φερόμεθα ὑπὸ τοῦ κραταιοῦντος ρεύματος καὶ τῶν νόμων τῆς προόδου καὶ τῆς ἐξελίξεως, δὲν ἦτό τι ἄλλο εἰμὴ ὁμαλὴ καὶ ἀδιάστροφος ἀνάπτυξις ἢ διάπτυξις τῶν μεγάλων παραδόσεων τοῦ παρελθόντος, τῆς αὐτῆς κρείττονος ἀρχῆς, τοῦ αὐτοῦ κρείττονος σπέρματος καὶ πυρῆνος. Ὑπάρχει, δύναται νὰ ὑπάρχῃ ἐγγύησις περὶ τούτου, ὅταν ἐν τῶν ἱερωτάτων κειμηλίων καὶ σεμνωμάτων τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, ἐν ὀνόματι αὐτῶν τούτων τῶν νόμων τῆς προόδου καὶ τῆς ἐξελίξεως, οὕτως ἐλαφρῶς ἀποσκυβαλίζηται χάριν δὲν γνωρίζω τίνων γλωσσικῶν ἰδιωμάτων ἢ παραπλασμάτων, ἢ ὅταν σύλλογοι καὶ σωματεῖα ὅλα μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου καὶ ἐν ὀνόματι τῶν αὐτῶν νόμων ἐργάζωνται πρὸς ἀπόσβεσιν πάσης θρησκευτικῆς ἰδέας παρὰ τῇ Ἑλληνικῇ νεολαίᾳ; Ἀνεπιφυλάκτως συμφωνεῖ ἡ «Ἐκκλησ. Ἀλήθεια» τῇ συναδέλφῳ καὶ ἐν ταῖς ἀντινομίαις ἐκείναις, ἐν αἷς θέλει τὸν μέλλοντα Πατριάρχην εἴτε ὡς τὸν πολιτικώτατον τῶν πατριαρχῶν καὶ ἅμα ἀπαναίνοντα πᾶσαν αὐθαίρετον πολιτικὴν ἐξουσίαν, εἴτε ὡς Ἕλληνα χριστιανὸν ὀρθόδοξον, ἀλλὰ καὶ μὲ ἐντελῶς σύγχρονον καὶ κοσμοπολιτικὴν παιδείαν, ἐν δι' αὐτῶν οὐδὲν ἄλλο σκοπῆται εἰμὴ ἡ ἐξάρσις μὲν τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς τοῦ Πατριάρχου ἀποστολῆς παρὰ τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ κλῆσιν καὶ δρᾶσιν, ἡ ἐξάρσις δὲ τῆς ἰδιότητος αὐτοῦ ὡς Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ὡς ἀρχηγοῦ μὲν τῆς καθ' ἡμᾶς ἢ πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἱεραρχίας, ὡς πρώτου δὲ ἐν ἴσοις μεταξὺ τῶν ἄλλων Πατριαρχῶν καὶ τῶν ἀρχηγῶν τῶν ἄλλων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, καὶ τὰ πρωτεῖα ταῦτα καὶ ἔργῳ πιστοῦντος ἐν προνοίαις καὶ πρωτοβουλίαις ὑπὲρ τῶν συμφερόντων καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καθόλου. Ὑπὸ τοιαύτην ἔννοιαν καὶ ὑπὸ τοιούτους ὅρους εὔχεται καὶ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» τὸν πατριάρχην κατὰ τὴν καρδίαν καὶ ἐξάρσιν τῆς συναδέλφου, «ὄχι ἄσημον καὶ ἁπλῶς τηρητὴν τῶν ἐντολῶν τοῦ καθεστῶτος, ἀλλὰ δημιουργὸν περίλαμπρον νέου λαμπροῦ καθεστῶτος, Πατριάρχην καταλυτὴν καὶ πλάστην, μίαν δρῦν μεγαλοπρεπῆ καὶ ὑπερήφανον, ἡ ὁποία θὰ βυθίσῃ καὶ θὰ στερεώσῃ τὰς ρίζας της εἰς τὸ βάθος τοῦ ἱστορικοῦ παρελθόντος καὶ θὰ ἐκτείνῃ τὰ γιγαντόκορμα κλαδιά της εἰς τὸν ἀπέραντον οὐρανὸν τοῦ μέλλοντος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας».

Εἰς τὴν κοινὴν ταύτην εὐχὴν ἔχει νὰ προσθέσῃ ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» καὶ ἄλλας τινὰς εὐχὰς, ἐκφραζομένας ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῆς γλώσσῃ τῇ θρησκευτικῇ, καὶ ἴσως μὴ συναδούσας κατὰ πάντα πρὸς τὰς λοιπὰς ἀντινομίας τῆς συναδέλφου. Θέλει ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» καὶ πάντα μὲν Ἱεράρχην, μάλιστα δὲ τὴν κορυφὴν τῆς Ἱεραρχίας 1) ἀκολουθοῦντα τῷ τοῦ Κυρίου λόγῳ καὶ ὑποδείγματι, τῷ «οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι»· 2) ὀρόνιμον ὡσεὶ ὄρη καὶ ἀκέραιον ὡσεὶ περιστερὰν, καὶ φρόνιμον ὄχι ὅπως ἡμεῖς κοινῶς ἐννοοῦμεν τὴν φρόνησιν, ὡς τινα ἐπιτηδειότητα ἢ savoir faire, ἀλλ' ὅπως ὁ Κύριος, ὅπως οἱ ἀπόστολοι ἐνόουν αὐτὴν καὶ ἐφήρμοζον εἰς τὰς δυσχερείας τῆς κλήσεως καὶ ἀποστολῆς· 3) ἐπιβαλλόμενον τῇ τιμῇ καὶ τῷ σεβασμῷ τῶν ἄλλων, καὶ τοῦτο ὄχι διὰ τῆς μεθόδου τοῦ δοκεῖν, ἀλλὰ διὰ τῆς τοῦ εἶναι, διὰ τῆς μεθόδου ἐκείνης, καθ' ἣν γίνεταί τις σεβαστὸς τῷ ἄλλῳ καὶ καθίστησι τὸ ἑαυτοῦ ἀξίωμα σεβαστὸν παρὰ τῷ ἄλλῳ αὐτὸς πρῶτος σεβόμενος ἑαυτὸν καὶ τὸ ἑαυτοῦ ἀξίωμα, καὶ ὅπερ οὐχ ἧττον ἀπαραίτητον, ἀφορῶν οὐχὶ εἰς τὴν δόξαν καὶ τιμὴν τὴν παρὰ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ'

εἰς τὴν δόξαν καὶ τιμὴν τὴν παρὰ τῷ Θεῷ· 4) ποιμένα ἄγοντα τὸ ἑαυτοῦ ποίμνιον εἰς νομὰς σωτηρίους, οὐχὶ δὲ ἀγόμενον ὑπ' αὐτοῦ καὶ παρασυρόμενον εἰς νομὰς ἐλώδεις καὶ νοσηράς· 5) ἀφιλοχρήματον ὡς ἄτομον καὶ ἀπτόητον ὡς ἄρχοντα πρὸς μόνην τὴν λάμψιν τοῦ χρυσίου· 6) ἀπτόητον καὶ πρὸς τὰς ἄλλας λάμψεις τῶν κατὰ κόσμον μόνον πλουτεῖν καὶ εὐδαιμονεῖν προγρημένων, γινώσκοντα ὅμως ἀνεπιτηδεύτως καὶ ἀξιοπρεπῶς νὰ προσαρμόζηται πρὸς τὰς παρομαρτούσας τῷ ἀξιώματι κοινωνικὰς ὑποχρεώσεις· 7) ζηλωτὴν τῆς ἀναλόγου ἀξιοπρεπείας καὶ εὐπρεπείας καὶ τοῦ ἄλλου κλήρου παντὸς, τῆς εὐπρεπείας ὅμως τοῦ ἔξω ἀνθρώπου προτάσσοντα τὴν εὐκοσμίαν τοῦ ἔσω ἀνθρώπου.

Ἀλλ' εἶναι ταῦτα ὡς τόσαι εὐχαὶ, ὁ δὲ ὑπὸ τῆς Προόδου πρῶτον καὶ ἔπειτα ἐνταῦθα προικισθεὶς Πατριάρχης εἶναι ὁ κατ' εὐχὴν Πατριάρχης, παρεμφερὴς τῇ κατ' εὐχὴν ἢ ἰδεώδει πολιτείᾳ ἐκείνῃ τοῦ Πλάτωνος, περὶ ἧς αὐτὸς ὁ φιλόσοφος ἔλεγεν «ὅτι γῆς γε οὐδαμοῦ ἐστιν, ἀλλ' ἐν οὐρανῷ ἴσως παράδειγμα ἀνάκειται τῷ βουλομένῳ ὁρᾶν καὶ ὁρῶντι ἑαυτὸν κατοικίζειν». Ἐπειδὴ εἶναι δύσκολον καὶ σπάνιον εἴς τις νὰ συγκεντροῖ ἐν ἑαυτῷ ἅπαντα τὰ προσόντα, συνήθως δὲ εὑρίσκονται ταῦτα διαμεμερισμένα εἰς πλείονας, διὰ ταῦτα περὶ ἕνα τινὰ, ὁπωσδήποτε προέχοντα, τάσσονται καὶ ἄλλοι ἀναπληροῦντες τὰ ἐκείνου καὶ τὰ ἀλλήλων ὑστερήματα. Πλὴν ὑπάρχουσι καὶ προσόντα τινὰ, ἀπαραίτητα πᾶσι τοῖς ἐπὶ ἔργον τι τεταγμένοις, οἷοι ἐνταῦθα οἱ ἑκάστοτε ἀποτελοῦντες τὰ περὶ τὸν Πατριάρχην δύο Σώματα, τὴν Σύνοδον πρῶτον καὶ τὸ Συμβούλιον ἔπειτα. Οἱ μετέχοντες τῶν δύο τούτων σωμάτων, δύνανται μὲν νὰ μὴ ἔχωσι πάντες πάντα τὰ προσόντα, δὲν δύνανται ὅμως καὶ νὰ μὴ ἔχωσι τὸ πᾶσι κληρικοῖς τε καὶ λαϊκοῖς ἀπαραίτητον προσὸν, αὐτὸ ἐκεῖνο, ὅπερ ἡ συνάδελφος προανέγραψεν ὡς πρῶτον τῶν προσόντων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, τὸ πιστεύειν καὶ πάλλεσθαι ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν ἁγίαν.

Διὰ τοῦτο κρίνει ἐπάναγκες ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» πρὸς συμπλήρωσιν τῆς εἰκόνος τοῦ κατ' εὐχὴν Πατριάρχου νὰ ὑποσυνάψῃ ὡς ἀκροτελεύτιον τὴν εὐχὴν ταύτην, ὅπως ὁ μέλλον Πατριάρχης ἔχῃ πάντοτε τοὺς περὶ ἑαυτὸν συνεργοὺς καὶ συμβούλους, πλὴν τῶν ἄλλων καὶ πρὸ τῶν ἄλλων αὐτῶν προσόντων ἔχοντας καὶ τὸ πρῶτον ἐκεῖνο καὶ πᾶσιν ἀπαραίτητον προσὸν, «τὸ πιστεύειν καὶ πάλλεσθαι ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν ἁγίαν». Ἄλλως εἷς οὐδείς.

ΤΟ ΥΠΟΜΝΗΜΑ
ΤΗΣ ΠΑΥΣΕΩΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ Ε'
ΚΑΙ
ΤΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΠΟ ΠΙΣΣΙΔΕΙΑΣ ΕΥΓΕΝΙΟΥ

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Δημοσιεύοντες τὸ ἀνωτέρω ὑπόμνημα τῆς παύσεως τοῦ Μεγαλομάρτυρος Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε' παρατηροῦμεν, ὅτι τὸ προοίμιον αὐτοῦ εἶνε ἀντιγραφὴ τοῦ ὑπομνήματος ὅπερ τῇ ιδ' Ἰανουαρίου τοῦ 1819 ἐγένετο ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ αὐτοῦ τούτου τοῦ Πατριάρχου, τὸ τρίτον ἀνερχομένου ἐπὶ τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου. Καὶ εἶνε εὐνόητον· τὰς ὥρας ἐκείνας τὰς πλήρεις φρίκης καὶ τρόμου, καθ' ἃς ὁ γεραρὸς Πατριάρχης ἀπήγετο διὰ τῶν τσοχανδαραίων εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Μποσταντζήμπαση, οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ λοιποὶ ἐκ τοῦ κλήρου καὶ τῶν λογάδων τοῦ Γένους τρέμοντες πρὸ τοῦ **παρουσιάζοντος ἐνδοξομεγαλοπρεπεστάτου** Κεσαδὰρ ἐφένδιμ ἐξέλεγον τὸν νέον Πατριάρχην, ὁ πατριαρχικὸς γραμματεὺς ὡς ἄγκυραν σωτηρίας εὗρε τὸ μᾶλλον πρόχειρον ὑπόμνημα, ὅπερ καὶ ἀντέγραψε. — Καὶ εἶνε ὡραῖον τὸ ὑπόμνημα ἐκεῖνο τῆς ιδ' Ἰανουαρίου τοῦ 1819· εἶνε εἷς θαυμάσιος ὕμνος πρὸς τὸν Μέγαν Πατριάρχην, πρὸς τὸν ὁποῖον τὸ ἔθνος ὁλόκληρον, εἰς τὰς σκοτεινὰς ἐκείνας ἡμέρας τῆς τυραννίας, ἀπέβλεπε, καὶ δικαίως μὲ τὰς χρηστοτέρας τῶν ἐλπίδων καὶ προσδοκιῶν καὶ τῆς βεβαιοτέρας τῶν πεποιθήσεων· « . . . . . Καὶ σκέψεως, λέγει, γενομένης ἀκριβοῦς καὶ ἐν εἰλικρινεῖ τῇ γνώμῃ καὶ εὐπειθεῖ λογισμῷ, τίς ἂν εἴη ὁ τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ἐρρωμένως καὶ εὐσταθῶς προστησόμενος,

ἄριστα καὶ κατὰ σκοπὸν συμφέροντα, τά τε κοινὰ καὶ τὰ ἴδια διοικήσων ἐργαζόμενος, καὶ ὀμμάτων δολαῖς ἀγρύπνοις τὰ πάντα ἐπισκεψόμενος, κατὰ τὴν ἀπαιτουμένην ἑκάστῳ διόρθωσιν καὶ παραμυθίαν, εὐεπηβόλῳ διανοίᾳ καὶ γενναιότητι ἤθους καὶ φρονήματι οἷός τε καὶ νοῆσαι καὶ διαπράξασθαι, προκέκριται καὶ προεξελέγη τῶν ἄλλων ὁ ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ Ὄρει τοῦ Ἄθωνος τὸν ἀπράγμονα καὶ ἡσύχιον βίον ἑλόμενος καὶ μετιὼν Παναγιώτατος καὶ Σεβασμιώτατος Πατριάρχης πρώην Κωνσταντινουπόλεως κύριος κύριος Γρηγόριος, ὁ καὶ ἄλλοτε ἅπαξ καὶ δὶς κατὰ κοινὴν ἐκλογὴν νόμιμον τὴν πνευματικὴν ταύτην ἀρχὴν ἀξιοπρεπῶς ἰθύνας καὶ τὸν ὄγκον τῆς ὑπὲρ τῶν κοινῶν ἀνενδότου μερίμνης κατ' ὠμαδὸν ἀράμενος, πόνους τε καὶ ἀγῶνας τοσούτους ὑπὲρ τῆς εὐσταθείας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ ἐκκλησιῶν καὶ τῆς ἰδιαιτέρας ἐκκλησίας τῆς κοινῆς ταύτης μητρὸς ἀνατλὰς, καὶ πάντες ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς εὐχαρίτου γνώμης πρὸς μόνην τὴν Αὐτοῦ Σεβασμιωτάτην Παναγιότητα ἀπείδομεν ἰθυτενῶς, τῶν πραγμάτων αὐτῶν οἱονεὶ φωνὴν ἀφέντων, καὶ τὰ ἐπὶ τῆς πρώτης καὶ δευτέρας αὐτοῦ θείῳ ἐλέει πατριαρχείας διαπραχθέντα μετὰ κρότων πολλῶν ἀνακηρύττοντα, ἃ πᾶσαν εὐαίσθητον ἅμα καὶ εὐγνώμονα ψυχὴν εἰς ἔπαινον καὶ εὐφημίαν κινεῖ δικαίαν, οὐ χρηστοτάτην μόνον ἐλπίδα, ἀλλὰ καὶ βεβαίαν τὴν πεποίθησιν τῶν μελλόντων λαμπρῶν καὶ κοινωφελῶν προσμαρτυροῦντα, καὶ τὸν ὑποστηριγμὸν τῆς ὡς ἄλλης οἰκίας, ἐν κινδύνῳ πτώσεως καθεστηκυίας ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας κατεπαγγελλόμενα σὺν Θεῷ τῷ ἐπὶ πέτραν ἀρραγῆ θεμελιώσαντι αὐτὴν καὶ πύλας Ἅιδου οὐ κατισχύσειν αὐτῆς ἀποφηναμένῳ. Ὅθεν καὶ κατὰ κοινὴν δεητικὴν ἁπάντων ἡμῶν πρόσκλησιν καὶ ἔκδοσιν ὑψηλοῦ προσκυνητοῦ ὁρισμοῦ εὐμενῆ, καὶ ἀνάλογον τοῖς ἐκ μέρους ἡμῶν καὶ παντὸς τοῦ Γένους ἐξαιτητικῆς δουλικῆς ἀναφορᾶς πρὸς τὸ βασίλειον κράτος, πρὸς δὲ καὶ δι' ἐξάρχου ἐπ' αὐτῷ τούτῳ ἀποσταλέντος μετακληθεῖσα ἡ Αὐτοῦ Σεβασμιωτάτη Παναγιότης ἀπὸ τοῦ ἁγιωνύμου Ὄρους καὶ ὡς ἔαρ ποθεινὸν πᾶσαν ἀθυμίας ἀχλὺν διασκεδάσασα, ἐπιφανεὶς τῇ Ἐκκλησίᾳ διὰ τῆς συνήθους περιβολῆς τοῦ ἐκλάμπρου βασιλικοῦ καβαδίου ἐνίδρυται σήμερον εὐκλεῶς ἐπὶ τοῦ ἁγιωτάτου πατριαρχικοῦ ἀποστολικοῦ καὶ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου. Παναγιώτατος καὶ Σεβασμιώτατος ἡμῶν Αὐθέντης καὶ Δεσπότης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης νομίμως καὶ κανονικῶς ἐπιγνωσθεὶς πᾶσιν ἡμῖν, καὶ παντὶ τῷ γένει **μετὰ χαρᾶς ἀνεκλαλήτου** καὶ ἐκ βάθους καρδίας συνεπευχομένη, ὅπως ἡ φιλάγαθος πρόνοια τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ ἡ ἐπιδοῦσα ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν ἡμῶν, καὶ ταῦτα πανσόφως οἰκονομήσασα, χαρίσοιτο ἡμῖν τὴν Αὐτοῦ Παναγιότητα σῴαν, ἔντιμον, ὑγιᾶ, μακροημερεύουσαν, ὀρθοτομοῦσαν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, ἐντείνουσαν ἐν πᾶσι καὶ κατευοδουμένην καὶ ἀστεμφῶς ἐρρεισμένην περιωπῆς μέχρι τερμάτων ἐπιμηκίστου ζωῆς εἰς κοινὴν πάντων ἡμῶν παραμυθίαν καὶ εἰρηναίαν καὶ ἀκατάγνωστον διαγωγὴν καὶ σύμπνοιαν θεοφιλῆ καὶ σωτήριον. Διὸ εἰς ἔνδειξιν καὶ διηνεκῆ τὴν ἀσφάλειαν ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν κοινὸν ἀρχιερατικὸν ἡμῶν ὑπομνηματιστικὸν γράμμα ἐπὶ τοῦδε τοῦ ἱεροῦ κώδικος τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας».

Οὐδαμοῦ τῶν πατριαρχικῶν κωδίκων εὗρον ἕτερον ὑπόμνημα ἐκλογῆς Πατριάρχου πλῆρες τόσων ἐπαίνων, ἀλλὰ καὶ τόσων προσδοκιῶν· ἀλλὰ καὶ ὁ μέγας Ἱεράρχης, ὁ ἀληθὴς πατὴρ τοῦ δεδουλωμένου λαοῦ του, ἐδικαίωσε περιτράνως τὰς εἰς αὐτὸν στηριχθείσας ἐλπίδας. Ὡς σχετικὰς πρὸς τὸν ἀπαγχονισμὸν τοῦ ἐθνομάρτυρος Πατριάρχου δημοσιεύομεν τὰς κάτωθι δύο σημειώσεις:

«1821 Ἀπριλίου 10. Τὴν ἡμέραν τῆς λαμπρᾶς μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, ἐξώσθη ὁ Πατριάρχης Κὺρ Γρηγόριος καὶ γίνεται Πατριάρχης ὁ Πισσιδείας Κὺρ Εὐγένιος. Καὶ μετὰ τὸ Καβάδι ἡ ὥρα 10 (τουρκιστὶ βεβαίως) Κυριακῇ τῆς Λαμπρᾶς ἐκρέμασαν τὸν Πατριάρχην ἔμπροσθεν τῆς πόρτας τοῦ Πατριαρχείου. Ὁμοίως τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τὸν ἅγιον Ἐφέσου εἰς Βαλοὺκ Παζάρ, τὸν Νικομηδείας καὶ τὸν Ἀγχιάλου καὶ ἄλλους ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς. Ὁ θρῆνος καὶ ὁ φόβος εἰς τοὺς χριστιανοὺς ἀμέτρητος [1]. «Ἐπανάστασις ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Ἀναγκασθέντων τῶν τούρκων νὰ κλεισθῶσιν εἰς τὰ φρούρια· γνωστοποιηθέντων

1) Σημείωσις χειρογράφου προθέσεως Μονῆς Παναγίας Χάλκης.

τούτων εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἀπὸ τοῦ φόβου ὁ Χαλέτης μὴ προδοθῇ, ἀπεφάνθη νὰ δοθοῦν εἰς θάνατον οἱ ἔνοχοι ὑποπτοι, καὶ τὴν 10 Ἀπριλίου ἐκρέμασαν τὸν Πατριάρχαν Γρηγόριον τὸν Ε' ὡς μωραίτην, τὸν Ἐφέσου ὡς υἱὸν τοῦ Σούτζου, καὶ τὸν Δέρκων ὡς συνένοχον· τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ εἰς Ἀδριανούπολιν τὸν Κύριλλον Πατριάρχην, καὶ Ἀδριανουπόλεως Ἱερώνυμον· μετὰ ταῦτα καὶ λοιποὺς ἀρχιερεῖς καὶ λαϊκοὺς εἰς θάνατον καὶ εἰς φυλακάς· καθὼς καὶ ἐγὼ μὲ τὸν γέροντά μου Ξάνθης Σεραφείμ· τὴν ζωὴν δὲ ἡμῶν γνωρίζομεν εἰς τὴν χαρτοῦμα τοῦ Ἰμίνμπεη Τοπουζλόγλου καὶ εἰς τὴν ἀποκεφάλισιν ἀντ' ἡμῶν τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ Ξάνθης, Νικολάου Γρόσου· ἡ κρεμάθρα τῶν πατριαρχῶν καὶ ἀρχιερέων εἰς Κωνσταντινούπολιν, Λάρισσα, Θεσσαλονίκην, Κρήτην καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ οἱ θάνατοι τῶν τοιούτων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ἐξάπλωσαν τὴν ὁρμὴν τῶν τυράννων, καὶ τὴν ἐπανάστασιν τῶν Ἑλλήνων» 2).

† Μ. Πρωτοσύγκελλος Ἀθηναγόρας

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Ἤδη ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος οἱ ἀρμένιοι ἤγειραν ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς ἐλευθέρας εἰσόδου καὶ ἐξόδου διὰ τῆς βορείου θύρας τοῦ ἁγίου Σπηλαίου τῆς Βηθλεέμ. Αἱ ἀξιώσεις αὐτῶν κατέστησαν ἐπιβλητικώτεραι τῷ 1660. Κατὰ τοῦτο μάλιστα τὸ ἔτος ἤρξαντο νὰ διεκδικῶσι καὶ τὸ δικαίωμα κυριότητος ἐπί τινων πεπαλαιωμένων οἰκίσκων (κελλίων) πέριξ τῆς Βηθλεὲμ κειμένων καὶ ἐπὶ τῆς ἐν Ἱερουσαλὴμ μονῆς τοῦ ἁγίου Ἰακώβου.—Ἀμφότερα τὰ σκηνώματα ταῦτα κατεῖχον πρότερον ἀβυσσίνιοι μοναχοί.— Αἱ ἀπαιτήσεις τῶν ἀρμενίων προὐκάλεσαν σφοδρὰν διένεξιν μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς ἑλλην. ὀρθοδόξου κοινότητος τοῦ παναγίου Τάφου, εἰς ἣν ὑπήγοντο λόγῳ κυριότητος, τὰ διαληφθέντα σκηνώματα· ἐξεχωρήθησαν δὲ τοῖς ἀβυσσινίοις μοναχοῖς πρὸς χρῆσιν μόνον αὐτῶν.—Σημειοῦμεν ὅτι τόσον οἱ ἀβυσσίνιοι ὅσον καὶ ἄλλατινὰ χριστιανικὰ ἐθνάρια δὲν ἀπετέλουν τότε ἕκαστον ἰδίαν θρησκευτικὴν κοινότητα ἐν τῇ ἁγίᾳ Πόλει ἀνεγνωρισμένην διὰ βασιλικοῦ διατάγματος, ἀλλὰ συμπεριελαμβάνοντο ἐν τῇ μεγάλῃ ὀρθοδόξῳ κοινότητι τοῦ παναγίου Τάφου καὶ μετ' αὐτῆς ἀπετέλουν σῶμα ἕν.—Τῷ ἐπιόντι ἔτει ἀνηνέχθησαν εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πύλην ἀμφότεραι αἱ διαφερόμεναι μερίδες. Ἐννοεῖται ὅτι ἑκατέρα προέβαλλεν ὅλως ἀντιθέτους ἀπαιτήσεις, τὸ δὲ μᾶλλον ἀσύνηθες κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους παρατηροῦμεν συμβαῖνον ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ. Μέγα πλῆθος ὁμογενῶν τῆς πρωτευούσης, συμπυκνωθὲν κατὰ χιλιάδας ἐν τῇ αὐλῇ τῆς Ὑψ. Πύλης, προέβη εἰς θορυβώδη διαδήλωσιν. Οἱ διαδηλωταὶ ἀπῄτουν μετὰ κραυγῶν καὶ θρηνωδῶν παρακλήσεων ὅπως μὴ θιγῶσι τὰ ἐπὶ τῶν ἁγίων τόπων δίκαια τῶν ὀρθοδόξων. Ἡ κατὰ διαταγὴν τοῦ ἄνακτος διορισθεῖσα ἐπιτροπὴ πρὸς ἐξέτασιν τῆς ὑποθέσεως ἀπετελεῖτο ὑπὸ τοῦ Μ. βεζύρη, τοῦ Ρεὶς ἐφένδη, μωαμεθανῶν τινῶν μεγιστάνων καὶ τοῦ ἡμετέρου Παναγιωτάκη Νικουσίου, μεγάλου διερμηνέως τοῦ κράτους. Τὰ πλεῖστα τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς ἀμφέρεπον, ἀλλὰ τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Νικουσίου ἔπεισαν αὐτὰ ν' ἀποφανθῶσι διαρρήδην ὑπὲρ τῶν ἀρμενίων· κατὰ δὲ τὴν ἐξενεχθεῖσαν ἀπόφασιν τῆς ἐπιτροπῆς ἐκδοθὲν ἐπεδόθη τοῖς ἀρμενίοις καὶ αὐτοκρατορικὸς ὁρισμός. Ἡ τοιαύτη λύσις τῆς διαφορᾶς ἐνέβαλεν εἰς ἀθυμίαν τὰ μέλη τῆς ἁγιοταφιτικῆς ἀδελφότητος, διότι ἐνόμισαν ὅτι τὰ τρία ἱερὰ προσκυνήματα ἀπηλλοτριοῦντο οὕτῃς δῆθεν.

Ὁ ἀναφέρων ταῦτα κληρικὸς ἁγιοταφίτης, συγγραφεὺς ἱστορικοῦ βιβλίου περὶ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις καὶ τοῖς πέριξ ἱερῶν προσκυνημάτων, ἐκχέει τὸ μῖσος αὐτοῦ κατὰ τῶν ἐν τῇ Ἱερουσαλὴμ ἀρμενίων μοναχῶν, κοσμῶν αὐτοὺς δι' ἐπιθέτων ἥκιστα εὐπρεπῶν· δεινῶς δ' ἐπιτίθεται ἰδίᾳ κατὰ τοῦ μεγάλου διερμηνέως Νικουσίου, οὗ τὴν μνήμην περιλοίδει διὰ τῶν χειρίστων ὑβριστικῶν ἐπιθέτων ἀποκαλῶν αὐτὸν προδότην τῶν δικαίων καὶ συμφερόντων τοῦ παναγίου Τάφου καὶ δωροληπτην, καὶ ταῦτα πάντα διότι ἐπὶ τῆς γνώμης αὐτοῦ ἐστήριξε τὴν ὑπὲρ τῶν ἀρμενίων ἀπόφασιν αὐτῆς ἡ ἐξεταστικὴ ἐπι-

2) «Ἀνωνύμου «θρησκειολογίας σύνοψις» χειρόγραφον τοῦ 1878 τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ κ. Ξενοφ. Σιδερίδου.

τροπή 1). Φρονοῦμεν ὅτι ὁ ἁγιοταφίτης συγγραφεὺς ἐμόρφωσε πολὺ σφαλερὰν ἰδέαν περὶ τῆς ὑποθέσεως ἢ ἤντλησεν ἐξ ὑπόπτων ἢ μὴ αὐθεντικῶν πηγῶν. Εἶναι τῇ ἀληθείᾳ γελοῖον νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι διέπραξεν ἀδίκημα ἐπὶ τῶν ἁγίων τόπων ἀνὴρ μεγάθυμος καὶ φιλογενὴς, ἀνὴρ τοῦ ὁποίου τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα οὐδέποτε διημφισβητήθησαν, ἀνὴρ, ὅστις εἰς πολλὰς δεινὰς περιστάσεις ὑπερησπίσθη μετ' ἀγαστοῦ ζήλου τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους καὶ τῆς ἐκκλησίας. Πρὸς τούτοις οὐδεὶς οὐναται ν' ἀρνηθῇ ὅτι ὑπεστήριξεν ἀποτελεσματικῶς, ὅσον οὐδεὶς ἄλλος, τὰ δίκαια τοῦ ἔθνους του ἐπὶ τῶν ἁγίων τόπων καθ' ἣν ἐποχὴν ἠπείλησεν αὐτὰ ὁ ἔσχατος κίνδυνος τῆς ἀπαλλοτριώσεως. Ἂς ἀφήσωμεν νὰ λαλήσωσι τὰ γεγονότα. Οἱ καθολικοί, ἔχοντες βλέψεις ἐπὶ τῶν ἁγίων Τόπων ἀπεπειράθησαν τῷ 1673 ν' ἀφαιρέσωσιν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν δικαιούχων ὁηλαδὴ τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων καὶ ἔτρεφον τὰς χρηστοτέρας ἐλπίδας περὶ ἐπιτυχίας, διότι καὶ ἡ Ἱ'ψ. Πύλη ἦν διατεθειμένη νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς βλέψεις αὐτῶν διὰ πολιτικοὺς σκοπούς. Ἀλλ' ὁ Νικούσιος ἀνέλαβε τὸν ἀγῶνα τῆς ὑπερασπίσεως μετὰ τόλμης, τὴν ὁποίαν ἀντλεῖ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἰσθημάτων του ὑπὲρ τοῦ ἑαυτοῦ ἔθνους.— Ἀγνοοῦμεν ἂν τοῦτο ἐγένετο κατὰ τὸ προσημειωθὲν ἔτος ἢ ὀλίγον μετὰ ταῦτα —εὐτυχῶς εὗρεν συνεπίκουρον εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν μητέρα τοῦ τότε σουλτάνου Μεχμὲτ τοῦ Δ' ἑλληνίδα τὸ γένος καὶ χριστιανὴν πρότερον· διὰ τῆς πολιτικῆς συνέσεως, ἥτις διέκρινεν αὐτὸν καὶ διὰ λογικῶν ἐπιχειρημάτων ἐπέτυχε νὰ καθιερωθῶσιν ὑπὸ τοῦ διβανίου τὰ δίκαια τῶν ἑλλήνων ὑπηκόων τοῦ κράτους ἐπὶ τῶν ἁγίων Τόπων, ἄλλως τε μακρὰ σειρὰ αὐτοκρατορικῶν ὁρισμῶν, ἐκδοθέντων ἀπὸ τῆς ἁλώσεως τῆς Κων]πόλεως μέχρι τῶν χρόνων ἐκείνων καὶ σωζομένων μέχρι σήμερον 2) ἐπεκύρου τὰ δίκαια ταῦτα· τὸ ἐκδοθὲν τῷ 1673 ἢ ὀλίγῳ μετὰ ταῦτα Αὐτοφιρμάνιον ἐνεργείᾳ τοῦ Νικουσίου ἔλυε τὸ ζήτημα ὑπὲρ τῶν ἑλλήνων ὀρθοδόξων· οὕτως ἐφαίνετο ὁ κίνδυνος ἀποσοβηθείς 3).Ἀλλὰ τῷ 1675, ὅτε πλέον δὲν ἔζη ὁ Νικούσιος, οἱ καθολικοὶ ἐπανέλαβον τὰς ἐνεργείας αὐτῶν πρὸς τὸν σκοπὸν, ὃν ἐπεδίωκον ὑποκινήσει ἴσως τοῦ ὑπερτάτου ἀρχιερέως τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης· ἀλλὰ τότε ἐμφανισθεὶς ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἐνώπιον τοῦ ἄνακτος καὶ κρατῶν ἀνὰ χεῖρας τὸ φιρμάνιον τοῦ 1673 ἐπεκαλέσθη τὴν προστασίαν αὐτοῦ. Ὁ ἄναξ ὄχι μόνον ἐδέχθη εὐμενῶς τὸν πρωθιεράρχην ἀλλὰ καὶ ἐβεβαίωσεν αὐτὸν ὅτι τὸ πρὸ δύο ἐτῶν ἐκδοθὲν φιρμάνιον διατελεῖ ἐν πλήρει ἰσχύι. Ἐξεδόθη δὲ καὶ ἕτερος αὐτοκρατορικὸς ὁρισμὸς, ὅστις ἀνεκήρυττεν ἐπισήμως τὴν ὀρθόδοξον ἁγιοταφιτικὴν ἀδελφότητα ὡς τὴν μόνην δικαιοῦχον ἐν τῇ κατοχῇ ὄχι μόνον τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως καὶ τοῦ ἁγίου Σπηλαίου τῆς Βηθλεὲμ ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν ἱερῶν προσκυνημάτων τῆς Παλαιστίνης 4). Ὥστε, ὡς βλέπει πᾶς τις, ὁ Νικούσιος διὰ λαμπρᾶς καὶ ἐθνωφελοῦς πράξεως εὐηργέτησε τὸ ἔθνος καὶ ζῶν καὶ μετὰ θάνατον. Τί λέγει πρὸς ταῦτα ὁ κατὰ τῆς μνήμης τοῦ ἀνδρὸς ἀσεβήσας κληρικός;

(ἀκολουθεῖ)

1) Βλ. Γαβριὴλ Καραπατάκη «Αἱ περιπέτειαι τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις καὶ τοῖς πέριξ ἱερῶν προσκυνημάτων» 1910, σελ. 160—181.

2) Ἀπόκειται ἐν τοῖς ἀρχείοις τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου Ἱεροσολύμων· αὐτόθι ἀπόκεινται καὶ κατὰ τοὺς κατόπιν αἰῶνας ἐκδοθέντα φιρμάνια ἀφορῶντα διαφόρους περιπετείας τῶν ἁγίων Τόπων.

3) Δὲν πρέπει νὰ παραλείψωμεν ὅτι εἰς τὴν λαμπρὰν ἐπιτυχίαν τοῦ Νικουσίου ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ συνετέλεσε πολὺ καὶ ἡ ὑπέροχος θέσις, ἣν κατεῖχεν ἐν τῇ πολιτείᾳ ὡς καὶ ἡ εὔνοια, τὴν ὁποίαν ἀπελάμβανε παρὰ τῷ τότε Μ. βεζύρῃ Μεχμὲτ πασᾶ Κιουπρουλῆ.

4) Ἐπ. Σταματιάδου Βιογραφίαι τῶν ἑλλήνων μεγάλων διερμηνέων 1865 σελ. 32, 55.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Γάλλων ἑορτή.— Τῇ τετάρτῃ, 1 (14) Ἰουλίου, πανηγυριζομένης ὑπό τε τῶν γάλλων καὶ τῶν πεπολιτισμένων τοῦ κόσμου λαῶν τῆς ἐπετείου ἑορτῆς τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ὁ σεβ. Τοποτηρητὴς σὺν τῷ σεβ. μητροπολίτῃ Πισιδείας, παρέστη εἰς τὴν γενομένην στρατιωτικὴν παράτασιν,ὕστερον δ' ἐπεσκέψαντο ἐν τῇ γαλλικῇ Πρεσβείᾳ, τὸν ὕπατον ἁρμοστὴν, ἑρμηνεύσας αὐτῷ τὰς συγχαρητικὰς προσρήσεις καὶ εὐχὰς τῆς Ἐκκλησίας.

Θεολογικὸς Σύλλογος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος.—Ἡ ἱερὰ Σύνοδος εἰς τὴν προχθεσινὴν αὐτῆς συνεδρίαν, ἐνέκρινε τὸ ὑπὸ ἰδίας ἐπιτροπείας ἐπεξεργασθὲν καὶ συμπληρωθὲν καταστατικὸν τοῦ ἐπιστημονικοῦ Συλλόγου, οὗ γενήσεται προσεχῶς ἡ πρώτη συνεδρίασις. Ὄργανον τοῦ Συλλόγου τούτου θὰ ἦναι ὁ «Νέος Ποιμήν».

Ἐκκλησία Κύπρου.—Ἐπέστρεψεν ἐξ Αἰγύπτου εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Πάφου κ. Ἰάκωβος Ἀντ. Οὐλάτος.

Ἑλληνικὰ σχολεῖα.—Κατὰ τὸ προσεχὲς σχολικὸν ἔτος θὰ λειτουργήσωσι καθ' ὅλην τὴν Κύπρον ἀρρένων μὲν 368, ἔχοντα 456 διδασκάλους, θηλέων δὲ 106, μετὰ 174 διδασκαλισσῶν, μὴ συναριθμουμένων δέκα νηπιαγωγείων μετὰ 18 διδασκαλισσῶν.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος.—Εἰς τοὺς ἀργοῦντας μητροπολίτας πρώην Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητον καὶ πρώην Λαρίσσης κ. Ἀρσένιον ὡρίσθη ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τόπος διαμονῆς, ἡ κατὰ τὴν ἐπαρχίαν Μαντινείας μονὴ Γοργοεπηκόου διὰ τὸν πρῶτον, καὶ ἡ κατὰ τὴν ἐπαρχίαν Ζακύνθου μονὴ τοῦ ἁγίου Διονυσίου διὰ τὸν δεύτερον.

Αἱ μοναὶ Μελισσουργοῦ καὶ Ροβελίστης ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἄρτης ἐνεκρίθη νὰ συνενωθῶσιν εἰς μίαν, κοινοβιακῶς διοικουμένην.

Εὐσεβὴς δωρεά. Πολλάκις, ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, ἀναγράφοντες ἔργα κοινωφελείας, ὑπὸ τῶν ἐν Ἀμερικῇ ἑλλήνων παροίκων διαπραττόμενα, ἐν τιμῇ μὲν ἀνεφέρομεν πᾶσαν πρᾶξιν τιμῶσαν ἐν γῇ ξένῃ τὴν ἑλληνικὴν εὐσέβειαν καὶ φιλομουσίαν, διεπέμπομεν δ' ὑπερκοντίους τὰς εὐχὰς καὶ τὴν εὐλογίαν τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας, σεμνυνομένης διὰ τὰς ἀγαθοεργίας τῶν φιλοστόργων τέκνων αὐτῆς. Καὶ αἱ μὲν κατὰ καιρὸν ἀγγελλόμεναι δωρεαὶ καὶ χορηγίαι ἀπέβλεπον εἰς εὐπρέπειαν τῶν ἱερῶν τοῦ Θεοῦ σκηνωμάτων, ἢ εἰς συντήρησιν φιλανθρωπικῶν ἢ φιλεκπαιδευτικῶν θεσμῶν. Ἀλλὰ σήμερον μανθάνομεν δύο δωρεὰς ἑτέρας φύσεως, ἀφορώσας εἰς οἰκοδομὴν καὶ καταρτισμὸν οὐχὶ χειροποιήτων ναῶν, ἀλλὰ τοῦ ἐν ἡμῖν ναοῦ τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Ἐξεδόθη πέρυσιν ἐν Νέᾳ Ἐβοράκῳ τῆς Ἀμερικῆς ἀξιανάγνωστον βιβλίον ἐκ 396 σελίδων εἰς ὄγδοον, ἐπὶ χάρτου λαμπροῦ, λαμπρῶς ἐκτετυπωμένον, τίτλον μὲν φέρον «Ἐθνικοθρησκευτικὸν Κυριακοδρόμιον», συγγραφέα δὲ τὸν διδάκτορα κ. Ἀντ. Δαρλάκον, δικηγόρον. Εἰς τὴν ὁμιλουμένην, ἀλλ' ὄχι πεπατημένην, οὔτε ἐθνοκτόνον, γλῶσσαν γεγραμμένον, ἑρμηνεύει μὲν τὰ κυριακὰ Εὐαγγέλια, κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ὑπ' ὄψιν ἔχων ὁ συγγραφεὺς καὶ θεωρίας καὶ ἰδέας τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν. εὑρίσκει δ' εἰς ἕκαστον εὐαγγελικὸν ἀνάγνωσμα κατάλληλον εὐκαιρίαν ἵνα ἐπανάψῃ μετὰ τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος καὶ τὸ πατριωτικόν, ἵνα προτρέψῃ πρὸς ἔργα μεγάλα καὶ σωτηριώδη, πρὸς θαυμαστὰς πράξεις, ὁμοίας ἐκείνων, αἵτινες ἐδόξασαν ἐπὶ τοσούτους στυγνοὺς αἰῶνας τοὺς πατέρας καὶ προπάτορας ἡμῶν, τοὺς ἥρωας τῆς μεγάλης ἐθνικῆς ἐποποιΐας, τῶν ὁποίων τοὺς ἄθλους ὕμνησαν ἱστοριογράφοι καὶ ποιηταὶ καὶ γλύπται καὶ ζωγράφοι πάντων τῶν λαῶν τῆς ὑφηλίου, ὅσοι τιμῶσι τὰ ἐκ τοῦ ἐν ἡμῖν θείου πυρὸς θερμαινόμενα εὐγενῆ καὶ ἱερὰ συναισθήματα.

Τοῦ καλοῦ τούτου βιβλίου, τὸ ὁποῖον παρήγαγεν ἡ φιλοπατρία τοῦ κ. Δαρλάκου καὶ ἡ πίστις, ἄνευ τῆς ὁποίας ἡ πρώτη πολλάκις ἢ μᾶλλον πάντοτε γίνεται κύμβαλον ἀλαλάζον, τοῦ βιβλίου τούτου ἀνὰ 100 ἀντίτυπα ἀγοράσαντες οἱ κκ. Τζὶμ Λόντος ἐξ Ἄργους καὶ οἱ ἀδελφοὶ Θ. καὶ Ν. Μαλανδράκη ἀπέστειλαν εἰς τὰς ἀρχιεπισκοπὰς (ταύτην ἐπισκοπὰς) Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας, ἵνα διανεμηθῶσι δωρεὰν εἰς τοὺς ἐν αὐταῖς ἱερεῖς. Ἐμάθομεν δ' ἐσχάτως ὅτι ὁ ἐν Φιλαδελφείᾳ τῆς Ἀμερικῆς ἐντιμ. κ. Γεώργιος Κορωναῖος ἀπέστειλε 50 ἀντίτυπα διά τινας ἐπαρχίας τοῦ Πατριαρχείου Κπόλεως.

Πρὸ σχεδὸν ἑκατὸν ἐτῶν, ὅταν οἱ ἀείμνηστοι Ζωσιμάδαι ἔμαθον ὅτι ἦτο συμπεπληρωμένον τὸ τετράτευχον τοῦ ἀειμνήστου Νικηφόρου Θεοτόκη Κυριακοδρόμιον, ἀνέλαβον προθυμότατα τὴν ἐκτύπωσιν αὐτοῦ, οὐχὶ πρὸς χρηματισμόν, ἀλλὰ πρὸς διανομὴν δωρεάν. Πρὸς ἔκδοσιν δὲ τοῦ βιβλίου τούτου τρίτην ἢ τετάρτην, ὁ τελευταῖος τῶν Ζωσιμαδῶν, ὁ Νικόλαος, ἀφῆκε κληροδότημα ὁρίζον τὴν εἰς τὸν κλῆρον δωρεὰν διανομήν. Ἐν μικρῷ μέτρῳ, ἀναλόγως πρὸς τὴν ὑλικὴν εὐμάρειαν τῶν μεγάλων ἐκείνων τῆς Ἠπείρου καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους εὐεργετῶν, οἱ κκ. Λόντος καὶ Μαλανδράκαι, πράττουσι διὰ βιβλίου ὅμοιον παρομοίαν ἀγαθὴν ἢ μᾶλλον ὁσίαν πρᾶξιν, διανέμοντες δωρεὰν διακόσια ἀντίτυπα. Ἀνάγκην ἔχομεν βεβαίως τῆς τοιαύτης διανομῆς πολλοτάτων ἀντιτύπων εἰς ἀπόρους, εἰς ζημιωθέντας, εἰς ποικιλοτρόπως δοκιμασθέντας εὐσεβεῖς Ἕλληνας. Ἀλλ' ἀριθμοῦμεν καὶ πλείστους ὁμογενεῖς, οἱ ὁποῖοι, ἐὰν πιστεύωσιν ὅτι αἱ ἐπιχειρήσεις αὐτῶν ηὐλογήθησαν ὑπὸ Θεοῦ, θὰ θεωρήσωσιν ἔργον ὅσιον, ἂν ὄχι 'ν' ἀγοράσωσι χάριν ἑαυτῶν καὶ τῶν τέκνων. Ἀναγινώσκοντες οἶκοι, τοὐλάχιστον κατὰ τὴν κυριακὴν ἀργίαν, θὰ ὁμολογήσωσιν ὅτι οὔτε χρόνον, οὔτε χρῆμα ματαίως ἐδαπάνησαν, ἀλλ' ὅτι ἐκτήσαντο «κτῆμα ἐσαεί». Μ. Γ.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 4671

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 100 καὶ ἡμερομην. 25 Μαΐου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης Ἀναστασίας Χρ. Καπέλλα, τὸ γένος Στ. Χελίδου κατὰ Χρήστου Καπέλλα).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθ. 16, 77, 79, 155, 156, 207 τῶν Π]χικῶν Δικ. Ὀδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ μὲν ὡς πρὸς τὴν μοιχείαν τοῦ ἐναγομένου καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γάμου ἀπρονοησίαν. κατὰ πλειοψηφίαν δ' ὡς πρὸς τὸ ἀδύνατον τῆς συμβιώσεως,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 1476 καὶ ἡμερομην. 15 Φεβρουαρίου 1920 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Ἀναστασίας Χρ. Καπέλλα, τὸ γένος Στ. Χελίδου, κατὰ Χρήστου Καπέλλα. ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει ἵνα τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως ταύτης δημοσιευθῇ εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πατρίδος» καὶ

Καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον ὧς τε ἐρημοδικήσαντα καὶ ἡττηθέντα ἐντῇ δίκῃ εἰς τὴν καταβολὴν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων καὶ τελῶν τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντων εἰς γρόσια ὀκτακόσια πεντήκοντα ἓξ (ἀριθ. 856) προκαταβαλλομένων ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 3

Ὁ Α' Γραμματεὺς καὶ ἀ. α. ὁ Β'

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 13 Ἰουνίου 1920

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 79 καὶ ἡμερομην. 20 Ἀπριλίου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τοῦ Νικολάου Κ. Τσόλα καὶ τῆς Λουκίας Ν. Τσόλα

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρ. 76, 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Πα]χικῶν Δικονομικῶν Ὀδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ, δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 589 καὶ ἡμερομηνίαν 22 Ἰανουαρίου 1920 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ Νικολάου Κ. Τσόλα κατὰ Λουκίας Ν. Τσόλα ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθ. τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Χρόνου», καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀπαφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια ἑξακόσια ἐνενήκοντα ἓξ (ἀριθ. 696) προκαταβαλλόμενα ὑπό τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερὸν

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 3

Ὁ Α'. Γραμματεύς

Ἀριστόβουλος Δ. Χαμουδόπουλος

Ἐν τοῖς Π]χείοις, τῇ 22 Μαΐου 1920.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἀρ. Πρωτ. 4030

Κλῆσις

Ὁ Βασίλειος Μποσταντζόγλου, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ὀθωμανὸς, τέως ἔμπορος καὶ κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, Πέραν Χαμάλ-μπασῆ ἀριθ. 43, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 10 π. μ. μετὰ παρέλευσιν (31) τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τῆς Ἁγ. καὶ Ἱ. Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὡς ἐφεσίβλητος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Αἰμιλίας Β. Μπονσταντζόγλου, τὸ γένος Γ. Βακιρτζόγλου, χριστιανῆς Ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ὀθωμανῆς κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως, (Πέραν χαμὰλ Μπασῆ ἀριθμ. 42) ἐπὶ διαζυξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἔφεσις ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας καὶ Νεολόγου.

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

(Τ. Σ.) Ἀρχιμ. Διονύσιος

ΕΤΟΣ Μ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 18 Ἰουλίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 28

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

Μόλις πρὸ ἑβδομάδος, τῇ 10ῃ τοῦ μηνὸς τούτου Ἰουλίου, ἔφθασεν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον τὸ ὑπ' ἀριθ. 43 καὶ ἡμερομηνίαν 23 Ὀκτωβρίου τοῦ 1914 φύλλον τοῦ «Ἐκκλησιαστικοῦ Ἀγγελιοφόρου τῆς Πετρουπόλεως,» ἐφημερίδος ἑβδομαδιαίας, ἐκδιδομένης παρὰ τῇ αὐτοκρατορικῇ Πνευματικῇ Ἀκαδημείᾳ τῆς Πετρουπόλεως. Ὅπως τὰ ἄλλα Περιοδικὰ τῶν λοιπῶν Θεολογικῶν Ἀκαδημειῶν τῆς Ρωσίας οὕτω καὶ ἡ ἐφημερὶς αὕτη ὁμοῦ μετὰ τοῦ μηνιαίου αὐτῆς παραρτήματος, τοῦ **Χριστιανικοῦ Ἀναγνώσματος**, ἐστέλλοντο τακτικῶς εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῆς ἡμετέρας Θεολογικῆς Σχολῆς εἰχον δὲ παύσει ὡς εἰκὸς, ἀποστελλόμενοι ἀφ' ὅτου μετέσχεν καὶ ἡ Τουρκία τοῦ μεγάλου πολέμου. Παραδοθὲν τότε εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τὸ ἐν λόγῳ φύλλον ποῦ ἐπλανᾶτο ἔκτοτε καὶ πῶς ἐπὶ τέλους εὗρε νῦν τὸ τέρμα αὐτοῦ, τοῦτο μένει ἀγνωστον. Ἀναντιρρήτως ὅμως ἔχομεν πρὸ ὀφθαλμῶν **ἱστορικὸν φύλλον**, φύλλον ὄχι ἄνευ παλμῶν συγκινήσεως ἀνακαλοῦν ζωηρῶς εἰς τὴν μνήμην ἡμέρας παλαιὰς, ἡμέρας ἀγωνιῶν καὶ ἅμα ἐλπίδων λαοῦ ὁλοκλήρου, ἐλπίδων διαλυθεισῶν ἤδη καὶ ἀγωνιῶν ἐξακολουθουσῶν ἔκτοτε μετὰ περιπετειῶν ἀφαντάστου τραγικότητος εἰς ὅλην τὴν σύνθεσιν καὶ σύστασιν τῆς μεγάλης καὶ ἀχανοῦς ἐκείνης αὐτοκρατορίας, ἀρχῆς γινομένης ἀπ' αὐτοῦ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου, ἀπ' αὐτῆς τῆς κορυφῆς τῆς Πολιτείας. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι συνεσωρεύθησαν τὰ ἁμαρτήματα πολλῶν προλαβουσῶν γενεῶν εἰς τὴν παροῦσαν ταύτην γενεὰν, ἵνα ἐξιλεώσῃ αὕτη καὶ τὰ ἴδια ἁμαρτήματα καὶ τὰ τῶν πατέρων. Τῶν συμφορῶν τούτων, τῶν καταλαβουσῶν ὕστερον τὴν δύστηνον χώραν, οὐδὲν ἴχνος ἀκόμη διαφαίνεται ἐν τῷ φύλλῳ. Ἀναφαίνεται ἔτι ἐν πάσῃ τῇ λάμψει τοῦ ἀξιώματος αὐτοῦ καὶ ἐν πάσῃ τῇ ἰσχύϊ τῆς δυνάμεως καὶ

ἐξουσίας αὐτοῦ ὁ Νικόλαος Β', καὶ τὸ πρῶτον, ὅπερ ἀναγράφεται ἐν τῇ προμετωπίδι τοῦ ἱστορικοῦ φύλλου, εἶναι τὸ διάγγελμα τοῦ κραταιοῦ μονάρχου πρὸς τὸν ἑαυτοῦ λαὸν ἐπὶ τῇ ἀναμίξει τῆς Τουρκίας εἰς τὸν γενικὸν πόλεμον. Ἰδοὺ τῦ ὑψηλὸν ἢ μᾶλλον ὑψηλότατον διάγγελμα.

Ἔλεῳ Θεοῦ

Ἡμεῖς, Νικόλαος Δεύτερος,

αὐτοκράτωρ καὶ αὐθέντης

πασῶν τῶν Ρωσιῶν

βασιλεὺς τῆς Πολωνίας, Μέγας Δοὺξ

τῆς Φιλλανδίας κτλ. κτλ. κτλ.

Δηλοῦμεν πᾶσι τοῖς πιστοῖς ἡμῶν ὑπηκόοις. Ἐν τῷ ἀνεπιτυχεῖ μέχρι τοδε ἀγῶνι πρὸς τὴν Ρωσίαν προσπαθοῦσαι παντὶ τρόπῳ νὰ αὐξήσωσι τὰς δυνάμεις αὐτῶν ἡ Γερμανία καὶ ἡ Αὐστροουγγαρία, κατέφυγον εἰς τὴν βοήθειαν τῆς Ὀθωμανικῆς Κυβερνήσεως καὶ συμπαρέσυραν εἰς τὸν μεθ' ἡμῶν πόλεμον τὴν ἀποτυφλωθεῖσαν ὑπ' αὐτῶν Τουρκίαν. Ὁδηγούμενος ὑπὸ Γερμανῶν ὁ τουρκικὸς στόλος ἐτόλμησε παρασπόνδως νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τῶν ἡμετέρων παραλίων τοῦ Εὐξείνου.

Ἀμέσως μετὰ τοῦτο διετάξαμεν τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ρῶσον Πρεσβευτὴν νὰ ἐγκαταλίπῃ τὰ ὅρια τῆς Τουρκίας μετὰ πάντων τῶν πρεσβευτικῶν καὶ προξενικῶν ἀξιωμάτων.

Μετὰ πλήρους ἠρεμίας καί πεποιθήσεως εἰς τὴν θείαν βοήθειαν δέχεται ἡ Ρωσία τὸ νέον τοῦτο καθ' ἑαυτῆς διάβημα τοῦ παλαιοῦ διώκτου τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ πάντων τῶν σλαυικῶν λαῶν.

Τὰ γενναῖα Ρωσικὰ ὅπλα, καὶ πρότερον πολλάκις νικήσαντα τὰς Τουρκικὰς στρατιάς, θὰ τιμωρήσωσι καὶ τὴν φορὰν ταύτην τὸν θρασὺν ἐχθρὸν τῆς ἡμετέρας πατρίδος. Μετὰ παντὸς τοῦ Ρωσικοῦ λαοῦ ἀκραδάντως πιστεύομεν ὅτι ἡ παροῦσα παράφρων τῆς Τουρκίας ἀνάμιξις εἰς τάς πολεμικὰς ἐνεργείας δὲν θὰ ἔχῃ ἄλλο ἀποτέλεσμα ἢ θὰ ἐπιταχύνῃ τὴν μοιραίαν δι' αὐτὴν ἔκβασιν τῶν γεγονότων καὶ θὰ διανοίξῃ τῇ Ρωσίᾳ τὴν ὁδὸν πρὸς λύσιν τῶν ἀνατεθειμένων αὐτῇ ὑπὸ τῶν προγόνων ζητημάτων ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Μαύρης θαλάσσης.

Ἐγένετο ἐν Τσάρσκοε Σελὼ τῇ 20 Ὀκτωβρίου ἔτη ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως χιλιοστῷ ἐννεακοσιοστῷ δεκάτῳ τετάρτῳ, τῆς δὲ ἡμετέρας βασιλείας εἰκοστῷ»

Ἕπεται ἡ ὑπογραφὴ

Νικόλαος

μετὰ σημείωσιν τῆς ἐφημερίδος, ὅτι ἐν τῷ πρωτοτύπῳ ὑπογράφεται ἰδιοχείρως ἡ Αὐτοῦ Αὐτοκρατορικὴ Μεγαλειότης. Ὑπογράφων ταῦτα ὁ δυστυχὴς Μονάρχης καὶ προλέγων τὰς ξένας συμφορὰς βεβαίως δὲν εἶχέ τινα προαίσθησιν τῶν ἰδίων συμφορῶν, τῶν συμφορῶν τοῦ ἰδίου οἴκου καὶ τοῦ ἰδίου λαοῦ. Ζωηρῶς ἀνακαλεῖ εἰς τὴν μνήμην τὸ φύλλον δι' ἑνὸς τούτων τῶν ἄρθρων καὶ τῶν ἀριθιδίων καὶ τὰ τότε τὸν τύπον ἅπαντα καὶ τον κλῆρον καὶ τοὺς σοφοὺς τῶν δύο ἐμπολέμων μερίδων ἀπασχολοῦντα ζητήματα περὶ τῆς εὐθύνης τοῦ πολέμου, περὶ τοῦ πρωσσικοῦ μιλιταρισμοῦ, περὶ τοῦ παγγερμανισμοῦ ἢ γερμανικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ ἐμψυχοῦντος αὐτὸν πνεύματος, καὶ δὴ καὶ περὶ τούτου, ἂν καὶ κατὰ πόσον ἐνέχονται εἰς τὸ πνεῦμα τοῦτο τῶν συγχρόνων καὶ ἀρχαιοτέρων καὶ αὐταί αἱ ἐπὶ ἰδεαλισμῷ διαφημιζόμεναι γενεαὶ τῶν φιλοσόφων καὶ ποιητῶν καὶ καλλιτεχνῶν τῆς κλασικῆς Γερμανίας, καὶ παρὰ τοὺς κηρύττοντας τὴν **Κάντιον** ἢ διδασκαλίαν τοῦ **Κρουπ** ὑπάρχουσι καὶ οἱ μὴ συγχέοντες τὰ ἀσύγχυτα. Ἀντιπαραβάλλονται οἱ δύο πολιτισμοί, ὁ τευτονικὸς καὶ ὁ σλαυϊκὸς, ἐν ἐπὶ τούτῳ ἄρθρῳ, δι' ἄλλου δὲ ἄρθρου, ὑπὸ ἱερέως συντεταγμένου, ζητεῖται ὡς ἐπιβεβλημένη ἡ ἀπελευθέρωσις **τῆς Ρωσικῆς σχολῆς ἀπὸ τῆς πολυετοῦς αἰχμαλωσίας**, ἐννοεῖται τῆς γερμανικῆς παιδεύσεως καὶ παιδαγωγικῆς, ὡς ὀλεθρίου καὶ ἠθοφθόρου. Δὲν ἐλλείπουσιν καὶ οἱ ἐξαίροντες τὰ ἀγαθὰ τοῦ ἀρξαμένου πολέμου, οἱ εὑρίσκοντες ὅτι διέρχονται

ἡμέρας μεγάλας, ὅτι ὁ πόλεμος θαυματουργεῖ καὶ ὅτι ἤδη ἐτέλεσε μεγάλα θαύματα καὶ ἐπήνεγκε δυσυπολογίστου ἀξίας ὠφελήματα, τὴν ἀνάνηψιν τῆς Ρωσίας, τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν κομματικῶν καὶ φυλετικῶν διαφορῶν καὶ τὴν διέγερσιν τῶν κοινωνικῶν δυνάμεων, εἷς δέ τις προβαίνει καὶ μέχρι τούτου, ὅτι ἐκθειάζει τὰς παρούσας ἡμέρας ὡς ἡμέρας τῆς μυστικῆς ἀναγεννήσεως τῆς Ρωσίας τῆς συνείδησιν ἑαυτῆς καὶ γνῶσιν ἑαυτῆς λαβούσης, καὶ ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ μεγάλου τούτου πολέμου ὡς διάτινος ἱστορικοῦ σταθμοῦ. Οὐδὲ οὗτοι εἶχόν τινα προαίσθησιν τῶν ἀναμενόντων τὴν δύστηνον ἐκείνην χώραν δεινῶν, καὶ ἦσαν αἰσιόδοξοι, καὶ μόνον αἰσιόδοξοι. Εἶναι κοινὴ εὐχὴ πάντων ἡμῶν, ὅπως αἱ πονηραὶ ἡμέραι, ἂς ἀπὸ τοσούτου χρόνου διήρχετο ὁ Ρωσικὸς λαός, ἀποδειχθῶσιν ἐπὶ τέλους ἡμέραι προσκαίρου δοκιμασίας πρὸς σωφρονισμὸν τῶν σωφρονισμοῦ καὶ συνετίσεως χρῃζόντων ἐξ αὐτοῦ καὶ πρὸς ἀναγέννησιν εἰς νέαν πράγματι ζωὴν ἐπ' ἀγαθῷ καὶ εἰς ἐγκαύχησιν τῆς ὀρθοδόξου ὁλομελείας. ἧς ἀποτελοῦσι μέρος οὐχὶ ἐλάχιστον.

Η ΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΛΗΡΟΥ

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ κλήρου εἰς τὸ μέλλον.— Ἡ εὐθύνη καὶ τὸ καθῆκόν του.— Τὰ ἐνδεδειγμένα μέτρα.— Πρὸ παντὸς συντελεστὴς ποόδου.1)

Ἐν τῇ περὶ Ἐκκλησιαστικοῦ Κράτους τοῦ Φαναρίου μελέτῃ μου θὰ ὁμιλήσω περὶ μελλοντικῆς δράσεως τοῦ κλήρου μας. Ἐνταῦθα παρενθετικῶς ἀναφέρω ὅτι ὁ κλῆρος ἔπρεπε πρὸ χρόνων δηλ. καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀπολυταρχίας νὰ εἶχε ἀναλάβει τὸ ἐκπαιδευτικὸν ζήτημα διὰ κληρικῶν μορφωθέντων εἰδικῶς εἰς τὰ παιδαγωγικὰ ἐν Ἑλβετίᾳ, νὰ εἶχε ἀναλάβῃ τὴν μόρφωσιν τοῦ ἐργάτου καὶ ἐν γένει νὰ προΐστατο παντὸς ἠθικοῦ καὶ πρακτικοῦ νεωτερισμοῦ δηλ. νὰ ἔχῃ συγχρονισμὸν ὅπως ἔχει τοιοῦτον ὁ κακαθολικὸς καὶ διαμαρτυρόμενος κλῆρος.

Κάλλιον ἀργὰ παρὰ ποτέ. Ὁ κλῆρός μας ἀποξενούμενος ἑκουσίως τῆς συμμετοχῆς του εἰς ἐκπαιδευτικά, κοινωνικά, φιλανθρωπικὰ ζητήματα πολὺ ταχέως θὰ περιπέσῃ εἰς ἀφάνειαν καὶ ἀχρηστίαν ὡς περιττὸν ἔπιπλον. Ἐδῶ εἶναι τὸ μέλλον του. Ἡ ἐθνικὴ του δρᾶσις ταχέως τερματίζεται· ἡ μελλοντική του θὰ ἦναι τὰ ἐκπαιδευτικά, κοινωνικά, δημοσίας, κοινωνικῆς ἀντιλήψεως καὶ φιλανθρωπικὰ ζητήματα. Ἀλλὰ ἂς μὴ περιμένῃ νὰ τῷ ἐπιβληθῶσι τὰ ζητήματα καὶ προβλήματα ταῦτα. Αὐτὸς νὰ σπεύσῃ πρὸς αὐτὰ νὰ τὰ ἀγαπήσῃ, μελετήσῃ, ἀναπτύξῃ, προαγάγῃ. Τοιουτοτρόπως θὰ δημιουργήσῃ, εὐεργετήσῃ καὶ θὰ δικαιολογήσῃ τὴν ὕπαρξίν του καὶ τὰς θυσίας τοῦ ἔθνους καὶ Κράτους πρὸς συντήρησίν του. Ἐννοεῖται τὸ τοιοῦτον οὔτε εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα ἐγένετο. Τόσῳ τὸ χειρότερον δι' ἐκείνην καὶ τόσῳ μεγαλειτέρα τιμὴ διὰ τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον, ἂν προηγηθῇ οὗτος εἰς τὸ στάδιον τοῦ καθήκοντος.

Τῆς παρούσης μελέτης καθαρῶς οἰκονομολογικῆς οὔσης ἐξετάζω καὶ τὴν οἰκονομολογικὴν δρᾶσιν καὶ ἀπόδοσιν τοῦ κλήρου μας καὶ ἀπὸ τοιαύτης ἀπόψεως νομίζω πρακτικὰ μέτρα τὰ ἑξῆς: Ὁ Οἰκουμενικὸς Θρόνος νὰ ζητήσῃ νὰ μορφώσῃ ἐκ κληρικῶν σπουδαζόντων εἰδικῶς ἐν Εὐρώπῃ εἰδικοὺς Κλάδους, οἵτινες θὰ τὸν συγχρονίσωσι μὲ τὴν νεωτέραν πρόοδον, ἠθικὴν καὶ ἀνάγκας τοῦ κλήρου.

Ora et labora

1ον Πρῶτον νὰ μορφώσῃ εἰδικοὺς γεωπόνους, οἵτινες θὰ ἀναλάβωσι τὴν γεωπονικὴν ὀργάνωσιν τῶν μοναστηριακῶν κτημάτων καὶ Μονῶν, μετατρεπομένων εἰς Γεωργικοὺς πρακτικοὺς Σταθμοὺς καὶ οὕτω θὰ μορφώσωσι καὶ θὰ πλουτίσωσι καὶ τὸν ἀγροτικὸν πληθυσμὸν καὶ τοὺς πόρους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου.

2ον. Μόρφωσιν κληρικῶν παιδαγωγῶν ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἵδρυσιν ὑπ' αὐτῶν Διδασκαλείων,

1) Ἡ Ἐκκλησ. Ἀλήθεια μετ' ἰδιαιτέρας χαρᾶς ἀναδημοσιεύει ἐκ τῆς συναδέλφου «Προόδου» τὸ περισπούδαστον ἄρθρον τοῦ διακεκριμένου ὁμογενοῦς ἰατροῦ κ.Ι. Μιχαλακοπούλου καὶ συνιστᾷ τὴν μελέτην αὐτοῦ εἰς τοὺς ἁρμοδίους.

ἐμπορικῶν **Σχολείων** καὶ ἐνοριακῶν Σχολείων ὅπως κατώρθωσαν τοῦτο καὶ οἱ καθολικοὶ ἱερεῖς.

3ον. Μόρφωσιν ἐν Εὐρώπῃ κληρικῶν διὰ τὴν κοινωνικὴν ἀντίληψιν καὶ φιλανθρωπίαν καὶ ἵδρυσιν ὑπ' αὐτῶν Νοσοκομείων, Ἀσύλων, Ὀρφανοτροφείων καὶ ἐπαγγελματικῶν Σχολῶν.

4ον. Μόρφωσιν εἰδικῶν λογιστῶν καὶ διπλογράφων, ἵνα μελετηθοῦν τὰ πατριαρχικὰ οἰκονομικὰ καὶ πᾶσα λογιστικὴ ὑπηρεσία Πατριαρχείου καὶ Μητροπόλεων διεξάγηται ὑπὸ κληρικῶν.

5) Ἵδρυσιν ἐκλησιαστικοῦ Ταμιευτηρίου, ἵδρυσιν ἀγρονομικῶν κληρικῶν σταθμῶν καὶ συνοικισμῶν, ἵδρυσιν κληρικῆς Βιβλιοθήκης, κληρικῆς Λέσχης, κληρικοῦ ξενῶνος καὶ ἑστιατορίου ἐν Φαναρίῳ καὶ ἐνέγενει μελέτην πρὸς δημιουργίαν ἐντίμων οἰκονομολογικῶν πόρων καὶ ἐργασιῶν, αἵτινες καὶ τὸν ἐνοριακὸν κλῆρον θὰ ἐξυψώσωσι καὶ τὴν ἀξιοπρεπῆ συντήρισιν αὐτοῦ θὰ ἐξασφαλίσωσι· ὁ δὲ Κλῆρος ἔχων οἰκονομικὴν ἐπάρκειαν θὰ ἦναι εἰς τὸ ὕψος του.

Μὲ τὴν ἐπερχομένην ἀναγέννησίν μας δικαιοῦταί τις νὰ ἐλπίζῃ, ὅτι ὁ Κλῆρος θὰ ἀναβαπτισθῇ διὰ τοῦ ὕδατος τῆς Κολυμβήθρας τῆς Ἐλευθερίας τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος τῆς δουλείας, ὄχι μόνον διὰ μεταρρυθμίσεων ἀμφιέσεων περιβολῆς καὶ κοινωνικῶν συνηθειῶν, ἀλλὰ πρὸ παντὸς τρόπου ἀντιλήψεως, δράσεως καὶ ἀνθρωπίνου προορισμοῦ ἐπιβαλλόμενος διὰ τοῦ ἤθους του, τῆς κοινωνικῆς του ἐργασίας ὥστε νὰ καταστῇ ὁ ἀπαραίτητος συντελεστὴς πάσης ἠθικῆς προόδου καὶ ὑλικῆς εὐημερίας τοῦ Ἔθνους. Ὄχι ζητῶν παρὰ τοῦ λαοῦ οἱανδήποτε ὑποστήριξιν, ἀλλ' αὐτὸς παρέχων παντὸς εἴδους ὑποστήριξιν, γινόμενος ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ὀρφανῶν, τῶν ἀποκλήρων τῆς κοινωνίας, τῶν βιοπαλαιστῶν καὶ δυστυχῶν καὶ ἀσθενῶν ἐν γένει μελῶν τῆς κοινωνίας ὡς τὸ κατώρθωσαν ὁ προτεσταντικὸς καὶ καθολικὸς Κλῆρος

Ι. ΜΙΧΑΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΙΒΩΤΙΟΝ ΤΩΝ ΛΕΙΨΑΝΩΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΥΜΕΩΝ

Μεταξὺ σημειωμάτων, ἅτινα ἀπὸ ἐτῶν καταρτίσας ἔχω, ὁ δὲ «Νέος Ποιμὴν» δημοσιεύει ὑπὸ τὸν τίτλον **Σκωριῶν Ἀνακαμίνευσις**, τίτλον, οὗ ἀνάδοχος εἶναι ὁ φίλος χρονογράφος κ. Μ. Γεδεών, ὑπῆρχε καὶ τὸ ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἐπιγραφήν. Τοῦτο εἶχον καταρτίσει κατὰ τὸ 1894 ἐπὶ τῇ βάσει ἀρθριδίου δημοσιευθέντος ἐν τῇ *Public Opinion* κατ' Αὔγουστον τοῦ ἔτους ἐκείνου, ἀφορᾷ δὲ, ὡς καὶ ὁ τίτλος φανεροῖ, εἰς τὴν τύχην τῶν λειψάνων τοῦ **ἁγίου καὶ δικαίου Συμεὼν, τοῦ δεξαμένου ἐν ἀγκάλαις τὸν Κύριον**, οὗ ἡ μνήμη ἄγεται, ὡς πᾶσι γνωστὸν, τῇ 3 Φεβρουαρίου τοῦ μηνός. Ὁ ἅγιος προσεδρεύων ἐν τῷ ναῷ καὶ προσκαρτερῶν προσηύχετο τῷ Θεῷ, ὅπως τὸ διὰ τῶν προφητῶν κηρυττόμενον σωτήριον τοῦ Θεοῦ κατίδῃ. Ἰδοὺ δὲ ὅπερ ἐπόθει καὶ κρατήσας ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτοῦ τὸν Κύριον εἶπε τὸ τοῖς πᾶσι κοινολεκτούμενον «Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ . . .». Προφητεύσας δὲ περὶ τοῦ σταυροῦ καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Κυρίου ἐν **εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.**

Ἡ **σύναξις** ἐτελεῖτο ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τῷ ὄντι ἐν τῷ σεβασμίῳ ναῷ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῶν Χαλκοπρατείων ἐνταῦθα, πλησίον τῆς ἁγιωτάτης μεγάλης Ἐκκλησίας 1).

Λοιπὸν τὰ λείψανα τοῦ ἁγίου κατέχει ἡ **Ζάρα.** Ἡ Ζάρα, ἡ πρωτεύουσα τῆς Δαλματίας ἐπὶ τοῦ Ἀδριατικοῦ, ἡ *Jadera* τοῦ Μεσαίωνος, ἡ ρωμαϊκὴ καὶ βενετικὴ, εἶναι γνωστὴ διὰ τὰ γενόμενα κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς τετάρτης σταυροφορίας, ἥτις κατέληξεν εἰς τὴν Ἅλωσιν τῆς Κ]πόλεως ὑπὸ τῶν Λατίνων καὶ τὰς μετὰ τοῦ πολυμηχάνου Δανδόλου πρὸς τοὺς σταυροφόρους διαπραγματεύσεις, προαχθεῖσα ἀπὸ τοῦ δωδεκάτου ἤδη αἰῶνος καὶ εἰς μητρόπολιν, τέως ἐπισκοπὴ οὖσα. Ἡ πόλις λοιπὸν αὕτη ἡ διάσημος καὶ διὰ τὸ ἡδύποτον τὸ ἐν αὐτῇ παρασκευαζόμενον τὸ μαροσκῆνον, τὸ ἐκ κερασίων, ἅτινα ἐκτάκτως ἐν τοῖς πέριξ αὐτῆς εὐδοκιμοῦσι κατέχει ἐν τῷ ναῷ τοῦ «ἁγίου Συ-

1) Τὸν τοῦ ἁγίου Ἰακώβου ναὸν—ἴσκον ὁ κ. Γεδεὼν τοποθετεῖ ἄλλως. «Βυζ. Ἡμερολόγιον» σελ. 68.

μεῶνος» τὴν ἀργυρᾶν θήκην, ἐν ᾗ τὰ λείψανα τοῦ ἁγίου, ὅστις καὶ προστάτης καὶ πολιοῦχος τῆς πόλεως δοξάζεται.

Δὲν εἶναι μὲν ἀκριβῶς γνωστὸν πότε τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου ἐκομίσθη εἰς τὴν Ζάραν, ἀλλ' ἡ παράδοσις ἀναφέρει ὅτι τοῦτο μετεκομίσθη ἐκεῖθεν διὰ θαλάσσης ἐκ τῆς Παλαιστίνης παρά τινος ἱππότου ἐπανερχομένου ἐκ τῶν Σταυροφοριῶν. Κατὰ τὴν διαδεδομένην παράδοσιν, ὁ διάβολος ἤγειρε τρικυμίαν καὶ ἐπεχείρησεν ἵνα βυθισθῇ τὸ πλοῖον. Ὁ σταυροφόρος ὅμως ῥίψας ἀμέσως ὅλα αὐτοῦ τὰ πράγματα καὶ ὅλας αὐτοῦ τὰς ἀποσκευὰς εἰς τὴν θάλασσαν κατώρθωσεν ὅπως δήποτε ἵνα διασώσῃ τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον, παυσάσης τῆς τρικυμίας, ὡδηγήθη ὑπὸ τῶν κυμάτων ἐν ἀθλίᾳ καταστάσει εἰς τὸν λιμένα τῆς Ζάρας. Ὁ ἱππότης χάριν ἐπισκευῆς τοῦ πλοίου, ἐνταῦθα ἐπί τινα καιρὸν διαμείνας ἠσθένησε καὶ πρὸς ἰατρείαν εἰσήχθη εἰς τὸ τῶν μοναχῶν νοσοκομεῖον εὑρισκόμενον εἰς τὰ ἄκρα τῆς πόλεως. Ἐν τῷ νοσοκομείῳ εἶπεν ὅτι τὸ σῶμα, ὅπερ ἔφερε ἦτο τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ καὶ συνήνεσε ἵνα θάψωσιν αὐτὸ ἐν τῷ κοιμητηρίῳ τῷ ἀνήκοντι εἰς τὴν μονήν. Δεινωθείσης ὅμως τῆς ἀσθενείας αὐτοῦ ἔκρινε φρόνιμον ἵνα γνωστοποιήσῃ τοῖς μοναχοῖς ὅτι τὸ σῶμα δὲν ἦτο τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἀλλὰ τοῦ ἁγίου Συμεῶνος καὶ ὅτι, πᾶσα περὶ αὐτοῦ ἀπόδειξις ἠδύνατο νὰ εὑρεθῇ μεταξὺ τῶν ἐγγράφων τὰ ὁποῖα ἔφερεν. Οἱ μοναχοὶ εὐχαριστηθέντες ἐπὶ τῇ καλῇ τύχῃ τοῦ νὰ ἀποκτήσωσι τοιοῦτον πολύτιμον λείψανον ἀπεφάσισαν ἵνα φυλάξωσι τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου· τὴν νύκτα ὅμως, καθ' ἣν ὁ σταυροφόρος ἀπέθνησκε, οὐράνιον σημεῖον ἐμφανισθὲν, καθ' ὕπνον εἰς τοὺς τρεῖς κυβερνήτας τῆς πόλεως Ζάρας, ἤγγειλεν ἑνὶ ἑκάστῳ ἐξ αὐτῶν ὅτι τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου Συμεῶνος ἐτάφη ἐν τῷ κοιμητηρίῳ τῶν μοναχῶν, καὶ ὑπηγόρευσεν αὐτοῖς τὸν τόπον πρὸς ἀναζήτησιν αὐτοῦ τοῦτου τοῦ τάφου.

Τὴν ἑπομένην πρωΐαν οἱ κυβερνῆται (ἕκαστος τὴν κατ' ὄναρ ἐντολὴν ζωηρὰν ἔχων κατὰ νοῦν) συνηντήθησαν, διηγήθησαν ἀλλήλοις τὰ τοῦ ὀνείρου· μετέβησαν εἰς τὸ κοιμητήριον ἔνθα εὗρον τοὺς μοναχοὺς σκάπτοντας διὰ τὸ σῶμα. Οἱ κυβερνῆται διηγήθησαν τὸ ὄνειρον καὶ εὐκόλως ἔπεισαν τοὺς μοναχοὺς ἵνα ἐπιτρέψωσι τὴν μετακομιδὴν τοῦ σώματος εἰς τὴν πόλιν ὅπου καὶ ἐξετέθη ἐν μιᾷ τῶν ἐκκλησιῶν. Πολλῶν γενομένων θαυμάτων ἡ φήμη τοῦ ἁγίου ἐξηπλώθη καθ' ὅλην τὴν Δαλματίαν.

Κατὰ τὸ 1371 Ἐλισάβετ, ἡ σύζυγος Λουδοβίκου τοῦ πρώτου τῆς Οὐγγαρίας, τοῦ Μεγάλου, ἐπισκεφθεῖσα τὴν Ζάραν καὶ ἐπιθυμοῦσα ἵνα λάβῃ τεμάχιόν τι ἐκ τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου, ἀπέσπασε τὸν λιχανὸν τῆς ἀριστερᾶς αὐτοῦ χειρός. Μόλις τούτου γενομένου, ἀπώλεσεν ἡ βασίλισσα τὴν ὅρασιν καὶ δὲν ἔβλεπεν ἵνα ἐξέλθῃ οὐδ' αὐτὴς τῆς ἐκκλησίας. Πρηνὴς λοιπὸν πρὸ τοῦ βωμοῦ ῥιφθεῖσα ὁμολογεῖ ἀναφανδὸν τὸ ἁμάρτημα αὐτῆς, καὶ ἐναποθέτει τὸν δάκτυλον εἰς τὴν οἰκείαν αὐτοῦ θέσιν. Ὁ δάκτυλος πάραυτα συνηνώθη τῷ ἀποσπασθέντι μέρει, ἡ βασίλισσα ἀνέκτησε τὴν ὅρασιν· ἀλλ' ἡ χεὶρ αὐτῆς ἅτε ἐγγίσασα ἤδη τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου ἐξηράνθη. Καὶ ἐκ δευτέρου θερμῶς ἐξαιτεῖται ἡ βασίλισσα συγχώρησιν παρὰ τοῦ ἁγίου προτείνουσα ὡς πρόστιμον τοῦ σφάλματος αὐτῆς δῶρον, ἀργυροῦν κιβώτιον εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ξυλίνου, ἐν ᾧ τὸ σῶμα αὐτὸ ἦτο τότε ἐγκεκλεισμένον. Εἰσακουσθείσης τῆς ἱκεσίας διώρισεν αὐτη πέντε εὐγενεῖς τῆς Ζάρας ὅπως φροντίσωσι διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ κιβωτίου· οὗτοι ἐνεπιστεύθησαν τὸ ἔργον εἰς τὸν ἐν Ζάρα ἐπίσης κατοικοῦντα *Francerco de Milano*, υἱὸν ἀργυροχόου ἐκ Μεδιολάνων ὀνόματι Ἀντώνιον. Ὁ Φραγκῖσκος, ὁ ἐκ Μεδιολάνων ἀπετελείωσε τὸ κιβώτιον ἐν ἔτει 1380 καὶ ἐλαβεν ἐπὶ τῇ ἐργασία ἀμοιβὴν 28,000 δουκᾶτα.

Ἐν Φαναρίῳ 4 Μαΐου 1920.

Β. Α. Μ.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΑΓΓΛΟ-ΚΑΘΟΛΙΚΟΝ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

(ANGLO-CATHOLIQUE CONFERENCE)

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε γνωστῶν, οἵτινες θὰ **συμμετάσχωσι** τῶν ἐργασιῶν τοῦ συνεδρίου διακρίνονται διάσημοι κληρικοί, ἐκ δὲ τῶν λαϊκῶν ὁ δοὺξ τοῦ *Argyll*, ὁ *Viscount Halifax*, ὁ δοὺξ τοῦ *Newcastle*, ὁ κόμης τοῦ *Shaftesbury* καὶ ἄλλοι ὑπὲρ τοὺς 150 ἔγκριτοι λαϊκοί.

Ἡ συγκέντρωσις τῶν κληρικῶν θὰ γίνῃ εἰς τὴν σχολὴν τοῦ *St. Alban*, εἰς τὰς 10. 30. π.μ. τὴν Τρίτην 29ην Ἰανυίου ν. ἡμερομ.

Ἐκεῖθεν οἱ κληρικοὶ ἤτοι ἐπίσκοποι καὶ ἱερεῖς θὰ παρελάσωσι διὰ τῆς ὁδοῦ καὶ θὰ εἰσέλθωσιν εἰς ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου *Alban*, ὅπου ὁ νῦν ἐπίσκοπος *Salisbury*, ἀντάξιος διάδοχος τοῦ ἄλλοτε τοιούτου καὶ γνωστοῦ τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ Ἰωάννου, *Dr. Ridgway*, θὰ ἐκφωνήσῃ τὸν ἐναρκτήριον λόγον.

Ὁ *Dr. Ridgway*, εἶνε ἀδελφὸς, ὡς ἔγραψα καὶ προηγουμένως, τοῦ πενθεροῦ τοῦ ἀοιδίμου *Burrows*, ἐπισκόπου *Chichester*. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, εἰς ὀκτὼ ἄλλας ἐκκλησίας τοῦ Λονδίνου θὰ ὁμιλήσωσιν ἓξοχοι, μεταξὺ δὲ αὐτῶν τέσσαρες εἶνε ἐπίσκοποι τῶν ἀποικιῶν. **Μετὰ μεσημβρίαν**, εἰς τὸ *Albert Hall* ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἐπισκόπου Ζαντζιβάρης θὰ συνέλθῃ τὸ συνέδριον τὴν 1. 30'. θὰ ὁμιλήσωσι δὲ ἐκ περιτροπῆς:

1) ὁ ἐν Ὀξφόρδῃ καθηγητὴς *C. H. Turner*, «περὶ πίστεως καὶ τῆς συγχρόνου κριτικῆς.»

2) Ὁ καθηγητὴς *Taylor*, «περὶ πίστεως καὶ τῶν συγχρόνων θεωριῶν.»

3) Ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Ζολοῦ, «περὶ πίστεως καὶ τῆς διαδόσεως τοῦ εὐαγγελίου εἰς τὸν κόσμον.»

4) Ὁ ἱερεὺς *Thornton*, «περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.»

Εἰς δὲ τὸ *Queen's Hall*, εἰς τὰς 8.10' μ. μ. ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἐπισκόπου τῆς *Nassau* θὰ συνέλθῃ τὸ συνέδριον ἐν ᾧ θὰ ὁμιλήσωσιν.

1) Ὁ καθηγητὴς ἱερεὺς *E. M. Milner-White*, «περὶ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας.»

2) Ὁ ἱερεὺς *Clayton*, «περὶ τῶν λοιπῶν χριστιανικῶν κοινωνιῶν.»

3) Ὁ ἱερεὺς *Underhill*, «περὶ τῶν ὁρίων ἀνοχῆς.»

4) Ὁ ἐπίσκοπος Ζανζιβάρης «περὶ τοῦ ἰδεώδους μας.»

Τὴν δευτέραν ἡμέραν, ἀφοῦ ἀναπεμφθῶσιν δεήσεις ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν κεκοιμημένων *Anglo-Catholic*, τὸ συνέδριον θὰ συνεχίσῃ τὰς ἐργασίας του εἰς τὸ *Albert-Hall* τὴν 10. 45', ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἐπισκόπου τῶν *Argyll* καὶ τῶν νήσων.

Θὰ ὁμιλήσωσι δὲ ἐκ περιτροπῆς.

1) Ὁ ἱερεὺς *N. P. Williams*, ὑφηγητὴς ἐν Ὀξφόρδῃ «περὶ κύρους καὶ πίστεως.»

2) Ὁ ἱερεὺς *L. Pullan*, ὑφηγητὴς ἐν Ὀξφόρδῃ «περὶ κύρους καὶ πειθαρχίας.»

3) Ὁ ἱερεὺς *Underhill* «περὶ τῶν ὁρίων τῆς ἀνοχῆς.

4) Ὁ ἐπίσκοπος Ζανζιβὰρ, «περὶ τοῦ ἰδεώδους μας.»

Μετὰ μεσημβρίαν, ἐπίσης εἰς τὸ *Albert-Hall* τὸ συνέδριον θὰ ἀρχίσῃ εἰς τὰς 2. 30' μ. μ. ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἐπισκόπου τῆς *Milwake*, θὰ ὁμιλήσωσι δὲ ἐκ περιτροπῆς.

1) Ὁ καθηγητὴς ἐν *Cambridge*; Περὶ Ρωμαιοκαθολικῆς ἐκκλησίας.

2) Ὁ καθηγητὴς *Frere*, περὶ τῆς Ἁγίας ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς ἐκκλησίας.

3) Ὁ ἱερεὺς *Clayton*, «Περὶ τῶν ἄλλων χριστιανικῶν κοινωνιῶν.

4) Ὁ ἱερεὺς *Gillet*, περὶ τῆς μαρτυρίας τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας,

Εὐθὺς ἀμέσως θὰ ἐπακολουθήσῃ εἰς τὸ μέγα κτίριον *Gray's inn* ἀπὸ τῆς 5. 30'.-7. μ.

μ. συζήτησις ἐπὶ ὅλων τῶν μέχρι τοῦδε ἐξετασθέντων θεμάτων.

Εἰς δὲ τὸ *Queen's Hall*, θὰ συνέλθῃ τὸ συνέδριον εἰς τὰς 3. 10′ μ.μ, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἐπισκόπου τῆς Κορέας, θὰ ὁμιλήσωσι δὲ

1) Ὁ ἱερεὺς ἐν ὀξφόρδῃ *G. A. Michell*, περὶ τῶν φυλαττομένων τιμίων δώρων.

2) Ὁ ἱερεὺς *Pinchard*, περὶ τῶν ἀποβιωσάντων πιστῶν: περὶ τῆς ἡμετέρας στάσεως πρὸς τὸν πνευματισμόν.

3) Ὁ ἱερεὺς *G. W. Hockey* περὶ προσευχῆς καὶ μεταλήψεως.

4) Ὁ ἱερεὺς *Briscoe*, «περὶ ἀναχωρητῶν.

Τὴν Τρίτην ἡμέραν, θὰ συνέλθῃ τὸ συνέδριον εἰς τὸ *Albert Hall*, τὴν 10. 45′ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἐπισκόπου τῆς Ζουλοῦ, θὰ ὁμιλήσωσι δὲ ἐκ περιτροπῆς.

1) Ὁ ἱερεὺς *C. I. Smith*, συνέχειαν τοῦ θέματός του.

2) Ὁ ἱερεὺς ἐν ὀξφόρδῃ *G. A. Michell*, τοῦ θέματός του.

3) Ὁ ἱερεὺς *A. Pinchard*, συνέχειαν τοῦ θέματός του.

4) Ὁ καθηγητὴς τῆς συμβολικῆς ἐν ὀξφόρδῃ *D. Stone*, περὶ ἁγίων καὶ ἀγγέλων.

Μετὰ μεσημβρίαν δὲ πάλιν εἰς τὸ *Albert Hall*, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἐπισκόπου τῆς Νέας Γουϊνέας 2. 30′ μ.μ. θὰ ὁμιλήσωσιν.

1) ἱερεὺς *G. H. Hockley:* συνέχειαν τοῦ θέματός του.

2) Ὁ ἱερεὺς *G. C. Rawlinson* περὶ ἐρεύνης καὶ μυστικισμοῦ.

3) Ὁ ἱερεὺς *I. F. Briscoe*, συνέχειαν τοῦ θέματός του.

4) Ὁ ἡγούμενος *Bull*, περὶ θρησκευτικῆς ζωῆς.

Εἰς δὲ τὰς 8. 10. μ.μ, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ πρώην ἐπισκόπου ὀξφόρδης *Dr. Gore*, καὶ πάλιν εἰς τὸ *Albert-Hall*, θὰ ἐξετασθῶσιν ὑπὸ ἑνὸς κληρικοῦ καὶ ἀκολούθως ὑπὸ δύο λαϊκῶν «τὰ κοινωνικὰ καὶ βιομηχανικὰ προβλήματα, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐκλησίαν.

Καὶ τέλος τὴν Τετάρτην ἡμέραν, ἤτοι τὴν Παρασκευὴν 2 Ἰουλίου ν. ἡμερ. τὴν 8. π. μ. θὰ γίνῃ ἐπίσημος δοξολογία ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ τοῦ *Southwark*, ἐν ᾧ θὰ ὁμιλήσῃ ὁ ἐπίσκοπος τοῦ *St. Alban*.

Καθ' ὅλην τὴν Ἀγγλίαν μεγίστη κίνησις παρατηρεῖται ὅσον ἀφορᾷ τὸ συνέδριον τοῦτο διότι ἡ ὑψηλὴ ἐκκλησία ἔχεται τῆς θεωρίας ὅτι αὕτη ἀποτελεῖ κλάδον τῆς καθόλου ἐκκλησίας, καὶ ἐπομένως ὅτι αὐτὴ καὶ μόνη ἀντιπροσωπεύει **ἀγνῶς** τὴν ἐπισκοπιανὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν.

Μέχρι τοῦδε, ἄνω τῶν 10 χιλιάδων εἰσιτηρίων διετέθησαν.

7]20 Ἰουνίου 1320.

Ἀρχιδιάκονος Ἰωακείμ.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Ἀπαντήσεις τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν πρόταση τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου περὶ Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν.

Γ'. Σουηδικῆς Ἐκκλησίας.

Τῷ Σεβασμιωτάτῳ Τοποτηρητῇ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τοῖς Σεβασμιωτάτοις Μέλεσι τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἁγίας Συνόδου

Ἀγαπητοὶ καὶ σεβάσμιοι ἐνΧριστῷ Ἀδελφοί

Τιμηθεὶς διὰ τῆς Ὑμετέρας ἀδελφικῆς ἐπιστολῆς καὶ τῆς Ὑμετέρας ὄντως εὐαγγελικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐγκυκλίου θεωρῶ τὴν εἰς ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν πρόσκλησιν Ὑμῶν—τὴν ἀπευθυνθεῖσαν πρὸς τὰ τμήματα ἐκεῖνα τῆς Χριστιανωσύνης, ἅτινα διαπνέονται ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστοῦ πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς ἀδελφοὺς—ὡς ἔγγραφον πράγματι βαρυσήμαντον καὶ σπουδαῖον ἐν σχέσει πρὸς τὸν ὑπὲρ ἀδελφώσεως τῶν Χριστιανῶν ἀγῶνα, ὅστις οὐδέποτε διεξήχθη κρατερώτερος καὶ μετὰ μείζονος βάθους καὶ ἐκτάσεως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ ἢ ἐπὶ τῶν ἡμετέρων ἡμερῶν. Τῇ καθοδηγήσει τοῦ Ἁγ. Πνεύματος ἡ αὐτὴ ἀκριβῶς

πρότασις προέκυψεν ἐν τῷ Σκανδιναυϊκῷ κλάδῳ τῆς Χριστιανωσύνης καὶ ἐν ἄλλοις τμήμασι τῆς Ἐκκλησίας ὡς καὶ ἐν ταῖς Ὑμετέραις διανοίαις, ἡ δὲ ἰδία ἡμῶν εἰς Οἰκουμενικὴν Συνδιάσκεψιν πρόσκλησις ἀποτελεῖ πράγματι πλήρη ἐκ τῶν προτέρων ἤδη ἀποδοχὴν τῆς Ὑμετέρας ἐγκυκλίου προσκλήσεως.

Ἀλλ' ἡ μοναδικὴ ἱστορικὴ θέσις ἡ ἀνήκουσα εἰς τὸ ἅγιον Πατριαρχεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως οὐ μόνον ἐν τῷ ὀρθοδόξῳ τμήματι τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ καθόλου Χριστιανωσύνῃ προσδίδει αὐτῇ καθ' ἑαυτὴν ἤδη ἰδιάζουσαν βαρύτητα εἰς τὴν Ὑμετέραν ἐπιστολήν.

Ἔπειτα δὲ ἡ Ὑμετέρα ἐπιστολὴ ἀποτελοῦσα ὡραίαν ἐκδήλωσιν τοῦ ἀληθῶς οἰκουμενικοῦ δὲν ὀφείλεται εἰς αἰφνιδίαν τινὰ ὁρμήν· διότι καὶ διαρκοῦντος τοῦ πολέμου, ἐν ᾧ μέγιστα τμήματα τῆς Ἐκκλησίας ἐλαχίστην ἐδείκνυον συνείδησιν τῆς πνευματικῆς ἡμῶν περὶ τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ ἑνότητος, τὸ ἅγιον Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως παρέσχεν ἐνθαρρυντικὰ μαρτύρια τοῦ ὑπὲρ χριστιανικῆς ἀδελφώσεως ζήλου του. Πρὸ δύο ἐτῶν καὶ ἐπέκεινα ἤδη τὸ ἅγιον Πατριαρχεῖον οὐ μόνον ἐξεδήλωσεν ἐνεργοὺς συμπαθείας πρὸς τὴν ἡμετέραν εἰς Οἰκουμενικὴν Συνδιάσκεψιν πρόσκλησιν, τὴν ἐκπεμφθεῖσαν ὑπὸ τῶν ἡμετέρων ἀδελφῶν τῶν Προέδρων (Primates) τῶν Ἐκκλησιῶν Δανιμαρκίας καὶ Νορβηγίας ὡς καὶ ἐμοῦ, ἀλλὰ καὶ ὥρισε δύο ἀντιπροσώπους παρὰ τῇ διεθνεῖ ταύτῃ χριστιανικῇ ὁμηγύρει, (ἥτις ὅμως διὰ διαφόρους λόγους ἐδέησε νὰ ἀναβληθῇ εἰς ἐπυχὴν μεταγενεστέραν πολέμου). Ἐπειδὴ δὲ καὶ τὸ καθίδρυμα Olaus Petri τοῦ ἡμετέρου ἐν Οὐψάλῃ Πανεπιστημίου εἶχεν ἀπευθύνει πρὸς τὸ ἅγιον Πατριαρχεῖον ἰδιαιτέραν πρόσκλησιν, ἐπετράπη συνάμα τῷ ἑτέρῳ τῶν μελῶν τῆς ἀντιπροσωπείας, ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ Μητροπολίτου Φιλαδελφείας καὶ τοῦ Μητροπολίτου Σελευκείας, ὅπως δεχόμενος τὴν πρόσκλησιν ταύτην ἐκφωνήσῃ ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πανεπιστημίῳ διαλέξεις ἐπὶ τοῦ θέματος: **«Τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ ἡ ἕνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν»**.

Πρὸ πάντων δὲ ἔγκειται ἡ σπουδαιότης τοῦ Ὑμετέρου διαγγέλματος ἐν τῷ σθεναρῷ χριστιανικῷ πνεύματι τῆς ἀδελφότητος καὶ ἐν τῇ πρακτικότητι καὶ σαφηνείᾳ, μεθ' ἧς πραγματεύεται τὰ ἐπείγοντα προβλήματα, ἅτινα πρόκεινται τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ κρισίμῳ ταύτῃ τῆς παγκοσμίου ἱστορίας στιγμῇ.

Πληρέστατα συμφωνῶ πρὸς τὴν γνώμην τοῦ ἁγίου Πατριαρχείου. ὅτι τὰ ἐν τῇ Ὑμετέρᾳ ἐπιστολῇ ἐπιμελῶς ἀναφερόμενα ζητήματα ὡς καὶ ἄλλα τινὰ πρὸς ταῦτα συναφῆ εἶναι ἄξια τῆς προσοχῆς τῆς καθόλου Χριστιανωσύνης, ὅτι εἶναι πάντων ἡμῶν καθῆκον νὰ ἐπιληφθῶμεν αὐτῶν μεθ' ὅλου τοῦ ζήλου καὶ τῆς εἰλικρινείας, ἐν τῇ συναισθήσει τῆς βαρείας εὐθύνης, ἣν φέρομεν ἀπέναντι Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, καὶ μετὰ τῆς προθυμίας νὰ θυσιάσωμεν, ὅ,τι ὁ Θεὸς ἀπαιτεῖ παρ' ἡμῶν χάριν τοιούτου ἱεροῦ σκοποῦ. Γινώσκετε, ἀγαπητοὶ καὶ σεβάσμιοι ἀδελφοί, πόσον βαθέως ἐκινήθη ἡ ψυχή μου εἰς προσευχὴν καὶ πρὸς πράξεις ἀδελφότητος, πνευματικῆς ἑνότητος καὶ συνεργασίας μετὰ πάντων τῶν ἀληθῶς εἰς Χριστὸν πιστευόντων καὶ πρὸ τοῦ πολέμου ἤδη, ἀλλ' ἰδίᾳ ὑπὸ τὰς ἀποκαλυπτικὰς ἐπιδράσεις τοῦ πολέμου, ὡς καὶ ὑπό τινος ἐπόψεως καὶ αὐτῆς τῆς εἰρήνης, — ἥτις ὅμως δὲν κατέστη ἀκόμη ἡ ἀληθὴς εἰρήνη, οἵαν ἐπόθουν αὐτὴν αἱ καρδίαι πάντων τῶν Χριστιανῶν καὶ ὑπὲρ ἧς προσηύχοντο. Ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ διαγγέλματος ἐκ μέρους τῆς Χριστιανωσύνης πασῶν τῶν οὐδετέρων χωρῶν κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1914 ὡς καὶ ὑπὸ δύο ἀδελφῶν ἐξ ἐμπολέμων ἐθνῶν μέχρι τῆς σήμερον οὐδεμίαν ἡμέραν ἐπαύσαμεν προσευχόμενοι εἰς τὸν Θεὸν καὶ τρέφωμεν μετὰ εἰλικρινῶν προσπαθειῶν καὶ ἐν τῇ μελέτῃ τοῦ ἁγίου Λόγου τοῦ Θεοῦ τὴν πίστιν ἡμῶν καὶ τὴν ἐλπίδα, ὅτι τὰ διεσπασμένα καὶ ἀγωνιῶντα μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ θὰ συνενωθῶσι κατὰ τὴν εὐχὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν· «ἵνα πάντες ἓν ὦσι, . . . καθὼς ἡμεῖς ἓν ἐσμέν».

Τὸ ζωηρὸν καὶ ἐνεργὸν ἐνδιαφέρον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σουηδίας πρὸς τὸ ἔργον τοῦτο καταφαίνεται καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι διώρισεν ἤδη ἐπιτροπὴν πρὸς πραγμάτωσιν Οἰκουμενικῆς Συνδιασκέψεως καὶ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἡ Δεκάτη Γενικὴ Ἐκκλησιαστικὴ Συνέλευσις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σουηδίας ἀπαρτιζομένη ἐκ πεντακοσίων περίπου λαϊκῶν ἀντιπροσώπων ἐκλεγομένων ὑπὸ τῶν ἐνοριακῶν συνελεύσεων καὶ τῶν ἐνοριακῶν συμβουλίων καὶ ἐκ 1200 ἄλλων μελῶν, λαϊκῶν, — ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, — τῶν Ἐπισκόπων καὶ ἄλλων κληρικῶν διώρισε τῇ 24ῃ Μαρτίου τοῦ παρόντος ἔτους κατὰ πρότασιν τοῦ ἐπὶ τῶν Γενικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συνελεύσεων Συμβουλίου **«Ἐπιτροπὴν ἐπὶ τῆς Οἰκουμενικῆς Συνδιασκέψεως»** συνισταμένην ἐκ τῶν ἑξῆς πεντεκαίδεκα μελῶν καὶ παρέσχε τῇ ἀντιπροσωπείᾳ ταύτῃ πληρεξουσιότητα, ὅπως ἐνεργήσῃ κατὰ τὸ δοκοῦν ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ἐξουσιοδοτήθη νὰ προσλάβῃ ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἄλλα μέλη ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σουηδίας.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Οὐψάλης

Ὁ Ἐπίσκοπος Καρστάτης

Ὁ Καγκελλάριος τῶν Πανεπιστημίων τῆς Σουηδίας

ἐντιμώτατος Δόκτωρ Karl Swartz, πρώην Πρωθυπουργός.

Ὁ στρατηγὸς O. B. Malm, πρόεδρος τοῦ Εὐαγγελικοῦ Συλλόγου τῆς Σουηδίας, πρώην ὑπουργός

Ὁ Δόκτωρ Karl Fries, πρόεδρος τῆς Παγκοσμίου Ὁμοσπονδίας τῶν Χριστιανῶν φοιτητῶν, Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Χριστιανικοῦ Συλλόγου τῶν Νέων ἐν Σουηδίᾳ, πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Γενικοῦ Σουηδικοῦ Ἱεραποστολικοῦ Συλλόγου.

Ὁ Sir Gustaf Ribbinb, L. L. D (= Διδάκτωρ τῶν Νόμων), πρώην Γενικὸς Εἰσαγγελεύς.

Ὁ κ. Erik Rinmann, συντάκτης, ἀντιπρόεδρος τῆς πρὸς Προαγωγὴν τῆς Κοινωνίας Ἑταιρείας.

Ὁ Sir Otto Nordenskiold, Διδάκτωρ τῶν Ἐπιστημῶν, Καθηγητὴς τοῦ ἐν Γοττεμβούργῳ Πανεπιστημίου.

Ὁ Σεβασμιώτατος Einar Billing, Διδάκτωρ τῆς Θεολογίας, Καθηγητὴς τοῦ ἐν Οὐψάλῃ Πανεπιστημίου, μέλος τοῦ Καθεδρικοῦ Συνεδρίου, Ἐφημέριος τοῦ Helga Trefeldighet, νῦν δὲ (ἀπὸ τῆς 21 Μαΐου) Electus (ἐψηφισμένος Ἐπίσκοπος) τοῦ Westeras.

Ὁ Ταγματάρχης Anders Sjosted ἐν Οὐψάλῃ.

Ὁ Αἰδέσιμος San Stadener, Πρύτανις τοῦ Ystad, Διευθυντὴς τοῦ Πρακτικοῦ Σεμιναρ ου τοῦ ἐν Λούντ Πανεπιστημίου, πρώην Γερουσιαστής.

Ὁ Αἰδέσιμος E. Rodhe, Διδάκτωρ τῆς Θεολογίας, Καθηγητὴς τοῦ ἐν Λούντ Πανεπιστημίου, μέλος τοῦ Καθεδρικοῦ Συνεδρίου.

Ὁ Ἐντιμότατος Αἰδέσιμος Harald Hallen, Βικάριος τοῦ Τόρρεκογκ, Διδάκτωρ τῆς Ἰατρικῆς.

Ὁ Αἰδέσιμος Otto Genterwall, Διευθυντὴς τοῦ ἐν Οὐψάλῃ Σαμαριτικοῦ Ἱδρύματος, τοῦ Οἴκου τῶν Διακονισσῶν καὶ Ἀδελφῶν τοῦ Ἐλέους.

Ὁ Αἰδέσιμος Δόκτωρ K. B. Westman, Καθηγητὴς τοῦ ἐν Οὐψάλῃ Πανεπιστημίου, ἀπεσταλμένος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σουηδίας εἰς Κίναν πρὸς ἵδρυσιν Σουηδικοῦ Πανεπιστημίου ἐν Χαγκάου.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην πᾶς, ὅστις δὲν τυφλώττει πρὸς τὰς ἐνεργείας καὶ τὰς βουλὰς τοῦ Θεοῦ διαβλέπει κατ' ἀνάγκην, ὅτι εὑρισκόμεθα πλησιέστερον τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, παρ' ὅτι θὰ ὠνειρεύετό τις πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν, καὶ ὅτι πνεῦμα καθολικότητος ἐνεργεῖ, ὅπως διὰ κοινῶν προσπαθειῶν καὶ διὰ κοινοῦ κηρύγματος συνενώσῃ τοὐλάχιστον τὸ Εὐαγγελικὸν καὶ τὸ Ὀρθόδοξον τμῆμα τῆς Μιᾶς Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Πᾶσα σχεδὸν ἑβδομὰς μοὶ φέρει εὐοίωνα ἀγγέλματα περὶ νέων διαβημάτων καὶ περὶ εὐγλώττων καὶ ὑποκαρδίων ἐκδηλώσεων, ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἐξετάζων τὰς περὶ ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν προκειμένας προτάσεις, αἵτινες διαπνέονται ὑπὸ τῶν φιλαδέλφων καὶ ἁγίων ἀρχῶν τοῦ Εὐαγγελίου, διαβλέπω δύο κυρίας ἐν αὐταῖς ἀντιλήψεις, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μὲν μία ἐνσαρκοῦται ἐν τῷ σχεδίῳ «**τῆς περὶ Πίστεως καὶ τάξεως Συνδιασκέψεως**», ἡ δὲ ἄλλη ἐκπροσωπεῖται ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ «**Παγκοσμίου Συνδέσμου πρὸς προαγωγὴν τῆς φιλίας τῶν Ἐθνῶν διὰ μέσου τῶν Ἐκκλησιῶν**» ὡς καὶ διὰ τῆς προτεινομένης «**Οἰκουμενικῆς Συνδιασκέψεως καὶ Οἰκουμενικῆς Συνόδου**». Ἡ πρώτη ἐκ τῶν δύο τούτων μεθόδων δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς θεωρητικὴ μᾶλλον, ὡς ἀποβλέπουσα εἰς τὰς **Ὁμολογίας Πίστεως** καὶ εἰς **τὰς ποικίλας μορφὰς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ὀργανώσεως**· ἡ δὲ δευτέρα ἐξ αὐτῶν δύναται νὰ ὀνομασθῇ μᾶλλον πρακτικὴ ὡς καλοῦσα πάντας τοὺς χριστιανοὺς εἰς συνεργασίαν ὑπὲρ ἐπειγουσῶν πρακτικῶν ἀναγκῶν τῆς ἀνθρωπότητος κατὰ τὴν παγκόσμιον ταύτην κρίσιν. Ἀμφότεραι αἱ μέθοδοι αὗται εἶναι ἀξιοσύστατοι, συνιστῶνται δὲ καὶ ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ. Γινώσκω, ὅτι ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἁγία Σύνοδος ἐξεδήλωσε συμπαθείας καὶ πρὸς τὰς τρεῖς τῶν προμνημονευθεισῶν σπουδαίων χριστιανικῶν τάσεων, ἐλπίζω δὲ, ὅτι θὰ συνεργασθῇ πάσῃ δυνάμει ὑπὲρ ἑκάστης ἐξ αὐτῶν.

Τὸ Ὑμέτερον διάγγελμα εἰσηγεῖται καὶ ἱστορικὰς ἐρεύνας ὡς καὶ ἀδελφικὴν συζήτησιν περὶ τῶν δογμάτων τῶν διαφόρων τμημάτων τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ συμπίπτει ἡ Ἐγκύκλιος πρὸς τὸ σχέδιον **τῆς περὶ Πίστεως καὶ Τάξεως Συνδιασκέψεως** τὸ προκύψαν ἐκ τῆς Προτεσταντικῆς Ἐπισκοπικῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν· ἀλλ' ἐν τοῖς κυρίοις ἡ μεγάλη **πρωτοβουλία** ἡ ἐκδηλουμένη διὰ τῆς Ὑμετέρας Ἐγκυκλίου, τῆς πρὸς πάσας τὰς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἀπευθυνθείσης διατελεῖ ἐν πλήρει συμφωνίᾳ καὶ πρὸς τὸν στενώτερον σκοπὸν τὸν ἐπιδιωκόμενον ὑπὸ **τοῦ Παγκοσμίου Συνδέσμου** ὡς καὶ πρὸς τοὺς εὐρυτέρους σκοπούς, οἵτινες προβάλλονται ἐν τῷ περὶ **Οἰκουμενικῆς Συνδιασκέψεως** σχεδίῳ. Τὸ κατ' ἐμὲ θὰ προτείνω ἐν τῇ Προπαρασκευαστικῇ Ἐπιτροπῇ,—ἥτις θὰ συνέλθῃ κατ' Αὔγουστον τοῦ τρέχοντος ἔτους ἐν Ἑλβετίᾳ, ὅπως παρασκευάσῃ τὰ τῆς Οἰκουμενικῆς Συνδιασκέψεως—νὰ ἐπεκτείνῃ τὸ πρόγραμμα ταύτης ἐπὶ τῇ βάσει τῶν θεμάτων τῶν διαλαμβανομένων ἐν **τῷ** ἐγκυκλίῳ Ὑμῶν πρὸς τὴν Χριστιανωσύνην διαγγέλματι. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ παραγκωνίσωμεν τοιαῦτα φλέγοντα ζητήματα, ἕως ὅτου ἐπιλύσωμεν πρῶτον τὰς

δογματικὰς διαφοράς, αἵτινες χωρίζουσι τὴν Χριστιανωσύνην. Πάντες οἱ ἀληθινοὶ Χριστιανοὶ ὀφείλουσι νὰ συνεργασθῶσιν εὐθὺς χάριν τῆς εὐπραγίας τῆς κοινωνίας καὶ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐσωκλείω ἀντίτυπα ὑπομνήματος περὶ τῆς προτεινομένης Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ παρακαλῶ τοὺς ἐν τῇ Ὑμετέρᾳ Ἁγίᾳ Συνόδῳ σεβασμιωτάτους Ἀδελφοὺς νὰ μελετήσωσι τὸ ὑπόμνημα τοῦτο, τὸ τόσον συγγενὲς πρὸς τὴν Ὑμετέραν Ἐγκύκλιον. Κατ' ἄλλας εὐκαιρίας ἐδημοσίευσα τὴν σκέψιν μου, ὅτι ἡ μελλοντικὴ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ὀφείλει νὰ καταστῇ καθαρῶς πνευματικὴ ἐξουσία καὶ ἡ φωνὴ τῆς καθόλου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ· ὅτι μέλη τῆς Οἰκουμενικῆς ταύτης Συνόδου πρέπει νὰ εἶναι ἐν μέρει μὲν οἱ κατέχοντες ὀλιγίστας τινὰς ἐπιβλητικὰς ἱστορικῶς δὲ καὶ πνευματικῶς ἐξεχούσας θέσεις ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐν μέρει δὲ πρόσωπα ἐκλεγόμενα πρὸς τοῦτο ἐπὶ δημοκρατικῆς βάσεως ὑπὸ τοῦ χριστιανικοῦ λαοῦ, καὶ ὅτι ἐν τῇ πρώτῃ ἐκείνῃ ὁμάδι μελῶν τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἡ πρωτίστη θέσις ἀνήκει εἰς τὸ ἅγιον Πατριαρχεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐλπίζω, ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον θὰ ἀντιπροσωπευθῇ κατὰ τὰς προπαρασκευαστικὰς συνεδρίας, αἵτινες θὰ συγκροτηθῶσι κατ' Αὔγουστον τοῦ παρόντος ἔτους ἐν Ἑλβετίᾳ, ὅπως παρασκευάσωσι τὰ τῆς πραγματώσεως ἑκάστου τῶν τριῶν προμνημονευθέντων σχεδίων· πρὸ παντὸς ὅμως ἐλπίζω, ὅτι τὸ ἅγιον Πατριαρχεῖον θὰ στείλῃ ἕνα ἢ πλείονας ἀντιπροσώπους εἰς **τὴν ἐπὶ τῆς Οἰκουμενικῆς Συνδιασκέψεως Ἐπιτροπήν**, ἥτις συγκαλεῖται εἰς Beatenburg παρὰ τὴν λίμνην Thun ἐν Ἑλβετίᾳ τῇ 10 καὶ 11ῃ Αὐγούστου. Προσπαθῶ νὰ ἐπιτύχω τὴν ἀναβολὴν ταύτην θὰ εἰδοποιήσω πάραυτα τὸν Ἀδελφόν μου, τὸν Σεβασμιώτατον Τοποτηρητὴν περιτούτου.

Ἐκφράζων λοιπὸν τὴν βαθεῖαν καὶ πλήρη συμπάθειάν μου πρὸς τὴν ἀληθῶς οἰκουμενικὴν καὶ εὐαγγελικὴν πρόταση Ὑμῶν, φρονῶ, ὅτι ὁ ἄριστος τρόπος πρὸς πραγμάτωσιν τοῦ χριστιανικοῦ τούτου ἐγχειρήματος θὰ εἶναι ἡ ἀποδοχὴ τῆς εἰς Οἰκουμενικὴν Συνδιάσκεψιν προσκλήσεως. Προσεύχομαι εἰς τὸν Θεόν, ὅπως ἐν ταῖς κατ' Αὔγουστον ἐν Ἑλβετίᾳ γενησομέναις συνεδρίαις ἐπιτευχθῇ συνεννόσις τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Εὐαγγελικῆς Χριστιανωσύνης μετὰ τοῦ ἁγίου Πατριαρχείου πρὸς ἔκπεμψιν κοινῆς προσκλήσεως εἰς Οἰκουμενικὴν Συνδιάσκεψιν, ἥτις θὰ δυνηθῇ νὰ πραγματευθῇ τὰ ἐν τῇ ὑμετέρᾳ Ἐγκυκλίῳ ἀναφερόμενα φλέγοντα προβλήματα.

Τὸ ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πανεπιστημίῳ Καθίδρυμα «Olaus Petri» ἔχει τὴν τιμὴν νὰ ἐπαναλάβῃ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ τὴν πρὸς τὸ ἅγιον Πατριαρχεῖον πρόσκλησιν αὐτοῦ παρακαλοῦν Αὐτό, νὰ ἀποστείλῃ ἀντιπρόσωπον, ὅστις κατὰ Σεπτέβριον τοῦ παρόντος ἔτους θὰ ἐκφωνήσῃ διαλέξεις ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἐν Οὐψάλῃ Πανεπιστημίῳ ἐπὶ τοῦ θέματος: **Τὸ Ἅγιον Πατριαρχεῖον καὶ ἡ Ἕνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν** φιλοξενούμενος· κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο μετὰ πάσης τιμῆς ἐν τῷ Καθιδρύματι «Olaus Petri». Τὰ μέγιστα βεβαίως θὰ εὐχαριστηθῶμεν, ἐὰν τιμηθῶμεν διὰ τῆς ἀποστολῆς ἑνὸς ἐκ τῶν δύο διαπρεπεστάτων ἀντιπροσώπων τῆς Ἁγίας Συνόδου, οἵτινες διορισθέντες τῷ 1918 ἤδη ἐκωλύθησαν μέχρι τοῦδε ὑπὸ τῶν δυσχερειῶν τῶν καιρῶν. Ἐπίσης δὲ θὰ θεωρήσωμεν τιμήν, ἐὰν ἀμφότεροι οἱ ἀντιπρόσωποι οὗτοι θέλωσι καὶ δύνανται νὰ ἔλθωσι.

Τὸ μεγίστης ἀξίας ὑπόμνημα τὸ ἀποσταλὲν διὰ **τὴν σχεδιασθεῖσαν Διεθνῆ Χριστιανικὴν Συνέλευσιν τοῦ 1918**, ὅπερ ἐγράφη ἐν Κίῳ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 14 Σεπτεμβρίου ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀδελφοῦ Βασιλείου τῆς Νικαίας δημοσιεύεται ἐν τῇ σπουδαιοτάτῃ σειρᾷ διαλέξεων περὶ τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, αἵτινες διαρκοῦντος τοῦ πολέμου καὶ κατόπιν τοῦ πολέμου ἐξεφωνήθησαν ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πανεπιστημίῳ ὑπὸ διαπρεπῶν κληρικῶν καὶ λογίων ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς Χριστιανωσύνης καὶ αἵτινες ἐκδίδονται ὑπὸ τοῦ Καθιδρύματος «Olaus Petri» ἐν σειρᾷ τόμων ἥτις διαρκῶς ἐπαυξάνεται.

Διὰ τοῦ παρόντος προσκαλῶ τὸν Σεβασμιώτατον Ἀδελφόν, ὅστις θὰ ἔλθῃ πρὸς ἡμᾶς ὡς ἀντιπρόσωπος καὶ ἐξάγγελος τοῦ ἁγίου Πατριαρχείου, ὅπως παραστῇ κατὰ τὴν χειροτονίαν ἐπισκόπων, ἥτις πρόκειται νὰ τελεσθῇ ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἐν Οὐψάλῃ Καθεδρικῷ Ναῷ τῇ 16ῃ Κυριακῇ κατόπιν τῆς ἑορτῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἤτοι τῇ 19ῃ Σεπτεμβρίου τοῦ παρόντος ἔτους, καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἕτερος ἀγαπητὸς καὶ Σεβασμιώτατος Ἀδελφὸς, Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας θὰ συμπαραστῇ μετὰ τῶν ἡμετέρων Ἐπισκόπων τῆς Σουηδικῆς Ἐκκλησίας καὶ μετὰ τῶν μελῶν τοῦ ἐν Οὐψάλῃ Καθεδρικοῦ Συνεδρίου.

Φρονοῦμεν, ὅτι ἡ περιπόθητος αὕτη παρὰ τῇ Σουηδικῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ ἐν Οὐψάλῃ Καθεδρικῷ Ναῷ ἐπίσκεψις ἀντιπροσώπου τοῦ ἁγίου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως θὰ ἀναζωογονήσῃ παλαιὰς ἱερὰς σχέσεις ὑφισταμένας ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου Ὑμῶν Πατριάρχου, Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως, καὶ ὅτι θὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸν ἅγιον σκοπὸν τῆς ἐγκυκλίου Ὑμῶν ἐπιστολῆς.

«ἡμεῖς ἀγαπῶμεν ὅτι αὐτὸς πρῶτος ἠγάπησεν ἡμᾶς». (ἑλληνιστί)

Θεωρεῖτέ με, Σεβασμιώτατοι ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

εἰλικρινῶς ὑμέτερον

(ὑπ.) Nathan Soederblom

ΠΑΝΤΑΖΟΠΟΥΛΕΙΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΤΑΞΙΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΩΝ ΤΟΥ Α', Β', Γ' ΚΑΙ Δ' ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

προκηρυσσόμενον

ὑπὸ τῆς Π. Κ. Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς χορηγοῦντος τοῦ ἐριτίμου κ. Ν. Θ. Παντζοπούλου.

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

3. Ἐν τῷ ἀναγνωστικῷ τούτῳ κυρία ἰδέα θὰ χρησιμεύσῃ ἡ γνῶσις καὶ ἀγάπη τῆς πατρίδος ὡς συνόλου. Ὁ δὲ μαθητὴς θὰ γνωρίσῃ τὴν Ἑλλάδα ὡς τὴν χώραν, ἐν ᾗ διεδραματίσθη τὸ ὑψηλὸν δρᾶμα τῆς πατρίου ἱστορίας καὶ ὡς πηγὴν πλούτου καὶ δυνάμεως εἰς τὰ τέκνα της, ἐὰν ἀγαπήσωσιν αὐτὴν καὶ θελήσωσι νὰ ἐργασθῶσιν ἐν αὐτῇ, ὑπὲρ αὐτῆς. Θὰ ἐνισχύῃ δὲ προσέτι καὶ περαιτέρω τὴν καλλιεργηθεῖσαν θεοσέβειαν καὶ τὰς προηγουμένως ἀναπτυχθείσας ἀτομικὰς καὶ κοινωνικὰς ἀρετὰς καὶ θὰ ἐκριζώνῃ τὰς ἀντιστοίχους κακίας. Καὶ ἰδίως ἐνταῦθα θὰ καλλιεργηθῶσιν ἡ φιλοπατρία, ἡ μεγαλοφροσύνη, ἡ συναίσθησις τοῦ καθήκοντος, ἡ φιλοπονία καὶ ἡ οἰκονομία, θὰ καταδεικνύωνται δὲ σαφῶς εἰς τοὺς παῖδας αἱ ἀρεταί, τὰ δίκαια καὶ τὰ ἰδανικὰ τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς. Προσέτι δὲ προάγουσα περαιτέρω ἡ ὕλη αὕτη τὰς διὰ τὴν συντήρησιν τῆς σωματικῆς ὑγιείας καλλιεργουμένας ἀρετάς, ἐνυφαινομένων καὶ στοιχειωδῶν γνώσεων περὶ κατοικίας καὶ ὑγιεινῆς τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ὤτων.

4. Τὸ ἀναγνωσματάριον τοῦτο θὰ περιλαμβάνῃ ἐν τῷ κειμένῳ ἀναγκαίας προασκήσεις πρὸς γραφὴν καὶ ὑποδείγματα γραφῆς καλῆς στρογγύλης καὶ προσκλινῶν γραμμάτων, μεμονωμένων καὶ ἐν συνεχεῖ λόγῳ.

Γ'.

ΕΙΔΙΚΟΙ ΟΡΟΙ

Πρὸς τούτοις ἔστωσαν εἰς γνῶσιν τοῦ συγγραφέως καὶ οἱ ἑξῆς εἰδικοὶ ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ:

α') Εἷς καὶ ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς δύναται νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὸν διαγωνισμὸν καὶ τῶν τεσσάρων ἐτῶν τὰ ἀναγνωσματάρια, ἀλλὰ καὶ ἑνὸς μόνου ἔτους.

β') Ἡ ἀμοιβὴ τοῦ συγγραφέως θὰ εἶναι Λίραι Τουρκίας δέκα (10) ἑφ' ἑκάστου τυπογραφικοῦ φύλλου, ἔτι δὲ καὶ δέκα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς τιμῆς τῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως πωλουμένων ἀντιτύπων.

γ') Τὰ χειρόγραφα καλῶς γεγραμμένα καὶ εὐανάγνωστα θὰ παραδοθῶσι μέχρι τῆς 28 Φεβρουαρίου 1921 ἀνωνύμως εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Π. Κ. Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς δι' ἀρμοδίας αἰτήσεως, ἐν ᾗ θὰ ἐγκλείηται φάκελλος ἐσφραγισμένος φέρων ἐντὸς τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως καὶ ἔξωθεν τὸ διακριτικὸν σύμβολον, δι' οὗ θὰ ὑποβάλληται τὸ ἀναγνωσματάριον καὶ ἡ αἴτησις τοῦ συγγραφέως.

δ') Ἑλλανόδικος Ἐπιτροπεία ἐκλεγομένη περὶ τὰ τέλη Φεβρουαρίου 1921 θὰ ἐξενέγκῃ τὴν κρίσιν ἐπὶ τῶν ὑποβληθησομένων ἔργων τὸ ὀψιαίτερον μέχρι τῆς 30 Ἀπριλίου 1921. Ἐὰν ἐκ τῶν ὑποβληθησομένων ἔργων οὐδὲν κριθῇ καθόλου ἐκπληροῦν τὰς ἐκτεθειμένας ἀρχὰς καὶ τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνίσματος, δύναται ἡ Ἑλλανόδικος Ἐπιτροπεία ἐκλέγουσα τρία ἑκάστου ἔτους ἀναγνωσματάρια, τὰ σχετικῶς δοκιμώτερα, νὰ καταρτίσῃ ἴδιον ἔργον παραλαμβάνουσα πᾶσαν ὕλην ὠφέλιμον καὶ πρόσφορον κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῆς· ὁρίζει δὲ ἀνάλογον ἀμοιβὴν εἰς τοὺς εἰρημένους συγγραφεῖς

ε' Τὰ ἐγκριθησόμενα ἀναγνωστικὰ θὰ ἀνήκωσιν ἐπὶ πενταετίαν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, μεριμνῇ τοῦ ὁποίου ἐκτυπούμενα θὰ τεθῶσιν εἰς χρῆσιν ὑποχρεωτικῶς ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1921—26 ἀποκλειομένου παντὸς ἄλλου βιβλίου ἀναγνωστικοῦ τῶν ἐτῶν τούτων ἐν ταῖς σχολαῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως. Μετὰ τὴν λῆξιν τῆς πενταετίας ὁ συγγραφεὺς ἐπανακτᾷ πλήρη τὰ τῆς ἰδιοκτησίας αὐτοῦ ἐπὶ τῶν βραβευθησομένων ἀναγνωσματαρίων δικαιώματα.

στ' Ἡ τιμὴ ἑκάστου ἀντιτύπου ὁρίζεται ὑπὸ τῆς Π. Κ. Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς ἀναλόγως τῶν γενομένων δαπανῶν τῆς ἐκτυπώσεως, προστιθεμένων καὶ τεσσαράκοντα τοῖς ἑκατὸν τῶν ὁποίων εἴκοσι μὲν θὰ εἶναι πρὸς ὄφελος τῶν Βιβλιοπωλῶν, δέκα πρὸς ὄφελος τοῦ συγγραφέως, τὰ δὲ λοιπὰ δέκα θὰ κρατῶνται ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πρὸς προκήρυξιν διαγωνισμοῦ διδακτικῶν βιβλίων.

Η ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ

Ὁ Εἰρηνουπόλεως ΦΩΤΙΟΣ, πρόεδρος
Χρ. Γ. Πανταζίδης, εἰσηγητής
Εὐθ. Ἀδάμ
Γ. Ἀποστολίδης
Κ. Ἀράπης
Μ. Θεοτοκᾶς
Χρ. Γκίκας
Στ. Χατζόπουλος, γραμματεύς

Ἡ παροῦσα προκήρυξις τοῦ Πανταζοπουλείου Διαγωνίσματος ὑποβληθεῖσα εἰς τὴν συνεδρίασιν τῆς Π. Κ. Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 26 Μαΐου 1920 ἐνεκρίθη καὶ ἐπεκυρώθη. Ἀπεφασίσθη δὲ ἵνα δημοσιευθῇ διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐν τοῖς Πα]χείοις, τῇ 26 Μαΐου 1920.

Ὁ Πρόεδρος
τῆς Π. Κ. Ἐκπαιδ. Ἐπιτροπῆς
† Ὁ Καισαρείας ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Σπυρίδης

ΑΡΧΑΙΟΣ ΚΩΔΗΞ

Ὁ ὑπὸ χρονολογίαν 1798 κῶδιξ τοῦ ἐν Γαλατᾷ Κωνσταντινουπόλεως Ι. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῶν Χίων.

Μεταξὺ τῶν κωδίκων τοῦ ἐν Γαλατᾷ Κωνσταντινουπόλεως Ι. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῶν Χίων ὑπάρχει καὶ εἷς φέρων ἐπὶ τῆς προμετωπίδος τὴν χρονολογίαν 1798 μεγέθους 16 δακτύλων καὶ 12 πλάτους, ἀποτελῶν σειρὰν τῶν λοιπῶν κωδίκων τοῦ ρηθέντος Ναοῦ, καὶ συγκείμενος ἐξ 100 φύλλων. Ἐκ τῶν φύλλων τούτων τὰ μὲν 1, 2, 4-10, 20 καὶ 94 100 φέρουσι διαφόρους σημειώσεις, ἀφορῶσαι αἱ μὲν τῶν 1, 2, 20 καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ 100 τὸν ἐν Χίῳ Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου κτῆμα τῆς ἐν Χίῳ, Νέας Μονῆς αἱ δὲ τῶν 4-10 καὶ 94-τὸ ἕτερον ἥμισυ τοῦ 100 τὸν ἐν Κων]τόλει Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῶν Χίων.

Ἐκ πρώτης ὄψεως λοιπὸν φαίνεται ὅτι ὁ κῶδιξ οὗτος ἀνήκει εἰς τὸν τελευταῖον ρηθέντα Ναόν, ἀλλ' ὁ ἀναγινώσκων τὸ πρῶτον φύλλον παρατηρεῖ, ὅτι ὁ κῶδιξ οὗτος ἀνῆκεν ἐξ' ἀρχῆς εἰς τὸν ἐν Χίῳ Ἱ. Ναὸν τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου, τοῦ ὁποίου ἐφημέριος, ὡς διαλαμβάνει αὐτὸς ὁ Κῶδιξ (φυλ. 20) ἦτο τῷ 1764 ὁ Ἱερομόναχος Συμεών, ὅστις γενόμενος φαίνεται μετὰ ταῦτα προϊστάμενος τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῶν Χίων, ὡς ἀναφέρεται εἰς τὸν κατάλογον τῶν προϊσταμένων αὐτοῦ (1798) ὡς τοιοῦτος, συναπεκόμισεν ἐλθὼν εἰς Κων]πολιν καὶ τὸν ρηθέντα κώδικα καὶ ἐχρησιμοποίησεν αὐτὸν ὡς βιβλίον λογιστικὸν τῶν ἐξόδων τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ὡς δεικνύουσι τὰ φύλλα 4-10 καὶ 94-100.

Ὡς εἶνε γνωστὸν ἡ Νέα Μονὴ εἶχεν ὡς κτήματα αὐτῆς δύο ναοὺς φέροντας τὸ αὐτὸ ὄνομα. Ὁ μὲν κείμενος εἰς ἀπόστασιν ἡμισείας ὥρας μακρὰν αὐτῆς καὶ γνωστὸς τὴν σήμερον διὰ τὴν πλησίον αὐτοῦ πηγήν, τὴν ῥέουσαν τὸ διαυγέστατον ὕδωρ, ὁ δὲ κείμενος εἰς τὴν πόλιν Χίον εἰς τὸ Βουνάκι πλησίον τῆς οἰκίας Κωνσταντίνου Ζαφειράκι, ἀλλὰ τὴν σήμερον μὴ ὑπάρχων, εἰ μὴ μόνον μικρός τις οἰκίσκος εἰς σημεῖον τῆς ἄλλοτε ὑπάρξεως αὐτοῦ ἀνεγερθεὶς παρὰ τῶν πλησίον οἰκούντων δὲ περιοχὴν αὐτοῦ ἠγόρασεν ἐπ' ἐσχάτων καὶ περιτείχισεν ὁ Κυρὰς Κωνσταντ. Ζαφειράκις.

Ἀλλ' εἰς ποῖον ἐκ τῶν δύο τούτων ναῶν ἀνήκει ὁ κῶδιξ οὗτος; ἐκ τῶν ἄνω γεννησομένων εἰς τὸ πρῶτον φύλλον «1764-φεβρουαρίου-13 ἐπίρα τὴ ἐκκλησίαν τοῦ μεγάλου ἀντωνίου μετὰ σπήτοια τὰ μέσα καὶ τὸ ἔξο.....» πείθομαι ὅτι ὁ κῶδιξ οὗτος ἀνήκει εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγί-

ου Ἀντωνίου τὸν κείμενον εἰς τὸ Βουνάκι, τοῦ ὁποίου τὰ ἐρείπια εἶδον εἰς μικρὰν ἡλικίαν καὶ ἡ περιοχή του εὐρεῖα καὶ κατάλληλος δι' ἀνέγερσιν οἰκιῶν, ἀδύνανον δὲ νὰ ἀνήκει εἰς τὸν ἕτερον τοῦ ὁποίου ἡ περιοχὴ οὐδὲν ἴχνος ἐρειπίων διασώζει. Ἀντιγράφω δὲ ἐκ τοῦ κώδηκος τούτου οὐτολεξεὶ τὰ σχετικὰ μὲ τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου.

Φύλλον 1. σελ. 1.

1764-φεβρουαρίου-13

† ἐπίρα τὴν ἐκκλησίαν τοῦ μεγάλου ἀντωνίου μετὰ σπήτοια τὰ μέσα καὶ τὸ ξο
καὶ ἔδοσα ἐμβατήκοια γρ 350
† εἰς τὴν ἀνάκτησιν τῶν ὁσποιτίων γρ.298
» εἰς τὸ ἅγιον βήμα διόρθωμα γρ.032
« εἰς τὰ μηναία πεντηκουτάρι τριόδιον παρακλητικὴ ψαλτίρη,
ἀπόστολον, εὐαγγέλιον γρ.041
» εἰς τὸ ἀρτοφόριον φτυαστικὰ
καὶ χρήσομα γρ.033
» εἰς τοὺς ἱεράρχας τοῦ ἱεροῦ γρ.028
» εἰς τὸ προσκύνησμα γρ.045
» εἰς χρήσομα εἰς τὸν σταυρὸν καὶ εἰς
τοὺς ἀγγέλους γρ.020
» εἰς τὰ μανουάλλοια τὰ ξο τὰ μπρούτζοινα
γρ.200

Φύλλον 1. σελ. 2.

1764-μαρτίῳ-31 ἀφυέρωσεν ὁ μισὲρ μαυρουδὴς πούρπουρας μμίαν ποδήαν τοῦ προσκυνησάτου στόφα χρησὶ ἄσπρη ἕνα εὐαγγέλιον ἕνα δέρα καὶ δύο καλλίματα διὰ τὰ μνημονεύωνται καθεκάστην παρησία καὶ μετὸ μανουάλιον μετὰ τὴν ὀπισθάμβονον εὐχὴν αὐτὰ τὰ ὀνόματα παύλον κωνσταντίνον καὶ τῆς συμβίου καὶ τῶν τέκνων μαυρουδὴ καὶ τῆς συμβίου καὶ τῶν τέκνων εἰς αἰώνα τὸν ἅπαντα.

† συμεὼν ἱερομόναχ τοῦ ἁγίου ἀντωνίου
1764-μαρτίω-1
» ἀφυέρωσεν ὁ μισὲρ μιχαὴλ πρασακάκης μμίαν κανδίλα ἀσιμένναν.

1767-μαρτίω-20
» ἀφιέρωσεν ἡ μπατίνα σκυρνήδενα μμίαν κανδήλα ἀσιμένναν.

1769-ἰαννουαρίου-20
» ἀφυέρωσεν ἡ κοκόνα τοῦ νικορεζὴ ἀγέλαστου μμίαν κανδίλε ἀσιμένια·
» ἀφυέρωσεν ἡ μαροὺ καροῦκα φραντζήδενα μμίαν κανδίλα τῆς ζωοδόχου πηγῆς.
» ἀφυέρωσεν ὁ μισὲρ μιχαὴλ ἄμιρος μμίαν κανδίλα ἀσιμένιαν.

Φύλλον 2. σελ. 3.

1765 ἰαννουαρίου 17

† ἔξοδα εἰς τὴν ἑορτὴν καιροῖα
τῆς καντηλέρας ὀκάδες 6.
τοῦ προσκυνησμάτου » 2.
» φάκουρονς τροὶς » 9.
» ψυλὰ » 3.

Φύλλον 20

† μετοπαρὸν ὁμολογεῖ ὁπανοσιότατος παπᾶ κὺρ συμεὼν ἐφυμέριος τοῦ πανσέπτου ναοῦ, τοῦ ἁγίου ἀντωνίου τῆς νέας μονῆς ὅτι ἔλλαβεν ἀπὸ τὴν δεσποινοῦ θυγατέρα τοῦ ποτέ δημητρίου κουτελάκι ἀσιλλ 25) λέγω ἀσιλλανία πκοσιπέντε διὰ νὰ τῆς ἐπιτελῆ εἰς αὐτὸν ναὸν μμίαν λυτουργίαν τὴν ἑβδομάδα κάθε παρασκεβὴν, καὶ νὰ μνημονέβωνται δύο ὀνύματα δεσποινοῦς καὶ μαρίας μετὰ τὴν ὀπισθάμβωνον εὐχὴν μετὰ τοῦ μανουαλίου εἰς αἰώνα τὸν ἅπαντα καὶ ὀψὲ ποτὲ κεροῖο καὶ ἀμελίσι καὶ δεντελίται ἡ αὐτὴ λυτουργία νὰ τὰ πέρνη νὰ τὰ δίνη εἰς ἄλλην ἐκκλησίαν ὅποῦ βούλεται ἡ αὐτὴ ἡ οἰκλυρονὸ αὐτῆς διὸ το παρὸν ἔγραφε εἰς ἐνδιξὴν καὶ ἀσφάλιαν.

1769 μαρτίου 14

† συμεὼν ἱερομόναχος ἔλαβα τὰ ἄνοθεν,

† μετοπαρὸν ὁμολογεῖ, ὁ πανοσιότατος παπᾶ κὺρ συμεὼν ἐφυμέριος τοῦ πανσέπτου ναοῦ τοῦ ἁγίου ἀντωνίου τῆς νέας μονῆς ὅτι ἔλλαβεν παρὰ τῆς μπατίνας σκρυνήδενας ἀσιλλ25) λέγω πκοσιπέντε διὰ νὰ ἐπιτελῆ εἰς τὸν αὐτὸν ναὸν μμίαν λυτουργίαν τὴν ἑβδομάδα κάθε σαββάτω, καὶ νὰ μνημονέβονται δύο ὀνόματα· μπατήνας καὶ γεωργίου μετὰ τὴν ὀπισθάμβονον εὐχὴν μετὰ τοῦ μανουαλίου, εἰς αἰώνα τὸν ἅ παντα καὶ ὀψὲ κεροῖο καὶ ἀμελίσι καὶ δὲν τελίται ἡ αὐτὴ λυτουργία νὰ πέρνη τὰ ἄσπρα νὰ τὰ δίνη εἰς ἄλλην ἐκκλησίαν ὅποῦ βούλεται ἡ αὐτὴ ἡ οἰκληρονόμοι αὐτῆς διὸ ἐλράφι τὸ παρὸν εἰς ἐνδιξὴν καὶ ἀσφάλιαν 1769 μαρτίου 14

† συμεὼν ἱερομόναχος τοῦ ἁγίου ἀντωνίου

Φύλλον 100

1769 μαΐου 6

† ἐμβήκα εἰς τὸ ἀρχοντικὸν τοῦ ἀρχων νικολάου βεντοῦρα διὰ ἑξηντα γρο ἰουνίον 18 ἔλαβα γρόσια 10.

Ἐν Κων]πόλει Ἰούνιος 1920.

† Ἀρχιμ. Ἰωάννης Ἀνδρεάδης.
Ἱερατ. Προϊστάμ τοῦ ἐν Γαλατᾷ Κων]πόλεως
Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγ. Ἰωάν. τῶν Χίων

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ

Ἀνάγνωσις ἄτακτος καὶ εἰκαία βυζαντινῶν ἀνεκδότων κειμένων ἢ χρονικῶν, ἐκδεδομένων ὑπὸ τῶν Ρώσων μάλιστα καὶ Γερμανῶν, βλέμματα λεῖα ἐν ταῖς διαφόροις ἑκάστοτε Συλλογαῖς Βίων ἁγίων καὶ Μαρτυρολογίων καὶ ταῖς γνωσταῖς, τοῦ *Miklosich-Müller*, ἐν τοῖς **Ἀναλέκτοις** τῶν Βολλανδιστῶν, ἐν χρυσοβούλλοις καὶ σιγιλλίοις καὶ τοιούτοις ἐγγράφοις, ἅτινα ἔρριπτον ἐν στιγμαῖς δυσφορίας, ἣν μοι προυκάλεσαν εὐγενεῖς καλοθεληταί, δεινοὶ πλέκειν τὰς μηχανὰς ἤγαγόν με εἰς τὴν τολμηρὰν ἀπόφασιν ἵνα συρράψω ἀσυρράπτους παλαιάς μου σημειώσεις γεωγραφικοῦ ὑποκειμένου συμμίκτου ἀρχαιολογικαῖς ἢ ἱστορικαῖς πτυχείροις ὑπομνήσεσιν. Καὶ γνωρίζω μὲν ὅτι ἰχθὺν εἰς **Ἑλλήσπον**, τον εἰσκομίζω κατὰ τὴν κοινὴν παροιμίαν· οὐχ ἧττον δὲν θεωρῶ ταύτας καὶ εὐτελεῖς οὔσας ἀπορριπτέας ὅλως καὶ δὴ εἰς τοὺς Ἑλλησποντοφύλακας τους ἐξ Ἀθηνῶν1) τοὺς πάλαι τε (426 π. χ.) καὶ τοὺς νῦν (1920 μ.χ.) μάλιστα τόρα ὅτε παρετήρησα ἐν ταῖς ἐφημερίσι τῆς πόλεως ἡμῶν καὶ δὴ ἐν τῷ **Νεολόγῳ** εὐλόγους διατυπουμένας παρατηρήσεις διὰ τὴν ἐν τοῖς ἀθηναϊκοῖς φύλλοις διαστροφὴν ὀνομάτων τῶν καταληφθέντων μερῶν. Ἀνεμνήσθην τὰς πρὸ ἐτῶν γενομένας ὑπ' ἐμοῦ πολλὰς παρατηρήσεις διὰ τὸν **Ἄτλαντα** τοῦ Μεταξᾶ, ὃν παράδεισον εἶχον ἀποκαλέσει οἱ τότε κρίναντες τὸ ἔργον καὶ τὰ ἐν δευτέρᾳ καὶ τρίτῃ ἐκδόσει σπουδαῖα διὰ τὴν ἑλληνικὴν γεωγραφίαν σφάλματα, καὶ διὰ τὰ γεωγραφικὰ **Ἐγχειρίδια** τὰ ἐγκεκριμένα καὶ ἐπιβεβλημένα, ἐν οἷς ἡ ἐρατινὴ Χάλκη π. χ. ἐλέγετο ὅτι ἔχει «**Περιφήμους Σχολὰς**» (τίνας ὅμως καὶ τίνων ἐθνῶν;) νῦν δὲ ἐν τῇ **ἐκδόσει** τοῦ 1917, τῇ μόνῃ ἐγκεκριμένῃ,2) ἐν ἄλλῃ γεωγραφικῇ σειρᾷ ἁπλούστατα ἀναφέρεται ὡς περὶ κοινῶν τινῶν σχολῶν, ἡ **Θεολογικὴ**, καὶ ἡ **Ἐμπορικὴ**, παραλείπονται δὲ τὸ εὐρύτατον Ὀρφανοτροφεῖον τῶν ἀρρένων ἐν Πριγκήπῳ, τὸ τῶν θηλέων τοῦ Σινιόσογλου ἐν τῇ Πρώτῃ, μεγάλα ἱδρύματα ἐκπάγλως τιμῶντα σὺν τοῖς **Ἐθνικοῖς Φιλ. Καταστήμασι**, καὶ τῷ **Ζαππείῳ**, ὧν μνεία δὲν γίνεται, τὴν μεγαλειότητα καὶ τὴν ζωτικότητα τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἐν τῇ Πρωτευούσῃ. Ὡσαύτως ἡ Καισάρεια π.χ. νῦν ὀνομάζεται μὲν ἀλλ' ἄνευ μνείας κατοίκων καὶ τοῦ Ορφανοτροφείου Σινιόσογλου, αἱ **Ἐπιβάται** οὐδόλως ἀναφέρονται καίτοι ἔχουσι καὶ τὰ **Ἀρχιγένεια**, εἰς τὴν ὕπαρξιν τῶν ὁποίων οὐκ ὀλίγον ὀφείλεται ἡ τῶν πέριξ κωμοπόλεων μόρφωσις.

Καὶ βεβαίως ἐὰν διαλείμματα ἐν τῇ Γεωγραφίᾳ ὑπάρχουσιν, συγγνοίη τις, λέγει ὁ Στράβων, «καὶ γὰρ ὁ γεωγραφῶν ὄντως πολλὰ παρίησι τῶν ἐν μέρει» ἀλλ' οὐχὶ καὶ τοιαῦτα, ἐν οἷς ἡ τοῦ ἔθνους δύναμις διακηρύσσεται ὑφ' ἡμῶν αὐτῶν μειονεκτοῦσα. Αὐτὰ πρέπει ἵν' ἀπαιτῶνται παρὰ τῶν **καλοδιδασκάλων**.

(Ἀκολουθεῖ)

Β. Α. Μ.

(1) Πρβλ. ὅσα συνέλεξα: **Ἕλλης πόρος, Ἕλλης πορθμὸς, Ἕλλης πόντος, Ἕλλης κῦμα, Ἕλλης ὕδωρ, Ἑλλησπόντιος φόρος, Ἑλλησποντιὰς θάλασσα,** ἔγραψεν ὁ Burchner, **Ἑλλησποντιὰς-Ἑλλησποντὶς, πηλαμύς.**

(2) Ὅρα. Οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ Κ]Πόλει Λόγιοι σ.7. κ.ἑ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 4671

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 100 καὶ ἡμερομην. 25 Μαΐου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης Ἀναστασίας Χρ. Καπέλλα, τὸ γένος Στ. Χελίδου κατὰ Χρήστου Καπέλλα).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθ. 16, 77, 79, 155, 156, 207 τῶν Πολιτικῶν Δίκ. Ὀδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ μὲν ὡς πρὸς τὴν μοιχείαν τοῦ ἐναγομένου καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γάμου ἀπρονοησίαν. κατὰ πλειοψηφίαν δ' ὡς πρὸς τὸ ἀδύνατον τῆς συμβιώσεως,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. πρωτ .1476 καὶ ἡμερομην. 15 Φεβρουαρίου 1920 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Ἀναστασίας Χρ. Καπέλλα, τὸ γένος Στ. Χελίδου, κατὰ Χρήστου Καπέλλα. ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει ἵνα τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως ταύτης δημοσιευθῇ εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πατρίδος» καὶ

Καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον ὡς τε ἐρημοδικήσαντα καὶ ἡττηθέντα ἐν τῇ δίκῃ εἰς τὴν καταβολὴν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων καὶ τελῶν τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντων εἰς γρόσια ὀκτακόσια πεντήκοντα ἓξ (ἀριθ. 856) προκαταβαλλομένων ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη ταὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 1

Ὁ Α' Γραμματεὺς καὶ ἀ. α. ὁ Β'

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 13 Ἰουνίου 1920

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀρ. Πρωτ. 5086

Κλῆσις

Ἡ Παρθενόπη Νικολάου Πατεράκη, τὸ γένος Δημητρίου Σαρρῆ, χριστιανὴ ὀρθόδοξος, τέως κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀρ. 31) ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ὅπως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Νικολάου Ἰουλίου Πατεράκη χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, ὑπαλλήλου, κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως (Παγκάλτιον, ὁδὸς Χαμάμ Δζαττεσὴ ἀρ. 99), ἐπὶ διαζεύξει· ἄλλως ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Χρόνου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 8 Ἰουλίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 2

Ὁ Β' Γραμματεὺς

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθμ. Πρωτ. 2589

Κλῆσις

Ἡ Οὐρανία Β. Πολυκρέτη, τὸ γένος Γεωργίου Μαρινάκη, χριστιανὴ ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ἑλληνίς, τέως κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 11/2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ὅπως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς

συζύγου Βασιλείου Φλωρίου Πολυκρέτη, χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ἕλληνος, κατοίκου Πέραν, Κουμπαρατζῆ, ὁδὸς Τερζιμὰν ἀριθ. 7 (Κων]πόλεως), ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς. Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πα]χείοις, τῇ 19 Μαΐου 1920. 2

Ὁ Πρόεδρος
(ὑπογρ.) † Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν**

Ὁ Β' Γραμματεὺς
Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αἰξ. ἀριθ. 79 καὶ ἡμερομην. 20 Ἀπριλίου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τοῦ Νικολάου Κ. Τσόλα καὶ τῆς Λουκίας Ν. Τσόλα

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρ. 76, 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Πα]χικῶν Οἰκονομικῶν Ὀδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφαίζον παμψηφεί, δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 589 καὶ ἡμερομηνίαν 22 Ἰανουαρίου 1920 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ Νικολάου Κ. Τσόλα κατὰ Λουκίας Ν. Τσόλα ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθ. τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Χρόνου», καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια ἑξακόσια ἐννενήκοντα ἓξ (ἀριθ. 696) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερὸν

Ὁ Πρόεδρος
† Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 1

Ὁ Α'. Γραμματεύς
Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ἐν τοῖς Πα]χείοις, τῇ 22 Μαΐου 1920.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' ἀριθ. 92 καὶ ἡμερομηνίαν 4 Μαΐου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τοῦ Νικολάου Μπαλαγούρα καὶ τῆς Ἐριφίλης Μπαλαγούρα, τὸ γένος Δημητρίου),

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθ. 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Ὀδηγιῶν, Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφαίζον παμψηφεί, Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 2882 καὶ ἡμερομήν 16 Νοεμβρίου 1917 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ Νικολάου Μπαλαγούρα κατὰ Ἐριφίλης Ν. Μπαλαγούρα, τὸ γένος Δημητρίου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Ὁρίζει τὸ κοινὸν τῶν διαδίκων νόμιμον τέκνον ὀνόματι Αἰκατερίνη μένῃ καὶ ἀνατρέφηται παρὰ τῷ ἀναιτίῳ τῆς διαζεύξεως πατρὶ αὐτοῦ,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ Διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμ. τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πατρίδος», καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ καὶ ὡς ἐρημοδικησάσῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια ἑξακόσια ἐννενήκοντα ἓν (ἀριθ. 691) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Β' Γραμματεὺς
Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν
Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 24 Ἰουνίου 1920.

Ὁ Β' Γραμματεὺς 3
Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

ΕΤΟΣ Μ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 25 Ἰουλίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 29

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

ΕΝ ΚΙΝΔΥΝΩ

Ναί, ἐν κινδύνῳ εὑρίσκονται αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ ἐπίζηλα τῆς φυλῆς, ὅσα μετ' ἐγκαυχήσεως ἐξήρθησαν ἐν τῷ προτελευταίῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας». Δὲν παρωράθησαν βεβαίως αἱ ἐξαιρέσεις αἱ πολλαί, οὐδὲ ἀπεκρύβησαν τὰ σκιερὰ τῆς εἰκόνος τῶν μεγαλοπόλεων καὶ οἱ ἀπ' αὐτῶν κίνδυνοι εἰς τὴν ἠθικὴν εὐεξίαν καὶ εὐρωστίαν τοῦ Γένους. Ἐξεφράσθη μάλιστα ἡ εὐχή, ὅπως τὰ διακρίνοντα τὴν ἡμετέραν φυλὴν ἰδεώδη καὶ ἐπίζηλα ἰδιώματα διατηρηθῶσι καὶ εἰς τὸ ἐπιόν, καὶ μὴ συγκατακλυσθῶσιν ἐν τῷ ὁσημέραι ἐξαπλουμένῳ καὶ ἐξογκουμένῳ κατακλυσμῷ τῆς λεγομένης πραγματικότητος καὶ τῆς χύδην συμφεροντολογίας καὶ εὐδαιμονιοθηρίας. Ἀλλ' ὁ κίνδυνος φαίνεται πολλῷ σοβαρώτερος ἢ ὅσον δύναται νὰ ἐκφρασθῇ καὶ νοηθῇ δι' αὐτῶν, καὶ τοσούτῳ μᾶλλον παρουσιάζεται ἐπίφοβος, ὅσῳ δὲν εἶναι ὅλως νέος καὶ παροδικός, ἀλλ' ὑπάρχει ἀπὸ ἱκανοῦ, καὶ ἀντὶ νὰ ἐλαττωθῇ, ὡς ἠλπίζετο, ὑπὸ τοῦ μεγάλου πολέμου καὶ τῶν παντοίων αὐτοῦ συμφορῶν καὶ καταστροφῶν, τοὐναντίον ἐδεινώθη καὶ ἐπετάθη ἐπὶ μᾶλλον. Δὲν εἶναι μόνον τοῦτο. Τὰ παντοῖα τοῦ μακροῦ πολέμου ἀποτελέσματα, καὶ αὐτὰ ἔτι τὰ εὐάρεστα, οὕτως ἀπορροφῶσι τὴν προσοχὴν τῶν ὁπωσδήποτε ἐνδιαφερομένων, ὥστε μονονουχὶ πάσχομεν τὸ τοῦ παλαιοῦ λογίου, καὶ εἴτε βλέποντες οὐ βλέπομεν καὶ ἀκούοντες οὐκ ἀκούομεν, εἴτε ἀναβάλλομεν τὰ σπουδαῖα εἰς αὔριον, ἀμφοτέρως δὲ ὑποβοηθοῦμεν εἰς τὴν ἐπὶ πλεῖον ἐπίδοσιν καὶ ἐπινομὴν τῆς γαγγραίνης. Δὲν ἐλειψαν οὐδὲ λείπουσιν οἱ κρούοντες τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου καὶ ζητοῦντες ἢ ὑποδεικνύοντες τρόπους καὶ μέσα πρὸς ἀναχαίτισιν τοῦ μοιραίου τέλους, ἀλλὰ τελεσφοροῦσιν οὐδὲν ἢ ἐλάχιστον. Πρὸ εἰκοσαετίας περίπου, εὐθὺς ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς δευτέρας αὐτοῦ πατριαρχείας, ἐθεώρησεν ὁ ἀοίδιμος Πατριάρχης Ἰωακεὶμ ὡς ἓν ἐκ τῶν πρώτων αὐτοῦ καθηκόντων νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν εἰς τὸ κακόν, καὶ δι' ἰδίας ἐγκυκλίου ἀπετάθη πρὸς τὰς παρ' ἡμῖν θεολογικὰς σχολάς, ζητῶν παρ' αὐτῶν τοὺς λόγους τῆς παρατηρου-

μένης καὶ παρ' ἡμῖν θρησκευτικῆς τε καὶ ἠθικῆς χαλαρότητος, καὶ τὰ μέσα τῆς καταπολεμήσεως τοῦ κακοῦ. Ἐφιλοτιμήθησαν αἱ σχολαὶ νὰ μελετήσωσι τὸ ζήτημα κατ' ἰδίαν ἑκάστη δύναμιν, καὶ τὸ πόρισμα τῶν μελετῶν αὐτῶν διεβίβασαν ἐν καιρῷ Ἤτο τοῦτο τὸ πρῶτον βῆμα· τὸ δεύτερον βῆμα ἦτο ἡ εἰς ὀλίγα τινὰ ἀντίτυπα καὶ ὡς ἐν γωνίᾳ καὶ παραβύστῳ—διὰ τὰς καχυποψίας τῶν τότε κυβερνώντων— ἐκτύπωσις τῶν ληφθεισῶν ἀπαντήσεων. Τὸ τρίτον καὶ κύριον βῆμα, ἡ ἐπισταμένη μελέτη καὶ συστηματικὴ ἐφαρμογὴ τῶν ὑποδειχθέντων μέσων, τοὐλάχιστον πρὸς περιστολὴν τοῦ κακοῦ, δὲν ἐπικολούθησε δυστυχῶς, καὶ προέβησαν τὰ πράγματα ἀπὸ τοῦ κακοῦ εἰς τὸ χεῖρον, εὑρόντα τροφὴν καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς συμφοραῖς τῆς πολεμικῆς περιόδου, καὶ ἐν αὐταῖς ἔτι ταῖς ἀπὸ τῶν ἀνωμάλων περιστάσεων προκυφάσαις εὐπορίαις καὶ εὐμαρείαις κοινωνικῶν τινων τάξεων, ἵνα καὶ αὖθις πληρωθῇ τὸ παλαίφατον ἐκεῖνο, ὅτι τοῖς εὐχερῶς πλαστοῦσι καὶ ἀπαρασκεύως ἔχουσι πρὸς τὴν χρῆσιν αὐτοῦ ἀποβαίνει ὁ πλοῦτος ὑπηρέτης κακίας μᾶλλον ἢ καλοκἀγαθίας. Συμβαίνει καὶ εἰς τὸν πλοῦτον ὅ,τι καὶ εἰς ἀνθρώπους τινὰς ἢ καὶ ὁλοκλήρους λαούς. Εἶναι καλοὶ καὶ ἀναγκαῖοι ὡς ἀρχόμενοι καὶ ὑπηρέται, κάκιστοι ὡς ἄρχοντες καὶ κύριοι. Οὕτω καὶ τὰ χρήματα· εἶναι καλὰ καὶ ἀπαραίτητα, ὅταν ἐπιζητῶνται καὶ χρησιμοποιῶνται πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν νομίμων ἀναγκῶν τῆς ζωῆς καὶ πρὸς πραγματοποίησιν τῶν ἰδεωδῶν σπουδασμάτων τοῦ ἀνθρωπίνου βίου καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως. Ἀποβαίνουσι τὰ αὐτὰ ὀλεθριώτατα εἰς τοὺς ἔχοντας καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν, ὅταν εἰς τε τὴν κτῆσιν καὶ τὴν χρῆσιν αὐτῶν πρυτανεύωσιν ἐλατήρια καὶ σπουδάσματα ἐξ ἐκείνων, ἅτινα τεκμηριοῦσιν οὐχὶ ἀνύψωσιν καὶ ὑπεροχήν, ἀλλ' ἐξίσωσιν ἢ καὶ ὑποβίβασιν τοῦ λογικοῦ λεγομένου πλάσματος παρὰ τὰ λεγόμενα ἄλογα. Οἱ παραλλάσσοντες τύποι δὲν μεταβάλλουσι τὴν οὐσίαν. Ἡ κατ' οὐσίαν ταυτότης τῶν σπουδασμάτων καταλήγει εἰς τὴν ἀθέτησιν καὶ αὐτῶν τῶν τύπων καὶ τῶν προσχημάτων. Οἱ τυχὸν δυσπιστοῦντες καὶ μὴ εὑρίσκοντες ὡς ἔπαρκῆ τῶν λεγομένων τεκμήρια τὰ ἀνὰ πᾶν σχεδὸν βῆμα τῆς ἡμετέρας μεγαλοπόλεως προσπίπτοντα θεάματα καὶ συναντήματα, δὲν ἔχουσιν εἰμὴ νὰ ἀφιερώσωσιν ὥρας τινὰς εἴτε εἰς τὰς κεντρικὰς ἢ ἀποκέντρους ὁδοὺς τοῦ μεγαλωνύμου ἡμῶν Σταυροδρομίου, εἴτε εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς τῆς ἀπέναντι Χαλκηδονίας γῆς καὶ τῶν ἐπέκεινα ἐρατεινῶν νήσων ἡμῶν, ἀρχῆς γινομένης ἀπὸ τῆς Πριγκήπου. Οἱ δυνατοῦντες πρὸς τοιαύτας ἐκδρομὰς παραπέμπονται εἰς τὴν ἐπισταμένην ἀνάγνωσιν τῶν ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 27 φύλλῳ τοῦ Δελτίου τῆς ἐνταῦθα Παπικῆς ἀντιπροσωπείας (Bulletin du vicariat apostolique) δημοσιευομένων La moralité publique καὶ Sur la plage. Οἱ δυσκολευόμενοι πρὸς εὕρεσιν καὶ τούτων, εὑρίσκουσιν ἐν ὑποσημειώσει ἀποσπάσματά τινα ἐξ αὐτῶν, ἐν αὐτῷ τῷ προτοτύπῳ παρατεθειμένα, ὅπως μὴ ἡ μετάφρασις ἐπηρεάσῃ τὴν ζωηρότητα τῆς εἰκόνος 1). Καὶ ἐνταῦθα μὲν θὰ πρόβαλλέ τις ἴσως πρὸς δικαιολογίαν καὶ καθησύχασιν τὸ συμμιγὲς τοῦ πληθυσμοῦ καὶ τὴν

---

1). . . . Nous voulons parler du dérèglement public des moeurs . . . Une profonde indignation devrait même nous remplir contre ceux qui osent porter atteinte à la sainteté de ces âmes (de nos enfants . Ils est bien vrai que nos chers petits ont eux aussi des passions, que ces coeurs ont des battements et ces corps des frémissements mais il est aussi certain que sous la conduite vigilante et affectueuse de leurs parents, ils sauraient les contenir et les maitriser, les tourner même au bien, si dans les écoles, dans les rues et un peu partout, ils ne trouvaient des objets et des personnes qui les entrainent au mal, des images qui les tentent des discours qui les exaltent, des exemples qui les scandalisent, des spectacles de crimes et d'infamies qui les corrompent. Ne voit-on pas, en effet, aux devantures des magasins, sur les murs des maisons, aux kiosques des journaux, un étalage débraillé de dessins immoraux, de photographies obscènes, de feuilles pornographiques, de reclames aux couleurs vives avec des images impudiques. Sur les rayons de la bibliothèque le livre revêt des formes élegantes, mais il n'offre souvent que des descriptions animés du mal, des exaltations du crime, des scènes brutales, des propos de carrefour, des leçons d'obscénite.

ἐσχάτως μάλιστα ἐπιταθεῖσαν ἐκ βορρᾶ καὶ δυσμῶν καὶ νότου συρροὴν παντοίων ἑτερογενῶν καὶ ἑτεροτρόπων στοιχείων, ἀλλοίαν ἐχόντων ἀντίληψιν περὶ τῶν ἀποτελούντων τὰ τιμιώτατα καὶ ἱερώτατα σεβάσματα τοῦ ἀδιαφθόρου ἑλληνικοῦ οἴκου καὶ λαοῦ. Τίνα δμως ἔχουσι παραμυθίαν αἱ ἐπὶ ὁμοίᾳ ἀφορμῇ καὶ ὁμοίῳ κινδύνῳ ἀκουόμεναι φωναὶ ὀδύνης ἐξ ἄλλων κέντρων τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἐν οἷς ὤφειλε καὶ ἠδύνατο νὰ εἶναι ἧττον ἐπαισθητὴ ἡ ἐπὶ τὸ χεῖρον ξενικὴ ἐπίδρασις; Ἐν τινι τῶν προηγουμένων αὐτῆς φύλλων (ἀριθ. 16) ἔκρινεν ἐπάναγκες ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» δι' ὁμοίας πληγὰς καὶ παρ' ἡμῖν, νὰ δημοσιεύσῃ μετὰ σχολίων ἄρθρον τῆς Ἀθηναϊκῆς «Ἀναπλάσεως» δριμέως καθαπτόμενον τῆς νέας φάσεως τῆς γυναικείας ἐμφιέσεως καὶ τῶν παρεκτροπῶν αὐτῆς. Αἱ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ κέντρου ἐκπεμπόμεναι νῦν κραυγαὶ κινδύνου καὶ ὀδύνης εἶναι πολλῷ ὀξύτεραι καὶ ἀπελπιστικώτεραι, ὡς ἔχουσαι εὐρυτέρας καὶ βαθυτέρας ἀφορμὰς ἢ τὴν ἁπλῆν ἐμφίεσιν τῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν. Ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν τὸ **Κοινωνικὸν μόλυσμα** γράφει ὁ «Ἐκκλησιαστικὸς Κῆρυξ» τῶν Ἀθηνῶν (ἀριθ. 260): «Ὅ,τι ἀπὸ μηνὸς ἀποκαλύπτεται εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν» ἐν σχέσει πρὸς τὴν παρατηρουμένην κοινωνικὴν διαφθορὰν μὲ συνεντεύξεις, μὲ στατιστικὰς, μὲ ἐπιχειρήματα εἰλημμένα ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς ἐπισταμένης δημοσιογραφικῆς ἐρεύνης, εἶναι ἀληθῶς ἀξιοθρήνητον. Ἡ διαφθορὰ αὕτη, ἀπότοκος τῆς κούφου ματαιότητος, ἥτις κατέλαβε τοὺς ὑψιπλούτους νεοέλληνας, τῆς νοσηρᾶς ἀπομιμήσεως ὀθνείων ἐθίμων καὶ τῆς χαλαρᾶς χριστιανικῆς ἀγωγῆς τοῦ ἑλληνικοῦ οἴκου, ἀποτελεῖ κεφάλαιον ἐξαιρετικῶς ἀξιοπαρατήρητον καὶ ἀξιομελέτητον ἀπὸ μέρους τῶν ἀληθινῶν χριστιανῶν Ἑλλήνων, τῶν χριστιανῶν οἰκογενειαρχῶν, οἵτινες καὶ μόνοι κρατοῦσιν εἰς τὰς χεῖράς των τὰ μέσα τῆς ἀποσοβήσεως τοῦ ἐπαπειλοῦντος αὐτοὺς ἠθικοκοινωνικοῦ κινδύνου, ὅστις εἶναι αὐτόχρημα βαθεῖα πληγὴ διὰ τὴν ζωτικότητα καὶ τὴν ὑπόστασιν αὐτῆς ταύτης τῆς Φυλῆς.» Ἐφεξῆς ὑποδεικνύει τὸ φύλλον τὴν ἀ-

---

Le journal, qui si facilement se faufile partout, n'épargne pas la publication du feuilleton le plus insinuant ou le plus dissolus, du compte rendu le plus détaillé du fait galant ou de l'assassinat; la publicité en quatrième page annonce plus ou moins hypouritement, la vente de livres, d'images, d'objets obscènes.

Le théatre et la cinéma qui devraient remplir un noble tâche de civilisation et de moralité, par les moyens puissants dont ils disposent pour impressionner et émouvoir nos âmes, descendent au contraire dans la fange, reproduisent sans retenue et illustrent toute situation lubrique soutiennent les thèses les plus scandaleuses, font dire des phrases les plus équivoques tolèrent des relations malhonnêtes des nudités obscènes et des trivialités sans nom.

Dans les cafés et spectacles concerts on avilit la musique jusqu'au point de lui faire accompagner les gestes, les propos, les lazzis et les actions des habitués du lupanar.

Dans les rues des grandes villes, trainent librement et à leur aise sans pudeur et sans frein, les malheureuses filles publiques . . . tandisque d'autres individus, bassement corrompus, offrent le spectacle désolant du mauvais exemple par des propos libres et effrontés . . .

A la vue de tant de pièges comment ne pas nous effrayer sur le sort de notre jeunesse. En effet, ce n'est pas impunément que le vice et le débauche se dilatent et prennent pied parmi nus. La mauvaise vie produit de vastes ruines et des desastres irréparables pour l'individu aussi bien que pour la société.

Καὶ μόνα ταῦτα ἐκ τοῦ ἐκφραστικοῦ ἄρθρου θεωροῦμεν πρὸς τὸ παρὸν ἱκανὰ πρὸς ἀφύπνισιν τῶν μακαρίως παρ' ἡμῖν ληθαργούντων καὶ ληθαργουσῶν, ἵνα σκεφθῶσι σοβαρῶς χάριν ἑαυτῶν, χάριν τῶν ἰδίων ἑαυτῶν σπλάγχνων, περὶ τοῦ κινδύνου, ὃν διατρέχουσι ταῦτα, σὺν τῇ δημοσίᾳ ἀποβολῇ πάσης περιβολῆς νὰ ἀποβάλωσι

ληθότως καὶ πᾶσαν αἰδῶ. Ὁ παρατηρήσας τοὺς λεγομένους τούτους ρωσιτμεύς καὶ ἐπὶ τῶν ἡμετέρων αἰγιαλῶν, καὶ παρὰ τοῖς μὴ ἐκ Ρωσίας καταγομένοις, κατακλείει τὸ σχετικὸν διάφορόν του διὰ τῶν ἑξῆς: puissent-ils pouvoir en rougir eux qui ne rougissent plus de rien.

νάγκην τῆς ὀργανώσεως τῶν ἠθικῶν στοιχείων τῆς κοινωνίας, ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν νὰ εἶναι γνήσιοι Χριστιανοὶ καὶ ἀληθινοὶ Ἕλληνες» πρὸς πρόληψιν καὶ ἀποφυγὴν **τοῦ ἐκφυλισμοῦ τῶν ἀγνῶν ἑλληνικῶν ἠθῶν**. Ἰδιαιτέρως δὲ ἐφελκύουν τὴν προσοχὴν τῶν πάντων εἰς τὴν ἀνάγκην καὶ τὰ μέσα τῆς καταπολεμήσεως τῆς **πολυτελείας** καὶ τῆς **σπατάλης**, κηρύττει ὡς ἀπαραίτητον τὴν ἐναρξιν συστηματικῆς καὶ ὠργανωμένης σταυροφορίας εἰς ὅλα «τὰ στρώματα τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας ἐναντίον τῆς παρατηρουμένης αὐτῆς **συβαριτικῆς** κοινωνικῆς καταστάσεως τῆς ἀλογίστου σπατάλης καὶ τῆς θεραπείας τῆς πολυτελείας, **ὡς μεγάλης πληγῆς μελλοντικῆς κοινωνικῆς κακοδαιμονίας ἠθικῆς τε ἅμα καὶ κοινωνικῆς**».

Δὲν λείπει καὶ τις παρηγορία. Μανθάνομεν ὅτι πλὴν τῶν ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς συστάσεων τῶν ἁρμοδίων καὶ ὁμὰς ἐπιλέκτων καὶ ἀρχοντικῶν κυριῶν συνέστησεν ἤδη ἐν Ἀθήναις **σύνδεσμος κυριῶν** ἐπὶ τούτῳ μὲ ἀρχὰς καὶ οἰκογενειακὰς παραδόσεις;

Παρ' ἡμῖν δὲ ἐν τῇ πόλει τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου καὶ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας; Ἢ μήπως τιμῶνται νῦν ὡς τόσοι καρποὶ ἀγλαοὶ τῆς ἐξελίξεως τῶν νόμων τῆς προόδου καὶ ἐνδείξεις ἀσφαλεῖς τοῦ εἰς τὰ πρόσω ἀφορῶντος συγχρονιστικοῦ πνεύματος ὅσα πρὶν ἐνομίζοντο ἀσυμβίβαστα πρὸς τὴν χρηστότητα τῶν ἠθῶν καὶ τὴν ἁγνότητα τοῦ ἑλληνικοῦ οἴκου;

ΚΑΝΟΝΙΣΜΩΝ ΑΠΟΠΕΙΡΑΙ

(συνέχεια ἴδε εἰς σελ.)

Μετὰ τὸ 1851 οὐδὲν ὑπ' ὄψιν ἔχω γράμμα, χρειὰν ἔχον ἐπίσημον, ἴσως ὅμως περιεστείλαμεν τὴν πρὸς ἀνατροπὰς ὁρμήν, ἥτις ἀπὸ καιρῶν εἰς καιροὺς ἐξαίφνης ἐμφανίζεται παρ' ἡμῖν ἀκίνδυνος, ἡ ἀστεία, ἡ ἐπιζήμιος· ἄλλως ἐξετάζοντες καὶ μάλιστα κατὰ τὸ φαναριωτικὸν ἦθος, θὰ εὕρωμεν ὅτι ὁ σκοπὸς ὁ κύριος πάσης τότε κινήσεως εἶχεν ἐπιτευχθῇ· ἵνα κατασπασθῇ δῆλα δὴ τοῦ θρόνου ὁ πατριάρχης Ἄνθιμος ὁ Βαμβάκης καὶ ἵνα ἐκλεγῇ τὸ δεύτερον ὁ δείμνηστος Γερμανὸς ὁ ἀπὸ Δέρκων. Ἕως οὗ δέ, κατὰ τὸ εἰωθός, παρέλθῃ τὸ ἔτος καὶ συστηματοποιηθῇ ἀντίδρασίς τις ἐναντίον τοῦ φιλογενοῦς ἱεράρχου, αὐτὸς μὲν ἀπεδίωσεν, ὁ δὲ πολιτικὸς ὁρίζων ἤρξατο θολὸς καθιστάμενος, ἕως οὗ, μετὰ ἓν ἔτος ἔτι, ἐξερράγη ὁ κριμαϊκὸς πόλεμος, ὁ δὲ κόσμος τῶν ἐμπορευομένων καὶ τῶν διομηχάνων ἐπεδόθη εἰς ἐξεύρεσιν τρόπων χρηματισμοῦ, εὐγενεστέρων τῶν κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον δημιουργηθέντων καὶ νῦν ὑφισταμένων.

Κατὰ τὴν πατριαρχίαν τοῦ Γερμανοῦ ταύτην, οἱ ἀπὸ μεταθέσεων καὶ χειροτονιῶν ἀνιδρώτως πλουτοῦντες κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ εὗρον περίστασιν εὐνοϊκὴν, τὸν θάνατον ἢ τὴν παῦσιν ἀρχιερέων ἀποστελλομένων εἰς πλουσίας ἐπαρχίας, καὶ ἡ φρονὶς αὕτη μέγα μέρος ἀπερρόφα καιροῦ δυναμένου ἵνα διατεθῇ εἰς σκέψεις «περὶ βελτιώσεως τῶν κοινῶν» πραγμάτων. Συνέβη δὲ ἵνα πυρποληθῶσι, κατὰ μάρτιον, ἂν μὴ ἀπατῶμαι, τοῦ 1853, οἰκίαι τινὲς ἐν Φαναρίῳ, μεταξὺ δ' αὐτῶν καὶ ἡ τοῦ Γερασίμου μητροπολίτου Χαλκηδόνος, ὅστις καὶ μετὰ δυσκολίας ἐσώθη, ζητῶν ἐν τῇ καιομένῃ οἰκίᾳ αὐτοῦ τὸ κιβώτιον τῶν πολλῶν ὧν εἶχε χρημάτων, φέρων ἐπί τινα χρόνον εἰς ὑπόμνησιν τοῦ γεγονότος ἡμίκαυστον τὴν βραχεῖαν αὐτοῦ γενειάδα.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου, τὸν θρόνον διῴκει Ἄνθιμος ὁ ἀπὸ Ἐφέσου ὁ Κυταλιανὸς, διοικήσας, καθὰ λέγεται, μετά τινος πανουργίας, ἀλλὰ πάντοτε κατὰ τὸ παλαιὸν ἐκεῖνο σχέδιον, τὸ ὁποῖον ἀπεδοκίμασε καὶ τὸ Γένος καὶ ἡ κυβέρνησις τοῦ δειμνήστου σουλτάνου Μεζζήτ. Ἡ συνθήκη τῶν Παρισίων ἐγράφη ἐπὶ πατριαρχίας Κυρίλλου τοῦ ἀπὸ Ἀμασείας.

Εἰς τὴν συνθήκην αὐτὴν τὰ παλαίφατα τοῦ «ρωμαϊκοῦ Γένους» προνόμια πομπωδῶς ἀνεστηλώθησαν, ὡς ἁπλῆ λέξις, καὶ ἐκηρύχθησαν ἀπρόσβλητα, διότι, κατὰ τοὺς τούρκους, ἀπρόσβλητος ἔμενεν ἡ λέξις πάντοτε, προσβλητέα δὲ ἡ ἔννοια. Ποσοστὴν φορὰν τὰ «ἀπεραμείωτα» ταῦτα προνόμια ἐπισήμως ἐπὶ χάρτου περιφανοῦς ἀνεγράφοντο μαρτυρεῖ ἡ ἱστορία τῶν συνθηκῶν· καὶ ἂν ἀφήσωμεν τὴν ἐν Κιουτσοὺκ-Καναρζῇ συνθήκην (10 Ἰουλίου 1774), θὰ ἴδωμεν

ὅτι εἰς τὴν τῆς Κπόλεως (21 μαρτίου 1809), ἡ Γ. Πύλη ἐδέχετο 'να σεβασθῇ καὶ τὰ προνόμια καὶ τὸ θρησκεύειν ἐλευθέρως πάντας τοὺς χριστιανοὺς αὐτῆς ὑπηκόους, ἐνῷ καὶ εἰς πάντας τοὺς ὑπηκόους τῶν εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων ἐν ταῖς συνθήκαις Ἀδριανοπόλεως (1673), Κόρλοβιτζ (1699), Βελιγραδίου (1739) καὶ τινας ἄλλας εἶχεν ἀναγνωρίσει τὰ αὐτὰ δικαιώματα, πρόθυμος ἐν τοῖς πρὸ ἡμῶν χρόνοις εἰς τὸ ὑπογράφειν καὶ προθυμοτέρα εἰς ὑποσχέσεις, «ἕως ἂν παρέλθῃ ἡ ὀργὴ Κυρίου» Τὰ αὐτὰ συνήνεσε 'να δεχθῇ καὶ ἐφαρμόσῃ δῆθεν, καὶ διὰ τῆς συνθήκης τοῦ 1856, μεθ' ἣν ἐξεδόθη καὶ τὸ χάτι, τὸ τρανὰς καὶ μεγάλας ἐπαγγελλόμενον μεταρρυθμίσεις.

Προηγήθη αὐτοῦ τὸ σεριφικὸν χάτι τοῦ Γκιουλχανὲ (1839). Ὅσον ἐβρηρμόσθησαν αἱ διατάξεις καὶ ὑποσχέσεις ἐκείνου, ἄλλο τόσον ἐπραγματοποιήθησαν καὶ αἱ ὑποσχέσεις αὐτοῦ. Ὁ αὐτὸς σουλτάνος ὑπέγραφεν ἐκεῖνο, μετὰ τῆς αὐτῆς ἀγαθότητος ὁ ἴδιος ὑπέγραψε καὶ τὸ νέον δεῖγμα τῆς «πρὸς τὸ πιστὸν ρωμαϊκὸν γένος» εὐμενείας αὐτοῦ. Ἀλλ' εἰς τὸ χάτι τοῦ 1856 ἐπεβλήθη εἰς τὰς οὐ μωαμεθανικὰς φυλὰς 'να συντάξωσι νόμους διέποντας τὰ κοινὰ αὐτῶν πράγματα. Βεζίρης ἦν ὁ περίφημος ἐπὶ ψευδολογίᾳ εὐγενεστάτη Μεχμὲτ Ἐμὴν Ἀαλὴς, ὁ διοικήσας μακκιαβελικῶς τὴν Τουρκίαν μετὰ τοῦ ἐπιστηθίου αὐτοῦ φίλου Φουάτ, θανὼν δὲ τῷ 1871, τέσσαρα ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Φουάτη. Ὁ βεζίρης αὐτὸς, τοῦ ὁποίου τὰς ἀσυλλήπτους εἰς τὰς ἡμετέρας διανοίας σχέσεις μετὰ τοῦ «μισὲ Γιάννη» (Ψυχάρη) εἶχον ἀντικείμενον εὐφυεῖς τινὲς ἀλλὰ σκανδαλωδέστατοι στίχοι, ἐσκέψατο ὅτι, ἐπέστη περίστασις, ἀρκετὰ κατάλληλος, εἰς ἐλάττωσιν καὶ τοῦ γοήτρου καὶ τῆς ἰσχύος καὶ τῆς ἐπὶ τοῦ ἔθνους ἐπιρροῆς τῶν πατριαρχῶν, τῶν «γερόντων» ἀρχιερέων, καὶ τῶν ὀρθοδόξων συντεχνιῶν, καὶ ἐπέμενεν εἰς τὴν ἀνάγκην 'να συγκληθῇ ἐθνοσυνέλευσις πρὸς σύνταξιν «Κανονισμῶν».

Ὅ,τι ἐζήτει εὗρεν, εἶτ' οὖν 'να καταστρέψῃ οὐχὶ κατ' εὐθεῖαν αὐτὸς, ἀλλὰ δι' ἡμῶν. Ἦρκει 'να συνέλθῃ ἡ ζητουμένη ὑπὸ τῶν καινοσπούδων ἐθνοσυνέλευσις. Ὑπῆρχον δὰ τότε οἱ ζητοῦντες τὴν εἰσαγωγὴν «νέων ἰδεῶν» λαϊκοὶ καίτινες κληρικοὶ, εὐτυχῶς ὀλίγιστοι καὶ οὗτοι ἐκτὸς τῆς ἐπταρίθμου τάξεως τῶν «γερόντων» λεγομένων ἀρχιερέων, οἵτινες ἦσαν ἰσχυροὶ καὶ πρὶν τοῦ χάτι-χουμαϊοὺν τοῦ 1856. Ὁ θεσμὸς τῶν «γερόντων» κακῶς ἐξηγήθη ὡς εἰσαχθεὶς δῆθεν ἐπὶ Σαμουὴλ, ἢ τῷ 1740, ἢ τοὐλάχιστον ἐμπεδωθεὶς τῷ τότε χρόνῳ. Ἡ τάξις τῶν «γερόντων ἐπισκόπων, τῶν προεχόντων ἢ ἐξεχόντων μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀρχιερέων δυνατὸν 'ν' ἀνευρεθῇ καὶ πολὺ ἀρχαιότερον, πρὸ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, καὶ 'ν' ἀναζητηθῇ ἡ τοῦ πράγματος ἀλήθεια οὐχὶ ἀταλαιπώρως. Θεσμὸν καὶ συνήθειαν, ζήσασαν ἐπὶ δεκαεννέα σχεδὸν ἑκατονταετηρίδας, ὁ Ἀαλὴς ἀνέλαβε 'να καταργήσῃ, χωρὶς αὐτὸς ἑαυτὸν 'να φανερώσῃ καταλυτὴν ἀρχαιοτάτου συστήματος ἐκκλησιαστικῆς ἐπιρροῆς καὶ διοικήσεως. Ἀτυχῶς δι' ἡμᾶς, τὸν Ἀαλὴν ἐβοήθησεν ἡ περίστασις, τὴν ὁποίαν ἡμεῖς ἐδημιουργήσαμεν, καὶ λαϊκοὶ δῆλα δὴ καὶ κληρικοί.

Ἀντεγκλήσεις εἶχον δημιουργηθῇ μεταξὺ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ὀλίγα ἔτη μετὰ τὴν ἔκρηξιν τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, αὗται δὲ διήρκεσαν καὶ κατόπιν, ἀλλ' οἱ πρῶην κατὰ καταχρήσεων καὶ καταχραστῶν φωνασκοῦντες καθ' ὃν καιρὸν ἔμενον μακρὰν τῆς τῶν κοινῶν διοικήσεως, ἢ, προσφυέστερον εἰπεῖν, τῆς διαχειρίσεως, ἐπιτυγχάνοντες τῆς ἐπὶ τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ἀνόδου φίλου αὐτοῖς ἀρχιερέως, ἀνελάμβανον διοίκησιν καὶ διαχείρισιν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, τὸν ἐπιτρέποντα τοῖς μακρὰν τῶν πραγμάτων μένουσι 'να φωνασκῶσι καὶ αὐτοί, καθὼς ἐμυκῶντο οἱ πρὸ αὐτῶν. Πάντες παρεσκευάζομεν τὴν ἰδίαν σκηνοθεσίαν, τὸ αὐτὸ «τραγοῦδι» ψάλλοντες, τὸ σύστημα τὸ αὐτὸ ἀκολουθοῦντες. Ἐπειδὴ δὲ οἱ «γέροντες» ἦσαν «ἔφοροι» τῶν εἰς τὰς ἐπαρχίας αὐτῶν μενόντων ἀρχιερέων, αὐτοὶ φροντίζοντες περὶ τῶν ὑλικῶν καὶ τῶν ἠθικῶν ἑκάστου συμφερόντων, ἐννοεῖται ὅτι εἶχον ἐπιρροὴν πολλὴν ἐπὶ τῶν «ἐφορευομένων» ὑπ' αὐτῶν, ἀλλά τινες τῶν «γερόντων» τοιῶν κατεχρῶντο τὴν θέσιν αὐτῶν ἀπέναντι τῶν οὐ γερόντων, καὶ οἱ τοιοῦτοι νέοι, οἱ «κατώτεροι καὶ «μικροὶ» λεγόμενοι ἀρχιερεῖς, οὐχὶ σπανίως περιφρονούμενοι, ἦσαν ἕτοιμοι 'να συνεργασθῶσι πρὸς τὴν κατάργησιν τῆς ἀφορήτου τῶν «γερόντων» τυραννίας. Ἐξίκετο δ' αὕτη πολλάκις ἄχρις ἐξευτελισμοῦ. Γέροντες (τὴν ἀλικίαν) φαναριῶται μοὶ διηγοῦντο ὅτι Κύριλλος ὁ Ἀμασείας, ἐπισκεπτό-

μενος τὸν Γεράσιμον Χαλκηδόνος, ὃν εἶχε προστάτην, ἐκάθητο ἀπέναντι αὐτοῦ μετά τινος συστολῆς, δεικνυούσης σχέσιν μᾶλλον μεταξὺ μαθητεύοντος καὶ διδάσκοντος· καὶ τὴν ἐν λόγῳ συστολὴν ἐξηκολούθησε δεικνύων καὶ μετὰ τὴν εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ἀνάρρησιν· καὶ ἡ πρὸς τὸν Γεράσιμον εὐλάβεια τόσον ἠχμαλωτισμένον ἀπέναντι τοῦ προστάτου ἐκράτει αὐτόν, ὥστε διὰ πᾶσαν ὑπόθεσιν ἔνα ἐρωτᾷ τὸν προερχόμενον. «Τὸ ἤκουσεν ὁ γέροντας Χαλκηδόνος;» ἢ «Τὸ ἔμαθεν ὁ γερ. ὁ Χαλκ.Τί λέγει;» Τῆς τυραννίας αὐτῆς ὁ δωροληχώτερος καὶ μᾶλλον ἀτίθασσος ἀντιπρόσωπος, οὐχὶ τελευταῖος ἀτυχῶς, ἦν ὁ Πανάρετος Ἡρακλείας, πραγματικὸς γενίτσαρος, καὶ δὴ καταγεγραμμένος εἰς τὸν «ὀτοὺς-μπὶρ» ὁρτάν. Τοῦτο μ' ἐβεβαίωσεν ὁ σαββανώσας αὐτὸν πατριαρχικὸς ἐφημέριος, ἀνακαλύψας ἐπὶ τοῦ βραχίονος τὸ στίγμα τοῦ τάγματος αὐτοῦ. Ἐγεννήθη δ' ὁ Πανάρετος ἔτη τεσσαράκοντα πρὸ τῆς τῶν γενιτσάρων ὑπὸ Μαχμοὺτ Β' καταστροφῆς.

Οἱ «μικροὶ» λοιπὸν ἀρχιερεῖς εὗρον πρόσφορον περίστασιν πρὸς κατάργησιν τοῦ συστήματος τῆς «γεροντίας» ἐκείνων τῶν χρόνων. Ἐξηρέθησαν ἀπὸ τῆς ἐθνοσυνελεύσεως, ἀπαιτήσει τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως οἱ γέροντες· ἔμελλον ἄρα ἵνα εἰσέλθωσιν ἐν αὐτῇ οἱ μετὰ τὸν Δέρκον μητροπολῖται, δῆλα γε δὴ οἱ μετὰ τὸν ὄγδοον τῇ τάξει. Οἱ θερμουργότεροι δὲ τῆς κατὰ τῶν καθεστώτων ἐπαναστάσεως ἦσαν ὁ Σωφρόνιος ὁ τῆς Ἀμασείας καὶ ὁ Ἄρτης Σωφρόνιος, ἀφρόνως καὶ ἀσυνέτως ἀμφότεροι πολιτευθέντες, καὶ συντελέσαντες εἰς τὴν ἀνατροπὴν παλαιῶν ἠθῶν τε καὶ θεσμῶν. Εἶχε δ' ὁ δεύτερος εἰς τὸ παθητικὸν αὐτοῦ κατηριθμημένα τερατουργήματα ἄξια πολλῶν καταδικῶν, καὶ ἴσως πρὸς τὰς ἰδέας αὐτοῦ καὶ τὸν Ἀμασείας, ὡς καὶ τὸν Δημητριάδος, πολλῶν ἀνοησιῶν ἐργάτην γενόμενον, ἀνάγκην ἔχοντα καὶ τοῦτον κ' ἐκεῖνον προστασίας, τὴν ὁποίαν ἀνεύρισκον εἰς τοὺς πολεμίους τῶν «γερόντων» καὶ τοῦ συστήματος αὐτῶν Ἀδοσίδην, Κωνσταντῖνον καὶ Στέφανον Καραθεοδωρῆν, ἢ καὶ Ψυχάρην, τοῦ ὁποίου ὁ μετὰ τοῦ Ἀλῆ περίφημος δεσμὸς ἦν ἀδιάσπαστος. Αὐτοὶ ἦσαν οἱ κύριοι τῆς ἐθνικῆς ἀποσυνθέσεως ἐργάται, ἐνεργήσαντες τὴν κατάργησιν τῆς τῶν «γερόντων» ἰσχύος, ὄργανα γενόμενοι τοῦ Ἀλῆ, ἀσυναισθήτως ἴσως ἐν τούτῳ, καὶ ἐν τῇ καταλύσει τῆς ἰσχύος τῶν συντεχνιῶν, καὶ ἐν τῷ ἀκανονίστῳ τῆς ἱερᾶς Συνόδου σχηματισμῷ, κτλ. κτλ.

Ἀλλ' οἱ ἐπιτήδειοι τῶν τότε χρόνων εἶχον ἐξεγείρει δεόντως τὰ πνεύματα τῶν καινὰ δαιμόνια ζητούντων καὶ ἀντὶ διατριβῶν ἐφημεριδογραφικῶν, ἐξετυποῦντο συνεχῶς φυλλάδια λοίδορα, ὧν εἷς σύνταξιν διεκρίθησαν ὁ Ἰωάννης Μ. Ραπτάρχης καὶ ὁ μακαρίτης Ἀπόστολος Μακράκης· καὶ συνεπληρώθη τοιουτοτρόπως ἡ κατάλυσις θεσμῶν παλαιῶν, οἱ δὲ «γέροντες» διεμαρτυρήθησαν πρὸς τὸν πατριάρχην κατὰ τῶν πραττομένων, καθὸ τεινόντων εἰς τὴν κατάργησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν προνομίων. Κατὰ πολλὴν δὲ σωφρονούντων ἐρημίαν, οὐδεὶς ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὴν ὀρθὴν ταύτην τῶν γερόντων παρατήρησιν, τουναντίον δ' εὑρέθη κληρικὸς κοῦφος, ὁ τότε πρῶτος τῆς Συνόδου γραμματεὺς καὶ κατόπι μητροπολίτης Χίου Γρηγόριος, ὃν διέταξαν οἱ κενόσπουδοι καὶ ἔγραψε φυλλάδα τινα, τύποις ἐκδοθεῖσαν ὑπὸ τίτλον «Ἀνασκευὴ τῆς διαμαρτυρήσεως τῶν πέντε συνοδικῶν». Εἰς ταύτην ἔγραψαν οἱ πέντε ἀνατασκευήν, διὰ τοῦ τοὺς κανόνας καὶ θεσμοὺς ἐπίσης μελετήσαντος Βασιλείου ἀρχιδιακόνου τοῦ μητροπολίτου Νικαίας, εἶτα γενομένου Ἀγχιάλου μητροπολίτου καὶ κατόπι Σμύρνης· αὐτὴ δ ἔμεινεν ἀνέκδοτος. Ἀλλ' ἡ δημιουργουμένη τότε κατάστασις ἀφύπνισε κοιμωμένας συνειδήσεις, καὶ οὕτως ἀρχιερεῖς τρεῖς, Ἀδριανουπόλεως, Δημητριάδος καὶ Σηλυβρίας ἀναφανδὸν ἀπέδειξαν τὴν ἀποδοκιμασίαν τῶν τολμωμένων· ἀλλ' ὑπῆρχον ἄλλοι καταδίκης ἄξιοι οὐχὶ δι' ἕν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ ἑπτὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα, καὶ αὐτοὶ μετὰ τῶν νεωτεροποιῶν ὁμοφωνήσαντες, κατεσκεύασαν τοὺς ἐν ἐνεργείᾳ ὄντας καὶ οὐκ ὄντας κανονισμοὺς, καὶ τούτους ἐκήρυξαν ἐθνοσωτηρίους καὶ ἐλέγοντο τοιουτοτρόπως ἐπὶ μακρὸν χρόνον. Ἀλλὰ τὸ πρῶτον κτύπημα κατ' αὐτῶν ἕτοιμος ἦτο ἵνα κατενέγκῃ ὁ πατριάρχης Ἰωακεὶμ Β' ὁ Κοκκώδης ὁ ἀπὸ Κυζίκου, ἀναβιβασθεὶς εἰς τὸν θρόνον ὑπὸ τῶν κληρικῶν γινωσκόντων τὰς περὶ «ἐθνοσωτηρίων» σωτηρίους ἰδέας αὐτοῦ. Δίον ἵνα παρατηρήσω ἐν τούτοις, καθὼς γινώσκω ἐξ αὐτοπτῶν, ὅτι τὸν Ἰωακεὶμ, ἀρνούμενον καὶ μὴ θέλοντα ν' ἀναδεχθῇ πατριαρχίαν ὑπὸ νόμους καὶ οἱωνοὺς τοιούτους, ἐναργῶς ἀναμιχθεὶς εἰς τὴν ὑπόθεσιν, κατέπεισε ἵνα δεχθῇ τὴν ἐλογὴν ὁ τότε μετὰ νοημοσύνης σπανίας εἰς τὰ πατριαρχικὰ ἀναμιγνύμενος ἐπιτετραμμένος τῆς Ἑλλάδος Παναγιώτης Ζάνος

(Ἕπεται συνέχεια)

Ὁ μ. χ. Μ. Ι. Γ.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ ΑΤΑΚΤΑ

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

§ 2. Ἐξ ἄλλου ἂς μοι ἐπιτραπῇ, ἵνα ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν τῶν ἁρμοδίων ὅτι ἔν τισιν ἀπατῶσι **ἑκόντι ἀέκοντι γε θυμῷ** καὶ αὐτοὶ οἱ συντάκται τῶν ὑπὸ ἄλλας ἐπόψεις χρησιμωτάτων **Ὁδηγῶν** (*Baedeker*) ἔχω προχείρους τοὺς γερμανιστὶ τῆς ἐκδ. 1914 τοῦ *Meyer*. Ἐν σ. 37 διὰ **τὴν [π]ολιν μετὰ τῶν περιχώρων** εὐμενῶς παραχωρεῖ ἑλληνικὸν πληθυσμὸν μόνον 200 χιλιάδων, ἐνῷ πόσους κατοίκους Ἕλληνας ἔχει ἡ βασιλὶς τῶν πόλεων, οὐχὶ τοὐλάχιστον διπλασίους; Διὰ τὴν **Σαμοθράκην** π. χ. ὁ συντάκτης ἀφιερῶν καλλίστας σημειώσεις ἀρχαιολογικὰς προστίθησι: οἱ κάτοικοι τῆς νήσου εἶναι **κατὰ τὸ πλεῖστον** (σελ. 141 *meisst*) Ἕλληνες, ἐν ᾧ ὁ ἑωρακὼς ἐγὼ καὶ τὴν νῆσον κατὰ τοὺς σεισμοὺς ἐπισκεψάμενος μετὰ τοῦ ἀρίστου φίλου κ. *Doerpfeld* ἐκ Τροίας πρὸ ἐτῶν ἵνα σὺν αὐτῷ τὰ ἀρχαῖα ἐπισκοπήσω ἐκεῖνος δὲ ἵνα καὶ χρήματα τοῖς παθοῦσι διανείμῃ ἐκ μέρους τοῦ ἀλησμονήτου βερολινίου ἀρχαιολόγου Ἀλεξάνδρου *Conze* μόλις τρεῖς εὗρον οἰκογενείας τῆς κρατούσης φυλῆς. Ἐκ τῶν τριῶν τούτων ἡ μία ἔπυλις ἦτο, ἡ τοῦ μουδήρη τῆς νήσου, ὅστις εἰρήσθω καὶ τοῦτο μετρίως φέρων τὰς ἐπὶ τῆς διανομῆς ὑποδείξεις κατήγγειλέ με διὰ τοῦ βαλῆ τῆς Ἀδριανουπόλεως εἰς τὸ ὑπουργεῖον ἐπὶ τούτῳ, ἵνα ἐπιτιμηθῇ μὲν αὐτὸς προσηκόντως δικαιωθῇ δὲ περιφανέστατα ἐπὶ ταῖς ἐνεργείαις αὐτοῦ ὁ ταῦτα χαράσσων τῇ ἐμβάσει τοῦ εὐγενοῦς προϊσταμένου Χαμδῆ βέη. Ταῦτα διὰ τὴν πρὸ τοῦ πολέμου περίοδον. Τὰ νῦν ἀγνοῶ, ἴσως οἱ κάτοικοι καὶ ἕνεκα τῶν προσφύγων ηὐξήθησαν. Ἡ τοῦ κ. Σαρρῆ Γεωγραφία σημειοῦται (ἔτος 1917) Κάτ. 3700, μὴ ἀναγράφουσα ὅτι εἶναι καὶ ἡ νῆσος ἡ ἔχουσα τὸ ὑψηλότερον ὄρος τῶν λοιπῶν ἐν τῷ Αἰγαίῳ, τὸ **Φεγγάρι** (ἀρχ. τὴν Σαώκην) 1600 μ. καὶ ἡ δωρησαμένη τῷ Μουσείῳ Λούβρου τὴν ἀθάνατον Νίκην (τῆς Σαμοθρᾴκης), οὐχὶ τῷ τοῦ Βερολίνου, ὡς κατὰ παραδρομὴν ἐν τῷ Ἀρχαιολογικῷ Λεξικῷ τοῦ μακαρίτου Ραγκαβῆ φέρεται.

§ 3. Ἡ ἀνάγνωσις μερῶν τοῦ **Τυπικοῦ** τῆς Μονῆς τῆς Θεομήτορος τῆς **Κοσμοσωτείρας** παρὰ τὴν Αἶνον, τὸ ὁποῖον ἐγνώρισε τοῖς φιλολογοῦσιν ὁ ἄρχων Γρεβενῶν, ἐμελέτησεν ὁ κ. Οὐσπένσκης, ἐδημοσίευσε δὲ πλήρες ἐν τοῖς **Ἀνακοινώσεσι** τοῦ P. A. Ἰνστιτούτου (1908) ὁ σεβ. *L. Petit*, νῦν ἀρχιεπίσκοπος τῶν Καθολικῶν ἐν Ἀθήναις, ἐν ἡμέραις, καθ' ἃς συνεπληροῦτο ἡ θαυμασία προέλασις τῶν ἑλληνικῶν δυνάμεων ἐν τῇ Δ. Θράκῃ, ἡτοιμάζετο δὲ ἡ εἰς τὴν Ἀνατολικὴν ὑπέμνησέ με ζήτημα οὐσιῶδες, τὸ τῆς ὀνοματοθεσίας· πρῶτον μὲν τῆς διαιρέσεως κατὰ διοικήσεις, ὅπερ εὔκολον διὰ μικρᾶς μεμελετημένης διαρρυθμίσεως τῶν νέων χωρῶν ἀναλόγου πρὸς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν συγκεντρωτικὸν ἢ ἀποκεντρωτικόν, ὑπηρεσιακόν, δεύτερον δὲ τῆς εἰδικωτέρας, ἥτις χρῄζει μελέτης τινος παρὰ τοῖς ἁρμοδίοις· διότι δὲν πρόκειται περὶ κρηνῶν ἢ ὁδῶν, ἀλλὰ περὶ ἐπαρχιῶν, περὶ πόλεων, κωμοπόλεων, κωμίων 1) χωρίων, προαστίων, τοποθεσιῶν, φρουρίων, σταθμῶν, κλεισουριῶν 2).

§ 4. Ὅτε πρὸ ἐτῶν ἐπὶ τῇ καταλήψει τῶν πρὸς Δ. τῆς Ἑλληνικῆς Χερσονήσου ἀποδοθεισῶν χωρῶν τῷ Ἑλληνικῷ βασιλείῳ λόγος τις ἐγένετο ἐν τῷ ἀθηναϊκῷ τύπῳ περὶ τοῦ πράγματος, ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων ὁ κ. Ἀρβανιτόπουλος, ἂν μὴ με ἀπατᾷ ἡ μνήμη καὶ ἄρθρα ἔγραψε περὶ τῶν καθόλου ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ταύτῃ ἐπενεκτέων μεταρρυθμίσεων. Πρώτιστα πάντων δέον ὁ ἀκριβὴς ὁρισμὸς ἢ ἡ μετάφρασις τῶν ὅρων **δελαγιέτ, σαντζάκ, καζᾶ, μουδιρλίκ, βαλῆ(ς), μουτεσαριφ(ης)**,

1) Πρβλ. τὰς λέξεις κωμογραμματεύς, κωμοδρόμος καὶ παρὰ Ναζιανζηνῷ **κωμόβριον**· καὶ τὸ παρ' Ἰσοκράτει «διελόμενοι τὴν πόλιν κατὰ κώμας, τὴν δὲ χώραν κατὰ δήμους».

2) **κλεισοῦρα—κλεισουράρχης—φύλαξ** παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς.

καϊμακάμ(ης), μουδίρ(ης), ἵνα θεσπισθῇ γ. **διοίκησις, διοίκησις, ὑποδιοίκησις** ἢ **ἐπαρχία, δημαρχία** (δῆμος), διότι παρετηρήθη ἐν ταῖς Γεωγραφίαις ὅτι ἡ μὲν λ. **νομὸς** εἰσῆλθε καὶ εἰς τὴν τῶν νέων προσκτηθέντων μερῶν γεωγραφίαν, οὐχὶ ὅμως καὶ αἱ ὑπὸ τὸν νομὸν διοικητικαὶ διαιρέσεις ὁμοιομόρφως π. χ. ὁ νομὸς περιλαμβάνει . . . ὑποδιοικήσεις (ἐπαρχίας). Ἡ ὑποδιοίκησις π. χ. Μετσόβου κατέχει τὸ ΒΑ μέρος τοῦ νομοῦ· πρωτ. **τῆς ἐπαρχίας** εἶναι τὸ Μέτσοβον. Ἀλλαχοῦ δὲ ἡ λέξις **νομὸς** ἀντικαθίστησι τὴν τέως ἐν Τουρκίᾳ **διοίκησιν** (σανδζάκ, μουτεσαριφλίκιον) ἐκεῖ, ὅπου ὡρίσθη **γενικὴ διοίκησις**.

Φρόνιμον λοιπὸν πρὸς ἀποφυγὴν πάσης συγχύσεως καὶ ἐπιβεβλημένον διὰ τοὺς διδάσκοντας καὶ διδασκομένους ἵνα καὶ τὸ σημεῖον τοῦτο ὁριστικῶς κανονισθῇ· καλλίτερον δὲ καὶ δι' ἑνὸς κόπου ἵνα προσαρμοσθῇ κατὰ τὸ δυνατὸν καὶ ἡ ἀρχαία τῆς χώρας, διοικήσεως, ἢ ὑποδιοικήσεως ὀνομασία, ἀφ' οὗ φόβος δὲν ὑφίσταται ἵνα ὀβελισθῇ ὑπὸ λογοκρισίας· π.χ. . . . τῆς **Θεσπρωτίας**, τῆς **Χαονίας** καὶ **Ἀθαμανίας** καὶ οὕτω καθεξῆς. Εὐτυχῶς δὲν πάσχουσιν ἐν τῷ ἑλληνικῷ βασιλείῳ ὅ,τι ἡμεῖς ἐνταῦθα, οἵτινες κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη οὔτε τοῦ ὀνόματος **Μακεδονία** ἠδυνάμεθα ἵνα ποιώμεθα ἐν τοῖς βιβλίοις χρῆσιν, οὔτε τοῦ ὀνόματος **Ἀρμενία** οὔτε τοῦ ὀνόματος **Βυζάντιον**, ὅπερ ἐν παρενθέσει ἐτιθέμεθα πρὸς τῷ τῆς Κ]πόλεως. Ἐσβέννυτο π.χ. τὸ ὄνομα **Χαλκηδὼν** καὶ ἀντικαθίστατο ἐν τοῖς ἰαχειοφόροις γραμματίοις διὰ τοῦ **Καδήκιοϊ**, τελευταῖον δὲ πολλὰ τουρκικὰ ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ ὀνόματα κωμοπόλεων καὶ χωρίων, ὑφ' ἃ ὑποσδήποτε ὑπεκρύπτετο ἢ ὑπεδηλοῦτο ἀρχαία τις ὀνομασία ἐβαπτίζοντο δι' ὀνομάτων συγχρόνων **Χαμιδιέ, Σεϊκετιέ, Ὀσμανιέ**, ὡς οὕτως ὠνομάσθη μετὰ τὸ Σύνταγμα τοῦ 1908 ὁ **Αἰμένας** τῆς Θάσου, ἐπίνειον αὐτὸ τὸ ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς τοῦ *Perrot* ἐπισκέψεως καὶ τοῦ *Conze* ταπεινότατον σημεῖον, πρὸ τοῦ πολέμου δὲ ἀπὸ τῆς ἐπισκέψεως τῶν συναδέλφων *Mendel* καὶ Μακρίδου εἰς ὡραίαν κωμόπολιν ἀναπτυχθὲν, ὅπου ἤδρευεν ὁ διοικητής.

Μεθ' ὅλα ὅμως τ' ἀνωτέρω, ὀφείλομεν ἵνα ἀνομολογήωμεν χάριτας τοῖς κατακτηταῖς, οἵτινες ἐν πολλοῖς, ἐν πλείστοις μάλιστα διετήρησαν τὰ ὀνόματα τὰ εὑρεθέντα ἐπὶ τῆς κατακτήσεως οὐ μόνον δὲ πόλεων καὶ χωρίων ἀλλὰ καὶ ποταμῶν καὶ λιμνῶν καὶ ὀρέων ἐνίοτε. Ἐπιμελὴς ἐξέτασις πολλῶν ὀνομάτων ἄγει ἀσφαλῶς εἰς εὕρεσιν τῆς ἀληθοῦς ὀνομασίας τόπου τινὸς ἢ πόλεως, ὃν ἀπότομος αὕτη ἐνίοτε καὶ ἀδιέξοδος φαίνεται οὖσα· σημειωτέον δὲ ὅτι πολλάκις καὶ ἐπὶ τῶν Βυζαντιακῶν χρόνων πολλὰ ὀνόματα παρήλλαξαν «οὐκ οἶδα, λέγεται παρὰ **Νικ.Βρύεν. τῷ Βρυεννίῳ** (σελ. 134) διὰ τὸ ἀμειφθῆναι τῶν ὀνομάτων τὰ πλεῖστα, διότι ὁ Ἀγριάνης ἔγινεν **Ἐριγὼν, Ἐργίνης, Ἐργινίας, Ριγινίας**» τουρκιστὶ δὲ **Ἔργινε**, ἐφ' οὗ ἡ **Μακρὰ Γέφυρα** (Οὐζοὺν-Κιοπροὺ) ἢ ὑπὸ Μουράτ τοῦ Β' κτισθεῖσα, καὶ οὗ τὰ ὕδατα ὑπὲρ τὰ **Κύψελλα** (Ὕψαλα) εἰσρέουσι τῷ Ἔβρῳ.

Δὲν εἶναι τῆς παρούσης προχείρου διατριβῆς ἔργον ἡ κατὰ τάξιν ἀναγραφὴ τοιούτων ὀνομάτων, ὧν οὐκ ὀλίγα σήμερον ἀπώλοντο ἀλλὰ καὶ οὐκ ὀλίγα διετηρήθησαν καὶ διαγινώσκονται. Ἐν αὐτῇ τῇ Θράκῃ, περὶ ἧς ἔσται κατωτέρω ἀμέσως ὁ λόγος πόσα δὲν δύναταί τις ἐν ἀριθμήσῃ. Αἱ διὰ τοῦ ἐκτουρκισμοῦ ἀντικαταστάσεις ὀνομάτων ἀρχαίων ἦσαν τυχαῖαι ἐκ τῶν πρώτων ἐντυπώσεων κυήματα τῇ παραθέσει λέξεών τινων εὐαρίθμων, ἐν αἷς πρωτεύει τὸ **σὲγὲρ** (=πόλις) π. χ. **Ἀτσὶ σεγὶρ** (=Δορύλαιον), τὸ **χισὰρ** (=φρούριον), π. χ. **Ἀκ χισὰρ** (=Ἀξάριον = Θυάτειρα), **ἰρμὰκ, τσαΐ σοὺ** παρατιθέμενα τοῖς ποταμοῖς ἢ ποταμίοις σχεδὸν ἀδιαφόρως π. χ. **Κιζιλ ἰρμὰκ** (ὁ Ἅλυς), **Δελῆ τσαΐ** (ὁ Ἱλιναρος) παρὰ τὴν Ἰσσὸν, **Σακάρια σοὺ** (ὁ Σαγγάριος), ἢ τὸ **γκιὸλ, Τοὺζ γκιὸλ** (=ἡ Τάττα) ἢ μάλιστα ἁλατοῦχος τῶν λιμνῶν τῆς Μ. Ἀσίας, ἄλλαι πάλιν ἦσαν μεταφράσεις ὡς **Γκιουμοὺς χανὲ** (Ἀργυρούπολις), **Μπουγὰ-Δὰγ** (Ταῦρος) ἢ **τεπὲ**, καὶ **χιογιοὶκ**, (οἱ *tumuli*, τύμβοι, βουνοί),

ὑφ' ἃ ἡ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη συνήθως ἀνακαλύπτει ἀρχαιοτάτους συνοικισμοὺς . . . . Διετηρήθησαν δὲ πάμπολλα π. χ. **Ἐδρινὲ** (Ἀδριανούπολις), **Ἴνος** (Αἶνος), **Χαϊρέμπολι** (=Χαριούπολις), ἡ ἐν τοῖς κοινοῖς ἑλληνικοῖς χάρταις δυστυχῶς π. χ. τοῦ Σαρρῆ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ πρὸ μηνὸς ἐκδοθέντι ἐν Ἀθήναις «Χάρτῃ τῆς Μεγάλης μας Ἑλλάδος κατὰ τὴν νέαν διοικητικὴν διαίρεσιν τῶν νομῶν» ὑπὸ τοῦ κ. Σαλιβέρου. (**Ἀϊρόπολις**) ἐν τῇ τουρκικῇ ὀρθογραφίᾳ διετηρήθη τὸ χ.

Βύζα (Βιζύη, ἡ τὸ κέντρον τῆς Ἀστικῆς χώρας ἢ στρατηγίας τῶν Ἀστικῶν (Στέφ. Βυζ.) οὖσα κατὰ *Mommsen* ἐν *Eph. Epigr.* II, 252) **Μαρόνια** (ἡ Μαρώνεια), **Ὕψαλα** (Κύψελλα) κλ. **Μάκρι** (Μάκρη), **Ἀχίολι** (Ἀγχίαλος), **Ἀχτέπολι** (Ἀγαθόπολις), **Ἐρέγλι** (ἡ Ἡράκλεια) κατὰ διάκρισιν πρὸς τὴν **Ἡράκλειαν την Ποντικὴν**, ἥτις λέγεται **Καρὰ-δενὶζ Ἐρεγλασὶ**, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Κατὰ σύμπτωσιν δὲ προστίθημι ἐπίτηδες ὅτι ἐν τῇ ὀνομασίᾳ π. χ. **Ἰλγὰζ-δὰγ** φανερώτατα διαβλέπεται ὁ **Ὄλγασσυς**, ὄρος διάσημον ἐν τῇ Παφλαγονίᾳ (Κασταμονῆς). Ἐν τῇ ὀνομασίᾳ **Ἀτάϊρος** ἄριστα διακρίνεται τὸ ἐν τῇ Ρόδῳ, ὄρος ὁ **Ἀτάβυρις** (ναὸς Διὸς **Ἀταβυρίου**) ὑψηλόν, καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις ἐκτεῖνον τοὺς κλάδους αὐτοῦ. Ἡ **Μῆς** δὲ ἡ μικροτέρα νῆσος ἐν τῇ ἀκτῇ τῆς Λυκίας ἢ τῇ Ρόδῳ συνιεταγμένη ἢ καὶ ἀργυρᾶς δραχμὰς κόψασα κατὰ τὸν Δ' αἰῶνα, ἡ κατὰ τοὺς τελευταίους πολέμους διακριθεῖσα εἶναι ἡ ἀρχαία **Μεγίστη**, ἡ νῦν **Καστελλόριζον**, μετ' ἐξαιρέτου λιμένος, οὗ τὸ ὄνομα παρὰ τῷ Στράβωνι **Κισθένης**. Καὶ ἡ νησὶς **Ἰσδίλι** οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ (εἰς Δῆλον) ἡ **Δῆλος** ἡ ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡ καὶ **Ἀστερία**, **Πελασγία**, **Χλαμυδιὰ**, **Ὀρτυγία** καλουμένη. Ἡ **Δυβριγὶ** οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἡ παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς **Τεῤῥακὴ** ΕΑ τῆς Σεβαστείας (Σιβάς).

Ἐκ τῆς Θρᾴκης δὲ ἂς προσθέσω ὅτι ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν **Οὐζουνζόβα** κρύπτεται τὸ **Μακρολείβαδον**, τὸ μεταξὺ Ἀδριανουπόλεως καὶ Φιλιππουπόλεως πεδίον καὶ τὸ **Ἐμινὲ** ὅπερ εἶναι αὐτούσιον τὸ **Αἱμόνιον** ἀκροτήριον εἰς ὃ ὁ Αἷμος ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου λήγει. Καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα, περὶ οὗ σήμερον οὐχὶ ὁ λόγος.

§ 5. Ἂς ἐπιτραπῇ καὶ ἄλλη τις ἐπὶ τούτῳ παρατήρησις. Ἐπὶ τῇ σειρᾷ τῆς ὀνομασθείσης τῶν μερῶν τῆς Νέας Ἑλλάδος. Κατὰ τύχην λαμβάνω **Βεγορρῖτις** (κ: τοῦ Ὀστρόβου) **Δοϊράνη** (α. Πρασιάς). Νομίζω ὅτι ἢ τὸ ἓν σύστημα δέον ἵνα κρατήσῃ ἢ τὸ ἄλλο, δῆλα δὴ ἢ **Βεγορρῖτις** (κοινῶς τοῦ Ὀστρόβου) ἢ **Πρασιὰς** (κοινῶς Δοϊράνη) ἢ **Λίμνη τοῦ Ὀστρόβου** (α. **Βεγορρῖτις**) καὶ **Δοϊράνη** (α. Πρασιάς). Δὲν ἐνθυμοῦμαι, ἕνεκα τοῦ πολλοῦ διαρρεύσαντος χρόνου, ὁποῖον σύστημα ἐφηρμοσμένον εἶναι ἐν τοῖς σιδηροδρόμοις τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος ἐν τῇ ὀνοματοθεσίᾳ τῶν σιδηροδρομικῶν σταθμῶν· τίθεται πρῶτον τὸ κοινολεκτούμενον καὶ εἶτα τὸ ἀρχαῖον ἐκ παραλλήλου ἐν παρενθέσει ἢ τἀνάπαλιν καὶ ἵνα ἐξηγηθῶ **Δεκέλεια** (Τατόϊ ἢ **Τατόϊ** (Δεκέλειο), **Σχηματάρι** (Τάναγρα) ἢ **Αὐλὶς** παρὰ τὸ **Βαθὺ** ἐπὶ τοῦ Εὐρίπου, λιμὴν, ἐξ οὗ οἱ Ἕλληνες ἀθροισθέντες ἐξέπλευσαν ἐπὶ τὴν Τροίαν (Ἰλ. Β' 303, 496, Στραβ. 401) καὶ οἱ Αἰολεῖς εἰς τὴν Ἀσίαν.

Παρὰ δὲ τῷ ἐπιεικεῖ ἀναγνώστῃ τῷ ἐταστικώτερον μέλλοντι ἴν' ἀναγνώσῃ ἀπόνως καὶ ἀκινδύνως τὰς σημειώσεις μου ταύτας κείσθω προσέτι ὅτι **Αὐλαὶ** εἶναι ἀγκυροβόλιον ἐν Κιλικίᾳ μεταξὺ Ταρσοῦ καὶ Ἀγχιάλης.

Αὐλὼν δὲ φρούριον κατὰ τὰς ὑπωρείας τοῦ Αἵμου **οὐ πάνυ πόρρω κείμενον Ἀδριανουπόλεως** (παρὰ Κεδρηνῷ Β',596) καὶ **Αὐλαίου τεῖχος** ἐν τῷ Εὐξείνῳ ἐπὶ τῆς μεταξὺ Ἀπολλωνίας καὶ Σαλμυδησσοῦ θρακικῆς παραλίας οὗ μακρὰν τῆς **Ἀγαθοπόλεως**, ὡς τίθησιν ὁ *Kiepert* ὑπὸ 42ο β. πλ. καὶ **Αὐλὼν**, ἡ **Βαλόνα** τῶν Ἰταλῶν καὶ **Ἀβλόνα** τοῦ Ἐδρισὶ, ἐνῷ ἔτι οἱ Ἀλβανοὶ πολεμοῦσι καὶ **Αὐλωνία**, ἡ νῦν **Ἀλώνι** τῆς Προικοννήσου περὶ ἧς ἔχομεν καὶ ἐργασίαν τοῦ κ. Γεδεὼν (Προικόννησος, 1895) καὶ ἄρθρον ἐν τῷ **Συμπληρώμ.** τοῦ Λεξικοῦ Πολίτου-Βάρτ.

§ 6. Πρὸς τοιαύτην ἐργασίαν νῦν μάλιστα ὅτε χαλαζηδὸν τὰ πράγματα εἰς πέρας προσέρχονται, ἀνάγκη οἱ ἁρμόδιοι ἵνα προσδράμωσιν εἰς τὰς γνώμας τῶν ἐπὶ τόπου λογίων, τῶν διδασκάλων, τῶν φιλολογούντων καὶ ἀρχαιολογούντων ἰατρῶν, ὧν τινες καὶ μονογραφίας ἢ τύποις ἐξέδωκαν ἢ ἐν χερσὶν ἔχουσι, καὶ αὐτῶν τῶν σεβασμιωτάτων μητροπολιτῶν. Δὲν πρέπει δὲ ἵνα λησμονηθῇ καὶ φιλότιμος καὶ φιλεργὸς λόγιος ἐν Ἀδριανουπόλει νομίζω διατρίβων ὁ Λιμπουσιάδης, ὅστις ὡς καὶ ἄλλοι βεβαίως ἕτοιμοι ἵνα βοηθήσωσι διὰ τῶν γνώσεων αὐτῶν εἰς τὴν ἄπαξ διὰ παντὸς μέλλουσαν ἵνα συντελεσθῇ ἐργασίαν ταύτην, τὴν οὐχ ἧττον σπουδαίαν καὶ χρήσιμον.

Ἀρά γε τὸ Καραγὰτς ἔπρεπεν ἀμέσως ἵνα μεταβληθῇ εἰς Ὀρεστιάδα; Ἡ δὲ Ἀδριανούπολις, περὶ ἣν ὁ τοῦ Ὀρέστου μῦθος στρέφεται; Ἂς διατηρηθῶσιν ἐπὶ τέλους ἀμφότερα, ὡς εἶναι δίκαιον.

(ἀκολουθεῖ)

Β. Α. Μ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἔξοχαι μαθητῶν.—Καταδειχθέντος πλέον ἢ ἐπαρκῶς, ὅτι ἐπιβάλλεται νὰ φροντίσωμεν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν κακεκτικῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῶν καθ' ἡμᾶς σχολείων, ἡ ἀδελφότης τῆς «Παναγίας τῶν Ἰβήρων» ἀνέλαβε τὴν πρωτοβουλίαν τῆς κοινῆς ἐνεργείας πρὸς ἀπόδοσιν τῆς ὑγείας τῶν μικρῶν, καὶ ἐλπὶς ὑπάρχει νὰ συστηματοποιηθῇ ἡ περὶ τῶν πασχόντων μέριμνα. Ὑπὲρ ἐπιτυχίας τοῦ φιλανθρώπου καὶ φιλοπάτριδος ἔργου τούτου τὸ Ἐθν. Μ. Συμβούλιον ἐψήφισε χορηγίαν 100 λιρῶν.

Σχέσεις Ἐκ]σεων.—Τῇ προπαρελθούσῃ τετάρτῃ ἐπεσκέφατο τὸν σεβ. τοποτηρητὴν ὁ μακαριώτατος πρώην πατριάρχης τῶν Ἰνταλθα ἀναπολικῶν ἀρμενίων κ. Ἀρσανουνή.

Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστήματα.—Μέλος τῆς ἐφορίας τῶν Ἐθνικῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων, ἀντιπροσωπεῦον ἐν αὐτῷ τὸ Ἐθν. Μικτὸν Συμβούλιον, διωρίσθη ἐκ' αὐτοῦ ὁ ἐκ τῶν ἐντίμων αὐτοῦ μελῶν κ. Ἰω. Κ. Χατζόπουλος.

Ἐθνικὸν Λύκειον.—Πρόεδρος τῆς ἐφορίας τοῦ Ἐθν. Ἑλληνογαλλικοῦ Λυκείου ὠνομάσθη συνοδικῶς ὁ σεβ. μητροπολίτης 40Ἐκκλησιῶν κ. Ἀγαθάγγελος, ἀντὶ τοῦ παραίτησιν ὑποβαλόντος σεβ. μητροπολίτου Δαρδανελλίων κ. Εἰρηναίου.

Τυπικὸν τελετῶν. — Ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου ὡρίσθη πρόεδρος τῆς ἐπιτροπείας πρὸς σύνταξιν τυπικῆς διατάξεως τῶν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τελετῶν ὁ σεβ. μητροπολίτης Ἀμασείας κ. Γερμανός.

Πρὸ ἐννεαετίας ὑπῆρχεν ἐπιτροπεία τοιαύτη, συνοδικῶς ἐκλεγεῖσα, εἰς τὴν ὁποίαν τῷ 1913 τὸ Ἐθν. Συμβούλιον προσέθηκε τρία μέλη. Ἡ ἐπιτροπεία αὕτη εἶχε συντάξει μέγα μέρος τῆς τυπικῆς διατάξεως τῶν τελετῶν, ἱερῶν καὶ κοσμικῶν.

Θεολογικὸς Σύλλογος.—Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος τὸ προεδρεῖον τοῦ Θεολογικοῦ Συλλόγου συνεκροτήθη ὡς ἑξῆς· πρόεδρος ὁ μητροπολίτης Κυζίκου—ἀντιπρόεδρος ὁ μητροπολίτης Δαρδανελλίων, μέλη δὲ ὁ μητροπολίτης Σελευκείας, ὁ ἐπίσκοπος Σκοπέλου, καὶ ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου. Ἐξεδόθη δὲ τύποις καὶ ὁ συνοδικῶς ἐγκριθεὶς Κανονισμὸς τοῦ Συλλόγου.

Ἑλληνικαὶ κοινότητες ἐν Εὐρώπῃ.—Προϊστάμενος τῆς ἑλληνικῆς ἐν Βραΐλᾳ (Ρουμανίας) κοινότητος προεκλήθη ὁ τέως ἐν τοῖς Ἀρχιγενείοις ἐκπαιδευτηρίοις καθηγητὴς καὶ ἄλλοτε ἐν ρουμανικῇ πόλει διατελέσας ἐφημέριος πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Παγκράτιος Βατοπεδηνός, ἐκ τῶν παλαιῶν τελειοφοίτων τῆς ἐν Χάλκῃ θεολογικῆς σχολῆς.—Ἀπὸ μιᾶς ἑβδομάδος διατρίβει ἐν τῇ πόλει ἡμῶν ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Ἄνθιμος Ὀρφανίδης, προϊστάμενος τῆς ἑλληνικῆς ἐν Βούδᾳ-Πέστῃ κοινότητος.

Φιλομουσία ἀξιομίμητος. — Μετ' ἰδιαιτέρας ἀγαλλιάσεως ἐμάθομεν τὴν ἐν τῇ κώμῃ Μανδρακίῳ τῆς Νισύρου σύστασιν ἡμιγυμνασίου, φέροντος τὸν λαμπρὸν τίτλον «Ὁμήρειον». Πρὸς διδασκαλίαν τὴν ἐν αὐτῷ καλοῦνται τρεῖς καθηγηταὶ μετὰ τοῦ σχολάρχου, κατέχοντες πτυχίον τελειοδιδάκτου φιλολογίας ἢ ἀποδεικτικὸν τριετοῦς φοιτήσεως— εἷς τῶν ἐμπορικῶν καὶ γλωσσικῶν, δύο τελειοδίδακτοι διδασκαλείου—καὶ δύο πτυχιοῦχοι γυμνασίου. Εἰς τὸ ἡμιγυμνάσιον θὰ διδάσκωνται ἡ γαλλικὴ καὶ ἡ ἀγγλική. Αἱ ἐξοχαὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ θεόθεν βοήθεια εἴθε νὰ ἐνισχύσωσι τοὺς εὐσεβεῖς νησιώτας τοὺς μετὰ φιλοπατρίας τὸν καλὸν ἀγῶνα ὑποδυομένους.

Ἐθνικὸν Μικτὸν Συμβούλιον.— Αἰτήσει τῆς κεντρικῆς Ἐκπαιδ. Ἐπιτροπῆς, ἐξεφράσθησαν, διὰ πιττακίου τοῦ σεβ. τοποτηρητοῦ, αἱ εὐχαριστίαι αὐτῆς πρὸς τὸν πρώην γραμματέα αὐτῆς καὶ ἀπὸ 20 μαρτίου τοιοῦτον τοῦ Ἐθν. Μ Συμβουλίου, ἐλλόγ. κ. Σταμ. Χατζόπουλον, διὰ τὴν μετὰ φιλοπονίας καὶ ζήλου καὶ πολλῆς ἀκριβείας ἐκπλήρωσιν τῶν πολλῶν καθηκόντων αὐτοῦ ἐν τῇ ἐπιτροπῇ ταύτῃ, ἥτις καὶ κατὰ τὴν πολεμικὴν περίοδον ἐξηκολούθει νὰ ἔχῃ τὰς περισσοτέρας ἐργασίας.

ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΑΙ
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΟΡΦΑΝΩΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

(Ἰδε συνέχειαν εἰς σελ. 174)

Ἰουνίου	2	Ἐπαρχ. Σάμου		Γρ.	3131
»	17	» Νικοπόλεως-Πρεβέζης		»	23050
Ἰουλίου	2	» Θεσσαλονίκης		»	12820
»	3	» Πέτρας Κρήτης)		»	20681
»	7	» Θεσσαλονίκης τὸ β'		»	154156
»	9	» Καστορίας		»	4500
»	13	» Μογλενῶν		»	47951
			Τὸ ὅλον	Γρ.	266289
		Αἱ μέχρι τοῦδε συνδρομαὶ		»	319547
				»	585836

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' ἀριθ. 92 καὶ ἡμερομηνίαν 4 Μαΐου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζυξέως ἐρήμην δίκης, μεταξὺ τοῦ Νικολάου Μπαλαγούρα καὶ τῆς Ἐριφίλης Μπαλαγούρα, τὸ γένος Δημητρίου).

Διάταξις

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθ. 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Ὁδηγιῶν, Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφαίζον παμψηφεί. Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 2882 καὶ ἡμερομ/ν 16 Νοεμβρίου 1917 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ Νικολάου Μπαλαγούρα κατὰ Ἐριφίλης Ν. Μπαλαγούρα, τὸ γένος Δημητρίου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Ὁρίζει τὸ κοινὸν τῶν διαδίκων νόμιμον τέκνον ὀνόματι Αἰκατερίνη μένῃ καὶ ἀνατρέφηται παρὰ τῷ ἀναιτίῳ τῆς διαζεύξεως πατρὶ αὐτοῦ,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ Διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρὶς κατὰ συνέχειαν ἀριθμ. τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πατρίδος», καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ καὶ ὡς ἐρημοδικησάσῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια ἑξακόσια ἐννενήκοντα ἓν (ἀριθ. 691) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν

Ὁ Β' Γραμματεὺς
Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 24 Ἰουνίου 1920.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθμ. Πρωτ. 2589

Κλῆσις

Ἡ Οὐρανία Β. Πολυκρέτη, τὸ γένος Γεωργίου Μαρινάκη, χριστιανὴ ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ἑλληνίς, τέως κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 1 1)2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ὅπως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Βασιλείου Φλωρίου Πολυκρέτη, χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ἕλληνος, κατοίκου Πέραν, Κουμπαρατζῆ, ὁδὸς Τερτζιμὰν ἀριθ. 7 (Κων]πόλεως), ἐπὶ διαζυξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς. Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πα]χείοις, τῇ 19 Μαΐου 1920. 1

Ὁ Πρόεδρος
(ὑπογρ.) † Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν**

Ὁ Β' Γραμματεὺς
Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 5505

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 121 καὶ ἡμερομην. 6 Ἰουλίου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τοῦ Τυχωνος Ἀλεξάνδροβιτς Σάμσιν καὶ τῆς Σοφίας Ἰβάνοβνας Σάμσιν τὸ γένος Κλεῖν).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθ. 16, 77, 79, 155, 156, 207 τῶν Πηχικῶν Δικ. Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 2133 καὶ ἡμερομην. 23 Μαρτίου 1920 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ Τύχωνος Ἀλεξάνδροβιτς Σάμσιν κατὰ Σοφίας Ἰβάνοβνας Σάμσιν, τὸ γένος Κλεῖν, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Διατάσσει ἵνα τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως ταύτης δημοσιευθῇ εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Βοσπόρου» καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ, ὡς τε ἐρημοδικησάσῃ καὶ ὡς ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια ἑπτακόσια ἑξήκοντα ἓξ (ἀριθ. 768) προκαταβαλλομενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενεαμὶν** 2

Ὁ Β' Γραμματεὺς

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 1ῃ Ἰουλίου 1920

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀρ. Πρωτ. 5086

Κλῆσις

Ἡ Παρθενόπη Νικολάου Πατεράκη, τὸ γένος Δημητρίου Σαρρῆ, χριστιανὴ ὀρθόδοξος, τέως κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀρ. 31) ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ὅπως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Νικολάου Ἰουλίου Πατεράκη χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, ὑπαλλήλου, κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως (Παγκάλτιον, ὁδὸς Χαμὰμ Δζαττεσὴ ἀρ. 99), ἐπὶ διαζεύξει· ἄλλως ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Χρόνου».

Ἐν τοῖς Πατρισρχείοις, τῇ 8 Ἰουλίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενεαμὶν** 1

Ὁ Β' Γραμματεὺς

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 5550

Κλῆσις

Ὁ Γεώργιος Βουτσᾶς χριστιανὸς ὀρθόδοξος, πολίτης Ἕλλην, τέως μηχανικὸς καὶ κάτοικος Ρούμελη-Χισὰρ (Κωνσταντινουπόλεως), νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγλέγματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 1 1/2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Ἀναστασίας Γ. Βουτσᾶ, τὸ γένος Γεωργίου Αλιμπέρτη, χριστιανῆς ὀρθοδόξου Ἑλληνίδος, κατοίκου Ρούμελη Χισὰρ (Κωνσταντινουπόλεως) ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθ. διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πα]χείοις, τῇ 18 Ἰουλίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενεαμὶν** 3

Ὁ Β' Γραμματεὺς

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

ΕΤΟΣ Μ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 1 Αὐγούστου 1920 ΑΡΙΘΜ. 30

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

Η ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑ

Ἡ ἐνταῦθα ἐκδιδομένη ἀγγλικὴ ἐφημερὶς «Orient News» ἐν τῷ ὑπὸ ἡμερομ. φύλλῳ της 4 Αὐγούστου (ν. ἡ.) πειρωμένη ἵνα ἀναιρέσῃ ὅσα περὶ Ἁγίας Σοφίας ἔγραψε Ρῶσος ἐπιστολογράφος ἐπάγεται ταῦτα:

Δημοσιεύομεν τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν ἑνὸς Ρώσου περὶ τῆς Ἁγίας Σοφίας. Ἔχομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἐπιστολογράφου εἶναι ἐσφαλμένοι. Ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας εἶναι ἀφιερωμένος εἰς τὸ δεύτερον πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος ὑπὸ τὸν τίτλον Ἁγία Σοφία.

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Ρώσου ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἀναγινώσκων ἐσχάτως τὸ «Ὁριὰντ Νιοὺζ» παρετήρησα λάθος τι ἔν τινι σημειώσει περὶ τῆς Ἁγίας Σοφίας.

Αἱ ἐκκλησίαι τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Ἑλλάδος τιμῶσι τὰς ἁγίας Σοφίαν καὶ τὰς θυγατέρας της Πίστιν (Βέραν), Ἐλπίδα (Νιαδέζδαν) καὶ Ἔλεος (Λίγχοφ).

Αἱ ἅγιαι αὗται εἶναι πολυσέβαστοι διὰ τὴν Ρωσίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα, πολυάριθμα δὲ κοράσια φέρουσι τὰ ὀνόματά των.

Τὸ σημερινὸν τέμενος, ἀρχικῶς ἑλληνικὸς ὀρθόδοξος ναός, ὠνομάσθη οὕτως εἰς τιμὴν τῆς ἁγ. Σοφίας προσωπικῶς διότι οὐδεὶς ὀρθόδοξος ναὸς ὑπάρχει ἀφιερωμένος εἰς ἀφηρημένην ἰδέαν.

Τὰς ἀνωτέρω σκέψεις τοῦ Ρώσου σχολιάζει ὁ συντάκτης τοῦ «Orient News» διὰ τῶν ἑξῆς παραδοξολογιῶν.

Ὁ Ρῶσος ἐπιστολογράφος διαιωνίζει τὴν πλάνην ὅτι ἡ Ἁγία Σοφία ἦτο ἀρχικῶς ἑλληνικὸς ὀρθόδοξος ναός.

Ἠτοδμως λατινικὴ ἐκκλησία κατὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἡ ἐν αὐτῇ τελουμένη λειτουργία ἦτο τοῦ λατινικοῦ χριστιανισμοῦ. Ἡ τελετὴ τῆς συνδιαλλαγῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀποκατέστη ἡ ἕνωσις τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ὑπὸ τὸ πρωτεῖον τοῦ Πάπα, ἐπανηγυρίσθη τὴν 12 Δεκεμβρίου 1452.

Φρονοῦμεν καὶ ἡμεῖς ὅτι ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας ἦτο ἀφιερωμένος εἰς τὸν Λόγον ἢ τὴν

Σοφίαν τοῦ Θεοῦ καὶ οὐχὶ εἰς ἁγίαν γυναῖκα ὀνομαζομένην Σοφίαν. Μόνον ἐκφράζομεν τὴν ἔκπληξίν μας, ὅτι ὁ διατριβογράφος τοῦ «Orient News» διισχυρίζεται ὅτι ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας ἦτο ἀρχικῶς ἐκκλησία Λατινική! Θλιβόμεθα δὲ, διότι καθ' ὃν χρόνον σύσσωμος ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία καὶ μετ' αὐτῆς ὁλόκληρος ὁ ἀγγλικὸς λαὸς ὁμοφώνως διακηρύττει ὅτι ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας ὢν ἀνέκαθεν ἑλληνικός, ὀφείλει νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν ἑλληνικὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Κων]πόλεως, εὑρέθη ἐνταῦθα φύλλον νὰ διισχυρισθῇ εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας λαλοῦσαν σήμερον ὡραίαν ἀγγλικὴν γλῶσσαν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἁγ. Σοφίας ἦτο Λατινική. Καὶ ἡ Ἱστορία μαρτυρεῖ καὶ αὐτὸς ὁ ναὸς φωνὴν ἀφιείς, λέγει, ὅτι ὁλόκληρος ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας εἶνε ὡραῖον ἄνθος τοῦ ἑλληνικοῦ βυζαντινοῦ πολιτισμοῦ. Εἶνε ἡ νέα μορφὴ καὶ ἔκφρασις, ὑπὸ τὴν ὁποίαν τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα καὶ ἡ ἑλληνικὴ αἰσθητικὴ εἰς μίαν περίοδον ἀκμῆς ἐξέφρασε τὸν νέον ἀρχιτεκτονικὸν ρυθμόν. Τὸν ἀρχαιότερον ἑλληνικὸν ἀρχιτεκτονικὸν ρυθμόν, ὅστις εὗρε τὴν πλήρη του ἔκφρασιν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς τὸν Παρθενῶνα διαδέχεται ὁ νεώτερος ἑλληνικὸς ἀρχιτεκτονικὸς ρυθμὸς ὑπὸ διάφορον τοῦ ἀρχαιοτέρου τύπον καὶ μορφὴν ὅστις εὑρίσκει τὴν πλήρη του ἔκφρασιν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας· καὶ ὅλος ὁ ναὸς ἀπὸ τῶν θεμελίων μέχρι τοῦ θόλου, ὁ ὁποῖος φαίνεται αἰωρούμενος μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ ὁλόκληρος ἡ ζωγραφικὴ καὶ τὸ ἐν τῷ ναῷ κατὰ πᾶσαν λειτουργίαν μὲ ὅλην τὴν αἰσχύλειον δραματικότητα ἐξελισσόμενον θρησκευτικὸν δρᾶμα φέρουν παντοῦ τὴν σφραγῖδα τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς. Ἑλληνικὸς ἦτο ὁ ναὸς καὶ πρὸ τοῦ σχίσματος, ὁπότε ἡ Ἐκκλησία Κων]πόλεως ἦτο δογματικῶς ἡνωμένη μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, ἑλληνικὸς ἦτο καὶ μετὰ τὸ σχίσμα· εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας ἀνῆκεν εἰς τὸ ἑλληνικὸν Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως.

Τὸν ἑλληνικὸν χαρακτῆρα τοῦ ναοῦ δὲν ἠλλοίωσεν οὔτε ἡ μετὰ τὴν ἐν Φλωρεντίᾳ ψευδένωσιν καὶ ψευδοσύνοδον, ἣν πανηγυρικῶς ἀμέσως ἀπεκήρυξαν κλῆρος καὶ λαὸς τῆς Ἀνατολῆς μηδὲ αὐτῶν τῶν ὑπογραψάντων τὴν ψευδένωσιν κληρικῶν ἐξαιρουμένων, κοινὴ ἑλλήνων καὶ λατίνων ἐν τῷ ναῷ ἑλληνικὴ λειτουργία οὔτε ἡ κατὰ τὰς τραγικὰς ἡμέρας τῆς πτώσεως τῆς Κων]πόλεως κοινὴ ἑλλήνων καὶ δενετῶν ἑλληνιστὶ γενομένη συμπροσευχὴ, ἧς μετεῖχε καὶ ὁ ἥρως μάρτυς αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος· ὃν τρόπον τὸν ἀγγλικὸν χαρακτῆρα τοῦ ναοῦ τοῦ Οὐέστμινστερ εἴτε τοῦ Ἁγίου Παύλου δὲν ἠλλοίωσεν ἡ πρό τινων μηνῶν ἐν αὐτῷ γενομένη συγχοροστασία ἀγγλικανῶν καὶ ἑλλήνων ὀρθοδόξων ἱεραρχῶν· οὔτε τὸν λατινικὸν χαρακτῆρα τοῦ Ἁγίου Πέτρου θὰ μεταβάλῃ ποτὲ ἡ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συμπροσευχὴ Λατίνων καὶ Ὀρθοδόξων, ὅταν ποτὲ ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία μετριάζουσα τὰς ἰμπεριαλιστικὰς ἀξιώσεις καὶ τὴν ἀποκλειστικότητά της θελήσῃ νὰ προσεγγίσῃ πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον· οὔτε ποτὲ θὰ ἐπέλθῃ μετὰ αἰῶνας εἰς τὴν κεφαλὴν ἕλληνος ἡ σκέψις ὅτι ἡ ἐκκλησία τοῦ Οὐέστμιστερ εἴτε τοῦ Ἁγίου Παύλου ἐν Λονδίνῳ, τοῦ Ἁγίου Πέτρου ἐν Ρώμῃ εἶναι ἑλληνικαί, διότι πάλαι ποτὲ ὅλαι αἱ ἐκκλησίαι ἦσαν ἡνωμέναι εἴτε διότι μίαν φορὰν Ἕλληνες συμπροσηυχήθησαν μετὰ Ἀγγλικανῶν ἢ Λατίνων. Ἀλλὰ καὶ ὁμόδοξοι κατὰ πάντα μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἐὰν ἦσαν οἱ Λατῖνοι καὶ πάλαι καὶ νῦν, τοῦτο δὲν θὰ ἦτο λόγος νὰ θεωρηθῇ ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας ὡς λατινικὸς, διότι ποτὲ συμπροσηυχήθησαν ἐν αὐτῷ Λατῖνοι καὶ Ἕλληνες· ὃν τρόπον θά ἦτο παράλογον νὰ θεωρηθοῦν οἱ ὀρθόδοξοι ρωσσικοῦ ναοῦ τῆς Πετρουπόλεως καὶ Μόσχας, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἄνθη τοῦ ρωσσικοῦ πολιτισμοῦ, ὡς ἑλληνικοί, διότι ποτὲ συμπροσηυχήθησαν ἐν αὐτοῖς Ἕλληνες μετὰ Ρώσσων. εἴτε διότι ἡ ρωσσικὴ Ἐκκλησία πρὶν γίνῃ αὐτοκέφαλος ὑπῆγετο ὑπὸ τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας ἦτο καὶ εἶνε ἑλληνικὸς, ὀρθόδοξος διότι τοῦτο ἀπὸ πεντακοσίων ἐτῶν ψάλλει ἡ ἑλληνικὴ Μοῦσα εἰς λαϊκὰ ἄσματα ἀπαραμίλλου λυρικότητος.

Χ. Φ.

ΑΥΤΟΙ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ

Χρήζουσιν ἀντιπαραβολῆς τὰ αὐτῶν ἤθη καὶ τὰ ἡμέτερα, πρὸς ἔξαρσιν τῆς μεταξὺ ἀμφοτέρων ὑπαρχούσης διαφορᾶς. Ἐννοοῦμεν ἐνταῦθα ὄχι τὰ ἄλλα ἤθη, ἀλλὰ τὰ πολιτικά. Τὰ πρὸ μικροῦ ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν στρατευμάτων ἔν τε Μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ ἐν Θρᾴκῃ καταληφθέντα μέρη εἶχον περιέλθει εἰς τὰς χεῖρας τῶν Τούρκων κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην ἑκατονταετηρίδα, καὶ δὴ ἐπὶ τοῦ Ὀρχὰν (1326-1359), υἱοῦ καὶ διαδόχου τοῦ Ὀσμὰν (1288—1326) καὶ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ ἐκείνου Μουρὰτ τοῦ Α΄ (1359—1389). Ὁ Ὀρχὰν, μετὰ δεκαετῆ πολιορκίαν καταλαβὼν τὴν Προῦσαν τῷ 1326, κατέστησεν αὐτὴν πρώτην ἐν Ἀσίᾳ πρωτεύουσαν τοῦ ἀρτιπαγοῦς ὀθωμανικοῦ κράτους, ὁ δὲ Μουρὰτ Α΄ καταλαβὼν τὴν Ἀδριανούπολιν τῷ 1361, κατέστησεν αὐτὴν πρώτην ἐν Εὐρώπῃ πρωτεύουσαν τῶν Ὀθωμανῶν. Τῆς Φιλαδελφείας (Ἀλα-σεχὶρ) ἡ κατάληψις συνετελέσθη βραδύτερον, τῷ 1390, ἐπὶ Βαγιαζὶτ τοῦ Α΄ (1389—1404), ἡ δὲ τῆς Κωνσταντινουπόλεως 92 ἔτη μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Ἀδριανουπόλεως καὶ δὴ ὑπὸ ἡγεμόνος θεωρουμένου ὡς πολιτικωτέρου καὶ ἡμερωτέρου τῶν πρὶν ὁμοφύλων αὐτοῦ ἡγεμόνων. Ἡ διαφορὰ τῶν χρόνων καὶ τὸ πολὺ ἢ ὀλίγον μῆκος τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων βεβαίως δὲν θὰ ἐβάρυνεν πολὺ εἰς τὴν πλάστιγγα τῆς ἠθικῆς κρίσεως καὶ ἐκτιμήσεως, ἐὰν μὴ συνωδεύοντο ὑπὸ ἀναλόγου διαφορᾶς περὶ τὸν τρόπον τῆς κατακτήσεως καὶ τῆς συμπεριφορᾶς πρὸς τοὺς ἡττημένους καὶ ὑποτασσομένους λαούς. Τὰ τῶν πολέμων μανθάνομεν ἐκ τῶν συγχρόνων μαρτυριῶν καὶ ἀφηγήσεων ἢ καὶ ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν. Καταστροφαὶ καὶ ἐρημώσεις πόλεων καὶ χωρίων, ἐλάττωσις ἢ ἐξαφάνισις τοῦ πρὶν ἀκμάζοντος πληθυσμοῦ, κακοήθειαι καὶ στερήσεις, ἀλλαξοτροπίαι καὶ ἀλλαξοπιστίαι ἀθρόαι, μεταθέσεις καὶ μετατοπισμοὶ τῶν κατοίκων τῆς χώρας εἶναι ὡς τόσα τεκμήρια ἀσφαλῆ, ὅτι αἱ γενόμεναι πολεμικαὶ ἐπιχειρήσεις καὶ αἱ συντελεσθεῖσαι κατακτήσεις διεξήχθησαν κατὰ τρόπον ἄγριον, ὠμῶς καὶ ἀπανθρώπως, καὶ ἐὰν ἔτι ἐλλείπωσιν ρηταὶ ἀφηγήσεις καὶ μαρτυρίαι συγχρόνων περὶ φόνων καὶ σφαγῶν, περὶ διαρπαγῶν καὶ λεηλασιῶν, περὶ ἀτιμώσεων καὶ ἐξανδραποδισμῶν, περὶ πηρώσεων καὶ ἐπηρεασμῶν καὶ βεβηλώσεων θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων καὶ δικαιωμάτων. Πλὴν τῶν γεγονότων ὑπάρχουσι δυστυχῶς εἰς βάρος καὶ τῶν τότε πολεμιστῶν καὶ κατακτητῶν καὶ ρηταὶ ἀφηγήσεις καὶ μαρτυρίαι, ὃν τρόπον ὑπάρχουσι καὶ πλεονάζουσι τοιαῦται καὶ περὶ τῶν ἔναγχος διεξαχθεισῶν καὶ ἔτι νῦν διεξαγομένων πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων, λόγῳ μὲν κατὰ τῶν ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν τῆς χώρας, πράγματι δὲ κατὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς τέκνων. Εἶναι ὁ παλαιὸς μῦθος τῆς γαλῆς καὶ τοῦ ρινίου. Ἐτέρπετο ρινίζουσα τὴν ἰδίαν γλῶσσαν καὶ λείχουσα τὸ ἴδιον αἷμα. Τὸ κατάντημα εἶναι εὐνόητον· μόνον αὐτὴ δὲν ἐνόει.

Ρῶσός τις καθηγητὴς τῆς Πνευματικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Κιέβου, ὁ Μαλισέβσκης, ἐξέδωκε πρὸ πεντηκονταετίας μακρὰν μελέτην περὶ Μελετίου τοῦ Πηγᾶ, προεξετάζων δὲ τὴν κατάστασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τῶν χρόνων τοῦ περιφανοῦς ἐκείνου πατριάρχου τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ ἐπὶ χρόνον τινὰ τοποτηρητοῦ τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου, προυιμιάζεται τοιαῦτα περὶ τῶν ἀποφράδων ἐκείνων ἡμερῶν ἐπὶ τῇ βάσει πηγῶν, συγχρόνων τοῖς τότε συντελεσθεῖσι. «Τῇ πρωΐᾳ τῆς κθ΄ Μαΐου τοῦ 1453 ἡ πόλις τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου κατελήφθη ὑπὸ Μωάμεθ τοῦ Β΄, καὶ τὴν τέως ἑλληνικὴν καὶ ὀρθόδοξον χριστιανικὴν αὐτοκρατορίαν ἀντικατέστησε τουρκικὸν καὶ μωαμεθανικὸν κράτος. Συνετελέσθη δὲ ἡ μεταβολὴ αὕτη ἐν μέσῳ φοβερᾶς καταστροφῆς καὶ διαρπαγῆς, αἰχμαλωσίας καὶ ἐξανδραποδισμοῦ, φόνων καὶ ἀτιμώσεων γυναικῶν καὶ παίδων, καὶ δὴ καὶ ὕβρεων καὶ βεβηλώσεων τῶν ἱερῶν τῶν χριστιανῶν». Ὦ τῶν σοφῶν σου κριμάτων, Χριστὲ βασιλεῦ, ὡς ἀνεξερεύνητα καὶ ἀνεξιχνίαστά εἰσι, λέγει αὐτόπτης

τῆς καταστροφῆς ταύτης ἱστορικός, Γεώργιος ὁ Φραντζῆς. Ἕτερος δὲ οὐ μόνον τῆς ἁλώσεως, ἀλλὰ καὶ τῶν πρώτων αὐτῆς ἐπακολουθημάτων μάρτυς, Ματθαῖος ὁ Καμαριώτης λέγει· «Τὰ πάντα ἐν ἀπωλείᾳ, ἐν ἀτιμίᾳ τὰ τίμια, καὶ ὁ βοηθήσων οὐδείς. Πάντες ἡμῶν τὰς συμφορὰς ἐλεοῦντες ὀδύρονται, οὐ δύναται δὲ παραμυθήσασθαι ἡμᾶς οὐδείς.... Πάντες καταπεπτήχασι, καὶ τοῦ καθ' ἑαυτὸν φροντίζων ἕκαστος κάθηνται τὸ μέλλον ἀποσκοποῦντες, δέον ὁρμᾶν, σύστημα γενομένους ἕν, αὐτὸν κοινῇ πάντας ἀμύνασθαι καὶ δίκην παρ' αὐτοῦ λαβεῖν ὧν εἰς χριστιανοὺς καὶ τὸ Χριστοῦ ὄνομα ὕβριζε καὶ ὑβρίζων οὐ παύεται. Ἀλλὰ τοῦτό γε οὐτ' ἐμέλησέ πω οὐδενὶ οὔτε μελήσει, πλὴν εἰ Θεὸς θελήσει, **ἀξίων γενομένων ἡμῶν**».

Γενεαὶ ὅλαι παρῆλθον ἔκτοτε μέχρις οὗ πληρωθῶ ιν οἱ ὅροι οὗτοι, καὶ ἤδη ἐλπίζομεν ὅτι εὑρισκόμεθα εἰς τὸ τέλος τῶν δεινῶν ἡμῶν. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι παθήματα τοσούτων αἰώνων, ἀρχαῖά τε καὶ πρόσφατα, θὰ ἐγέννων ἐν τῇ ψυχῇ τῶν πολλαχῶς ἐπηρεασθέντων ἄσβεστον μῖσος κατὰ τῶν ἐπηρεασάντων αὐτοὺς, καὶ ἐν πρώτῃ εὐκαιρίᾳ θὰ ὤθουν αὐτοὺς εἰς ἀντεκδικήσεις καὶ ἀντίποινα, εἰς τὰς συνήθεις ἐκείνας σφαγὰς καὶ διαρπαγὰς καὶ ὕβρεις. Καὶ ὅμως οἱ Ἕλληνες, αἱ ἑλληνικαὶ ἀρχαὶ καὶ τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα ἐν τῇ καταλήψει τῶν εἰρημένων χωρῶν δὲν ἠθέλησαν νὰ ἐφαρμόσωσι τὸ *jus talionis*, τὸ «ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος» κατὰ τῶν ἀπὸ τοσούτου χρόνου καὶ κατὰ τοὺς γνωστοὺς τρόπους διωξάντων καὶ ἐπηρεασάντων τοὺς ἰδίους ἀδελφοὺς, ὡς ἀνέμενον καὶ ἐφοβοῦντο ἐκεῖνοι, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἰδίας αὐτῶν μαρτυρίας καὶ ὁμολογίας προσηνέχθησαν πρὸς αὐτοὺς ὡς φίλοι πρὸς φίλους καὶ οἰκεῖοι πρὸς οἰκείους, κυριολεκτικῶς ἐφαρμόζοντες τὰ ἀποστολικὰ ἐκεῖνα· «μηδενὶ κακὸν ἀντὶ κακοῦ ἀποδιδόντες προνοούμενοι καλὰ ἐνώπιον πάντων ἀνθρώπων, εἰ δυνατὸν, τὸ ἐξ αὐτῶν μετὰ πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύοντες, μὴ ἑαυτοὺς ἐκδικοῦντες, ἀλλὰ διδόντες τόπον τῇ ὀργῇ, καθὼς γέγραπται· ἐμοὶ ἐκδίκησις, ἐγὼ ἀνταποδώσω, λέγει Κύριος». Καὶ ἔτι πρός: Προσηνέχθησαν πρὸς τοὺς αὐτοὺς ὡς προστάται καὶ κηδεμόνες πρὸς τοὺς χρῄζοντας προστασίας καὶ κηδεμονίας, καὶ νικῶντες τὸν ἀντίπαλον καὶ ἐν ταῖς εὐπραγίαις, ὡσεὶ εἶχον σύνθημα τὰ ἐπιφερόμενα λόγια τοῦ αὐτοῦ Ἀποστόλου· ἐὰν πεινᾷ ὁ ἐχθρός σου, ψώμιζε αὐτὸν, ἐὰν διψᾷ, πότιζε αὐτόν. Μὴ νικῶ ὑπὸ τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ νίκα ἐν τῷ ἀγαθῷ τὸ κακόν». Οἱ γνωρίζοντες νὰ συνδυάζωσι τὴν εὐγενῆ ταύτην νίκην μετὰ τῆς ἄλλης νίκης βεβαίως δικαιοῦνται νὰ ἀντιτάξωσιν ἑαυτοὺς πρὸς τοὺς ἄλλως εἰθισμένους μετ' ἐγκαυχήσεως καὶ ἀναπεπταμένῳ μετώπῳ νὰ εἴπωσι περὶ αὐτῶν τὰ ὀλίγα ταῦτα, **αὐτοὶ καὶ ἡμεῖς**.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΣΟΦΙΑΣ

Τὸ βιβλίον τοῦ Rd J. DOUGLAS

Ὁ Αἰδέσιμος φίλος κ. J. A. Douglas ὁ διακεκριμένος Ἄγγλος κληρικὸς καὶ ἀκραιφνὴς φιλέλλην εἶχε τὴν καλωσύνην νά μοι ἀποστείλῃ τὸ περίπυστον ἔργον αὐτοῦ «The Redemption of S. Sophia» ἅμα τῇ ἐκδόσει του.

Ἀτυχῶς ἀγνοῶν τὴν ἀγγλικὴν δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐντρυφήσω εἰς τὴν μελέτην αὐτοῦ, κατέφευγον δὲ ἑκάστοτε εἰς ἀγγλομαθεῖς φίλους ἢ διὰ νὰ μοῦ μεταφράσουν μέρος αὐτοῦ, ἢ νὰ μοῦ μεταδώσουν ἐν περιλήψει τὸ περιεχόμενόν του· ἀλλ' εἶνε ἀναντίρρητον, ὅτι καὶ τὸ ὡραιότερον βιβλίον οὕτως ἀναγινωσκόμενον χάνει ἀπὸ τὴν ἀξίαν του καὶ ἥκιστα δύναται νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸν φιλομαθῆ ἀναγνώστην.

Εὐτυχῶς, πρό τινων ἡμερῶν περιῆλθεν (ἀπροσδοκήτως ὅλως εἰς χεῖράς μου, ἀπροσδοκήτως, λέγω, διότι μετὰ τοῦ φίλου Ἀρχιγραμματέως ἐσχεδιάζομεν νὰ μεταφράσωμεν τὸ βιβλίον καὶ διανείμωμεν εἰς τὸ Πανελλήνιον) μετάφρασις αὐτοῦ γενομένην ὑπὸ τῆς Συντάξεως τοῦ ἐν Λονδίνῳ ἐκδιδομένου καλλίστου περιοδικοῦ «Ἑσπερία» καὶ οὕτως ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἀπήλαυσα τὸ περισπούδαστον ἔργον τοῦ σεβασμίου φίλου μου.

Ἀπὸ τῆς πρώτης σελίδος μέχρι τῆς τελευταίας ὁ πολυμαθὴς καὶ φιλοδίκαιος συγγραφεὺς δι' ἐπιχειρημάτων ἀκαταμαχήτων καὶ ἐν πάσῃ ἀμεροληψίᾳ κηρύσσεται ὑπὲρ ἀποδόσεως τοῦ

«ἀπαραμίλλου εἰς ὡραιότητα καὶ θρύλους Ναοῦ» εἰς τοὺς δικαιούχους αὐτοῦ καὶ ὑπὲρ τῆς ἐπανόδου τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου εἰς τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν. «Ἐὰν, λέγει, ἄνευ ἰδιοτελῶν σκοπῶν καὶ ἄνευ ὑπολογισμοῦ τῶν θυσιῶν, ἡ Ἀγγλία ἀναστηλώσῃ τὸν σταυρὸν ἐπὶ τοῦ θόλου τοῦ μεγάλου Ναοῦ, θὰ ἀνάψῃ μίαν δᾷδα εἰρήνης καὶ προόδου, ἡ ὁποία θ' ἀλλάξῃ τὴν ὄψιν τῆς γῆς καὶ τοὺς τρόπους τῆς ἀνθρωπότητος».

Δὲν ἐπιχειρῶ νὰ γράψω βιβλιοκρισίαν μὴ ἔχων εἰς τὴν διάθεσίν μου τὸν κατάλληλον πρὸς τοῦτο χρόνον, ἔπειτα εἶνε τόσον ὡραῖον τὸ βιβλίον, ὥστε θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀντιγράψω ὁλόκληρα κεφάλαια αὐτοῦ, ὁ δὲ χῶρος τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» εἶνε τόσον περιωρισμένος!

Ἄλλο εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μὲ παρεκίνησε νὰ γράψω σήμερον, δὲν θὰ τὸ κρύψω· τὴν εὐχαρίστησιν καὶ τὴν ἀληθῆ ἀπόλαυσιν τὴν ὁποίαν ᾐσθάνθην ἐκ τῆς μελέτης αὐτοῦ ἦλθεν, ὄχι βεβαίως νὰ μοῦ καταστρέψῃ, ἀλλὰ νὰ μοῦ σκιάσῃ ἡ ἀβλεψία ἔν τισι τοῦ μεταφραστοῦ καὶ ἡ παρείσφρησις ἐν αὐτῷ σφαλμάτων τινῶν ἱστορικῶν καὶ τυπογραφικῶν, τὰ ὁποῖα δι' ἓν τόσον ὡραῖον βιβλίον δὲν εἶνε ποσῶς εὐχάριστον.

Οὕτω εἰς τὸ Γ' Κεφάλαιον περὶ τῶν μνημείων τῆς Κων]πόλεως ἐν σελ. 257 ὁ μεταφραστὴς ἀντὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν συγγραφέα ὁμιλοῦντα περὶ τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης παρεμβάλλει ὅλως αὐθαιρέτως τὰ ὀλίγα κατωτέρω ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ἀναφερόμενα περὶ τοῦ πύργου τοῦ Γεδι-Κουλὲ καὶ τῆς Χρυσῆς Πύλης καὶ μετ' αὐτὰ ἀναγράφει τὴν ἑξῆς παράγραφον· «Ἐκτὸς τῆς Παναγίας Μουχλιωτίσσης, κτισθείσης κατὰ τὸν ΙΓ' αἰῶνα, δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἐκκλησία ἐν Κων)πόλει ἡ ὁποία δὲν ἐβεβηλώθη διὰ μετατροπῆς εἰς τέμενος· ἡ ἐκκλησία αὕτη εἶνε τώρα γνωστὴ ὡς ὁπλοφυλάκιον τοῦ Σουλτάνου καὶ εἶνε δύσκολον νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ τις ὄχι ἕνεκα τῶν μεσαιωνικῶν ὅπλων τὰ ὁποῖα περιέχει, ἀλλ' ἐξ αἰτίας τῆς ἐκεῖ διαφυλάξεως τῆς ῥάβδου καὶ τοῦ μανδύου τοῦ προφήτου Μωάμεθ, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦνται κατὰ τὴν χειροτονίαν τοῦ Σουλτάνου ὡς Καλίφου».

Ὅταν ἀνέγνων τ' ἀνωτέρω ἔτριβον ἐξ ἀπορίας τοὺς ὀφθαλμούς μου γινώσκων κάλλιστα ὅτι οὐδέποτε ἡ ἐκκλησία τῶν Μογγολίων μετετράπη εἰς ὁπλοφυλάκιον τοῦ Σουλτάνου καὶ ἐδέησε νὰ προστρέξω εἰς τὸ ἀγγλικὸν κείμενον διὰ νὰ ἐννοήσω ὅτι ἡ παράγραφος αὕτη ἀποτελεῖ συνέχειαν τῶν λεγομένων περὶ τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, ἐκσφενδονισθεῖσα ἀπὸ τῆς οἰκείας θέσεως ἐκεῖ ὅπου οὐδένα λόγον ἔχει.

Ἐν τῇ 27 σελ. λέγει· «Ἐὰν λοξοδρομήσητε (ἀπὸ τοῦ Γεδὶ-Κουλὲ) καὶ ἐρευνήσατε μεθ' ὑπομονῆς θὰ εὕρητε τὴ ἐκκλησίαν τοῦ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Μελετηροῦ». Πρώτην φορὰν ἤκουον ἐκκλησίαν ἐν Κων]πόλει τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Μελετηροῦ. Ἐσκέφθην ὅτι εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ Γεδὶ-Κουλὲ (τὰ Ψαμαθεῖα τῶν Βυζαντινῶν) ὑπῆρχεν ἐκκλησία καὶ Μονὴ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Στουδίου, ὀνομασθεῖσα οὕτω ἀπὸ τὸν ἱδρυτὴν αὐτῆς Στούδιον τὸν πατρίκιον καὶ ὕπατον ἀκμάσαντα ἐπὶ Λέοντος τοῦ Μεγάλου. Καὶ ὁ Στούδιος λοιπὸν ἐγένετο Μελετηρός.

Ἐν τῇ αὐτῇ σελίδι ὅπως καὶ ἐν τῇ 15ῃ Γρηγόριον τὸν Ναζιανζηνὸν ὀνομάζει Νεανζηνόν.

Ἐν σελίσι 28 καὶ 39 τὸν αὐτοκράτορα Οὐάλεντα ὀνομάζει Οὐαλέντιον καὶ Οὐάλενς, τὸν δὲ συγγραφέα Γεώργιον Φραντζῆν καὶ σύντεκνον τοῦ ἀειμνήστου Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου ὀνομάζει Φράντσαν.

Ἐν σελίδι 29 ὁ συγγραφεὺς λέγει· «ὑπεράνω τῶν Πατριαρχείων δύναταί τις νὰ ἴδῃ τοὺς τέσσαρας τρούλλους τῆς ὑπὸ Μανουὴλ τοῦ Κομνηνοῦ κτισθείσης κατὰ τὸν ΙΒ' αἰῶνα Παναγίας τῆς Παμμακαρίστου. Εἰς τὴν ἐκκλησίαν ταύτην εἶχεν ἐπιτραπῇ νὰ παραμείνῃ ὁ πατριαρχικὸς θρόνος ἀπὸ τοῦ 1489 μέχρι τοῦ 1586».

Καὶ ἐν πρώτοις, ὑπεράνω τῶν Πατριαρχείων ἀκριβῶς εὑρίσκεται τὸ λαμπρὸν τέμενος Σελιμιὲ, ὡραῖον καὶ ἐπιβλητικὸν κτίριον, ὁ δὲ ναὸς τῆς Παμμακαρίστου πολὺ ἀπωτέρω, ἐν τῇ ἐνορίᾳ Ποτηρᾷ, ἐπὶ τοῦ ἑτέρου τῶν δύο λοφίσκων, ἀπέναντι τῆς Μ. τοῦ Γέν. Σχολῆς. Ἔπειτα κτίτωρ τῆς Μονῆς δὲν εἶναι ὁ αὐτοκράτωρ Μανουὴλ Κομνηνὸς, ἀλλ' ὁ πρωτοστράτωρ Μιχαὴλ Γλάβας Δούκας Ταρχανειώτης ἀκμάσας ἐπὶ Μιχαὴλ Παλαιολόγου καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ διαδόχου αὐτοῦ

Ἀνδρονίκου κατὰ τὸ ἔτος 1292 ἢ τὸ πολὺ 1293, καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ Μάρθα μοναχὴ, κατὰ κόσμον Μαρία Κομνηνὴ Γλάβαινα Παλαιολογίνα κατὰ τὸ ἔτος 1307(1). Ἐπίσης ἐν τῇ Μονῇ τῆς Παμμακαρίστου ἐπετράπη νὰ παραμείνῃ ὁ πατριαρχικὸς θρόνος οὐχὶ κατὰ τὸ ἔτος 1489, ἀλλὰ μετὰ τὸ 1455, παραμείνας ἐν αὐτῇ μέχρι τοῦ 1586 2). Ἐν τῇ αὐτῇ σελίδι τὸ ἐπὶ τοῦ τετάρτου λόφου μεγαλοπρεπὲς τζαμίον τοῦ Κατακτητοῦ ὀνομάζει Φετιγιὲ ἀντὶ Φατίχ, Φετιγιὲ κληθείσης ἀργότερον τῆς εἰς τζαμίον μετατραπείσης ἐκκλησίας τῆς Μονῆς τῆς Παμμακαρίστου.

Ἐν σελίδι 30 «Δίπλα εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Γεωργίου τῶν Πατριαρχείων ὑπάρχει κλειστὴ καὶ πεφραγμένη πύλη, ἔξωθεν τῆς ὁποίας διαρκούσης τῆς λειτουργίας τοῦ Πάσχα τῷ 1822 ὁ Σουλτάνος Μουράτ Β΄ διέταξε νὰ κρεμάσουν τὸν ἥπιον ὀγδοηκοντούτην Πατριάρχην Γρηγόριον τὸν Ε΄ φέροντα τὰ ἱερά του ἅμφια». Βεβαίως ἡ πύλη ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀπηγχονίσθη ὁ ἱερὸς Πατριάρχης εἶνε κεκλεισμένη, ἀλλ' οὐχὶ καὶ πεφραγμένη, ἔπειτα ὁ μεγαλομάρτυς ἱεράρχης δὲν ἐκρεμάσθη διαρκούσης τῆς λειτουργίας τοῦ Πάσχα, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἑσπέρας τὴν 10ην ὥραν τουρκιστὶ, καθὼς ἀναφέρω εἰς τὴν «Ἐκκλησιαστ. Ἀλήθειαν» 3). Ἐπίσης οὐχὶ τῷ 1822 ἀλλὰ τὴν 10ην Ἀπριλίου τοῦ 1821, ἡμέραν τοῦ Πάσχα, καὶ οὐχὶ ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου Μουράτ τοῦ Β΄, ἀλλὰ τοῦ Μαχμοὺτ, ὡς κάλλιστα διορθοῦται τὸ παρόραμα ἐν τῇ 85ῃ σελίδι, ἐν τῷ τέλει τοῦ βιβλίου. Οὐδόλως δὲ ὁ κρεμασθεὶς Πατριάρχης ἔφερε τὰ ἱερά του ἅμφια, ἀλλ' ἁπλούστατα τὴν μοναχικήν του στολὴν, ἀντερὶ, ράσον καὶ καλυμαύχιον.

Ἐν σελίδι 31ῃ «Ἐκεῖ ἄνωθεν τοῦ εἰκονοστασίου (τοῦ Πατριαρχικοῦ ναοῦ) εὑρίσκεται τὸ Σταυροπήγιον, ὁ διπλοῦς ἀετὸς, ὅστις προῆλθεν ἐκ τοῦ λαβάρου καὶ τοῦ ἐμβλήματος τῆς ἀρχαίας Ρώμης». Καὶ Σταυροπήγιον βεβαίως θὰ ἐννοῇ ὁ συγγραφεὺς τὸν ὕπερθεν τῆς ὡραίας πύλης ὑπερκείμενον ἐν παντὶ εἰκονοστασίῳ σταυρὸν, ἀγνοῶ ὅμως κατὰ πόσον ὁ δικέφαλος ἀετὸς προῆλθεν ἐκ τοῦ λαβάρου καὶ τοῦ ἐμβλήματος τῆς ἀρχαίας Ρώμης. Ἐν τῇ αὐτῇ σελίδι λέγει ὅτι τὸ ὑπὸ τῶν Φράγκων κατασκευασθὲν πυροβόλον τοῦ Μωάμεθ διέτρησε τὸ κέντρον (τῶν τειχῶν) παρὰ τὴν πύλην τοῦ Πυροβόλου· οὕτω μεταφράζεται τὸ τουρκικὸν ὄνομα Τὸπ-καποῦ, ἐνῷ εἶνε πασίγνωστος ὡς πύλη τοῦ Ρωμανοῦ.

Ἐν σελ. 32 «Δὲν ἔχετε ὅμως ἀνάγκην νὰ σημειώσητε οὔτε τὸν ἐν τῇ χώρᾳ ἅγιον Σωτῆρα, οὔτε τὸν ἅγιον Σέργιον καὶ Βάκχον, κειμένους ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ πρώτου λόφου, οὔτε τὴν μικρὰν Ἁγίαν Σοφίαν, τὸν ὀκτάγωνον ναὸν, τὸν ὁποῖον ἔκτισεν ὁ Ἰουστινιανὸς ὡς προσφορὰν πρὸ τῆς καταθέσεως τοῦ θεμελίου λίθου τῆς μεγάλης Ἁγίας Σοφίας». Βεβαίως ὁ συγγραφεὺς ἅγιον Σωτῆρα ἐννοεῖ τὴν ἐν τῇ χώρᾳ Μονὴν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τὸ περίφημον Καχριὲ τζαμί, ἀλλ' ἐκκλησίαν Σεργίου καὶ Βάκχου ἀγνοοῦμεν, γινώσκομεν μόνον ἐκκλησίαν καὶ μονὴν Σεργίου καὶ Βάκχου, τὴν αὐτὴν οὖσαν μὲ τὴν μικρὰν Ἁγίαν Σοφίαν, τὴν Κιουτσοὺκ Ἁγιὰ Σόφια τζαμί.

Ἐν τῷ τετάρτῳ κεφαλαίῳ τῷ ἐπιγραφομένῳ «ἡ ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Σοφίας» ἐν σελ. 50 ἀναγράφει ὁ συγγραφεὺς τοὺς ἀκολούθους στίχους ποιηθέντας ὑπό τινος ἀνωνύμου ὀλίγον χρόνον μετὰ τὴν κατὰ τὸ 1458 ἅλωσιν τῆς Θεσσαλονίκης.

«Πῆραν τὴν Πόλιν, πῆραν την, πῆραν τὴν Σαλο-
[νίκην!
πῆραν καὶ τὴν Ἁγιὰ Σοφιά, τὸ μέγα μοναστῆρι,
. . . . . .
Σιμὰ νὰ βγοῦνε τ' Ἅγια κι' ὁ βασιλιᾶς τοῦ κόσμου
φωνὴ τοῖς ἤρθ' ἐξ οὐρανοῦ ἀγγέλων ἀπ' τὸ στόμα
ἀφῆτ' αὐτὴν τὴν ψαλμουδιὰ νὰχαμηλώσουν τ' ἅγια
καὶ στεῖλτε στὴ Φραγκιὰ κτλ.
. . . . . .
Σὰν τ' ἄκουσε ἡ Δέσποινα, δακρύζουν οἱ εἰκόνες
Σώπασε κυρὰ Δέσποινα, μὴν κλαίγῃς μὴ δα-
[κρύζῃς

1) Βλ. Παράρτημα Ἀρχαιολ. Ἐπιτροπῆς Ἑλλην. Φιλολ. Συλλόγου τοῦ Κ—ΒΒ τόμ. ἐν σελ. 19 καὶ ἑξῆς· καὶ Νέον Ἑλληνομνήμονα ὑπὸ Σπυρ. Λάμπρου, τόμ. Α΄ τεῦχ. Γ΄ ἐν σελ. 28 καὶ ἑξῆς.

2) Πατρ. Πίνακες Μ. Γεδεών, σελ. 476 καὶ 529.

3) Τόμ. Μ΄ ἀριθ. 25 καὶ 26.

Πάλε μὲ χρόνους μὲ καιροὺς, πάλε δικά μας θἄναι» λέγει· εἰς τὴν ἑλληνικὴν λειτουργίαν ὑπάρχουσι τρεῖς ἱερώταται στιγμαί! Πρώτη εἶνε ἐκείνη, καθ' ἣν ὁ κλῆρος ἐξερχόμενος ἐκ τῆς βορείου θύρας τοῦ εἰκονοστασίου μετὰ τοῦ ἄρτου καὶ οἴνου τοὺς περιφέρει διὰ μέσου τοῦ ὑποκλινομένου ἐκκλησιάσματος μέχρι τῆς ἀναπεπταμένης ὡραίας Πύλης καὶ τοὺς ἀποθέτει ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπέζης. Ἡ δευτέρα στιγμὴ εἶνε ὅτε ὑπὸ τὸν ἦχον τῶν κωδώνων τελεῖται ἡ θυσία. Ἡ τρίτη εἶνε ἡ τῆς ἐξόδου τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, ἡ τῆς ἐπαναφορᾶς τῶν ὑπολειμμάτων τῆς θείας Κοινωνίας διὰ μέσου τοῦ πλήθους καὶ τῆς βορείου θύρας τοῦ εἰκονοστασίου, μεθ' ὃ ἀκολουθεῖ ἀμέσως ἡ εὐλογία τῶν πιστῶν καὶ ἡ ἀπόλυσις.

Οἱ ἀνωτέρω στίχοι σχετίζονται πρὸς τὴν τρίτην τῶν βαρυσημάντων τούτων στιγμῶν».

Καὶ ἐν πρώτοις σημειοῦμεν ὅτι παρὰ τοῖς ὀρθοδόξοις ἡ θυσία δὲν τελεῖται ὑπὸ τοὺς ἤχους τῶν κωδώνων ἐκτὸς ἂν ὁ συγγραφεὺς ἐννοεῖ τὸν κρότον τοῦ θυμιατηρίου διʼ οὗ ὁ ἱερεὺς **μετὰ τὸν καθαγιασμὸν** τῶν τιμίων δώρων θυμιᾷ αὐτὰ ἐκφωνῶν «τῆς Παναγίας Ἀχράντου κτλ.». Ἔπειτα κατὰ τὴν τρίτην ἱερὰν στιγμὴν τῆς μεταφορᾶς τῶν Ἁγίων ἐκ τῆς ἁγίας Τραπέζης εἰς τὴν Πρόθεσιν δὲν ἐπαναφέρονται πάλιν διὰ μέσου τοῦ πλήθους καὶ τῆς βορείας Πύλης, ἀλλ' ἁπλούστατα προβάλλονται ὑπὸ τοῦ λειτουργοῦ ἀπὸ τῆς ὡραίας Πύλης πρὸς εὐλογίαν τῶν πιστῶν καὶ ὑπὸ μὲν τοῦ διακόνου ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ μέρους τῆς ἁγίας Τραπέζης μεταφέρεται εἰς τὴν Πρόθεσιν τὸ δισκάριον, ὑπὸ δὲ τοῦ ἱερέως τὸ ἱ. ποτήριον.

Οὐδόλως δὲ οἱ ἀνωτέρω στίχοι σχετίζονται πρὸς τὴν τρίτην τῶν βαρυσημάντων τούτων στιγμῶν, ἀλλ' εἰς **τὴν πρώτην**, καθ' ἣν καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ἀσκεπὴς συνώδευε τὰ "Αγια, τοῦθ' ὅπερ ὑπαινίσσεται καὶ ὁ στίχος «Σιμὰ νὰ βγοῦνε τ' "Αγια κι' ὁ Βασιλιᾶς τοῦ κόσμου», καθ' ὃν χρόνον οἱ χοροὶ ψάλλουσιν «ὡς τὸν βασιλέα τῶν ὅλων...»

Ἐν τῇ αὐτῇ σελίδι εὐθὺς μετὰ τ' ἀνωτέρω ὁ συγγραφεὺς λέγει· «Ἡ σκηνὴ εἶνε εἰς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν κατά τινα μεγάλην ἑορτὴν τοῦ τελευταίου ἔτους τοῦ αὐτοκράτορος. Ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ θρόνου κάθηται ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος. Ἡ σύζυγός του κατέχει τὴν θέσιν της εἰς τὴν ὑπερκειμένην στοάν». Πρόκειται περὶ συζύγου τοῦ Κωνσταντίνου, ἀλλ' ὁ ἀτυχὴς αὐτοκράτωρ δύο τοιαύτας ἔσχε. πρώτην τὴν Μαγδαληνήν, θυγατέρα τοῦ Λεονάρδου Β' Τόκκου, κόμητος παλατίνου Ζακύνθου καὶ Κεφαλληνίας καὶ δουκὸς τῆς Λευκάδος μετονομασθεῖσαν Θεοδώραν μετὰ τὴν εἰς τὴν ὀρθὴ δοξίαν πιθανῶς προσέλευσιν αὐτῆς ἐκ τοῦ Λατινικοῦ δόγματος καὶ ἀποθανοῦσαν τὸν Νοέμβριον τοῦ 1429 μετὰ συζυγίαν 17 μόνον μηνῶν· καὶ τὴν Αἰκατερίνην, θυγατέρα τοῦ Αὐθέντου τῆς Λέσβου Δορίνου Α' Γατελούζου, φέρουσαν ἐκ μητρὸς καὶ τὸ ἐπώνυμον Παλαιολογίνα ἀποθανοῦσαν κατ' Αὔγουστον τοῦ 1442 καὶ ταφεῖσαν ἐν Παλαιοκάστρῳ τῆς Λήμνου, ζήσασαν μετὰ τὸν γάμον της περὶ τὰ δύο ἔτη. Ἔκτοτε ὁ αὐτοκράτωρ διετέλει ἐν χηρείᾳ καὶ ἠθέλησε μὲν νὰ συνάψῃ καὶ τρίτον γάμον ἀποστείλας πρὸς τοῦτο εἰς Τραπεζοῦντα καὶ Ἰβηρίαν διὰ **συμπεθερίαν** τὸν φίλον καὶ ὑπουργὸν αὐτοῦ Γεώργιον τὸν Φραντζῆν ὅστις προὐτίμησε τὴν θυγατέρα τοῦ ρηγὸς τῆς Ἰβηρίας, ἀλλ' ἡ ἐπελθοῦσα ἐν τῷ μεταξὺ πολιορκία καὶ ἅλωσις τῆς Κων]πόλεως ἐματαίωσε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ τρισατυχοῦς αὐτοκράτορος· ὥστε κατὰ τὴν ὑποτιθεμένην ἐν τῇ Ἁγίᾳ Σοφίᾳ σκηνὴν οὐδεμία αὐτοκράτειρα ἦτο δυνατὸν νὰ παρίσταται, μὴ ὑπαρχούσης τοιαύτης 4).

Ἐν τῷ πέμπτῳ κεφαλαίῳ ἐπιγραφομένῳ «Ὁ Τοῦρκος καὶ τὰ ζωντανά του» ἐν τῇ πρώτῃ ὑποσημειώσει τῆς 61 σελίδος λέγει ὅτι «Ἡ ἕδρα τοῦ Πατριάρχου εἶχε μείνῃ κενὴ ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸ 1439 θανάτου Ἰωσὴφ τοῦ Β' (ἐν Φλωρεντίᾳ). Ἡ ἐκλογὴ διαδόχου εὐνοοῦντος τὴν μετὰ τῆς Ρώμης ἕνωσιν ἤθελε προκαλέσῃ ἐπανάστασιν». Καὶ τοῦτο δὲν εἶνε ἀληθὲς, καθότι μετὰ τὸν Ἰωσὴφ ἀποθανόντα ἐν Φλωρεντίᾳ τῇ 10ῃ 1439 Πατριάρχας Κων]πόλεως **ἐξελέγη** Μητροφάνης ὁ Β' τῷ 1440 καθαιρεθεὶς ὡς λατινόφρων τῇ 1ῃ Αὐγούστου τοῦ 1443. Μετ' αὐτὸν ἐξελέγη Γρηγόριος ὁ Γ' καθαιρεθεὶς καὶ οὗτος διὰ τὰ λατινικὰ φρονήματά του τῷ 1450. Τὸν Γρηγόριον καθαιρεθέντα διεδέχθη ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς τῆς Περιβλέπτου Ἀθανάσιος, ὀρθοδοξότατος, ὅστις πιθανῶς παρη-

4) Νέος Ἑλληνομνήμων. τόμ. Δ' τεῦχ. Δ'.

τήθη κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος καὶ ἔκτοτε μέχρι τοῦ 1455 ἐχήρευσεν ὁ πατριαρχικὸς θρόνος 5).

Ἐν σελίδι 65 ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς· «Ἡ εἰς τὸν διάδοχον τοῦ Γενναδίου Ἰσίδωρον Β' ἐπιβληθεῖσα θανατικὴ ποινή, ἡ ἀποκοπὴ τῆς ρινὸς καὶ καθαίρεσις τοῦ μετ' αὐτὸν Πατριάρχου». Καὶ τοῦτο ἀνακριβές. Οὐδεμία θανατικὴ ποινὴ ἐπεβλήθη εἰς τὸν Πατριάρχην Ἰσίδωρον τελευτήσαντα ἐν εἰρήνῃ μετὰ ἐπταετῆ ἢ κατ' ἄλλους ἐννεαετῆ ποιμαντορίαν ὁσίαν καὶ θεοφιλῆ. Οὐδὲ ἀποκοπὴ τῆς ρινὸς ἐγένετο εἰς τὸν διάδοχον αὐτοῦ Σωφρόνιον Α', ἀλλὰ τοῦ διαδόχου τοῦ Ἰωάσαφ τοῦ Α' ὁ Σουλτᾶνος διέταξε τὴν ἀποκοπὴν τῆς πολιᾶς καὶ τῆς ρινὸς τοῦ Μ. Ἐκκλησιάρχου Μαξίμου τοῦ μετὰ ταῦτα εὐκλεῶς πατριαρχεύσαντος κατὰ τὸ 1476—1482 6).

Θὰ ἀρκεσθῶ εἰς ταῦτα φρονῶν ὅτι καὶ ἄλλα τινὰ δευτερευούσης σημασίας σφάλματα περιῆλθον μᾶλλον ἐκ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας καὶ θὰ εὐχηθῶ ὅπως ἐν τῇ νέᾳ ἐκδόσει τοῦ λαμπροῦ καὶ ὡραίου τούτου βιβλίου λείψῃ ἡ μικρὰ σκιὰ τὴν ὁποίαν ὅλως ἀπερίττως διέγραψε καὶ παρουσιασθῇ ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου τὸ ἔργον τοῦ μεγάλου φιλέλληνος ἐν ὅλῃ τῇ αἰγλῃ αὐτοῦ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ συγχαίρω καὶ πάλιν τὸν ἀγνὸν ἰδεολόγον κ. J. Douglas διὰ τὸ πολύκροτον ἔργον του καὶ τὸν εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὑπὸ ἡμερομ. 13 Ἰουλίου ἐ. ἔ. εὐγενῆ καὶ φιλελληνικωτάτην πρός με ἐπιστολήν του, τὴν ὁποίαν καὶ παραθέτω ὡς ἀγλαὸν ἐπίλογον τῆς πενιχρᾶς μελέτης μου.

13 Ἰουλίου 1920.

Πρὸς τὴν Α. Π. τὸν Μ. Πρωτοσύγκελλον Κ. Κ. Ἀθηναγόραν

Πανοσιολογιώτατε

Σπεύδω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω μετὰ μεγάλης εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν εὐγενῆ διάθεσιν, ἣν εἴχατε νά μοῦ ἀποστείλητε τὸν κατάλογον τῶν τοῦ Πατριαρχείου Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων. Ἦτο μεγάλη καλωσύνη σας καὶ μένω καὶ πάλιν ὑπόχρεως.

Εἴμεθα ἤδη λίαν εὐτυχεῖς φιλοξενοῦντες τὴν Α. Σ. τὸν Μητροπολίτην Διδυμοτείχου, ὅστις, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ λεχθῇ, ἔδωκε μεγάλην καὶ ἀξιοσήμαντον ἐντύπωσιν εἰς ἡμᾶς καὶ ἐπηύξησε—ἐὰν τοῦτο εἶνε δυνατὸν—τὰ αἰσθήματα τοῦ σεβασμοῦ ἡμῶν διὰ τὸ Πατριαρχεῖον καὶ διὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον.

Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐκφράσω τὰ συγχαρητήριά μου ἐπὶ τῇ προελάσει τῶν ἑλληνικῶν στρατευμάτων εἰς Προῦσαν καὶ τὴν θερμοτέραν ἐλπίδα ὅτι ἡ Νίκαια λίαν συντόμως θὰ ἐλευθερωθῇ, κατόπιν 800 ἐτῶν.

Ἡμεῖς οἱτινες χαίρομεν ὄντες φιλέλληνες καὶ φιλορθόδοξοι, χαίρομεν καὶ διὰ τὰ μεγάλα ταῦτα γεγονότα, προσευχόμενοι ἀδιακόπως, ἵνα καταστῶμεν μάρτυρες τῆς πλήρους ἀπελευθερώσεως τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς χώρας καὶ τῆς Πόλεως τοῦ Κωνσταντίνου μὲ τὴν προσφιλῆ Ἐκκλησίαν τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἐπιστρεφομένης εἰς τὰ τέκνα της . . . . . .

Διατελῶ τῆς Ὑμετέρας Πανοσιολογιότητος
πιστῶς

Rev. J. H. Douglas

Ἔγραφον ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 23 Ἰουλίου 1920.

Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος **Ἀθηναγόρας**

ΕΚΘΕΣΙΣ
ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Σεβασμιώτατε Ἅγιε Τοποτηρητὰ,
Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος,

Κατὰ τὴν ἐν Τιφλίδι διατριβήν μου κατὰ Νοέμβριον καὶ Δεκέμβριον τοῦ 1919 ἔλαβον παρὰ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα ὑπὸ ἡμερ. 17 Νοεμβρίου 1919. . . . . .

Συμμορφωθεὶς πρὸς τὴν δοθεῖσαν μοι τότε σεπτὴν ἐντολὴν προέβην εἰς ὅσας ἔδει ἐνεργείας καὶ τὸ πόρισμα τῶν ἐνεργειῶν ἐκείνων

5) Πατριαρχ. Πίνακες Μ. Γεδεὼν σελ. 465 καὶ ἑξῆς.

6) Κατάλογος Ἱστορικὸς τῶν πρώτων Ἐπισκόπων καὶ τῶν ἑφεξῆς Πατριαρχῶν ὑπὸ Ζαχ. Μαθᾶ, σελ. 103, 104 καὶ 108 καὶ Πατριαρχ. Πίνακες.

ὑπέβαλον τηλεγραφικῶς διὰ τοῦ ὑπὸ ἡμερομ. 19 Δεκεμβρίου 1919 τηλεγραφήματός μου ἔχοντος οὕτω. . . . .

Τὴν ἐν τῷ τηλεγραφήματι μνημονευομένην ἔκθεσιν μόλις σήμερον ὑποβάλλω εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον καὶ τοῦτο, διότι εὐθὺς κατόπιν κληθεὶς ἵνα μεταβῶ εἰς Λονδῖνον δὲν κατώρθωσα νὰ καταρτίσω αὐτὴν ἐνωρίτερον.

Διὰ τῆς ἐκθέσεώς μου ταύτης ἐπισκοπῶν ἐν συντόμῳ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας καταλήγω εἰς λεπτομερῆ ἔκθεσιν τῆς παρούσης κανονικῆς θέσεως αὐτῆς, ἵνα καταλλήλως διαφωτιζομένη ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος ρυθμίσῃ τὰς κανονικὰς σχέσεις της πρὸς τὴν Γεωργιανὴν Ἐκκλησίαν σφόδρα ποθοῦσαν νὰ ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἡ ἀνακηρυχθεῖσα ἤδη ὑπ' αὐτῆς ἀποκατάστασις τοῦ αὐτοκεφάλου της.

Αἱ περὶ Ἐκκλησίας τῆς Ἰβηρίας ἢ Γεωργίας ἔγκυροι πληροφορίαι εἶναι λίαν πενιχραί. Ὁ ἱερὸς Θεοδώρητος ἐπίσκοπος Κύρου (458 μ. Χ.) ἐν τῷ 23 κεφαλαίῳ τοῦ Α' βιβλίου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς του Ἱστορίας (ἔκδοσις *Migne*) λόγον ποιούμενος **περὶ τῆς τῶν Ἰβήρων πρὸς τὴν εὐσέβειαν ποδηγίας** δηλοῖ ὅτι τοὺς Ἴβηρας ἐξενήγισε πρὸς τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν γυνὴ αἰχμάλωτος **«βοριάλωτος»**, ἥτις κατὰ τὴν παράδοσιν οὖσα ἡ ἐκ Καππαδοκίας Θεογνώστα Νίνα, τιμᾶται καὶ γεραίρεται ὑπὸ τῶν Γεωργιανῶν ὡς ἁγία καὶ ἰσαπόστολος. Κατὰ τὸν αὐτὸν Θεοδώρητον ἡ ἰδία γυνὴ ἔπεισε τὴν βασίλισσαν καὶ δι' αὐτῆς καὶ τὸν βασιλέα τῆς Ἰβηρίας νὰ πιστεύσωσιν εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ τῆς αἰχμαλώτου καὶ εἰς αὐτὸν νὰ ἀνεγείρωσι ναὸν «καὶ ἅπαν εἰς τὴν τοῦ Θεοῦ τούτου θεραπείαν μεταθεῖναι τὸ ἔθνος». καὶ ἀνηγέρθη ὁ ναός, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐν Μιτζχὲτ τῇ ἱερᾷ πόλει τῆς Γεωργίας μίαν ὥραν ἀπεχούσῃ τῆς Τιφλίδος καὶ ὅροφος ἐπετέθη **καὶ μόνον τῶν ἱερέων ἐδεῖτο**· καὶ ἔπεισεν ἡ θαυμασία γυνὴ τὸν ἡγούμενον τοῦ ἔθνους νὰ ἀποστείλῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Ρωμαίων πρεσβείαν καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ σταλῇ εἰς Ἰβηρίαν διδάσκαλος εὐσεβείας· καὶ ἦλθον οἱ πρέσβεις πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Ρωμαίων· ἦτο δὲ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας, **«ὁ τῆς εὐσεβείας θερμότατος ἐραστής»**· καὶ εἰσήκουσεν ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος τὴν αἴτησιν καὶ ἐξέπεμψεν εἰς Ἰβηρίαν κήρυκα τῷ ἔθνει τῆς θεογνωσίας **ἄνδρα πίστει καὶ συνέσει καὶ βίῳ κοσμούμενον καὶ τῆς ἀρχιερωσύνης ἀξιωμένον.**

Καὶ ἐξηπλώθη καθ' ἅπασαν τὴν Γεωργίαν ἡ χριστιανικὴ θρησκεία καὶ ἐφωτίσθη ὁ εὐσεβὴς Γεωργιανὸς λαὸς μὲ τὸ ὑπερούσιον φῶς τοῦ ἑλληνικοῦ βυζαντινοῦ πολιτισμοῦ, τὸ ὁποῖον ἐξέπεμπε τότε τὸ Βυζάντιον πανταχοῦ τῆς Οἰκουμένης μέχρι Γοτθίας καὶ Ἰνδιῶν. Οὕτω ὁ βυζαντινὸς ἱστορικὸς Προκόπιος εὑρίσκει ὅλους τοὺς Ἴβηρας χριστιανοὺς καὶ εὐσεβεῖς φυλάττοντας τὰ νόμιμα τῆς χριστιανικῆς δόξης· παροῦσιάζει δὲ τὴν Ἰβηρίαν συνορεύουσαν πρὸς βορρᾶν πρὸς τὰς Κασπίας πύλας πρὸς δυσμὰς πρὸς τὴν Λαζικὴν χώραν καὶ πρὸς ἀνατολὰς πρὸς τὰ Περσῶν ἔθνη· (Προκοπίου περσικοὶ πόλεμοι βιβλ. 1 κεφ. 12). Ὁ αὐτὸς Προκόπιος λέγει ὅτι ὁ ἐπίσκοπος τῶν Ἰβήρων καλεῖται Καθολικός, διότι εἷς εἶνε ἱερεὺς καθ' ὅλα τὰ χωρία τῆς Ἰβηρίας «τόν τε τῶν χριστιανῶν ἱερέα καθολικὸν καλοῦσι τῇ ἑλλήνων φωνῇ, ὅτι ἐφέστηκεν εἷς ὢν ἅπασι τοῖς ταύτῃ χωρίοις» (Προκοπίου Περσ. πόλεμοι βιβλ. 2 κεφ. 25)· καὶ ὁ *Thomassin* ἐν τῷ ἔργῳ του *Vetus et nova Ecclesiae disciplina* (ἔκδοσις Παρισίων ἔτος 1688 σελ. 189 βιβλιοθήκη *Lambeth Palace* ἐν Λονδίνῳ) συμπληρῶν τὸν Προκόπιον δηλοῖ ὅτι οἱ ἐπίσκοποι ἐχειροτονοῦντο ὄχι διὰ μίαν τινὰ πόλιν ἀλλὰ καθ' ὅλον τὸ ἔθνος, διότι οὐδὲ γνωστὰ ἦσαν τὰ ὀνόματα τῶν πόλεων·

καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὸν αὐτὸν *Thomassin* καθ' ὅλον τὸ ἔθνος ὑπῆρχεν εἷς μόνος ἐπίσκοπος δὲν ἐδικαιοῦτο οὗτος νὰ χειροτονῇ ἄλλους· καὶ ὁ Σωζομενὸς κατὰ τὸν 5ον αἰῶνα ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ του ἱστορίᾳ (βιβλ. 7 κεφ. ΙΘ'.) λέγει ὅτι καὶ οἱ Σκῦθαι πολλαὶ πόλεις ὄντες ἕνα πάντες ἐπίσκοπον ἔχουσιν.

Διὰ τοῦτο ἦτο ἀνάγκη εἰς τὸν ἑκάστοτε χηρεύοντα Ἐπισκοπικὸν θρόνον τῶν ἐθνῶν τούτων νὰ ἀποστέλλωνται νέοι ἐπίσκοποι, ὅπερ μόνον μεγαλύτεραι πόλεις καὶ Ἐκκλησίαι ἠδύναντο νὰ πράττουν καὶ μάλιστα ἡ βασιλὶς τῶν πόλεων καὶ Ἐκκλησιῶν, ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως.

Διὰ τοῦτο ἴσως ἡ ἐν Χαλκηδόνι Δ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐν τῷ 28 κανόνι ὥρισεν, ὅπως οἱ ἐπίσκοποι τῶν βαρβάρων ἐθνῶν χειροτονῶνται ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως. «Καὶ ὥστε τοὺς τῆς Ποντικῆς, καὶ τῆς Ἀσιανῆς καὶ τῆς Θρακικῆς διοικήσεως μητροπολίτας μόνους, ἔτι δὲ καὶ τοὺς ἐν τοῖς **βαρβαρικοῖς ἐπισκόπους** τῶν προειρημένων διοικήσεων χειροτονεῖσθαι ὑπὸ τοῦ προειρημένου ἁγιωτάτου θρόνου τῆς κατὰ Κωνσταντινούπολιν ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας» (Ράλλη καὶ Ποτλῆ Σύνταγμα ἱερῶν κανόνων Β σελ. 281). Οὕτω ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ὡς γράφει εἰς τὴν ΙΔ' ἐπιστολήν του πρὸς τὴν Ὀλυμπιάδα (ἔκδοσις *Migne*), ἐχειροτόνησε διὰ τοὺς Γότθους ὡς ἐπίσκοπον τὸν Οὐΐλαν «τὸν θαυμάσιον ἐκεῖνον»· ἐπειδὴ δὲ οὗτος πολλὰ καὶ μεγάλα κατορθώσας ἐκοιμήθη, ἦλθε Μοδουάριος ὁ διάκονος «φέρων γράμματα τοῦ ρηγὸς τῶν Γότθων ἀξιοῦντα πεμφθῆναι αὐτοῖς ἐπίσκοπον»· ὁ δὲ Χρυσόστομος ἐξόριστος τότε ἀπὸ τῆς ἰδίας του Ἐκκλησίας ἐνήργησεν ἵνα πεμφθῇ εἰς Γοτθίαν ἕτερος ἐπίσκοπος. Διὰ τοῦτον τὸν λόγον καὶ ὁ Καθολικὸς ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἰβηρίας ὡς ὑπαγομένης εἰς τὰς βαρβαρικὰς χώρας ἐχειροτονεῖτο ἑκάστοτε ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐστέλλετο εἰς Ἰβηρίαν.

Περὶ Ἰβήρων καὶ Ἰβηρικῆς Ἐκκλησίας ὁμιλεῖ καὶ ὁ *Bzovius* (ἐν *Annalium Ecclesiasticarum tomus* 14 *Coloniae Agrippinae* 1618 σελ. 634 βιβλιοθήκη *Lambeth Palace* ἐν Λονδίνῳ) λέγων ὅτι ὑπάρχει ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ ἕτερον ἔθνος χριστιανῶν πολεμικὸν καὶ φοβερὸν τοῖς Σαρακηνοῖς Πέρσαις, Μήδοις καὶ Ἀσσυρίοις, κατοικοῦν παρὰ τὰ σύνορα τούτων καὶ περικλειόμενον πάντοθεν ὑπὸ ἀπίστων καὶ ἐθνικῶν. Οὗτοι καλοῦνται Γεωργιανοί, διότι εἰς τοὺς πολέμους των κατὰ τῶν ἀπίστων ἐθνῶν βοηθὸν καί πολιοῦχον ἔχουσι τὸν Ἅγιον Γεώργιον. Χρῶνται δὲ ἑλληνικῷ ἰδιώματι ἐν ταῖς θείαις Γραφαῖς καὶ τηροῦσιν ἐν τοῖς μυστηρίοις τὰς τῶν Ἑλλήνων συνηθείας. Συχνὰ ἐπισκέπτονται τοὺς τόπους τοῦ Κυρίου. Τοσοῦτον δὲ εἶνε, λέγει ὁ *Bzovius* τὸ μεταξὺ Γεωργιανῶν καὶ Ἀρμενίων μῖσος καὶ ἡ ἀδιάλλακτος ἐχθρότης, ὥστε ὁ Γεωργιανὸς λέγει καὶ διδάσκει· ἐάν τις ἐξ ἡμῶν ἔχῃ εἰς τὸν πόδα ἐμπεπηγμένην ἄκανθαν διερχόμενος πρὸ Ἐκκλησίας Ἀρμενίων, πρέπει νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἀπὸ τῆς ἀκάνθης πόνον καὶ νὰ μὴ κύψῃ πρὸς τὸν πόδα διὰ νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἵνα μὴ φανῇ ὅτι ὑποκλίνεται πρό τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀρμενίων(1).

---

(1). Bzovius Annalium Ecclesiasticarum tomus XIV. Coloniae Agrippinae 1618 p. 634. Propterea est in gregione Orientali quidam alius christianorum populus belicosus et Saracenis formidabilis, Persis, Medis et Assyriis in quorum confinio commoratur et ab infidelibus gentilibusque undique concluditur. Hi Georgiani dicuntur, eo quod sanctum Georgium in praeliis suis contra gentdm incredulam Advocatum habent et patronum. . . . . Utuntur autem idiomate greco in divinis scripturis et grecorum consuetudines in sacra-

Ὑπαγομένη δὲ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἰβηρίας τὸ πρῶτον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως ὑπήχθη κατόπιν ἄγνωστον πότε εἰς τὸν Πατριάρχην Ἀντιοχείας, ὅστις καὶ ἐχειροτόνει τὸν Καθολικόν. Ὁ λόγος τῆς ὑπὸ τὸ Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας ὑπαγωγῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἶνε, ὅτι ἡ Γεωργία εἶνε πλησιέστερον πρὸς τὴν περιφέρειαν τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας περιλαμβάνουσαν μέχρι τῆς σήμερον καὶ τὴν ἐπαρχίαν Θεοδοσιουπόλεως (Ἐρζερούμ).

Βραδύτερον ἀνεκηρύχθη ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἰβηρίας εἰς Αὐτοκέφαλον ὡς μαρτυρεῖ τὸ Σύνταγμα τῶν ἱερῶν Κανόνων (Β σελ. 172). «Τὸν δὲ Ἰβηρίας ἐτίμησεν ἡ διάγνωσις τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου. Λέγεται γὰρ ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ἁγιωτάτου Πατριάρχου Θεουπόλεως μεγάλης Ἀντιοχείας κυροῦ Πέτρου γέγονεν οἰκονομία συνοδικὴ, ἐλευθέραν εἶναι καὶ αὐτοκέφαλον τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἰβηρίας, ὑποκειμένην τότε τῷ Πατριάρχῃ Ἀντιοχείας» (καὶ ἐν Ράλλῃ καὶ Ποτλῇ Σ. Ι. Κ. ΣΤ' 258). «Αἱ δὲ μὴ ὑποκείμεναι Πατριάρχῃ τινί, ἡ τῆς Βουλγαρίας ἐστιν Ἐκκλησία, ἣν ἐτίμησεν ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς, ὡς ἐκ τῆς ρηθησομένης νεαρᾶς αὐτοῦ γνώριμον ἔσται· ἡ τῆς Κύπρου· ταύτην δὲ ἡ τρίτη Σύνοδος καὶ ἡ ΣΤ' τετιμίκασιν ὡς αὐτίκα δὴ μάλα ρηθήσεται· ᾗ τῆς Ἰβήρων, ἣν ἐτίμησε διάγνωσις τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου ὑποκειμένην πρώην αὐτῇ· τούτων γὰρ οἱ Ἀρχιερεῖς ὑπὸ τῶν ἰδίων ἐπισκόπων χειροτονεῖσθαι εἰώθασιν».

Ὁ *Vincentius Bellovacentis* (*in speculum historiale* Βιβλ. XXX κεφ. *XCVI* βιβλιοθήκῃ *Lambeth Palace* ἐν Λονδίνῳ) ὡς λόγον τῆς ἀπὸ τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας ἀποσπάσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας καὶ ἀνακηρύξεως αὐτῆς εἰς ἀνεξάρτητον Ἐκκλησίαν ἀναφέρει τοὺς συνεχεῖς ἐν Ἀνατολῇ πολέμους καὶ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν Σαρακηνῶν διὰ τοὺς ὁποίους διακοπτομένων τῶν συγκοινωνιῶν δὲν ἠδύναντο οἱ Γεωργιανοὶ νὰ μεταβαίνωσιν εἰς Ἀντιόχειαν πρὸς ἐπίσκεψιν εἴτε χειροτονίαν εἴτε δι' ἄλλο τι ἔχον ἄμεσον σχέσιν πρὸς τὸν Πατριάρχην. Διὰ τοῦτο γενομένης Συνόδου ἐν Γεωργίᾳ ἀπέστειλαν οἱ Γεωργιανοὶ πρέσβεις διὰ θαλάσσης εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἀντιόχειαν, ἵνα ζητήσωσι παρὰ τοῦ Πατριάρχου, ὅπως παραχωρήσῃ αὐτοῖς ἕνα Καθολικὸν τοὐτέστι καθολικὸν ἐπίσκοπον ὅστις νὰ ὑπάρχῃ παρ' αὐτοῖς ἀντὶ τοῦ Πατριάρχου. Τότε δὲ ὁ Πατριάρχης ἀπέστειλεν εἰς αὐτοὺς λήκυθον χρίσματος λέγων ἵνα οἱ ἑκάστοτε Καθολικοὶ κατὰ πᾶσαν ἑπταετίαν συμμιγνύντες ἐκ τοῦ χρίσματος τούτου μετὰ νέου ἐλαίου κατασκευάζουν χρῖσμα καὶ εἰς τοῦτο συγκατετέθησαν πάντες οἱ ἐπίσκοποι ὅπερ καὶ τελοῦσι μέχρι τοῦ νῦν καὶ τὸ χρῖσμα ἐκεῖνο τὸ σταλὲν ἐξ Ἀντιοχείας εἰς Γεωργίαν λέγεται ὅτι φυλάττεται μέχρι τῆς σήμερον.

Μετὰ τοῦ χρίσματος ἐκείνου ἀπέστειλεν ὁ Πατριάρχης ἐπιστολὰς πρός τινα ἀρχιεπίσκοπον ἵνα ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον αὐτοὶ οἱ ἐπίσκοποι ἀπὸ κοινοῦ θὰ ἐξέλεγον κανονικῶς, οὗτος νὰ εἶνε ὁ Καθολικὸς τῆς Γεωργίας· οὕτω καὶ ἐγένετο(2).

---

mentis observant . . . . . Inter Georgianos et Armenios est maximum odium et inimicitia implacabilis, intantum quod dicit et docet Georgianus. Siquis nostrum habuerit spinam pedi infixam transiens ante Armeniorum Ecclesiam, debet spinam sustinere, neque ad pedem suum causa evellendi inclinare, ne videatur ante Armeniorum Ecclesiam ab omnibus Christianis vilipendendam inclinare.

2). Speculum historiale Vincentii Bellovacentis Liber XXX Cap. XCVI. Haec est terra videlicet Georgia antiquis temporibus Antiochiano Patriarchatui scilicet subjecta cum Ar-

Ἡ ἀνακήρυξις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας εἰς αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν ἐγένετο κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας Πέτρου τοῦ Γ' καὶ ἐπὶ αὐτοκράτορος Κων)πόλεως Κωνσταντίνου τοῦ Μονομάχου περὶ τὸ 1054 (βλ. Χρυσάνθου Συνταγμάτιον σελ. 87). Ἔκτοτε ἡ Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας διετέλεσεν αὐτοκέφαλος. Ἐκ τοῦ Συντάγματος τῶν ἱερῶν Κανόνων Ράλλη καὶ Ποτλῆ Ε' σελ. 527 πληροφορούμεθα ὅτι ἐν τῇ Γεωργίᾳ τῇ ἄλλοτε λεγομένῃ Ἰβηρίᾳ πρὸ τῆς μετὰ τῆς Ρωσσικῆς Αὐτοκρατορίας ἑνώσεως, ὑπῆρχον δύο αὐτοκέφαλοι ἀρχιεπίσκοποι κοινῶς Καθολικοὶ καλούμενοι, ὧν ὁ μὲν ἐλέγετο Μακαριώτατος Καθολικὸς Ἰμερετίου, Ὠτεσίου Γουρίας καὶ πάσης Ἰβηρίας· ἢ καὶ ἁπλῶς Καθολικὸς πάσης Ἰβηρίας ὁ δὲ Μακαριώτατος Καθολικὸς Καρτελίου, Καχετείας Ἀλβανίας καὶ πάσης ἄνω Ἰβηρίας· τὸ δ' αὐτὸ βεβαιοῖ καὶ ὁ Χρύσανθος ἐν Συνταγματίῳ σελ. 86—87).

Ἐκαλεῖτο δὲ ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Γεωργίας Καθολικὸς εἴτε Καθολικὸς ἀρχιεπίσκοπος οὐδέποτε ὅμως Πατριάρχης· οὕτω ἐν τῷ ἔργῳ Ἀρχιμ. Καλλινίκου Δεληκάνη Πατρ. ἔγγραφα τόμ. Γ' σελ. 204 ὁ τίτλος τῶν Καθολικῶν τῆς Ἰβηρίας σημειοῦται οὕτω: Τίτλος τοῦ Καθολικοῦ τῆς Κάτω Ἰβηρίας: Μακαριώτατε καὶ Θεοσεβέστατε Καθολικὲ Ἰμερετίου, Ὠτεσίου, Γουρίας. Ἀπχαζίας, Σωανίας καὶ πάσης Κάτω Ἰβηρίας. Τίτλος τῆς Ἄνω: Μακαριώτατε καὶ Θεοσεβέστατε Καθολικὲ Καρτελίου, Καχετίου καὶ πάσης Ἄνω Ἰβηρίας (Κῶδιξ Α. Μ. 418 σελ. 451—453).

Οὕτω ἐπὶ ὀκτὼ περίπου αἰῶνας διατελέσασα ἡ Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας ἀνεξάρτητος καὶ αὐτοκέφαλος καὶ καθ' ὁμοιότητα τῶν ἄλλων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀναπτύξασα ἰδίαν ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν συνεχωνεύθη ὑπὸ τῆς Ρωσσικῆς Πολιτείας μετὰ τῆς Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸ 1811, ὁπότε ἡ Ἰβηρία εἶχεν ὑπαχθῇ ὑπὸ τὴν ρωσσικὴν Αὐτοκρατορίαν· ὁ τελευταῖος Καθολικὸς Ἰβηρίας Ἀντώνιος ὁ Β' προσκληθεὶς εἰς Πετρούπολιν ἔμεινεν ἐκεῖ μέχρι τοῦ θανάτου του 21 Δεκεμβρίου 1927. Εὐθὺς μετὰ τὴν εἰς Πετρούπολιν μετάβασιν τοῦ Καθολικοῦ Ἀντωνίου τοῦ Β' ἡ ρωσσικὴ κυβέρνησις μετὰ τῆς διοικούσης Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ρωσσίας τῇ 11 Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1811 κατήργησε τὸ ἀξίωμα Καθολικοῦ ἀρχιεπισκόπου ἐν Γεωργίᾳ, ἔπαυσε τοῦτον τῆς θέσεώς του καὶ διώρισεν ἀρχιερέα Ἔξαρχον Μητροπολίτην πάσης Γεωργίας τὸν πρώην Ἀρχιεπίσκοπον Ἀχταλείας Βαρλαάμ.

Καὶ οὕτω ἐν Γεωργίᾳ κατηργήθη τὸ αὐτοκέφαλον τῆς Ἰβηρικῆς Ἐκκλησίας μέχρι τῆς 12 Μαρτίου τοῦ 1917, τὴν δὲ διοίκησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων εἶχον Ἔξαρχοι ἀρχιεπίσκοποι ρῶσσοι τὴν καταγω-

---

menia et Cappadocia sive Turquia. Accidit autem in Turquia tantam fuisse guerram quod Georgiani non potuerunt transire per Turquiam in Antiochiam causa visitationis vel confirmationis et aliorum quae immediate pertinent ad Patriarcham. Habito igitur inter se concilio misserunt nuntios suos per mare Constantinopoli et inde Antiochiam postulantes à Patriarcha ut eis unum catholicum id est universalem episcepum concederet qui eis loco Patriarcae existeret. Tum patriarcha missit eis ampullam chrismatis dicens ut de illo a septimo anno in septimum annum catholicos chrisma paululum scilicet miscendo de ipso cum oleo novo conficerent et ad hoc faciendum omnes episcopi convenirent quod et fecerunt usque nunc et illlud chrisma missum ab Antiochia in Georgiam ut gicitur reservatur adhuc, Cum eodem chrismate missi patriarca litteras cuidam Archiepiscopo continentes ut ille quem ipsi communiter eligerint canonice potestatem haberet confirmandi catholicos et ita factum est.

γὴν, διοριζόμενοι ὑπὸ τῆς Ἁγιωτάτης Ρωσσικῆς Συνόδου καὶ εἰς αὐτὴν ὑπαγόμενοι.

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα μέχρι τῆς ἐκρήξεως τῆς Μεγάλης ἐν Ρωσσίᾳ ἐπαναστάσεως κατὰ Μάρτιον τοῦ 1917· ὁπότε τῇ 12 Μαρτίου τοῦ 1917 οἱ ἐπίσκοποι, ὁ κλῆρος καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ συνελθόντες ἐν Μιτζχὲτ, ἐν τῷ καθολικῷ ναῷ τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων ἀπεφάσισαν ὁμοφώνως νὰ θεωρήσουν ὡς ἀποκαθισταμένην τὴν αὐτοκέφαλον ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν τῆς Γεωργίας· μέχρις οὗ δὲ διεξαχθοῦν αἱ κανονικαὶ ἐκλογαὶ τοῦ Καθολικοῦ τῆς Γεωργιανῆς Ἐκκλησίας διώρισαν Τοποτηρητὴν αὐτοῦ τὸν ἐπίσκοπον Γουρίας καὶ Πιγγρελίας Λεωνίδαν καὶ ὑπὸ τὴν προεδρείαν αὐτοῦ ὡρίσθη προσωρινὴ διοίκησις τῆς Γεωργιανῆς Ἐκκλησίας ἀποτελουμένη ἐκ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν· ἀρχιεπίσκοπος Καρτελίας καὶ Καχετίας καὶ ἔξαρχος Γεωργίας ἦτο τότε ὁ πανιερώτατος Πλάτων ρῶσσος ἱεράρχης ἐκλεγεὶς ὑπὸ τῆς ἱερᾶς ρωσσικῆς Συνόδου κατὰ τὴν ἐπικρατήσασαν παρ' αὐτῇ τάξιν τῆς διοικήσεως τῆς Γεωργιανῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς τοῦτον ἡ ὑπὸ τὸν ἐπίσκοπον Λεωνίδαν προσωρινὴ ἐκκλησιαστικὴ διοίκησις τῆς Γεωργίας ἐδήλωσεν ὅτι νομικῶς καὶ κατ' οὐσίαν παύει νὰ εἶνε ἔξαρχος Γεωργίας καὶ ἀρχιεπίσκοπος Καρταλίας καὶ Καχετίας καὶ ἀποστερεῖται τοῦ δικαιώματος τῆς διοικήσεως τῶν Γωεργιανῶν ἐπαρχιῶν· τὴν ἀπόφασίν της ταύτην ἡ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἐπισκόπου Λεωνίδα Ἐκκλησιαστικὴ διοίκησις τῆς Γεωργίας διεβίβασεν εἰς τὴν ἐν Πετρουπόλει προσωρινὴν Κυβέρνησιν ὑφ' ἣν ὑπήγετο ἀκόμη ἡ Γεωργία, ἥτις δι' ἐγγράφου τῆς 27 Μαρτίου 1917 ἀνεγνώρισε τὸ αὐτοκέφαλον τῆς Γεωργιανῆς Ἐκκλησίας ὡς Ἐκκλησίας ἐθνικῆς ἄνευ γεωγραφικῶν ὁρίων ἀφήσασα τὰς ἀνὰ τὴν Γεωργίαν ἐκκλησίας τῶν Ρώσσων ὡς καὶ ὅλας τὰς μὴ Γεωργιανικὰς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν ἀνωτάτην διοίκησιν τῆς ὀρθοδόξου ρωσσικῆς Ἐκκλησίας.

Κατὰ τὸς ἀποφάσεως ταύτης τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως διεμαρτυρήθη τὴν 28 Μαρτίου 1917 ἡ προσωρινὴ διοίκησις τῆς Γεωργιανῆς Ἐκκλησίας, διότι διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως φυλετικῆς καὶ οὐχὶ ἐδαφικῆς ἐντὸς ὡρισμένων γεωγραφικῶν ὁρίων ἐκκλησίας ἡ προσωρινὴ Κυβέρνησις προσέκρουεν εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας τοὺς ἰσχύοντας δι' ὅλην τὴν Ὀρθοδοξίαν· ἐπέμεινε δὲ ὅπως τὸ αὐτοκέφαλον τῆς Γεωργιανῆς Ἐκκλησίας ἀναγνωρισθῇ ἐπὶ ἐδαφικῆς βάσεως ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἀρχαίας Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Γεωργίας.

Τὴν 8 Σεπτεμβρίου τοῦ 1917 κλῆρος καὶ λαὸς ἐξέλεξαν ὡς Καθολικὸν πάσης Γεωργίας τὸν ἐπίσκοπον Πολοτίας καὶ Βιτεμσίας Κυρίωνα καὶ προέβησαν εἰς τὴν ἵδρυσιν νέων μητροπολιτικῶν καὶ ἐπισκοπικῶν ἑδρῶν καὶ εἰς τὴν ἐκλογὴν νέων ἐπισκόπων. Κατὰ τῆς πράξεως ταύτης τῶν ἱεραρχῶν τῆς Γεωργίας διεμαρτυρήθη ἡ Ἱερὰ Ρωσσικὴ Σύνοδος διὰ τῆς ὑπὸ ἡμερομ. 29 Δεκεμβρίου 1917 καὶ ἀριθ. πρωτ. 3 πατριαρχικῆς ἐπιστολῆς. Ἡ ἐπιστολὴ ἀρχίζει οὕτω: Τύχων ἐλέῳ Θεοῦ Πατριάρχης Μόσχας καὶ πάσης Ρωσσίας.

Ἱερώτατοι ἐπίσκοποι πρώην Πολοτίας καὶ Βιτεμσίας Κυρίων, Γουρίας καὶ Μιγγρελίας Λεωνίδα, Ἰμερετίας Γεώργιε, Γόρκη Ἀντώνιε καὶ Ἀλαβέρτης Πύρρε ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης εἴη μεθ' ὑμῶν» (Ρωμ. XV 33).

Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ ἡ ἁγιωτάτη ρωσσικὴ Σύνοδος ἐξαίρει κυρίως τὰ ἀκόλουθα σημεῖα 1) ὅτι ἡ ὁμόδοξος Γεωργία πρὸ ἑκατὸν καὶ πλέον ἐτῶν ἡνώθη μετὰ τῆς Ρωσσίας ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν καὶ ἔκτοτε ἡ ἀνωτάτη ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ ἐν Γεωργίᾳ ὁριστικῶς ἀνῆκεν εἰς τὴν ἁγιωτάτην Σύνοδον τῆς Ρωσσίας 2) ὅτι ἡ τοιαύτη κατάστασις ἐπὶ μίαν ἑκατονταετηρίδα δὲν ἐπρο-

κάλεσεν οὐδεμίαν ἀντίρρησιν καὶ 3) ὅτι ὅτε κατὰ τὸ 1905 ἐγένετο ἀπόπειρα πρὸς ἀποκατάστασιν τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς Γεωργιανῆς Ἐκκλησίας, ἡ Ἁγία Σύνοδος κατὰ τὸ 1906 ἀπεφάνισε νὰ ὑποβάλῃ τὸ ζήτημα τοῦτο ὑπὸ τὴν συζήτησιν τῆς ἐπικειμένης Συνόδου τῆς ρωσσικῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὴν ἔγκρισιν τῆς ὁποίας ὤφειλον οἱ ἱεράρχαι τῆς Γεωργίας νὰ ὑποβάλουν τὰς περὶ τῆς Ἐκκλησίας των ἐπιθυμίας καὶ τοὺς πόθους καὶ νὰ ἀναμένωσι τὴν ἀπόφασίν της.

Ἐπισείουσα ἡ Ρωσσικὴ Σύνοδος τὸ κῦρος τῶν ἱερῶν κανόνων ὑπομιμνήσκει τὴν περίπτωσιν τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας κηρυχθείσης σχισματικῆς, διότι ἐκήρυξε τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀνεξαρτησίαν ἐπὶ ἀθετήσει ἱερῶν κανόνων καὶ τῆς καθιερωθείσης ἐκκλησιαστικῆς τάξεως. Ἀναπτύσσει εἶτα τὸ γράμμα τὴν ἐπικρατοῦσαν ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ κανονικὴν τάξιν πρὸς ἀνακήρυξιν μιᾶς Ἐκκλησίας εἰς αὐτοκέφαλον· ὅτι δηλ. πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται ἡ συγκατάθεσις καὶ ἡ ἄδεια τῆς κυριάρχου Ἐκκλησίας, ὑφ' ἣν ὑπάγεται ἡ ζητοῦσα τὸ αὐτοκέφαλόν της τοπικὴ Ἐκκλησία, ὅτι συνήθως ἡ ζητοῦσα ἀνεξαρτησίαν Ἐκκλησία ἀποτείνει αἴτησιν πρὸς τὴν κυρίαρχον Ἐκκλησίαν καὶ ἐπὶ τῇ βάσει πολιτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν δεδομένων ζητεῖ τὴν συγκατάθεσιν τῆς κυριάρχου Ἐκκλησίας διὰ τὸ αὐτοκέφαλόν της. Ἡ αἴτησις αὕτη ὑποβάλλεται ἐν ὀνόματι τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ πολιτικῆς ἀρχῆς τῆς χώρας ἐκφράζουσα τὴν γενικὴν καὶ ὁμόθυμον ἐπιθυμίαν τοῦ λαοῦ περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς του ἀνεξαρτησίας ὅτι οὕτω ἔπραξεν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, Σερβίας καὶ Ρουμανίας, ὅτι ὅμως οὕτω δὲν ἔπραξεν ἡ Ἐκκλησία τῆς Βουλγαρίας καὶ διὰ τοῦτο ἐγεννήθη τὸ γνωστὸν σχίσμα καὶ ὅτι οὕτω δὲν συνέβη ἐπίσης καὶ ἐν Ἀντικαυκάσῳ τῷ 1917· ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν κανονικὴν τάξιν πρέπει ἡ κυρίαρχος Ἐκκλησία ἐν Συνόδῳ αὐτῆς οἰκειοθελῶς καὶ ἐπὶ τῇ βάσει θετικῶν καὶ ἀδιαφιλονεικήτων δεδομένων νὰ ἀναγνωρίσῃ ὡς ὀρθὴν καὶ νόμιμον τὴν αἴτησιν τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ λαοῦ ἢ τούτης ἢ ἐκείνης τῆς περιφερείας περὶ ἐκκλησιαστικῆς ἀνεξαρτησίας κατόπιν δὲ λεπτομεροῦς συζητήσεως καὶ διὰ συνοδικῆς ἀποφάσεως ἀνακηρύττει τὸ αὐτοκέφαλον τῆς Ἐκκλησίας τῆς περιφερείας ἢ τοῦ ἔθνους· ὅτι περὶ τούτου ἐκδίδεται ἰδιαιτέρα συνοδικὴ ἀπόφασις, ἥτις ἀνακοινοῦται ὑπὸ τῆς κυριάρχου Ἐκκλησίας τῇ αἰτούσῃ τὸ ἑαυτῆς αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίᾳ, καὶ ὅτι συγχρόνως ἡ ἀπόφασις αὕτη διαβιβάζεται καὶ εἰς ὅλας τὰς ἁπανταχοῦ Ὀρθοδόξους αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας ἵνα αὗται ἔλθωσιν εἰς κανονικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς νέας τοπικῆς αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας· ὅτι καθόλου μόνον Σύνοδος τῆς κυριάρχου Ἐκκλησίας δικαιοῦται νὰ δώσῃ ἀνεξαρτησίαν εἰς ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν τοπικὴν Ἐκκλησίαν ἄνευ δὲ συνόδου τῆς κυριάρχου Ἐκκλησίας πᾶσα πρᾶξις ἀνακηρύξεως ἐκκλησιαστικῆς ἀνεξαρτησίας εἶνε κανονικῶς ἄκυρος· ὅτι τοῦτο εἶναι ἀπαίτησις τῆς ἐκκλησιαστικῆς κανονικῆς τάξεως καὶ τῶν παραδόσεων τῆς Οἰκουμενικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πᾶσα δὲ παράβασις τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης συνεπάγεται σχίσμα· οὕτω αἱ Ἐκκλησίαι Ἑλλάδος καὶ Ρουμανίας ἀνακηρύξασαι κατ' ἀρχὰς ἐν Τοπικῇ Συνόδῳ τὴν ἀνεξαρτησίαν των, ἐζήτησαν κατόπιν τὴν αὐτονομίαν των παρὰ τῆς Ἐκκλησίας Κων]πόλεως, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου τὸ σουλτανικὸν φιρμάνιον τοῦ 1870 παρεχώρει εἰς τὴν Βουλγαρικὴν Ἐκκλησίαν αὐνονομίαν, τὴν ὁποίαν δὲν ἀνεγνώριζεν ἡ οἰκουμενικὴ Ἐκκλησία· ὅτι οὐδὲ εἶνε ὀρθὴ ἡ ὑπόθεσις, καθ' ἣν ἡ Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας ὡς οὖσα ἀνεξάρτητος πρὸ τῆς προσαρτήσεως τῆς Γεωργίας εἰς τὴν Ρωσσίαν εὑρίσκεται εἰς ἰδιαιτέραν καὶ ἐξαιρετικὴν θέσιν ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ αὐτοκεφάλου της· διότι καὶ αἱ Ἐκκλησίαι Σερβίας καὶ Βουλγαρίας ὑπῆρ-

ξαν ἄλλοτε ἀνεξάρτητοι, ἐν τούτοις κατὰ τὸν ΙΘ' αἰῶνα αὗται ὡς ἀπολέσασαι τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν ἀνεξαρτησίαν καὶ διατελοῦσαι ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως ἐζήτουν τὴν ἀνεξαρτησίαν των ἀπὸ τῆς τελευταίας ταύτης, ἡ πρώτη συμφώνως πρὸς τὴν κανονικὴν τάξιν ἡ δευτέρα ἀντικανονικῶς· ὅτι τέλος καὶ αἱ ἐπαρχίαι τοῦ Ἀντιοχείας ὡς διατελοῦσαι πλέον τῆς μιᾶς ἑκατονταετηρίδος ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς ρωσσικῆς Ἐκκλησίας ὤφειλον ἐν τῇ αἰτήσει τῆς ἀνεξαρτησίας των νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν κανονικὴν τάξιν.

Ἐν τέλει δὲ ἡ ἱερὰ Ρωσσικὴ Σύνοδος προτρέπεται τὴν Γεωργιανὴν Ἐκκλησίαν, ὅπως βαδίζουσα συμφώνως πρὸς τὴν κανονικὴν τάξιν παρουσιασθῇ εἰς τὴν ρωσσικὴν ἱερὰν Σύνοδον καὶ ἀναγνωρίζουσα τὰς πλάνας της ὑποβάλῃ τὰς ἐπιθυμίας περὶ τοῦ αὐτοκεφάλου της εἰς τὴν εὐθυκρισίαν τῆς πανρωσσικῆς Συνόδου ἵνα μὴ ὑποπέσῃ ὑπὸ τὴν δίκην τῶν ἱερῶν κανόνων, καὶ ἀποξενωθῇ τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας· καὶ παρακαλεῖ ὅπως ἐν πνεύματι ἀγάπης καὶ ἀπὸ κοινοῦ συζητήσωσι τὴν δημιουργηθεῖσαν κατάστασιν καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἱερῶν κανόνων εὑρεθῇ λύσις συμφέρουσα εἰς ἀμφοτέρας τὰς Ἐκκλησίας καὶ οὕτω κανονισθῇ ἡ ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ ἀμφοτέρων τῶν ὁμοδόξων λαῶν πρὸς γενικὸν ἀγαθὸν καὶ αὐτῶν καὶ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην τοῦ Ἁγιωτάτου Πατριάρχου Μόσχας καὶ πάσης Ρωσσίας ἀπήντησεν ὁ διαδεχθεὶς τὸν ἀποθανόντα ἐν τῷ μεταξὺ Καθολικὸν ἀρχιεπίσκοπον Γεωργίας Κυρίωνα Λεωνίδας, ἐκλεγεὶς ἀρχιεπίσκοπος κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1919 διὰ τῆς ὑπὸ ἡμ. 5 Αὐγούστου 1919 καὶ ἀριθ. πρωτ. 3949 ἐπιστολῆς. Ἡ ἐπιστολὴ ἄρχεται οὕτω: Λεωνίδας ταπεινὸς ἐλέῳ Θεοῦ Καθολικὸς Πατριάρχης πάσης Γεωργίας τῷ Παναγιωτάτῳ Τύχωνι, ἀγαπητῷ Δεσπότῃ καὶ τιμιωτάτῳ ἐν Χριστῷ ἀδελφῷ καὶ συλλειτουργῷ. Πατριάρχῃ Μόσχας καὶ πάσης Ρωσσίας.

Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Γεωργίας πειρᾶται νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ Γεωργία ἑνωθεῖσα πρὸ ἑκατὸν καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν μετὰ τῆς ὁμοδόξου Ρωσσίας ὑπὸ ἑναίαν πολιτικὴν ἐξουσίαν οὐδέποτε καὶ δι' οὐδεμιᾶς πράξεως ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν, ὅπως ἑνωθῇ μετ' αὐτῆς καὶ ἐκκλησιαστικῶς· τοὐναντίον μάλιστα ἡ Σύνοδος τῶν ἱεραρχῶν τῆς Γεωργίας εἶχεν ὡρισμένην ἀπόφασιν νὰ διατηρήσῃ καὶ ὑπὸ τὸ νέον πολιτικὸν καθεστὼς τὴν ἐκκλησιαστικήν της ἀνεξαρτησίαν· ὅτι τὴν ἀνεξαρτησίαν ταύτην κατ' ἀρχὰς ἐσεβάσθη καὶ αὐτὴ ἡ Ἁγιωτάτη ρωσσικὴ Σύνοδος μὴ θελήσασα νὰ ἀναμιχθῇ εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς Γεωργιανῆς Ἐκκλησίας. Ἡ βιαία κατάργησις τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς Γεωργιανῆς Ἐκκλησίας ἦν ἔργον τῶν κοσμικῶν ἀρχόντων παρὰ πάντα νόμον καὶ κανόνα ἡ δὲ Ρωσσικὴ Ἐκκλησία ἀντὶ νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τῶν ὑπερβασιῶν τούτων τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας εὐχαρίστως ἐδέχθη ἔπειτα τὴν ἀντικανονικῶς ὑπὸ τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας παραδοθεῖσαν αὐτῇ κυριαρχίαν ἐπὶ τῆς αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας ἐπὶ ἀθετήσει τῶν ἱερῶν κανόνων· ὅτι πᾶσα κατόπιν διαμαρτυρία εἴτε ἱεραρχῶν εἴτε λαϊκῶν κατὰ τῆς αὐθαιρέτου καταργήσεως τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Γεωργιανῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἐπιδιωκομένου ἐκρωσσισμοῦ τῶν Γεωργιανῶν ὑπὸ τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας ἐπνίγη εἰς τὸ αἷμα εἴτε ἐτιμωρήθη δι' ἐξορίας· ὅτι ἐπειδὴ καὶ ἡ κατόπιν πολιτεία τῆς Ρωσσικῆς Συνόδου οὐδόλως ἐνεθάρρυνε τοὺς ἱεράρχας τῆς Γεωργίας ὑποβαλόντας αἴτησιν περὶ τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς Ἐκκλησίας των κατὰ τὸ 1905 περὶ ποθητῆς λύσεως τοῦ ζητήματος, τοὐναντίον μάλιστα φανερὰ ἦσαν τὰ σημεῖα ἀρνητικῆς εἴτε ἀντικανονικῆς λύσεως, διὰ τοῦτο προέβησαν εἰς τὴν

οἴκοθεν ἀνακήρυξιν τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἐκκλησίας των, ὅτι δὲ καὶ μετὰ τὴν ἀνακήρυξιν τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἐκκλησίας παρέσχον δείγματα τῆς ζωηρᾶς των ἐπιθυμίας νὰ μὴ διασπασθῇ ἡ ἑνότης τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης· καὶ διὰ τοῦτο τὸν μὲν τέως ἔξαρχον Γεωργίας Πανιερώτατον Πλάτωνα θεωροῦν ὡς Τοποτηρητὴν ἱεράρχην τῆς ρωσσικῆς Ἐκκλησίας ἐν Καυκάσῳ εἰς τὰς ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας ἐπαρχίας, εἰς δὲ τὴν συνελθοῦσαν κατὰ Μάϊον τοῦ 1917 Σύνοδον τῶν ἐν Καυκάσῳ Ρώσσων ἀπέστειλαν πρὸς χαιρετισμὸν ἕνα ἱεράρχην καὶ ἓν τῶν μελῶν τῆς προσωρινῆς Διοικήσεως τῆς Γεωργιανικῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅτι τέλος κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1917 ἀπεστάλη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας πρὸς τὴν ἁγιωτάτην ρωσσικὴν Σύνοδον πρὸς χαιρετισμὸν εἰδικὴ ἀποστολὴ ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουσα τὸν Πανιερώτατον Ἀντώνιον, ὅτι ὁρισθείσης τῆς 1 Αὐγούστου 1917 ὡς ἡμέρας παρουσιάσεως εἰς τὴν Ἱερὰν ρωσσικὴν Σύνοδον αὕτη διὰ τοῦ πανιερωτάτου ἀρχιεπισκόπου Φιλανδίας Σεργίου διεβεβαίωσεν ὅτι εἶνε πρόθυμος νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν Γεωργιανικὴν Ἐκκλησίαν τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς θέσιν καὶ ὅτι αἱ παρατηρηθεῖσαι τελευταίως ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ ἀνωμαλίαι θέλουσιν ἐξομαλυνθῇ.

Καὶ τέλος παρακαλεῖ καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γεωργίας ὅπως νῦν, ὁπότε τὰ ἀρχαῖα παρῆλθε καὶ γέγονε τὰ πάντα καινά, ὑπὸ τὸ ἀνακαινισθὲν ἐκκλησιαστικὸν καὶ πολιτικὸν καθεστὼς ἀνακαινισθῶσι καὶ αὐτοὶ εἰς τὰ πρὸς ἀλλήλους αἰσθήματα ὥστε καὶ οἱ δύο ὁμόδοξοι λαοὶ πιστοὶ εἰς τὰς ἐκκλησιαστικάς των παραδόσεις νὰ δυνηθοῦν νὰ ζήσουν ἐν ἀμοιβαίᾳ εἰρήνῃ ἐκτελῶν ἕκαστος τὸν προορισμὸν αὐτοῦ πρὸς κοινὴν σωτηρίαν καὶ δόξαν Θεοῦ

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ἐν Τιφλίδι ἱδρυθὲν σωματεῖον τῶν ρώσσων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν τῆς Τιφλίδος εἶχεν ἀποφασίσει τὴν 27 Μαρτίου 1917 νὰ φέρῃ εἰς γνῶσιν τῆς ἁγιωτάτης Ρωσσικῆς Συνόδου ὅτι θεωροῦν τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς Γεωργιανῆς Ἐκκλησίας ὡς γεγονὸς τετελεσμένον, ταυτοχρόνως δὲ μὴ παραδεχόμενον δυνατὴν τὴν ὑπαγωγὴν των ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς Γεωργιανῆς Ἀρχιεπισκοπῆς παρεκάλουν τὴν ἁγιωτάτην Σύνοδον νὰ ἱδρύσῃ ἐν Ἀντικαυκάσῳ ἐξαρχίαν ὑποτασσομένην τῇ Ἁγιωτάτῃ ρωσσικῇ Συνόδῳ εἰς τὴν ὁποίαν ἐξαρχίαν δέον νὰ συμπεριληφθοῦν ὅλαι αἱ ρωσσικαὶ ἐνορίαι ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ Ὀρθόδοξοι κοινότητες, ἐὰν ἐπιθυμῶσι τοῦτο· ἡ δὲ ρωσσικὴ Ἐκκλησία ἐξέδωκε τῇ 14 Ἰουλίου 1917 τοὺς προσωρινοὺς κανονισμοὺς περὶ διοικήσεως τῆς ὀρθοδόξου ρωσσικῆς Ἐκκλησίας ἐν Καυκάσῳ, ἔχει δὲ ἐν Τιφλίδι ἀντιπρόσωπόν της τὸν πανιερώτατον ἐπίσκοπον Ἐλισαβετουπόλεως κ. Θεοφύλακτον ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ὁποίου ὑπάγονται πάντες οἱ ἀνὰ τὸν Καύκασον ὀρθόδοξοι ρῶσσοι καὶ ὅσοι ἄλλοι θέλουσι τοῦτο. Οὕτω ἐν τῇ αὐτῇ γεωγραφικῇ περιφερείᾳ ἀντικανονικῶς λειτουργοῦν δύο ἀνεξάρτητοι ἀπ' ἀλλήλων ὀρθόδοξοι ἐθνικαὶ Ἐκκλησίαι.

Φρονῶ εὐλαβῶς ὅτι μία σοβαρὰ συνδιαλλακτικὴ ἐπέμβασις τῆς πρεσβυγενοῦς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, ἥτις ἐν τῇ Ἱστορίᾳ εἰς τοιαύτας ἐκτάκτους περιστάσεις ἀπεδείχθη πάντοτε τελεσφόρος, παρὰ τῇ ρωσσικῇ καὶ παρὰ τῇ Γεωργιανῇ Ἐκκλησίᾳ θὰ ἐξομαλύνῃ τὰς διαφορὰς καὶ θὰ πείσῃ τὴν ἁγιωτάτην ρωσσικὴν Σύνοδον νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας εἰς τὴν μέχρι πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν θέσιν αὐτῆς ὡς αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας, ἀφοῦ μάλιστα ὑπάρχει ἑκατέρωθεν ἡ ἀγαθὴ πρὸς τοῦτο θέλησις καὶ δὴ νῦν ὁπότε τὸ εὐσεβὲς Γεωργιανὸν ἔθνος ἀποκατεστάθη εἰς ἴδιον κράτος· οὕτω θὰ ἀποτραποῦν βαθύτεροι κλονισμοὶ τοῦ ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικοῦ οἰκο-

δομήματος καὶ δὴ εἰς καιροὺς λίαν κρισίμους καὶ χαλεποὺς διὰ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐν οἷς ἐν μέσῳ παγίδων πολλῶν διαβαίνομεν καὶ ἐπὶ ἐπάλξεων πόλεων περιπατοῦμεν καὶ οἱ μὲν ἕτοιμοι τοῖς ἡμετέροις ἐφησθῆναι κακοῖς πολλοὶ καὶ πολλαχόθεν, ἐφεστήκασιν ὁ δὲ συναλγήσων οὐδεὶς ἢ καὶ εὐαρίθμητοι λίαν.

Ἐπὶ τούτοις διατελῶ μετὰ τιμῆς καὶ ἀγάπης

ἐλάχιστος ἐν Χριστῷ ἀδελφός

† Ὁ Τραπεζοῦντος ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ

Ἐν Φαναρίῳ, τῇ 15 Ἰουλίου 1920.

Η ΤΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΑΙ Η ΙΔΙΑΖΟΥΣΑ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΑΣ ΘΕΣΙΣ

Ἡ συνθήκη τῆς εἰρήνης ὁσονούπω ὑπογράφεται, ἂν μὴ καὶ ὑπεγράφη ἤδη, καὶ ἐξεχωρήθη ἄρα ὑπὸ τῆς Τουρκίας τῇ Ἑλλάδι ἐπ' αἰσίοις ἐκτὸς ἄλλων ἡ Ἡράκλεια, τοῦ Βυζαντίου ἡ ἐκκλησιαστικὴ τε καὶ κανονικὴ μητρόπολις.

Βεβαίως οὐδαμῶς διέφυγον τὴν προσοχὴν τῶν καθ' ἡμᾶς ταγῶν τῆς ἐκκλησίας τὰ κανονικὰ τῆς ἐκχωρήσεως αὐτῆς ἀποτελέσματα, ἐὰν ἁπλῶς καὶ χωρὶς περιορισμῶν, ἐφαρμοσθῇ τὸ προηγούμενον τοῦ τόμου τῆς χειραφετήσεως ἀπὸ 29 Ἰουνίου 1850. Καὶ ἔστι μὲν ἡ χειραφέτησις ὡς ὅρος τεχνικὸς τελείως ἀνεπιτυχὴς ἅτε μηδόλως ἀνταποκρινόμενος τῇ νομικῇ τοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν ὑπ' ἐκεῖνον ἐπισκόπων σχέσει, ἔτι ὅμως ἀτυχέστερον ἐδημιούργησε θεσμὸν, ὀρθότερον εἰπεῖν πραγματικὴν κατάστασιν, καθόσον αὕτη πολλαπλῶν μὲν ζημιῶν, οὐδεμιᾶς δὲ ὠφελείας πρόξενος ἐγένετο, οὔτε τῇ θεοσώστῳ ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος οὔτε τῷ πατριαρχείῳ Κωνσταντινουπόλεως! Ἀλλ' ὑπάρχει ὁπωσδήποτε τὸ προηγούμενον, καὶ τοῦτο ἐφαρμόσιμόν ἐστιν, ἂν προκριθῇ ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων, ἐπὶ ἁπασῶν τῶν ἄλλων μητροπόλεών τε καὶ ἐπισκοπῶν. Τίνα ὅμως τύπον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ προσλάβῃ ἡ διακανόνισις τῆς σχέσεως τοῦ Ἡρακλείας πρὸς τὸν Κωνσταντινουπόλεως.

Ἂν ὁ Κωνσταντινουπόλεως, ἐφ' ὅσον Πατριάρχης Οἰκουμενικὸς ὑπέρκειται τοῦ Ἡρακλείας, ὁ αὐτὸς οὐχ ἧττον, ὡς τοῦ Βυζαντίου ὁ ἐπίσκοπος. οἷον εἰπεῖν ὑπόκειται κανονικῶς τῷ Ἡρακλείας, ἅτε ὑπ' αὐτοῦ χειροτονούμενος. Μητρόπολις ἐκκλησιαστικὴ τοῦ Βυζαντίου ἦν, ἐστὶ καὶ ἔσται εἰς αἰῶνα τοῦ αἰῶνος ἡ Ἡράκλεια, ἐξ ἧς τὰ φῶτα τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τῶν πόλεων τὴν βασιλίδα μετελαμπαδεύθησαν. Ὑπὸ τὴν ἐποψιν αὐτὴν ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἐξ ὑπαρχῆς ἑλληνικὴ, πιστῶς ἐτήρησε τὸ πνεῦμα τῶν προγόνων, οἵτινες τελείως ἤθελον ἀμετακίνητα τὰ δίκαια τιμῆς καὶ σεβασμοῦ τῆς μητροπόλεως, καθὼς αὐτὰ τοὐλάχιστον ὁ Θουκυδίδης περιγράφει ἐν τῇ Κορινθίων κατὰ Κερκυραίων πρὸ τῆς Ἀθηναϊκῆς βουλῆς δημηγορία (Βιβλ. Α'.

Τὴν προνομιοῦχον τούτου ἕνεκα τοῦ Ἡρακλείας θέσιν ἐσεβάσθησαν αἰώνων ἑπτακαίδεκα μεταβολαὶ ἀφάνταστοι. Ὡς δὲ οἱ ἐπαΐοντες γινώσκουσι, καὶ ἐν τοῖς χρόνοις ἔτι τῆς ὑψίστης αἴγλης καὶ ἀκμῆς τοῦ Θρόνου Κωνσταντινουπόλεως παράβασις τῆς ἀκριβείας τῶν κανόνων ἐλογίζετο, ἂν ἄλλος ἢ ὁ Ἡρακλείας εἰς ἐπίσκοπον τὸν ὑποψήφιον ἐχειροτόνει. Νῦν δὲ, ὅτε μετατίθεται ἁπλῶς ὁ ἤδη εἰς ἐπίσκοπον κεχειροτονημένος νέος Πατριάρχης, τὴν ποιμαντικὴν κατὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Πατριάρχου ῥάβδον πάντως ἀπὸ τῶν χειρῶν λαμβάνει αὐθις τοῦ Μητροπολίτου Ἡρακλείας. Τὸ δὲ κυριώτατον, ὅτι ὁ Ἡρακλείας μόνος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς πάντας τοὺς λοιποὺς Μητροπολίτας, καὶ ἐὰν ἀποδημῇ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὀφείλει πάντως νὰ κληθῇ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου Πατριάρχου.

Ταῦτα πάντα ἱερὸς ἐστι θεσμὸς, ὃν ἐσεβά-

σθησαν καὶ οἱ τοῦ Γένους, ἄλλως Γενικοὶ λεγόμενοι Κανονισμοί, οἱ τόσα ἄλλα οὐκ ἐν πᾶσιν εὐτυχῶς μεταρρυθμίσαντες. Καὶ ὁ θεσμὸς αὐτὸς ὀφείλει ἀπαράβατος καὶ ἐν τῷ μέλλοντι νὰ μένῃ, καὶ διότι καθεστὼς ἀποτελεῖ σεβάσμιον, ὑπὸ τῶν παραδόσεων αἰώνων δέκα καὶ ἐννέα καθιερωμένον, καὶ διότι πρὸς κανόνας ἱεροὺς καὶ ἀμετακινήτους Οἰκουμενικῆς Συνόδου συμφωνεῖ, καὶ ὑπ' αὐτῶν κατοχυροῦται, ὡς ὀφόμεθα ἐν ἑπομένῳ ἄρθρῳ, καὶ διότι πρὸ παντὸς, καθὼς ἐγὼ τουλάχιστον φρονῶ, συμβολισμὸν βαθύτατον ἐνέχει. Εἶναι ὡς νὰ λέγῃ εἰς τὸν νέον Πατριάρχην: «Πρόσεχε, καὶ μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονῆς, ἀλλὰ μετριοφρόνει. Ἂν ὁ Θρόνος Σου ἐξήρθη ὑπὲρ πάντας ἐν τῇ ἱστορίᾳ, μέμνησο οὐχ ἧττον ὅτι κατὰ τὴν κανονικὴν ἀκρίβειαν καὶ νῦν ἀκόμη ἐξακολουθεῖς τελῶν ὁ ὑφιστάμενος οὕτως εἰπεῖν τῆς τέως μητροπόλεώς Σου. Μὴ λοιπὸν λησμόνει τίνος πνεύματος εἶ Σύ.» Καὶ ὁ συμβολισμὸς αὐτὸς διπλὴν προσκτᾶται σημασίαν, ὅταν ἀναλογισθῶμεν ὅτι ἀκριβῶς ἡ Οἰκουμενικὴ αὐτὸν Β΄. Σύνοδος ἐθεσμοθέτησεν, ἧς οἱ Πατέρες τὰ θεσπέσια ἐκεῖνα πρῶτοι εἶπον ρήματα: «ἡ γὰρ δόξα τοῦ Κωνσταντινουπόλεως ἡμῶν ἐστι δόξα.»

Καὶ τὸ πνεῦμα τοῦτο, τὸ ἐπιτυχῶς ὑπὸ τῆς ἐξαιρέτου ταύτης σχέσεως συμβολιζόμενον, πρὸ πάντων ἔσται χρησιμώτατον κατὰ τοὺς ἤδη διαυγάζοντας καὶ ὁσονούπω μέλλοντας νὰ ἀνατείλωσι μεγάλους διὰ τὴν ἐν Βυζαντίῳ ἐκκλησίαν χρόνους, χρόνους κεκλημένους ἅμα μὲν νὰ πραγματώσωσι τὴν ἐν ἐλευθερίᾳ ἕνωσιν τῶν πλείστων ἐπὶ μέρους χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν ὑπὸ τὴν ἠθικὴν ἁπλῶς καθηγεσίαν τῆς πρεσβυγενοῦς ἑλληνικῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκκλησίας, ἅμα δὲ νὰ λύσωσιν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ὅλης ἀνθρωπότητος ἐν πνεύματι Χριστοῦ τὰ μέγιστα κοινωνικὰ προβλήματα τὰ νῦν τὸν πεπολιτισμένον κόσμον συνταράττοντα καὶ βασανίζοντα.

Μὴ τυφλώττωμεν! τοῦ κόσμου ἡ πορεία οὐδέν ἐστιν ἄλλο, εἰμὴ ἀνακύκλησις. Τῇ ἀδιαφορίᾳ καὶ τῇ ἀπιστίᾳ ἠκολούθησεν ἀείποτε ἡ πίστις εἰς Θεόν. Οἱ δὲ σημερινοὶ αἱματηροὶ κοινωνικοὶ ἀγῶνες ἄλλως οὐδαμῶς νὰ χαρακτηρισθῶσι δύνανται, εἰμὴ οἱ τελευταῖοι φρικιώδεις σφαδασμοὶ μεγάλων ἀλλ' ἐκπνευσῶν δυνάμεων, αἵτινες ἐπεδίωξαν ὅ,τι ὡς δυνατὸν (οἱ νήπιοι!) ἐπίστευσαν, νὰ λύσωσι τὰ δυσχερέστατα κοινωνικὰ προβλήματα ἐξω τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἐν τούτοις οὐδεμία ἐπιτρέπεται ἀμφιβολία ὅτι ἡ ἐργαζομένη καὶ διαλογιζομένη ἀνθρωπότης, ἥτις καὶ προώρισται νὰ ζήσῃ καὶ νὰ ζήσῃ θέλει, οὐδαμῶς τὸν χρόνον ἑαυτῆς ἐπ' ἄπειρον εἰς δοκιμαστικὰς ἐφαρμογὰς ἀλλήλα πολεμούντων συστημάτων φιλοσοφικῶν θὰ κατατρίβῃ, ἀλλ' ὁδηγουμένη ὑπὸ τοῦ ἐνστίκτου τῆς αὐτοσυντηρησίας, ὄντος φύσει ἐγγενοῦς αὐτῇ, θὰ ἐπανέλθῃ κατ' ἀνάγκην εἰς τὴν τροχιὰν τῆς εὐσεβείας, περὶ ἧς ἐν πνεύματι ὁ τῶν ἐθνῶν ἀπόστολος τὰ θεῖα ἔγραφεν ἐκεῖνα λόγια: «ἡ δὲ εὐσέβεια ΠΡΟΣ ΠΑΝΤΑ ὠφέλιμός ἐστιν, ἐπαγγελίαν ἔχουσα ζωῆς ΤΗΣ ΝΥΝ καὶ τῆς μελλούσης» (Α. Τιμ. Δ. 8.), καὶ θὰ καταφύγῃ εἰς τὸν εὔδιον —κεκαθαρμένον δηλαδὴ— τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ λιμένα, ἔνθα «οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλλην· οὐκ' ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ,» οὔτε μεγαλοβιομήχανοι οὐδὲ ἐργάται, οὔτε μεγαλοκτηματίαι οὐδὲ θῆτες, οὔτε στρατοκρατικοὶ οὐδ' εἰρηνόφιλοι, οὔτε γαλαζόαιμοι οὐδ' ἀγενεῖς, οὐδ' ἤ τι ἄλλο ἡ τοῦ Ἑωσφόρου φίλαυτος ἐφεῦρε φαντασία, ὅπως πολεμήσῃ τὸ: «πάντες γὰρ ὑμεῖς εἷς ἐστὲ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Γαλ. Γ, 28).

Ὄντως δὲ ὁ χριστιανισμὸς, ὀρθῶς νοούμενος, πιστῶς ἑρμηνευόμενος, εἰλικρινῶς ἐφαρμοζόμενος, θὰ δυνηθῇ οὐ μόνον καὶ τὰ τῆς ζωῆς τῆς νῦν εὐτάκτως νὰ ρυθμίσῃ, ἀλλὰ καὶ κοινωνικὴν νὰ ὀργανώσῃ τάξιν, αἴρουσαν κατὰ τὸ δυνατὸν τὰς ἀντιθέσεις καὶ ἑνὶ ἑκάστῳ τὸν προσήκοντα βαθμὸν εὐδαιμονίας κοσμικῆς πρὸς τῇ ἐπουρανίῳ ἀσφαλίζουσαν.

Τοιοῦτο πνεῦμα δ' ἀκριβῶς ἐν τῇ ἑλληνικῇ ὀρθοδοξίᾳ ἐπρυτάνευσεν ἀείποτε, καὶ διὰ τοῦτο παρ' ἡμῖν οὐδεποσῶς εὐδοκιμοῦσι τὰ τὴν ἄλλην χριστιανικὴν Εὐρώπην καὶ τὴν μὴ ἑλληνικὴν ὀρθοδοξίαν, ποῦ μὲν μᾶλλον, ποῦ δὲ ἧτ-

τον, κατατρύχοντα δεινά. Παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἡμῖν, ὡς τοῖς κατ' ἐξοχὴν φορεῦσι τοῦ ἁγνοῦ τῆς ἐκκλησίας πνεύματος, —δὲν ποιοῦμαι λόγον οὔτε περὶ μεταρρυθμιστέων πάντως ἐξωτερικῶν ἐθίμων οὔτε περὶ τῶν δευτέρας τάξεως θεσμῶν— τὸ τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης πνεῖμα, ἡ συνείδησις τοῦ «πάντες γὰρ ἡμεῖς εἷς ἐσμὲν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» ζῇ καὶ τιμᾶται μέχρι καὶ τῆς σήμερον. Ὁ ἰσχυρὸς ἐπέρχεται ἐν ἱλαρότητι ἐπίκουρος τῷ ἀδυνάτῳ, αὖθις δ' ὁ ἀδύνατος εἰλικρινῶς τιμᾷ καὶ ἀγαπᾷ τὸν ἰσχυρόν. Βεβαίως τοῦτο μόνον δὲν ἀποτελεῖ τὴν τελειότητα. Τὴν τελειότητα θα φθάσωμέν ποτε, ἂν οἱ διδάσκαλοι τοῦ νέου Ἰσραὴλ, αὐτοὶ τελείως ἐμπεποτισμένοι ὑπὸ τοῦ γνησίου πνεύματος τοῦ χριστιανισμοῦ, τό πνεῦμα τοῦτο ἐμφυσήσωσιν εἰς τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, καὶ οὕτω ἐπιτύχωσι τὴν ἱερὰν καὶ ἀνεξίτηλον αὐτοῦ σφραγῖδα ἐπὶ πάντας τοὺς κοινωνικοὺς θεσμοὺς νὰ ἐπιθέσωσιν.

Ἀλλ' ἵνα τοῦτο γένηται, ὀφείλουσιν οἱ Πατριάρχαι καὶ κατὰ τὸ μέλλον, ὅπερ προοιωνιζόμεθα λαμπρότατον, νὰ μείνωσιν «οἱ Πατριάρχαι τῶν πενήτων τοῦ Χριστοῦ». Καὶ ἵνα ἐπανέλθω αὖθις εἰς τὸν προσφιλῆ συμβολισμόν μου, θέλομεν τὸν ὕψιστον ἐπόπτην καὶ φρουρὸν τοῦ ὄντως εὐαγγελικοῦ τῆς ἡμετέρας ἐκκλησίας πνεύματος νὰ βλέπωμεν καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἱερὰν στιγμὴν, καθ' ἣν ἀναλαμβάνει τὸ τρὶς μέγα πατριαρχικὸν ἀξίωμα, συμβολικῶς ὁμολογοῦντα καὶ ἀναγνωρίζοντα ὅτι δὲν εἶναι κύριος τῆς ἐκκλησίας οὐδὲ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ὁ μόνος ἀντιπρόσωπος, ἀλλὰ ἱστορικῷ μὲν καὶ ἐκκλησιαστικῷ δικαίῳ Πατριάρχης Οἰκουμενικὸς, κατά γε ὅμως τὴν κανονικὴν ἀκρίβειαν ἐπίσκοπος ἀπὸ τοῦ Ἡρακλείας τὴν χειροτονίαν ἑαυτοῦ λαμβάνων.

Ἰδοὺ ὁ λόγος, δι' ὃν θὰ ἀπηυχόμην τὴν ἐπέκτασιν τοῦ τόμου τῆς χειραφετήσεως καὶ ἐπὶ τοῦ μητροπολίτου Ἡρακλείας. Καὶ, ὡς κληρικὸς τῆς ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, ἐλπίζω ὅτι ἡ βαθεῖα σύνεσις τῶν τὴν ἁγίαν ἡμῶν Σύνοδον ἀποτελούντων Θεολόγων Μητροπολιτῶν, τῇ βοηθείᾳ τοῦ Θεοῦ, θὰ δυνηθῇ νὰ εὕρῃ τινὰ λύσιν, ἐπιτρέπουσαν ὅπως ἀλώβητον τηρήσωμεν θεσμὸν ὠφελιμώτατον, κανονικόντε καὶ συμβολικὸν, ὃν πάντως τοῦ Θεοῦ ἡ πρόνοια καὶ ἡ εὐλάβεια τῆς ἐκκλησίας μέχρι καὶ ἡμῶν διέσωσεν. Ἐγὼ ἐν τούτοις θὰ προὐτίμων ἀντὶ πάσης ἄλλης λύσεως νὰ ἔβλεπον τὴν διοικοῦσαν Σύνοδον τοῦ Θεοσώστου Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος αἱρομένην εἰς τὸ ὕψος τῶν σημερινῶν τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ γένους περιστάσεων, καὶ ἀποφαινομένην, καθ' ὃ ἔχει ἀναφαίρετον καθῆκον καὶ δικαίωμα ἐκ τῶν κανόνων, ὅτι παραιτεῖται τοῦ ὑπὲρ αὐτῆς οἱονεὶ εὐεργετήματος τῆς ἀνεξαρτησίας, ἅτε παρὰ τοὺς κανόνας καὶ τὰ ἀρχαῖα τῆς μιᾶς, καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἁγίας ἐκκλησίας θέσμια τὸ πρῶτον αὐθαιρέτῳ γνώμῃ εἰσαχθείσης, μόνον δ' ἐξ ἀνάγκης εἶτα ὑπὸ τῶν Πατριαρχείων Κωνσταντινουπόλεως διὰ τοῦ τόμου τῆς 29ΥΙ 1850 ἀνεκτικῷ τῷ τρόπῳ ἤτοι κατ' οἰκονομίαν θεσμοθετηθείσης. Ἂν δὲ ἡ πεπνυμένη, ὡς τὰ πράγματα δεικνύουσι, τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν διάνοια τὴν ἀγαστὴν πρωτοβουλίαν ἐν τῷ πάντων ἴσως ἐπικαιροτάτῳ τούτῳ θέματι προθύμως ἀναλάβῃ, τότε τὸ ἑλληνικὸν δευτέραν θὰ συνάψῃ ἱερὰν εὐγνωμοσύνης ὀφειλὴν πρὸς τὴν ἡρωϊκὴν τῆς Μεσογείου μεγαλόνησον· διότι ἡ ἑνότης ἡ ἐκκλησιαστικὴ οὐχ ἧσσονος τυγχάνει σημασίας πρὸς συμπλήρωσιν καὶ ἐξασφάλισιν ὁριστικὴν τῆς ἀναστάσεως τοῦ ἡμετέρου Γένους. Γένοιτο!

Ἐν Χάλκῃ, τῇ 20 Ἰουλ.] 2 Αὐγ. 1920

Δρ Ἄνθιμος Π. Ὀρφανίδης

† Ἀρχιμανδρίτης

προϊστάμενος τῆς Ἐκκλησίας Βουδαπέστης.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ ΑΤΑΚΤΑ

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Γνωστὸν ἴσως ὅτι ἐν τοῖς **Προσαρτήμασι** τῆς ἐν τῷ στερεοτύπῳ ἐκδόσει τοῦ **Συνεκδήμου** (Λειψίᾳ, 1893 σ. 63, 68), ἐν οἷς περὶ τῶν πόλεων «ὅσαι ἐν τοῖς ὕστερον χρόνοις μετωνομάσθησαν φέρεται» «Ὁδρυσὸς καὶ Ὀρεστιὰς ἡ νῦν **Ἀδριανούπολις**» Ἐπισυναφθήτωσαν ἐν τῷ μέρει τούτῳ ἵνα μὴ ἐπαναληφθῶσιν ἀλλαχοῦ καὶ τάδε.

Θεοδοσιούπολις, ὁ νῦν Ἄπρως, παρὰ τοῦ Ἄπρου πενθεροῦ κτισθεῖσα.

Ὀρθαγορία καὶ Στάγιρα, ἡ νῦν Μάκρη.

Ἀμφίπολις, ἡ νῦν Χρυσόπολις.

Ἄβδηρα, τὸ νῦν Πολύστυλον...

Καταλήγων εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο· ἐξ οὗ τινα παρέλιπον ἐπισημειοῦμαι μόνον δύο ἐδάφια ἐκ τῶν βυζαντινῶν «τὴν Ἀδριανοῦ... ἣν Ὀρέστην φασί πολίσαι τὸν τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅτε τὸν πλάνον ὑπέστη μετὰ τὴν ἀναίρεσιν Κλυταιμήστρας τῆς ἰδίας μητρὸς· ἐξ ἐκείνου τε Ὀρεστιάδας κεκλεῖσθαι τὸ πρότερον, Ἀδριανὸν δὲ Ἀδριανοῦ ὀνομάσαι»(1). Σήμερον δέ διετηρήσαμεν ξυνηθέστατον ἡ Ἀδριανοῦ, **τὴν Ἀδριανοῦ** ὑπονοουμένης τῆς λ. **πόλις**. Γεωγραφικώτερον δὲ ὁ Συνεχιστὴς Θεοφάνους(2) «Τὴν Ἀδριανούπολιν... ἥτις τὸ πρὶν μὲν Ὀρεστιὰς ἐκαλεῖτο ἐξ Ὀρέστου.... ὃς... ἐν τῇ συνελεύσει Ἕβρου Ἄρζου τε καὶ Ἀρτάκου τῶν τριῶν ποταμῶν γε λουσάμενος, τῆς νόσου ἀπήλλακτο. Ἀδριανὸς δε Καῖσαρ... αὐτὴν μεγαλύνας **πόλιν Ἀδριανοῦ** μετακέκληκεν,» —Ἀδριανούπολις δὲ **οὐχὶ Ἀνδριανούπολις**, ὡς ἤρξατο ἀπό τινος ἵνα γράφηται κατὰ τὸ *Andrinople*.

(1) Λέων Διάκον: 130 ἔκδ, Βόννης.

(2) Ἔκδ. Βόννης. 387.

Β'.

§ 7. Ὁ περὶ Θράκης καθόλου καὶ ἰδίᾳ μέλλων ἵν' ἀκριβολογήσῃ νῦν ὅτε κατὰ πρῶτον λόγον ἐπείγει ἡ τῶν νέων ἐπαρχιῶν ὀνοματικὴ ἀποκατάστασις δέον ἵν' ἀναδράμῃ εἰς τὰ γνωστὰ τοῖς ἐπιστήμοσι Ἐγκυκλοπαιδικὰ εἰδικὰ Λεξικὰ καὶ τὰ Ἀρχαιολογικὰ τοιαῦτα καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμη τὸν Πολίτου-Βάρτ, τοῦ Ραγκαβῆ πρὸς τούτοις δὲ εἰς τὰς Γεωγραφίας τοῦ *Mannert*, τοῦ *Kiepert*, τοῦ *Forbiger* καὶ τὰς μελέτας τοῦ *Dumont*, τοῦ *Jirecek* τοῦ *Picard* καὶ *Seure* γνωστὰς πολὺ,ὅθεν πολλὰς εἰδήσεις καὶ ἐξηγήσεις ἵνα συλλέξῃ δύναται. Καὶ αἱ τῶν ἡμετέρων λογίων ἐργασίαι εἶναι ἀξιόλογοι, ἡ τοῦ Σκορδέλη, τοῦ Βασιάδου, τοῦ Παρανίκα, τοῦ Καλαποθάκη, καὶ τοῦ Κεραμέως ἐν τῷ περιοδικῷ τοῦ Ε. Φ. Σ. (ΙΖ τ: Παράρτ.) καὶ πρότερον τοῦ Βατικιώτου ἐν τῇ **Οἰκονομ. Ἐπιθεωρήσει** Ἀθηνῶν (1875) περιγραφὴν τοῦ βιλαετίου Ἀδριανουπόλεως καὶ μονογραφίαι, ὧν κατάλογον εὑρίσκει τις παρὰ **Μπλιαράκη** Νεοελλ. Γεωγρ. Φιλολογία καὶ ταῖς ἐμαῖς **Προσθήκαις καὶ Διορθώσεσι** (1890) π. χ. τοῦ Μερτζίδου, τοῦ Μελιρρύτου, ἰατρῶν, τοῦ Παρασκευοπούλου τοῦ φιλτάτου Μελισσηνοῦ Χριστοδούλου, νῦν μ. Μαρωνείας, οὗ τὸ τελευταῖον βιβλίον «ἡ Θράκη καὶ αἱ Σαράντα Ἐκκλησίαι (ἐν ΚΠ 1897)» **διά τινα διοικητικὰ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα** καλὸν εἶναι ἵνα ληφθῇ ὑπ' ὄψιν διὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς διαιρέσεις, ἤτοι τὰς διαρρυθμίσεις ὁρίων πνευματικῆς δικαιοδοσίας καὶ ἐπισκέψεως ἐν καιρῷ τῷ δέοντι.

§ 8. Μέχρι τοῦ ἐξικνοῦντο τὰ ὅρια τῆς Θράκης πρὸς τὴν Μακεδονίαν, δὲν ἐξετάζω. Ὅλον τὸ μεταξὺ Αἵμου καὶ Ἴστρου μέρος τῆς Θράκης, ἡ ὑπὸ τοὺς Ρωμαίους **Μοισία** δὲν ἐνδιαφέρει ἡμῖν ἀλλ' ἡ μεταξὺ Αἵμου καὶ Ροδόπης, ἡ ὑπὸ τῶν ὑδάτων τοῦ Ἕβρου διαρρεομένη. Μεταγράφω ἐνταῦθα μὴ γνωσθὲν κείμενον περὶ τῆς περιοχῆς τῆς Θράκης καὶ ὁ-

νομασιῶν τετυπωμένον ὅμως ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τοῦ *Teubner* τοῦ μαγίστρου Ἰωάννου τοῦ Καναβούτζη(3) πρὸς τὸν αὐθέντην τῆς Αἴνου καὶ Σαμοθράκης ἔχον ὧδε: «Περὶ δὲ τῆς Θράκης τίς ἐστιν ὀφείλομεν εἰπεῖν. Δεῖ οὖν γινώσκειν ὅτι ὥςπερ ἐμερίσθη ἡ γῆ παρὰ τῶν γεωγράφων εἰς Ἀσίαν εἰς Εὐρώπην καὶ Λιβύην, οὕτω καὶ μία ἑκάστη ἐκ τούτων τῶν μοιρῶν μερίζεται εἰς ὀνομασίας τινάς, ἃς τινας καλοῦμεν ἡμεῖς ἐπαρχίας, οἱ δὲ Λατῖνοι προβίντζιας. Ἔχει γοῦν ... καὶ ἡ Εὐρώπη πολλὰς ἐπαρχίας ὁμοίως... καί τινες μὲν παλαιὰς τινὰς δὲ νέας... πάλιν μία μεγάλη ἐπαρχία ἔχει μέσον αὐτῆς καὶ μίαν αἱ δύο ἐπαρχίας μικράς, ὥςπερ ἡ Μακεδονία τὴν Θετταλίαν καὶ ἡ Θράκη τὴν Μακεδονίαν... Θράκη οὖν λέγεται ὁ τόπος ὅλος ὅν τινα ἐὰν θελήσῃ τις ἵνα διέλθῃ, ἐξελθὼν ἀπὸ τοῦ Νέσου ποταμοῦ ὃν καλοῦσι οἱ ἰδιῶται **Μέστον** [οἱ Τοῦρκοι σήμερον **Μέστα Καρὰ σοῦ** ὀνομάζουσι] καὶ ἀπέλθῃ εἰς Φιλιππούπολιν καὶ ἄνωθεν διέλθῃ τὸν τόπον ὅλον ἐκεῖνον καὶ καταντήσῃ εἰς τὸ ἀκρωτήριον τοῦ δυσικοῦ στόματος τοῦ στενοῦ τοῦ ἄνω ὅπερ οἱ κοινοὶ λέγουσι **Φάρον** καὶ πάλιν ἀπ' ἐκείνου κατέλθῃ τὸ δυσικὸν στενὸν ὅλον καὶ καταντήσῃ εἰς εἰς τὸ ἀκρωτήριον τοῦ στόματος τοῦ δυσικοῦ, τὴν Σηστὸν —πόλις γὰρ ὑπῆρχεν ἐνταῦθα ἡ Σηστός, οἱ δὲ κοινοὶ λέγουσι τὸ ἀκρωτήριον **Κριθέαν** — καὶ πάλιν ἀπὸ τούτου διέλθῃ τὸν αἰγιαλὸν τοῦ κόλπου τοῦ Μέλανος, ὃν τινα καλοῦσιν οἱ κοινοὶ κόλπον τοῦ Μαγαρισίου καὶ τῆς Αἴνου καὶ τὰ κύκλῳ τῆς Αἴνου μέχρι Μαρωνίας καὶ ἐφεξῆς ἕως οὗ καταντήσῃ πάλιν εἰς τὸν Νέσον ποτομόν, **αὕτη ἡ περιγραφὴ καὶ ἡ γῆ πᾶσα λέγεται Θράκη.**»

Αὐτὴ εἶναι λοιπὸν ἡ Θράκη κατὰ τὸν ΙΕ' αἰῶνα καὶ ταῦτα τὰ ὅρια αὐτῆς.

§ 9. Ἐπαρχίαι τῆς Θράκης κατὰ τὸν Ἀμιανὸν τέσσαρες —ἡ **ἰδίως Θράκη** κατὰ τὸν ἄνω Ἔβρον, **Φιλιππούπολις** (Εὐμολπιάς) — ἡ **Λιμιμόντου** πρὸς Α. **Ἀδριανούπολις** (Ὀρεστιάς) —ἡ **Εὐρώπης**, πρὸς ΝΑ πρὸς τὸν Ἑλλήσποντον **Ἄπροι**, καὶ **Πέρινθος** —ἡ **Ροδόπης** ἀπὸ τοῦ Μέλανος κόλπου μέχρι τοῦ Νέστου: **Αἶνος, Μαρώνεια**—

Ἡ εἰς **τέσσαρας** ἐπαρχίας διαίρεσις ἐτηρήθη καὶ ἐπὶ Βυζαντινῶν. Πρῶτον δὲ θ(έμα) ἐπὶ τῆς Εὐρώπης τὸ **Θρακῶον** (ἄλλο τὸ **θ.** Θρακησίων) ἐνῶ καὶ τὸ Βυζάντιον ἱδρυται καὶ τὸ τῶν Ρωμαίων βασίλειον. Τὸ δὲ **θ. τῆς Θράκης** ὡρίσθη «ἀφοῦ τὸ τῶν Βουλγάρων γένος τὸν Ἴστρον ποταμὸν διεπέρασεν» καθ' ἃ βεβαιοῖ ὁ Πορφυρογέννητος. Τὸ τῆς Θράκης θέμα ὑπὸ τὸν βασιλέα Κωνσταντινουπόλεως ἐτέτακτο καὶ εἰς ὑπουργίαν αὐτοῦ ἐχρημάτιζε καὶ δὲν ἦτο στρατηγὸς ἐν αὐτῷ ὡρισμένος. Ἀλλὰ μετὰ τὴν τοῦ... τῶν Βουλγάρων ἔθνους περαίωσιν, αὐτὸς ὁ βασιλεὺς «ἠναγκάσθη εἰς **θέματος τάξιν ἀγαγεῖν** αὐτὸ καὶ στρατηγὸν. (=στρατιωτικὸν διοικητὴν), ἐν αὐτῷ χειροτονῆσαι «διὰ τὰς ἐπιδρομὰς αὐτῶν. Ὥστε **ἃς ἐχωσι γνῶσιν οἱ φύλακες**. . . Ἀναγραφὴν τῶν πόλεων ἑκάστης τῶν ἐπαρχιῶν δύναται ὁ βουλόμενος ἐν τῷ μνημονευθέντι βιβλίῳ τοῦ Μητροπολίτου Μαρωνείας κ. Μελισσηνοῦ ἵνα εὕρῃ πρόχειρον οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν ἐξακρίβωσιν τῶν θέσεων ὅλων ἐν ὅλῳ **τριάκοντα** (σὺν δύο, τῇ Ἁγίᾳ καὶ Σαμοθράκῃ, αἵτινες ὑπάγονται τῇ Μαρωνείᾳ),μὴ συμπεριλαμβανομένων ἐντῇ Ἐπαρχίᾳ τῆς Μυσίας ἄλλων δεκαπέντε, περὶ ὧν οὐδεμίαν λέξιν λέγω, καθ' ὃ ἐκτὸς τοῦ λόγου μου.

Ἐπίσης ἐκ τοῦ περὶ «Κτισμάτων» (*de aedificiis*) ἔργου τοῦ ἱστορικοῦ Προκοπίου, δύναται ὁ ἀκριβολογῶν ἱκανὰ ἵν' ἀκριβώσῃ, ἐὰν οἰκείας σειρὰς ἀναγνώσῃ καὶ ἴδῃ ἔκδηλα ὅσα ὁ Ἰουστινιανὸς ἔκτισεν ἢ ἀνενέωσεν εἴτε τεμένη, εἴτε φρούρια, εἴτε καταπεπονηκότα τείχη καὶ ὀχυρώματα πρὸς ἀσφάλειαν τῶν κεκτημένων

(3) **Καναβούτζη** Αὐγουστορίκη ἐπιγραφὴν ἐν Αἴνῳ ὑπέδειξα ἐν καιρῷ τῷ πολυϊδμονι μακαρίτῃ γυμνασιάρχῃ Χίου Ζολώτᾳ καὶ τῷ Λάμπρῳ. Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ ἁγίου Βλασίου εὕρηται.

Ἡ Αἶνος ὑπετάγη τῷ οἴκῳ τῶν Γατελούζων. Φραγκίσκῳ τῷ Γατελούζῳ ἔδωκε τὴν Λέσβον ὁ Παλαιολόγος Ἰωάννης τῷ 1335, ἐκεῖθεν δ' ἐξηπλώθη καὶ ἐπὶ τοῦ Αἴνου ἡ αὐθεντία τοῦ οἴκου τούτου μέχρι τῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων κατακτήσεως.

καὶ ἄμυναν ἐν σελ. 116—124 καὶ 145—149 τῆς νῦν πᾶσι προσιτῆς τοῦ Προκοπίου στερεοτύπου ἐκδόσεως (1913) ὡς ἐν Καταλόγῳ—λέξις τοῦ ἱστορικοῦ—εὑρίσκεικατὰχώρας(Ἠπείρῳ, Μακεδονίᾳ κλ.) τὰ προσήκοντα ἕκαστος «ὡς μὴ τῶν ὀνομάτων ἐπιμιξίᾳ ὄχλος τις ἐπ_γένηται τῷ λόγῳ πολὺς» (βιβλ. Γ′ καὶ Δ′) καὶ διασαφήσεις ἐν ὅλῳ τῷ ἔργῳ.

§ 10. Ἐτίσης ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διαιρέσεως, ἥτις ἐκράτησεν κατὰ περιόδους ἀνάλογος τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτικῶν ἀναγκῶν, καὶ ἐκτίθεται ἐν ταῖς **Ἐκθέσεσι** τῶν πρωτοκλησιῶν πατριαρχῶν τε καὶ μητροπολιτῶν καὶ τοῖς μετὰ ταῦτα Συνταγματίοις, δύναταί τις ἱκανὰ ἴνα διδαχθῇ, συσχετίσῃ καὶ ἀνεύρῃ ἔν τε τῇ Θράκῃ, τῇ Βιθυνίᾳ καὶ Φρυγίᾳ τῇ ἐφ' Ἑλλησπόντῳ, περὶ ὧν πρόκειται. Ἐν τῇ τάξει τῆς προκαθεδρίας τῶν μητροπόλεων, ἀρχιεπισκοπῶν καὶ ἐπισκοπῶν ἀνευρίσκονται:

Μητροπόλεις: Ἡρακλείας
(Φιλιππουπόλεως)
Τραϊανουπόλεως
Ἀδριανουπόλεως
Μαρκιανουπόλεως

Ἀρχιεπισκοπαί: Βιζύης
Μαρωνείας
Μαξιμιανουπόλεως (Ν Δ Διδυμοτείχου)
Ἀρκαδιουπόλεως
Βερόης (Βερωνῆς)
[Ἀγχιάλου]
Σηλυβρίας
Ἄπρων
Κυμψάλων
Αἴνου
Δριζηπάρου (Μεσήνης)
Μεσημβρίας

Ἐν τῇ Θράκῃ **ἐπισκοπαὶ** ὑπὸ τὸν Ἡρακλείας **πέντε**, τοῦ Πανίου, τῆς Καλλιπόλεως, τῆς Χερρονήσου, τῆς Κοίλης καὶ τῆςΡαιδεστοῦ.

[Ὑπὸ τὸν Φιλιππουπόλεως **τρεῖς**].

Ὑπὸ τὸν Τραϊανουπόλεως, ὁ [Τὸ]Πήρου καὶ ὁ Ἀναστασιουπόλεως.

Ὑπὸ τὸν Ἀδριανουπόλεως, ὁ Μεσημβρίας, Σωζοπόλεως, Πλωτινοπόλεως, Ἀναστασιουπόλεως, Τζωΐδων.

Κατὰ μεταγενεστέραν Διατύπωσιν: ἡ τάξις τῶν μητροπόλεων ἡ αὐτὴ, ἡ εἰς τὴν Θράκην ἀφορῶσα Ἐν ταῖς ἀρχιεπισκοπαῖς πρώτη ἡ Βυζύη, εἶτα κατὰ σειρὰν ἡ Μαρώνεια, ἡ Ἀρκαδιούπολις, τὸ Πάριον, ἡ Σηλύβρια, τὸ Ρούσιον, τὰ Κύψελλα, ἡ Γαρέλλα (Δ τῆς Ραιδεστοῦ) ἡ Βρύσις, οἱ Δέρκοι, ἡ Καραβιζύη, ἡ Αἶνος ἡ Μεσημβρία.

Ἡ δὲ τάξις τῶν Ἐπισκοπῶν, εἶναι αἱ ἑξῆς: ὑπὸ τὸν **Ἡρακλείας** δεκαπέντε: Θεοδωρουπόλεως, Ραιδεστοῦ, Πανίου, Χερσονήσου, Καλλιουπόλεως, Χαριουπόλεως, Χαλκίδος, Δαινίου (Δαονίου, μεταξὺ Περίνθου καὶ Σηλυβρίας) Μαδύτου, Παμφύλου, Μηδείας, Λίζικος, Σεργέδζης, Μετρῶν, καὶ Τσουρουλοῦ, ἡ τὴν κορυφὴν σχηματίζουσα, τριγώνου ἔχοντος βάσιν ἐπὶ τῆς Προποντίδος γραμμὴν Ραιδεστοῦ—Ἡρακλείας—Σηλυβρίας ἡ εἰς μητρόπολιντελευταῖον ἀνυψωθεῖσαὑπὸτὸν τίτλον Τυρολώης καὶ Σερενδζίου (Στράνδζης). Τῆς **Τραϊνουπόλεως** Ρυδόπης, ὑπέκειντο αἱ ἑξῆς **ἑπτὰ** Διδυμοτείχου, Μάκρης, Μοσυνοπόλεως, Ἀναστασιουπόλεως, Πόρων, Ξανθείας, Περιθεωρίου. Τῷ **Ἀδριανουπόλεως, ἕνδεκα** αἱ ἑξῆς: Σωζοπόλεως, Ἀγαθουπόλεως, Δεβελτοῦ Τραποβιζύης, Καράβου, Βουκέλλου, Προβάτου, Σκοπέλου, Βρύσεως, Βουλγαροφύγου (Βαβαεσκὶ) Τζωΐδων·

§ 11. Τὰς τελευταίας **Ἐκθέσεις ἢ Διατυπώσεις**, π. χ. τὰς ἐπὶ Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου, τοῦ Γέροντος καίτοι αὗται βασίζονται ἐπὶ τῆς γεγονυίας ἐπὶ Λέοντος τοῦ Σοφοῦ Διατυπώσεως, ἐπεθεωρήθη σαν ὅμως καὶ συνεπληρώθησαν, δὲν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν, διότι χρήσιμοι εἰς τὸν γεωγραφικὸν σκοπὸν τῆς ἐμῆς διατριβῆς δὲν

εἶναι, οὐδὲν ἴδιον γεωγραφικὸν νεώτερον παρουσιάζουσι, χρησιμεύουσι μόνον διὰ τὴν προκαθεδρίαν, ἥτις ἀκολουθεῖ τὴν τάξιν «τῆς τιμῆς» τοῖς πολιτικοῖς πράγμασι π. χ. ὁ **Φιλαδελφείας** (Ἀλὰ-σεχίρ): ἐπισκοπὴ οὖσα ἡ Φ. τοῦ Σάρδεων καὶ διαφόρως τιμηθεῖσα πρότερον, ὕστερον προεβιβάσθη παρὰ τοῦ ἀοιδίμου καὶ εὐσεβοῦς βασιλέως κυροῦ Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου εἰς θρόνον ι΄ ὁ **Ἀδριανουπόλεως** θρόνος μ΄ ὢν εἰς ιβ΄ προεβιβάσθη, ἐνῷ ἄλλαι **ὑπεβιβάσθησαν, κατήχθησαν** ὡς ἐν τοῖς κειμένοις αὐτοῖς λέξεσι φέρεται. Ἡ **Διδυμότειχος** ἀπὸ ἀρχιεπισκοπῆς εἰς **νῦ** θρόνον προεβιβάσθη καὶ οὕτω καθεξῆς, καθὼς ἀμέσως καὶ μετὰ τοὺς δύο Ἀνδρονίκους πάππον καὶ ἔγκονον ἐν καιρῷ συγχύσεων ἀπὸ ἐπισκοπικὴν πολλοὶ θρόνοι ἔλαβον μητροπολιτικὴν ἀξίαν π. χ. ὁ Ραιδεστοῦ ὁ Καλλιουπόλεως, ὁ Σκοπέλου, ὁ Μάκρης ὁ Λιτίτζης ἄλλοι δὲ ἐτιμήθησαν ἀρχιεπίσκοποι ὁ Ἐξαμιλίου, ὁ Τζουρουλόης.

Τὸ αὐτὸ δύναται ἵνα λεχθῇ καὶ διὰ τὰ ἐπὶ Τουρκοκρατίας Συνταγμάτια, ἅτινα ἕνεκα τῶν καιρικῶν περιστάσεων καὶ τῶν πολιτικῶν μεταβολῶν μετεβλήθησαν, ὧν ἕνεκα ἡ τὴν σήμερον παρατηρουμένη διαφορὰ αὐτῶν καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ γεωγραφικοῦ χάρτου δυσαναλογία καὶ ἀσχημάτιστος διαίρεσις, δι' ἣν πολλαχωρία ἀπέχονται πολλῶν ἡμερῶν ὁδὸν ἀπὸ τῆς ἕδρας τῆς μητροπόλεως μένουσιν ἄνευ πνευματικῆς ἐπισκέψεως τοῦ κυριάρχου ποιμένος, ἐν ᾧ κεῖνται πλησιέστερον πρὸς ἕδραν ἄλλης μητροπόλεως. Δι' ὃ ἡ πρὸ ἐτῶν καὶ ἐν αὐτῇ τῇ **Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ** περὶ διαρρυθμίσεως τῶν ὁρίων τῶν ὑπὸ τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον ἐπαρχιῶν ὑποδειχθεῖσα ἀνάγκη, δὲν γνωρίζω ἂν καὶ σήμερον, ὅταν ἔλθῃ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, πρέπει ἵνα λησμονηθῇ.

(ἀκολουθεῖ)

Β. Α. Μ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἐπισκέψεις ἐπίσημοι.—Τῇ παρελθούσῃ ἑβδομάδι ἐπεσκέψατο τὴν Α. Σ. τὸν τοποτηρητὴν ὁ ἐξοχ. ἀρχηγὸς τῆς ἐν Ἀνατολῇ Γαλλικῆς ὑγιονομικῆς ἀποστολῆς στρατηγὸς Ἀρνώ, ἐπισκεφθεὶς εἶτα καὶ τὸν πατριαρχικὸν ναόν.

Ἱερὰ Σύνοδος.— Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος διατρίβει ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ αὐτοῦ ὁ ἐκ τῶν σεβ. συνοδικῶν μητροπολίτης Σηλυβρίας κ. Εὐγένιος Παπαθωμᾶ, συμπανηγυρίζων μετὰ τῶν εὐημερούντων ἤδη χριστιανῶν αὐτοῦ τὴν ἐγκατάστασιν τῆς ἑλληνικῆς διοικήσεως.

Ἅγιον Ὄρος.—Ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας ἀπενεμήθη εἰς τοὺς ἑλλογίμους ἁγιορίτας μοναχοὺς κκ. Κορνήλιον Λαυριώτην καὶ Ἀνατόλιον Βατοπεδηνὸν ἡ δάφνη τῶν ἀξιωματικῶν τῆς ἀκαδημίας.

Μετόχια πατριαρχικὰ ἐν Μόσχᾳ.—Διαμένει ἐν τῇ πόλει ἡμῶν ἀπὸ μικροῦ ὁ πανοσλ. ἀρχιμ. κ. Ἀντώνιος, ἐπίτροπος ἐν Μόσχᾳ τοῦ πατριαρχικοῦ ἀποστολικοῦ θρόνου τῆς Ἀντιοχείας· ὁ πανοσλ. κ. Ἀντώνιος διεδέξατο τὸ ἔργον τοῦ πανοσλ. κ. Ἰγνατίου, διορισθέντος ἀντὶ τοῦ νῦν μητροπολίτου Τριπόλεως κ. Ἀλεξάνδρου Μιχαηλίδου— Εὐχαρίστως δὲ μανθάνομεν ὅτι οὐδεὶς τῶν ἐν Μόσχᾳ μενόντων ἐπιτρόπων τῶν πατριαρχικῶν θρόνων τῆς Ἀνατολῆς ἔπαθέ τι, ζῶσι δὲ ὑγιῶς ἔχοντες καὶ οἱ τοῦ ἡμετέρου κλίματος ἀρχιμανδρῖται Ἰάκωβος Δημόπουλος τοῦ Οἰκουμ. θρόνου καὶ Ἀμβρόσιος ὁ τῆς ἱερᾶς μονῆς τῶν Ἰβήρων.

ΑΓΑΠΗ— Ὁ ἀπὸ τοῦ 1898 ὑφιστάμενος ἐν Πειραιεῖ «Ὀρθόδοξος Ἀγαθοεργὸς Σύνδεσμος Ἀγάπη», πραγματοποιῶν ἐπὶ κοινῇ ὠφελείᾳ τὸν ἀγαθὸν αὐτοῦ σκοπὸν καὶ εὑρύνων αὐτόν, ἀπεφάσισε νὰ καθιερώσῃ, πλὴν τῶν θρησκευτικῶν ὁμιλιῶν, καὶ πρακτικὰς τοιαύτας, νὰ συστήσῃ τὴν καθ' ἑκάστην κυριακὴν ἀπὸ κοινοῦ συζήτησιν ὑπὸ τῶν μελῶν αὐτοῦ ἐπὶ θεμάτων γενικοῦ ἐνδιαφέροντος, καὶ νὰ καταστήσῃ τὴν βιβλιοθήκην καὶ τὸ ἀναγνωστήριον αὐτοῦ μοναδικὸν ἐν τῇ πόλει τοῦ Πειραιῶς.—Εὐχόμεθα τὴν ἐξ Ὕψους ἐπίρρωσιν εἰς τὸ κοινωφελὲς σωματεῖον, ἐλπίζομεν δ' ὅτι θὰ ὑποστηρίξωσιν ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς οἱ δυνάμενοι τὸν τῆς «Ἀγάπης» Σύνδεσμον, ὅστις μεθ' ἑτέρου ἐνταῦθα σωματείου, ἄριστα κατενόησε τὴν εὑρεῖαν τῆς ἀγαθοπραγίας σημασίαν.

ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ.— Περὶ τὸ μέσον Ἰουλίου παρελθόντος, ἀπεβίωσεν ἐν Κερκύρᾳ, πλήρης ἡμερῶν ὁ ἐπὶ μίαν σχεδὸν γενεὰν ποιμαίνων τοὺς ἐκεῖ ὀρθοδόξους, ἀρχιεπίσκοπος Κερκύρας καὶ Παξῶν Σεβαστιανὸς Νικοκάβουρας. Μαθητὴς τῆς Ἰονίου ἀκαδημίας, ἐχρημάτισεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη προϊστάμενος τῆς ἑλληνικῆς ἐν Βενετίᾳ κοινότητος, ἔγραψε δ' ἱκανὰς διατριβὰς εἰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικά. Ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Ζακύνθου κ. Διονύσιος ἔλαβε συνοδικῶς ἐντολὴν νὰ προστῇ τῆς κηδείας τοῦ ἀειμνήστου Σεβαστινοῦ.

ΔΟΣΙΘΕΟΣ ΠΡΩΗΝ ΜΕΤΡΩΝ. — Βραδέως ἐμάθομεν τὸν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει συμβάντα, οὐ πρὸ πολλοῦ, θάνατον τοῦ ἀπὸ πολλοῦ ἐν Ἄθῳ μονάζοντος ἐπισκόπου πρώην Μετρῶν Δοσιθέου, προεγγίσαντος τὸ τῆς ἡλικίας ἐνενηκοστὸν ἔτος. Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 1872 χειροτονηθεὶς ἐπίσκοπος Συννάδων, κατὰ τὰ μέσα τοῦ 1874 ἐψηφίσθη ἐπίσκοπος Μετρῶν καὶ Ἀθύρων, καὶ κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1879 παραιτησάμενος τὴν ἐπισκοπὴν, ἀπεσύρθη εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου διέμενεν ἱερουργίας τελῶν, ἀγαπώμενος ὑπὸ τῶν μοναχῶν, μάλιστα δὲ τῶν ρώσσων. Ὁ μακαρίτης Δοσίθεος κατήγετο ἐκ Στέρνας τῆς ἐπαρχίας Μυριοφύτου.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 5550

Κλῆσις

Ὁ Γεώργιος Βουτσᾶς χριστιανὸς ὀρθόδοξος, πολίτης τὴν Ἕλλην, τέως μηχανικὸς καὶ κάτοικος Ρούμελη-Χισὰρ (Κωνσταντινουπόλεως), νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 1 1)2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Ἀναστασίας Γ. Βουτσᾶ, τὸ γένος Γεωργίου Ἀλιμπέρτη, χριστιανῆς ὀρθοδόξου Ἑλληνίδος, κατοίκου Ρούμελη Χισὰρ (Κωνσταντινουπόλεως) ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθ. διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πα]χείοις, τῇ 18 Ἰουλίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 2

Ὁ Β' Γραμματεὺς

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' ἀριθ. 117 καὶ ἡμερομην. 22 Ἰουνίου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ Αἰκατερίνης Βαφειάδου, τὸ γένος Κ. Καλφοπούλου κατὰ Ἀποστόλου Βαφειάδου,

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Πατριαρχ. Δικονομ. Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφαίζον παμψηφεὶ, δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 5294 καὶ ἡμερομ. 4 Ἰουλίου 1919 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Αἰκατερίνης Α. Βαφειάδου, τὸ γένος Κ. Καλφοπούλου κατὰ Ἀποστόλου Βαφειάδου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ Διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμ. τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νεολόγου», καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τὰ τέλη τῆς παρούσης ἀποφ σεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνιόντα εἰς γρόσια πεντακόσια τεσσαράκοντα ἓν (ἀρ. 541) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πα]χείοις, τῇ 19 Μαΐου 1920. 3

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) † Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν**

Ὁ Β' Γραμματεὺς

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

ΕΤΟΣ Μ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 8 Αὐγούστου 1920 ΑΡΙΘΜ. 31

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

ΕΥΚΟΛΟΣ ΚΑΙ ΔΥΣΚΟΛΟΣ
Η ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΙΣ

Γνωστὴ ἡ αὐτοσχέδιος δοξασία τῶν πολλῶν καὶ ἡ αὐτάρεσκος ἀξίωσις ἄλλων, ὅτι ὁ τύπος ἐκπροσωπεῖ τὴν κοινὴν γνώμην. Οὐ πρὸ πολλοῦ ἔν τινι φύλλῳ τῆς πρωτευούσης, καὶ ἐὰν δὲν ἀπατᾷ ἡ μνήμη, ἐν τῷ «Βοσπόρῳ» καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ κ. Paillarés, μετὰ τῆς συνήθους αὐτοῦ παρρησίας ἀπεκρούετο ἡ ὑπόληψις αὕτη ὡς μὴ ὀρθή, ὑπεστηρίζετο δὲ ὡς μᾶλλον ἀληθὴς ἡ ἄλλη ἀντίληψις, ὅτι ὁ δημοσιογράφων δὲν ἐκπροσωπεῖ εἰμὴ τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ γνώμην, ἡ τὸ πολὺ τὴν γνώμην εἰς ὃ ἀνήκει σωματείου ἢ ὁμίλου τὸ φύλλον, σπουδάζει δὲ νὰ προσεταιρισθῇ καὶ προσελκύσῃ εἰς τὴν γνώμην ταύτην ὅτι πλείστους καὶ ἐκ τοῦ ἄλλου δημοσίου. Ὁμιλοῦμεν, ἐννοεῖται, περὶ τοῦ εὐπρεπεστάτου εἴδους τῆς δημοσιογραφίας, τοῦ ἐξυπηρετοῦντος νομίμους τινὰς ἀνάγκας τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ἀρχῆς γινομένης ἀπὸ τοῦ φιλοκαίνου τῶν ἀνθρώπων, οὐχὶ δὲ περὶ τῶν ἄλλων εἰδῶν, τῶν ἁπλῶς ἐκμεταλλευομένων ἀνθρωπίνας τινὰς ἀδυναμίας. Καὶ ὑπὸ τὴν εὐπρεπεστάτην ὅμως μορφὴν αὐτῆς εἶναι καὶ ἡ δημοσιογραφία ἐπιχείρησίς τις ἢ ἐπάγγελμα. Καίτοι δὲ τὰ τῆς ἀσκήσεως αὐτῆς, καὶ ἰδίᾳ τὰ προσόντα τῶν δημοσιογραφούντων δὲν καθωρίσθησαν ἔτι δι' ἐπὶ τούτῳ νόμων, ὅπως τὰ τῶν μετερχομένων τὸ ἰατρικὸν ἢ δικηγορικὸν ἢ μηχανικὸν ἢ ἄλλο τοιοῦτον ἐπάγγελμα, ἀλλὰ δύναταί τις καὶ ἄνευ ἐνδείξεως εἰδικῶν σπουδῶν καὶ δοκιμασιῶν νὰ δημοσιογραφῇ, ὅμως εἶναι καὶ αὕτη ἐπάγγελμα, καὶ ἐπάγγελμα δημοσίου μᾶλλον ἢ ἰδιωτικοῦ χαρακτῆρος, παρεμφερὲς (sit venia comparationi) τῷ διδασκαλικῷ, μετὰ ταύτης τῆς διαφορᾶς, ὅτι ὁ μὲν διδάσκαλος ἀφορᾷ εἰς τὴν διδασκαλίαν καὶ διαπαιδαγώγησιν τῆς μικρᾶς ἡλικίας καὶ ὄχι κατὰ τὸ αὐτῷ δοκοῦν, ὁ δὲ δημοσιογράφων παρίσταται ὡς διδάσκαλος καὶ παιδαγωγὸς καὶ τῆς ἡλικίας τῆς μεγάλης,

καὶ κατὰ τὸ αὐτῷ δοκοῦν, ἀγωνιζόμενος νὰ ρυθρίσῃ πρὸς τὰς ἰδίας αὐτοῦ σκέψεις καὶ ἀντιλήψεις καὶ τὰς σκέψεις τοῦ πολλοῦ δημοσίου.

Καὶ οὕτως ὅμως νοουμένη καὶ ἀσκουμένη, ἔχει ἀναντιρρήτως ἡ δημοσιογραφία μεγάλην ἀποστολὴν καὶ πολλὴν σπουδαιότητα εἰς τὴν εὐόδωσιν τῶν κοινῶν, μόνον ὑπὸ ὅρους τινάς. Ὅπως ὑπάρχουσι σήμερον πολλοὶ πιστεύοντες εἰς τὴν δημοσιογραφίαν καὶ καταφεύγοντες, ἔστω καὶ ὑπὸ ἁπλῆν μορφὴν τῆς ἀπειλῆς, εἰς τὴν δημοσιογραφίαν ὡς εἰς μόνον καὶ ἀσφαλὲς ὅπλον τῆς τῶν πάντων διορθώσεως καὶ τῆς σωτηρίας τῶν κοινῶν, οὕτως ὑπῆρχον καὶ ἐν τῇ ἀρχεγόνῳ Ἐκκλησίᾳ οἱ φρονοῦντες—ἦσαν δὲ τοιοῦτοι πολλοὶ τῶν ἐξ Ἰουδαίων καὶ Φαρισαίων προσελθόντων—οἱ πιστεύοντες ὅτι ὁ Μωσαϊκὸς νόμος καὶ δι' ὧν ἐπέτασσε καὶ ἐπηγγέλλετο, καὶ δι' ὧν ἀπηγόρευε καὶ ἠπείλει, ἦτο ἐπαρκὲς καὶ ἀπαραίτητον μέσον πρὸς σωτηρίαν. Τοὺς οὕτως ἐκθειάζοντας τὴν σημασίαν καὶ δύναμιν τοῦ παλαιοῦ νόμου καὶ τῶν διατάξεων αὐτοῦ ἔχει ὁ Ἀπόστολος ὑπ' ὄψιν λέγων, ὅτι «καλὸς ὁ νόμος, ἐάν τις νομίμως αὐτῷ χρῆται». Εἶναι ἐφαρμόσιμα τὰ τοῦ Ἀποστόλου καὶ εἰς τὸν τύπον. Καλὴ ἡ δημοσιογραφία καὶ δι' ὧν εἰσηγεῖται καὶ ὑποβάλλει, καὶ δι' ὧν ἐπαινεῖ καὶ ἐξαίρει, καὶ δι' ὧν ἐπικρίνει, καὶ δι' ὧν ἔτι κεραυνοῖ ἢ ἐπαπειλεῖ, ἐάν τις νομίμως χρῆται τῇ δημοσιογραφίᾳ, ὡς τε δημοσιογράφος καὶ ὡς ἀναγνώστης. Ὡς δημοσιογράφος χρῆται τῇ δημοσιογραφίᾳ νομίμως. ὅταν ἔχῃ ἐν νῷ πάντοτε καὶ ἐκπληροῖ εὐσυνειδήτως τὰ καθηκοντα τῆς ἰδίας κλήσεως, ἀποφεύγων πᾶσαν κατάχρησιν τῆς παρεχομένης αὐτῷ ἀδείας καὶ ὑποστηρίξεως παρὰ τοῦ δημοσίου, τὸ τοῦ Ἀποστόλου, ἐνθυμούμενος καὶ εἰδὼς τοῦτο, ὅτι δικαίοις δημοσιογραφία οὐ κεῖται, ἀνόμοις δὲ καὶ ἀνυποτάκτοις, ἀσεβέσι καὶ ἁμαρτωλοῖς, ἀνοσίοις καὶ βεβήλοις, πατρολῴαις καὶ μητρολῴαις, ἀνδροφόνοις, πόρνοις . . . ἀνδραποδισταῖς, ψεύσταις ἐπιόρκοις καὶ εἴ τι ἕτερον τῇ ὑγιαινούσῃ διδασκαλίᾳ ἀντίκειται, τούτοις κεῖται ἡ δημοσιογραφία. Ὡς ἀναγνώστης δὲ, καὶ οὗτος ἡλικίαν ἔχων, χρῆται τῇ δημοσιογρασίᾳ νομίμως, ὅταν τηρῇ τὴν ἑαυτοῦ αὐτοτέλειαν καὶ αὐτενέργειαν, καὶ δὲν ἀποβαίνῃ νευρόσπαστον τοῦ πρώτου ἢ τελευταίου εἰπόντος, ἢ χαλκὸς τις ἀπηχῶν ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον τὰς ξένας δόξας καὶ τὰς ξένας ἀντιλήψεις. Ὅτε ἐσχηματίσθη τὸ κοινὸν λόγιον «οὔτε ὅλα τοῦ ἰατροῦ οὔτε ὅλα τοῦ πνευματικοῦ» δὲν ὑπῆρχεν ἀκόμη δημοσιογραφία. Σήμερον εἶναι ἀπαραίτητος ἀνάγκη, ἐὰν μὴ ἀντικατασταθῇ, ἀλλὰ πάντως νὰ συμπληρωθῇ τὸ λόγιον ἐκεῖνο διὰ τῆς προσθήκης· **οὔτε ὅλα τοῦ δημοσιογράφου.**

Ἐὰν ἰσχύῃ τοῦτο περὶ παντὸς ἀναγνώστου ἐφημερίδων, πολλῷ μᾶλλον ἰσχύει περὶ τῶν ἐμπεπιστευμένων ἀρχήν τινα ὑπεύθυνον καὶ διαχειριζομένων αὐτὴν ἐν πλήρει συναισθήσει τῆς ἰδίας εὐθύνης, καὶ ἔτι μᾶλλον περὶ τῶν ἐμπεπιστευμένων ἀρχὴν πνευματικὴν καὶ ἐκκλησιαστικήν, τῶν ἐχόντων καὶ ὑποχρεουμένων νὰ ἔχωσι σύνθημα μὲν τὸ πειθαρχεῖν καὶ ἀρέσκειν Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις, κανόνα δὲ τὸ «πάντα δοκιμάζοντας τὸ καλὸν κατέχειν». Πρῶτοι βεβαίως ὀφείλουσι νὰ ἔχωσιν ἐν νῷ ταῦτα αὐτοὶ οἱ ἐκ τοῦ κλήρου. Πλὴν πρέπει νὰ ἔχωσιν ἐν νῷ τὰ αὐτὰ καὶ ὅσοι παρ' ἡμῖν δημοσιογραφοῦσιν, ἢ ὁπωσδήποτε ἄλλως ἀρεσκόμενοι εἰς τὸ πράττειν τὰ κοινὰ, λόγῳ ἢ γραφῇ εἰσηγοῦνται καὶ ὑποβάλλουσι τοῖς ὑπευθύνοις τὰ ἑαυτοῖς δοκοῦντα. Ὑποβάλλοντες καὶ ὑποδεικνύοντες ὡς δεῖ, ἔστωσαν βέβαιοι ὅτι θὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ πικρανθῶσι μηδὲ νὰ ἀγανακτῶσιν, ἐὰν κατὰ τὴν ἀπὸ κοινοῦ σύσκεψιν τῶν ὑπευθύνων δὲν εὑρεθῶσι πάσης ἀποδοχῆς ἄξιαι αἱ ὑποδείξεις αὐτῶν καὶ ὑποβολαί. Σύνθημα εἶχον οἱ παλαιοὶ τὰ γνωστὰ ἐκεῖνα· «Φίλος ὁ Πλάτων, φιλτέρα ἡ φιλτάτη ἡ ἀλήθεια». Σύνθημα τῶν ὑπευθύνων πνευματικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν δὲν δύναται νὰ εἶναι ἄλλο ἢ τοῦτο· **«φίλα τὰ τῶν φίλων, ἀλλὰ φίλτερα τὰ τοῦ Θεοῦ, τὰ τῷ Θεῷ καὶ τῷ πνεύματι τοῦ Θεοῦ δοκοῦντα καὶ ἀρέσκοντα.**

Ὡς ἄτομα δύνανται νὰ ἔχωσι πᾶσαν προθυμίαν νὰ φανῶσιν ἀρεστοὶ καὶ τοῖς φίλοις. Συνερχόμενοι ὅμως ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὡς Χριστοῦ μαθηταὶ καὶ συσκεπτόμενοι περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων ὡς Θεοῦ διάκονοι, δὲν δύνανται νὰ μὴ προτιμῶσι τὰ καθήκοντα τῆς ἱερᾶς κλήσεως καὶ ἀποστολῆς

καὶ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς ἰδίας συνειδήσεως. Ἄλλως προσκρούουσιν εἰς ἀμφότερα, προσκρούοντες δὲ καθίστανται οὐ μόνον τῷ Θεῷ ἀπάρεστοι, ἀλλὰ καὶ παρ' ἀνθρώποις ἀξιοκατάκριτοι τοῖς νουνεχῶς καὶ ἀπροκαταλήπτως κρίνουσιν. Εἶναι δύσκολον νὰ ἀρέσκῃ τις καὶ τῷ Θεῷ καὶ τοῖς ἀνθρώποις πᾶσιν, ἐφ' ὅσον οὕτως ἢ ἄλλως δὲν ἐπιζητοῦσι πάντες τὸ αὐτὸ θεάρεστον, καὶ οὕτως ἀναγκάζονται καὶ οἱ ἔχοντες τὰς ἀρίστας διαθέσεις πρὸς τὸ ἀρέσκειν πᾶσι, νὰ εἶναί πως ἐκλεκτικοί, καὶ νὰ φαίνωνται ὡς προκρίνοντες τοὺς μὲν παρὰ τοὺς δὲ, ὡσεὶ προῦκειτο περὶ προσώπων, ἐν ᾧ πρόκειται περὶ πραγμάτων, περὶ ἀρχῶν ἢ ἰδεωδῶν ἀντιλήψεων. Οἱ παρ' ἡμῖν ὑπευθύνως προϊστάμενοι τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ θρησκευτικῶν πρῶτον, καὶ ἔπειτα τῶν στενῶς μετ' αὐτῶν συνεχομένων κοσμικωτέρων πως ἀναγκῶν καὶ ὑποθέσεων τοῦ Γένους, ἐνδέχεται νὰ ἔχωσιν ὡς ἄνθρωποι τὰς ἰδίας ἐλλείψεις, καὶ νὰ μὴ εἶναι ἐν πᾶσιν ἀκριβεῖς τηρηταὶ τῶν θείων καὶ ἰδεωδῶν παραγγελμάτων ἧς πρεσβεύουσι πίστεως καὶ εὐσεβείας. Εἷς ἓν ὅμως εἶναι σύμφωνοι καὶ πρόθυμοι πάντες, εἰς τὸ ἀρέσκειν τοῖς πᾶσι καὶ εἰρηνεύειν μετὰ πάντων, κατ' ἰδιοσυγκρασίαν ἄλλοι, ἄλλοι δὲ καὶ κατ' ὀφειλὴν, κατὰ παράγγελμα ἀποστολικὸν «προνοούμενοι καλὰ ἐνώπιον πάντων ἀνθρώπων· τὸ ἐξ ὑμῶν, εἰ δυνατὸν, εἰρηνεύοντες μετὰ πάντων ἀνθρώπων».

Ὑποθέτομεν ὅτι τῆς αὐτῆς διαθέσεως ἐμφοροῦνται καὶ οἱ ἄλλοι οἱ νῦν πρὸς ἐκείνους διαφερόμενοι καὶ ἀνταγωνιζόμενοι ἐκ τῶν λαϊκῶν, τὸ δὲ χωρίζον αὐτοὺς εἶναι διαφοραὶ ἀντιλήψεων περὶ κεφάλαιά τινα, καὶ ταῦτα οὐσιώδη. Ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις εἶναι καὶ εὔκολος ἡ συνεννόησις καὶ δύσκολος. Εὔκολος, ἐὰν ἀποστῶσιν οἱ ἀνεύθυνοι τῶν ἰδίων καὶ ταῖς ἐκείνων ἀρχαῖς ἀσυμβιβάστων ἀντιλήψεων καὶ ἀξιώσεων· δύσκολος, ἐὰν ἀντέχωνται αὐτῶν. Εἶναι ἀδύνατον οἱ ὑπεύθυνοι νὰ ἀποστῶσιν τῶν ἰδίων ἀρχῶν καὶ ἰδεωδῶν χωρὶς νὰ ἀπαρνηθῶσιν ἣν ἔλαχον κλῆσιν καὶ ἀποστολὴν ὡς Χριστοῦ μαθηταὶ καὶ Θεοῦ διάκονοι. Ἀλλὰ θὰ δυσαρεστηθῶσιν οἱ ἄλλοι καὶ θὰ καταφύγωσιν εἰς τὴν δημοσιογραφίαν πρὸς πτόησιν καὶ ἐπιβολήν! Λυπηρὸν μὲν, ἀλλ' ἐὰν νομίζωσι σύμφορον ἑαυτοῖς, εἶναι ἐλεύθεροι. Φύσει καὶ θέσει εἶναι ἐπιβεβλημένον τοῖς ὑπευθύνοις νὰ μὴ πτοῶνται ἀπὸ οἱασδήποτε ἀρθρογραφίας οἱουδήποτε ἀλλοφρονοῦντος, ἐφ' ὅσον ἐκπληροῦσι τὸ ἴδιον καθῆκον. Ἐνδέχεται δι' ἄλλους, δι' αὐτοὺς ὅμως δὲν ἐπαλαιώθησαν τὰ τοῦ Κυρίου λόγια· «μακάριοί ἐστε, ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσι καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ' ὑμῶν, ψευδόμενοι ἕνεκεν ἐμοῦ». Δὲν εἶναι δὲ μόνον τοῦτο. Οἱ αὐτοὶ δὲν δύνανται νὰ μὴ εἶναι βέβαιοι ὅτι ἔχουσι μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ ὁμογενοῦς καὶ ὁμοδόξου πληρώματος, αὐτοὺς ἐκείνους, οἵτινες θυμοσόφως καὶ ἄνευ τῆς σοφίας τῆς νέας σοφίας καὶ ἐπιστήμης γνωρίζουσι μὲν τί θρησκευτικῶς τε καὶ ἐθνικῶς ἐν ἡμέραις χαλεπαῖς ὀφείλει τὸ Γένος τῷ συστήματι τούτῳ τῶν ῥασοφόρων, παρὰ πάσας τυχὸν τὰς ἐλλείψεις τῶν ἐπὶ μέρους καὶ ἐν τοῖς καθ' ἕκαστα, ἀγνοοῦσι δὲ ἔτι τὰ προεπαγγελλόμενα ἀμύθητα ἀγαθὰ τῶν πιλοφόρων συστημάτων, παρὰ πάσας τυχὸν τὰς ὑπεροχὰς τῶν συνιστώντων τε καὶ ἐκθειαζόντων αὐτά. Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὰς ἐλλείψεις τῶν ἐπὶ μέρους καὶ εἰς τὰ καθ' ἕκαστα, οἱ θυμοσόφως μόνον κρίνοντες οὐδὲ εἰς τοῦτο ἔχουσιν ἀκόμη τὴν βεβαιότητα, ὅτι οἱ ἀπὸ τῶν ἄλλων συστημάτων θὰ εἶναι ἄνευ ἐλλείψεων καὶ παραδειγματικοὶ ἐν πᾶσιν. Οἱ ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ συστήματος φαίνονται τοὐλάχιστον συναισθανόμενοι ἤδη τὰς ἰδίας ἐλλείψεις, καὶ ἐμφαίνουσι πρόθεσιν καὶ διάθεσιν εἰς τὸ διορθῶσαι αὐτάς.

Θὰ ἐπανέλθῃ ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» εἰς ζήτημα χμῆζον πολλῆς προσοχῆς δι' αὐτὸ τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν εὐρωστίαν τῆς ψυλῆς, ἐὰν ὑπὸ τὰ ὀνόματα ταῦτα νοῆται, καὶ ἀνάγκη νὰ νοῆται, καὶ ἄλλο τι οὐχ ἧττον σπουδαῖον παρὰ τὴν ἐξωτερικὴν ἰσχὺν καὶ ἔκτασιν, ἀπαραίτητον δὲ πρὸς τὴν διαφύλαξιν καὶ αὐτῆς ταύτης τῆς κτήσεως καὶ τῆς ἐξωτερικῆς δυνάμεως. Τὰ ἀπαραίτητα ταῦτα, παρὰ τὰ τερπνὰ τοῦ παρόντος, παρορῶνται συνήθως, καὶ βλέπει τις ἢ ἀκούει πολλάκις much ado for nothing, for a trifling.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΩΝ ΑΠΟΠΕΙΡΑΙ

(συνέχειαν ἰδὲ εἰς 146 καὶ 246 σελίδας)

Ὁ γέρων Ἰωακεὶμ ὁ Κοκκόδης ἐξελέγη τῇ 4 ὀκτωβρίου 1860 μετὰ περιπετειώδη διπλῆν ἐκλογικὴν συνεδρίασιν, παρισταμένου καὶ τοῦ τόσον ἀπαραιτήτου κριθέντος ἀντιπροσώπου τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως Καβουλῆ, τοῦ κατόπιν ὑπουργοῦ καὶ πασᾶ γενομένου. Οἱ διαπληκτισμοὶ μεταξὺ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἐπικρατήσαντες ἐπὶ τριακονταετίαν τοὐλάχιστον, ἀνέθρωσκον καὶ κατὰ τὴν πατριαρχικὴν ταύτην ἐκλογήν, οὐδεμίαν δ' εἶχον ἀμφιβολίαν οἱ φρονιμώτεροι ὅτι τοιαύτης ἀρχῆς ὅμοιον ἤθελεν ἐπέλθει καὶ τὸ τέλος. Ἄλλως τε, αἱ περὶ δῆθεν «διευθετήσεως» τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν πραγμάτων ἰδέαι τοῦ Ἰωακεὶμ ἦσαν ἤδη γνωσταί, ὄχι μόνον εἰς τοὺς δῆθεν λογάδας τοῦ Γένους, κληρικοὺς καὶ λαϊκούς, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλον τὸν ἀνεπτυγμένον λαὸν τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν.

Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐθνοσυνελεύσεως τοῦ 1858—λέγω δ' αὐτὴν τοῦ 1858, διότι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο (3 ὀκτωβρίου) ἐγένετο συνεδρίασίς τις—διέβλεπεν ὁ Ἰωακεὶμ τὸ κατάντημα, ἀντετίθετο δ' αὐτὸς καὶ οἱ «γέροντες» τῆς Συνόδου εἰς τὰς πολὺ βεβιασμένας ἐκδηλώσεις τοῦ δῆθεν νεωτεριστικοῦ πνεύματος, οὐδὲ ἀπῃτεῖτο νοῦς ἔκτακτος ὅπως συμπεράνῃ τις ὅτι, ὅταν ἡ γλῶσσα προτρέχῃ τῆς διανοίας, ὀδυνηρὰ θὰ ἐπέλθωσι συμπεράσματα. Βεβαίως οἱ «γέροντες» ἀντενήργουν εἰς τὴν ἐπιδρομὴν ἀφρόνων διδασκαλιῶν, ἦσαν δὲ καὶ συνοδικοί, κληθέντες μὲν ὑπὸ πατριάρχου καθὸ σύμβουλοι αὐτοῦ, ὑπ' αὐτοῦ δ' ἀπεκδεχόμενοι καὶ τὴν ἀπόλυσιν, ὡς ἡ τῶν κάτω χρόνων ἱστορία δεικνύει. Ὅτε, κατ' ἀνάγκην, ἀπελύετό τις ἐξ αὐτῶν, ἐγίνωσκον οἱ λοιποί, ἢ οἱ κυριώτεροι τῶν «γερόντων» τοῦ πατριάρχου συμβούλων, τὴν ἀπόλυσιν, ἐγίνωσκε δὲ καὶ ὁ προκαλῶν αὐτὴν πατριάρχης, ἐκτὸς ἂν δεχθῶμεν τὸν πατριάρχην ὅμοιον τῷ Κωνσταντίῳ τῷ Ἀσόφῳ, ὃς ἦν πρόθυμος εἰς ὑπογραφὴν παντὸς ἐγγράφου ὑποβαλλομένου αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἐπαράτου «κομίσου» Παναγιώτου Ἀγγελοπούλου, τοῦ διοικοῦντος τὸν διοικητὴν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀλλὰ κατ' ἀρχὰς Ἰουλίου τοῦ 1859 οἱ «γέροντες» Ἐφέσου Παΐσιος, Ἡρακλείας Πανάρετος, Κυζίκου Ἰωακεὶμ, Νικομηδείας Διονύσιος καὶ Χαλκηδόνος Γεράσιμος ἐμάνθανον, ἀπὸ στόματος τοῦ πατριάρχου, ὅτι πρέπει 'ν' ἀναχωρησωσιν ἐκ τῆς Συνόδου καὶ ἐκ τῆς Κπόλεως, διαταγῇ τῆς κυβερνήσεως, οὐχὶ γραπτῶς διακοινωθείσῃ—ἐπληροφοροῦντο δὲ πρὸς τούτοις ὅτι τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως τῆς Ὑψ. Πύλης οὐδεμίαν εἶχε γνῶσιν ὁ πατριάρχης, εἰς ὃν, παρὰ πᾶσαν ἔποψιν, ἔκειτο τὸ δίκαιον τῆς ἀπολύσεως αὐτῶν, ἢ τῆς προσκλήσεως ἑτέρων. Τὸ συμπέρασμα σαφέστατον. Ἠγνόουν τὴν ἀποπομπὴν αὐτῶν πέντε ἀρχιερεῖς, οἵτινες, ἔχοντες ἐν Φαναρίῳ φίλους κληρικοὺς, ἠδύναντο 'να μάθωσι τὰ κατ' αὐτῶν τεκταινόμενα. Οὔτε ὁ πατριάρχης εἶχε γνῶσιν τῆς ἀποπομπῆς τῶν κληρικῶν αὐτοῦ συμβούλων. Ἐβυσοδομήθη λοιπὸν ὑπὸ τῶν λαϊκῶν τῆς ἐθνοσυνελεύσεως, ἐν ὁμαλῇ διεξαγωγῇ τῶν τῆς διοικήσεως· διότι, ἐν ἀνωμάλῳ καταστάσει ἴσως ἤθελεν ἐπιτραπῇ ἡ τοιαύτη ἀποπομπή· ἀλλὰ τῷ 1859 εἴχομεν πατριάρχην, ἀρχὴν νόμιμον, κατὰ νόμους ἡμᾶς διέπουσαν. Τί συμπεραίνει λοιπὸν οἱοσδήποτε ἄρτιος καὶ ὑγιὴς ἐγκέφαλος; Ὅτι λαοῦ πρόκριτοί τινες ἐσφετερίσθησαν αἰωνόβια δίκαια τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ὑπεισελθόντες αὐτοὶ εἰς αὐτὰ, κατ' οὐδὲν δίκαιον.

Ὁ πατριάρχης Κύριλλος ἐβεβαίου μὲν ὅτι οὐδεμίαν εἶχεν εἴδησιν τῶν τεκταινομένων, ἀλλ' ἦτον ἅμα καὶ ἀναποφάσιστος ἄνθρωπος καὶ πνεῦμα πολὺ ταπεινὸν, καὶ οὔτε ἀπεφάσισε 'να ὑποβάλῃ παραίτησιν, ἀφοῦ ἔβλεπεν ἓν τῶν ἰδίων αὐτοῦ δικαιωμάτων καταργούμενον. Ὅπερ ἐζήτει ὁ Ἀαλής. Ἀλλ' εἰς αὐτὸ ἐβοήθησαν οἱ λαϊκοὶ τῆς συνελεύσεως, οἱ κυνηγοὶ τῶν «νέων ἰδεῶν», οἱ μὴ βλέποντες συνήθως ἐπέκεινα τῆς ρινὸς αὐτῶν· διότι, τοῦ πατριάρχου ἀγνοοῦντος τὰ λάθρα γινόμενα, τίς ἐβεβαίωσε τὴν Ὑψ. Πύλην ὅτι αὕτη «γνωρίζει καλῶς (ὅτι οὐδεμία ὑπόθεσις οὐδεὶς νόμος ἀπαιτεῖ τὴν ἐπὶ τοσοῦτον διαμονὴν τῶν μητροπολιτῶν τούτων ἐνταῦθα . . . . . ἐπειδὴ διὰ τὸν κανονισμὸν τῶν ὑποθέσεων τὰ παρόντα μέλη τῆς Συνόδου εἶναι ἀρκετὰ» κλπ. καθὼς ἔγραφε πρὸς τὸν Κύριλλον ὁ ἕτερος ἐγὼ

τοῦ Ἀαλῆ ὁ Φουάτ, ὁ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργός.

Ὅταν οἱ λοιποὶ κληρικοί, δύο τρεῖς, οὐδένα κίνδυνον διέβλεπον ἐκ τῆς καταργήσεως ταύτης τῆς ἰσχύος, τῶν δικαίων καὶ τῶν προνομίων τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ τῆς Μ. Ἐκκλησίας, διεῖδον οἱ πέντε «γέροντες» ἐκεῖνοι, οἱ τελευταῖοι τῶν «γερόντων» τῆς παρελθούσης περιόδου, καὶ ἐπέστησαν τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἐπὶ τῆς μελλούσσης ἔρχεσθαι περιόδου τῆς ἀποσυνθέσεως.

Ἐκήρυξαν τὴν ἄ ευ γνώσεως τοῦ πατριάρχου καὶ τῶν «ἀδελφῶν» ἰπολ σιν «ἀδελφῶν» ἄλλων ὡς παραβίασιν προνομίων ἐκκλησιαστικῶν, κατέκριναν τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ πατριάρχου ἐπὶ τῇ παραβιάσει, ἔγραψαν δὲ «θλιβόμεθα καιρίως διὰ τὴν οὕτω ραδιουργικὴν διάλυσιν τῆς Συνόδου, καὶ τὴν **ἀθέτησιν καὶ κατάργησιν τῶν προνομίων καὶ δικαιωμάτων τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τὴν ἀνατροπὴν πάσης τῆς τέως καθεστώσης διοικητικῆς τάξεως τῆς Ἐκκλησίας**» — καὶ φωνὴν ὕψωσαν διαμαρτυρίας, ἐξῆντα καὶ ἓν ἔτη πρὸ τῶν ἡμετέρων ἡμερῶν τούτων, ἐπὶ τῷ κατηφόρῳ, εἰς τὸν ὁποῖον ὥθουν τὴν Ἐκκλησίαν ἀσύνετοι διοικηταί.

Ἓν ἔτος καὶ δύο μῆνας μετὰ τὴν διαμαρτύρησιν τοῦ Ἰωακεὶμ Κυζίκου (διότι κυρίως ἔργον αὐτοῦ καὶ τοῦ Γερασίμου Χαλκηδόνος ἦν ἡ διαμαρτύρησις τῶν πέντε» (α), ὁ Ἰωακεὶμ ἐξελέγετο πατριάρχης. Ἐξελέγη κατὰ τὰ περὶ πατριαρχικῆς ἐκλογῆς ἄρθρα τῶν νέων κανονισμῶν, καὶ τὴν ἐκλογὴν δεξάμενος ἔδειξεν ὅτι ἡμιανεγνώριζε τοὺς καινουργεῖς θεσμοὺς τῶν τουρκοφορήτων νομοθετῶν. Ἐγίνωσκεν ὁ Ἰωακεὶμ ποῦ θὰ κατέτεινεν ἡ νέα νομοθεσία, ἀθετήσασα προνόμια πατριαρχικά, δίκαια τῆς Ἐκκλησίας, ἔθη, καθεστῶτα, ἃ, περιχαρακοῦντα τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ἐθνικὴν ὑπόστασιν τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων λαῶν, ἠρχίσαμεν 'ν' ἀναιρῶμεν, τὴν ἀποσύνθεσιν ἡμῶν τὴν ἐθνικὴν προετοιμάζοντες; — Ἐπανειλημμένως ὁ Ἰωακεὶμ, κατὰ τὴν δευτέραν αὐτοῦ ἱερατείαν, ἐν ἰδίαις ἀφηγήσεσι πρὸς ἐμὲ, ἐβεβαίωνε ὅτι πολλάκις συνίστα τοῖς τότε 'ν' ἀρχίσωσι ,να καταρρίπτωσιν ἀπὸ τῆς στέγης πρῶτον, καὶ 'να βάλωσιν ἀρχὴν οἰκοδομῆς ἀπὸ τῶν θεμελίων, ἐνῷ ἡμεῖς ἐπράξαμεν καὶ διὰ τὸ πρῶτον καὶ διὰ τὸ δεύτερον ἀντιστρόφως. Ἦσαν γνωσταὶ λοιπὸν αἱ τοῦ γέροντος Ἰωακεὶμ ἰδέαι· ἀλλ' ἐξελέξαντο αὐτὸν, καὶ μάλιστα τὰ τρία τέταρτα τῶν ἐν Κπόλει μητροπολιτῶν, καὶ ὁ Ἰωακεὶμ ἐδέξατο τὸ οὐ ψευκτὸν βάρος τῆς πατριαρχείας· ἀκριβῶς ὁ Πέτρος Ζάνος ἐπέσειεν ἐπὶ τοῦ Ἰωακεὶμ καὶ τῶν αὐτῷ συμφρονούντων τὸν φόβον τῆς ἐπιδρομῆς τοῦ πατριαρχήσαντος Ἀνθίμου τοῦ Κουταλιανοῦ, οὗ ἐφοβοῦντο τὸν πανοῦργον νοῦν. Ἀλλ' ὁ Ἰωακεὶμ κατηγγέλλετο εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς πρὸς τὴν τουρκικὴν κυβέρνησιν, πρὶν ἔτος ἓν παρέλθῃ σχεδὸν ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ. Διὰ τὴν καταγγελίαν μάλιστα ταύτην ἀπήλασεν ἐκ Φαναρίου τοὺς πρωτοστατοῦντας ἐν τῇ κατ' αὐτοῦ καταφορᾷ μητροπολίτας Ἐφέσου Παΐσιον, Νικομηδείας Διονύσιον καὶ τὸν ὑπ' αὐτοῦ πρὸ μηνῶν ὀλιγίστων προβληθέντα Φιλιππουπόλεως Πανάρετον. Καὶ εἰς μὲν τὴν ἐκ Κπόλεως ἔξωσιν ἐδικαιοῦτο, κατ' ἐμὲ, οὐδεὶς ὅμως δικαιοῖ τὸν Ἰωακεὶμ διὰ τὴν κατὰ τρόπον γενιτσαρικὸν ἀπέλασιν μετὰ κλητήρων καὶ πυροσβεστῶν, καὶ μάλιστα δύο «γερόντων» μητροπολιτῶν, διαταχθέντων 'ν' ἀναχωρήσωσιν ἀμέσως ἐκ τῆς ἀποβάθρας τοῦ Φαναρίου δι' ἀκατίου πολυκώπου, στερηθέντες καὶ τῆς εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν μεταβάσεως· Καὶ οἱ τρεῖς ἀνεχώρουν κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἐκ τοῦ Πατριαρχείου.

Κατηγγέλλετο πρὸς τὴν κυβέρνησιν ὁ Ἰωακεὶμ ὡς ἐναντίος τῶν νέων θεσμῶν. Ἦν δὲ ἐναντίος, δικαίως, ἀφοῦ ἀφῄρεσαν ἀπὸ τοῦ πατριάρχου οἱ κανονισμοὶ τὸ κανονικὸν δικαίωμα τῆς ἐπιλογῆς ἑνὸς ἐκ τῶν τριῶν ὑποψηφίων, κατὰ τὰς οὕτω λεγομένας κανονικὰς ψήφους, ἀφοῦ ἀφῄρεσαν τὸ δικαίωμα τοῦ προσκαλεῖν τ.ὺς συνοδικοὺς αὐτοῦ, διότι ἠθέλησαν 'να μιμηθῶσιν οἱνομοθέται τὰ ὑπὸ Μάουρερ περὶ διοικήσεως ἐκκλησιαστικῆς ἐν Ἑλλάδι νομοθετηθέντα. Καὶ ἐκεῖ ἐγόγγυζεν ὁ μακαρίτης Ἀθηνῶν Θεόφιλος Βλαχοπαδόπουλος ὅτι, οἱ νόμοι ἐκεῖνοι μετέβαλον εἰς «μητροπαλούκην» τὸν μητροπολίτην, ὡς ἔλεγεν αὐτολεξεί. Καὶ παρ' ἡμῖν ὁ Ἰωακεὶμ εἶχε δίκαιον, ἀλλ' εἶχον δίκαιον καὶ ὅσοι ἄλλοι ἔβλεπον εἰς

α) ὁ μακαρίτης Κυζίκου Νικόδημος ἐλεγέ μοι ὅτι τὴν διαμαρτυρίαν αὐτὸς συνέταξε.

τὴν κατασκευὴν τῶν «ἐθνοσωτηρίων» κανονισμῶν τὴν ἐπήρειαν τῆς στενῆς κεφαλῆς τῶν τούρκων, ζητούντων ν' ἀφαιρέσωσι πᾶσαν ἰσχὺν ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἀπογυμνοῦντες αὐτὴν τῆς ὀχυρᾶς παρεμβολῆς τῶν «γερόντων» ἀφ' ἑνὸς, τῶν «ρουφετίων» ἢ συντεχνιῶν, ἀφ' ἑτέρου. Τοιούτῳ τρόπῳ τὸν πατριάρχην μέχρι μὲν τοῦ 1855 ἐξέλεγον αἱ συντεχνίαι πᾶσαι, ἑκατὸν τεσσαράκοντα, πιθανῶς ἑκατὸν πεντῆντα, ἀπὸ δὲ τοῦ 1860 δέκα συντεχνίαι δι' ἀντιπροσώπων ἰσαρίθμων, καὶ ἐξ ἀντιπρόσωποι ἐμπόρων καὶ τραπεζιτῶν. Ἐξεμπδενίσαμεν τοιουτοτρόπως τὴν ἐπὶ τῆς διοικήσεως τῶν κοινῶν ἐπιρροὴν τῶν συντεχνιῶν, εἰς δὲ τὰς συντεχνίας ταύτας ἀνῆκον ὀρθόδοξοι καταγόμενοι ἐκ πασῶν τῶν ἐπαρχιῶν τῆς πρώην τουρκικῆς αὐτοκρατορίας.

(ἀκολουθεῖ)

ὁ μ. χ. Μ. Ι. Γ.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ ΑΤΑΚΤΑ

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Γ.

§ 12. Πόλεις τῆς κυρίως Θρᾴκης τῆς ἀμέσως ἐνδιαφερούσης ἡμῖν, ἐν αἷς ἐκόπησαν καὶ νομίσματα ἀπὸ τοῦ πέμπτου π.Χ. αἰῶνος καὶ ἐφεξῆς εἶναι ἐκ τῆς Νομισματικῆς γνωσταὶ αἱ ἑξῆς:

Αἶνος ἡ, ὑποτελὴς σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων, ὅτε οὗτοι ἐπὶ τὴν Σικελίαν ἐστράτευον (ὅρα κατωτέρω).

Μαρώνεια ἡ, **Φύτιον** τὸ, **Δίκαια** ἡ, (παρὰ τὰ **Ἄβδηρα** κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν **Δίκαιαν Ἐυρετριῶνος** ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου), **Ἄβδηρα** τὰ, (Τηΐων ἄ.) **Τρίπορος**, **Κύψελα** τὰ, 1) ἐν τῇ μεσογαίᾳ πέραν τοῦ Ἔβρου (ἀριστερᾷ), καὶ **Κύψελα** ἕδρα αὐτοκεφάλου ἀρχιεπισκόπου ἐπαρχίας Ροδόπης κατὰ τὴν Ἔκθεσιν Ἐπιφανίου Κύπρου.

Βισάνθη (Σαμίων ἄ.).

Βυζάντιον τὸ, (Μεγαρέων ἄ. μήνη καὶ ἀστὴρ ἐν τοῖς νομίσμασι).

Πέρινθος ἡ, (Ἰώνων ἄ., Ἡρακλῆς οἰκιστής)· ὅρα κατωτέρω.

Σηλυ[μ]βρία ἡ, ἀπὸ τοῦ Σήλυος **βρία**, θρᾳκιστὶ=πόλις) καὶ **Σαλυβρία** 2).

Ὀδρύσαι 3).

Ὀδρυσός, ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Ἀδριανούπολιν.

Ἐν τῇ ΝΔ παραλίᾳ τοῦ Εὐξείνου:

Ὀδησσὸς ἡ, (Μιλησίων ἄ.=Βάρνα), **Ἀγχίαλος**.

Ἀπολλωνία (Μιλησίων ἄ. 4) καὶ **Μεσημβρία**, ἄλλη δὲ ὁμώνυμος ὡς φρουρὸς τῶν Σαμοθρᾳκῶν, ἡ ἐν τῇ ἠπείρῳ, παρ' Ἡροδότῳ (*VII*, 108) φερομένη, ἡ μεταξὺ Μάκρης καὶ Στρύμης τοποθετουμένη νῦν, ὅπου τὰ **Σαμοθρᾳκια τείχη**, ὧν ἐσχάτη πρὸς ἑσπέρας πόλις αὐτή.

Ἐν τῇ Μεσογαίᾳ:

Ἀδριανούπολις, ἡ Ἀδριανοῦ.

Βιζύη ἡ

Δεούελτος ἡ, Δεβελτὸς παρὰ Βυζαντινοῖς, Δεοῦλτον, τὸ, 5).

---

1) Νῦν Ἴψαλα, τὸ ἐθνικὸν **Κυψελῖνος** καὶ **Κυψελῆνος** κατὰ Στέφ. Βυζάντιον.

2) Τὸ ἐθν. **Σηλυβριανὸς**, ὡς σήμερον.

3) **Ὄδρυσα**, πρ. τῶν Ὀδρυσῶν, καὶ Ὀδρυσία λέγεται, Ἡρῳδ. τ. Α', 267. Ὄρα καὶ Στ. Βυζαντίου. Περὶ Ὀδρυσῶν ὁ Θουκυδ. πραγματεύεται· ἔχω δὲ καὶ μονογραφίαν ὑπὸ Beheim-Schwabach de rebus Odryssarum, ἐν Βερολίνῳ 1842. Διὰ τὸ ὄνομα ὅρα Λεξικὸν Pape-Benseler ἐν λέξει.

4) ἡ μετὰ ταῦτα **Σωζόπολις**. Κατ' ἀντίθεσιν τῆς πρὸς **Ρυνδάκῳ** ἐν τῇ Βιθυνίᾳ.

5) Εἰς Δεβελτὸν ἔφυγεν Ἀλέξιος ὁ Γ' ἀπὸ Κ]πόλεως (1203) ἐπὶ τῇ τῶν Λατίνων καθόδῳ. Παρὰ τὸ Δεβελτὸν ἔτ. κατὰ τὸν ΙΔ' αἰῶνα τὸ **Κανστρίτζι[ον]**, ὅπερ ἀναφέρει ὁ Παχυμέρης, εὕρηται δὲ ὑπὸ τοὺς πρόποδας τῶν ὀρέων τῆς Στράνδζας πρὸς Ν τῶν λιμνοθαλασσῶν τοῦ Πύργου. Δεβελτοῦ ἐρείπια ἐν **Γιακιζλέ**. Ὄρα Arch. Epigr. Mit. τ. X σ. 167 καὶ 201.

Νικόπολις πρὸς Μέστῳ (πρὸς Β. τῶν Ἀβδήρων, Ἰσαρλίκ) 6).

Παυταλία ἐπὶ τοῦ ἄνω Στρυμόνος.

Πλωτινόπολις, ἀπὸ Πλωτίνης σ: τοῦ Τραϊανοῦ, ἐπὶ τῆς δ. ὄχθης τοῦ Ἔβρου. Ὁ θεὸς Ἔβρος κατακείμενος ἔχων τὸν ἕνα πόδα ἐπὶ ἀνεστραμμένου ἀγγείου.

Τόπειρος καὶ παρὰ Προκοπίῳ **Τόπερος** παρὰ τῷ Νέστῳ (Ρούσιον, νῦν παρὰ Πορφυρογεννήτῳ).

Τραϊανούπολις, ὅρα κατωτέρω), ἕδρα μητροπολίτου, ἐπαρχίας Θρᾴκης, 37η κατὰ τὴν Διατύπωσιν τοῦ Λέοντος καὶ 44η κατὰ τὴν τοῦ Ἀνδρονίκου, καὶ τέλος, Τραϊανουπόλεως, ὁ ὁποῖος λέγεται Μαρωνείας πάσης Ροδόπης (*Gelzer*).

Ἐν τῇ Θρᾳκικῇ χερσονήσῳ: 7)

Χερρόνησος, ἡ μετὰ ταῦτα **Καλλίπολις**(;) καὶ οὐχὶ ἡ **Καρδία**, ὡς ἐφέρετο παρά τισιν, ἀφ' οὗ ἤδη τῆς Καρδίας τὸ ὄνομα ἀναφέρεται παρ' ἀρχαίοις. Κεῖται κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐν μέσῳ τοῦ λαιμοῦ τῆς χερσονήσου παρὰ τὴν πόλιν **Ἀγοράν**, διότι ἀπαντᾷ ἐν τοῖς φορολογουμένοις **Χερσονησῖται ἀπ' Ἀγορᾶς** 8).

(ἕπεται συνέχεια)

---

6) **Ἀνδρόνικος ὁ Νεώτερος** τῷ 1329 τὴν ἁγιωτάτην ἐπισκοπὴν Νικοπόλεως, ἥτις ἐτέλει πρότερον ὑπὸ τὴν μητρόπολιν Φιλίππων ὑπέβαλε τῇ μητροπόλει Σερρῶν, διότι εἶχεν ἀποσπάσει ἀπ' αὐτῆς τὴν Ζίχνην, ἣν προεβίβασεν εἰς μητρόπολιν. Παρὰ Gelzer καὶ ἐν Miklosich A. 146-149.

7) Περὶ ταύτης ὅρα ἀρχαιότερον **Παρανίκα**, ἐν Ἑλλ. Φιλ. Συλλ. τ. Β' καὶ Γ' (1864 καὶ 1868), εἶτα **Κεραμέως** πάλιν ἐν **Ε. Φ. Σ.** τ. ΙΖ'· Σημειώσεις τοπογραφικαὶ τοῦ Hauvette-Besnault ἐν B. C. H. 1880, σ. 505—520.(Μάδυτος, Αἰγὸς ποταμοί, Ἀλωπεκόννησος).Ἰδίως ὅρατὴν Διατριβὴν τοῦ Schultz De Chersoneso Thr. Cap. II ἐν Βερολίνῳ 1853.

8) Κατὰ τὸν Hirschfeld . . . ἐπὶ ταύτης ἢ μετὰ ταῦτα Λυσιμάχεια (Ἀγοραῖον τεῖχος).

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ.— Ἐπὶ τῇ ἐν Παρισίοις ἀποτολμηθείσῃ, δυστυχῶς ὑπὸ ἑλλήνων, ἀποπείρᾳ κατὰ τῆς πολυτίμου ζωῆς τοῦ ἐξοχ. πρωθυπουργοῦ τῆς Ἑλλάδος κ. Βενιζέλου, δοξολογία ἐψάλη πρὸς Θεόν, διασώσαντα τὸν μέγαν πατέρα τῆς πατρίδος. Οἱ ἕλληνες κάτοικοι τῆς ἡμετέρας πόλεως πολυπληθεῖς συνῆλθον ἐν τοῖς ναοῖς, ἄνδρες καὶ γυναῖκες πάσης ἡλικίας καὶ τάξεως, αἰνοῦντες τὸν οὐράνιον πατέρα. Εἰς τὸν πατριαρχικὸν ναόν, ἡ δοξολογία δημοτελῶς ἐψάλη, προϊσταμένου τοῦ σεβασμ. τοποτηρητοῦ τοῦ καὶ κατάλληλον λόγον ἐκφωνήσαντος, ἀναγγείλαντος δ' ἐν τέλει πρὸς τὸν λαὸν ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ λαοφιλήτου κυβερνήτου τῶν ἑλλήνων εἶναι ἐκτὸς κινδύνου. Παρέστησαν ἐν τῷ ναῷ οἱ σεβ. συνοδικοὶ Καισαρείας, Κυζίκου, Ἀμασείας, Ἡσιδείας, Ἀγκύρας, 40Ἐκκλησιῶν, Τυρολλόης, Δαρδανελλίων ὁ ἐπίτροπος τοῦ Σιναίου ὄρους, οἱ παρεπιδημοῦντες ἀρχιερεῖς, καὶ πᾶσα ἡ κληρικὴ καὶ λαϊκὴ ὑπάλληλία τῆς πατριαρχικῆς αὐλῆς. Ἐγκαίρως δὲ προσῆλθον οἱ ἐξοχ. Κανελλόπουλος, ὕπατος ἁρμοστὴς τῆς Ἑλλάδος, Κατεχάκης ὑπαστράτηγος, ἀρχηγὸς τῆς Ἑλλην. Στρατιωτικῆς Ἀποστολῆς, καὶ Γέροντας, κυβερνήτης τοῦ «Κιλκὶς» μετά τινων ἀξιωματικῶν— ἐκ μέρους τῆς Ἀρχιραββινείας εἷς ραββῖνος μετὰ δύο λαϊκῶν.—Τηλεγραφικῶς συνεχάρη ἡ Ἐκκλησία τῷ θείᾳ συνάρσει διασωθέντι, πολλὰ δὲ σωματεῖα διεβίβασαν τὰς εὐχὰς αὐτῶν ὑπὲρ πλήρους ὑγιείας καὶ μακροβιότητος τοῦ φιλοπάτριδος πολιτευτοῦ

Ἐκκλησίας προσρήσεις. — Ἡ ἱερὰ Σύνοδος καὶ τὸ Ἐθν. Συμβούλιον ἀπεφάσισαν, ἵνα δι' ἐπιτροπείας ἐκ τῶν σεβ. μητροπολιτῶν Ἀμασείας, καὶ Δαρδανελλίων καὶ τῶν ἐντίμων συμβούλων Θ. Παπαδοπούλου καὶ Χ. Δάλλα ἐκφρασθῶσιν αἱ συγχαρητικαὶ προσρήσεις τοῦ Γένους εἰς τὸν ἐνδοξ. ἀρχηγὸν τῆς ἐνταῦθα Στρατιωτικῆς Ἑλληνικῆς Ἀποστολῆς κ. Γ. Κατεχάκην, προβιβασθέντα εἰς ὑποστράτηγον ὑπὸ τῆς ἑλλην. κυβερνήσεως, εἰς ἀμοιβὴν τῆς πολυετοῦς καὶ θαρραλέας, ἅμα δὲ καὶ συνετῆς, διεξαγωγῆς συμφερόντων ἐθνικῶν ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐνταῦθα, κατά τε τὸν πόλεμον καὶ μετ' αὐτόν.

Ἐκλέξιμοι.— Ἐνεγράφη ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν δι' ἀρχιερατείαν ἐκλεξίμων ὁ ἱερολγ. ἀρχιδιάκονος τοῦ σεβ. μητροπολίτου Προύσης κ. Πολύκαρπος, εἰς ὃν ἐξεφράσθη, κατὰ συνοδικὴν ἔγκρισιν, ἡ εὐαρέσκεια τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ συνετῇ πολιτείᾳ, τὴν ὁποίαν ἐπεδείξατο κατὰ τὴν πρό τινος ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ

στρατοῦ ἀπαλλαγὴν τῆς Προύσης ἀπὸ τῆς τυραννίας στασιαστικῶν ὁρδῶν.

Ἅγιον Ὄρος.— Ἀφίκετο τῇ τρίτῃ ἐξ Ἁγίου Ὄρους ὁ θεοφ. ἐπίσκοπος Ἀμφιπόλεως κ. Ἰωακεὶμ Καβίρης, μετακληθεὶς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὅπως ἀποσταλῇ ὡς πατριαρχικὸς ἔξαρχος εἰς Κερασοῦντα, ἀποσπασθεῖσαν ἀπὸ τῆς βραχυχρονίου πνευματικῆς κυριαρχίας τοῦ μητροπολίτου Χαλδίας.—Ἐν Ἁγίῳ Ὄρει διαμένουσι νῦν ὁ πανιερ. μητροπολίτης Πελαγονίας κ. Χρυσόστομος Καβουρίδης, καὶ ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Μοσχονησίων κ. Φώτιος Μαρινάκης.

Ἀκαδημαϊκὴ Θέφνη. Ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας ἀπενεμήθη ἡ δάφνη ἀξιωματικῶν τῆς ἀκαδημίας εἰς τὰς ἐλλογ. διδασκάλους Εὐθαλίαν Ἀδὰμ καὶ Ἑλένην Στρούβαλη, διευθύντριαν καὶ ὑποδιευθύντριαν τοῦ Ζαππείου, ὡς καὶ εἰς τὸν ἐλλογ. διερμηνέα τῶν Πατριαρχείων κ. Σπ. Κωνσταντινίδην—ἡ δάφνη δὲ τοῦ «ἀξιωματικοῦ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως» εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ γαλλελληνικοῦ λυκείου κ. Π. Ἀποστολίδην.

Ἐκκλησίαι Θράκης.— Ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν, ἐπ' ἀδείᾳ, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Μετρῶν καὶ Ἀθύρα κ. Ἰωακείμ.

Μνημόσυνον.— Τοῦ τελεσθησομένου αὔριον ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος μνημοσύνου τῶν ἐν πολέμῳ πεσόντων ἑλλήνων στρατιωτῶν, θέλουσι προστῇ, κατὰ συνοδικὴν ἀπόφασιν, οἱ σεβ. Ἀμασείας, Ἀγκύρας, καὶ Δαρδανελλίων.

Παραραμάτων διόρθωσις

Ἐν τῇ μελέτῃ μου περὶ τοῦ βιβλίου τοῦ Rev. J. Douglas, τῇ δημοσιευθείσῃ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 30 φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας», δυστυχῶς παρεισέφρησαν λάθη τινὰ τυπογραφικά, τὰ ὁποῖα κρίνω καλὸν νὰ ἐπανορθώσω.

Οὕτως ὡς τίτλος ἐγράφη «Περὶ τῆς Ἁγίας Σοφίας Τὸ βιβλίον τοῦ Rd J. Douglas» ἀντὶ Τὸ περὶ τῆς Ἁγίας Σοφίας βιβλίον τοῦ Rev. J. Douglas. Ἐν στίχῳ 15ῳ ἡ παρένθεσις δέον νὰ μετατεθῇ ἀπὸ τῆς λέξεως «ἀπροσδοκήτως» εἰς τὴν λέξιν «ἀπροσδοκήτως» τοῦ ἑπομένου στίχου. Ὀλίγον κατωτέρω· ἀντὶ «γενομένην» διορθωτέον «γενομένη». Ἐν σελ. 257 στίχ. 4 ἀντὶ «Ἐκκλησίαν» διορθωτέον «Ἐκκλησίαν του». Ἐν τῷ στίχ. 17ῳ τῆς αὐτῆς σελίδος μετὰ τὴν φράσιν «δὲν θὰ τὸ κρύψω» δέον νὰ τεθῇ ἄνω στιγμή. Ἐν τῷ στίχ. 29 ἀντὶ «ὀλίγα κατωτέρω» διορθωτ. «ὀλίγον κατωτέρω». Ἐν τῇ δευτέρᾳ στήλῃ τῆς αὐτῆς σελ. στίχ. 42 ἀντὶ Γλάβας διορθωτέον Γλαβᾶς. Ἐν σελ. 258 ἀντὶ Σεργίου διορθωτέον Στεργίου. Ἐν σελίδι 259 πρώτῃ στήλῃ στίχ. 27 ἀντὶ «βορείου Πύλης» διορθωτέον «βορείας Πύλης»· ἐν τῇ αὐτῇ στήλῃ στίχ. 19 ἀντὶ **συμπερίαν** διορθωτέον **συμπεθερίαν**. Ἐν σελ. 260 στήλῃ πρώτῃ στίχ. 12 ἀντὶ τοῦ «διαδόχου τοῦ» διορθωτέον «τοῦ διαδόχου του»· αὐτόθι στίχ. 18 ἀντὶ «περιῆλθον» διορθωτέον «προῆλθον». Ὀλίγον κατωτέρω ἀντὶ «διέγραψε» διορθωτέον «διέγραψα». Ἐν τῷ τελευταίῳ στίχῳ ἀντὶ «ἐπιστρεφομένης» διορθωτέον «ἐπιστρεφομένην».

Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος **Ἀθηναγόρας**

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀρ. Πρωτ. 5560

Κλῆσις

Ἡ Μαρία Νικολάεβνα Κιστιακόβσκη, τὸ γένος Ναδέζδιν, χριστιανὴ ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ρωσσίς, τέως κάτοικος Κιέβου καὶ εἶτα Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 1 1)2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Ἴγορ Ἀλεξάνδροβιτς Κιστιακόβσκη χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ρώσσου, διαμένοντος ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γαλατᾷ ὁδὸς Χάβρας, Τεβεκὲλ Χὰν, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Βοσπόρου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 18 Ἰουλίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 2

Ὁ Β' Γραμματεὺς

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΈΤΟΣ Μ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 15 Αὐγούστου 1920 ΑΡΙΘΜ. 32

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

ΠΑΡΑΔΟΞΟΙ ΜΕΘΟΔΕΙΑΙ

Καίτοι ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἔχει ἄλλας λέξεις καθιερωμένας πρὸς ἀκριβῆ ἔκφρασιν λογισμῶν καὶ τρόπων ἐνεργείας, οἷοι οἱ προκείμενοι, ὅμως ἀρκεῖται ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» εἰς τὸν ὡς ἄνω χαρακτηρισμὸν αὐτῶν, καὶ διὰ τὴν ἰδίαν ἑαυτῆς ἰδιότητα, καὶ δι' ὃ ἔχει πρόγραμμα, νὰ συντελέσῃ, εἰ δυνατὸν, καὶ αὕτη εἰς τὴν ἀπάμβλυνσιν τῶν οὕτως ἢ ἄλλως γεννηθισῶν μεταξὺ τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν ὀξυτήτων, ἐὰν μὴ πρὸς ἕνωσιν, ἀλλὰ πρὸς τοιαύτην προσέγγισιν, ὥστε νὰ εἶναι δυνατὴ συνεργασία τις ἐπὶ ζητημάτων κοινοῦ χριστιανικοῦ ἐνδιαφέροντος, παρὰ πάσας τὰς ἐν τοῖς καθ' ἕκαστα δογματικὰς διαφοράς. Εἶναι δικαίωμα τῶν διεπόντων τὰ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας νὰ φρονῶσιν ἄλλως. Ἀλλὰ δὲν νομίζομεν ὅτι δικαιοῦντσι νὰ πλήττωσιν εἰς τὰ καίρια τὰ αἰσθήματα ὁλοκλήρου λαοῦ, τῶν Ἑλληνοορθοδόξων, διὰ δημοσιευμάτων καὶ ἄλλων ἐνεργειῶν ἀντιπράττοντες εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν νομιμωτάτων εὐχῶν καὶ πόθων τοῦ λαοῦ τούτου, νὰ ἀνακτήσηται τὴν πατρῴαν κληρονομίαν. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εἶναι bon enfant. Εἶναι ὀξὺς καὶ ὀξέως αἰσθανόμενος τὰς προσβολὰς καὶ τὰ πλήγματα, ἐνεργεῖ πολλάκις καὶ ὀξέως· ἀλλὰ καὶ ταχέως λησμονεῖ ἅμα παύσηται πληττόμενος καὶ ἐρεθιζόμενος. Δὲν μνησικακεῖ, οὐδὲ ἀφορᾷ πρὸς ἐκδικήσεις ἀπὸ κακίας. Ἦτο τοιοῦτος ἀπ' ἀρχῆς καὶ ἔμεινε τοιοῦτος μέχρι σήμερον. Ἐλησμόνησε ταχέως πρόσφατα πλήγματα ἢ κεντήματα, καθ' ἑαυτὰ μὲν ἴσως ἀνάξια προσοχῆς, ἀλλ' ὄχι καὶ ἀνώδυνα δι' αὐτὸν, ὡς θίγοντα τὰς μάλιστα εὐαισθήτους χορδὰς τῆς καρδίας αὐτοῦ, καὶ ὅπερ οὐχ ἧττον σπουδαῖον, ὡς προερχόμενα παρ' ὧν ἥκιστα ἀνέμενε τοιαῦτα. Ἐννοοῦμεν τὰς περιφήμους ἐπὶ τοῦ μεγάλου κτίσματος τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἀξιώσεις τοῦ Βατικανοῦ καὶ τὸν οὐχ ἧττον περίφημον δημοσιογραφικὸν ἀγῶνα κύκλων τινῶν τοῦ Γαλλικοῦ τύπου καὶ λαοῦ, προεξαρχόντων τῶν ἐκ τοῦ κλήρου. Περὶ τῶν

τελευταίων τούτων, πρὸς μετριασμὸν τῆς ἀπ' αὐτῶν ἐντυπώσεως, εἶχον γραφῇ τινα ἄρθρα καὶ παρ' ἡμῖν, καὶ μάλιστα ἐν τῷ «Βοσπόρῳ» (11 καὶ 16 Ἰανουαρίου) ὑπὸ τοῦ Réné Puaux καὶ τοῦ Informé, ἐξ αὐτῶν δὲ λαβοῦσα ἀφορμὴν καὶ ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» (25 Ἰαν.) ἔγραφε πλὴν ἄλλων καὶ ταῦτα· «Εὐχαρίστως ἀκούομεν καὶ ἀνενδοιάστως ἀποδεχόμεθα τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ ἀξιοτίμου ἀρθρογράφου, ὅτι οἱ λογισμοὶ τοῦ Πάπα καὶ τοῦ Βατικανοῦ οὐδὲν ἔχουσι κοινὸν πρὸς τοὺς διαλογισμοὺς τῶν ἐν λόγῳ κύκλων, ἐκφράζομεν δὲ αὐτῷ τὰς θερμὰς ἡμῶν εὐχαριστίας δι' ὅσα καὶ λόγῳ ἐπειράθη καὶ γραφῇ πειρᾶται νὰ καταδείξῃ τὸ ἀβάσιμον τῶν φόβων καὶ ὑπονοιῶν ἐκείνων τῶν κύκλων. Δὲν εἶναι βεβαίως ἀδιάφορον οὐδὲ ἄλυπον τὸ λεγόμενον, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ Καρδιναλίου Dubois καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευομένη εὔνοια πρὸς τὸ τουρκικὸν στοιχεῖον εἶναι ἀπόρροια τῆς πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους ἀντιπαθείας αὐτῶν· ἀλλ' οἱ ὀρθόδοξοι, παρορῶντες τοῦτο, οὐδὲν θὰ παρεμβάλλωσι κώλυμα εἰς οὐδεμίαν παρ' αὐτοῖς πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν δρᾶσιν τῶν μοναχικῶν ταγμάτων καὶ ἀποστολῶν, ἐφ' ὅσον δὲν ἀφορῶσιν εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ ἰδίου δόγματος καὶ τῆς ἰδίας Ἐκκλησίας ἀποπλάνησιν εἰς ἄλλο δόγμα καὶ εἰς ἄλλην Ἐκκλησίαν».

Αἱ δὲ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ναοῦ ἀξιώσεις τῶν αὐτῶν παπικῶν κύκλων; Ἦσαν αὗται τόσον ἀπίστευτοι καὶ ἀπροσδόκητοι εἰς τὴν ὀρθόδοξον Ἑλλάδα, ὥστε ὅτε τὸ πρῶτον ὑπετονθορύσθη τοιοῦτόν τι, ἐξελήφθη τὸ πρᾶγμα ὡς ἁπλῆ ἀστειότης καὶ προύκάλεσε τὴν θυμηδίαν τοῦ ἀστείου. Μόλις ὅμως ἐγνώσθη ὅτι δὲν προὔκειτο περὶ ἁπλῆς ἀστειότητος, τὴν θυμηδίαν διεδέχθη ἀπορία παρὰ πολλοῖς καὶ ἔκπληξις, δὲν ἐβράδυνε δὲ καὶ ἡ ἔκπληξις νὰ μετατραπῇ εἰς ἀγανάκτησιν μὲν ἐπὶ τῷ μεγέθει τῆς τόλμης, εἰς κατάπληξιν δὲ ἐπὶ τῇ περιεργίᾳ τῆς ἐπιχειρηματολογίας, ὅτε προέβαλον τὰ ἐπιχειρήματα ἐν πάσῃ σοβαρότητι. Ὁ ναὸς ἀνήκει καὶ εἰς τοὺς Καθολικούς, ἀλλ' ὄχι, ἀνήκει εἰς μόνους τοὺς Καθολικούς, διότι κατὰ τὸν χρόνον τῆς οἰκοδομῆς αὐτοῦ ἦσαν ἡνωμέναι αἱ Ἐκκλησίαι, ἡ Ἀνατολικὴ καὶ ἡ Δυτική· διότι τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ὁρατῆς αὐτῆς κεφαλῆς, τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης, ἀπέσχισαν ἑαυτοὺς οἱ Ἀνατολικοί· διότι ὁ Ἅγιος Πέτρος, διότι ὁ Ἅγιος Πατήρ, διότι ἡ Ρωμαία Ἐκκλησία· διότι ἐπὶ τῶν σταυροφοριῶν, διότι ὕστερον, διότι πρὸ τῆς ἁλώσεως, διότι ἐπὶ τῆς ἁλώσεως, διότι . . . διότι . . . . καὶ ἐπὶ τίνι λόγῳ ὄχι ὅτι. Ἤδη τότε ὑπῆρχον παρ' ἡμῖν οἱ ἐκλαβόντες τὸ ὅλον τοῦτο ζήτημα ὡς ἐστερημένον πάσης σπουδαιότητος καὶ ἀποδόντες αὐτῷ τὴν σημασίαν ἐκείνην, ἣν οἱ ἀρχαῖοι ἀπέδιδον εἰς τὸ τέταρτον δρᾶμα. Κατὰ τοὺς οὕτω κρίνοντας, τὸ αἱματηρὸν τῆς προηγηθείσης κρίσεως καὶ ἡ μακρὰ ἔντασις τῆς θυμικῆς τῶν δοκιμασθέντων εἶχε καταστήσει ἐπιτακτικὴν τὴν ἀνάγκην ὑφέσεώς τινος καὶ διαχύσεως, καὶ τὴν ἀνάγκην ταύτην εἶχον ἀναλάβει νὰ ἀναπληρώσωσιν οἱ περὶ τὸ Βατικανὸν, διαδραματίζοντες τὰ πρόσωπα τοῦ τετάρτου δράματος, καὶ ἐν οἷς ἐπέμενον σοβαρῶς ἐπὶ τῶν ἀξιώσεων αὐτῶν τὸ πρῶτον, καὶ ἐν οἷς ὕστερον ἐφαίνοντο πρύμναν ἀνακρουόμενοι καὶ προσλαμβάνοντες ἦθος καὶ ὕφος κριτῶν ἀμερολήπτων καὶ ἀφιλοκερδῶν. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἐπὶ τὸ σοβαρώτερον ἐκλαβόντες τὸ πρᾶγμα καὶ ἀγανακτήσαντες ἐπ' αὐτῷ τε καὶ ἐπὶ ταῖς ἄλλαις ἀντενεργείαις τῶν ἀπὸ τοῦ Βατικανοῦ εἶχον λησμονήσει ὅ,τι καὶ τὰ ἐπεισόδια ταῦτα, ὅτε ἀνεφάνησαν πάλιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς οἱ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ κύκλου πρὸς διαδραμάτισιν τῶν αὐτῶν ἐπιζήλων προσώπων. Ἀρέσκονται εἰς τὸ κεντᾶν, εἰς τὸ ἐρεθίζειν τὸν ὀρθόδοξον ἑλληνικὸν λαὸν, πολλάκις καὶ τοιοῦτοι, παρ' ὧν ἥκιστά τις θὰ ἀνέμενε τοιαῦτα. Τοιοῦτον ἦτο τὸ κέντημα, τὸ προκαλέσαν ὅσα περὶ τοῦ μεγάλου ναοῦ ἐγράφησαν ἐν τῷ προτελευταίῳ φύλλῳ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας. Εἰς τοιοῦτον κέντημα ὀφείλεται καὶ τὸ παρὸν ἄρθρον αὐτῆς. Ἡ φύσις τοῦ κεντήματος τούτου ἀναγράφεται ἐν τῷ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 4 Αὐγούστου φύλλῳ τοῦ «Νεολόγου» διὰ τῶν ἑξῆς· «Τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Βατικανοῦ «ὁ Ρωμαῖος Παρατηρητὴς» ἀναδημοσιεύων καὶ αὐτὸς τὴν εἴδησιν τὴν σχετικὴν περὶ ἀντικαταστάσεως ὑπὸ στρατευμάτων τοῦ κ. Παρασκευοπούλου τῶν βρεττανικῶν στρατευμάτων, ἐν ᾗ περιπτώσει οὗτοι ἐστέλλοντο εἰς βοήθειαν τῆς Πολωνίας, παρατηρεῖ· **Ὑπογραμμίζομεν τὴν σοβαρότητα τῆς εἰδήσεως**

ταύτης, ἥτις δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀφήσῃ ἀδιαφόρους τοὺς καθολικοὺς ὅλου τοῦ κόσμου. Ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θέλει ἐπιβεβαιωθῇ, καὶ ὅτι διὰ παντὸς τρόπου οἱ σύμμαχοι τῆς Ἀγγλίας δὲν θὰ δώσωσιν τὴν συγκατάθεσίν των». Πρὸς ἣν ἀξιοῖ ὅτι ἐκπροσωπεῖ ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ τὸ Βατικανὸν τίνα σχέσιν ἔχει ἡ ἀντικατάστασις τῶν βρεττανικῶν στρατευμάτων διὰ τῶν τοῦ Παρασκευοπούλου, ἀφ' οὗ οὐδαμοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Γῆς οὐδεμία ἑλληνικὴ οὔτε κυβέρνησις οὔτε διοίκησις παρενέβαλε ποτε προσκόμματα εἰς τὴν ἐλευθέραν ἐξάσκησιν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ πᾶν τοὐναντίον, ἠξίωσε καὶ ἀξιοῖ αὐτὴν πλείονος ἐλευθερίας καὶ θωπείας παρὰ τὴν ἐπίσημον λεγομένην ἐκκλησίαν τοῦ Κράτους; Ἀλλὰ περιττεύουσι τὰ σχόλια. Εἶναι γνώριμα τὰ ἐλατήρια τὰ ἑκάστοτε τὴν γλῶσσαν καὶ τὸν κάλαμον αὐτῶν κινοῦντα.

Ἐν τῇ **Ποικίλῃ** αὐτοῦ **Ἱστορίᾳ** (βιβλ. δ'25) διηγεῖται ὁ Αἰλιανὸς ὅτι Θράσυλλός τις Ἀθηναῖος, ἐκ τοῦ δήμου Αἰξωνῆς, ἀφῆκεν αἰφνης τὴν ἐν τῷ ἄστει οἴκησιν, καὶ μετοικήσας εἰς Πειραιᾶ κατεγίνετο εἰς τὴν ἐπιμελῆ καταγραφὴν τῶν καθ' ἡμέραν εἰσπλεόντων εἰς τὸν λιμένα καὶ ἐκπλεόντων πλοίων, θεωρῶν ἅπαντα ἴδια ἑαυτοῦ, ἡσθάνετο δὲ ἀμύθητον χαρὰν δι' ὅσα εἰσήρχοντο σῶα καὶ ἀβλαβῆ ἐκ τῶν οἱωνδήποτε κινδύνων τῆς θαλάσσης, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν πειρατῶν. Ἐπεῖχον οὗτοι τότε τὴν θέσιν τῶν ὑποβρυχίων τοῦ ἡμετέρου πολέμου. Ἀπήλαυε τῆς χαρᾶς ταύτης ἐπὶ ἔτη πολλά, μέχρις οὗ ὁ ἐν Σικελίᾳ διαμένων ἀδελφὸς αὐτοῦ, ἐπανελθὼν εἰς τὴν πατρίδα, ἐκ φίλτρου ἀδελφικοῦ κατέφυγεν εἰς τοὺς ἰατροὺς καὶ ἔσωσε τὸν πάσχοντα ἀπὸ τοῦ νοσήματος. Πλὴν δὲν εὐχαρίστησεν ἡ θεραπεία τὸν σωθέντα, ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἔχῃ τὴν χαρὰν ἐκείνην, ἣν ἡσθάνετο πρὶν ἐπὶ τῷ καθ' ἡμέραν εἰσπλῳ τοσούτων πλοίων, πάντων ἀνηκόντων αὐτῷ καὶ σῴων ἐπανερχομένων.

Δὲν λέγεται μὲν ῥητῶς, ἀλλ' ἐννοεῖται εὐκόλως ἡ ὀργὴ αὐτοῦ κατὰ τῶν τυχὸν ἀντιλεγόντων αὐτῷ. Τὸν λόγον ἔχει ὁ Αἰλιανός.

«Θράσυλλος ὁ Αἰξωνεὺς παράδοξον καὶ καινὴν ἐνόσησε μανίαν. Ἀπολιπὼν γὰρ τὸ ἄστυ καὶ κατελθὼν εἰς τὸν Πειραιᾶ καὶ ἐνταῦθα οἰκῶν, τὰ πλοῖα τὰ καταίροντα ἐν αὐτῷ πάντα ἑαυτοῦ ἐνόμιζεν εἶναι, καὶ ἀπεγράφετο αὐτὰ καὶ αὖ πάλιν ἐξέπεμπε, καὶ τοῖς περισῳζομένοις καὶ ἐσιοῦσιν ἐς τὸν λιμένα ὑπερέχαιρε· χρόνους δὲ διετέλεσε πολλοὺς συνοικῶν τῷ ἀρρωστήματι τούτῳ. Ἐκ Σικελίας δὲ ἀναχθεὶς ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ παρέδωκεν αὐτὸν ἰατρῷ ἰάσασθαι, καὶ ἔπαυσεν αὐτὸν τῆς νόσου οὗτος. Ἐμέμνητο δὲ πολλάκις τῆς ἐν μανίᾳ διατριβῆς καὶ ἔλεγε μηδέποτε ἡσθῆναι τοσοῦτον, ὅσον τότε ἥδετο ἐπὶ τοῖς μηδὲν αὐτῷ προσκούσαις ναυσὶν ἀνασωζομέναις».

Δὲν ὑπάρχει ἄρα γε θεραπεία τις, ἐλπὶς τις ἰάσεως τοῦ παθήματος τῶν ἡμετέρων Θρασύλλων, τῶν ἴδια νομιζόντων τὰ πάντα καὶ ἀντιποιουμένων τῶν πάντων, τοῦ οὐρανοῦ καὶ πασῶν τῶν εἰσόδων αὐτοῦ καὶ ἐξόδων, τῆς γῆς καὶ τῶν καταχθονίων αὐτῆς, τῆς οἰκουμένης καὶ πάντων τῶν κατοικούντων ἐν αὐτῇ; Θὰ εὕρισκε πάντως καὶ τὸ νόσημα τοῦτο τὴν θεραπείαν αὐτοῦ, ἐὰν μὴ νοσογόνον αἰτίαν εἶχεν ἠθικήν, αὐτὴν ἐκείνην, ἣν ἤδη τότε ὁ Μέγας ἱεράρχης τῆς Καππαδοκίας ἐχαρακτήριζεν ὡς ὀφρὺν τῶν ἐν τῇ Δύσει εἴτε ἀδελφῶν εἴτε ψευδαδέλφων.

ΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ
ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΙ ΠΑΠΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ἡ «Πρωΐα» τῆς 6 Αὐγ. ἐδημοσίευσεν ἀνταπόκρισιν ἐκ Ρώμης, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐξαίρεται ὁ λεγόμενος οὐνιτισμός, ὁ φιλελληνισμὸς τοῦ Μ. Πάπα, τὸ Κολλέγιον τοῦ Ἁγ. Ἀθανασίου κτλ. Ἐρχόμενος εἶτα ὁ γράφων εἰς τὰς συνεννοήσεις τῆς Μ. Ἐκκλησίας μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς μεταδίδει τὴν πληροφορίαν ὅτι οἱ ἐν τῷ Βατικανῷ θεωροῦν αὐτὰς καταδεδικασμένας εἰς ἀποτυχίαν, ὅτι ἡ Δυτικὴ Ἐκ]σία ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θέλει νὰ δεχθῇ συζήτησιν μὲ τοὺς Διαμαρτυρουμένους, τοὺς ὁποίους θεωρεῖ ὡς Συλλόγους καὶ οὐχὶ ὡς Ἐκκλησίαν, καὶ ὅτι ἀποροῦν οἱ Δυτικοὶ πῶς ἡ Μ. Ἐκ]σία δέχεται νὰ συζητῇ μετ' αὐτῆς. Προκειμένου περὶ τῶν διαθέσεων των πρὸς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν,

βεβαιοῖ ὅτι οἱ Δυτικοὶ θὰ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ ἔλθουν εἰς συνεννόησιν μετ' αὐτῆς, ἀλλ' ὅτι ἡ συνεννόησις δὲν κατορθοῦται, διότι ἡμεῖς οὐδέποτε, ὡς διϊσχυρίζονται ἐκεῖνοι, ἐδέχθημεν νὰ συζητήσωμεν σοβαρῶς ἐπὶ τῶν ἑκάστοτε προτάσεών των. Ἐν τέλει παρατηρεῖ ὁ ἐπιστέλλων ὅτι θὰ ἔπρεπεν οἱ ἐν Φαναρίῳ νὰ λάβουν ὑπ' ὄψιν α' ὅτι τὰ πνεύματα ἐν Ρώμῃ δὲν διάκεινται ὅπως εἰς ἄλλας ἐποχάς, ὁπότε ἡ συνεννόησις ἦτο δυσχερής· καὶ β' ὅτι ἡ ἐπιβολὴ τῆς Δ. Ἐκκλησίας εἶνε καὶ σήμερον μεγίστη κλ.

Ἐν πρώτοις παρατηροῦμεν μετὰ λύπης ὅτι ὁ ἐπιστέλλων δὲν γνωρίζει καλῶς τὴν ἱστορίαν τοῦ πολυχρονίου χωρισμοῦ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν καὶ μάλιστα τὰ πραγματικά του αἴτια, ὅπως δὲν γνωρίζει καὶ ποία ὑπῆρξεν ἡ συμπεριφορὰ τῆς Δυτικῆς πρὸς τὴν Ἀ. Ἐκ]σίαν ἀπὸ τῆς ἁλώσεως καὶ ἐντεῦθεν, καὶ ποῖα τὰ ἀπὸ τῆς ἀνακωχῆς γραφέντα καὶ ἐνεργηθέντα ὑπὸ ἐπισήμων καὶ ἀνεπισήμων ὀργάνων καὶ ἀπεσταλμένων τοῦ Βατικανοῦ εἰς βάρος τῶν ἀπαραγράπτων δικαίων τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου, ἐπὶ τῆς Μεγάλης Του Ἐκ]σίας— τῆς Ἁγίας Σοφίας· — καὶ ἔτι πλέον ἀγνοεῖ τί προσφατότατα ἔγραψεν τὸ ἡμιεπίσημον ὄργανόν του Osservatore Romane ἐξ ἀφορμῆς φήμης ὅτι στρατεύματα ἑλληνικὰ ἤθελον ἀντικαταστήσῃ ἐν Κων)πόλει,— τῇ ἕδρᾳ ταύτῃ τῆς Ἀ. Ἐκ]σίας—τὰ ὑπάρχοντα ἀγγλικά. Τὰ πρόχειρα ταῦτα γεγονότα, ὀλίγα ἐκ τῶν πολλῶν, εἶνε ἀρκετὰ ν' ἀποδείξωσι πᾶν ἄλλο ἢ ἀληθῆ τὸν διϊσχυρισμὸν ὅτι πράγματι εἶνε ἕτοιμοι οἱ ἐν τῷ Βατικανῷ νὰ προσέλθουν εἰς συνεννόησιν. Μάλιστα· εἶνε ἕτοιμοι καὶ πολὺ πρόθυμοι· ὄχι ὅμως νὰ συνεννοηθοῦν μεθ' ἡμῶν ὡς ἀδελφοὶ καὶ συγγεωργοὶ ἐν τῷ ἀγρῷ τοῦ Κυρίου, ἀλλ' ὡς κυρίαρχοι αὐτοὶ νὰ ὑποτάξουν ἡμᾶς ὡς ὑποτελεῖς καὶ ὑπηκόους! Βεβαίως ὑπὸ τοιοῦτο πνεῦμα ποτὲ ἡ Ἀ. Ἐκ]σία δὲν θὰ θελήσῃ νὰ δεσμεύσῃ τὴν ἐλευθερίαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν καὶ δουλεύουσα πολιτικῶς περιέσωσεν ἐν τούτοις ὡς πολύτιμον θησαυρόν.

Καὶ οἱ μὲν Δυτικοὶ εἶνε ἐλεύθεροι νὰ ἐπιρρίπτωσι τὴν εὐθύνην τῆς ἀποτυχίας ἑκάστοτε τῆς συνεννοήσεως εἰς τοὺς ὀρθοδόξους· ὁ κύριος ὅμως ἀνταποκριτὴς δὲν ἔπρεπε νὰ λησμονῇ πόσον ὁ πόθος ὁ πρὸς τὴν ἕνωσιν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ὑπὲρ αὐτῆς ὑπῆρχον πάντοτε ζωηρὰ καὶ θερμὰ παρὰ τῇ Ἐκ]σίᾳ του· ἀλλ' ὅτι καὶ τὰ δύο ἐψύχραιναν πάντοτε καὶ ἔσβυναν ἀξιώσεις ἀπαράδεκτοι ἱστορικῶς καὶ λογικῶς τῶν ἐν Ρώμῃ. Ἐκκλησία σεβομένη ἑαυτὴν καὶ τὴν ἱστορίαν της, ἀλλὰ καὶ συμμορφουμένη ζηλοτύπως πρὸς τὸ γνήσιον πνεῦμα τῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ βίου τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἀποστόλων οὐδέποτε θέλει συγκατανεύσῃ εἰς συνεννόησιν, ἰσοδυναμοῦσαν πρὸς ὑποταγὴν καὶ ὑποδούλωσιν. Εἶνε γεγονὸς ἡ ἀποτυχία τῶν πρὸς ἕνωσιν ἀποπειρῶν, ἀλλ' ὑπαίτιοι τῆς ἀποτυχίας δὲν εἶνε οἱ Ἀνατολικοί. Ἐὰν ἡ Δ. Ἐκ]σία ἤθελεν ὀλίγον νὰ ψυχολογήσῃ θὰ ἐπείθετο ἀσφαλῶς ὅτι ἡ πραγμάτωσις τῶν ὀνείρων της εἶνε κάτι ἀδύνατον. Ὑπάρχουσιν ἐν τῷ βίῳ τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅπως ὑπάρχουσιν καὶ ἐν τῷ βίῳ τῶν Ἐθνῶν, χορδαὶ εὐθικτοι, τὰς ὁποίας δὲν δύναται ὁ ὅλως διόλου ξένος πρὸς αὐτὰς νὰ θίξῃ χωρὶς νὰ κινδυνεύσῃ νὰ ἐπισύρῃ αἰσθήματα δυσαρεσκείας, δυσπιστίας καὶ ἀγανακτήσεως. Ὑπάρχουσι ζητήματα τόσον ἱερὰ καὶ τόσον πολύτιμα, ὥστε καὶ τὴν ψυχήν των εἶνε πρόθυμα νὰ θύσουν ὑπὲρ αὐτῶν καὶ Ἔθνη καὶ Ἐκ]σίαι. Ἀκριβῶς τοιαύτης φύσεως εἶνε τὰ ἀναφερθέντα ἀνωτέρω ζητήματα, τὰ ὁποῖα δικαίως ὁ ὀρθόδοξος ἑλληνικὸς λαὸς θεωρεῖ κληρονομίαν ἀναφαίρετον τῆς Ἐκ]σίας του καὶ στέφανον αὐτῆς καὶ δόξαν! Συνεπῶς εἶνε πολὺ φυσικὴ ἡ κατάπληξις καὶ ἡ λύπη του ἡ μεγάλη ὁσάκις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀναγινώσκει διαβήματα τῆς Δ. Ἐκκλησίας ἀντιστρατευόμενα τὰ ἱστορικά του δίκαια καὶ πληγώνοντα καιρίως τὰ ἐξ αὐτῶν μορφωθέντα καὶ αὐξηθέντα ἀνάλογα αἰσθήματα. Μοιραῖον ἐπακόλουθον ἔρχεται ἡ παρατηρουμένη ἐφεκτικότης καὶ ἐπιφυλακτικότης ἀπὸ μέρους τῆς Ἀ. Ἐκ]σίας καὶ τοῦ λαοῦ αὐτῆς πρὸς πᾶσαν συνεννόησιν μετὰ τῆς Δυτικῆς. Εἶνε ὁ καρπὸς τὸν ὁποῖον ἀπεκόμισαν καὶ θ' ἀποκομίζουν πάντοτε αἱ αὐταὶ ἀψυχολόγητοι καὶ ἐγωπαθεῖς ἐνέργειαι τῶν ἐν τῷ Βατικανῷ.

Ἂν ἀληθῶς ἡ Δ. Ἐκ]σία ἐπιθυμῇ τὴν συνεννόησιν μεθ' ἡμῶν, πρὸ παντὸς ἄλλου εἶνε ἀνάγκη νὰ μὴ ἔρχηται ἀντιμέτωπος πρὸς τὰ αἰσθήματα τοῦ ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τῆς Ἐκ]σίας αὐτοῦ, νὰ καταργήσῃ τὴν λεγομένην προπαγάνδαν καὶ τὸν ἑρμαφρόδιτον οὐνιτισμὸν καὶ νὰ ἀφήσῃ κατὰ μέρος τὸν ἀντίθεον πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ ἀποκηρυττόμενον ἰμπεριαλισμόν. Ἄνευ τούτων οὐδεμία συνεννόησις εἶνε δυνατή. Εἴμεθα περίεργοι νὰ γνωρίζωμεν ποία θὰ ἦτο ἡ γνώμη καὶ ἡ στάσις τοῦ Βατικανοῦ ἂν ποτε ἡ Ἀ. Ἐκκλησία θὰ ἤθελε κατὰ μίμησίν του νὰ ἴδρυε καὶ αὐτὴ ἀνάλογον οὐνιτισμὸν διατηροῦσα τὴν ἐξωτερικὴν περιβολὴν τοῦ λατινικοῦ κλήρου καὶ τὸν λατινικὸν ἐν γένει ρυθμόν. Δὲ θὰ κατηγόρει ἆρά γε τὴν Ἐκ]σίαν ἡμῶν ὡς πλαστοπροσωποῦσαν καὶ σφετεριζομένην παρὰ πάντα νόμον καὶ λόγον ἐμβλήματα ἀνεγνωρισμένα γενικῶς διὰ τὸν ἰδικόν του κλῆρον καὶ διὰ τοὺς ἰδικούς του ναούς, καὶ δὲν θὰ ἐξήντλει ὅλην τὴν ἐπιχειρηματολογίαν του διὰ νὰ στιγματίσῃ ἀπὸ ἠθικῆς καὶ ἄλλης ἀπόψεως τὸ πρᾶγμα; Δὲν ἀμφιβάλλομεν περὶ τούτου καὶ θὰ εἶχε πολὺ δίκαιον.

Ὁ ἐπιστέλλων διεπίστωσεν ὅτι ἐν τῷ Κολλεγίῳ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου ἐν ᾧ ὑπάρχουσι Σλαῦοι, Ρουμοῦνοι καὶ Ἀλβανοὶ πολλοί, δὲ ὑπάρχουσιν Ἕλληνες προσήλυτοι, εἰμὴ δύο μόνον. Εἶνε εὐχάριστος ἡ διαπίστωσις αὕτη διότι μαρτυρεῖ περιτράνως τὴν διαίσθησιν τῶν ὁμογενῶν καὶ ὁμοδόξων. Λυπηρὸν μόνον ὅτι δὲν ἔκαμεν τὴν δέουσαν ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἐπιστέλλοντα, ἐκ τῆς ὁποίας πάντως θὰ ὡρμᾶτο νὰ μεταβάλῃ τὴν ἀνταπόκρισίν του.

Ἡ Ἀ. Ἐκ]σία ἐλευθέρα καὶ ἀνεξάρτητος ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως αὐτῆς δὲν δεσμεύεται ὑπὸ οὐδενὸς ἵνα ἔλθῃ εἰς συνεννόησιν καὶ συνεργασίαν μετ' ἄλλων Ἐκκλησιῶν καὶ μάλιστα τῆς Ἀγγλικανικῆς. Ἐν πλήρει γνώσει τῶν χωριζουσῶν ἀμφοτέρας διαφορῶν καλλιεργεῖ ἀπὸ ἐτῶν μετ' αὐτῆς σχέσεις ἔχουσα πάντοτε τὴν ἐλπίδα ὅτι καλόν τι θέλει προκύψῃ ἐκ τῆς συνεννοήσεως καὶ μὴ ἀποκλείουσα τὸ ἐνδεχόμενον νὰ ἐπιτευχθῇ, Θεοῦ βοηθοῦντος, καί τι πλέον, τὸ ὁποῖον οἱ Δυτικοὶ θεωροῦσιν ἀνέφικτον. Ἐκ τῆς ἰδέας ταύτης ὁρμωμένη ἐξέπεμψεν ἀπεσταλμένους της καὶ εἰς τὸ Συνέδριον τοῦ Lambeth καὶ εἰς τὸ ἐν Γενεύῃ καὶ ἐν Οὐψάλῃ τοιοῦτον, αἱ δὲ πρῶται πληροφορίαι, ἃς ἔλαβεν ἤδη, εἶνε πολὺ ἐνθαρρυντικαί.

Τὴν ἐπιβολὴν καὶ σημασίαν τῆς Δ. Ἐκ]σίας οὐδεὶς ἀμφισβητεῖ. Οὐτε δουλείαν μακραίωνα ὑπέστη, οὔτε ἐπιδρομὰς ἀλλεπαλλήλους καὶ ἦτο ἑπόμενον νὰ μὴ ὑποστῇ ὅσα ἡ Ἀνατολική. Ἀλλ' εἶνε τοῦτο ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ τονίζηται ἡ ἀνάγκη τῆς μετ' αὐτῆς συνεννοήσεως; Ἡ ἱστορία φωνάζει ὄχι.

† Ἀρχιτραμματεὺς Ἀρχιμ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΜΕΡΙΚΑ ΕΥΓΛΩΤΤΑ ΚΟΝΔΥΛΙΑ
ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΩΝ ΚΩΔΙΚΩΝ 1)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ 24ου ἀριθμοῦ)

Τὰ τόσον εὔγλωττα κονδύλια, τὰ ὁποῖα ἐδημοσίευσα εἰς τὴν «Ἐκκλησ. Ἀλήθειαν», ὡς ἦν ἑπόμενον, ἐνεποίησαν βαθυτάτην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς περὶ τὴν πάτριον ἱστορίαν ἀσχολουμένους λογίους μας· παρὰ πολλῶν ἔλαβον ἐπιστολὰς συγχαρητηρίους ἅμα καὶ προτρεπτικάς, ὅπως ἐξακολούθησω τὰς ἐρεύνας μου. Ἡ ἐπιστολὴ μάλιστα τοῦ ἐν Σμύρνῃ λογίου ἀξιοτίμου κ. Ε. Δούβλη μὲ συνεκίνησε βαθύτατα καὶ μὲ ἐνίσχυσεν εἰς τὴν ἐξακολούθησιν τῶν μελετῶν μου. Τῆς ὡραίας ταύτης ἐπιστολῆς τὸ σχετικὸν πρὸς τὸ θέμα μου μέρος ἔκρινα καλὸν νὰ δημοσιεύσω πρὸς ἔπαινον μὲν τοῦ κ. Δούβλη, παρότρυνσιν δὲ καὶ ἄλλων, πολλῷ ἱκανωτέρων μου, περὶ τὴν ἀνίχνευσιν τῶν περὶ τὴν πάτριον ἱστορίαν ἀνεκμεταλλεύτων ἔτι πηγῶν.

« . . . . . Ἡ ἀνάγνωσις ὅμως τῶν Κονδυλίων τοῦ Πατριαρχείου, ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ», γράφει ὁ κ. Δούβλης, μὲ συνεκίνησε

1) Κώδικες ΥΟΓ', ΥΝΕ' καὶ 470ος.

τὰ μέγιστα· ἐμνήσθην ἐν μιᾷ στιγμῇ τῶν μαύρων ἡμερῶν τοῦ παρελθόντος καὶ τῶν δεινοπαθημάτων τῆς Ἱεραρχίας καὶ τῶν λογάδων τοῦ Ἔθνους.

Φρονῶ ὅτι τοιαῦται δημοσιεύσεις ἐκ τῶν Πατριαρχικῶν Κωδίκων πρέπει τώρα νὰ γίνωνται συχνότερον καὶ εἰς εὐρύτερον κύκλον τῆς δημοσιογραφίας. Ὄχι μόνον οἱ ἐν Εὐρώπῃ διανοούμενοι ἀγνοοῦν ἀκόμη πολλὰς μαύρας σελίδας τοῦ παρελθόντος τοῦ Ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ λόγιοί μας καὶ δὴ ὁ λαός μας ἀγνοεῖ τὰ φρικτὰ ταῦτα γεγονότα. Ὁ κλῆρος προσέφερε κατὰ τὰ μαῦρα χρόνια πολλὰς καὶ ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας καὶ τὴν ζωὴν καὶ τὸ αἷμά του εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Ἔθνους. Πρέπει νὰ γίνουν αἱ θυσίαι αὗται γνωσταὶ εἰς τὸν ἀγνοοῦντα εὐσεβῆ λαόν, ἵνα δυνηθῇ ἐπαξίως μίαν ἡμέραν νὰ δοξάσῃ καὶ νὰ τιμᾷ μετὰ σεβασμοῦ **τὸ μαῦρο ράσο**, τὸ ὁποῖον τὸν ἐσκέπασεν καὶ τὸν ἐπροστάτευσε καὶ μὲ θυσίαν καὶ αὐταπάρνησιν κατὰ τὰ φοβερὰ ἐκεῖνα χρόνια. Δόξα καὶ τιμὴ εἰς τοὺς ἁγίους ἐκείνους ἐθνομάρτυρας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν ἔστω ἄδιον εἰς γενεὰς γενεῶν. Αὐτὰς τὰς σκέψεις καὶ τὰ ἐνδόμυχα αἰσθήματα μοὶ ἐπροξένησεν ἡ ἀνάγνωσις τῶν Μελετῶν Σας καὶ Σᾶς εὐγνωμονῶ ἀπὸ καρδίας διὰ τὴν εὐγένειαν καὶ τὴν καλωσύνην τοῦ νά μου τὰ δωρήσητε . . . . . ».

Ἐξακολουθῶν λοιπὸν τὴν ἐπ' ὀλίγον διακοπεῖσαν μελέτην μου μεταφέρομαι ἀπὸ τὸν ἱστορικὸν σταθμὸν τοῦ 1821 εἰς ἐποχὴν ἑτέρου Πατριάρχου ἐπίσης μεγάλου καὶ ἐκλεκτοῦ τοῦ ἀειμνήστου **Σαμουὴλ** τοῦ Χαντζερῆ. Ὅταν ὁ λόγιος καὶ φιλοεθνὴς οὗτος πατριάρχης ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἡ Ἐκκλησία ἦτο δυθισμένη εἰς χρέη μεγάλα καὶ δυσβάστακτα· «τὰ χρέη, ὡς λέγει ὁ ἴδιος εἰς τὴν ἀπολογίαν του, πῦξανον ἐπ' ἄπειρον ὑπὲρ τὰ ὕψη τῶν ὀρέων κορυφούμενα». Ἁπλῆ παράθεσις μερικῶν κονδυλίων ἀρκεῖ νὰ καταδείξῃ τὴν αἰτίαν τῆς τοιαύτης ὑπερανξήσεως τοῦ Κοινοῦ χρέους, πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ ὁποίου ὁ ἀληθὴς τοῦ ἔθνους Πατριάρχης «δὲν ἔδωκεν ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς, οὐδὲ τοῖς βλεφάροις αὐτοῦ νυσταγμὸν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος διενυκτέρευεν, οὐδὲ ἔφαγεν ἄρτον ἀνέσεως, οὐδὲ ἔπιε ποτήριον εὐφροσύνης, ἀλλ' ἔφαγεν ἄρτον πολύπονον καὶ πολυμέριμνον καὶ τὸ πόμα αὐτοῦ μετὰ δακρύων καὶ ἱδρῶτος κεκέρακεν . . . . αὐτὸς ὁ ἴδιος γράφων, σκεπτόμενος, σχεδιάζων τὰ δοκοῦντα συμφέροντα καὶ διπλοῖς καὶ τριπλοῖς ὑπογραμματικοῖς ὑπαγορεύων τὰ προσήκοντα». Δὲν θὰ παραθέσω ὁλοκλήρους σελίδας ἐκ τῶν ἀτελευτήτων Πατριαρχ. Κωδίκων, ἀλλ' ἐξ ἑκάστης λαμβάνων κονδύλιά τινα θὰ προσπαθήσω νὰ δώσω μικρὰν εἰκόνα τῆς ἀνηκέστου παρὰ τῶν κρατούντων φορολογίας ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ὁποίας ἔστενεν ἡ τάλαινα Ἐκκλησία.

Τὰ διδόμενα κατ' ἔτος εἰς τὸν βασιλικὸν χαζνὲν διὰ μερὶ 2)

	Γρόσια
αον ταχσίτι 2) περὶ τὸν Δεκέμβριον	5050.
βον ταχσίτι περὶ τὸν Μάρτιον	5050.
γον ταχσίτι περὶ τὸν Ἰούνιον	18476.
Μιρὶ Ἀχρίδος περὶ τὸν Φεβρουάριον	1370.
Μιρὶ Ἱππεκίου περὶ τὸν Ἀπρίλιον	549.20
Ἱρσαλιὲς 3) Ἱππεκίου περὶ τὸν Φεβρ.	203.20
Μουχασεπὲς 4) τοῦ μιριοῦ περὶ τὸν Φεβρ.	811.
Μουχασεπὲς τῆς Δραγουμανίας περὶ Φεβρ.	175.
Καλεμιγὲς 5) τοῦ δεφτερδάρη περὶ Ἰούν.	1090.
Καλεμιγὲς τοῦ ὑπερτάτου περὶ Αὔγουστ.	2200
12 μηνιαῖα δραγουμανίας ἀνὰ 416, 27	5000.
Γρ.	39974.40

Τὰ δοθέντα εἰς τὸ βασιλικὸν μερίον τοῦ 1177 ἔτους ὀθωμ. (1763—1764)

Εἰς τὸν διορισθέντα χαβαλὲν πρὸς τὸν γενιτσαραγασὴν διὰ τριῶν τεσκερέδων, τοῦ μὲν γρ. 921, τοῦ δὲ γρ. 2526 καὶ τοῦ τρίτου γρ. 1464 καὶ ἐλήφθησαν οἱ τεσκερέδες	Γρ.	4911.
Τεσλίμι 6 εἰς τὸν χαζινὲ τὸν βασιλικὸν καὶ ἐπεράσθησαν ὄπισθεν τοῦ τεσκερὲ τῶν γρ. 15000, ἅτινα ἐμετρήθησαν τῇ 21 Νοεμβρίου 1763	»	5000.

2) δόσις.
3) ἀποστολή.
4) λογαριασμός.
5) γραφεῖον.
6) παράδοσις

Τεσλίμι εἰς τὸν χαζινὲ τὸν βασιλικὸν καὶ ἐπεράσθησαν ὄπισθεν τοῦ ἀνωτέρω τεσκερὲ μετρηθέντα τῇ 11 Δεκεμβρίου 1763 Γρ. 5000.

Τεσλίμι εἰς τὸν χαζινὲ τὸν βασιλικὸν καὶ ἐπεράσθησαν ὄπισθεν τοῦ ἀνωτέρω τεσκερὲ τῶν γρ. 15000 πρὸς ἐξόφλησιν μετρηθέντα τῇ 21 Δεκ. 1763 » 5000.

Τεσλίμι εἰς τὸν χαζινὲ τὸν βασιλικὸν διὰ τοῦ μουλᾶ μουσταφᾶ εἰς τὸ σφάλισμα τοῦ μιρίου τῇ α' Μαΐου 1764 » 89.

Γρ. 20000.

Τοῖς δεζνετάριδες 7) τοῦ χαζινὲ σύνηθες ἀβαέτι εἰς τὰ μετρητὰ πρὸς ἓν τὰ ἑκατὸν καὶ ἐδόθησαν τῇ 13 Δεκεμβρίου 1763 » 150.

Τοῖς αὐτοῖς εἰς τὰ μετρητὰ γρ. 89 διὰ τοῦ μολλᾶ μουσταφᾶ 1.

Γρ. 20151.

Διὰ τὸ ἐτζάμι τοῦ 1177 διὰ τοῦ μουλᾶ μουσταφᾶ τῇ 4 Μαΐου 1764

Τῷ παπακίκουλου σύνηθες ἀβαέτι του 8) Γρ. 200.
Τῷ κεσεδάρῃ τοῦ αὐτοῦ 20.
Τῷ χότζᾳ μας σύνηθες ἀβαέτι του 200.
Τῷ ρουσναμετζῇ σύνηθες ἀβαέτι του 20.
Τῷ καλεμιὲ κάλφαση σύνηθες ἀβαέτι του 5.60
Τῷ μολλᾷ μουσταφᾷ διὰ τὴν παράστασίν του 5.75

Γρ. 451.15

(ἀκολουθεῖ)

† Μ. Πρωτοσύγκελλος Ἀθηναγόρας

7) ταμίαις.
8) δῶρον.
9) τεσκερετζῇ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Μνημόσυνον ἡρώων.—Δημοτελέστατα ἐτελέσθη τὸ ἱερὸν μνημόσυνον τῶν ἐν πολέμοις πεσόντων ἑλλήνων στρατιωτῶν, γενόμενον τὴν παρελθοῦσαν κυριακὴν ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐν μέσῳ πολλῶν ὀρθοδόξων πληρούντων τόν τε ναὸν καὶ τὸν περίβολον αὐτοῦ. Τὴν ἀναίμακτον θυσίαν προσήγαγον οἱ σεβασμ. συνοδικοὶ Ἀμασείας, ὁ καὶ θαυμάσιον λόγον ἀπαγγείλας, Ἀγκύρας καὶ Δαρδανελλίων. Παρῆσαν αἱ ἑλληνικαὶ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ καὶ ναυτικαὶ ἀρμοστεῖαι, καθὼς καὶ αἱ τῆς Ἀγγλίας, Γαλλίας, Ἀμερικῆς καὶ τῶν λοιπῶν κρατῶν. Ἐκ μέρους τοῦ σεβασμ. τοποτηρητοῦ παρέστη ὁ πανοσλ. Μ. πρωτοσύγκελλος.

Ἐκκλησίαι Θράκης. — Ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Μετρῶν καὶ Ἀθύρα κ. Ἰωακείμ.—Παρεπιδημεῖ, χάριν διδασκαλικῶν ὑποθέσεων, εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν, ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ κ. Ἰωάννης Τζαννέτης, βοηθὸς τοῦ σεβ. μητροπολίτου Ἡρακλείας καὶ προσωρινῶς διευθυντὴς τοῦ ἐν Ραιδεστῷ σχολαρχείου.

Ἐκκλησία Προικοννήσου. — Πατριαρχικὸς ἔξαρχος, πρὸς διοίκησιν τῆς ἐπαρχίας Προικοννήσου, μέχρις ἐκλογῆς κανονικοῦ μητροπολίτου, διωρίσθη συνοδικῶς ὁ πανοσλ. π. Μ. πρωτοσύγκελλος κ. Γεώργιος Μισαηλίδης.

Μ. τοῦ Γ. Σχολή.— Διευθυντὴς τῆς πατριαρχ. Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, ὑποδειχθεὶς ὑπὸ τῆς ἐφορίας αὐτῆς, διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Ἐθν. Μ. Συμβουλίου ὁ αἰδ. πρεσβύτερος κ. Ἀλέξ. Ζῶτος, τέως προϊστάμενος τῆς ἑλληνικῆς ἐν Βερολίνῳ κοινότητος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ἱεροδιδασκαλεῖον.— Κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐφορίας τοῦ κυπριακοῦ ἱεροδιδασκαλείου, ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, διὰ τὸ ἐπὶ θύραις σχολικὸν ἔτος, ὡρίσθη εἰς ἑκατόν, ἀντὶ τῶν μέχρι τοῦδε ὀγδοήκοντα δύο. Διὰ δίδακτρα καὶ τροφὴν θὰ καταβάλλωσι τοὐντεῦθεν εἴκοσι λίρας ἀγγλίας, ἀντὶ τῶν μέχρι τοῦδε διδομένων δεκαοκτώ.—Αἱ τάξεις θὰ ἦναι ἑπτά, τὸ δὲ πρόγραμμα ὅμοιον τῷ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς (Ἀθηνῶν) Ριζαρείου σχολῆς.— Οἱ τελειόφοιτοι τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου τούτου θὰ εἰσάγωνται, χωρὶς ἐξετάσεων, εἰς τὴν θεολογικὴν τοῦ ἐν Ἀθήναις πανεπιστημίου σχολήν.

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΠΡΟΙΚΟΝΝΗΣΟΥ

Ὑπερεξηκοντούτης ἀπεβίωσεν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ αὐτοῦ ὁ μητροπολίτης **Προικοννήσου Νικόδημος Παπαδόπουλος.** Ἐν Κουτάλει γεννηθεὶς καὶ σπουδάσας ἐπί τινα χρόνον ἐν Χάλκῃ, ὑπηρέτησεν ἐπὶ πολὺ παρὰ τῷ μητροπολίτῃ Κυζίκου Νικοδήμῳ, ὃς προήγαγεν αὐτὸν εἰς ἐπίσκοπον Ἀβύδου, τῷ 1892, βοηθοῦντα αὐτῷ μέχρι τοῦ 1900. Θανόντος τοῦ προστάτου, διωρίσθη προϊστάμενος τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς μέχρι τοῦ 1906, ὅτε ἐψηφίσθη ἐπίσκοπος Μοσχοννησίων, μητροπολίτης δὲ Προικοννήσου τῷ 1912. Ἐκλήθη συνοδικὸς τῷ 1914 μείνας μέχρι τοῦ 1917. Ἐγίνωσκε κάλλιστα νὰ λαλῇ καὶ νὰ γράφῃ τὴν τουρκικήν.

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ LAMBETH ΚΑΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἡ ἐπὶ τῶν σχέσεων μεταξὺ τῆς Ἀγγλικανικῆς καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας Ἐπιτροπὴ διωργάνωσεν ὑποδοχὴν ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος ἐν τῇ Sion College τῇ 21 Ἰουλίου (ν. ἡ.). Παρέστησαν οἱ ἀπεσταλμένοι τῆς Ἀν. Ἐκκλησίας εἰς τὸ Lambeth Conference, ἡ Α. Σ. ὁ μητροπολίτης Διδυμοτείχου (ἀντιπροσωπεύων τὸ Πατριαρχεῖον Κ/πόλεως), ὁ πρωθιερεὺς Σμυρνώφ (τῆς Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας), ὁ ἀρχιμ. Παγώνης (τῆς ἑλλην. Ἐκκλησίας), ὁ πρωθιερεὺς Καλλίνικος (τῆς ἑλληνικῆς Ἐκ]σίας) καὶ ὁ καθηγητὴς Π. Κομνηνός, λαϊκὸν μέλος τῆς Ἀποστολῆς.

Ὁ ἐπίσκοπος Λονδίνου, προεδρεύων τῆς ὑποδοχῆς, εἶπεν ὅτι πάντοτε μετ' εὐγνωμοσύνης θὰ ἐνθυμῆται τὴν ὑποδοχήν, ἥτις τῷ ἐγένετο ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τῶν ἐπισκόπων καὶ ἱερέων τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Τὴν ἐκίσκεψίν του ταύτην ἐπηκολούθησεν ἡ εἰς Λονδῖνον ἐπίσκεψις τοῦ μητροπολίτου Ἀθηνῶν. Τὰ γεγονότα ταῦτα προήγαγον εἰς μέγαν βαθμὸν τὴν ἀμοιβαίαν συνεννόησιν καὶ τὸν πόθον ὅπως ἐπὶ τέλους οἱ δύο μεγάλοι κλάδοι τῆς Ἐκκλησίας εἰς τοὺς ὁποίους οὗτοι ἀνήκουσιν ἑνωθῶσιν ὁμοῦ . . . . . Ἡ ἀποστολὴ εἰς τὸ Συνέδριον τοῦ Λάμπεθ τῆς πρεσβείας τῆς Α. Ἐκκλησίας εἶναι τὸ κορύφωμα τῶν προσπαθειῶν πρὸς προσέγγισιν, τὰς ὁποίας ἔκαμεν ἐν τῷ παρελθόντι ἡ Ἀγγλικανικὴ καὶ ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, διότι ὁ ἀγαπητὸς αὐτῶν ἀδελφὸς ὁ μητροπολίτης Διδυμοτείχου ἦλθε νὰ μετάσχῃ τοῦ Συνεδρίου τῇ ἐπισήμῳ προσκλήσει τοῦ ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας.

Ὁ μητροπολίτης Διδυμοτείχου, ὅστις ὡμίλησε διὰ διερμηνέως, ἐπικυρῶν ὅλας τὰς παρατηρήσεις τοῦ ἐπισκόπου ὡς πρὸς τὰς ἐν τῷ παρελθόντι σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, εἶπεν ὅτι ἐσχάτως ἐθεωρήθη πρόσφορον ὅπως δοθῇ ἐπίσημος μορφὴ εἰς τὴν προσέγγισιν ταύτην. Τοῦτο εἶχεν ἐν νῷ ἡ πρεσβυγενὴς Ἐκκλησία Κων πόλεως ὅτε ἐξέπεμπε τοὺς ἀπεσταλμένους της. Ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία καὶ ὁ Ἀγγλικὸς λαὸς δύνανται νὰ εἶναι βέβαιοι ὅτι ἡ Α. Ἐκκλησία ἐμπνέεται ὑπὸ τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ εἰρήνης ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ ὡς καὶ αὐτοί. Ἡ πρεσβεία ἦλθεν εἰς τὸ Συνέδριον Lambeth ἵνα συζητήσῃ μετὰ τῶν μελῶν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας τὰ χωρίζοντα ἀμφοτέρας τὰς Ἐκκλησίας σημεῖα καὶ κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ συνεννόησίς των δὲν ἦτο ὄνειρον. Σήμερον κάμνουσιν εὐθείας τὰς τρίβους διὰ τὴν ἕνωσιν. Παρεκάλεσε νὰ προσευχηθῶσιν εἰς τὸν Θεὸν ὅπως ἡ ἡμέρα τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ἑνώσεως μὴ εἶναι μακράν.

Ἐξεφράσθησαν εὐχαριστίαι εἰς τὴν Α. Σεβασμιότητα προτάσει τοῦ λόρδου H. Cecil, ὅστις εἶπεν ὅτ ἦτο μία ἱκανοποίησις εἰς τὸν Ἀγγλικὸν λαὸν βλέποντα τὸν δάκτυλον τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ ἀπελευθερώσει τῆς Ἀνατολῆς ἀπὸ τῆς τυραννίας, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἀπὸ μακροῦ ὑπέφερε, καὶ ἐξέφρασε τὴν σκέψιν ὅτι ὅλοι ἦσαν τῆς γνώμης ὅτι οἱ Ἀγγλικανοὶ ζῶντες μὲ τὴν ἱστορίαν των καὶ τὰς γεωγραφικάς των συνθήκας κατά τι μεμονωμένοι ἀπὸ τοῦ λοιποῦ τῆς χριστιανωσύνης, εἶχον πολλὰ νὰ διδαχθοῦν ἀπὸ τὴν Ὀρθοδοξίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς . . . . .

Ὁ μητροπολίτης Διδυμοτείχου ηὐλόγησεν ἑλληνιστί.

Ἐκ τοῦ Church Times τῆς 30 Ἰουλίου 1920(ν.ἡ.)

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ ΑΤΑΚΤΑ

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κριθωτὴ, παρὰ τὴν νῦν Καλλίπολιν;

Λίγὸς ποταμὸς, π, καὶ π, πάλαι τε ἐπίσημος διὰ τὴν ἥτταν τῶν Ἀθηναίων (405 π.Χ.) ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου καὶ νῦν διὰ τὰ πολεμικὰ συμβάντα τοῦ τελευταίου πολέμου. Ὁ ποταμὸς λέγεται Καρα κοβὰ δερὲ παρὰ τοῖς Τούρκοις.

Ἀγαθόπολις, ὑπὸ τοῦ Παχυμέρους ἀναφέρεται (VI, 4): διάφορος τῆς ὑπὸ τὸν Ἀδριανουπόλεως ἐπισκοπῆς, ἥτις προεβιβάσθη εἰς ἀρχιεπισκοπὴν ἐπὶ Σεραφεὶμ πατριάρχου τῷ 1760. Πρβλ. **Σωζοαγαθοπόλεως**.

Ἀλωπεκόννησος, παρὰ τὸ **Σούβλα-Μπουρνοὺ**. (Κεμικλὶκ Μπουροὺν) ἀντικρὺ τῆς Ἴμβρου ὑπὸ τὰ δύο **Ἀνάῤῥορτα**, τό τε Β. καὶ τὸ Νότιον, τὰ ἐπισημότατα κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον (Πρβλ. καὶ *B. C. H.* 1888, σ. 519-520.) (9)

Καρδία, Μιλήτου ἄ.

Αὐσιμάχεια (-ία) παρὰ τὸ **Ἐξαμίλιον**, οἰκισθεῖσα ἐκ τῶν κατοίκων τῆς Καρδίας καὶ τῆς Πακτύης, ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ἐπεσκευάσθη... Ταπεινὸς μητροπολίτης Ἐξαμηλίου ἀπαντᾷ μτγν.

Κοῖλα. – Κοῖλος λιμὴν, Κοιλοῦς-οῦντος Κοίλη,-Κοιλία καὶ **Κύλλα** παρὰ Πτολεμαίῳ, ΒΔ τῆς Μαδύτου. Ἐκ τοῦ τόπου ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα διασωζόμενον μέχρι τοῦδε τὸ **Κίλια λιμανί**· ἀντικρὺ ἀκριβῶς ὁ ὅρμος κεῖται τῇ προεξοχῇ τοῦ ἐν τῇ ἀσιατικῇ ἀκτῇ **Ναγαρὰ Καλεσὶ** (παρὰ τὴν Ἄβυδον) (10)

Ἐλαιοῦς, ἡ καὶ **Ἐλεοῦς**, ἡ νοτιωτάτη τῶν ἐπὶ τῆς Χερσονήσου πόλεων, δεδοξασμένη διὰ τὸν ἐν αὐτῇ τύμβον τοῦ Πρωτεσιλάου, τὸν ὁποῖον καὶ ὁ γράφων ἐπεσκέψατο κατὰ τὸ 1892, σκαφῶν ἐν Τροίᾳ ἐνεργουμένων ὑπὸ τὸν κ. *Dörpfeld*· Ὁ τύμβος τοῦ Π. ἀπεικονίζεται ἐν τοῖς νομίσμασι. (11)

Μάδυτος καὶ **Μάδυς**.

Σηστός - Σηστὰς ἄκρα· ἔνθα ἐγεφύρωσε τὸν Ἑλλήσποντον ὁ Ξέρξης. Κυρίως ἔκειτο ὅπου ὁ τεκὲς (12). Ὁρα ἀνωτέρω: Ἐλαιοῦς.)

Αἰόλιον. Κατὰ τὸν μακαρίτην Ποστολάκαν ἐν Καταλόγῳ Ἀρχ. Νομ. (1872, 4ον, σ. 154) ὑπῆρχε πόλισμα ἐν τῇ Θρακικῇ Χερσονήσῳ, ὅπερ καὶ νόμισμα ἔκοψε. Τοῦτο διαμφισβητεῖ ὁ *Head* - Σβορῶνος (τ. Β'. σ. 85, Αἰολὶς) ὁ δὲ ὡς περιγραφικὸς κατάλογος τοῦ Βερολινίου Μουσείου τ. Α. 244 διαρρήδην θεωρεῖ ὡς πεπλανημένην τὴν ἀπόδοσιν νομίσματος εἰς τὸ **Αἰόλιον** παραπέμπει δὲ εἰς **Αἰολίδα**. Ὁμολογῶ χωρὶς ἐξετάσεως ἐπιμελοῦς ὅτι μόνον παρὰ Στεφάνῳ τῷ Βυζαντίῳ ἀπήντησα τὸ ὄνομα ὡς πόλεως ἐν τῇ Θρακικῇ Χερσονήσῳ οὐχὶ δὲ ἐν τῇ μὴ συμπληρωθείσῃ ἔτι Ἐγκυκλοπ. τοῦ *Pauly-Wissowa*. Ἀνέγνων ἐν ταύτῃ τὴν λέξιν: *Aiolion* (Αἰολίων) ἀλλ' οὐδὲν εὗρον σχετικόν. Ἐν τῇ λ. *Chersonesos* ὅμως ὁ φίλος μου κ. *Bürchner* σημειοῦται τὸ ὄνομα καὶ προτείνει πρὸς συμπλήρωσιν ἐν οἰκείῳ τοῦ Λεξικοῦ τόπῳ.

Ἐνταῦθα πλὴν τῶν ἐν ὑποσημειώσει πηγῶν ἃς δὲν ἐφόρτωσα πρὸς ἐπίδειξιν, καθῆκον θεωρῶ ἵνα ὑποδείξω κατάταξιν λαμπρὰν ὀνομάτων πόλεων, πολισμάτων, φρουρίων καὶ μετὰ τῶν

(9) Kiepert R. 1. 400.000 φύλλ. I Aivadjik.

(10) B. C. H, 1880 σ. 510

(11) Ἡ Κοιλοῦς καὶ ἡ Σηστὸς αἱ μόναι πόλεις, αἵτινες κόπτουσι νόμισμα ἐπὶ αὐτοκρατορίας.

Ἡ Κοιλανῶν πόλις ὑποκατέστησε κατά τε τὴν δύναμιν καὶ τὸν πλοῦτον τὴν Μάδυτον.

(12) Πρὸς Β.- ΒΑ. ἀπὸ **Σιδοὺλ-μπὰχρ** ἡ Ἐλαιοῦς, ὅπου τὸ ἡρῷον του Πρωτεσιλάου, ἴσως τὸ νῦν **Ἐσκὶ-Χισσαρλὶκ** Ὅρα νεώτερα ἐν B.C.H. τοῦ 1912 σ. 314 ὑπὸ Picard καὶ A. Reinach.

οἰκείων πηγῶν ἐν τῷ σπουδαιοτάτῳ τούτῳ Ἐγκυκλοπ. Λεξικῷ ἐν τῇ λέξει, εἰς ὃ ἂς προσφύγωσιν οἱ ἁρμόδιοι· ἅμα δὲ δὲν πρέπει ἵνα ἀποσιωπηθῇ καὶ τὸ περὶ Θράκης καὶ τῶν ἐν αὐτῇ πόλεων κεφάλαιον τῆς **Παλαιᾶς καὶ Νέας Γεωγραφίας** τοῦ Μελετίου ἐν τῷ Γ′ τόμ. (ἔκδ. Βενετίας) ὑπὸ Ἀνθίμου τοῦ Γαζῆ, διότι ἐκ τοῦ κεφαλαίου τούτου δύναται καλὸς μελετητὴς συμπεράσματά τινα τοπικὰ ἵνα πορισθῇ ἀπὸ ἀπόψεως παλαιᾶς τε καὶ νέας. Ἀφορμὴν δίδουσιν αἱ γραμμαὶ αὗται. Ἓν παράδειγμα κατὰ τύχην λαμβανόμενον ἔστω τόδε: Πλησίον τῆς Σηστοῦ εἶναι τόπος, **Ἀποβάθρα** ὀνομαζόμενος, καθ' ὃν ἐξεύγνυτο ἡ σχεδία ὅταν ὁ Ξέρξης . . . .» σήμερον ἐν τῷ μεγάλῳ Χάρτῃ τοῦ *Kiepert* (φύλλ. *Aïvalyk*) ἀναγινώσκεται κεφαλαίοις γράμμασι ὑπὲρ τὴν Σηστιάδα ἄκραν καὶ ἡ ὀνομασία αὕτη ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῆς Σηστοῦ, τὰ μεσογειότερον διὰ στιγμῶν πυκνῶν σημειούμενα κατὰ τὰ παρὰ Γεωγράφοις παραδεδεγμένα, ἐνῷ ἐν τῷ τοῦ Αὐστριακοῦ ἐπιτελείου **οὐδὲν** σημειοῦται.

§ 13. Δὲν δύναμαι ἵνα μὴ ἀναφέρω ἐνταῦθα κλείων τὸ κεφάλαιον τοῦτο,ὅτι καθ' ὃν χρόνον, ἔαρος τοῦ 334 π. Χ. διετάσσετο ὁ Παρμενίων ἀφ' οὗ οἱ Μακεδόνες διέβησαν τὸν **Μέλανα** ποταμὸν (ὅρα **Μέλας κόλπος, Κόλπος τοῦ Ξεροῦ, κόλπος τοῦ Σάρου, κόλπος Μαγαρησίου, κόλπος Αἴνου**), ἵνα διαπεράσῃ ἐκ Σηστοῦ τὰ μακεδονικὰ στρατεύματα ἀντικρὺ εἰς τὴν Ἄβυδον, ὁ Ἀλέξανδρος ἐβάδισε πρὸς τὴν Ἐλαιοῦντα, ἔθυσε τῷ Πρωτεσιλάῳ καὶ κατελθὼν εἰς τὸν ὑπ' αὐτὴν ὅρμον ὡδήγησε τὰς ἄλλας τριήρεις αὐτὸς κυβερνῶν τὴν στρατηγίδα ναῦν εἰς τοὺς πρὸ τοῦ **Σιγείου** (=Γενὶ Σεχὶρ)(13) ἀκρωτηρίου ἐκ τῆς ἀκτῆς διακρινομένους λοφίσκους (τεπὲ, τύμβος) τοὺς λεγομένους τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τοῦ Πατρόκλου, περὶ τὰ 400 βήματα ἀλλήλων ἀπέχοντας καὶ κατὰ σειρὰν ὡς ἐκ συνθήματος μετὰ τοῦ περὶ αὐτὸν ἔθυσεν, ἐστεφάνωσεν, ἀνέθηκεν εἰς τὰ ἱερὰ τῆς ἀρχαιοτάτης Ἑλλην. ἱστορίας ταῦτα μέρη ὅ,τι οἱ ἱστορικοὶ ἀφηγοῦνται (πρβλ. **Ἀρριανοῦ**, Α′ 11, 12, καὶ **Πλουτ.** ἐν Ἀλεξ. 15. κλ.) γνωστὴ τοῖς πᾶσιν (ὅρα Χάρτην ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ *Schliemann*, *Ilion* (1885) καὶ τὸν ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ *Dörpfeld*, *Troja-Ilion* (1902) τοῦ προσηρτημένου ἐν τῷ Β′ τόμῳ, ἐφ' οὗ ὁ ἐνδιαφερόμενος καὶ τὰς λοιπὰς τοποθεσίας δύναται ἵνα μελετήσῃ καὶ τὸν ροῦν τῶν ὁμηρικῶν ποταμῶν, παλαιόν τε καὶ νέον ἵνα διακρίνῃ καὶ τὰ πολίσματα τὰ καὶ μετὰ ταῦτα ἀκμάζοντα καὶ κανονίσῃ τὴν ὀνοματοθεσίαν.

(ἀκολουθεῖ)

---

13). Ἕτερον τὸ **Γενὶ-Κιοῖ**, νοτιώτερον πρὸς τὸν ὅρμον τοῦ ἐπίσης κατὰ τὴν ἱστορίαν τῶν νεωτάτων χρόνων ἐπίσημον, τὸ **Βεσίκια** καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ Βεσὶκ-τεπέ. Ἐπὶ τῆς ἐπισκέψεώς μου **Νεοχώριον** ἑλληνικώτατον χωρίον (1892-3), ἐν ᾧ ἀνεῦρον ἐπὶ τετραγώνου στήλης μαρμαρίνης ἐν λεπτοτάτοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένον «Νόμον τῶν Ἰλιέων κατὰ τῆς Τυραννίδος καὶ Ὀλιγαρχίας», λίαν ἀξιοσπούδαστον καὶ νῦν καὶ παρέδωκα τῷ φίλῳ Bruckner κατὰ παράκλησιν αὐτοῦ πρὸς δημοσίευσιν ἐν τοῖς Βερολινίοις ἀνακοινώσεσι τῆς Ἀκαδημίας(πρβλ.1894 Sitzungs:B. σελ. 461—478).Ἀνεδημοσιεύθη ἡ ἐπιγραφὴ ἐπιθεωρηθεῖσα καὶ ἀλλαχοῦ ἀλλὰ κυρίως ἐν Rec. des Inscript. juridiques τ. Β′ σ. 25 τοῦ Dareste-Reinach μετὰ μεταφρ., ἐλήφθη δ' ὑπ' ὄψιν καὶ ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῇ Μακεδονικῇ τῇ ὑπὸ τοῦ Niese (ἐν τ. Β′) τηρεῖται ἐν τοῖς Αὐτοκρ. Μουσείοις ὑπ' ἀριθ. 3018 τῶν μαρμάρων. Χρονολογίας 275 π. Χ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 5505

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὔξ. ἀριθ. 121 καὶ ἡμερομην. 6 Ἰουλ/ου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ἐπὶ τῆς π ρὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τοῦ Τυχωνος Ἀλεξάνδροβιτς Σάμσιν καὶ τῆς Σοφίας Ἰβάνοβνας Σάμσιν τὸ γένος Κλέϊν).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθ. 16, 77, 79, 155, 156, 207 τῶν Πηχικῶν Δικ. Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 2133 καὶ ἡμερομην. 23 Μαρτίου 1920 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ Τύχωνος Ἀλεξάνδροβιτς Σάμσιν κατὰ Σοφίας Ἰβάνοβνας Σάμσιν, τὸ γένος Κλέϊν, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Διατάσσει ἵνα τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως ταύτης δημοσιευθῇ εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Βοσπόρου» καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ, ὥς τε ἐρημοδικησάσῃ καὶ ὡς ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια ἑπτακόσια ἑξήκοντα ἓξ (ἀριθ. 763) προκαταβαλλομενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 1

Ὁ Β' Γραμματεὺς

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 19 Ἰουλίου 1920

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' ἀριθ. 117 καὶ ἡμερομην. 22 Ἰουνίου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ Αἰκατερίνης Βαφειάδου, τὸ γένος Κ. Καλφοπούλου κατὰ Ἀποστόλου Βαφειάδου,

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Πατριαρχ. Δικονομ. Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ, δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 5294 καὶ ἡμερομ. 4 Ἰουλίου 1919 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Αἰκατερίνης Α. Βαφειάδου, τὸ γένος Κ. Καλφοπούλου κατὰ Ἀποστόλου Βαφειάδου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ Διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμ. τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νεολόγου», καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τὰ τέλη τῆς παρούσης ἀποφ σεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνιόντα εἰς γρόσια πεντακόσια τεσσαράκοντα ἓν (ἀρ. 541) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πα]χείοις, τῇ 19 Μαΐου 1920. 2

Ὁ Πρόεδρος

ὑπογρ.) † Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν**

Ὁ Β' Γραμματεὺς

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' ἀριθ. 92 καὶ ἡμερομηνίαν 4 Μαΐου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τοῦ Νικολάου Μπαλαγούρα καὶ τῆς Ἐριφίλης Μπαλαγούρα, τὸ γένος Δημητρίου),

Δ ι ὰ τ α ῦ τ α

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθ. 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Ὀδηγιῶν, Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί, Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 2882 καὶ ἡμερομην. 16 Νοεμβρου 1917 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ Νικολάου Μπαλαγούρα κατὰ Ἐριφίλης Ν. Μπαλαγούρα, τὸ γένος Δημητρου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Ὁρίζει τὸ κοινὸν τῶν διαδίκων νόμιμον τέκνον ὀνόματι Αἰκατερίνη μένῃ καὶ ἀνατρέφηται παρὰ τῷ ἀναιτίῳ τῆς διαζεύξεως πατρὶ αὐτοῦ,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ Διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρὶς κατὰ συνέχειαν ἀριθμ. τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πατρίδος», καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ καὶ ὡς ἐρημοδικησάσῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια ἑξακόσια ἐννενήκοντα ἓν (ἀριθ. 691) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ απηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Β' Γραμματεὺς
Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 24 Ἰουνίου 1920.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Αρ. Πρωτ. 5560

Κ λ ῆ σ ι ς

Ἡ Μαρία Νικολάεβνα Κιστιακόβσκη, τὸ γένος Ναδέζδιν, χριστιανὴ ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ρωσσίς, τέως κάτοικος Κιέβου καὶ εἶτα Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 1 1)2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἐαυτῆς συζύγου Ἴγορ Ἀλεξάνδροβιτς Κιστιακόβσκη, χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ρώσσου, διαμένοντος ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γαλατᾶ ὁδὸς Χάβρας, Τεβεκὲλ Χὰν, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Βοσπόρου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 18 Ἰουλίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος
(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 1

Ὁ Β' Γραμματεὺς
Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 5550

Κ λ ῆ σ ι ς

Ὁ Γεώργιος Βουτσᾶς χριστιανὸς ὀρθόδοξος, πολίτης Ἕλλην, τέως μηχανικὸς καὶ κάτοικος Ρούμελη-Χισὰρ (Κωνσταντινουπόλεως), νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγλέγματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 1 1)2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Ἀναστασίας Γ. Βουτσᾶ, τὸ γένος Γεωργίου Αλιμπέρτη, χριστιανῆς ὀρθοδόξου Ἑλληνίδος, κατοίκου Ρούμελη Χισὰρ (Κωνσταντινουπόλεως) ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθ. διὰ τῶν ἐνταῦα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πα]χείοις, τῇ 18 Ἰουλίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος
✝ Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 1

Ὁ Β' Γραμματεὺς
Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

ΕΤΟΣ Μ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 22 Αὐγούστου 1920 ΑΡΙΘΜ. 33

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1920

Ἡ πλήρης ἐλπίδων ἠώς, ἡ προαγγέλλουσα τὴν ποθητὴν ἡμέραν τῆς ὅλης ἐθνικῆς ἡμῶν ἀποκαταστάσεως, ἀπὸ τῆς 28 παρελθούσης ἰουλίου φανεῖσα, θάρρους ἐνέπλησε ψυχὰς πτησσούσας ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ὑπὸ τὰς ἀπειλάς, τὰς ὁποίας ἐνέπνεε καὶ ἐπραγματοποίει τὸ δούλειον ἦμαρ. Καὶ τοῦτο, μακρόθεν ἐπιφανὲν καὶ ἀπὸ τῶν ἐρήμων τῆς Ἀραβίας ἑπτὰ αἰῶνας βραδυποροῦν, χάρις εἰς τὸν ἡρωισμὸν τῶν Λεόντων καὶ τῶν Φωκάδων, τῶν Κομνηνῶν καὶ τῶν Παλαιολόγων, τρομερὸν ἀπελύθη ἐπὶ τὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολήν. Ἐκφοβίζον λαοὺς πεπολιτισμένους, μετὰ τὴν «ἀσβολερὴ καὶ θεοκαρβουνόκαυτη» Τρίτην, τῆς 27 μαΐου, συνεκέντρωσε περὶ μίαν ἀρχήν, περὶ ἓν ἀγιαστικὸν σύστημα, θεοφύτευτον καὶ θεόσωστον, τοὺς τοῦ «Χριστοῦ πέντας,» ποθοῦντας ἡμέραν ἐλευθερίας, εὐχομένους ὑπὲρ αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἑκάστου δύναμιν καὶ τὴν ἀντίληψιν καὶ τὴν διανοητικὴν εὐρωστίαν ἐργαζομένους ὑπὲρ τῆς ὁλομεροῦς ἡμῶν ἐξαγοράσεως. Κληρικοί, λαϊκοί, διδάσκαλοι, κήρυκες, ἔμποροι, χειρώνακτες, διὰ λόγου, διὰ γραφῆς, διὰ τῆς πρὸς τὰ τέκνα διδασκαλίας, διὰ μελάνης, δι' αἵματος, ἀπὸ τῶν πόλεων, ἀπὸ τῶν χωρίων, ἀπὸ τῶν ὀρέων, ἀπὸ τῶν σπηλαίων, δαπανηθέντες ἐπὶ τριακόσια ἑβδομήκοντα ἔτη, ᾠκοδόμησαν τὴν μικρὰν φωλεάν, ἀπὸ τῆς ὁποίας, ὡς ἀπὸ νέου Δουρείου ἵππου, ἐξετινάχθησαν κατὰ τὰ ὀκτὼ τελευταῖα ἔτη οἱ ἥρωες τοῦ στρατοῦ, οἱ ἥρωες τῆς πολιτικῆς ἐπιστήμης, οἱ προετοιμάσαντες τὴν δεδιαίαν χρονικὴν περίοδον τῆς σημερινῆς ἐλευθερίας. Ταύτης τὴν ἀνατολὴν ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία μετὰ τοῦ πιστοῦ πληρώματος αὐτῆς ἐπανηγύρισε τῇ 15 αὐγούστου ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ.

Ὑμνολογήθη δημοτελέστατα, ἐν ἐλευθερίᾳ πλήρει, ἡ ἡμέρα ἡ ἀνέσπερος τῆς ἐλευθερίας, τὴν

εὐλογίαν δ' αὐτὴν προεμήνυε πρὸ ἐτῶν ἑκατὸν εἴκοσιν ἡ Μ. Ἐκκλησία, ἐν αὐτῷ τῷ ναῷ, ὑψοῦσα τὴν σημαίαν τῆς τότε νεοκατασκευάστου καὶ ἐλευθέρας Ἰονικῆς Δημοκρατίας, συστάσει καὶ ἀδείᾳ τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως, τῆς ἀναγνωρισάσης τὴν σημαίαν τῆς Ἑπτανήσου πολιτείας. Ὑψοῦσα πυλόγει καὶ τότε, ἀλλ' ἐν χειμῶνι, τῇ 1 νοεμβρίου 1800, τὴν σημαίαν τοῦ πρώτου αὐτονόμου χριστιανικοῦ καὶ ἑλληνικοῦ κράτους, πρὸς τὸ ὁποῖον ἔτεινε δεξιὰν μετὰ δεκαετίαν περίπου ἡ ἀδελφὴ Σερβία, καὶ μετὰ δεκαετίαν σχεδὸν τὸ τὸν πυρῆνα αὐτοῦ σχηματίζον ἑλληνικὸν βασίλειον. Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς ΙΓ' ἑκατονταετηρίδος ἥρωες Ἕλληνες ἀκαμάτως, ἐν θυσίαις αἱμάτων καὶ χρημάτων ἀγωνισθέντες παρεσκεύασαν παντὶ τρόπῳ, παντὶ μέσῳ, πάσῃ δυνάμει, τὴν ἐλευθερίαν πάντων τῶν χριστιανικῶν λαῶν, ὅσους ἡ μέση Ἀσία ἀπὸ τοῦ Ζ' αἰῶνος ὑπεδούλωνε, καὶ τοὺς ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶνας ἡμῶν ἀνεγνώριζον καὶ ἐβράβευον ἀπὸ τοῦ 1827 αἱ μεγάλαι προστάτιδες Δυνάμεις Ἀγγλία, Γαλλία, καὶ Ρωσσία.

Εἰς τὸ αὐτὸ κέντρον τῇ 15 τοῦ μηνὸς τούτου συνέρρευσαν οἱ πάσης ἡλικίας καὶ τάξεως Ἕλληνες, εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ, κατὰ καιροὺς ἐγείροντι ἐν μέσῳ τοῦ περιοσίου αὐτοῦ λαοῦ τὸν θεόπτην Μωϋσῆ, τὸν ὁδηγοῦντα αὐτὸν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, τὸν ἀπαλλάττοντα αὐτὸν ἀπὸ πικρᾶς δουλείας φαραωνίτιδος. Οἱ ἀπόγονοι τῶν ἐν Κυρίῳ ἀναπαυθέντων ἡρώων, τῶν χειρισθέντων ἐνδόξως τὸ ξίφος καὶ τὴν γραφίδα, πρὸς Θεὸν τὸν πατάσσοντα καὶ πάλιν ἰώμενον εὐγνωμονοῦντες, εὐμνήμονες τῶν ἀγώνων τῶν προγόνων, ἐπισήμως ἑνωτισθέντες τὸ ἄγγελμα τῆς σὺν Θεῷ λήξεως τῶν δεινῶν, εἰςῆλθον εἰς τὸν θεῖον ναόν, δοξολογοῦντες τὸν Ὕψιστον, ὡς ἐδοξολόγησαν πρὸ δεκαπενθημερίας ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ τοῦ ἐκλεκτοῦ Αὐτοῦ, καὶ τῇ διασώσει τῆς ἐθνικῆς ἑνότητος καὶ γαλήνης. Διεσώθη καὶ αὕτη, διότι ταύτης ἔχει τὸ ἔθνος τοῦντεῦθεν ἀνάγκην, εἰς τὰ ἔργα τῆς εἰρήνης ἐπιδιδόμενον, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν κυβερνήτου, ἱκανωτάτου «γνῶναί τε τὰ δέοντα καὶ ἑρμηνεῦσσι ταῦτα.»

§

Πρὸ τῆς δοξολογίας, ἐν κοινῇ συνεδριάσει τῶν Δύο διοικητικῶν τῆς Ἐκκλησίας Σωμάτων, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ σεβασμ. τοποτηρητοῦ, ἡ Α. Ἐξ. ὁ ὕπατος ἁρμοστὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Εὐθ. Κανελλόπουλος ἤγγειλεν ἐπισήμως εἰς τὸ Γένος τὴν τῆς εἰρήνης συνομολόγησιν μεταξὺ Τουρκίας καὶ τῶν νικητριῶν Δυνάμεων. Τὸν λόγον τοῦ ἁρμοστοῦ, ἀριστούργημα τέχνης θαυμασίως παριστώσης τὰς ἐν αὐτῷ ὑψηλὰς ἰδέας, ἐκδίδομεν ἐν τῷ προσεχεῖ φύλλῳ.

Εἰς τὸν ἁρμοστὴν ἀπήντησε δι' ὀλίγων ὁ σεβασμ. τοποτηρητής, μεθ' ὃ, ψαλείσης ἐν τῷ ναῷ δοξολογίας, καθ' ἣν ἐμνημονεύθησαν τὰ ὀνόματα τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως τῶν ἑλλήνων Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ πρωθυπουργοῦ αὐτῶν κ. Ἐλ. Βενιζέλου, ὁ προεξάρχων τῆς ἱερᾶς τελετῆς τοποτηρητὴς ἀπήγγειλε τὴν ἐν τῷ προσεχεῖ φύλλῳ ἐκδιδομένην προσλαλιάν.

Κατὰ τὴν ἐκ τοῦ ναοῦ ἔξοδον, ἔδωκε τρισάγιον πρὸ τῆς πύλης ἀπὸ τῆς ὁποίας τῇ 10 ἀπριλίου 1821, Μ. Πάσχα, ἀπηγχονίσθη ὁ μακάριος πατριάρχης Γρηγόριος Ε' ὁ ἀπὸ Σμύρνης, αἱματόγραπτον θεμελιώσας τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἑλληνικῆς ἐλευθερίας.

§

Εἰς τε τὴν κοινὴν συνεδρίασιν τῶν δύο Σωμάτων καὶ τὴν ἱερὰν ἐν τῷ ναῷ τελετὴν παρῆσαν ἐπίσης ὁ ἀρχηγὸς τῆς Στρατιωτ. Ἀποστολῆς ὑποστράτηγος κ. Γ. Κατεχάκης, ὁ κυβερνήτης τοῦ θωρηκτοῦ «Κιλκὶς» κ. Γέροντας, ὁ διευθυντὴς τῆς ἡμετέρας ναυτικῆς βάσεως κ. Ζαλοκώστας, ὁ διευθύνων τὸ γενικὸν προξενεῖον κ. Δ. Νικολόπουλος, ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐνταῦθα τμήματος τοῦ Ἑλλην. Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἀντισυνταγματάρχης κ. Ἀνδρ. Ἀντίπας, μετὰ τῶν ὑπ' αὐτοὺς ἀξιωματικῶν.

ΤΟ ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΟΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Μνήμων τῆς ἐν Χριστῷ ἀδελφότητος καὶ τῆς παλαιᾶς καὶ ἀεὶ νέας οἰκειότητος αὐτῆς καὶ συγγενείας, ἔκρινεν ἐπίκαιρον ἡ ἱερὰ Σύνοδος τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος νὰ ἀπευθύνῃ πρὸς τὸν Σεβ. Τοποτηρητὴν τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου καὶ πρὸς τὴν ἁγίαν καὶ ἱερὰν Σύνοδον τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας θερμὸν συγχαρητήριον τηλεγράφημα ἐπὶ τῇ ὑπογραφῇ τῆς συνθήκης τῶν Σεβρῶν καὶ τῇ ἐπισήμῳ καὶ διεθνεῖ ἐπικυρώσει τῶν ἀποκτημάτων ἐκείνων, ὅσα μετὰ τοσούτων αἰώνων δοκιμασίας ἐπεφυλάξατο τῷ λαῷ αὐτοῦ ἡ τοῦ Θεοῦ πρόνοια καὶ δικαιοσύνη διὰ τῆς συνέσεως, τῆς δεξιότητος, τοῦ σθένους, τῆς ὑπομονῆς καὶ ἐπιμονῆς ὧν ἐπὶ τούτῳ ἤγειρεν ἐν καιρῷ ὀργάνων τῆς εὐδοκίας Αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν πρὶν ἀσθενῶν καὶ ἐξουθενομένων. Καίτοι τὸ τηλεγράφημα τοῦτο ἐδημοσιεύθη ἤδη ὑπὸ μέρους τινὸς τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου, ὅμως εἶναι ἄξιον νὰ ἀπασχολήσῃ καὶ τὴν «Ἐκκλησιαστικὴν Ἀλήθειαν» ἐπ' ὀλίγων, καὶ μάλιστα ἐν ἐκείνοις αὐτοῦ τοῖς σημείοις, ἐν οἷς τῇ ὑπομνήσει τῶν χαλεποτήτων τοῦ παρελθόντος συνάπτει καὶ τὰς ἐλπίδας περὶ τοῦ ἐπικειμένου χρηστοῦ μέλλοντος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. «Συμπανηγυρίζομεν, λέγει, μεθ' ὑμῶν οὐ μόνον τῶν ὁριστικῶς λυτρωθέντων τὴν ἀπολύτρωσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπὶ τῶν ἀλυτρώτων ἔτι ἀδελφῶν τῆς τυραννίας κατάλυσιν, καὶ συνεφραινόμεθα ἐπὶ τῇ συνολικῇ εἰσόδῳ τῆς πρωτοθρόνου Ἐκκλησίας εἰς ἐλευθέραν ζωήν, θρήνων μὲν καὶ ὀδυρμῶν, οἰμωγῶν καὶ δακρύων ἀπηλλαγμένην, ἀγῶσι δὲ εἰρηνικοῖς ὑπὲρ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ καταγλαϊζομένην. Συναγαλλιῶμεν τῷ πνεύματι ὁρῶντες τὰς εὐλογημένας χώρας τῆς Ἀνατολῆς καρποφορούσας αὖθις τὴν καλὴν ἐν Χριστῷ καρποφορίαν καὶ λαμπρυνομένας τῇ οἰκείᾳ ταύταις λαμπρότητι καὶ εἰσφερούσας τῇ προόδῳ τοῦ Εὐαγγελίου τὴν ἀνταξίαν τοῦ ἐνδόξου αὐτῶν παρελθόντος εἰσφοράν».

Εἶναι γνωστὸν ὅτι πᾶν ὅ,τι εὐχόμεθα δὲν ἐλπίζομεν καὶ ἐξ ἀνάγκης, ἐν ᾧ πᾶν ὅ,τι ἐλπίζομεν (ἐλπίζομεν δὲ εἰς ἀγαθὸν) καὶ εὐχόμεθα συγχρόνως ὡς τοιοῦτον. Οὕτω καὶ ἡ ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἑλλάδος, μετατιθεμένη τῷ πνεύματι εἰς τὸ μέλλον, καὶ κατὰ τὸν τρόπον τῶν παλαιῶν προφητῶν ὁμιλοῦσα περὶ τῶν ἐπ' ἐλπίδι ὡς περὶ ἤδη ὑπαρχόντων καὶ βλεπομένων καὶ ἀγαλλομένη ἐπ' αὐτοῖς ὡς ἤδη παροῦσιν, ἐκφράζει συγχρόνως καὶ ἃς ἔχει εὐχὰς ὑπὲρ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ὑπὲρ τῆς καρποφόρου αὐτῆς ἐργασίας ἐν τῷ ἀγρῷ τοῦ Κυρίου, ὑπὲρ ἀγώνων αὐτῆς εἰρηνικῶν ἐπὶ στερεώσει καὶ προαγωγῇ τῆς τοῦ Θεοῦ βασιλείας ἐπὶ τῆς γῆς πρὸς σωτηρίαν τῶν τῇ χειραγωγίᾳ αὐτοῖς ἐμπεπιστευμένων ψυχῶν καὶ λαῶν. Τὰς αὐτὰς ἔχει ἐλπίδας καὶ τὰς αὐτὰς ἐκφράζει εὐχὰς καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὲρ τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας, ὑπὲρ τῆς εὐοδώσεως καὶ καρποφορίας πάσης κατ' ἰδίαν τε ἐργασίας καὶ ἀπὸ κοινοῦ συνεργασίας πρὸς τὸν ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐν ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ ἀγρῷ τοῦ Κυρίου, νῦν μάλιστα, ὅτε τὰ μὲν μεσότειχα τοῦ φραγμοῦ κατ' οὐσίαν ἤρθησαν, εἷς δὲ καὶ ὁ αὐτὸς πρόκειται ἀγὼν καὶ σκοπὸς ἀμφοτέραις ταῖς Ἐκκλησίαις, ἡ κατὰ Χριστὸν χειραγωγία καὶ μόρφωσις τῆς ἁπανταχοῦ ὁμογενείας, καὶ ἡ διὰ τῆς ἀγωγῆς ταύτης καὶ διαπλάσεως τῶν καθ' ἕκαστα στερέωσις καὶ ἐξασφάλισις καὶ αὐτῶν τῶν ἤδη κεκτημένων τε καὶ ἀποκτηθέντων. Παλαίφατος καὶ γνωστὴ εἶναι ἡ σοφία τῶν λαῶν, καὶ τοῦ ἡμετέρου ἐκ τῶν πρώτων, ὅτι δὲν εἶναι εἰς ἀεὶ μόνιμα καὶ ἀσφαλῆ τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τούτου, ἀλλὰ συμμεταβάλλονται τοῖς ἀνθρώποις καὶ τοῖς καιροῖς, παροιμιῶδες δὲ εἶναι τὸ λεγόμενον, ὅτι τὸ φυλάξαι τὰ κτηθέντα ἀναδείκνυται πολλάκις χαλεπώτερον τοῦ κτήσασθαι, ὅταν μάλιστα ἔξωθεν μὲν ὑπάρχωσιν οἱ καιροφυλακτοῦντες, ἔσωθεν δὲ ὑποκρύπτωνται ἢ ὑποτρέφωνται σπέρματα ἀσθενείας καὶ ἀδυναμίας. Ἔχομεν καὶ πρὸ μικροῦ ἀφορμὴν νὰ δοξάσωμεν τὸν Θεὸν τῶν πατέρων ἐπὶ τῇ ματαιώσει τοιούτου κινδύνου. Θὰ ἦτο ὅμως πλάνη ὀλεθρία τὸ νομίζειν ὡς κινδυνώδη μόνα τὰ τοιαύτης φύσεως καὶ

ὑπὸ βιαίαν καὶ ὀξεῖαν μορφὴν ἐκδηλούμενα ἔργα καὶ ἐγχειρήματα. Εἶναι συνήθως κινδυνωδέστερα τὰ ἠθικὰ νοσήματα, τὰ ὑπούλως ὑποβόσκοντα καὶ ἀθορύβως ὑποβιβρώσκοντα τὰ σπλάγχνα τῶν λαῶν, ὡς πάντοτε μὲν παραλύοντα τὰς δυνάμεις αὐτῶν, θᾶττον δὲ ἢ βραδύτερον καταλήγοντα εἰς τοὺς βιαίους κλονισμοὺς καὶ τοὺς ὀξεῖς σπαραγμοὺς ἐκείνους, ὅσων ἀπὸ τοσούτου χρόνου παριστάμεθα θεαταί. Κατά τινα παράδοξον σκέψιν καὶ ἀντίληψιν νομίζομεν συνήθως ὅτι τὰ πολιτικὰ καὶ τὰ κοινωνικὰ προβλήματα, αἱ πολιτικαὶ καὶ κοινωνικαὶ ἀναστατώσεις καὶ οἱ ἀλληλοσπαραγμοὶ εἶναι πράγματα ἴδια, ἄσχετα πρὸς τὴν ἠθικήν ἐν ᾧ εἰς οὐδὲν ἄλλο ὀφείλονται εἰ μὴ εἰς τὴν ἀθέτησιν τῶν ὑπαγορεύσεων πολλάκις τῆς στοιχειωδεστάτης δικαιοσύνης καὶ χρηστότητος ἑτέρωθεν ἢ ἑκατέρωθεν. Ἀνήκει εἰς τὴν μεγάλην καὶ ὄντως ὑψηλὴν ἀποστολὴν τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τοῦτο, τὸ διαφωτίζειν μὲν καὶ περὶ τούτων τοὺς λαοὺς καὶ τοὺς οἱουσδήποτε ἡγέτας αὐτῶν, διαπαιδαγωγεῖν δὲ καὶ χειραγωγεῖν μικροὺς καὶ μεγάλους, ἄρχοντας καὶ ἀρχομένους, ἀνωτέρους καὶ κατωτέρους, πλουσίους καὶ πένητας, εἰς τὴν ἐν εὐσεβείᾳ καὶ φόβῳ Θεοῦ, ἐν ἀμοιβαίᾳ φιλοδικίᾳ καὶ τιμῇ καὶ ἀγάπῃ ἐργασίαν καὶ συμβίωσιν ὡς τὸ ἀσφαλέστατον μέσον ἧς ἐν τῷ παρόντι βίῳ ἐπιζητοῦσιν εἰρήνης καὶ εὐπραγίας. Εἶναι εὐχάριστον ὅτι εἴπερ ποτὲ νῦν, μετὰ τὴν θείᾳ ἀρωγῇ ἐπελθοῦσαν βελτίωσιν τῆς πολιτικῆς καὶ ἐξωτερικῆς θέσεως τοῦ ὁμογενοῦς καὶ ὁμοδόξου λαοῦ, φρίνονται ἔχοντες πλήρη συνειδησιν τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν ταύτης οἱ ἐνταῦθά τε καὶ ἐν Ἑλλάδι διέποντες τὰ τῆς Ἐκκλησίας, παρέχουσι δὲ πλείστας ἐνδείξεις ἀγαθῆς διαθέσεως καὶ προθυμίας εἰς τὸ ἐργάζεσθαι ἰδίᾳ τε καὶ ἀπὸ κοινοῦ ὑπὲρ τῆς θρησκευτικῆς εὐρωστίας καὶ ἠθικῆς ἀναζωογονήσεως τοῦ Γένους.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΩΝ ΑΠΟΠΕΙΡΑΙ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 282 καὶ τέλος)

Ὁ κατὰ τοῦ γέροντος Ἰωακεὶμ πόλεμος ἐπὶ μικρὸν ἐκόπασε διὰ τοῦ κατὰ ὀκτώβριον τοῦ 1861 συγκροτηθέντος ἐκτάκτου δικαστηρίου, ὅπερ ἠθώωσε τὸν πατριάρχην. Ἀπετελεῖτο ἐκ τῶν πρώην πατριαρχῶν, ἐκ τῶν μητροπολιτῶν τῶν οὐχ ὑπογραψάντων τὴν κατ' αὐτοῦ ἀναφορὰν καὶ τοῦ Σταυροπόλεως Κωνσταντίνου Τυπάλδου, συνδικάζοντος καὶ τοῦ διειμνήστου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων. Ἀλλὰ τόσον ἦτο κατ' αὐτῶν ἠγανακτημένος ὁ Ἰωακεὶμ, ἰδίᾳ κατὰ τῶν τριῶν, ὥστε 'να μὴ ἐπιτρέψῃ εἰς αὐτοὺς συνομιλίαν μετά τινος φίλου κατὰ τὴν πρὸς τὴν ἐπιτροπείαν ταύτην ἐπ' ἀνακρίσει προσέλευσιν· τὸ σταλὲν αὐτοῖς πιττάκιον τῇ 11 ὀκτωβρίου 1861 ἔγραφεν «ἐπειδὴ . . . . . ἐν ταύτῃ (τῇ κατὰ τοῦ πατριάρχου ἀναφορᾷ δῆλα δὴ) ὑπάρχει καὶ ἡ σφραγὶς τῆς αὐτῆς πανιερότητος, ἥτις καὶ κατὰ συνέπειαν ἀπαιτεῖται νὰ ἐξετασθῇ, ὑπὸ τῆς σεβαστῆς ἐπιτροπῆς προσωπικῶς, διὰ τοῦτο προσκαλοῦντες αὐτὴν προτρεπόμεθα ὅπως αὔριον, πέμπτην, συνοδευομένη μετὰ τοῦ ἐπιδιδόντος αὐτῇ τὸ ἀδελφικὸν ἡμῶν τοῦτο ἡμετέρου πατριαρχικοῦ ἐφημερίου, κατέλθῃ καὶ κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐπὶ τούτῳ ὑψηλῆς διαταγῆς, **χωρὶς νὰ ἀπέλθῃ οὔτε εἰς τὴν οἰκίαν της, οὔτε εἰς κανὲν ἄλλο μέρος, διευθυνθῇ κατ' εὐθεῖαν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα,** ὅπου ἐξετασθεῖσα ὑπὸ τῆς σεβαστῆς ἐπιτροπῆς, θέλει ἐπανέλθει πάλιν εἰς τὸ ἴδιον μέρος, ὅπου τέως παρέμενε, κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν ὑψηλὴν διαταγήν, καθ' ἣν, κατ' ὀφειλὴν ἀπαραίτητον, θέλει σπεύσει νὰ συμμορφωθῇ». Οἱ πολέμιοι τοῦ Ἰωακεὶμ ἀπέδιδον τὰ κατὰ τῶν ἀρχιερέων τούτων δραματουργηθέντα εἰς τὴν ἐπήρειαν τοῦ τότε διακόνου Ἰωακεὶμ Δημητριάδου (τοῦ ἐφ' ἡμῶν Ἰωακεὶμ Γ'), ἢ μᾶλλον τὴν διὰ πυροσβεστῶν ἀπέλασιν, ἀλλ' ὁ νέος Ἰωακεὶμ οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἐξήσκει τότε ἐπὶ τοῦ γέροντος αὐτοῦ, ὄντος ἀνατεθραμμένου ἐν μέσῳ γενιτσαρικῶν ἐθίμων καὶ ἰδεῶν ἀπολυταρχικῶν. Αἱ «νέαι ἰδέαι» κατεδίωκον τὸν γέροντα πατριάρχην καὶ

γογγυσμὸς ἠκούετο κατ' αὐτοῦ καὶ λαθρόβιος στάσις ἐκινεῖτο παρὰ πολλῶν· ἀλλὰ συγχρόνως καὶ κακοήθεις φυλλάδες ὕβριζον πατριάρχην καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ. «Ἓν παράπονον» «Πολλὰ παράπονα»— «Τὸ ἀντιφάρμακον ἑνὸς παραπόνου»— «Στηλίτευσις τῶν παραπόνων» διέσυρον καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὸ γόητρον τοῦ πατριάρχου, τοιούτους φέρουσαι τίτλους αἱ φυλλάδες αὗται, γραφόμεναι ὑπὸ Ματθαίου Πετρίδου, ἀσχημονοῦντος κλαζομενίου (θανόντος πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν ἐν Ἐμβρυούλλοις ὡς πρώην Ἀδριανουπόλεως), συνεργαζομένου αὐτῷ καὶ τοῦ ἐν Φαναρίῳ ἰατροῦ Θεοδώρου Γεωργιάδου, ἕως οὗ, γράφοντός τε καὶ ἐμπνέοντος τοῦ Κωνσταντίνου Ἀδοσίδου, ἐξεδόθη, σοβαρὰν φέρουσα μορφήν, ἡ φυλλὰς «Ἀλήθεια» κατάστασις τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν ἡμῶν πραγμάτων». Ἐν ἰδίοις φυλλαδίοις ὑπερήσπιζον τὸν πατριάρχην ὁ τῷ 1861 ἐκ Παρισίων ἐπανελθὼν Κωνσταντῖνος Καραπάνος, ἐξ Ἄρτης ὤν, καταδιώκων δικαίως τὸν Ἄρτης Σωφρόνιον, ὁ Ἰωάννης Ραπτάρχης, καὶ εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ὁμόνοιαν» ὁ Γεώργιος Πολυχρονιάδης, δόκιμος τελειόφοιτος τῆς Ζωσιμαίας Σχολῆς.

Μόλις ἐπείσθη κατὰ τὸ 1862 ἵνα ἐφαρμόσῃ τοὺς κανονισμοὺς ὁ Ἰωακεὶμ, ἀλλ' εἶχεν ἐξαφθῇ πολὺ ἡ κατ' αὐτοῦ καταφορά, ἀρχηγοῦ αὐτῆς ὄντος Σωφρονίου τοῦ Ἄρτης, οὗ ἡ καταδίκη ἦν βεβαία, ἡ δὲ σωτηρία αὐτοῦ ἐκ τῆς ἐκλογῆς ἐξηρτᾶτο ἄλλου πατριάρχου. Οὔτε πρέπει ν' ἀγνοῶμεν ὅτι ὁ λιβελλογράφος Ματθαῖος Πετρίδης ἦν πρωτοσύγκελλος αὐτοῦ, καὶ ὅτι, τοῦ Ἰωακεὶμ μένοντος ἐπὶ τοῦ θρόνου, πάντες οὗτοι κατεδικάζοντο εἰς διαθεσιμότητα. Τὸ μορμολύκειον τοῦ «κανονισμοφάγου» ἤρκεσε πρὸς ἀνατροπὴν τοῦ Ἰωακεὶμ, Ἀδοσίδης καὶ Καραθεοδωρίδες, καὶ Σταυράκης Ἰωαννίδης καὶ Ἰωακεὶμ Ἀναστασιάδης, μέλη τοῦ πρώτου συμβουλίου ὄντες, συνειργάζοντο κατὰ τοῦ πατριάρχου, καὶ ἐπλάθην ἡ παῦσις αὐτοῦ, καθὸ παραβάτου τῶν κανονισμῶν. Τὸ αὐτὸ μορμολύκειον, ἐκταράξαν τοὺς «ἐπιτηδείους» ἐξεσφενδόνισε μετὰ τριετίαν εἰς τὴν νῆσον Πρίγκηπον καὶ τὸν ἀπὸ Ἀμασείας Σωφρόνιον, ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ τοὐλάχιστον ἀνεγνωρίσθη τὸ τῶν «ἐθνοσωτηρίων» ἀτελές, καὶ ἀπεφασίσαμεν τὴν ἀναθεώρησιν αὐτῶν καὶ τὴν οἰκοδομὴν νεωτέρων.

Κατὰ τὸν βραχὺν χρόνον τοῦτον, ἰδέα χρηστὴ εἶχε σχηματισθῇ περὶ τοῦ Ἰωακεὶμ, καὶ ἐν τῇ ἐκλογικῇ συνελεύσει τοῦ 1867 ὁ νεώτερος Καραθεοδωρὴς, ὁ Κωνσταντῖνος Ἀντωνίου, ἠναγκάσθη, πολιτευόμενος εἰλικρινῶς τώρα, ἵνα ὁμολογήσῃ ὅτι τύψεις ἠσθάνετο συνειδήσεως, διότι συνήργησεν εἰς τὴν πτῶσιν αὐτοῦ. Κατ' εὐτυχίαν, ὁ τῷ 1867 ἐκλεγεὶς τὸ δεύτερον Γρηγόριος ΣΤ' ὁ ἀπὸ Σερρῶν ὡμολόγησε τὴν ἀποδοκιμασίαν τῶν «ἐθνοσωτηρίων» καὶ ἔλαβεν ἀπό τινα συνέλευσιν τὴν ἄδειαν ἵνα μὴ τηρήσῃ τὰ περὶ Συνόδου καὶ Συμβουλίου ἄρθρα τῶν κανονισμῶν. Ἤρξατο ἐπ' αὐτοῦ ἡ νέα ἐθνοσυνέλευσις τῆς συντάξεως κανονισμῶν νέων, παρετάθη τὸ ἔργον αὐτῆς ἐπὶ τῆς πατριαρχίας Ἀνθίμου τοῦ Κουταλιανοῦ καὶ Ἰωακεὶμ τοῦ Κοκκόδη τὸ δεύτερον ἐκλεγέντος, ἕως οὗ, ἐπὶ Ἰωακεὶμ Γ' τῷ 1879), ζητηθείσης ἀδείας πρὸς ἐξακολούθησιν τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς, διεμηνύθη αὐτῷ διὰ τοῦ Ἰω. Σάββα πασᾶ, ὅτι, ἀφοῦ «ὁ μεγαλειότατος δὲν ἀνέχεται τουρκικὴν Βουλὴν, δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ Βουλὴν ἑλληνικὴν εἰς τὸ Φανάρι». Τοιουτοτρόπως ἐναυάγει καὶ ἡ δευτέρα, κατὰ τὸ φαινόμενον, δεκάτη δὲ πιθανῶς ἀπόπειρα τῆς οἰκοδομῆς κανονισμῶν, οἵους εὐχόμεθα πάντες «ἐθνοσωτηρίους», φρονοῦντες ὅτι πρέπει νῦν ἵνα παύσωσιν αἱ ὑπὸ «νέων ἰδεῶν» καὶ «ἀναμορφώσεων» τρεφόμεναι ἀπόπειραι.

Καὶ ἡ ἀναδίφησις πρακτικῶν καὶ ἡ μελέτη φυλλαδίων καὶ γραμμάτων, καὶ ἡ ἀπὸ στόματος ἀφήγησις τῶν λαβόντων μέρος ἐνεργὸν κατὰ τὰς τελευταίας ἀποπείρας, ἀπαιτεῖται πρὸς σχηματισμὸν ἰδέας τινὸς περὶ τῆς ἀστραβοῦς ἢ πεπλανημένης ἡμῶν πορείας ἐν ἐθνικαῖς ὑποθέσεσι. Καὶ ἔχομεν καθῆκον ἵνα κρίνωμεν αὐστηρῶς πάντας, ὅσοι προητοίμασαν ἀκουσίως ἢ ἑκουσίως τὸν ἐξανδραποδισμὸν παναρχαίων καθεστώτων, εὐκολύνοντες τὸ μακκιαβελικὸν ἔργον ἀλλοφύλου κυβερνήσεως. Ἡ κρίσις δὲ περὶ τῶν πρωταγωνιστῶν ἐν τούτῳ καὶ τῶν αὐτοῖς ξυνιστόρων ἐστὶ καθῆκον παντὸς αὐστηροῦ, παντὸς ἀμερολήπτου κριτοῦ, γινώσκοντος ὅτι παραπαίουσι συνήθως καὶ οἱ μᾶλλον ἀγαθοὶ χαρακτῆρες!

Ἀλλὰ τὰ τούτων παραπτώματα ἐξιστορούμενα οὐδένα βλάπτουσι. Βλάπτει μόνον ἡ συγκάλυψις τῆς ἀληθείας, ἡ ἐκ πείσματος ἢ ἐκ πνεύματος κολακείας. Ἀλλ' ὁ θέλων ἵνα γράψῃ περὶ παρελθόντων καὶ κολακεύων νεκροὺς ἢ ζῶντας ἔχει, κατὰ Λουκιανόν, τόσην ἀναλογίαν καὶ σχέσιν πρὸς τὴν ἱστορίαν, ὅσην δύναται ἵνα ἔχῃ πρὸς τὴν γυμναστικὴν ἡ κομμωτική.

Ὁ μ. χ. Μ. Ι. Γ'

ΠΑΓΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΓΕΝΕΥΗΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐφημερίδες ἐκ Γενεύης παρέχουσιν εἰς ἡμᾶς ἐπαρκεῖς εἰδήσεις περὶ τοῦ Παγχριστιανικοῦ Συνεδρίου τῆς Γενεύης, περὶ οὗ τηλεγραφήματά τινα μόνον ἐξεδόθησαν εἰς τὰς ἡμετέρας ἐφημερίδας, ἀναγόμενα κυρίως εἰς τὰς τιμὰς τὰς ἀπονεμηθείσας εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ἐν Ἀνατολῇ ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Γνωστὸν ὅτι τὴν Ἐκκλησίαν Κπόλεως, ὡς καὶ τὴν τῶν Ἱεροσολύμων ἐκπροσωποῦσιν ὁ πανιερ. μητροπολίτης Σελευκείας κ. Γερμανὸς Στρινόπουλος καὶ ὁ προϊστάμενος τῆς ἑλληνικῆς ἐν Λωζάνῃ κοινότητος ἀρχιμ. κ. Κωνστ. Βαλλιάδης— τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος ὁ πανοσλ. ἀρχιμ. καὶ καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου κ. Χρυσόστομος Παπαδόπουλος καὶ ὁ καθηγητὴς τοῦ κανονικοῦ δικαίου κ. Ἀμ. Αλεβιζάτος—τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀλεξανδρείας οἱ πανιερ. μητροπολῖται Νουβίας κ. Νικόλαος καὶ Πηλουσίου κ. Πολύευκτος, καὶ ὁ ἀπὸ ἐτῶν ἐν Ἑλβετίᾳ διαμένων ἔλλογ. διδάκτωρ κ. Ἐμμ. Λουκαρὰς— τὴν τῆς Ρουμανίας ὁ καθηγητὴς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας κ. Δρ. Δημητρέσκος— τὴν τῆς Σερβίας ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Τιμὸκ κ. Εἰρηναῖος, ὁ διευθυντὴς τῆς ἐν Βελιγραδίῳ θεολ. σχολῆς, καὶ ὁ γνωστὸς ἡμῖν διάκονος ἱερολ. κ. Αἰμιλιανὸς Πιπέρκοβιτς ρῶσσοι θεολόγοι παρέστησαν ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Βολυνίας κ. Εὐλόγιος, μετὰ ταῦτα δὲ καὶ ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Χερσῶνος καὶ Ὀδησσοῦ κ. Πλάτων, καὶ ὁ καθηγητὴς κ. Ἰω. Σοκολὼφ, μὴ ὄντος δυνατοῦ τοῦ ἐπισήμου διορισμοῦ αὐτῶν— ἡ Ἐκκλησία τῆς Βουλγαρίας ἀπέστειλε τὸν ἐν Ἑλβετίᾳ σπουδάσαντα ἀρχιμ. κ. Στέφανον, πρὸ δεκαετίας πρωτοσύγκελλον ἐνταῦθα τῆς Ἐξαρχίας, καὶ τὸν καθηγητὴν τῆς θεολογίας κ. Ζαγκὼφ, οἵτινες διὰ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας ἔλαβον γνῶσιν τοῦ καταρτισθέντος ὑπὸ τῶν ἑλλήνων θεολόγων προγράμματος καὶ συνυπεστήριξαν αὐτό.— Ἐκ τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς παρίστατο, συμφωνήσας μετὰ τῶν ἀνατολικῶν ὡς πρὸς τὸ πρόγραμμα τῶν ἐργασιῶν, ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος τῶν ἐν Λονδίνῳ ἀρμενίων κ. Ἄβελ Ἀβρααμίαν.

Πρόεδρος τοῦ Συνεδρίου ἦν ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος πρώην Φιλιππίνων νήσων καὶ νῦν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ κ. Κάρολος Βρέντ, μὴ δυνηθέντος νὰ προσέλθῃ τοῦ σεβ. ἀρχιεπισκόπου Σικάγου κ. Ἀνδερσον, ἀσθενοῦντος·—παρῆσαν ὁ τῶν παλαιοκαθολικῶν ἐπίσκοπος θεοφ. κ. Χέρτζογ, ὁ δόκτωρ Σοῦλτζε, τῆς Εὐαγγελικῆς Γερμανικῆς Ἐκκλησίας, ὁ θεοφ. ἐπίσκοπος Ὀστενφελδ ἐκ Δανιμαρκίας, ὁ δρ Κόσπαρ, ἐκ Σκωτίας, ὁ αἰδεσ. Θουὲδτ, ἐκ Νορβηγίας, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Οὐψάλης, καὶ πολλοὶ κληρικοὶ ἐξ Εὐρώπης, Ἀσίας, Ἀφρικῆς καὶ Ἀμερικῆς.

Ἐκ τῶν τεσσάρων ἐπισήμων διαλέκτων τοῦ Συνεδρίου ὡρίσθη μία καὶ ἡ ἑλληνικὴ—γραμματεὺς, παρὰ τὸν γενικὸν τοῦ Συνεδρίου γραμματέα δρα Γάρδνερ ἐξελέγη ὁ καθηγητὴς Ἀμίλκας Ἀλεβιζάτος (Ἀθηνῶν) —Ἐκ τῶν δεκαπέντε μελῶν τῆς εἰσηγητικῆς ἐπιτροπείας τοῦ Συνεδρίου οἱ τέσσαρες ἐλήφθησαν ἐκ τῶν ὀρθοδόξων· οἱ πανιερ. Σελευκείας, Νουβίας, Τιμὸκ, καὶ ὁ κ. Ἀλεβιζάτος.—Ἀπόψεις τινὰς τῶν ἀνατολικῶν ὑπεστήριξαν οἱ ἀγγλικανοὶ Ἄζὸρ καὶ Βομβάης ἐπίσκοποι, ὁ σκῶτος εἰσηγητὴς τῆς ἐπιτροπείας, καὶ ὁ πρεσβυτεριανὸς Κέϋ, διατρίψας ἐπὶ πολυετίαν παρ' ἡμῖν.

Τῇ 6 αὐγούστου, τελεσθείσης ἐν τῷ ρωσσικῷ ναῷ τῆς θείας λειτουργίας, ὑπὸ τοῦ ἀρχιμ. κ. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου καὶ τοῦ αἰδεσ. πρωτοπρεσβυτέρου κ. Ὀρλὼφ, ἐχοροστάτησεν ὁ πανιερ. Σελευκείας, συγχοροστατούντων τῶν πανιερ. Βολυνίας κ. Εὐλογίου καὶ τοῦ Τιμὸκ κ. Εἰρηναίου.

Εἰς τὴν τελευταίως συγκροτηθεῖσαν ἐπιτροπείαν, προπαρασκευαστικὴν τῆς μελλούσης συνδιασκέψεως, ἐξ ὑπερτεσσαράκοντα προσώπων, ὀκτὼ ὡρίσθησαν ὀρθόδοξοι· Σελευκείας, Ὀδησσοῦ Πλάτων, Τιμὸκ, Χρυσόστομος, Ἀλεβιζάτος, Σοκολὼφ, Δημητρέσκος, Γεωργίεφ. Πρόεδρος ὡρίσθη εἷς τῶν ἀμερικανῶν, ἀντιπρόεδροι ὁ Σελευκείας καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Οὐψάλης, εἷς ἀγγλικανὸς καὶ εἷς ἀμερικανός.

Αἱ ἐργασίαι τοῦ Συνεδρίου ἔληξαν τὴν τρίτην. Ἐκτενὴς ἔκθεσις θὰ καταστήσῃ γνωστὰς τὰς συζητή-

σεις, θὰ μάθωμεν δὲ τίνα τὰ σημεῖα, καθ' ἃ συμπίπτομεν μετὰ τῶν ποθούντων τὴν προσέγγισιν τῶν Ἐκκλησιῶν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐγένοντο ἤδη σπουδαιότατα βήματα.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἱερὰ Σύνοδος.— Ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ καὶ ἀνέλαβε τὰ συνοδικὰ καθήκοντα ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Σηλυβρίας κ. Εὐγένιος.

Ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι Γρηγορίου Ε' προτάσει τοῦ σεβ. τοποτηρητοῦ, συνοδικῶς ἐνεκρίθη νὰ συνταχθῇ ἔργον περιγράφον τὸν μαρτυρικὸν αὐτοῦ θάνατον ὡς καὶ τῶν συγχρόνως αὐτῷ οἰκτρῶς τὸ ζῆν ἐκμετρησάντων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ἐπιφανῶν. Πρὸς σύνταξιν τοῦ ἑκατονταετηρικοῦ Λευκώματος τούτου θὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν αἱ οὕπω ἐρευνηθεῖσαι αὐθεντικαὶ πηγαί.

Μνημεῖον ἱστορικὸν εἰς τὸν ἱερὸν κλῆρον διαρκὲς καὶ μόνιμον ἀναστηλωθήσεται μετ' ὀλίγον, ἀποφάσει συνοδικῇ, τῇ εἰσηγήσει τοῦ σεβ. γέροντος Κυζίκου κ. Κωνσταντίνου. Ἀπεφασίσθη ἡ συγγραφὴ ἔργου ἀφηγουμένου αὐθεντικῶς καὶ ἐμβριθῶς τὰς ὑπὸ τοῦ κλήρου παρασχεθείσας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπηρεσίας ἀπὸ τῆς ἁλώσεως μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν. Ἡ σύνταξις τοῦ συγγράμματος ἀνετέθη συνοδικῶς εἰς τὸν θεοφιλ. ἐπίσκοπον Εἰρηνοπόλεως κ. Φώτιον Μανιάτην, πολλὰς ἐπὶ τούτῳ συγκομίσαντα εἰδήσεις καὶ κρίσεις.

Ἐκκλησίαι Μυσίας. —Ἀφίκετο, ἐπ' ἀδείᾳ, ἐνταῦθα ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Μιλητοπόλεως κ. Ἱερόθεος, βοηθὸς τοῦ σεβ. μητροπολίτου Κυζίκου διὰ τὸ τμῆμα Βαλουκ-Κεσὲρ τῆς ἐπαρχίας τ ύτης.

Γαλατοφρυγίας Σύνδεσμος.—Ἐκ φυλλαδίου ἐκ 16 σελίδων εἰς Δ', ἐκδοθέντος ἐσχάτως, ἐπιστώθημεν ὅτι τὸ ἑλληνικὸν τοῦτο σωματεῖον, ἐξ ἑλλήνων τῆς Ἀγκύρας, τοῦ Κοτυαείου, τοῦ Δορυλαίου, τοῦ Δενεκμαδὲν, καὶ τῆς Χακμάνης, ἱδρυθὲν τῇ 19 μαΐου 1919, ἐν διαστήματι ἑνὸς ἔτους ἐνέγραψε 225 μέλη. Ἀλλὰ τὸ σωματεῖον ἄλλως πως συνέταξε τὰ περὶ μελῶν, ὡς οὐδεὶς Σύλλογος τῶν παρ' ἡμῖν· «Πᾶς Ἕλλην ἐκ Γαλατοφρυγίας, διαμένων ἐν Κπόλει, εἶναι αὐτοδικαίως μέλος τοῦ Συνδέσμου. . . . τὸ ζήτημα τῆς πληρωμῆς, τεθὲν εἰς δευτέραν μοῖραν, εἶναι ἀπολύτως προαιρετικόν, καὶ αἱ συνεισφοραὶ τῶν μελῶν εἰς οὐδένα περιορισμὸν ὑπόκεινται χρόνου ἢ ποσοῦ».—Καὶ ἐν τούτοις 104 μέλη συνεισήνεγκον 882 1)2 λίρας—ἐν ὅλῳ δ' εἰσήχθησαν εἰς τὸ ταμεῖον λίραι 2684, καὶ ἐκ τούτων ἐξοδεύθησαν εἰς ἀγαθοεργίας 1345. Εὐχόμεθα κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ ὁ Σύνδεσμος τῶν ἐκ Φρυγίας καὶ Γαλατίας ἑλλήνων νὰ εἰσπράξῃ καὶ ἐξοδεύσῃ πολυπλάσια τῶν σημερινῶν.

ΕΚ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ.—Μέγα συνέδριον ἀγγλων καθολικῶν συνῆλθε τὴν 29 καὶ 30 Ἰουνίου καὶ τὴν 1 καὶ 2 Ἰουλίου ἐν τῷ Albert Hall τοῦ Λονδίνου, εἰς αὐτὸ δ' ἔλαβον μέρος ἑξακισχίλιοι ἐπίσκοποι καὶ κληρικοὶ ἐν γένει, παρῆν δ' ἐν αὐτῷ καὶ ὁ μακαριώτατος ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Κύριλλος, παρεπιδημῶν ἐν Λονδίνῳ. Κατὰ τὴν ἐπὶ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν λειτουργίαν, γενομένην ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Ἀλβάνου, ἔλαβον μέρος 25 ἐπίσκοποι καὶ ἕτεροι δισχίλιοι κληρικοί, ἐν ἱερατικαῖς στολαῖς, τὰς ὁποίας περιεβλήθησαν εἰς τὴν παρακειμένην τῷ ναῷ τούτῳ σχολὴν τοῦ ἁγίου Ἀλβάνου. Προσθετέον ἐνταῦθα ὅτι τὸ «καθολικοὶ» ἔχει σημασίαν γενικὴν, ὄχι δῆλα δὴ τὴν παρ' ἡμῖν τοῦ καιόλικου.— Εἰς τὴν λειτουργίαν προσεκλήθη καὶ ὁ μακαριώτατος ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου φέρων τὸν αὐτοκρατορικὸν μανδύαν καὶ τὴν ποιμενικὴν ῥάβδον μετὰ σκήπτρου.

Ἂν ὄχι ἡνωμένη Ἐκκλησία — Τί; Εἶναι ὁ τίτλος κομψοῦ τομιδίου, τὸ ὁποῖον μᾶς ἀπέστειλεν ἡ Fleming H. Revell Company, 158 Fifth avenue, New York.

Συγγραφεὺς τοῦ ἔργου εἶνε ὁ κ. Peter Ainslie, ἐκδότης τοῦ «The Christian Union Quarterly» καὶ συγγραφεὺς ἑτέρου ἔργου τοῦ «Christ or Napoleon-Which?». Τὸ ἔργον ἀπαρτίζουν κυρίως μερικαὶ διαλέξεις, τὰς ὁποίας ἀπὸ σημειώσεων ἔδωκεν ὁ συγγραφεὺς ἐν τῷ ἐν Virginia ἐπισκοπικῷ θεολογικῷ Σεμιναρίῳ. Εἶνε, ὡς λέγει ὁ ἴδιος ἐν τῷ προλόγῳ, μία φωνὴ μεταξὺ τῶν πολλῶν, αἱ ὁποῖαι ἀντηχοῦν ὑπὲρ τῆς ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Διαιρεῖται εἰς τρία κεφάλαια· τὸ α', ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἀναγκαιότητος τῆς χριστιανικῆς ἑνότητος· τὸ β' περὶ τῆς αὐξήσεως καὶ ἐπιδόσεως αὐτῆς· καὶ τὸ γ' περὶ τῶν ἀπόψεων αὐτῆς. Ἀκολουθεῖ παράρτημα περὶ τῶν ἐν Ἀμερικῇ καὶ Εὐρώπῃ γινομένων σχετικῶν ἐνεργειῶν. Καὶ ἐν τέλει καταχωρεῖται ὁλόκληρος βιβλιογραφία ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς Χριστιανικῆς ἑνότητος.

Πᾶσα οἱαδήποτε καὶ ὁθενδήποτε φωνὴ ὑπὲρ τῆς ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἶνε πολὺ συμπαθὴς καὶ ἀξία πολλῆς προσοχῆς παρὰ τῇ Α. Ἐκκλησίᾳ, ὅταν εἶνε φωνὴ ὄχι **ψευδαδέλφων καὶ κατεξουσιαστῶν**, ἀλλὰ φωνὴ **ἀδελφῶν πονούντων** ἐπὶ τῷ ἀπ' ἀλλήλων χωρισμῷ καὶ ἐπὶ τῷ μερισμῷ τοῦ ἑνὸς καὶ μόνου Χριστοῦ. Τοιαύτην θεωροῦμεν τὴν τοῦ συγγραφέως τοῦ ἀνωτέρω **σοβαροῦ** ἔργου, διὸ καὶ εὑρίσκει τὴν καλλιτέραν ἀπήχησιν παρ' ἡμῖν.

† Α. Δ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' ἀριθ. 112 καὶ ἡμερομηνίαν 8 Ἰουνίου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως δίκης μεταξὺ τῆς Μαρίκας Γεωργίου Ἀναστασίου (τὸ γένος Νικολάου Πόποβιτς) κατὰ Ἀναστασίου Γεωργίου,

Δι' ἃ τ α ῦ τ α

Δικάζον κατ' ἀντιμωλίαν καὶ ἀποφαίζον παμψηφεὶ

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 3087 καὶ ἡμερομ. 24 Ἀπριλίου 1920 ἀγωγὴν τῆς Μαρίκας Γεωργίου, τὸ γένος Νικολάου Πόποβιτς, κατὰ Ἀναστασίου Γεωργίου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια πενακόσια ἑξήκοντα δύο (ἀρ. 562) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν**

Ὁ Β' Γραμματεὺς

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

Υ. Γ. Τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος μὴ εὑρόντος τὸν Ἀναστάσιον Γεωργίου ἐν τῇ ὑποδειχθείσῃ κατοικίᾳ αὐτοῦ, ὡς ἐδηλώθη αὐτῷ, ἀπελθόντος τούτου εἰς ἄγνωστον μέρος, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῆς ἐναγούσης Μαρίας Α. Γεωργίου, τὸ γένος Νικολ. Πόποβιτς, κατὰ τὴν δικάσιμον τῆς 3 Αὐγούστου 1920 ἐνεκρίθη ἵνα τὸ ὡς ἄνω διατακτικὸν δημοσιευθῇ εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 4 Αὐγούστου 1920.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 3

Ὁ Β' Γραμματεὺς

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' ἀριθ. 117 καὶ ἡμερομην. 22 Ἰουνίου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ Αἰκατερίνης Βαφειάδου, τὸ γένος Κ. Καλφοπούλου κατὰ Ἀποστόλου Βαφειάδου,

Δι' ἃ τ α ῦ τ α

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Πατριαρχ. Δικονομ. Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφαίζον παμψηφεὶ, δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 5294 καὶ ἡμερομ. 4 Ἰουλίου 1919 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Αἰκατερίνης Α. Βαφειάδου, τὸ γένος Κ. Καλφοπούλου κατὰ Ἀποστόλου Βαφειάδου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ Διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμ. τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νεολόγου», καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τὰ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνιόντα εἰς γρόσια πεντακόσια τεσσαράκοντα ἓν (ἀρ. 541) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πα]χείοις, τῇ 19 Μαΐου 1920. 1

Ὁ Πρόεδρος

ὑπογρ.) † Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν**

Ὁ Β' Γραμματεὺς

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΤΟΣ Μ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 29 Αὐγούστου 1920 ΑΡΙΘΜ. 34

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΑΥΤΗΣ

Ἦτο βεβαίως ἄλλη ἡ ἀφορμὴ ἡ κινήσασα τὸν Κύριον νὰ ἀποτείνῃ πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ τοὺς γνωστοὺς τούτους λόγους· «μακάριοι οἱ ὀφθαλμοὶ οἱ βλέποντες ἃ βλέπετε. Λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι πολλοὶ προφῆται καὶ βασιλεῖς ἠθέλησαν ἰδεῖν ἃ ὑμεῖς βλέπετε, καὶ οὐκ εἶδον, καὶ ἀκοῦσαι ἃ ἀκούετε, καὶ οὐκ ἤκουσαν». Ἀλλ' οἱ αὐτοὶ λόγοι, ἐφαρμόσιμοι εἰς πάντα πάλαι προσδοκώμενα καὶ μόλις κατορθούμενα παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, εὗρον τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν καὶ εἰς τὰ νῦν παρ' ἡμῖν συντελεσθέντα, εἰς τὴν γενεὰν ἡμῶν τὴν παροῦσαν, καὶ ἰδίᾳ εἰς ὅσους εἶδον καὶ ἤκουσαν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰ κατὰ τὴν τελευταίαν Μεγάλην Δοξολογίαν τοῦ Οἰκουμεν. Πατριαρχείου πραχθέντα καὶ λεχθέντα ἐν τῷ μεγάλῳ Συνοδικῷ πρῶτον, καὶ ἔπειτα ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ καὶ ἐν τῇ πατριαρχικῇ αὐλῇ, ἔμπροσθεν τῆς κεκλεισμένης πύλης τοῦ Μεγάλου ἐκείνου Πατριάρχου. Ὀλίγοι ἔτι μῆνες καὶ συμπληροῦται ὁλόκληρος ἑκατονταετηρὶς ἀπὸ τῆς ἀποφράδος ἐκείνης ἡμέρας τοῦ Ἁγίου Πάσχα, ἀπὸ τῶν ἀποφράδων ἐκείνων ἡμερῶν, καθ' ἃς αἱ κορυφαὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους, ἄλλος ἄλλοθι καὶ κατ' ἄλλον τρόπον ὑπέμειναν γενναίως τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν.

Εἶχεν ὁρισθῇ ἡ μεγάλη τελετὴ εἰς προτέραν ἡμέραν. Ἐδέησε νὰ ἀναβληθῇ διὰ τὸ πάθημα τοῦ περιφανοῦς κυβερνήτου τῆς ἑλληνικῆς γῆς καὶ ἐτελέσθη κατὰ τὴν μεγάλην ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἐτελέσθη δὲ μετὰ διπλῆς χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως ἐπί τε τῷ μεγάλῳ καὶ πανελληνίῳ ὄντως γεγονότι τῆς ὑπογραφῆς τῆς συνθήκης τῶν Σεβρῶν, καὶ ἐπὶ τῇ

τελείᾳ ἀναρρώσει τοῦ ἐκ τῶν πρώτων συντελεστῶν τῆς συνθήκης ταύτης. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἡ θεία Πρόνοια καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ μετέτρεψε τὸ κακὸν εἰς ἀγαθόν, τὴν ἀπόνοιαν τῶν Παρισίων εἰς μείζονα ἀνύψωσιν τοῦ προσβληθέντος, καὶ τὴν ἐντεῦθεν ἐπιβληθεῖσαν ἀναβολὴν τῆς μεγάλης τελετῆς καὶ δοξολογίας εἰς μείζονα αὐτῆς ἀνάδειξιν.

Ἐμπνευσμένη ἦτο αὐτὴ ἡ σύλληψις τῆς ἰδέας τοῦ τοιούτου ἑορτασμοῦ τοῦ μεγάλου γεγονότος. Ἐμπνευσμένος, θερμὸς, καὶ τῆς μεγάλης ἑορτῆς ἀντάξιος ἦτο καὶ ὁ λόγος τοῦ ὑπάτου ἁρμοστοῦ τῆς Ἑλλάδος κυρίου Κανελλοπούλου, ὀρθῶς δὲ ἐκρίθη νὰ καταγραφῇ εἰς τὸν κώδικα τῶν πρακτικῶν τῶν δύο τῆς Ἐκκλησίας σωμάτων. Δὲν ὑπελείποντο ἡ ἐν τῷ μεγάλῳ Συνοδικῷ ἀντιφώνησις καὶ ἡ ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ προσφώνησις τοῦ Τοποτηρητοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου κυρίου Δωροθέου. Ἦτο ἐπίκαιρον καὶ κατανοητικὸν καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦ δοθὲν πρὸ τῆς κεκλεισμένης πύλης τρισάγιον. Δὲν εἶναι μόνα τὰ ἐξωτερικὰ ταῦτα. Ἐνεῖχεν ἡ τελετὴ καὶ ἄλλης φύσεως σημασίαν καὶ σπουδαιότητα, ἰδέαν τινὰ ὑψηλὴν, καὶ τὴν ἰδέαν ταύτην ἐξῆρεν ὁμοίως λαμπρῶς ὁ λόγος τοῦ κυρίου Κανελλοπούλου, τὴν ἰδέαν τὴν ἀληθῆ ἅμα καὶ κολακευτικὴν εἰς τὸ νῦν περιφρονούμενον συνήθως σύστημα τῶν ρασοφόρων καὶ εἰς ὃ ἔχουσι κέντρον ἐν Φαναρίῳ, τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον, καὶ τοῦτο ὡς ἕνα τῶν κυριωτάτων πρακτόρων καὶ συντελεστῶν τοῦ μεγάλου γεγονότος, ὡς πιστῶς καὶ ζηλοτύπως διαφυλάξαντα τὴν ἐμπιστευθεῖσαν αὐτῷ παρακαταθήκην τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς κληρονομίας, καὶ ὡς συνεισηνεγκόντα τὸ ἐπ' αὐτῷ εἰς τὴν εὐφρόσυνον ταύτην ἔκβασιν.

Δὲν πρόκειται ὡς εἰκὸς περὶ τοῦ σχήματος, οὐδὲ περὶ τοῦ καὶ τοῦ ρασοφόρου, ἀλλὰ περὶ τοῦ συστήματος αὐτοῦ τῶν ρασοφόρων, ἕκαστος δὲ ρασοφόρος, συντελέσας τὸ ἐπ' αὐτῷ καὶ κατὰ τὴν ἰδίαν δύναμιν εἰς τὸ συντελεσθὲν ἔργον, δικαιοῦται νὰ χαίρῃ ὡς δοξάσας τὴν ἑαυτοῦ διακονίαν καὶ νὰ ἐγκαυχᾶται ὡς ἀνήκων εἰς τὴν διακονίαν ταύτην, εἰς τὸ σύστημα τοῦτο. Ἡ ἀνάδειξις τῆς ἰδίας διακονίας, ἡ ἀναγνώρισις καὶ ἐπίσημος ἀνομολογία τῶν ἐκδουλεύσεων τοῦ συστήματος εἰς τὸ μέγα ἔργον εἶναι ἱκανὴ παρηγορία μὲν δι' ὅσας τυχὸν ἐποτίσθησαν καὶ ποτίζονται πικρίας ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν καθηκόντων τῆς ὑπηρεσίας, ἐνθάρρυνσις δὲ δι' ὅσα τυχὸν λιποψυχοῦσι καὶ ἐν στιγμαῖς ἀπογοητεύσεως αἰσθάνονταί τινα μεταμέλειαν ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τῆς κλήσεως ταύτης. Ὁ ὕπατος ἁρμοστὴς τῆς Ἑλλάδος, λέγων ὅσα εἶπε πρὸς τοὺς *Patres conscriptos*, πρὸς τοὺς σεβασμίους Πατέρας τοῦ Οἰκουμεν. Πατριαρχείου, ἀπετείνετο μὲν πρὸς αὐτοὺς ὡς ἀντιπροσώπους τοῦ συστήματος, ἀλλ' ἀπηύθυνε καὶ πρὸς ἕνα ἕκαστον ἀτομικῶς, καὶ πρὸς ἕνα ἕκαστον ἀνήκοντα εἰς τὸ σύστημα τοῦτο, λόγους παραμυθίας καὶ ἐνθαρρύνσεως διά τε τὸ παρελθὸν καὶ διὰ τὸ μέλλον.

Καὶ ἔτι πρός. Ἡ μεγάλη δοξολογία καὶ τὰ κατ' αὐτὴν λεχθέντα καὶ τελεσθέντα εἶναί τις παραίνεσις καὶ πρὸς τοὺς νέους ἱδρυτὰς καὶ ἡγέτας τῶν διαφόρων καὶ ἀρτισυστάτων παρ' ἡμῖν πιλοφόρων σωματείων καὶ συστημάτων, πρὸς ὅσους τυχὸν ἐξ αὐτῶν φρονοῦσιν, ὅτι τὸ σύστημα τῶν ρασοφόρων δὲν εἶναι πλέον τῆς ἐποχῆς, εἶναι *démodé*, ὅτι καὶ ὡς *caste* καὶ ὡς *quatité* ἐπαλαιώθη ἤδη καὶ ὑπάρχει τοὐντεῦθεν πάσης προσοχῆς ἀνάξιον, ἀξιοῦσι δὲ αὐτοὶ καὶ ἔχουσι πρόγραμμα νὰ δώσωσιν ἐκείνῳ τὸ *coup de grâce* καὶ νὰ ἀντικαταστήσωσιν αὐτὸ ἐν τῇ ἡγεσίᾳ καὶ κυβερνήσει τῶν τοῦ γένους, κατ' ἄλλας ἰδέας καὶ κατ' ἄλλα προγράμματα, τοῦ νέου πνεύματος ἀπότοκα, καὶ πρὸς τὸ νέον πνεῦμα σύμμετρα καὶ συνᾴδοντα. Ὁ ἔχων νοῦν καὶ ὦτα εἰς τὸ ἀκούειν, ἀκουσάτω τί διὰ τοῦ ἐπισήμου ἐνταῦθα ἀντιπροσώπου τῆς νέας

Ἑλλάδος λέγει τὸ πνεῦμα τοῦ ἑλληνοορθοδόξου λαοῦ πρὸς τοὺς τυχὸν προθυμουμένους νὰ εἰσαγάγωσι παρ' αὐτῷ καινὰ δαιμόνια, ἃ οἱ πατέρες αὐτοῦ οὐκ ἔγνωσαν, προειδοποιεῖ δὲ αὐτοὺς, μήποτε εὑρεθῶσι καὶ ἐλεγχθῶσιν ὑπὸ τῶν πραγμάτων, τὸ τῆς παροιμίας, πρὸς κέντρα λακτίζοντες.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ κ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΓΓΕΛΙΑΝ ΤΗΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ, 15 ΑΥΓ.

Σεβασμιώτατε Τοποτηρητὰ, Πατέρες τοῦ Γένους Σεπτοὶ καὶ ἄλλοι τοῦ λαοῦ προεστῶτες,

Προσερχόμεθα τέκνα πιστὰ τῆς Μεγάλης μητρὸς Ἐκκλησίας, ἀντιπρόσωποι τῆς εὐσεβοῦς αὐτῆς θυγατρὸς, τῆς Ἑλληνικῆς πολιτείας καὶ τῆς ἐνόπλου αὐτῆς δυνάμεως ἀντιπρόσωποι, προσερχόμεθα καὶ εὐλαβῶς πρὸ τῆς Πρωτοθρόνου τὸ γόνυ κλίνοντες κομίζομεν τῆς ἀπολυτρώσεως καὶ τῆς εἰρήνης τὸ εὐφρόσυνον ἄγγελμα.

Χαρᾶς μεταδίδοντες εὐαγγέλια ἐξαγγέλλομεν, ὅτι μετὰ τῆς Κρήτης καὶ τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Μακεδονίας καὶ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου τὴν ἀπελευθέρωσιν διὰ νέας διεθνοῦς πράξεως ἐκηρύχθη καὶ τῆς προσφιλοῦς Θράκης ἡ ἐπάνοδος εἰς τοὺς μητρικοὺς κόλπους, τῶν Δωδεκανήσων ὁ ἀστερισμὸς κατέλαμψε τὸ αἰθριάσαν ἑλληνικὸν στερέωμα, καὶ ἡ περικαλλὴς Ἰωνία ἐλευθέρα τίθεται ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς φιλοστόργου μητρὸς Πατρίδος.

Ἤλθομεν πλησίον, πολὺ πλησίον, ἐκεῖ παρὰ τὰς πύλας τὰς αἱματοβαφεῖς τῆς Βασιλίδος.

Ἔργον δικαιοσύνης ἐπιτελεῖται, τῆς δικαιοσύνης τῆς αἰωνίου καὶ τῆς ἀκοιμήτου, τοῦ θείου νόμου τοῦ ἀσαλεύτου τοῦ διέποντος τὴν ὕπαρξιν τῶν ὄντων.

Ἡ ἀλήθεια ἀναλάμπει.

Ἡ τυραννία καταλύεται.

Ἡ ἑνότης τῆς Φυλῆς παγιοῦται.

Ποῦ ἀλλοῦ ἢ ἐν τῷ χώρῳ τούτῳ θὰ ἤρμοζε προσφορώτερον, Σεβάσμιοι πατέρες, τὸ Εὐαγγέλιον τοῦτο νὰ ἐξαγγελθῇ; Ποῦ ἀλλοῦ προσφορώτερον ἢ ἐν τῇ ἑστίᾳ ταύτῃ τῇ φωτοβόλῳ, εἰς τὴν ὁποίαν κατὰ χρόνους σκοτεινοὺς συνετηρήθη ἀσβεστος ὁ σπινθὴρ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐκέκλητο νὰ ἀναδώσῃ μίαν ἡμέραν καὶ φῶς καὶ λάμψιν καὶ ζωήν;

Ποῦ ἀλλοῦ καλλίτερον ἢ ἐδῶ ὅπου μὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν ὑπεδαυλίσθη καὶ ἡ ἐλπὶς τῆς Ἀναστάσεως; Ποῦ τὸ δικαιότερον τῆς Θείας Δίκης τὰ βουλεύματα θὰ ἠδύναντο νὰ ἐξαγγελθῶσιν ἢ εἰς τὸν χῶρον τοῦτον τὸν ὁποῖον καθηγίασε τὸ μαρτύριον εἰς τὸν χῶρον τοῦ πόνου, τὸν τὸν ὁποῖον ἡ ἀγχόνη «ΤΗΣ ΚΛΕΙΣΜΕΝΗΣ ΑΚΟΜΗ ΠΟΡΤΑΣ» ἴσα μὲ τὸν σταυρὸν ἁλλὰ σιωπηρὰ, μυστικὰ ἐτιμήθη καὶ ἐλατρεύθη; Μὴ εἰς τὸν χῶρον τοῦτον δὲν παρεσκευάσθη καὶ ἓν ἄλλο μετουσιώσεως μυστήριον, τῆς Ἰδέας ἡ μετουσίωσις καὶ ἡ ἐνσάρκωσις αὐτῆς εἰς Δύναμιν;

Καὶ προσερχόμεθα ἐδῶ εἰς τὸν χῶρον τοῦτον τὸν ἱερὸν μετ' εὐγνωμοσύνης, ἵνα συνδοξάσωμεν τὸν Ὕψιστον, ἵνα ἀποδώσωμεν τὰ τροφεῖα, ἵνα σᾶς εἴπωμεν ὅτι ἐκαρποφόρησεν, ὅ,τι μᾶς εἴχετε παραδώσει, ἵνα ἀξιώσωμεν ὡς ὑπερτάτην ἀμοιβὴν τὴν ὁμολογίαν ὅτι ἐτηρήσαμεν τὰ παραγγέλματα.

Παραγγέλματα γενεῶν ἐκλιπουσῶν, τοῦ πόνου τῶν ὁποίων ὀρέπομεν τοὺς καρποὺς σήμερον.

Παραγγέλματα λειτουργῶν τῆς Πίστεως, θεματοφυλάκων τῆς Ἰδέας μαρτυρησάντων, τῶν ὁποίων τὰ ὀστᾶ ἂν συνεσωρεύοντο θὰ ὑψοῦντο εἰς πυραμίδα Ὀλυμπίαν καὶ τὸ αἷμα θὰ ὠγκοῦτο εἰς χείμαρρον.

Μνησθῶμεν εὐλαβῶς τῶν μαρτύρων τούτων, μνησθῶμεν τῶν ἡρώων. Ἡ ψυχή των σκιρτᾷ ἐκ χαρᾶς, – ὁ θάνατος ἀποβαίνει δι' αὐτοὺς ἑορτή. —

Ἂς τοὺς μακαρίσωμεν διὰ τὸ μαρτύριον, ἂς ἑορτάσωμεν τὴν θυσίαν των.

Ἀλλ' ἂς μνησθῶμεν εὐγνωμόνως ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἔφερον εἰς πέρας τὸ ἔργον, οἱ ὁποῖοι περιφέρουσιν ὑπερήφανον καὶ τιμημένην τὴν σημαίαν μας, τῶν τέκνων τοῦ λαοῦ, τῶν γενναίων προμάχων τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ στόλου.

Μνησθῶθεν ἀκόμη καὶ τοῦ μεγάλου σημαιοφόρου, ὅστις ἡγήθη τοῦ Ἔθνους καὶ ὁδηγεῖ αὐτὸ εἰς τὰ μεγάλα πεπρωμένα του.

Τῆς διανοίας του τὸ μεγαλεπήβολον ἀποδεικνύουν τὰ ἔργα καὶ τὸ ψυχικόν του μεγαλεῖον, οὐδὲν καλλύτερον ἀναπαριστᾷ ἢ οἱ ἴδιοι αὐτοῦ λόγοι.

«Ἡ ἰδική μου ὑπερηφάνεια εἶναι ὅτι ἠγήθην τοιούτου λαοῦ τοιαῦτα μεγαλειώδη ἐπιτελέσαντος ἔργα», εἶπεν εἰς διάγγελμά τι πρὸς τὸν ἑλληνικὸν λαόν.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ προφέρω τὸ ὄνομά του; Αὐθορμητα ἐκ τῶν καρδιῶν ἀναβαίνει εἰς τὰ χείλη σας τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου Κυβερνήτου, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς ψυχικὰς ἀγωνίας, τὰς ὁποίας ἐν τῇ ἐπιδιώξει τοῦ ἔργου διῆλθε, ἐπέπρωτο νὰ προστεθῇ τελευταίως καὶ τὸ σωματικὸν μαρτύριον. Ὄνομα, τὸ ὁποῖον παριστᾷ κόσμον Ἰδεῶν. Ὄνομα, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ θὰ ὑπάρξῃ ἀκόμη ἐπὶ μακρὸν Σύμβολον καὶ ὁδηγός.

Ἀναμφιβόλως, Σεβάσμιοι πατέρες, ἔργον θείας Προνοίας ἐπετελέσθη καὶ τῆς θείας Δίκης τελοῦνται Βουλαί.

Πῶς ἄλλως νὰ ἐξηγήσῃ τις τὸ συντελεσθὲν θαῦμα!

Δὲν παρῆλθεν ἀκόμη αἰών, ἀφ' ἧς τὸ ἐγχείρημα τῆς ἀπολυτρώσεως ἀπετολμήθη. Καὶ ἐθεωρήθη παράβολον καὶ δυσβάστακτον τὸ βάρος, ὅπερ ἀνελάμβανεν ἐπὶ τῶν ὤμων της ἡ νηπιώδης τότε ΜΙΚΡΑ ΕΛΛΑΣ.

Ἀλλ' ἡ δύναμις τῆς Ἰδέας ἦτο μεγάλη καὶ ἡ Ἰδέα ἡ ἐδῶ συντηρηθεῖσα μετουσιώθη εἰς δύναμιν, δύναμιν ἥτις θὰ τεθῇ καὶ πάλιν εἰς ἐξυπηρέτησιν τῆς Ἰδέας.

Διότι, ὡς ἐτηρήσαμεν μέχρι τοῦδε, θὰ τηρήσωμεν εἰς τὸ μέλλον καὶ ἡμεῖς καὶ οἱ ἐπερχόμενοι τὰ παραγγέλματα τῶν μεγάλων προγόνων καὶ θὰ ὑπάρξωμεν στρατιῶται τῆς ἐλευθερίας, ἀπόστολοι τῆς ἰσότητος καὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπὲρ ἡμῶν καὶ ὑπὲρ πάντων τῶν λαῶν.

Εὐχαριστήσωμεν, Σεβασμιώτατε, τὸν Ὕψιστον δι' ὅσα ἐπεδαψίλευσε, δεηθῶμεν Αὐτοῦ ἵνα μᾶς κατευθύνῃ εἰς τὰς ἀληθεῖς αὐτοῦ τρίβους.

Δῶμεν τὸ φίλημα τῆς ἀπολυτρώσεως, ἀδελφοί, καὶ ἂς ὑποσχεθῶμεν ὅτι θὰ τηρήσωμεν τὰ παραγγέλματα τῶν προγόνων.

Ἡ Μεγάλη Ἑλλὰς θὰ φανῇ ἀξία τοῦ ἀνθρωπιστικοῦ κλήρου, ὁ ὁποῖος ἔλαχεν εἰς αὐτήν, τῆς καλλιεργείας τοῦ πνεύματος τῆς λατρείας τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὡραίου, τῆς ἐν παντὶ τάξεως καὶ ἁρμονίας.

Ἂς χωρήσωμεν πρὸς τὰ ἔμπρός!

Ἐκεῖ εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ διαφαίνεται ὁ σκοπός. Εἶναι ἡ Ἰδέα ἡ Ἑλληνική, ἡ αἰωνία ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐθεμελίωσε τὸν Ἑλληνισμὸν εἰς ἵδρυμα πνευματικὸν ὑπέρτερον τόπου καὶ χρόνου, ἡ ὁποία τὸν ἔκαμε νὰ μὴ σβεσθῇ ποτὲ παράπαν ὑλικὴν βίαν, δωμὸς τῆς ὑπερτάτης Σοφίας, τῆς Ἀληθείας τῆς αἰωνίου καὶ τοῦ Δικαίου, ἡ ὁποία ἀπεκρυσταλλώθη μὲ μάρμαρα εἰς τὸν Ναὸν τῆς θεᾶς τῆς Σοφίας καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Σοφίας τοῦ Θεοῦ.

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΤΟΠΟΤΗΡΗΤΟΥ

Εἰς τὸν Ὕπατον Ἀρμοστὴν ἁπάντων ἡ Α. Σ. ὁ Τοποτηρητὴς εἶπε τὰ ἑξῆς βαρυσήμαντα:

Ἐξοχώτατε κύριε Ἀρμοστά,

«Ὡς ὡραῖοι οἱ πόδες Ὑμῶν τῶν εὐ-
«αγγελιζομένων τὴν εἰρήνην, τῶν
«εὐαγγελιζομένων τὰ ἀγαθά».

Πόσον πλήρως τὰ βαθυγνώμονα ταῦτα βιβλικὰ λόγια ἀνταποκρίνονται εἰς τὰ συναισθήματα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς συγκινήσεως εἰς τὰ ὁποῖα τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐκπροσωποῦν τήν τε λυτρωθεῖσαν καὶ τὴν ἀλύτρωτον εἰσέτι ὁμογένειαν πλέει κυριολεκτικῶς, εὐαγγελιζόμενον ἐκ τοῦ στόματος Ὑμῶν ἁρμοδίως καὶ ἐπισήμως τὴν συντέλεσιν τοῦ μεγάλου καὶ κοσμοϊστορικοῦ γεγονότος τῆς ὑπογραφῆς τῆς εἰρήνης καὶ πειθόμενον ὅτι ἐπὶ τέλους ἐπιβραβεύονται οἱ μακραίωνες καὶ παγχάλεποι ἀγῶνες τοὺς ὁποίους εἰς τὰς ἐπάλξεις πάντοτε προσκαρτεροῦν διεξήγαγε πρὸς διαφύλαξιν τῆς τιμίας παρακαταθήκης, τὴν ὁποίαν ἡ μοιραία ἐκείνη τῆς μεγάλης Βασιλίδος πτῶσις καὶ τὸ μαρτυρικὸν αἷμα τοῦ τελευταίου θρυλικοῦ Αὐκοκράτορός της τῇ ἐκληροδότησεν· αἰσθάνεται ὄθεν ἀκεραίαν τὴν ὑποχρέωσιν τὸ Ἐθνικὸν τοῦτο Κέντρον ἵνα δι' ἐμοῦ τοῦ ταπεινῶς ἐν αὐτῷ προκαθημένου ἐκφράσῃ τὰς θερμοτάτας αὐτοῦ εὐχαριστίας καὶ

τὴν ὑπερβάλλουσαν εὐγνωμοσύνην πρὸς τοὺς συντελεστὰς τῆς εὐαγγελιζομένης νικηφόρου εἰρήνης καὶ δὴ πρὸς ἡρωϊκῶς ἀγωνισθέντα καὶ ἀγωνιζόμενον εἰσέτι ἐθνικὸν στρατὸν, τὴν τετιμημένην Ἑλλάν. Κυβέρνησιν καὶ πρὸ πάντων τὸν ὑπερύμνητον αὐτῆς Πρόεδρον, εἰς τοὺς ἀπαραμίλλους πολιτικοὺς χειρισμοὺς καὶ τὴν προσωπικὴν γοητείαν τοῦ ὁποίου, κατὰ μέγα μέρος ὀφείλεται ἡ ἐπελθοῦσα μεγαλειώδης ἐθνικὴ ἀλλοίωσις· ἀλλὰ ὀράττομαι ἐπίσης τῆς εὐκαιρίας ἵνα καὶ πρὸς Ὑμᾶς προσωπικῶς, Κύριε Ἀρμοστὰ, καὶ τὴν ὑφ' Ὑμᾶς ἀποστολὴν ὡς καὶ πρὸς πάσας τὰς ἐνταῦθα ἐθνικὰς ἡμῶν ἀποστολὰς, ἐκφράσω τὴν μεγαλειτέραν μερίδα τῶν εὐχαριστιῶν τοῦ Ἐθνικοῦ τούτου Κέντρου, διὰ τὴν πολλὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν πρόφρονα συναντίληψιν, ἧς παρ' ὅλων ἀπήλαυσε καὶ ἀπολαύει.

Ἐν τέλει εὔχομαι ἵνα ὁ διὰ τῆς εἰρήνης σημειούμενος οὗτος σταθμὸς εἶνε ὁ προτελευταῖος τῆς Ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως, καὶ νὰ χρησιμεύσῃ ἀφετηρία διὰ τὰ ὑπολειπόμενα ἐθνικὰ παλαίσματα, πρὸς ἀνάκτησιν τοῦ τελευταίου καὶ ὁριστικοῦ ἐθνικοῦ σταθμοῦ, ὁπότε καὶ μόνον τὸ Ἐθνικὸν τοῦτο Κέντρον θὰ θεωρήσῃ λήξασαν τὴν ἐθνικὴν αὐτοῦ ἀποστολὴν, καὶ θὰ καταθέσῃ τὴν ἐντολήν του εἰς τὸ ἔθνος, ἀφοῦ ἴδῃ αὐτὸ ὁλόκληρον περιβεβλημένον τὴν φαεινὴν τῆς ἐλευθερίας ἁλουργίδα. Γένοιτο!

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΤΟΠΟΤΗΡΗΤΟΥ
ΕΝ ΤΩι ΝΑΩι

Χαῖρε καὶ ἀγάλλου, ὦ χριστοφόρε Λαὲ, διότι κατὰ τὸν Ἱερὸν ψαλμῳδὸν «νῦν τὰ ἀνήκουστα ἠκούσθη» ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Ἐξοχωτάτου Ἀρμοστοῦ τῆς Μητρὸς Ἑλλάδος, εὐαγγελισθέντος πρὸ ὀλίγου μὲ τὸν ἐπισημότερον τρόπον εἰς τὸ Ἐθνικὸν ἡμῶν τοῦτο Κέντρον τὴν συντελεσθεῖσαν νικηφόρον εἰρήνην! Νῦν τὸ ἀνήκουστον θαῦμα τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἀποκαταστάσεως ἠκούσθη καὶ ἐγένετο! Νῦν μετὰ πάροδον πέντε σκληρῶν καὶ παγχαλέπων αἰώνων δουλείας ἐπέλαμψε κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ κατ' ἀνατολὰς πατρῷα θέματα ἡ ροδοδάκτυλος τῆς ἐλευθερίας ἠὼς, καὶ ἡ ψυχὴ, ἡ μία καὶ ἀδιαίρετος Ἑλληνικὴ ψυχὴ, ἀνακτήσασα τὸ ἠθικὸν αὐτῆς θάρρος, βαίνει ὁλοταχῶς ὑπὸ τὸ μέγα καὶ γενικὸν πρόσταγμα τοῦ ὑπερόχου Πολιτικοῦ της Ἀρχηγοῦ, εἰς τὰ τελειωτικὰ πεπρωμένα της! Εὐλογημένον καὶ δεδοξασμένον εἴη τὸ ὄνομα τοῦ οὕτως εὐδοκήσαντος Θεοῦ ἡμῶν! Ναὶ, ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ, εἶναι πλέον ἢ βέβαιον ὅτι τὸ ἔθνος ἡμῶν κατὰ μέγα μέρος ἠλευθερώθη, ἐπίκειται δὲ ἡ συντέλεσις καὶ τοῦ ὅλου ἀπελευθερωτικοῦ ἔργου. Ἀλλὰ μὲ τοῦτο δὲν θέλω νὰ εἴπω ποσῶς ὅτι ὅλα πλέον ἐτελείωσαν καὶ ὅτι δὲν ἐχομεν νὰ κάμωμεν τίποτε ἄλλο εἰ μὴ νὰ ἐπαναπαυθῶμεν ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν μας δαφνῶν καὶ νὰ κοιμηθῶμεν ἐπὶ τῶν συγκομισθέντων ῥόδων! Ὄχι, μυριάκις ὄχι! Εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ὁ σίδηρος καὶ τὸ πῦρ ἔπαυσαν τὸ ἐξολοθρευτικὸν αὐτῶν ἔργον καὶ ὅτι ὁ Ἄρης ἐσπόγγισε πλέον τὸ αἱματοβαφὲς ξῖφος του, ἀφ' οὗ ἄλλως καὶ αἱ διεξαγόμεναι νῦν πολεμικαὶ ἐπιχειρήσεις ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ μας στρατοῦ δὲν εἶναι εἰμὴ ἁπλαῖ στρατιωτικαὶ ἀσκήσεις διὰ τὴν ἑλληνικὴν ἀλκὴν· ἀνοίγονται ὅμως πρὸ ἡμῶν νέοι ὁρίζοντες, νέοι ἀγῶνες νέοι δόλιχοι, ἀλλὰ καὶ νέα ἐθνικὰ γέρα καὶ ἔπαλθα. Τὸν νέον δὲ τοῦτον ἀγῶνα δὲν θὰ τὸν διαγράψῃ οὐδὲ θὰ τὸν ἐκτελέσῃ πλέον τὸ ξῖφος τῶν ἀθανάτων παλληκαριῶν μας· ἐκεῖνοι ἔκαμον μὲ τὸ περιπλέον τὸ μέρος των ὑπογράψαντες τὴν τροπαιοῦχον εἰρήνην μὲ τὸ τιμημένο αἷμά των! Τὸν ἀγῶνα τοῦτον θὰ τὸν χαράξωμεν καὶ θὰ τὸν διεξαγάγωμεν κυρίως ἡμεῖς, οἱ ἀποτελοῦντες τρόπον τινὰ τὰ μετέπισθεν στελέχη, μὲ ἄλλους λόγους θὰ τὸν κάμῃ, ὁ λαὸς, τὸ ἔθνος· ὡς ἐκ τούτου τὸν λόγον ἤδη ἔχει ἡ μελέτη, ἡ σκέψις, ἡ σύνεσις, ἡ κοινοπραξία καὶ ἡ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν εἰρηνικὴ διείσδυσις. Ναί! Πρέπει νὰ δείξωμεν εἰς τε τοὺς χαίροντας φίλους καὶ τοὺς καταπλήκτους ἐχθροὺς, ὅτι ἡ Ἑλλὰς εἶναι ἀξία τῶν ὑπὲρ αὐτῆς γενομένων καὶ γνωρίζει νὰ πρωτοπορῇ ἐπίσης καὶ εἰς τὰ ἔργα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς εἰρήνης. Αὐτὴ ἄλλως τε εἶναι ἡ σκηνοθεσία ἣ χαραττομένη πρὸ ἡμῶν διὰ

τῆς ὑπογραφείσης εἰρήνης. Αὐτὸ εἶναι τὸ τηλαυγὲς πρόγραμμα τῆς κυβερνήσεως τῶν φιλελευθέρων καὶ μάλιστα τοῦ μεγάλου προέδρου αὐτῆς, τοῦ ἀθανάτου Βενιζέλου· Καὶ ἀφοῦ πάλιν ὁ λόγος ῥέων ἔφερεν εἰς τὰ χείλη τὸ προσφιλὲς τοῦτο ὄνομα, θεωρῶ ἐπίκαιρον τὴν περίστασιν ἵνα δηλώσω μὲ τὸν κατηγορηματικώτερον τρόπον ὅτι ἡ πρὸς τὸν Βενιζέλον ἀγάπη δὲν πρέπει νὰ ἐπιδεικνύεται, ὡς καὶ παρ' ἄλλων ἁρμοδιωτέρων παρετηρήθη μὲ φωνασκίας καὶ ἀκαίρους παλληκαρισμούς, ἀλλὰ μὲ τὴν παραδοχὴν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν καὶ ἰδεωδῶν τοῦ πολιτικοῦ προγράμματος ἐκείνου, καὶ τοῦτο τὸ ἀπέδειξεν ὁ ἴδιος μὲ τὰ φωτεινὰ ἐκεῖνα ἀληθῶς διαγγέλματά του καὶ δι' ὧν ἀσυλλήπτων ἀληθῶς εἶπεν ὅτι «μεγαλείτερος ἦτο ὁ πόνος τὸν ὁποῖον ἠσθάνθη ἐκ τῶν γνωστῶν κινημάτων μερικῶν λεγομένων φίλων του, παρὰ ὁ ἐκ τῶν πληγῶν του». Λόγοι ἄξιοι ἑνὸς νεωτέρου Κάτωνος! Ἔχομεν λοιπὸν ὅλοι, καὶ μάλιστα οἱ προσκείμενοι εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ ὑπερόχου πολιτευτοῦ, τὸ καθῆκον νὰ συντείνωμεν μὲ μετριοπάθειαν καὶ μὲ σύνεσιν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀρχῶν τούτων, ἀποδεικνύοντες οὕτως, ὅτι ἀποτελοῦμεν στοιχεῖον πολιτικῶς ὥριμον καὶ χρήσιμον πρὸς νέους ὁρίζοντας, πρὸς νέους πολιτισμούς, ἂς εἴμεθα δὲ βέβαιοι, ὅτι οὕτως, ἀλλὰ μόνον οὕτω, θὰ ἔχωμεν ὄχι μόνον ἐξωτερικῶς Μεγάλην Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ ἐσωτερικῶς εὐημεροῦσαν Μεγάλην ἡνωμένην πατρίδα, ὁπότε καὶ μόνον θὰ ἀνοιχθῇ πλέον ἡ κεκλεισμένη μαύρη θύρα, θὰ ἀκουσθῇ δὲ διὰ τελευταίαν φορὰν ἡ φωνὴ τοῦ μάρτυρος Πατριάρχου εὐλογοῦντος τὸ ἐλεύθερον πλέον Ἔθνος καὶ φωνοῦντος τὸ ἀναστάσιμον: «Αὕτη ἡ ἡμέρα ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος ἀγαλλιάσασθε καὶ εὐφράνθητε ἐν αὐτῇ.» Γένοιτο!

ΜΕΡΙΚΑ ΕΥΓΛΩΤΤΑ ΚΟΝΔΥΛΙΑ

ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΩΝ ΚΩΔΙΚΩΝ

(συνέχεια ἐκ τοῦ 32ου ἀριθμοῦ)

Τὴν ἱστορίαν τοῦ Μιρὶ διηγεῖται ὁ Ἀθανάσιος Ὑψηλάντης εἰς τὰ «μετὰ τὴν Ἅλωσίν του» (σελ. 294)· «Κατὰ τὸ 1713 ὁ ἐπίτροπος Βεζύρης, λέγει, Τζὶν Ἀλῆ πασᾶς οὐκ ἀρκεσθεὶς τῇ παρὰ τῆς νέας πατριαρχείας διδομένῃ δόσει, ἀρξαμένῃ πρῶτον ἐπὶ Συμεὼν τοῦ Τραπεζουντίου ἐν ἔτει 1473, ζητεῖ ἐπιμόνως ἐπιφορτίσαι τῷ Πατριαρχικῷ Θρόνῳ παρ' ἐκεῖνα καὶ ἐτήσιον φόρον, τὸ τουρκικώτερον μιρὶ λεγόμενον. Πληρώσας οὖν ὁ Πατριάρχης Κυπριανὸς διὰ τὴν πατριαρχείαν τὰς συνήθεις τρεῖς χιλιάδας φλωρίων ἀπηνήνατο δεχθῆναι τὸ μιρί. Τὸ μὲ μιρὶ ὅπου ἐζήτει νὰ ἐπιφορτίσῃ ὁ ἐπίτροπος νὰ πληρώνηται ἐτησίως ἦσαν πουγγία ἄσπρα τεσσαράκοντα, καὶ ἄλλα δέκα πουγγία ὁ λεγόμενος καλεμιές του, ἤτοι γρόσια εἰκοσιπέντε χιλιάδες». Καὶ κατωτέρω· «Μὴ ὄντος οὖν ἱκανοῦ τοῦ πατριαρχικοῦ εἰσοδήματος ἀποτίειν ἐτησίως τὸ νεοφανὲς αὐτὸ μιρὶ, ἢ τὰ πεντήκοντα πουγγία, διωρίσθη γνώμῃ κοινῇ τῶν Ἀρχιερέων νὰ πληρώνουν αὐτοὶ, ὁ μὲν 4 δηλαδὴ, ὁ δὲ 3 καὶ καθεξῆς κατὰ τὰ εἰσοδήματα τῶν ἐπαρχιῶν καὶ ἀκολουθεῖ αὐτὴ ἡ ζημία μέχρι σήμερον(1789)καὶ ἔξω ἀπὸ αὐτὸ δίδουν καὶ εἰς τὸ ὀτζάκι τῶν μποσταντζήδων καθ'ἡμέραν ἀπὸ ὀκάδες κρέας ἑφ' ὅλον τὸν χρόνον. Καὶ εἰς τὸν γενόμενον Πατριάρχην ἀντὶ τῶν πάλαι διδομένων 3000 φλωρίων ἤτοι 16 1)2 πουγγίων, κοστίζει τώρα ἡ πατριαρχεία εἰς τουρκικὸν δόσειςἐπιτρόπου καὶ ἄλλων προϋχόντων πουγγία 80, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ περισσότερα».

Τὰ κατὰ τὰς ἐναλλαγὰς τῶν κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων διδόμενα.

Μία μεγάλη πληγὴ διὰ τὸν κατὰ καιροὺς ἀτυχῆ πατριάρχην καὶ τὸ ἀθλιέστερον πατριαρχικὸν ταμεῖον, ἦσαν καὶ αἱ ἐναλλαγαὶ τῶν ἀξιωματικῶν, ὁ διορισμὸς δηλονότι καὶ ὁ προβιβασμὸς τῶν διαφόρων κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων, ἀπὸ

τοῦ ὑπερτάτου Σατραζάμη μέχρι καὶ τοῦ κατωτέρου κιατίπη, εἰς τοὺς ὁποίους ἦτο ἀπαραίτητος ἡ χρηματικὴ προσφορὰ καὶ τὸ δῶρον, ἀποτελούμενον ἀπὸ ἀτλάζι φιορέντζας, τιμπὰ βαρὺν, τσόχαν, μαχούτι καὶ κακουμόγουνες. Ἀνδὲ λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν, ὅτι αἱ τοιαῦται ἐναλλαγαὶ ἐλάμβανον χώραν τρὶς καὶ τετράκις πολλάκις τοῦ ἔτους, φαντάζεται εἰς ὁποίαν δαπάνην ὑπεβάλλετο τὸ ἐθνικὸν ταμεῖον. Καὶ νὰ ἦσαν μόνον αὐτά! Ἀλλ' ἂς ἀρχίσωμεν πρῶτον ἀπὸ τὰς ἐναλλαγάς.

Κουδουμιγέδες εἰς τὰς ἐναλλαγὰς τοῦ ὑπερτάτου σατραζάμη	Γρ.	2750.
Τοῦ καϊμακὰμ πασᾶ	»	1500.
Τοῦ Ρεὶς ἐφένδη	»	2000.
Τοῦ Κεχαγιὰ μπέη	»	500.
Κουδουμιγιέδες τοῦ ἐνδοξοτάτου ἐφένδη εἰς τὴν ἐναλλαγὴν, τιμπὰ	δεφτεδὰρ 1) πήχ.	10.
ἀτλάζι φιορέντζας	»	10.
τσόχα μαχοῦτι	»	5.
δουλοῦκι σόφι τόπι	»	1.
κακουμόγουνα τουλουμι	»	1.
Τοῦ κεχαγιᾶ ἐφένδη, τζόχα μαχοῦτι	»	4.4
ἀτλάζι φιορέντζας	»	10.
Τοῦ χαζναδάρη 2), τζόχα μαχοῦτι	»	4.4
ἀτλάζι φιορέντζας	»	10.
Τοῦ μουχουρδάρη, τζόχα μαχοῦτι	»	4.4
ἀτλάζι φιορέντζας	»	10.
Τοῦ μηκτὰρ πασᾶ 3), τζόχα μαχοῦτι	»	4.4
ζανδάλι	»	5.
Κουδουμιγιέδες εἰς τὴν ἐναλλαγὴν τοῦ ἐνδοξοτάτου Τσαοὺς πασᾶ, τζόχα μαχοῦτι		
νεφκὶ	πήχ.	5.
διπὰς βαρὺς σόμικος	»	10.
ἀτλάζι βαρὺ φιορέντζας	»	10.
τουλοῦμι ἓν κακουμόγουνα δουλοῦκι σὸφ τόπι ἓν		
Τοῦ κεσεδὰρ ἐφ., τσόχα μαχοῦτι νεφκὶ	»	5.
ἀτλάζι φιορέντζας	»	10.
Του μουχουρδὰρ ἐφ., τσόχα μαχοῦτι	»	5.
ἀτλάζι φιορέντζας	»	10.
Τοῦ ζακίρι, μαχοῦτι τσόχα	πήχ.	5.
ἀτλάζι φιορέντζας	»	10.
σανδάλι	»	5.
Τοῦ μεγάλου Τεσκερετζῆ, τιμπὰς βαρὺς	»	10.
ἀτλάζι φιορέντζας	»	10.
μαχοῦτι	»	4.
Τοῦ μικροῦ Τεσκερετζῆ, τιμπὰς βαρὺς	»	10.
ἀτλάζι φιορέντζας	»	10.
μαχοῦτι	»	4.
Τοῦ κεσεδάρη τοῦ Νειδὰν καλεμίου,		
ἀτλάζι φιορέντζας	»	10.
μαχοῦτι	»	4.
Κουδουμιγέδες τοῦ ἐνδοξοτάτου μποσταντζῆ πασᾶ, τιμπὰς βαρὺς	»	10.
ἀτλάζι φλωρεντινὸ	»	10.
τσόχα μαχοῦτι	»	5.
ἓν τόπι σὸφ δὸρτ κατλὶ		
ἓν τουλούμι κακουμόγουνα		
Τοῦ τερακαδζῆ μπασᾶ 4), ἀτλάζι φλωρεντινὸ	πήχ.	10.
μαχοῦτι τσόχα	»	5.
Τοῦ κουστζῆ μπασᾶ 5), ἀτλάζι φλωρεντινὸ	»	10.
μαχοῦτι τσόχα	»	5.
Τοῖς δυσὶ σαρὰπ ἐμίνιδες 6), τσόχα ἀνὰ 5:		10.
Τοῦ χαζναδάρη του, τσόχα μαρκασὴν	»	5.
Τοῦ δ' γιαζητζῆ του » » »		5.
Τοῦ κεχαγιᾶ κιατίπη, χεταγὶ πολλὰ βαρὺν	»	10.
ἀτλάζι φιορέντζας	»	10.
μαχοῦτι	»	4.
Τῷ μπεϊλικτζῆ 7), στόφα βαρειὰ	»	10.
ἀτλάζι φιορέντζας	»	10.
μαχοῦτι	»	4.

Τὰ δῶρα ταῦτα ἀπεστέλλοντο εἰς ἕνα ἕκαστον ἐντὸς ἰδιαιτέρου μπογτσᾶ, ἐξ οὗ καὶ μπογτσαλίκια ἐλέγοντο.

Δὲν θὰ ὑπολογίσω τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον ἀπητεῖτο διὰ τὴν ἀγορὰν τῶν δώρων τούτων· ἁπλῶς

1) Ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν.
2) Ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν.
3) Ἀρχηγὸς τῆς αὐτοκρατορικῆς μουσικῆς.
4) Ἀρχηγὸς τῶν τυμπανοκρουστῶν.
5) Ἀρχηγὸς τῶν κυνηγῶν.
6) Ἔφορος ἐπὶ τῶν οἰνοπνευμάτων.
7) Πρόσωπον μεσάζον μεταξὺ Σουλτάνου καὶ Πύλης, ἀνάλογον πρὸς τὸν παρ' ἡμῖν Καπουκεχαγιᾶν.

μόνον θὰ ἀναφέρω, ὅτι ὁ μὲν τιμπὰς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐτιμᾶτο ἀντὶ γροσίων ὀκτὼ τὸν πῆχυν (τὸ δὲ γρόσιον εἶχε, τὸ ἐπαναλαμβάνω, ἀξίαν τριῶν φράγκων καὶ πλέον), τὸ ἀτλάζι φιορέντζας 2,90 τὸν πῆχυν καὶ τὸ μαχοῦτι πρὸς 6 γρ. τὸν πῆχυν, καὶ αἱ κακουμόγουνες πρὸς 300, 400 καὶ 500 γρόσια ἑκάστη. Σημειωτέον δὲ ὅτι κατὰ πᾶσαν νέαν ἐναλλαγὴν, ὁ πατριάρχης ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ μεταβῇ εἰς ἐπίσκεψιν ἑνὸς ἑκάστου· ἐκτὸς δὲ τῶν ἀνωτέρω φιλοδωριῶν εἰς τοὺς προδιδασθέντας διετίθετο καὶ ἀρκετὸν χρηματικὸν ποσὸν, ὡς μπακτσίσια διὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτῶν κατὰ τὴν συγχαρητήριον «ἀντάμωσιν τοῦ Δεσπότου» μετ' αὐτῶν.

(ἀκολουθεῖ)

Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος **Ἀθηναγόρας**

(Church Times Ἰουλίου 23 1920)

ΟΙ ΕΚ ΚΩΝ]ΠΟΛΕΩΣ ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΙ

Ἡ ἐκ τοῦ Πατριαρχείου Κ]πόλεως ἐπίσκεψις τῆς Ἀποστολῆς εἰς τὸ Συνέδριον τοῦ Λάμπεθ ἐγέννησεν ἤδη μέγα ἐνδιαφέρον καὶ εἶνε βέβαιον ὅτι θὰ ἔχῃ σπουδαῖα ἀποτελέσματα. Παρεκτὸς τῶν ἀναγραφέντων ἐν τῷ φύλλῳ μας μέχρι τοῦδε γεγονότων, ὁ μητροπολ. Διδυμοτείχου καὶ τὰ ἄλλα μέλη τῆς ἀποστολῆς ἐπεσκέφθησαν διάφορα μέρη καὶ ἐγνωρίσθησαν μὲ ποικίλας φάσεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ζωῆς. Μεταξὺ αὐτῶν συγκαταλεκτέον καὶ τὸ στρατηγεῖον τοῦ Ἐκκλησιαστ. Στρατοῦ, ὅπου ὁ Prebendary Carlile καὶ ἄλλοι ἐργάται τῆς Ἐκκλησίας τοὺς ὑπεδέχθησαν καὶ τοῖς ἔδειξαν καὶ ἐξήγησαν τὸ, οὗτινος προΐστανται, ἔργον. Ὁ ἀρχιεπ. ἐξήτασέ τινας εὐαγγελιστὰς σπουδαστὰς καὶ ἐλάλησεν εἰς αὐτοὺς ἐνθαρρυντικοὺς λόγους, ἀπονείμας αὐτοῖς καὶ τὴν εὐλογίαν του. Ἐγευμάτισεν εἶτα ἡ Ἀποστολὴ μετὰ τῶν Πατέρων τοῦ Cowley εἰς τὸ Οὐεστμίνστερ καὶ τὸ ἑσπέρας παρέστη εἰς τὴν δεξίωσιν τῆς μαρκησίας Salisbury. Ὁ κ. Ἄθελσταν Παϊλέϋ τοῖς προσέφερε δεῖπνον ἐπίσημον εἰς τὸ Ἀθηναιον, ὅπου συμπαρίσταντο καὶ ὁ Πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Κακλαμάνος, ὁ κ. Γεννάδιος, οἱ ἀρχιεπίσκοποι τῆς Γόρκης καὶ τῆς Μελβούρνης, ὁ μαρκήσιος Σαλισβουρίας, ὁ κόμης Malmesbures πέντε ἐπίσκοποι καὶ ἄλλοι. Συνέφαγον συγχρόνως καὶ μετὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Καντουρίας.

Ἐπεσκέφθησαν καὶ τὴν γυναικείαν Μονὴν τοῦ Clewer κατὰ τὴν ἐπέτειον πανήγυρίν της καὶ εἶδον καὶ ἔμαθον τὸ ἔργον μιᾶς τῶν κυριωτέρων μοναχικῶν ἀδελφοτήτων μας, παρευρέθησαν δὲ καὶ εἰς τὴν θείαν ἱερουργίαν, εἰς τὴν λιτανείαν τῆς ὁποίας ἔλαβον μέρος. Τὴν μ. μ. ὡδηγήθησαν εἰς τὸ Windsor Castle τῇ εὐγενεῖ βοηθείᾳ τῆς ἐντιμοτάτης κυρ. Baillie.

Καὶ τὸ Brighton συνεισέφερεν εἰς ὑποδοχὴν τῆς ἀποστολῆς, ἐπισκεφθείσης αὐτὸ ἀπὸ Λονδίνου ἐπὶ τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ κ. Riley. Τὴν νύκτα παρέμειναν ἐκεῖ φιλοξενούμενοι ὑπὸ τοῦ βικαρίου τοῦ Brighton καὶ ἄλλων ἱερέων. Ἐπισήμως ἡ Ἀποστολὴ ἔγεινε δεκτὴ ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Μιχαὴλ εἰς τὰς 7 μ. μ. ὅτε ἐπίσημος ἑσπερινὸς ἐψάλη. Οἱ παρόντες κληρικοὶ μετὰ τοῦ βικαρίου τοῦ ἁγίου Μιχαὴλ αἰδ. M. R. Newbolt ἐβάδισαν πρὸς τὴν Δ. πύλην τοῦ ναοῦ καὶ ἐδέχθησαν τοὺς ἀπεσταλμένους, συνενωθέντας καὶ αὐτοὺς μετὰ τῆς λοιπῆς ἀκολουθίας τῆς πρὸς τὴν ἁγ. Τράπεζαν χωρούσης, ἐνῷ τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησίασμα ἐγονυπέτει ἐν τῷ μεταξὺ ψάλλον τὸ Veni Creator. Ὁ μητροπολίτης ἔφερε μεγαλοπρεπῆ μεταξοπόρφυρον μανδύαν καὶ ἐκράτει τὴν ποιμαντικήν του ῥάβδον. Ὁ ἑσπερινὸς ἐψάλη χωρὶς τῆς συνοδείας ὀργάνου καὶ ὑπῆρξεν εἰς ἄκρον σοβαρὸς καὶ ἀξιοπρεπής.

Ὁ κάνων Pierce, βικάριος καὶ δεκανὸς τοῦ Brighton, ἀπέτεινεν ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος τὸ «ὡς εὖ παρέστητε!» εἰς τοὺς διακεκριμένους ἐπισκέπτας ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Brighton. Ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα ὅτι ἀποτέλεσμα τῆς ἐπισκέψεως ταύτης θὰ εἶνε ὁ καθορισμὸς προσευχῆς τακτικῆς ὑπὸ τῶν κατοίκων τοῦ Brighton ὅπως ἡ κοινωνία τῆς καρδίας καὶ τοῦ νοὸς, ἡ ἀρξαμένη τὴν ἡμέραν ταύτην, στεφθῇ ἐπὶ τέλους ἐν τῷ καταλλήλῳ καιρῷ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ μιᾶς εὐτυχοῦς καὶ πραγματικῆς ἑνώσεως μεταξὺ Δύσεως καὶ Ἀνατολῆς. Κατὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ

ἑσπερινοῦ ὁ μητροπολίτης ηὐλόγησε τὸ ἐκκλησίασμα καὶ ὡδηγήθη εἰς τὴν Δ. πύλην τοῦ ναοῦ, ὁπόθεν καὶ ἀπῆλθε. Τὴν ἐπαύριον ὁ μητροπολίτης ἐπεσκέφθη τὸν ἐνοριακὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου καὶ ἀνεχώρησεν ἀργότερα διὰ τὸ Κολλέγιον τοῦ Lanciny.

Τὴν Πέμπτην ἡ ἀποστολὴ ἐπεσκέφθη τὸ Chichester, ἀφιχθεῖσα εἰς τὸ θεολογικὸν του Κολλέγιον ἀργὰ τὸ ἑσπέρας καὶ ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τοῦ Σχολάρχου καὶ τοῦ διδάσκοντος προσωπικοῦ. Τὴν νύκτα οἱ σπουδασταὶ συνεστήθησαν εἰς τὸν μητροπολίτην, ὅστις τοὺς προσεφώνησεν ἑλληνιστί, μεταφράζοντος τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου. Ἐν τῇ προσφωνήσει του ὁ ἀρχιεπίσκοπος ὑπέμνησε τοὺς ἀκροατάς του ὅτι καὶ αὐτὸς ὑπῆρξε καθηγητὴς τῆς θεολογίας καὶ τοῖς συνέστησε νὰ καταγίνωνται ἐπιμελῶς εἰς τὰς σπουδάς των. Ὑπέδειξε τὴν μεγάλην σπουδαιότητα τῆς θεολ. ἐπιστήμης διὰ πάντας τοὺς ἐνδιαφερομένους διὰ τὴν ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν.

Τὴν πρωΐαν τῆς Παρασκευῆς ὁ ἀρχιεπίσκοπος παρέστη εἰς τὴν τέλεσιν τῶν ἀχράντων Μυστηρίων ἐν τῇ καπέλλᾳ τοῦ Κολλεγίου, εὐλογήσας κατὰ τὴν ἀπόλυσιν τοὺς παρεστῶτας ἑλληνιστί. Ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν τῆς τελετῆς ταύτης ταύτης ἦτο ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον ἐψάλη ἑλληνιστὶ ὑπὸ τοῦ αἰδ. E. G. Selwyn, ὑπηρετοῦντος τὸν ἀρχιεπίσκοπον μὲ τὴν ἰδιότητα διακόνου.

Τὸ πρωΐ τῆς ἑπομένης ἐπεσκέφθη τὸ παλάτιον τοῦ ἐπισκόπου Chichester καὶ ἐκεῖθεν ὡδηγήθη ὑπὸ τοῦ Σχολάρχου τοῦ θεολ. Κολλεγίου πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν ἀξιοθεάτων τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ, ὅπου, τοῦ δεκάνου τοῦ ναοῦ ἀναγκαστικῶς ἀπουσιάζοντος, ἐγένετο δεκτὸς ἐν τῇ Δ. πύλῃ ὑπὸ τοῦ κάνωνος H. D. Jones καὶ ἄλλων τῆς καθέδρας ἀξιωματούχων. Πολυπληθέστατον ἦτο τὸ ἐκκλησίασμα. Ὁ χορὸς ἔψαλε τὸν ἑλλην. χαιρετισμὸν «Εἰς πολλὰ ἔτη, Δέσποτα». Κατὰ τὴν λιτανείαν πρὸς τὸ κεντρικὸν θυσιαστήριον, ὁ ὕμνος «Συμπολῖται τῶν ἀποστόλων» ἐψάλη ὑπὸ τοῦ ἐλάσσονος κάνωνος Gillman καὶ τοῦ κ. T. Gunner σπουδαστοῦ τοῦ Κολλεγίου. Φθάσας εἰς τὸ ἱερὸν βῆμα ὁ ἀρχιεπίσκοπος ὡδηγήθη εἰς θρόνον, ὁ δὲ κάνων Jones ἀπήγγειλε τὰς ἰδιαιτέρας προσευχὰς ἀπὸ τοῦ θυσιαστηρίου. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἔπειτα ἔδωκε τὴν εὐλογίαν του. Ἡ ὅλη ἀκολουθία τῶν κληρικῶν τέλος ἀπεχώρησε ψάλλουσα τὸ «Νῦν ἀπολύεις». Περιῆλθεν εἶτα ὁ ἀρχιεπίσκοπος τὰ περὶ τὴν μητρόπολιν, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ θεολογ. Κολλέγιον πρὸς γεῦμα καὶ μ. μ. ἀνεχώρησε μετὰ τῆς συνοδείας του εἰς Λονδῖνον.

Ὁ αἰδ. A. J. Fynes Clinton καὶ ὁ κ. Ἄθελσταν Ραλλέϋ χρησιμεύουν ὡς ξεναγοί. Δύο συνεδρίαι ἐγειναν μετὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπ. Κανταουρίας ὁρισθείσης Ἐπιτροπῆς τῶν Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν, ἐν ταύταις δὲ συνεζητήθησαν διάφορα πρακτικὰ ζητήματα ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐπισήμους σχέσεις τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς ἀμοιβαίας διαγωγῆς πρὸς τὰ μέλη ἀλλήλων· τοῦτο ἀποτελεῖ πρόβλημα σοβαρὸν ἐν ταῖς Ἀγγλικαῖς ἀποικίαις καὶ ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις ἕνεκα τῶν μεγάλων ὀρθοδόξων πληθυσμῶν τῶν διαφόρων ὀρθοδ. ἐθνικοτήτων, τῶν στερουμένων ὀρθοδόξων ἱερέων πρὸς τὴν ἀπὸ τῆς ἀπιστίας διατήρησίν των καὶ τὴν τῶν Μυστηρίων τέλεσιν. Ἕτεραι δύο συνεδρίαι ἐγένοντο μετὰ τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Συνεδρίου τοῦ Λάμπεθ, τῆς διαπραγματευομένης τὰς σχέσεις μετὰ τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, εὐχαριστήσασαι τὰ μέγιστα καὶ τὸν ἀρχιεπίσκοπον Κανταουρίας καὶ τοὺς ἄλλους ἐπισκόπους τοῦ Συνεδρίου τοῦ Λάμπεθ.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ ΑΤΑΚΤΑ

(συνέχεια ἐκ τοῦ 32 ἀριθμοῦ)

Ἡ **Πέρινθος**, ἐπὶ χερσονησίδος μεταξὺ Ραιδεστοῦ καὶ Σηλυβρίας, ἤγουν ἡ **Ἡράκλεια** (Ἐρέγλι, ὡς ἐν οἰκείῳ μέρει ἀνωτέρω ἐσημειώθη), ἐπίνειον τῶν Θυνῶν Θρᾳκῶν, (πρβλ. **Θυνιὰς ἄκρα**=Ἰνιάδα ἐπὶ τοῦ πρὸς τὸν Εὔξεινον θρᾳκικοῦ μετώπου), κέντρον ἐμπορίας, ἀπὸ ἱστορικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως εἶναι σπουδαία. Ἦτο ἡ μητρόπολις τῆς ἐπισκοπῆς τοῦ Βυζαντίου· ὅτε ὅμως ἕνεκα πολιτικῶν γνωστῶν λόγων ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Βυζαντίου προή-

χθη καὶ ἡ Ἡράκλεια αὐτῷ ὑπήχθη, ἐκράτησεν ἡ συνήθεια ἡ καὶ μέχρι σήμερον τηρουμένη καθ' ἣν ἐὰν ὁ πατριάρχης εἶχεν ἀνάγκην χειροτονίας, ἡ χειροτονία ἐτελεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείας, ἐὰν δὲ μετετίθετο ἐκ μητροπόλεως εἰς τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον, ἐλάμβανε παρ' αὐτοῦ τὴν ποιμαντικὴν ῥάβδον ἅμα τῇ ἀναγορεύσει αὐτοῦ καὶ ἐνθρονίσει, κωλυομένου δὲ τούτου παρὰ τοῦ μητροπολίτου Καισαρείας.

Νῦν προβάλλεται τὸ ἐρώτημα: Τὸ πανάρχαιον τοῦτο καὶ ἱστορικώτατον ἔθιμον, τῆς χειροτονίας ἢ τῆς ἐπιδόσεως τῆς π. ῥάβδου τῷ οἰκουμ. πατριάρχῃ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείας μητροπολίτου ἐξακολουθήσει μετὰ τὴν νέαν διαρρύθμισιν τὴν πολιτικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν κρατοῦν, ἢ διὰ κανονικοὺς λόγους ἀργήσει, ἢ θὰ μεταβιβασθῇ τὸ δικαίωμα τῷ κατὰ καιρὸν Καισαρείας, ὡς ἔχομεν καί τινα παραδείγματα κατὰ τοὺς Βυζαντιακοὺς χρόνους, ὅτι κωλυομένου τοῦ Ἡρακλείας(14) ἀνελάμβανε τὴν ὑποχρέωσιν αὐτὴν ὁ Καισαρείας. Πρέπει καὶ τὸ σημεῖον τοῦτο παρὰ τοῖς ἁρμοδίοις, ἵνα σημειωθῇ καὶ μελετηθῇ, ἀφοῦ καὶ ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, κατὰ τὸν Γρηγορᾶν (Α', 163) δὲν ἠθέλησε ἵνα καταλύσῃ τὰ προνόμια ταῦτα.

Περιγραφὴν τῆς ἀρχαίας μητροπολιτικῆς Ἐκκλησίας Ἡρακλείας μετὰ σχεδιογραφήματος ἔγραψεν ὁ φίλος μου καθηγητὴς ἐν Τσέρνοβιτς κ. *Kalinka* κατὰ τὸ 1897 καὶ ἐξέδωκε ἐν τῷ Προσαρτήματι τῆς **Ἐπετηρίδος** τοῦ Καισαροβασιλικοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Βιέννης (*Jahreshefte* 1898, 4ο) ὑπὸ τὸν τίτλον «*die Cathedrale von Herakleia*» (σ. 5—14) κατέληγε δὲ ἐκφράζων ἐπίμονον τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ ὅπως ληφθῇ αὐτῆς τεχνικὴ περιγραφὴ καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ἁγιογραφιῶν καὶ ἐπιγραφῶν ἀντιγραφή, διότι εἶναι μία **τῶν σπουδαιοτάτων μητροπόλεων τοῦ ἀνατολικοῦ χριστιανισμοῦ διὰ τὴν ἐπιστήμην, ἐν ᾧ εἶναι καιρός.** Καὶ αὐτὸς ἐπετέλεσε τὸ καθῆκον αὐτοῦ. Κατὰ τὸν τελευταῖον καταστρεπτικὸν ἐκ προνοίας πόλεμον ἔπαθε φαίνεται καὶ ἡ ἐκκλησία αὕτη, μεθ' ὅλας τὰς σοφὰς ἐνεργείας τοῦ σεβασμιωτάτου γέροντος ἁγίου Ἡρακλείας κ. Γρηγορίου καὶ τὰς διὰ τοῦ ταῦτα γράφοντος ἐνεργείας τῶν Αὐτοκρατορικῶν Μουσείων.

Δ'

§ 14. Πρὸς Α. δὲ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἔβρου τῇ Αἴνῳ προσῆκον ἔκειτο κατὰ τοῦ Σκύλακα ἐν τῷ Μέλανι Κόλπῳ καὶ **ἐμπόριον**, ὁ **Δέρις** ἢ κατ' ἄλλους **Δερίς** 15).

Πρὸς Α. δὲ τοῦ Ἔβρου καὶ τῆς Αἴνου εἰς ἀπόστασιν οὐχὶ πλήρους ὥρας ὑπάρχει λιμνοθάλασσα, ἥτις καλεῖται **Μποδισμένη**, ἢ ὡς ἔγραφεν ὁ *Dumont* (σ. 18) *Embodisméni*. Εἶναι πραγματικῶς[Ἐμ]**ποδισμένη** ὡς ἐκ τῆς καταρρεσύσης καὶ καταπλημμυριζούσης ἰλύος μὴ ἐχούσης διέξοδον, ἢ **ποδισμένη**=[πε]ποντισμένη, καταποντισθεῖσα καὶ **βουλιαγμένη**; Ἂς προστεθῇ δὲ ὅτι εὗρον καὶ τουρκιστὶ **μπὸ λιμὰν ποδιζμένη ναμινδὰ**, ἤτοι λιμὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα **ποδισμένη**. Μετ' αὐτὴν ἡ λίμνη **Στεντορὶς** 16), ἣν παρεξιὼν ὁ πέρσης βασιλεὺς εἰς

(14) Περὶ τῶν Δικαίων τοῦ Ἡρακλείας ὅρα ἐν Oriens Christianus τοῦ Le Quien τ. Α' γ. Turcogreec. 191 - Πρβλ. ὅσα καὶ ἐγὼ ἔγραψα ἐν τῇ «Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ» ὑπὸ τὸν τίτλον. Ἡρακλείας προνόμιον κατὰ τὸ 1895.

15) Παρ' Ἡρωδιανῷ (ἔκδ. Lentz) **τ.** Α' σελ. 130, 135 **Δερραῖος**, ἔθνος Θρᾴκιον. Παρ' Ἡροδότῳ δὲ (Ζ' 110) πρβλ. «ἔθνεα δὲ Θρηΐκων, δι' ὧν τῆς χώρας ὁδὸν ἐποιέετο τοσάδε Παῖτοι, Κίκονες, Βίστονες, Σαπαῖοι, **Δερσαῖοι**, Ἤδωνοι, Σάτραι». Ὁ Ἡρόδοτος περὶ Σατρῶν ἀναφέρει ὅτι ἦσαν οἱ μόνοι οὓς ἐγίνωσκεν ὅτι «οὐδενὸς κω ἀνθρώπων ὑπήκοοι ἐγένοντο».

Δέρρις ἡ, ἄκρα τῆς Σιθωνίας χερσονήσου ἐν τῇ Χαλκιδικῇ, νῦν **Δρέπανον**.

Περίεργον δὲ, κατὰ τύχην παρετήρησα ὅτι ὁ Kiepert ἐν φύλλῳ IX (Formae Orbis Antiqui γράφει τὴν λέξιν διὰ διττοῦ **ρ**, ἐν φύλλῳ ὅμως VIII δι' ἑνός.

16) **Στεντορὶς** λίμνη ἢ λιμήν; Ὅρα ἐν ταῖς ἐκδόσεσιν Ἡροδότου καὶ ἐν Λ: τοῦ Pape διὰ τὴν διόρθωσιν· εἶναι ἡ **Γιαλὰ Γκιόλ**.

Δορίσκον (*Doriscus campus*), ἦλθεν, ὡς λέγει ὁ Ἡρόδοτος, ταύτης ὅμως ἡ τοπογραφία ἤλλαξεν, ἀφοῦ τὰ στόμια τοῦ Ἔβρου κατεχώσθησαν, λιμναζόντων ὑδάτων ἐστίαι ἐσχηματίσθησαν νησίδια δὲ ἐπὶ τοῦ δέλτα τοῦ ποταμοῦ πρός τὰ ΒΑ. τῆς καθ' αὐτὸ πόλεως συνεπήχθησαν καὶ προσχώσεις διάφοροι ἐκάλυψαν τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος, ὅστις ἦτο πολὺ ἐνδοτέρω, ὡς ἐκ τῆς ἱστορίας γινώσκομεν καὶ ἐκ τοῦ τυπικοῦ τῆς Μονῆς τῆς Κοσμοσωτείρας, περὶ οὗ ἀνωτέρω ἐγένετο λόγος καὶ περαιτέρω γενήσεται, πλοῖα μέχρι τῆς Βήρας προήρχοντο καὶ ἐναυλόχουν.

Εἰς ὡριαίαν δὲ ἀπόστασιν περίπου πρὸς ΝΔ τῆς κυρίως πόλεως ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου κεῖται ἕτερος εἰς λιμένα κατάλληλος τόπος ἡ **Δρακοντίνα**, κοινότερον **Δρακουδίνα** πρὸ τῆς ὁποίας ἐν τῇ μεσογαίᾳ εἶχε καταρτισθῇ καὶ αὐτοκρατορικὴ ἔπαυλις (κουρὶ χουμαγιοὺν) ἐπὶ Χαμὶτ ἐχωρίσθη δὲ μέρος πρόσφορον δι' **ἐμπορεῖον**, (τιδζαρετγκιὰχ) ἐνῷ καὶ συνοικισμός τις ἀνεπτύχθη μὲ προϊοῦσαν πρὸς ἀνάπτυξιν ὁρμήν. Νῦν τί γίνεται; . . . . Εἶναι καιρός, ὁ μόνος ἴσως, ἵνα ἐπιδειχθῇ **ἰδιαιτέρα προσοχὴ** εἰς τὴν οἰκονομικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ μέρους τούτου, ἐνῷ ἕτοιμα ὑπ' αὐτῆς τῆς φύσεως εἶναι τὰ πάντα. Τὸ μέρος τῆς παναρχαίας Αἴνου ἐὰν μὴ ἦτο ἐπιτήδειον, δὲν θὰ προετιμᾶτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἀποικιστῶν καὶ δὲν θ' ἀνεπτύσσετο ἐμπορικῶς ὡς καὶ ἐκ τῆς πλουσίας νομισματοκοπίας ἔτι καταφαίνεται. Ἦτο ἡ **σκάλα** τῆς Θρᾴκης (Ἀδριανουπόλεως) πρὸς τῷ Αἰγαίῳ (ἐπὶ τοῦ Θρᾳκίου πελάγους) καὶ δύναται ἵνα καταστῇ τοιαύτη, χωρὶς νὰ παρεμποδισθῇ ἡ τεχνητὴ καὶ κατ' ἀνάγκην ἀκμὴ τοῦ Δεδεαγὰτς, ἀλιμένου λιμένος, ἂν μάλιστα ρυθμισθῇ καὶ τὸ τριφυὲς δασμολόγιον τὸ ὑφιστάμενον ἔτι (;) διὰ τὴν εἰσαγωγὴν καὶ τὴν διαμετακόμισιν ἐμπορευμάτων ἐν Θρᾴκῃ, καὶ ὁ τοῦ Ἔβρου ροῦς διὰ βορβοροφάγου.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἡ Δρὰξ τῶν ἀποστατῶν.— Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον τὸ ἐνταῦθα ἐκδιδόμενον ὄργανον τῆς Παπικῆς Ἀποστολῆς (4 Σεπτ. ν. ἡ.) γράφει τὰ ἑξῆς: Οἱ ἐσχάτως ἀπὸ τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας χωρισθέντες κληρικοὶ ἐξακολουθοῦσι τὴν ἄλλως τε ἀρκετὰ ἐπιπόλαιον κίνησίν των. Οἱ ὀκτὼ ἢ δέκα ἱερεῖς ἀποστάται, οἱ ὁποῖοι θορυβοῦσι διὰ νὰ προσελκύσουν τὴν προσοχὴν τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῆς οἰκτρᾶς ἀποπείρας των ὅπως ἱδρύσωσι Ἐκκλησίαν Τσεχοσλοβακικὴν, συνεκάλεσαν κατὰ Ἰούλιον συνέλευσιν, ὀνομασθεῖσαν πομπωδῶς «Γενικὸν συνέδριον τῆς Τσεχοσλοβακικῆς Ἐκκλησίας» Οἱ δυστυχεῖς οὗτοι ἀποπλανηθέντες προὐτίθεντο νὰ προβῶσιν εἰς μίαν δήλωσιν σχετικὴν πρὸς τὴν διδασκαλίαν των καὶ νὰ παρουσιάζωσιν πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ κόσμου εἶδός τι ἀνακηρύξεως εἰς ἅγιον τοῦ Ἰωάννου Huss καὶ πάντα ταῦτα διὰ νὰ προσπορισθῶσι τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς Κυβερνήσεως, ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ ἐπιτύχωσι μέρους τῆς περιουσίας τῶν καθολικῶν Ἀλλ' ἡ δημοσία γνώμη ὀλίγην προσοχὴν ἔδωκεν· ὁ ἀντικληρικὸς τύπος ἢ τοὺς ἐγελωτοποίησεν, ἢ ἔδειξε πασιφανῶς τὴν πρόθεσιν νὰ τοὺς χρησιμοποιήσῃ ἵνα βλάψῃ τὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐξασθενίσῃ ἢ καταστρέψῃ τὸ χριστιανικὸν αἴσθημα παρὰ τῷ λαῷ. Ὁ σοσιαλιστικὸς τύπος ἐμέμφθη ἐκείνους ἐκ τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ, οἱ ὁποῖοι ἔδειξαν συμπάθειαν εἰς τοὺς σχισματικούς· οἱ τελευταῖοι δὲ οὗτοι διωργάνωσαν εἰς τὰς διαφόρους πόλεις καὶ ἐνορίας τὴν προπαγάνδαν ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ διατελῇ ὑπὸ ἐπαγρύπνησιν ἡ κίνησις αὐτῶν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἔχουσιν ὡς βοηθοὺς καὶ συναντιλήπτορας τοὺς Διαμαρτυρομένους καὶ τοὺς ὀπαδοὺς τῆς ἐλευθέρας σκέψεως.

Σχέσεις Ἐκκλησιῶν.— Ἐπανῆλθε πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν ἐκ Λονδίνου, συμπληρωθεισῶν τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐν Λάμπεθ-Πάλας ἀρχιερατικοῦ συνεδρίου ὁ σεβ. μητροπολίτης Διδυμοτείχου κ. Φιλάρετος Βαφείδης, ἐκπροσωπήσας ἐν αὐτῷ τὴν Μ. Ἐκκλησίαν καὶ πλείστας ἀπολαβὼν ἐνδείξεις εὐλαβείας καὶ σεβασμοῦ ἐκ μέρους τῶν ἀγγλικανῶν καὶ τῶν ἐξ Ἀμερικῆς ἐπισκόπων.

Ἐκκλησία Κρήτης.— Διέτριβεν ἐν Ἀθήναις περὶ τὰ μέσα τοῦ λήγοντος ἤδη μηνὸς ὁ ἐκ τῶν ὑπὸ τὴν ἱερὰν μητρόπολιν Κρήτης ἐπισκόπων πανιερ. Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου κ. Ἀγαθάγγελος Νινολάκης.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' ἀριθ. 112 καὶ ἡμερομηνίαν 8 Ἰουνίου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως δίκης μεταξὺ τῆς Μαρίκας Γεωργίου Ἀναστασίου (τὸ γένος Νικολάου Πόποβιτς) κατὰ Ἀναστασίου Γεωργίου,

Διὰ ταῦτα

Δικάζον κατ' ἀντιμωλίαν καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 3087 καὶ ἡμερομ. 24 Ἀπριλίου 1920 ἀγωγὴν τῆς Μαρίκας Γεωργίου, τὸ γένος Νικολάου Πόποβιτς, κατὰ Ἀναστασίου Γεωργίου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια πενακόσια ἑξήκοντα δύο(ἀρ. 562) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν**

Ὁ Β' Γραμματεὺς

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

Υ. Γ. Τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος μὴ εὑρόντος τὸν Ἀναστάσιον Γεωργίου ἐν τῇ ὑποδειχθείσῃ κατοικίᾳ αὐτοῦ, ὡς ἐδηλώθη αὐτῷ, ἀπελθόντος τούτου εἰς ἄγνωστον μέρος, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῆς ἐναγούσης Μαρίας Α. Γεωργίου, τὸ γένος Νικολ. Πόποβιτς, κατὰ τὴν δικάσιμον τῆς 3 Αὐγούστου 1920 ἐνεκρίθη ἵνα τὸ ὡς ἄνω διατακτικὸν δημοσιευθῇ εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 4 Αὐγούστου 1920.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 2

Ὁ Β' Γραμματεὺς

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 6386

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 17 καὶ ἡμερομην. 18 Ἰουλίου 1920 ἀποφάσει τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως κατ' ἔφεσιν ἐρήμην δίκης μεταξὺ Αἰμιλίας Β. Μποσταντζόγλου τὸ γένος Γ. Βακιρτζόγλου καὶ Βασιλείου Μποσταντζόγλου ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος),

Διὰ ταῦτα

Ἰδοῦσα καὶ τὸν Νόμον ἄρθρ. 77, 221 καὶ 222 Πατρ. Ὀδηγιῶν

Δικάζουσα ἐρήμην τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ ἀποφασίζουσα παμψηφεὶ, δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 4030 καὶ ἡμερομ. 26 Μαΐου 1920 ἔφεσιν τῆς ἐφεσιούσης Αἰμιλίας Β. Μποσταντζόγλου ὡς Νόμῳ βάσιμον,

Ἀκυροῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 61 καὶ ἡμερομ. 6 Ἀπριλίου 1920 πρωτόδικον ἀπόφασιν τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῶν Πατριαρχείων,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 1065 καὶ ἡμερομ. 6 Φεβρουαρίου 1920 ἀγωγὴν τῆς ἐφεσιούσης,

Διαλύει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων γάμων ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐφεσιβλήτου Βασιλείου Μποσταντζόγλου,

Διατάσσει ἵνα τὸ διατακτικὸν τῆς παρούσης ἀποφάσεως δημοσιευθῇ εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων Νεολόγου καὶ Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείας καὶ

Καταδικάζει τὸν ἐφεσίβλητον εἰς τὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια 876 προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν Νόμον. 3

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

(ὑπογρ.) † Ὁ Προί[illegible]σης **Δωρόθεος** Τοποτηρητὴς.

(ὑπογρ.) † Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς Ἀρχιμ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ